

Đổi Hồn

Contents

Đổi Hồn	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	17
7. Chương 7	19
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	40
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	53
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	64
22. Chương 22	67
23. Chương 23	71
24. Chương 24	75
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	91
30. Chương 30	94
31. Chương 31	97
32. Chương 32	99
33. Chương 33	102
34. Chương 34	104
35. Chương 35	107
36. Chương 36	110
37. Chương 37	114
38. Chương 38	116
39. Chương 39	119
40. Chương 40	123
41. Chương 41	126

42. Chương 42	129
43. Chương 43	132
44. Chương 44	136
45. Chương 45	139
46. Chương 46	142
47. Chương 47	148
48. Chương 48	155
49. Chương 49	159
50. Chương 50	163
51. Chương 51	166
52. Chương 52	170
53. Chương 53: Chương 53	175
54. Chương 54: Chương 54	178
55. Chương 55: Chương 55	183
56. Chương 56: Chương 56	189
57. Chương 57: Chương 57	195
58. Chương 58: Chương 58	199
59. Chương 59: Chương 59	203
60. Chương 60: Chương 60	206
61. Chương 61: Chương 61	210
62. Chương 62: Chương 62	213
63. Chương 63: Chương 63	217
64. Chương 64	220
65. Chương 65: Kết Thúc	229

Đổi Hồn

Giới thiệu

Truyện Đổi Hồn của tác giả Đại Mễ Trùng mang nội dung kể về cuộc đời của nhân vật nữ chính. Cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-hon>

1. Chương 1

Cốc Tuyết ôm bé gái mới mấy tháng tuổi đứng cạnh cửa, nét mặt không chút thay đổi nhìn chồng cùng tình nhân cho người đến dọn sạch nhà, từ tủ quần áo, chạn bát, đến cái giường đôi chạm trổ hoa văn...Đồ đạc trong nhà từng thứ một lần lượt bị đưa ra chất lên chiếc xe tải nhỏ.

“Thạch Lâm, chiếc giường này không cần mang đi phải không?”. Mẹ chồng áy náy liếc mắt nhìn Cốc Tuyết, dè dặt nói với con trai: “Chiếc giường này là của mẹ Tiểu Tuyết để lại cho Tiểu Tuyết, không phải đồ của

Thạch gia. Hơn nữa, chúng ta mang chiếc giường này đi thì Tiểu Tuyết cùng Ny nhi sẽ ngủ ở đâu?”. Bà lão giơ bàn tay chai sạn lên giụi hai con mắt đục ngầu, hy vọng có thể dả động đến tâm can của đứa con có lòng dạ sắt đá kia, ít nhất thì nó cũng phải để lại cho vợ và con gái mình một chỗ nương thân.

“ Mẹ, không thể nói như vậy được. Cốc Tuyết là do Thạch gia nuôi lớn. Giờ cô ấy và Thạch Lâm chia tay, toàn bộ đồ đạc trước kia phải lấy lại coi như để trả phí nuôi dưỡng cô ta khôn lớn”. Cô gái trẻ có vẻ ngoài lẳng lơ, đôi môi được tô đỏ chót, liến thoắng phun ra một tràng càng khiến bà lão thêm áy náy.

“ Chiếc giường này nhìn qua là biết đồ gỗ Lê Hoa, có thể bán được giá lắm đây”.

“ Lệ Lệ nói đúng đấy, chúng ta phải hết sức tiết kiệm tiền mới được”. Thạch Lâm không thèm để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, hôn mạnh lên đôi môi đỏ chót của gái trẻ.

“ Đúng là nghiệp chướng”. Bà lão đau khổ nói cuống quýt: “ Thạch Lâm, Cốc Tuyết là vợ con, Ny nhi là con gái con. Con mang hết đồ đạc đi, không để lại ẹ con nó đường sống sao?”.

“ Việc này mẹ đừng có quản con”. Thạch Lâm ôm lấy thắt lưng người đẹp, anh ta mất hết kiên nhẫn lại gần đám người đang dọn nhà, quát to: “ Này này, các người cẩn thận một chút, cái ti vi này mua hơn một năm nay nhưng vẫn dùng tốt chưa hỏng hóc gì đâu. Các người mà làm sát xước, bán đi cũng được một hai trăm tệ đấy”.

“ Tiểu Tuyết, mẹ xin lỗi, Thạch gia ta thực sự xin lỗi con”. Bà lão đến bên Cốc Tuyết, kéo tay cô khóc to. Bà thật sự không còn mặt mũi nào cầu xin Cốc Tuyết tha thứ. Cốc Tuyết cho dù không phải con gái ruột nhưng đối với Thạch gia vẫn hết lòng quan tâm chăm sóc. Chính Thạch Lâm là kẻ có tiền muốn vứt bỏ người vợ như cô. Dẫn đến sự tình này, không phải người đàn ông nên có trách nhiệm sao? Thạch Lâm là con trai bà, tuổi cao sức yếu như bà biết phải làm gì đây?

“ Mẹ đừng khóc và xin lỗi con nữa. Thạch gia đã nuôi dưỡng con trưởng thành như ngày hôm nay con không cảm kích thì thôi sao còn dám nói câu oán hận? Thạch Lâm nói đúng. Con chưa từng đi học, chưa từng hiểu qua sự đời nên không biết kiếm tiền ra sao. Đã thế con lại không sinh được con trai để nối dõi tông đường cho nhà họ Thạch. Con đúng là người phụ nữ không tài cán. Vì Thạch Lâm, tốt nhất là con nên ngoan ngoãn rời khỏi nơi đây, không nên để anh ấy phải mất mặt”. Cốc Tuyết nhẹ nhàng nói ra lý do Thạch Lâm đòi ly hôn với cô. Không, không thể nói là ly hôn. Giấy chứng nhận kết hôn còn chưa có, cùng lắm là hai người không còn sống chung với nhau, sao có thể xem là ly hôn được. Nghĩ vậy, trong lòng Cốc Tuyết bật cười châm biếm. Kết hôn và sống với nhau đã được bốn năm, đến hôm nay cô mới biết mình và Thạch Lâm cho tới bây giờ cũng không phải là vợ chồng.

“ Tiểu Tuyết, con khiến mẹ xấu hổ quá”. Bà lão ngượng ngùng nói. Rõ ràng con trai bà mới kiếm được ít tiền lòng dạ đã bắt đầu thay đổi, thấy vợ mình ngày càng trở nên chướng mắt, đã vậy còn đem mọi sai lầm đổ hết lên người con dâu. Bà cảm thấy vô cùng khó xử, nuôi một đứa con như vậy bà còn mặt mũi nào đi gặp chồng và liệt tổ liệt tông nhà họ Thạch?

“ Cốc Tuyết, cô đưa con bé cho tôi. Mặc dù là con gái nhưng nó vẫn là máu mủ của tôi. Tôi nghĩ cô không thể chăm sóc nó tử tế được đâu”. Thạch Lâm chán ghét, nhử mày nhìn Cốc Tuyết thô kệch trong bộ quần áo xấu xí. Anh ta bước tới định giằng lấy đứa trẻ trong tay Cốc Tuyết.

Cốc Tuyết ôm Tiểu Ny lùi lại phía sau. Với tính cách của Thạch Lâm cộng thêm bà mẹ kế như Diêu Lệ, Tiểu Ny của cô làm sao có thể sống yên ổn. Không thể, cô tuyệt đối không thể giao Tiểu Ny cho Thạch Lâm. “ Anh sắp có con rồi, tôi sẽ tự tay chăm sóc Tiểu Ny. Tôi nghĩ Diêu Lệ sẽ nhanh chóng sinh cho anh một thằng cu, đến lúc đó, anh làm gì còn thời gian để ý đến Tiểu Ny nữa”.

“ Cô...”. Thạch Lâm giận giữ, anh ta không nghĩ Cốc Tuyết lại dám từ chối lời yêu cầu, anh ta nhất định phải cho cô biết tay.

“ Bốp”. Gương mặt tái nhợt của Cốc Tuyết bị đánh nghiêng sang một bên, trên má hằn lên vết đỏ.

“ Thạch Lâm, có gì từ từ nói, sao lại đánh Tiểu Tuyết như vậy?”. Bà lão xót xa, che chắn cho Cốc Tuyết đứng sau lưng mình rồi hét nước hết cái khuyên bảo Thạch Lâm: “ Sức khỏe Tiểu Tuyết không tốt, con đánh nó như vậy không phải là...Huống hồ Tiểu Tuyết có nói gì sai đâu. Con suốt ngày phải đi theo xe, làm gì có thời gian để chăm sóc Ny nhi”. Bà cũng không tin tưởng con yêu nữ Diêu Lệ kia sẽ chăm sóc cháu gái

bà tử tế. Sức bà thì yếu, không thể toàn tâm toàn lực lo cho Ny nhi, Ny nhi nên để Tiểu Tuyết nuôi dưỡng là tốt nhất.

“ Mẹ, con bé là con gái con. Để nó lại với Cốc Tuyết, khác nào bảo con phải qua lại với cô ta?”. Thạch Lâm vẫn ương ngạnh cố tình lôi kéo Ny nhi về phía mình.

“ Thạch Lâm”. Thấy Cốc Tuyết bị đánh sưng mặt, Diêu Lệ tỏ ra thích thú. Cô ta làm bộ tử tế nói với Thạch Lâm: “ Em nghĩ chúng ta không thể mang Ny nhi về nuôi. Anh còn phải đi lái xe, em còn phải trông nom cửa hiệu cắt tóc. Chúng ta không có thời gian để chăm sóc Ny nhi đâu. Vài tháng nữa em mang thai rồi sinh con, lúc ấy lại càng không có thời gian. Còn mẹ nữa, đến lúc đó vừa phải chăm con chúng ta, vừa phải lo cho Ny nhi, anh không nghĩ là mẹ sẽ rất vất vả sao?”.

Thạch Lâm ngẫm nghĩ một lúc rồi bật cười ha hả: “ Lệ Lệ, em đúng là vợ hiền của anh. Nếu không có em nhắc nhở, tiền đồ của chúng ta sẽ bị chậm trễ mất”.

Diêu Lệ nhướn đôi mày được xăm tía tinh tế lên nói: “ Anh là chồng em, em không nghĩ cho anh thì còn nghĩ cho ai?”.

Quay sang Cốc Tuyết, nụ cười trên mặt Thạch Lâm lập tức biến mất, anh ta khinh miệt nói với cô: “ Con bé để lại cho cô đấy. Cái nhà này coi như là của hồi môn tôi cho nó. Từ nay về sau, nó và cô không còn là người của họ Thạch, sống hay chết không liên quan gì đến Thạch Lâm tôi”.

Chiếc xe tải vừa rời đi, Cốc Tuyết quay lại nhìn căn phòng trống hoác, cô ôm Ny nhi vào lòng, nước mắt rơi như mưa. Ba- mẹ, sao hai người lại bỏ mặc Tuyết Nhi một mình để ra đi sớm vậy? Nếu ba mẹ còn sống hay lúc đi lên Thiên Đường, hai người dẫn con theo cùng thì có thể Tuyết Nhi sẽ không gặp phải chuyện như ngày hôm nay.

Năm Cốc Tuyết lên bốn tuổi, ba cô bị một cơn lũ bất ngờ cuốn trôi mất xác. Sau này việc nuôi dưỡng Cốc Tuyết và chăm lo gia đình đều do một mình người mẹ yếu đuối của cô gánh vác. Cũng may, mẹ Cốc Tuyết là người phụ nữ kiên cường đảm đang. Từ sáng sớm cho đến tối mịt, bà tự tay làm tất cả mọi việc, từ trồng ngô, trồng lúa, nuôi heo, nuôi gà. Mẹ cô không những giúp hai mẹ con no bụng mà còn dư thừa bán đi để mua cho Cốc Tuyết ít đồ ăn vặt, bộ quần áo mới hay vài quyển sách vỡ lòng.

Cốc Tuyết chưa từng được đi học nhưng cô biết khá nhiều mặt chữ, chữ viết cũng rất đẹp. Tất cả đều do mẹ cô hướng dẫn. Mẹ Cốc Tuyết có dòng dõi thư hương. Ông bà nội Cốc Tuyết vì định cư ở xa nên không thể nhờ vả. Nhưng mẹ Cốc Tuyết là chân truyền của ông nội nên cầm kỳ thi họa có thể nói không gì không biết. Vì thế cho đến năm Cốc Tuyết mười tuổi, mọi tri thức và đạo lý mà cô biết đều do một tay mẹ cô dạy bảo.

Khi Cốc Tuyết lên chín tuổi, mẹ cô bị lao lực do làm việc quá sức. Cốc Tuyết tròn mười tuổi thì mẹ cô qua đời. Sau khi mẹ mất, Cốc Tuyết được gửi gắm cho nhà hàng xóm họ Thạch với hai nghìn đồng mẹ cô vất vả làm ra, hơn một nghìn cân lương thực, ba con heo, hai con bò cùng vài chục quả trứng gà trứng vịt. Mẹ cô hi vọng bọn họ sẽ nuôi dưỡng Cốc Tuyết đến năm mười tám tuổi, lúc ấy cô đã có thể tự chăm sóc cho bản thân.

Ngoại trừ việc Cốc Tuyết không còn mẹ và cô phải làm những việc mà mẹ cô đã làm trước kia, cuộc sống của Cốc Tuyết không thay đổi gì nhiều. Cuộc sống yên bình đó bị phá vỡ khi Cốc Tuyết bước sang tuổi mười lăm. Vào đúng ngày Cốc Tuyết tròn mười lăm tuổi, ba mẹ nhà họ Thạch có lời đề nghị nhận cô làm con dâu, đối tượng kết hôn với cô là cậu con trai tên Thạch Lâm, lớn hơn Cốc Tuyết bảy tuổi.

Tuy đã mười lăm tuổi nhưng cuộc sống của Cốc Tuyết chỉ quanh quẩn vùng nông thôn hẻo lánh. Vả lại, cô ít khi tiếp xúc với nhiều người nên tính cách vô cùng thuần khiết. Cô không hề hay biết việc kết hôn có ý nghĩa quan trọng như thế nào nên cô liền gật đầu đồng ý. Vì thế mà mới mười lăm tuổi, Cốc Tuyết đã trở thành cô vợ nhỏ của Thạch Lâm.

Sau khi lấy chồng, cuộc sống của Cốc Tuyết vẫn diễn ra như mọi khi: nấu cơm, giặt giũ, làm nông, cô chăm chỉ không chút bất mãn. Nhưng chồng cô bắt đầu không chịu nổi việc suốt ngày phải phơi nắng phơi gió ngoài đồng. Được thôn xóm khuyến khích động viên, năm Cốc Tuyết tròn mười sáu tuổi, Thạch Lâm quyết định chuyển sang kinh doanh vận tải. Chưa đầy nửa năm anh ta đã xây được nhà mới, mua tivi và sắm sửa đồ đạc. Sau này, Thạch Lâm càng ngày càng thay đổi, soi mói và ruồng rẫy Cốc Tuyết. Nhất là khi cô sinh

hạ con gái, anh ta càng thêm bất mãn và lấy lý do phải đi thành phố kiếm ăn nên muốn ly hôn với cô. Anh ta nói anh ta đã sai lầm khi lấy phải một người vợ quê mùa như cô.

Cốc Tuyết ghi nhận sự giáo dục sâu sắc của mẹ nên đối với Thạch Lâm cô không hề trách móc oán giận. Lòng tự trọng không cho phép cô khóc lóc, cầu xin. Cô chỉ im lặng nhìn Thạch Lâm điều vô dương oai, vui vẻ với Diêu Lệ ngay trước mắt. Thêm nữa, cô mới hiểu biết thêm một chút về pháp luật, cô và Thạch Lâm từ trước đến nay vốn không phải là vợ chồng. Nếu không phải là vợ chồng thì cô có tư cách gì để ngăn cản Thạch Lâm? Cho nên cô mặc kệ cho Diêu Lệ bán hết số lợn gà mập ú mà cô đã vất vả nuôi nấng cả năm. Mặc kệ Thạch Lâm mang hết những gì có thể mang ra khỏi nhà. Như Diêu Lệ nói thì cô nên coi đây là cách để đền đáp công ơn Thạch gia nhiều năm qua đã nuôi dưỡng cô. Từ nay về sau, cô và Thạch Lâm không còn bất kỳ quan hệ gì, nếu có gặp lại cũng sẽ coi nhau như người dưng.

Cốc Tuyết hai mắt nhắm lại nhìn lại căn phòng lần cuối sau đó ôm Ny nhi dứt khoát bỏ sang ngôi nhà vách đất ở ngay bên cạnh. Đây là căn nhà mà bố mẹ để lại cho cô làm chỗ nương thân. Còn căn nhà gạch kia, Cốc Tuyết không tin Diêu Lệ sẽ bỏ qua một món tiền lớn như vậy, có khi ngay ngày mai cô ta sẽ quay lại ép cô phải chuyển đi để bán nhà cho bằng được.

Cô cẩn thận mở ngăn kéo tủ sặc mùi nấm mốc, một tay ôm Ny nhi, một tay lấy từ trong ngăn kéo ra cuốn sổ tiết kiệm. “ Phải chăng năm ấy trước khi ra đi, mẹ đã dự đoán được Tuyết Nhi sẽ có ngày hôm nay?”.

Trong tay Cốc Tuyết là cuốn sổ tiết kiệm mà mẹ cô trước khi mất đã trao lại cho cô. Bà dặn cô không được nói cho ai biết về cuốn sổ tiết kiệm này. Khi nào cô đủ mười tám tuổi thì cầm chứng minh nhân dân ra ngân hàng lĩnh tiền.

Cô nhẹ nhàng mở cuốn sổ, trên đó ghi rõ số tiền năm ngàn gửi ngân hàng. Hai mắt Cốc Tuyết nhòa lệ. Chồng cô suýt nữa đẩy cô và con gái vào chỗ chết. Vậy mà mẹ cô sau khi mất tám năm lại mở ra cho cô một con đường sống.

Nhớ tới sự kiên cường của mẹ, Cốc Tuyết nghẹn ngào nuốt nước mắt. Năm đó mẹ cô không có một đồng nào trong tay, vậy mà bà vẫn có thể lo được cho cô. Còn cô bây giờ có tới năm nghìn tệ gửi ngân hàng, nhất định cô và Ny nhi sẽ sống ổn và tốt hơn khi còn chung sống với Thạch Lâm.

2. Chương 2

Cốc Tuyết nghe thấy tiếng người nhón nháo ngoài cửa nhin không được vội chạy ra xem. Cô không khỏi phục mình đã sớm tiên liệu từ trước, may mà tối qua cô không ngủ lại ngôi nhà gạch kia, nếu không sáng nay nhất định sẽ bị Diêu Lệ đuổi ra khỏi cửa. Cô ta hành động thật mau lẹ, hôm qua vừa về, hôm nay đã dẫn người đến mua nhà ngay.

Cốc Tuyết đứng giắt quần áo lắng nghe Diêu Lệ nói chuyện mới biết mình đã đoán sai. Diêu Lệ không dẫn người đến mua nhà mà cô ta cho người đến để dỡ ra. Nơi này cách thị trấn 20 – 30km nên không mấy ai thích mua ở đây. Dân địa phương đang có xu hướng tự mình sửa chữa. Diêu Lệ tính toán không thể bán ngôi nhà này đi, cô ta cũng không cam lòng cho không Cốc Tuyết một cách uổng phí. Cuối cùng, cô ta nghĩ ra trò dỡ nhà lấy gạch mang đi bán.

Diêu Lệ vừa hò hét đám thợ vừa liếc Cốc Tuyết đang lẳng lặng đứng nhìn. Cô ta cười khiêu khích: “ Cốc Tuyết, đánh thức cô dậy ngại thật đấy. À, nhà này không thể để cô ở được rồi. Chẳng là Thạch Lâm muốn mua thêm chiếc xe hàng nhưng anh ấy còn thiếu ít tiền. Tôi nghĩ dỡ gạch mang đi bán chắc cũng được một món. Cô là mẹ Ny nhi chắc cô không muốn để Ny nhi nhìn thấy ba nó làm ăn không tốt phải không?”. Cô ta nói xong không thèm xem sắc mặt Cốc Tuyết thế nào liền quay ra quát tháo đám thợ nhanh tay hơn nữa

Là kẻ chen chân vào gia đình người khác nên Diêu Lệ không ưa gì cô. Cô ta từ thành phố theo Thạch Lâm về vùng nông thôn này thì gặp Cốc Tuyết. Vốn không thích Cốc Tuyết, nay cô ta càng tỏ ra ghen tị, thù ghét. Quả thật, Cốc Tuyết không ăn mặc sành điệu giống cô ta, không nói những lời ngọt ngào và khôn khéo như cô ta. Nhưng Diêu Lệ so với Cốc Tuyết lại luôn tự ti trong khi Cốc Tuyết lúc nào cũng điềm tĩnh,

cẩn trọng, cô còn đối xử với mọi người xung quanh rất hòa nhã. Ngoài Thạch Lâm ra, ai ai cũng khen ngợi, yêu mến cô. Không hiểu sao trước một cô gái nông thôn kém tuổi như Cốc Tuyết, Diêu Lệ lại cảm thấy vô cùng bất an.

Cốc Tuyết không quan tâm đến tiếng động ầm ầm bên Thạch gia, cô quay người vào nhà, đợi Tiểu Ny ngủ dậy hai mẹ con sẽ đến thị trấn mua gạo, mì, nồi niêu bát đĩa và ít đồ dùng sinh hoạt, nếu không hôm nay hai mẹ con cô chắc chắn sẽ bị chết đói.

Lúc Ny nhí ngủ dậy đã là chín giờ sáng, Cốc Tuyết cho con bé bú xong liền giấu chứng minh thư và sổ tiết kiệm rồi ôm Ny nhí vào thị trấn. Cô đi bộ qua chỗ Diêu Lệ sau đó rẽ vào nhà hàng xóm. Phá nhà, dỡ gạch không thể làm xong trong một ngày. Nếu cô dùng tiền tiết kiệm mua sắm đồ đạc sẽ khiến Diêu Lệ nghi ngờ, cô ta nhất định sẽ xúi bẩy Thạch Lâm về nhà lục soát. Vì vậy, để xóa bỏ sự hồ nghi của Diêu Lệ, phương pháp tốt nhất là cô phải đi vay ít tiền.

Cốc Tuyết đi vài bước đã đến nhà họ Vương, mọi người đều đi làm cả, chỉ còn lại mỗi mình bác gái ở nhà: “Thím Vương, thím ăn sáng chưa ạ?”.

Thím Vương ngẩng đầu cười tươi khi thấy người đi vào là Cốc Tuyết: “Giờ là lúc nào rồi mà còn chưa ăn hả cháu?”. Vừa nói xong thím Vương như chợt nhớ ra điều gì, vẻ mặt ngưng ngẫm nói: “Tiểu Tuyết, thím xin lỗi. Chắc cháu chưa ăn sáng phải không? Mau vào đây đi. Để thím làm cho cháu bát mì trứng”. Chuyện xảy ra ở nhà họ Thạch đã lan truyền khắp nơi trong thôn xóm. Nhớ ra hôm qua Thạch Lâm cho người đến dọn sạch nhà cửa đi rồi nên thím Vương khẳng định Cốc Tuyết vẫn chưa ăn. Đừng nói đến ăn sáng, sợ rằng hôm qua đến cơm tối Cốc Tuyết cũng chưa được miếng nào. Thạch Lâm mang hết đồ đạc đi, Cốc Tuyết làm gì còn gạo và mì mà nấu?

“Cháu cảm ơn nhưng thím không phải bận tâm đâu ạ. Lát nữa cháu sẽ vào thị trấn mua ít đồ dùng rồi ăn tạm gì đó luôn”. Cốc Tuyết vội từ chối ý tốt của thím Vương: “Thím à, cháu sang đây là có việc cần nhờ thím giúp”. Nghĩ đến việc vay tiền, Cốc Tuyết không biết phải mở miệng ra sao.

“Có chuyện gì cháu cứ nói. Nếu thím giúp được chắc chắn sẽ không từ chối”. Thím Vương trù mến và thương xót nhìn Cốc Tuyết. Cốc Tuyết là hàng xóm của bà, rất nhiều người trong thôn đã chứng kiến cảnh cô lớn lên, đảm đang, tốt bụng và hiếu thảo, hết lòng phụ giúp Thạch Lâm. Năm ấy cô còn nhỏ như vậy mà đã được gả cho Thạch Lâm. Mọi người biết cô từ tấm bé cho đến khi trưởng thành, ai cũng cảm thấy tiếc thay cho Cốc Tuyết bởi nhà họ Thạch nghèo quá, họ có được người con dâu đảm đang như Cốc Tuyết quả là tốt hơn gấp trăm lần so với Thạch Lâm. Chính Thạch Lâm cậy mình có tiền liền ruồng rẫy Cốc Tuyết, anh ta đúng là kẻ có mắt không trông, sớm muộn gì cũng sẽ phải hối hận.

“Thím, cháu...”, Cốc Tuyết ngập ngừng hồi lâu mới đỏ mặt nói: “Thím Vương, cháu muốn mượn thím năm trăm đồng. Cháu và Ny nhí hiện đang ở nhà cũ. Cháu phải mua dụng cụ nhà bếp, ít gạo và giống hoa màu. Cháu biết vay năm trăm đồng là làm khó thím nhưng cháu...”.

Thím Vương nắm tay Cốc Tuyết cắt ngang lời cô: “Năm trăm đồng có gì đâu mà nhiều. Thím nghe nói trong thị trấn có người ăn một bữa cơm hết năm trăm đồng kia kìa. Cháu đúng là đứa khách sáo, hôm qua không ăn tối cũng không biết đường sang nhà thím. Chẳng lẽ nhà thím Vương đây còn thiếu cháu mấy bát cơm? Cháu ngồi chờ nhé, để thím đi lấy tiền”.

Cốc Tuyết đứng giữa nhà mà khóe mắt nhòe lệ. Thạch Lâm là người làm cho cô biết thế nào là đau khổ vì bị phản bội. Một người hàng xóm không cùng huyết thống lại mang tới cho cô thứ tình cảm ấm áp hơn cả người thân. Mẹ cô nói đúng, có đôi lúc không đi đến tận cùng bạn sẽ vĩnh viễn không biết mình mất đi bao nhiêu và có được bao nhiêu.

Cốc Tuyết nắm chặt trong tay năm trăm đồng thím Vương vừa đưa, bước nhanh qua căn nhà gạch của họ Thạch. Cô vừa bước lại gần Diêu Lệ thì thím Vương ở phía sau gọi to: “Tiểu Tuyết, Tiểu Tuyết, đợi thím đã”.

“Thím Vương, có chuyện gì vậy?”. Cốc Tuyết dừng bước nhìn thím Vương.

“Cháu muốn mua nhiều thứ như thế, thím sợ không đủ tiền nên đưa thêm cho cháu năm trăm đồng nữa đây”. Vừa nói thím Vương vừa nhét tiền vào túi quần của Cốc Tuyết: “Cháu không nên nhờ vả Thạch Lâm, kẻ có lòng dạ hẹp hòi như tình nhân của nó càng không nên nhờ cậy”. Thím Vương ám chỉ liếc nhìn Diêu

Lệ: “ Người xưa nói cấm sai, bán anh em xa mua láng giềng gần. Chúng ta là hàng xóm của nhau, thím sẽ hết lòng giúp đỡ cháu. Tiểu Tuyết, cháu yên tâm đi, ai làm điều gì xấu đã có Trời chứng giám, kẻ chia rẽ gia đình người khác nhất định sẽ bị quả báo”.

Thím Vương khinh thường nhìn Diêu Lệ bằng ánh mắt phần nộ. Tâm trạng buồn khổ của Cốc Tuyết khi biết Thạch Lâm có tình nhân giờ đây đã tan thành mây khói: “ Được rồi thím ơi, cháu và Ny nhi vào thị trấn đây, khi nào mua xong chúng cháu sẽ quay về”.

“ Cháu đi đi, đi sớm về sớm. Trên đường nhớ cẩn thận để ý Ny nhi nhé”. Thím Vương quan tâm dặn dò.

Rời khỏi vùng nông thôn yên tĩnh 20 – 30 km là tới thị trấn. Cô cảm thấy nơi đây thật nhộn nhịp, nào là nhà cao tầng với các cô gái sành điệu và những chiếc ô tô chạy như bay. Nhìn lại bộ quần áo quê mùa trên người, cô thấy mình như đến từ một thế giới khác.

Ngoài Ny nhi đang mút tay và một nghìn đồng thím Vương đưa cho, Cốc Tuyết gần như tay không đến thị trấn. Trước khi tới ngân hàng rút tiền, Cốc Tuyết mua một chiếc túi, khoác luôn trước ngực để lát nữa linh tiền còn có cái mà đựng.

Cầm cuốn sổ tiết kiệm bước vào ngân hàng, Cốc Tuyết không khỏi choáng váng. Rõ ràng chỉ gửi có năm nghìn không hiểu sao số tiền được lĩnh lại là hơn một vạn? Đến khi nghe nhân viên ngân hàng giải thích cô mới ừ ừ cạc cạc hiểu ra. Chả là số tiền năm nghìn tệ gửi định kỳ suốt mười năm qua ở ngân hàng có lãi suất rất cao và không có gì khác biệt so với thời điểm hiện tại. Vì vậy, cô mới có số lãi và số vốn nhiều đến như thế. Tốt quá rồi, cô từ chỗ không có gì, giờ đây đã có một khoản tiền khá lớn trong tay.

Cốc Tuyết cầm tiền đi mua sắm nhưng số đồ đạc cần mua lại quá nhiều. Cô đắn đo mãi mới quyết định thuê một chiếc xe tải nhỏ xếp lên và chở các thứ về nhà. Mặc cả một lúc cuối cùng Cốc Tuyết cũng thuê được một chiếc xe với giá 120 tệ. Sau đó cô hướng dẫn người ta sắp xếp các thứ lên xe rồi thành phố. Nào là hai con lợn con, chục gà chục vịt, trăm cân gạo, chăn chiếu, chén bát, ít hạt giống rau và cây ăn quả...Sau một hồi mua sắm, một ngàn đồng thím Vương đưa cho cô chỉ còn lại vài chục tệ.

Cốc Tuyết phấn khích theo chiếc xe chở đầy hàng hóa lên đường về nhà. Cô nhẹ nhàng hôn lên trán Tiểu Ny đang ngủ say sưa trong lòng. Mặc dù cuộc sống bị thiết lập ra khỏi quỹ đạo nhưng cô tin rằng chỉ cần cố gắng thì con đường ấy sẽ trở nên bằng phẳng hơn.

Lúc cô về đến nhà thì Diêu Lệ vẫn chưa bỏ đi, bên cạnh cô ả là một đồng gạch ngói ngổn ngang. Cốc Tuyết gạt đầu mỉm cười đi lướt qua chỗ cô ta để sang nhà thím Vương.

Cô đưa Tiểu Ny cho thím Vương bế giúp, sau đó cùng lái xe dỡ hàng. Sau khi bê hết đồ đạc xuống, Cốc Tuyết lau mồ hôi trán ngồi xả hơi.

Cốc Tuyết nghỉ một lúc rồi tiễn lái xe quay về, ngay sau đó cô bắt đầu tất bật vào việc, đó là sửa sang lại mọi thứ. Căn nhà này đã bảy tám năm không có người ở, ngói trên nóc đã không thể che nắng che mưa được nữa. Bởi vậy, Cốc Tuyết định đợi Diêu Lệ rời đi sẽ gọi người đến sửa. Còn bây giờ căn phòng này chỉ cần dọn dẹp sơ qua là Cốc Tuyết sẽ có ngay một chỗ để ngủ.

Cốc Tuyết mang hết đồ đạc bị hỏng ra làm củi đốt. Cô dùng chổi quét dọn toàn bộ ngôi nhà cho đến khi hết sạch mùi ẩm thấp. Khi cô làm xong mọi việc thì trời đã sẩm tối.

Đến lúc thím Vương sang gọi, Cốc Tuyết còn cầm sọt đựng rau và hai con heo ra mảnh đất phía sau để thả. Tương lai cô và Ny nhi sẽ không bị đói vì đã có hai con heo này làm thịt.

Diêu Lệ ngồi trong ngôi nhà gạch giặt mình nhìn Cốc Tuyết dọn dẹp, nhỏ cổ và cho heo ăn. Đã thế Cốc Tuyết còn ở trong ngôi nhà cũ bỏ hoang nấu cơm một cách ngon lành. Trời đất, cô ta không biết Cốc Tuyết có phải là phụ nữ thật không nữa? Trong suy nghĩ của cô ta thì ngay cả đàn ông cũng không thể độc lập, tự lực cánh sinh như Cốc Tuyết. Diêu Lệ còn thấy Cốc Tuyết không biết kiếm ở đâu ra một tấm ván, kê tạm lên tạo thành một chiếc giường gỗ đơn giản. Diêu Lệ không khỏi ngáy người kinh ngạc. Con bé Cốc Tuyết này...

Diêu Lệ không biết mình hoảng sợ trong bao lâu, chỉ biết đến khi bước chân ra khỏi đường làng, cô ta mới lấy lại được tinh thần. Diêu Lệ quay người nhìn ánh đèn điện lóe sáng như những vì sao trong bóng đêm rồi lạnh lùng bước nhanh. Cô ta không bao giờ muốn nghĩ đến nơi này, không bao giờ muốn

nhìn thấy Cốc Tuyết và có chết thì cô ta cũng không muốn Thạch Lâm quay lại nơi đây thêm một lần nào nữa.

3. Chương 3

Trời đã sáng trưng, đám thợ phụ trách việc dỡ nhà họ Thạch đã bắt đầu làm việc từ sớm. Nhưng bóng dáng Diêu Lệ đứng chống nạnh quát to thì không thấy đâu. Cốc Tuyết hơi nghi ngờ, không lẽ cô ả Diêu Lệ keo kiệt không lo lắng cô sẽ cho người mang gạch ngói đập nát hoặc giấu đi?

Cốc Tuyết căn bản không biết hành vi tự lực cánh sinh của cô ngày hôm trước đã kích thích Diêu Lệ không bao giờ tới Vương Gia Trường nữa.

Ngay cả khi căn nhà của họ Thạch chỉ còn lại vài viên gạch vỡ và vài tấm ngói nát thì Diêu Lệ vẫn không xuất hiện. Cốc Tuyết đoán Diêu Lệ sẽ không quay lại cô mới đi tìm người đến đảo ngói, sửa lại bếp và tú quần áo giúp mình. Tiện thể, cô mang một nghìn đồng sang trả cho thím Vương.

Người trong thôn rất nhiệt tình, Cốc Tuyết vừa mở miệng nói cần giúp đỡ, hàng xóm xung quanh không ai nói hai lời liền đến giúp một tay, ngay cả tiền công cũng không lấy. Cốc Tuyết áy náy khi thấy mọi người làm không công nên cô nấu bữa trưa mời họ. Chặn bát và tú quần áo sửa chưa đến một ngày đã xong và được mang đến tận nhà Cốc Tuyết, đã thế, họ chỉ lấy tiền mua gỗ và một nửa phí gia công.

Căn phòng đã trở nên sáng sủa hơn trước. Cốc Tuyết ôm Ny nhi đang mút tay vào lòng. Cô khẽ vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con gái: “Ny nhi, công lao của cô dì chú bác trong thôn với mẹ con ta vô cùng to lớn. Sau này con nhất định phải báo đáp nhé”.

Đợi cho nhà mới tạm ổn định, Cốc Tuyết bắt đầu đi đăng ký khai sinh cho Ny nhi và làm lại hộ khẩu. Khi Cốc Tuyết sinh Ny nhi ở nhà họ Thạch, cô và Thạch Lâm đã không còn chung sống với nhau. Bởi vậy mà Ny nhi hơn bốn tháng tuổi vẫn chưa có khai sinh. May thay, cán bộ xã của thôn Vương Gia Trường là những người thấu tình đạt lý, dân số ở đây lại không nhiều nên nhà ai có việc, chỉ trong một ngày cán bộ xã đều biết hết. Bởi vậy, khi Cốc Tuyết cầm giấy tờ đề nghị nhập Ny nhi vào hộ khẩu thì cán bộ xã do nắm được hoàn cảnh của cô nên không ai gây khó dễ mà nhập tịch ngay cho Ny nhi, còn ghi tên Cốc Noãn là trưởng nữ của Cốc gia.

Cốc Tuyết cầm quyển hộ khẩu mới gỡ đi gỡ lại vài lần, cô sung sướng hôn lên đôi mắt ngây thơ đang mở to nhìn xung quanh của Cốc Noãn: “Noãn Noãn, Noãn Noãn đã có tên riêng của mình rồi nhé. Sau này mẹ con ta sống nương tựa vào nhau. Mẹ sẽ chăm lo cho con mà không cần đến ba. Noãn Noãn của mẹ nhất định sẽ trở thành đứa bé hạnh phúc nhất trên đời”.

“A a...”. Cốc Noãn ngậm nước bọt, bàn tay nhỏ xíu để trước ngực níu chặt lấy tóc mẹ.

“Nào, mẹ con ta về nhà xem lũ heo có gặt hết đồ ăn ra không nhé”. Cốc Tuyết bế Cốc Noãn, người nhẹ nhõm, thật sự cô không còn quan hệ gì với Thạch Lâm nữa, từ nay về sau đường ai nấy đi.

Cốc Noãn còn nhỏ nên Cốc Tuyết không thể để con ở nhà hoặc vừa bế con vừa làm việc. Cô cũng ngại khi hàng ngày phải mang Cốc Noãn sang cho thím Vương hàng xóm trông giúp. Nhìn nhà nào nhà nấy bận rộn việc nhà nông, Cốc Tuyết chỉ biết buồn bã ở nhà chăm Cốc Noãn, nấu cơm và nuôi đám heo gà.

“Noãn Noãn à, may mà bà ngoại chu đáo để lại một vụn đồng chứ không mẹ con ta có mà ăn không khí”. Một tay Cốc Tuyết dùng thìa khuấy cháo cho Cốc Noãn, một tay khâu quần áo. Bộ quần áo bé tí này là của Cốc Noãn. Mấy hôm nay trời nóng, Cốc Noãn cần ăn mặc mát mẻ một chút. Cốc Tuyết không muốn tiêu tiền uống phí, đã thế phải đi cả dặm mới đến được cửa hàng bách hóa để mua nên cô xé mấy mét vải bông mềm tự tay khâu quần áo cho con.

Bên ngoài, mặt trời lên cao gay gắt, người Cốc Tuyết ướt đẫm mồ hôi, cô đưa tay vén sợi tóc rủ trên trán rồi cúi đầu xuống nói cười với Cốc Noãn: “Nói ra thì cũng nhờ phúc của Noãn Noãn đấy, mùa hè này mẹ đã có thể sống thoải mái hơn rồi”.

Không như những năm trước, cho dù trời nóng thế nào thì Cốc Tuyết vẫn phải ra đồng làm việc. Nhà họ Thạch có vài chục mẫu đất ruộng, Thạch Lâm thường xuyên đi theo xe, trong nhà chỉ còn hai lao động là Cốc Tuyết và mẹ chồng. Vì lúa nhiều nên cô bán đi lấy ít tiền. Cốc Tuyết và mẹ Thạch một năm bốn mùa thì 90% thời gian là ở ngoài ruộng. Mẹ Thạch tuy mới năm mươi nhưng trông già nua như bà lão bảy mươi. Còn cô chưa đến hai mươi nhưng làn da sạm đen, bàn tay chai sần từng đám, tất cả đều do vất vả mà ra.

Cốc Tuyết đã quen với thời tiết khô ráo oi bức vùng Tây Bắc. Vì không phải làm việc nhà nông nên cô không dùng đến quạt điện cũng cảm thấy thoải mái, cứ thế nhẹ nhàng trải qua mùa hè. Kết quả là người tính không bằng trời tính, cô quên mất Cốc Noãn không chịu được nóng bức. Vừa bước sang tháng bảy, rôm sảy trên người Cốc Noãn mọc từng mảng lớn, một ngày tắm mấy lần mà vẫn không hết.

Cốc Tuyết không thể để con gái khổ sở như vậy. Cô mượn xe đạp đi ra chợ, lúc trở về mang theo một chiếc quạt điện. Cô không thể mua nổi sản phẩm công nghệ cao như chiếc máy điều hòa giá hai đến ba nghìn tệ, hơn nữa nhà cô khá thoáng đãng, mua điều hòa về không phải rất tốn điện sao?

Mùa hè nóng bức với tiếng ve râm ran đi qua. Một màu vàng óng ả cùng hương thơm của trái cây mùa thu bay khắp núi rừng. Nhà họ Cốc hài lòng vì thu hoạch được khá nhiều hoa quả, Cốc Noãn đã chấp chững bước đi, ngọng ngịu gọi hai tiếng “ Mẹ, mẹ...”.

Tận mắt nhìn con gái trưởng thành, trong lòng Cốc Tuyết còn ngọt ngào hơn cả khi thu hoạch được ngàn cân lương thực trước kia. Ngày nào cô cũng hứng khởi dạy con tập đi, tập nói, tiện thể làm một số món ăn dành cho trẻ em theo khẩu vị của con như cháo, hoa quả nghiền.... Khi rảnh rỗi hơn nữa thì dốc sức may những bộ quần áo đủ cho bốn mùa của năm sau để Tiểu Cốc Noãn mặc dần. Trong hơn nửa năm, tay nghề nấu ăn hay may quần áo của Cốc Tuyết đều tăng vượt bậc.

Nháy mắt Cốc Noãn đã hơn một tuổi, tuy cô bé đi còn chưa vững, nhưng dáng điệu liêu xiêu như chim cánh cụt ấy khiến ai nhìn cũng thấy yêu. Lúc không có việc gì, hàng xóm gần nhà Cốc Tuyết thường dẫn con cái sang chơi, nhân tiện ngắm nhìn điệu bộ chim cánh cụt dễ thương của Cốc Noãn.

Khi Tiểu Cốc Noãn chạy nhảy thuận lợi là lúc một mùa xuân nữa lại đến. Cốc Tuyết hằng hái vác cuốc chuẩn bị dốc sức lao động. Ngô, lúa nước, cải dầu, khoai lang... chỉ cần là những thứ trồng được trong vụ xuân, cô đều muốn trồng. Còn về Tiểu Cốc Noãn, đương nhiên là cũng ra đồng cùng cô, nhưng cô bé ngồi dưới bóng cây chơi rubic và búp bê vải.

Đã lâu không ra đồng nên Cốc Tuyết mới làm việc đến gần trưa mà xương sống như chùn cả xuống. Cô triu mến nhìn Cốc Noãn đang ngoan ngoãn tự ngồi chơi dưới tàng cây rồi lại khom lưng tiếp tục làm việc. Năm ngoài ruộng đồng không đủ, chỉ dựa vào hai con heo mập, hơn chục con gà con vịt cô đã bán được một hai nghìn tệ. Bởi vậy, Cốc Tuyết dự định năm nay tiếp tục nuôi lợn và gia cầm. Với một cô gái sức lao động có hạn, lại phải chăm sóc con nhỏ, Cốc Tuyết mới nghĩ ra cách kiếm tiền ừa đồng năm nay là nuôi lợn nuôi gà. Đất đai ruộng vườn, Cốc Tuyết tính toán có thể trồng đủ các loại cây để cô và Cốc Noãn có lương thực ăn no cả năm.

“ Cốp”. Nhát cuốc vừa đi xuống, lòng đất vang lên một tiếng. Cốc Tuyết nghi ngờ trong nháy mắt, không biết cô đào phải đá gì? Mảnh ruộng này không phải cô đã cho người đến cày xới một lần rồi sao? Lẽ ra trong đất không thể có viên đá to như vậy. Hơn nữa tiếng động cũng không đúng, và phải tảng đá, tiếng vang rõ ràng phải trong hơn.

Cốc Tuyết nghi hoặc nhắc cuốc ra, bắt tay vào bới đất. Một chiếc vòng bằng bạc hay sắt gì đó nằm lơ lửng. Cô tò mò nhặt lên nhìn. Đó là một chuỗi vòng cổ bằng bạc có hình thù kỳ quái. Cái vòng này nhỏ như vậy, tại sao khi chiếc cuốc chạm vào lại có thể phát ra tiếng vang lớn?

Cốc Tuyết trộm nhìn chiếc vòng. Nó xấu xí như một chiếc dây thừng, điểm đặc biệt duy nhất là ở giữa treo một viên đá lục bảo to như viên chân trâu màu xanh sẫm. Nếu không có viên ngọc lục bảo kia thì chiếc vòng sẽ trở nên hết sức bình thường.

Cốc Tuyết tỉ mỉ vuốt ve viên ngọc, cô cảm nhận đầu ngón tay mình từng cơn mát lạnh. Suốt một thời gian dài cầm cuốc, mọi đau đớn trên tay dường như tan biến: “ Không lẽ chiếc vòng này là bảo vật?”. Cốc Tuyết cầm chiếc vòng lật đi lật lại, viên chân trâu đem lại cho người ta cảm giác thật đặc biệt.

Cốc Tuyết dùng cuốc đào thêm vài nhát ở chỗ vừa nhặt được chiếc vòng xem có thấy thêm gì nữa không. Đào hỏ sâu hơn một mét nhưng do đuối sức, với lại không tìm thấy thêm thứ gì nên cô đành dừng lại. Đúng là cô không có vận khí để phát tài. Cô còn tưởng rằng dưới lòng đất có ngôi mộ cổ nào đó chưa bị ai phát hiện. Hơn hai mươi năm qua, mảnh ruộng này của nhà họ Cốc chưa từng đào được bảo bối, có lẽ chiếc vòng này là của ai đó đánh rơi xuống đất.

Nghĩ mình không có vận phát tài, Cốc Tuyết liền nhét chiếc vòng vào túi quần. Đã giữa trưa rồi, mảnh ruộng này mới làm được một phần ba, cô phải cố gắng hơn mới được.

Cốc Tuyết gắng sức làm việc không biết mệt mỏi đến nỗi quên cả thời gian. Mãi cho đến khi Tiểu Cốc Noãn ngồi dưới gốc cây kêu đói, cô mới buông cuốc nhìn chiếc đồng hồ kiểu cũ mẹ để lại trên cổ tay. Quả nhiên đã hai giờ chiều. Lạ thật, cô bắt đầu làm việc từ bảy giờ sáng, sao đến bây giờ cô lại không thấy mệt mỏi đói khát?

Cô nghi hoặc lại gần chỗ Tiểu Cốc Noãn, lấy trong ba lô để dưới gốc cây ra chiếc cặp lồng cơm cùng chiếc túi nhỏ rồi tìm gần đấy ít củi đốt lên. Cơ thể Cốc Tuyết ấm dần, cô bắt đầu cùng Cốc Noãn ngồi ăn cơm.

Trong cặp lồng là món canh thịt, trong chiếc túi nhỏ là món trứng gà và bánh bao. Cô cho trứng gà vào canh rồi đặt cặp lồng lên đồng lửa, bắt đầu nướng bánh bao. Nếu chỉ có mình Cốc Tuyết, cô khẳng định với vài cái bánh bao là có thể xong bữa trưa nhưng giờ đây Tiểu Cốc Noãn đã hơn một tuổi nên cô phải nghĩ cho cơ thể của con gái. Đồ ăn vừa phải có dinh dưỡng vừa phải là món con thích. Vì thế mà Cốc Tuyết đã nghĩ ra chiêu như vậy, vừa thuận tiện vừa không ảnh hưởng gì đến Cốc Noãn.

Cho Tiểu Cốc Noãn ăn canh trứng xong xuôi, Cốc Tuyết ôm con gái ngủ trưa. Đương nhiên chỉ có mình Cốc Noãn đi ngủ. Trong lúc dỗ con ngủ, Cốc Tuyết lại nghĩ đến chiếc vòng cổ, cô thò tay vào túi quần lấy ra. Do không cẩn thận nên cô bị một miếng sắt rí gồ lên chọc phải. “Đau quá”. Cốc Tuyết giơ ngón tay lên nhìn, ngón giữa tay trái bị đâm rí ra chút máu: “Chậc, thế mà cứ tưởng là bảo bối gì cơ”. Chứ không chiếc vòng sao lại đâm thủng tay cô?

Một lần nữa cô lấy chiếc vòng ra, bất chợt mở to mắt nhìn: “Ồ, sao lại thế này?”. Chiếc vòng cũ đã biến thành mới, sáng lấp lánh, toàn bộ rí sét đều không thấy.

Cốc Tuyết ngạc nhiên dụi mắt, chiếc vòng cổ vẫn đang tỏa ánh sáng lấp lánh, ánh mặt trời chiếu vào viên trân châu càng thêm rực rỡ, tỏa sáng xung quanh.

Cô ôm chặt cánh tay Cốc Noãn mà cảm giác cơ thể như rét run. Rõ ràng là mùa xuân, ánh mặt trời ấm áp, mà sao cô thấy giờ phút này mọi thứ trở nên âm u tĩnh mịch?

4. Chương 4

Con người vốn không tin vào những điều kỳ quái, thế lực tăm tối hay thánh thần. Trước kia Cốc mẹ từng nói thế giới này không tồn tại ma quỷ. Nhưng với tâm lý bình thường vốn có của con người, Cốc Tuyết cho đến bây giờ vẫn tin rằng có ma quỷ tồn tại, cô luôn có thái độ: “Thà tin là có, không thể tin là không”. Lúc này đây, nhìn chiếc vòng cổ từ cũ biến thành mới, trực giác của Cốc Tuyết cho rằng chiếc vòng này thật lạ kỳ. Cốc Tuyết cầm chiếc vòng ném xuống đất, vội vàng ôm Cốc Noãn đi về phía chân núi, ngay cả cái cuốc, ba lô, chiếc cặp lồng cơm và đồ chơi của Cốc Noãn cũng không kịp mang theo. Cô vô ý mạo phạm thần linh, hy vọng ma quỷ không tìm đến cô và Cốc Noãn.

Cô thở hồng hộc chạy về nhà, trán vã mồ hôi, từng giọt nóng lạnh trên mặt thi nhau nhỏ xuống. Cô hít sâu một hơi, ổn định lại nhịp tim đang đập loạn xạ. Sau khi há miệng uống một cốc nước đầy, Cốc Tuyết mới dần tỉnh táo. Cô nhìn Cốc Noãn đang nằm trong lòng, vì lúc này cô chạy nhanh gây náo loạn nên giờ đã tỉnh giấc. Sắc mặt cô bé vẫn hồng hào, chắc không bị vật kia bò lên, nhà cửa mọi thứ vẫn bình thường, chứng tỏ không bị thứ kia đi vào.

Không nhìn thấy chỗ nào bất thường, Cốc Tuyết mới thoải mái vén tay áo lên lau mặt. “ Đợi lát nữa trời tối thắp hương, đốt nén khấn Bồ Tát mới được”. Đây có thể coi là một cách để trừ tà.

Không có quỷ quái đi theo, Cốc Tuyết vui mừng đặt mông ngồi xuống giường. Cô im lặng năm giây rồi hốt hoảng đứng bật dậy: “ A, còn cái cuốc, cặp lồng, đồ chơi của Cốc Noãn, cả cái chiếu nữa. Tất cả còn ở trên núi, làm sao bây giờ?”. Tất cả đều là tiền, không thể vứt đi. Nếu phải quay lại lấy, cô thấy hơi sợ.

Cốc Tuyết không biết làm sao nên cứ đi đi lại lại trong nhà.

“ Thôi, đành quay lại lấy vậy”. Sau này làm việc cô cần phải dùng đến những thứ ấy. Hơn nữa miếng đất ấy mới làm được một nửa, dù thế nào thì ngày mai vẫn phải quay lại để trồng cây. “ Ngày thường mình không làm truyện gì xấu. Ngày xưa sống thần ở nước Mỹ mình còn khấn nguyện hy vọng người chết có thể đầu thai. Như vậy coi như mình là người tốt. Hẳn là người tốt sẽ không bị yêu ma quỷ quái bắt đi”. Cốc Tuyết cố gắng thuyết phục bản thân nhưng hai chân không muốn bước ra ngoài, nói gì thì nói, trong lòng cô vẫn thấy sợ hãi.

“ Mẹ, mẹ”. Tiểu Cốc Noãn ngồi trên giường tò mò nhìn Cốc Tuyết đi đi lại lại trong phòng.

“ Kệ thôi, chết thì chết”. Cốc Tuyết vỗ đùi hạ quyết tâm lên núi. Cô nhìn về mặt tò mò của Tiểu Cốc Noãn rồi ôm con gái ra ngoài. Dù sao thì hai mẹ con cô đang phải sống nương tựa vào nhau, cùng nhau lên núi, nếu có chết thì sẽ chết cùng nhau.

Trên núi không có gì thay đổi. Ba lô, tấm chiếu, mấy món đồ chơi của Cốc Noãn vẫn lạnh lặn nằm yên một chỗ. Đống lửa lâu chưa thêm củi xem ra đã tắt, chỉ còn lại một đống tro bụi màu đen.

Cốc Tuyết nuốt nước bọt đi lên phía trước, được hai bước thì dừng lại, hốt hoảng nhìn tứ phía, phát giác thấy không có gì lạ mới tiếp tục bước đi. Cứ như thế ngừng đi ngừng lại vài lần, cuối cùng thì Cốc Tuyết khó nhọc ôm Cốc Noãn cũng đến được chỗ gốc cây, dưới chân đứng là chuôi vòng cổ đã bị cô ném xuống đất.

Cốc Tuyết đứng nhắm chặt hai mắt, cảm giác có một cơn gió nhẹ mát lạnh thổi qua khiến Cốc Tuyết rùng mình. Cô không còn sức lực cười với Cốc Noãn, lúc này đang mở to mắt không biết gì đến thế sự: “ Noãn Noãn, con xem mẹ có phải đang tự dọa chính mình không?”.

Cốc Tuyết buông Cốc Noãn, bắt tay vào nhặt nhanh các thứ bị vứt trên mặt đất. Đồ đạc đều được thu dọn, chỉ còn chiếc vòng cổ màu sáng bạc nằm lẫn trong đám bùn. Cốc Tuyết mấp máy môi, tay run run nhặt chiếc vòng. Người không biết vật, trong lòng sẽ luôn cảm thấy sợ hãi và tò mò. Cốc Tuyết không phải ngoại lệ. Nhìn chiếc vòng từ cũ biến thành mới không khác gì biến hóa, sự tò mò dần dần ngăn chặn nỗi sợ hãi. Nếu đây không phải vật xấu xa thì là bảo bối của thần tiên? Nếu đúng là bảo bối, không phải cô sẽ giàu to sao? Tương lai của cô và Cốc Noãn không chừng sẽ được đảm bảo. Cho nên nói tính cách con người phức tạp, dù cố kiềm chế nhưng khi rơi vào hoàn cảnh bản năng như Cốc Tuyết cũng không thể giữ nổi tấm lòng.

Cốc Tuyết nhặt vòng cổ mang về nhà.

Cốc Tuyết ăn cơm tối và cho Cốc Noãn tắm rửa xong, sau đó cô ngồi ngẩn người trên giường nhìn chiếc vòng. Sao từ một chiếc vòng cũ lại có thể biến thành mới? Cốc Tuyết thận trọng nhớ lại lúc chiếc vòng biến đổi. Cô nhớ rõ lúc ngón tay của cô bị gỉ sét của chiếc vòng đâm phải, khi cô lấy chiếc vòng ra thì nó đã thay đổi hình dạng. Nói cách khác, chiếc vòng đã biến hóa ngay từ trong túi quần của cô: “ Lạ thật, chẳng lẽ nó biến hóa khi gặp mặt trời? Hay là do mảnh đất chôn chiếc vòng này có gì đặc biệt?”. Cô thật sự nghĩ mãi không ra nguyên nhân khiến chiếc vòng cổ từ cũ biến thành mới. Có khi ngày mai cô mang mấy chiếc búa, chiếc dao rì ra mảnh đất đó chôn thử xem sao.

Đầu óc Cốc Tuyết đầy thắc mắc, tay cầm chiếc vòng cổ mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, Cốc Tuyết ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng của trái cây tươi mát. Cô hít nhẹ một cái rồi mở mắt. Cô nghi hoặc nhìn xung quanh, từng cơn gió làm lay động những cánh hoa không biết tên. Không phải cô ngủ ở nhà sao, cô chạy lên núi từ bao giờ vậy? Với lại cô đã đi qua mấy ngọn núi gần thôn Vương Gia Tràng nhưng chưa từng thấy ngọn núi nào như ngọn núi này.

Cô ngồi dậy nhìn tứ phía, trông mất thiếu chút nữa rớt ra khỏi hốc. Cô nhìn thấy cái gì đây? Khắp quả đồi tràn ngập hoa quả, nào là đào, lê, anh đào, sơn trà, nho, chuối, vải...bao nhiêu là nhiều. Cô đi vào vương

quốc trái cây sao?

Cốc Tuyết vừa sợ hãi vừa kinh ngạc đứng dưới gốc cây đào, cô tiện tay vặt một quả, xoa lên người rồi cắn một miếng: “Ồ, ngọt quá!”. Cô chưa bao giờ ăn quả đào nào ngọt như vậy nên tâm trạng có phần phấn khích.

Cốc Tuyết cắn đào, xoay người với lấy cây quýt ngay bên cạnh. Những quả quýt lớn đỏ rực treo chi chít trên cành. Cây quýt nặng trĩu quả vút xuống tận thắt lưng. Cô ngẩn người nhìn cây quýt xong nhìn quả đào đã bị gặm một nửa: “Bây giờ đâu phải mùa quýt với đào ra cùng một lúc?”. Nếu nhớ không lầm thì hôm qua cô mới thấy mấy cây đào ở vườn sau đang kết trái bé bằng ngón tay. Cả những cây quýt nữa, giờ là mùa đông, đâu phải mùa của hoa quả? Vậy mà hiện tại nơi cô đang đứng lại là mùa xuân.

Cốc Tuyết sững sốt, quả đào trong tay rơi xuống đất lăn vài vòng.

Ánh mắt cô dường như bị mê hoặc bởi mùi hương nồng nàn của hoa quả. Nghĩ đến đào và quýt không cùng mùa, Cốc Tuyết lập tức bình tĩnh. Cô nhìn xa xa, có vài đám mây lơ lửng trên đỉnh núi nhưng không có điểm gì là quen thuộc. Nền trời xanh không một chút chân thực. Trên mặt đất hoa cỏ xanh tươi, hình dáng tương tự nhưng cô không biết gọi tên là gì. Những hình ảnh thường thấy như cỏ dại, vật nuôi...cô đều không thấy. Nhìn bốn phương tám hướng khắp nơi là cây ăn quả với đủ màu sắc...

“Đây rốt cục là nơi nào?”. Cốc Tuyết vội vàng chạy xuyên qua đám cây ăn quả. Cô chạy không biết bao lâu mới thoát ra khỏi rừng quả đó để tới một sườn núi.

Bên triền núi là một cánh đồng sâu ngập đầy nước. Cốc Tuyết đứng dưới sườn núi gào to: “Có ai ở đây không?...Oa, người là ai?”. Cốc Tuyết trợn mắt há hốc mồm nhìn thấy phía trước là một người tí hon với đôi cánh dài trong suốt. Người này thật bé nhỏ, vóc dáng chỉ bằng một nửa Tiểu Cốc Noãn. Người này đội chiếc khăn trùm đầu màu đen, đôi mắt to tròn đen láy, nước da trắng nõn nà...Đây chẳng lẽ là công chúa của vương quốc tí hon?

“Tôi không phải là người. Tôi tên Tiểu Mật là giới linh (1) của Phỉ Lam Tinh”. Tiểu Mật kích động vẫy đôi cánh trong suốt một cách tao nhã trên không trung hướng Cốc Tuyết cúi đầu đáp lễ. Không đợi Cốc Tuyết lấy lại tinh thần, Tiểu Mật bay một vòng xung quanh Cốc Tuyết, sau đó đứng trên vai cô cười tủm tỉm: “Xem ra cô chính là chủ nhân mới của Tiểu Mật rồi. Chủ nhân, cô tên gì?”.

“Ta là Cốc Tuyết”. Cốc Tuyết ngơ ngác trả lời, thần trí đang ngao du tận đâu tận đâu.

“Chủ nhân, sau này Tiểu Mật gọi cô là Tiểu Tuyết được không?”. Tiểu Mật yêu kiều hươ hươ đôi chân trắng nõn: “Tiểu Mật đã mấy trăm năm không nói chuyện với ai. Sau này Tiểu Tuyết thường xuyên đến Phỉ Lam Tinh nói chuyện cùng tôi được không?”.

Cốc Tuyết vẫn chưa hoàn hồn.

“Tiểu Tuyết, Phỉ Lam Tinh vắng vẻ buồn tẻ quá. Sau này cô bắt đến đây ít động vật giúp tôi được không?”.

“...”

“Tiểu Tuyết, hoa quả ở Phỉ Lam Tinh chín hết rồi, tôi ăn không hết. Hơn nữa mấy thứ này về sau đều thuộc về cô, tôi đi hái cho cô nhé?”.

“...”

“...”. Cốc Tuyết vẫn đứng ngây người.

“A, Tiểu Tuyết, cẩn thận...”.

Tiểu Mật thét thất thanh gọi thần trí của Cốc Tuyết từ cõi thần tiên quay về. Cô vừa mới ngẩng đầu đã bị một trời đầy hoa quả che kín mắt.

“A, Tiểu Tuyết, tôi xin lỗi, mấy trăm năm nay tôi không dùng đến phép thuật rồi”. Tiểu Mật áy náy chỉ đồng hoa quả trên mặt đất.

“Úi chà...”. Mật “chín trâu hai bò” (2) Cốc Tuyết mới từ trong vòng vây của núi hoa quả bò ra được, tay sờ trán, nhiều quả lớn đã bị dập nát.

“ Tiểu Tuyết, thực xin lỗi, tại lâu lắm rồi tôi không dùng đến phép thuật”. Tiểu Mật bay đến bên Cốc Tuyết, nịnh nọt xoa hai má cô.

Nhìn trên mặt đất có ít nhất mười xe hoa quả các loại, Cốc Tuyết mở miệng hỏi: “ Người rót cuộc là ai, nơi này là như thế nào?”.

“ Lại đây, lại đây. Chúng ta có nhiều thời gian. Cô ngồi xuống từ từ nghe tôi nói”. Tiểu Mật đặt vào tay Cốc Tuyết một chùm nho, giục cô ngồi xuống nghe nàng ta kể chuyện xưa.

Tiểu Mật hoa chân múa tay bay lượn trên không trung, vui sướng giải thích về học thuật. Cốc Tuyết vừa ăn hoa quả vừa lắng nghe. Trên mặt Tiểu Mật thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ sợ hãi. Mãi đến khi Cốc Tuyết bụng đầy hoa quả, Tiểu Mật “miệng đắng lưỡi khô” (3), kể từ đầu đến cuối mọi bí ẩn cho Cốc Tuyết nghe. Hóa ra trên đời này đúng là có thần tiên, viên trần châu chính là Phỉ Lam Tinh còn sót lại.

“ Đúng rồi, trên thế giới này thật sự có thần tiên, yêu ma quỷ quái cũng tồn tại. Chỉ là do con người không nhìn thấy mà thôi. Bởi vì máu của cô và Phỉ Lam Tinh có liên hệ. Cho nên sau này cô cũng có thể nhìn thấy mọi thứ như ma quỷ, yêu quái...”. Tiểu Mật liếc nhìn Cốc Tuyết.

Cơ thể Cốc Tuyết cứng đờ: “ Tiểu Mật, có cách nào giải trừ thề ước với Phỉ Lam Tinh không? Người xem, ta chỉ là một người bình thường, không văn không võ, còn Phỉ Lam Tinh là bảo bối. Ta căn bản không thể bảo vệ được”. Nếu yêu ma quỷ quái biết cô có bảo bối không đem cô xé thành từng mảnh nhỏ mới là lạ.

“ Không có cách nào giải trừ”. Tiểu Mật nói dối không chớp mắt. Đợi mấy trăm năm mới gặp được chủ nhân như Cốc Tuyết, nàng ta không thể thả cô đi, Tiểu Mật không bao giờ nghĩ tới ngày đó: “ Nhưng tôi có cách để cho người khác không thể nhìn thấy Phỉ Lam Tinh, không thể phát hiện ra chúng ta”.

“ Cách gì?”. Vừa không để mất đi Phỉ Lam Tinh, vừa không cho người khác phát hiện. Đây đúng là nhất cử lưỡng tiện, chỉ có đứa ngốc mới từ chối.

“ Tôi và cô dùng máu tươi để thề”. Gương mặt bánh bao của Tiểu Mật tỏ vẻ nghiêm túc nhưng trong lòng không ngừng cười gian. Ha ha. Dù sao cô cũng không thể trở thành thần tiên, Cốc Tuyết khó mà phát hiện ra được. Khó lắm nàng ta mới gặp được Cốc Tuyết, nếu để Cốc Tuyết ra đi, mấy trăm năm nữa nàng ta sẽ không có ai làm bạn. Vì vậy mà Tiểu Mật lấy máu tươi làm khế ước ký kết linh hồn. Như vậy, cho dù Tiểu Tuyết ở đâu, nàng ta cũng có thể đi theo.

Cốc Tuyết không biết suy tính của Tiểu Mật. Cô nghĩ một không gian kỳ bí rộng lớn như vậy sau này sẽ thuộc về mình vì thế mà cao hứng cắn ngón tay lấy máu tươi cùng Tiểu Mật thề thốt.

Đợi Tiểu Mật trao đổi nuốt xong giọt máu, Cốc Tuyết ngốc ngếch ngồi bên cạnh đồng hoa quả cười ngây ngô. Tiểu Mật cũng ngồi bên cười khúc khích – Cả hai đều nghĩ thầm: Vậy là mọi việc đã thành công.

5. Chương 5

Khi Cốc Tuyết rời khỏi Phỉ Lam Tinh thì trời đã sáng choang. Cốc Tuyết nhắm mắt nằm trên giường, tĩnh tâm suy nghĩ. Nằm cạnh cô là Cốc Noãn đang ngủ như lợn con.

Hôm nay Cốc Tuyết không có ý định đi làm. Thực tế về sau cô cũng có thể không cần phải đi làm. Dù sao sản lượng nông nghiệp trong Phỉ Lam Tinh có một ngàn Cốc Tuyết ăn trong một trăm năm cũng không hết.

Cô đang suy ngẫm về những điều kỳ bí mà Tiểu Mật đã nói.

Chủ nhân trước kia của Phỉ Lam Tinh chính là người sáng tạo ra nó tên gọi Phỉ Lam. Anh ta sinh cụ thể tháng nào năm nào, điều này không thể kiểm tra. Tiểu Mật chỉ biết anh ta đã trở thành thần tiên từ ba trăm năm trước. Lúc đầu, Phỉ Lam Tinh chỉ là một chiếc vòng cổ bình thường, Phỉ Lam không cẩn thận bị thương làm văng lên đó ít máu. Từ đó về sau không biết có phải do dính máu bán thần tiên của Phỉ Lam mà Phỉ Lam Tinh đã thay đổi khác thường – nó có thể chứa đựng rất nhiều vật thể còn sống bên trong.

Phỉ Lam từ ngày thành tiên bắt đầu nghiên cứu chuyên sâu về thực vật. Sau khi Phỉ Lam Tinh biến dị, anh ta càng hăng say trồng cây trong đó. Một bông hoa, một cái cây, một ngọn cỏ đều do Phỉ Lam hao tâm tổn sức làm ra. Thêm nữa, một thời gian dài được Phỉ Lam đeo trên người, Phỉ Lam Tinh tràn ngập linh khí, cây cối gieo trồng bên trong rất nhanh chín, lâu lắm cũng không quá hai tháng.

Tiểu Mật trở thành giới linh của Phỉ Lam Tinh vô cùng trùng hợp. Tiểu Mật vốn là gốc cây sen trên núi Côn Lôn bị Phỉ Lam nhìn trúng đưa vào. Khi đó Tiểu Mật chỉ là một gốc cây có chút linh khí của đóa hoa. Sau này được Phỉ Lam dùng các loại nước tiên, đất thần nuôi nấng mới dần dần biến thành tiên ông. Mà Phỉ Lam cẩn thận nuôi dưỡng Tiểu Mật như vậy bởi Phỉ Lam Tinh có quá nhiều hoa cỏ cây trái rất cần một chuyên gia xử lý giúp anh ta. Vì thế mà Tiểu Mật đúng thời được sinh ra.

Tiểu Mật biến thành tiên ông không lâu, vừa biết sử dụng phép thuật trồng hoa và cây thì Phỉ Lam gặp phải xà yêu hung ác. Trong lúc Phỉ Lam và xà yêu chiến đấu không cẩn thận đã làm rơi mất Phỉ Lam Tinh. Sau khi thành tiên, Phỉ Lam hoàn toàn quên mất Phỉ Lam Tinh. Từ đó về sau, Phỉ Lam Tinh cùng Tiểu Mật nằm trong lòng đất cô quạnh hơn ba trăm năm. Mãi đến khi Cốc Tuyết bắt gặp đào họ từ lòng đất lên.

Lại nói đến Tiểu Mật thật là xui xẻo. Phỉ Lam giúp nàng ta biến thành giới linh nhưng lại không dạy cách tu luyện phép thuật. Nàng ta vĩnh viễn không thể trưởng thành để biến thành thần tiên. Phỉ Lam Tinh biến ảo cũng là nguyên nhân khiến nàng ta không thể rời đi. “So với Thạch Lâm không quan tâm đến Cốc Noãn thì điều mà Tiểu Mật gặp phải còn thê thảm hơn”. Cốc Tuyết nằm trên giường lẩm bẩm một mình.

Có Phỉ Lam Tinh, sau này cô nên làm gì? Trồng trọt ư? Toàn bộ cây cối trong Phỉ Lam Tinh có sản lượng rất cao, mau chín, hơn nữa có Tiểu Mật hỗ trợ đâu cần đến cô.

Cốc Tuyết nhú mày suy nghĩ, ngoài việc trồng trọt cô còn có khả năng làm gì? Suy tính một lúc cô liền rời giường. Nhiều năm qua, quanh đi quẩn lại vẫn là công việc làm vườn, giặt giũ, ăn cơm, ngủ nghỉ, ngoài việc nhà nông cô thật sự không nghĩ ra mình có thể làm gì khác. Hiện tại, vấn đề cơm ăn cô không phải lo, Cốc Tuyết đột nhiên có cảm giác mình như kẻ vô công rồi nghề. Rõ ràng mới hôm qua thôi cô còn mệt mỏi xoay vần như con quay.

“Oa...oa”. Cốc Noãn cất tiếng khóc cắt ngang dòng suy nghĩ của Cốc Tuyết. Cô không khỏi mỉm cười ôm Cốc Noãn vào lòng, thì ra tiểu nha đầu tè dầm.

Cô thay quần áo sạch cho Cốc Noãn, một bên ôm con gái dỗ dành, một bên đã hiểu ra kế tiếp cô nên làm gì, tất cả là vì hạnh phúc của con. Tiểu Cốc Noãn sẽ lớn lên, đi học, tương lai còn phải lấy chồng sinh con. Từ đứa trẻ một tuổi đến lúc lập gia đình và có con là lúc hai mươi ba tuổi, tất cả hết bao nhiêu tiền? (Trước kia Cốc Tuyết không nắm được luật hôn nhân, đến khi hiểu rõ thì đã là con dâu nhà họ Thạch. Cho nên cô cương quyết không để Cốc Noãn đi theo con đường giống mình).

Cô tuy chưa từng đi học nhưng nhìn những đứa trẻ xung quanh và xem trên tivi thì một đứa trẻ đi mẫu giáo hoặc học các lớp lớn hơn mất mười vạn đồng. Thêm tiền sinh hoạt, tiền mua quần áo, tiền khám bệnh, thượng vàng hạ cám các loại tiền. Với cuộc sống như hiện nay, nếu muốn Cốc Noãn được thoải mái thì cô phải có năng lực tự kiếm tiền, hai mẹ con cô phải mất ít nhất hai mươi vạn cho những nhu cầu trên.

Hai mươi vạn tệ? Cô phải bán đi bao nhiêu cái bắp, bao nhiêu lúa mạch, bao nhiêu lợn gà? Cốc Tuyết chắc lưỡi, cách tính toán này cô hoàn toàn nên quên đi thì hơn.

Hoa quả trong Phỉ Lam Tinh xếp thành núi trong khi hoa quả ở thành phố lại vô cùng khan hiếm. Cô có thể mang hoa quả đi bán, trái cây nhiều như vậy bán mấy vạn đồng hẳn là không thành vấn đề. Sau đó dựa theo kế hoạch đã dự tính lúc đầu, cô sẽ nuôi thêm lợn gà. Cốc Tuyết đột nhiên cảm thấy cuộc sống đang thẳng tiến, tốt, bây giờ cô sẽ đi gặp Tiểu Mật thương lượng chuyện bán hoa quả. Nhưng Cốc Noãn vẫn đang thức, cô lo lắng không thể để con gái một mình trên giường.

“Noãn Noãn, con ngồi yên nhé, mẹ sẽ quay lại ngay”. Cô không yên tâm nhìn con gái rồi tập trung tinh thần nghĩ: “Đi tới Phỉ Lam Tinh nào”.

Mất Cốc Tuyết hoa lên, cô thấy mình lại đứng bên sườn núi. “Ồ, hoa quả hôm nay sao lại nhiều hơn hôm qua thế này?”. Ngày hôm qua hoa quả xếp thành núi, vậy mà hôm nay, hoa quả đã kéo dài hàng mấy dặm.

“ Tiểu Tuyết, cô đến rồi à”. Nghe thấy giọng Cốc Tuyết, Tiểu Mật phấn khởi bay từ trên núi hoa quả xuống ngồi lên vai cô.

“ Tiểu Mật, con gái ta vẫn ở bên ngoài, ta có thể đem nó vào đây không?”. Tuy hoảng sợ vì núi hoa quả bỗng nhiên tăng nhiều hơn nhưng cuối cùng thì Cốc Tuyết vẫn nhớ ra điều cần phải hỏi.

“ Tất nhiên rồi, chỉ cần cô bằng lòng, cô muốn mang ai vào cũng được nhưng cô và người đó phải đi vào cùng lúc”. Thật ra, Tiểu Mật rất hi vọng Cốc Tuyết sẽ dẫn người vào đây, có vậy nàng ta mới có thêm người để chơi.

“ Ta sẽ mang Noãn Noãn vào đây ngay”. Cốc Tuyết xoay người ra khỏi Phỉ Lam Tinh.

Tiểu Mật vui mừng khi thấy Tiểu Cốc Noãn vào Phỉ Lam Tinh. Hai người đều là trẻ con, Tiểu Cốc Noãn tò mò sờ thử đôi cánh cùng chiếc khăn trùm đầu của Tiểu Mật. Còn Tiểu Mật thì thích thú nhìn gương mặt bụ bẫm, đôi mắt tròn xoe và hương thơm vị sữa trên người Noãn Noãn. Nàng ta không ngừng bay lượn vòng xung quanh Noãn Noãn, làm cho Cốc Noãn vỗ tay liên tục, cười khanh khách văng cả nước miếng.

“ Tiểu Mật, tại sao lại nhiều hoa quả như vậy?”. Cốc Tuyết nhặt một quả mận chín vàng bỏ vào miệng, vị chua chua ngọt ngọt, thanh thanh rất ngon.

“ Như vậy mà gọi là nhiều?”. Tiểu Mật vừa chơi đùa với Noãn Noãn vừa quay sang phía Cốc Tuyết nói một cách thờ ơ: “ Bên kia núi, hoa quả còn nhiều gấp mười lần đây”.

Cốc Tuyết ngạc nhiên: “ Sao lại nhiều vậy?”.

“ Khi chủ nhân Phỉ Lam chưa thành tiên, ngài ấy thường xuyên mang hoa quả đi cứu tế người nghèo, cho nên hoa quả ở đây chưa bao giờ thừa. Sau này thành tiên, hoa quả không có người ăn nên tất cả đều bị giữ lại. Mà hoa quả cứ hai tháng chín một lượt. Hơn nữa Phỉ Lam Tinh là nơi sở hữu mọi vật không bao giờ bị hư, vì thế mà cây trái càng ngày càng chồng chất. Mới đầu, tôi đi thu thập quả chín nhưng sau phát hiện ra nếu tôi không hái xuống thì quả chín cứ thế treo ở trên cành. Chỉ cần quả vẫn ở trên cành, cây sẽ không mọc ra nữa. Nếu không phát hiện ra điều này thì ba trăm năm qua Phỉ Lam Tinh đã bị hoa quả chiếm hết. Quả hôm nay cô ăn treo ở trên cây tính ra cũng được một trăm rồi đây”.

Cốc Tuyết cả kinh không biết nói gì cho phải.

“ Tiểu Mật, hoa quả nhiều như vậy chúng ta không thể ăn hết. Ta nghĩ lấy một ít mang ra ngoài bán, người cảm thấy thế nào?”. Cốc Tuyết cảm thấy Tiểu Mật mới chính là chủ nhân của Phỉ Lam Tinh, rất có địa vị. Cho nên cô đỏ mặt khi nói muốn mang trái cây đi bán.

“ Được, cô xử lý thế nào thì tùy, tôi không ý kiến”. Tiểu Mật cao hứng gật đầu. Hoa quả chiếm phần lớn không gian Phỉ Lam Tinh, nàng ta từ lâu đã muốn được hái xuống.

Được Tiểu Mật đồng ý, Cốc Tuyết hợp tác cùng Tiểu Mật mang trái cây ra khỏi Phỉ Lam Tinh rồi chất thành núi.

Nhìn khắp nhà chất đầy hoa quả, Cốc Tuyết nghĩ phải nhanh chóng mang chúng đi bán. Cô để Cốc Noãn lại chơi cùng Tiểu Mật, sau đó mượn một chiếc xe đạp đi tới thị trấn tìm người mua.

Cốc Tuyết đạp xe toát mồ hôi một ngày trời mới đến thị trấn. Cô tìm được hai người chuyên buôn bán hoa quả, họ có ý muốn về nhà Cốc Tuyết xem hàng. Hai chủ buôn sau khi nếm thử hương vị đã vội vàng nói với Cốc Tuyết là họ muốn mua toàn bộ chỗ hoa quả này. Giữa đêm bọn họ cho bốn chiếc xe ô tô tải trọng năm tấn đến mang hết số hoa quả của Cốc gia đi. Cốc Tuyết choáng váng nhìn mười bảy vạn tệ để trên giường, cô mở to mắt không dám tin.

Mười bảy vạn tám ngàn bốn trăm bảy mươi tệ . Ông Trời ơi, số tiền này sao dễ kiếm vậy?

Cốc Tuyết ngăn người trong giây lát rồi ý thức đem tiền nhét vào chiếc bao tải to. Nhiều tiền như vậy rất dễ bị người khác cướp mất.

Cô cầm túi đi vào chiếc vòng cổ, nhìn thấy Tiểu Mật đang tủm tỉm cười: “ Tiểu Tuyết, hoa quả hôm nay bán được không?”.

“ Bước đầu mua bán khá tốt, người không biết đâu, chỗ hoa quả đó bán được hơn mười bảy vạn đấy. Trời ơi, cả đời ta chưa từng thấy nhiều tiền như vậy”. Cốc Tuyết kích động mặt đỏ rần: “ Nếu mang toàn bộ hoa quả trong Phỉ Lam Tinh đi bán ít nhất cũng được một trăm vạn. Một trăm vạn, trời ạ, thật là con số nhiều vô kể”.

“ Chúng ta sẽ mang chúng đi để đổi thành tiền”. Tiểu Mật giờ bàn tay nhỏ bé, lại là một núi hoa quả nữa xuất hiện trước mặt Cốc Tuyết.

“ Khoan đã, chúng ta không thể lại mang hoa quả đến bán ở thị trấn được”. Cốc Tuyết đã khôi phục lại tâm trạng kích động tuy hai má thì vẫn đỏ bừng bừng.

“ Vì sao?”. Tiểu Mật nghi hoặc hỏi: “ Không phải cô nói mang bán rất tốt sao?”.

“ Hôm nay ta đến thị trấn tìm được ông chủ Vương và ông chủ Lý. Tuy trái cây của chúng ta rất nhiều nhưng ở thị trấn chỉ có vài người có thể mua. Ta nghĩ chúng ta nên đến chỗ khác để bán. Ví dụ như đến ngoại thành của thành phố C chẳng hạn”. Cô vốn nghĩ bán hoa quả giống như bán lợn bán gà. Hôm nay cô mệt mỏi cả ngày mới tìm được người muốn mua hoa quả với số lượng lớn. Nhưng không phải ai cũng có thể mua như vậy.

“ Được thôi, cô xử lý đi”. Nghe xong Cốc Tuyết quyết định, Tiểu Mật lại vỗ cánh bay đi tìm Cốc Noãn.

Mọi người trong thôn Vương Gia Tràng đều biết tin tức về những chiếc xe chở hoa quả từ nhà Cốc Tuyết . Nhưng đa phần bọn họ ban ngày phải ra đồng làm việc, người ở nhà là những người già cả mắt kém không còn sức lao động. Ai cũng nghĩ mấy chiếc xe chở hoa quả ấy là của người khác, ban ngày đặt ở nhà Cốc Tuyết, ban đêm chở đi, không ai nghi ngờ dò hỏi lai lịch của đồng hoa quả đó. Không những thế họ còn có phần khen ngợi vận khí của Cốc Tuyết.

Ngày hôm sau, Cốc Tuyết sửa soạn áo quần, khóa cửa nói với thím Vương là phải đến thành phố C có việc rồi cô ôm Cốc Noãn bắt xe.

Sự phồn hoa của thành phố C vượt xa sự nhộn nhịp của thị trấn. Để tiết kiệm tiền bạc và thời gian, Cốc Tuyết vừa xuống xe đã đi ra vùng ngoại thành thuê nhà dân ở tạm. Cô đem Cốc Noãn giao cho Tiểu Mật, lại dùng một chiếc túi to đựng các loại hoa quả, sau đó đi vào nội thành.

Rút kinh nghiệm lần trước bán hoa quả ở thị trấn, Cốc Tuyết tìm một ông chủ có cửa hàng bán quả hỏi ông ta bình thường nhập hàng ở đâu, sau đó đi tới nơi đầu mối.

Ở thành phố C có rất nhiều chủ buôn, họ thường đến những vườn trái cây đặc biệt để thu thập. Cốc Tuyết bắt chước họ bỏ qua những hộ lẻ tẻ. May mà Cốc Tuyết mang theo hàng mẫu, ông chủ thấy Cốc Tuyết từ xa tới liền thay đổi thái độ, từ chỗ xa cách biến thành nhiệt tình khiến người ta ăn không tiêu.

Cốc Tuyết mang hoa quả cho bốn người họ nếm thử. Kết quả là sau khi nhấm nháp, họ muốn mua toàn bộ số hoa quả kia. Sau đó còn bảo cô để lại địa chỉ để hôm sau họ sẽ đến tìm người, cho xe đến chở đi. Họ bảo cô có bao nhiêu họ sẽ mua bấy nhiêu, hơn nữa sẽ trả cô giá cao nhất.

Cốc Tuyết chóng mặt trở về nhà trọ nghỉ ngơi, sau đó tiến vào Phỉ Lam Tinh bắt đầu cùng Tiểu Mật mang hoa quả ra ngoài.

Vì nghĩ hoa quả trong Phỉ Lam Tinh tương đối nhiều nên Cốc Tuyết thuê một phòng trọ khá lớn. Đến khi hoa quả chất thành núi trong căn phòng đó thì Phỉ Lam Tinh mới hết một phần ba.

Nhờ được tư vấn mà cô chủ động đến tận cửa tìm người mua hàng, trong vòng bảy ngày Cốc Tuyết đã bán hết số trái cây trong Phỉ Lam Tinh, toàn bộ số tiền lời là hai trăm năm mươi ba vạn.

Cốc Tuyết dùng tiền bán hàng mua cho Cốc Noãn mấy bộ quần áo, sách vở, bút mực và một ít quà ọi người trong thôn. Nhìn túi lớn túi bé để trong phòng, Cốc Tuyết cười mãn nguyện, sáng mai cô đã có thể về nhà.

Tâm tình vui vẻ khiến Cốc Tuyết không để ý đến mấy bóng đen ẩn hiện bên ngoài. Cô không hề biết rằng vận rủi tối nay sẽ rơi xuống người cô.

6. Chương 6

Khi Cốc Tuyết đang lấy lại tinh thần thì bỗng dưng cô cảm thấy xung quanh cổ có cảm giác lạnh lẽo, cảm giác đó hình như là do dao hoặc dao găm...hoặc là những thứ sắc bén tạo ra.

Trong bóng đêm, cô nhìn thấy mấy bóng dáng cao lớn, Cốc Tuyết cười khỏ, cô cảm thấy thật may mắn vì mua nhiều đồ đạc mà chiếm hết diện tích phòng nên đã đưa Cốc Noãn vào Phỉ Lam chơi với Tiểu Mật, nếu không... Tiền có thể không có, chứ nếu Noãn Noãn có chuyện gì chắc cô sống không bằng chết.

“Đem tiền mấy hôm nay bán hoa quả ra đây!” Bên tai là tiếng uy hiếp, cảm giác lạnh lẽo sau gáy làm cho Cốc Tuyết run rẩy, nhắm mắt lại, Cốc Tuyết vô cùng hối hận, cô thấy mình sơ suất quá, mãi mê vui mừng vì buôn bán có lời mà không để ý đến việc bị người ta theo dõi. Cốc Tuyết tuy đơn thuần, nhưng cũng không phải ngu ngốc, nhìn những người này thừa dịp đêm tối tìm đến phòng cô, lại dùng vũ khí uy hiếp cô đưa tiền bán hoa quả cô đã biết hành động mấy hôm nay của mình đã bị người có dụng ý để mắt đến. Cô thật vụng, cũng không phải một người mua hỏi hoa quả của cô xuất xứ từ đâu, mỗi lần khi người mua đến xếp hoa quả lên xe, mọi người xung quanh đều vây xem, chỗ ở của cô lại thường xuyên có hoa quả hoàn toàn toát ra sự vô lý, như vậy rõ ràng là sơ hở, khi nguy hiểm do sơ hở đó gây ra tìm tới cửa thì cô mới nhận thức được, cô thực sự là quá vụng, quá sơ suất rồi!

“Đó là tiền tôi kiếm được, tại sao phải đem ra? Mấy người nửa đêm xông vào, thậm chí không dám bật đèn để tôi nhìn được bộ mặt thật của mấy người, mấy người là cướp, là phạm pháp, không sợ bị công an bắt hay sao?” Cốc Tuyết thực tình là muốn tiêu tiền tiêu tai (dùng tiền để thoát khỏi tai họa) nhưng chỉ sợ mấy người này là dân liều mạng, cho dù lấy tiền rồi cũng sẽ không bỏ qua cho cô. Mà quan trọng hơn, tiền của cô đều là chi phiếu, mà chi phiếu cô lại vứt vào Phỉ Lam hết rồi, bây giờ cô làm gì có tiền mặt để đưa cho bọn cướp?!

“Bớt nói nhảm đi, mau đem tiền ra đây! Tội tao để ý mấy ngày rồi, mấy hôm nay mày kiếm được ít nhất phải hơn một trăm vạn, tội tao cũng không cần nhiều, chỉ cần chia cho anh em tội tao năm mươi vạn là được rồi, từ nay về sau tội tao sẽ không tìm mày gây phiền toái nữa, còn không...” Thứ sắc bén trên cổ cô lại áp vào một chút.

Chần chừ một lúc, Cốc Tuyết yếu đuối nói: “Tiền của tôi toàn để trong thẻ, mà mấy người cũng không phải lấy một hai trăm, ở đâu tôi có nhiều tiền mặt như vậy ấy người?”

Bọn cướp chần chừ nhưng cũng không nghi ngờ lời nói của Cốc Tuyết, cũng đúng, Cốc Tuyết buôn bán lời nhiều tiền như vậy chắc chắn là để trong ngân hàng, chỉ có kẻ ngốc mới mang nhiều tiền mặt như vậy bên người. Im lặng một chút, một âm thanh trầm thấp nhưng bình tĩnh từ nơi bí ẩn gần đó vang lên: “Vậy cô đem chi phiếu cho chúng tôi, hoặc là cô tự nói cho chúng tôi biết hoa quả này cô lấy chỗ nào? Đừng tưởng bọn tôi là đám ngốc mà đùa giỡn, mấy ngày nay trừ những xe chở hoa quả đi, chúng tôi hoàn toàn không thấy một chiếc xe nào mang hoa quả đến, nhiều hoa quả như vậy, cô cất giấu ở chỗ nào?”

Cốc Tuyết run rẩy trong lòng, dụng ý của người này là muốn toàn bộ tiền? Cốc Tuyết nhắm mắt lại cắn mạnh môi, đáng giận, đều là do cô dắc ý vênh vào mà mang đến tai họa. Cốc Tuyết không nói gì, người bên trái lại áp thứ sắc bén vào cổ cô thêm một chút nữa: “Nhanh lên, đem chi phiếu của mày ra đây, hay là mày không cần mạng nữa?”

Không cần mạng? Cô đương nhiên là cần rồi, nhưng mà cô cũng phải có lá gan lớn nữa, không lẽ kêu bọn họ buông cô ra, để cô đi vào Phỉ Lam lấy chi phiếu, sau đó trở mặt biến mất trước mặt bọn họ? Chỉ sợ cô sẽ được chết nhanh hơn thôi!

Cốc Tuyết đã đoán được kết cục của bản thân, vì vậy bình tĩnh nói với bọn cướp: “Một phần tiền tôi cũng không đưa ấy người!” Sau đó thừa dịp bọn cướp kinh ngạc, Cốc Tuyết căng họng la to: “Cứu mạng với, có người cướp tiền, cứu mạng với!”

Tiếng la chói tai của phụ nữ giữa đêm tĩnh lặng đặc biệt cực kỳ rõ ràng, dường như ngay từ tiếng kêu cứu mạng đầu tiên, thì tầng ba tòa nhà đối diện đã sáng đèn.

Tiếng la của Cốc Tuyết khiến cho bọn cướp trở tay không kịp, khi Cốc Tuyết kêu cứu lần thứ hai, bọn cướp mới vội vàng dùng tay bịt miệng cô lại. Cốc Tuyết tay chân cùng lúc gãy gập, hai tay đẩy tên cướp bên

trái ra , chân phải đá tên cướp bên phải một cái, sau đó đứng lên rất nhanh chạy ra cửa, vừa chạy vừa la to: “Giết người, cứu mạng, cứu mạng với!”

“Nhanh lên, đừng để nó kêu nữa!” Bọn cướp nghe tiếng kêu la thì rất bối rối, sau đó đều đuổi theo Cốc Tuyết.

Trong bóng tối, Cốc Tuyết cảm thấy mình đã sắp chạy ra khỏi cửa, thì bỗng dưng sau lưng cảm thấy đau đớn, sau đó là mấy thứ gì đó đâm vào cơ thể mình, Cốc Tuyết yếu ớt té xuống đất...

Khi Cốc Tuyết tỉnh lại, cô đang nằm giữa một mảnh ánh sáng trắng, những chỗ khác thì tối đen, chỉ có chỗ cô nằm là có một chùm ánh sáng trắng chiếu rọi. Kỳ lạ, không phải cô đã chết sao? Hơn nữa trên lưng cũng không thấy đau, cô nhớ rõ ràng là mấy tên cướp kia đâm mấy dao trên lưng cô mà. Cốc Tuyết ngơ vực đứng lên đi từng bước về phía trước. Mới vừa bước vài bước chân, cảnh tượng trình diễn trước mắt cô là những hình ảnh chiếu liên tục không ngừng như đang trình chiếu một bộ phim điện ảnh. Diễn viên trong bộ phim đó là một cô gái tên Liễu Chân Nhã, Cốc Tuyết dường như xem bộ phim về Liễu Chân Nhã từ ba tuổi đến mười lăm tuổi. Liễu Chân Nhã là một cô gái bình thường, không xinh đẹp, nhưng ba mẹ cô cực kỳ có tiền, nhưng đáng tiếc, dù ba mẹ có nhiều tiền nhưng Liễu Chân Nhã cũng không hạnh phúc, ngược lại, cô rất bất hạnh, thực sự đau khổ, còn rất hận ba mẹ của mình.

Liễu Chân Nhã từ khi ra đời đã bất hạnh, bởi vì sự ra đời của cô đồng nghĩa với việc ba mẹ cô không được tự do, cô là biểu tượng cho việc bị kiểm chế. Ba Liễu, Mẹ Liễu đều là người của thế gia vọng tộc, vì hai người đều được nuông chiều từ bé đến lớn nên không hề kế thừa được khả năng làm ăn cũng như năng lực quản lý của cha mẹ hai bên, ngược lại chỉ biết ăn chơi tiêu xài phung phí, quần áo là lượt. Dưới tình huống ấy, Ông nội Liễu cùng Ông ngoại Liễu Chân Nhã thỏa thuận với nhau một hiệp định mà chỉ hai người biết, sau đó làm cho Ba Liễu và Mẹ Liễu kết hôn với nhau. Ba Liễu và Mẹ Liễu đều không có năng lực nuôi sống bản thân, vì vậy mang oán giận với đối phương mà kết hôn. Không bao lâu sau thì có Liễu Chân Nhã. Vì không có bản lĩnh chống lại nội ngoại hai bên, đứa bé ngây thơ Liễu Chân Nhã trở thành nơi trút giận của Ba Liễu và Mẹ Liễu.

Khi biết Ba Liễu và Mẹ Liễu ngược đãi Liễu Chân Nhã, ông nội và ông ngoại mang Liễu Chân Nhã về bên cạnh mình nuôi nấng, đồng thời dự định bồi dưỡng cô thành người thừa kế hai nhà Liễu Dương trong tương lai. Năm sinh nhật năm tuổi của Liễu Chân Nhã, ông nội và ông ngoại cô bé ra ngoài mua bánh sinh nhật cho cô thì xảy ra tai nạn xe khiến cả hai người đều mất, từ đó những tháng ngày đau khổ của Liễu Chân Nhã bắt đầu.

Ông Nội, Ông Ngoại Liễu Chân Nhã vừa mất, Ba Liễu và Mẹ Liễu dùng tốc độ ánh sáng ly hôn, không đến một năm sau cả hai đều kết hôn. Liễu Chân Nhã trở thành đứa con riêng mà Ba Liễu và Mẹ Liễu muốn nhanh chóng thoát khỏi mà không thể.

Ba Liễu, Mẹ Liễu đều có gia đình riêng, cô bé Liễu Chân Nhã năm tuổi một mình sống ở biệt thự của Ông Nội Liễu. Chỉ có một bảo mẫu thấy Liễu Chân Nhã tuổi nhỏ không ai chăm sóc, mỗi ngày dành chút thời gian đến nấu cho cô hai bữa cơm, nhưng đến khi Liễu Chân Nhã mười ba tuổi, bảo mẫu kia cũng rời đi.

Liễu Chân Nhã vẫn là một cô bé nhỏ tuổi, không có ông nội, ông ngoại, càng thêm mong ước có được tình yêu của ba mẹ, nhưng mỗi lần xuất hiện trước mặt Ba Liễu và Mẹ Liễu thì cô không bị đánh cũng là bị mắng, thậm chí họ còn không cho phép cô bé xuất hiện trước mặt bọn họ. Bị ba mẹ chối bỏ nhiều lần, Liễu Chân Nhã đau lòng, từ cô bé hiền lành trở nên phản nghịch. Tám tuổi bắt đầu móc túi, đánh nhau, mười tuổi đến vũ trường, sàn nhảy, mười hai tuổi có bạn trai, cần thuốc lắc, mười bốn tuổi đến bệnh viện phá thai, sau lại bị cô gái cướp bạn trai cô đánh thương tích đầy mình. Đến năm mười lăm tuổi Liễu Chân Nhã đã vào trại cải tạo bốn lần, cũng năm mười lăm tuổi, khi Liễu Chân Nhã mang thai, Ba Liễu và Mẹ Liễu cho cô một trăm vạn và đoạt tuyệt quan hệ cha con, mẹ con.

Dù làm thế nào cũng không được ba mẹ chú ý, Liễu Chân Nhã tuyệt vọng, cuối cùng cô không còn hi vọng gì nữa , Liễu Chân Nhã cắt cổ tay tự sát trong ngôi biệt thự mà Ba Liễu bố thí cho cô.

Xem xong bộ phim ngắn đó, Cốc Tuyết thở dài: “Liễu Chân Nhã thực đáng thương, tại sao lại có cha mẹ nhẫn tâm như vậy chứ, azzzz...!”

Sau khi cảm thán xong, Cốc Tuyết nhìn xung quanh, trừ chỗ cô đứng, những chỗ khác đều tối đen, “Đây

là chỗ nào vậy, làm thế nào để ra ngoài đây?” Cốc Tuyết đi đến đâu, ánh sáng trắng đi đến đó, đi tới đi lui đến lúc Cốc Tuyết bực mình: “Ai rảnh rồi nhốt tôi ở đây vậy, mau thả tôi ra ngoài đi!”

Trên đầu xuất hiện một chùm sáng, một bóng trắng lơ lửng giữa chùm sáng ấy nhỏ giọng nói với Cốc Tuyết: “Chị Liễu, xin lỗi chị, để chị tiếp nhận cục diện rối rắm của em, đối với chị...Chị Liễu, đứa bé trong bụng em nhờ chị, thực sự thực sự xin lỗi, cũng rất cảm ơn chị...” Bóng trắng giữa chùm sáng tan đi, sau đó chùm sáng cũng biến mất.

“Đừng đi, đừng đi, ý của cô là gì, còn nữa, đem tôi...” thả ra đi. Cốc Tuyết nhảy theo hướng chùm sáng, sau đó bỗng nhiên mảnh sáng trắng bao quanh cô rực rỡ chói mắt hơn, khiến Cốc Tuyết không thể mở mắt, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cô lại mất đi ý thức lần nữa.

Lần thứ ba tỉnh lại mở mắt ra, trong lòng Cốc Tuyết bỗng dưng cảm thấy mệt mỏi, sao mà năm lần bảy lượt hôn mê rồi tỉnh lại vậy?!

Lần tỉnh lại này không phải là đêm tối, nhưng trên đầu là đèn sáng trưng, trên vách tường trắng tinh phải trái đều là gạch men nhìn rất quen thuộc, chống người lên quan sát xung quanh, quan sát xong thì Cốc Tuyết khiếp sợ, đây không phải là phòng tắm trong phòng ngủ của Liễu Chân Nhã sao? Đó không phải là một bộ phim sao? Tại sao cô lại vào trong bộ phim rồi?

Trong lòng sợ hãi, Cốc Tuyết run rẩy hai tay, hai chân bước ra khỏi bốn tấm, hai mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt cũng không dám liếc vào bốn tấm xem có máu hay không. Phòng tắm rất trơn, vì híp mắt lại mà bước đi nên Cốc Tuyết lao đảo ngã sắp xuống sàn phòng tắm, đau đớn khi ngã xuống làm sợ hãi trong lòng Cốc Tuyết lên đến đỉnh điểm, Cốc Tuyết không thể chịu đựng được nữa khóc lớn lên, đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây?

Cốc Tuyết vừa khóc vừa nhịn đau bò lên, trước gương là một người cao cao, cô gái trong gương tóc vàng, da trắng bệch, đôi mắt hoảng sợ rưng rưng... Cốc Tuyết bình tĩnh nhìn cô gái trong gương, cô gái trong gương cũng bình tĩnh nhìn lại Cốc Tuyết. “A!!!!!!!!!!” Cốc Tuyết hết sức hoảng sợ, nâng cánh tay run run chỉ vào trong gương thét lên: “Liễu Chân Nhã! Cô là Liễu Chân Nhã!”

7. Chương 7

Hoảng sợ mà thét lên với Liễu Chân Nhã trong gương, Cốc Tuyết cuối cùng biết được Liễu Chân Nhã trong gương kia chính là cô! Lúc biết được điều đó, trong lòng Cốc Tuyết còn hoảng sợ hơn so với việc cô nhìn thấy Liễu Chân Nhã đã chết trong gương kia.

Ôm đầu hét lên một hồi, Cốc Tuyết chạy ra khỏi phòng tắm như cơn gió, chạy đi, chạy đi...Thực sự cô cũng không biết nên chạy đi đâu, càng không biết được hiện tại là tình huống gì, cô thậm chí phải thật nhanh chạy khỏi nơi làm mình sợ hãi này, vượt qua hành lang, vượt qua cầu thang, chạy qua phòng trống trải, Cốc Tuyết một hơi chạy ra khỏi biệt thự...

Mới vừa chạy ra khỏi cổng biệt thự, đối diện cô chính là tiếng thét chói tai, Cốc Tuyết dừng chân ngẩn đầu nhìn phía trước, mấy người phụ nữ nhìn thấy cô hoảng sợ thét lên, sau đó giống như bị quỷ đuổi thét lên bỏ chạy.

Cốc Tuyết cúi đầu nhìn lại chính mình, nhìn xong lại thấy sờn gai óc, trên người cô toàn là vết máu, áo trắng cộc tay và quần short xanh lam đều dính máu trông thê thảm vô cùng.

Vẫn còn muốn cất bước chạy đi, nhưng mà, đường xi măng rộng rãi sạch sẽ, thảm cỏ xanh tốt được chăm sóc cẩn thận, xen lẫn đâu đó là vài bụi cây nhỏ, cao hơn nữa là những trụ đèn đường....Mọi thứ trước mắt làm cho Cốc Tuyết cảm thấy cứ như là một giấc mơ, rõ ràng cô chưa từng tới đây, nhưng trong đầu cô lại biết rất rõ đây là đâu, đây là khu biệt thự Thanh Uyển nằm ở ngoại ô thành phố Thiên Hải, là ngôi biệt thự mà Ba Liễu đã bố thí cho Liễu Chân Nhã. Cốc Tuyết vỗ mạnh vào đầu như muốn xua đi tất cả trí nhớ

trong đó, gõ một hồi, Cốc Tuyết mới nhớ đến một việc rất quan trọng, Noãn Noãn của cô, Noãn Noãn còn ở trong Phỉ Lam!

“Phỉ Lam, Phỉ Lam! Mau để tôi vào!”, Cốc Tuyết lo lắng mà lẩm bẩm trước cổng biệt thự.

Lập lại vài lần, Cốc Tuyết ngỡ vực nhìn xuống đất, tại sao cô không ở trong Phỉ Lam mà còn đứng ở cửa biệt thự? Tại sao cô không vào được Phỉ Lam?

Nhớ đến Cốc Noãn còn ở trong Phỉ Lam, cô cảm thấy tuyệt vọng, nước mắt Cốc Tuyết trào ra theo hai bên má chảy dài. “Oa...”, Cốc tuyết đứng trước cổng biệt thự gào khóc, mấy đứa trẻ đi xe đạp ngang qua thấy cô khóc thảm thương như cha mẹ chết, trên người lại toàn máu, sợ hãi vội tăng tốc chạy đi.

Khóc lớn một hơi, Cốc Tuyết đột ngột đứng lên quay trở lại biệt thự, bởi vì cô nhớ Tiểu Mật từng nói với cô điều kiện đi vào Phỉ Lam là – huyết khí. Bây giờ cô biến thành Liễu Chân Nhã, mà Liễu Chân Nhã với Phỉ Lam lại không có quan hệ gì với nhau. Đóng cửa phòng ngủ lại, Cốc Tuyết mang theo tâm trạng kích động gơ cổ tay trái còn ửng đỏ lên, nhìn viên ngọc xanh thắm trước ngực, lấy tay ấn nhẹ vào miệng vết thương trên cổ tay, chất lỏng màu đỏ nhanh chóng trào ra, cuối cùng cắn môi, đem viên ngọc ấn sát vào miệng vết thương...

“Để tôi vào!” Cốc Tuyết gầm nhẹ một tiếng.

Một tia sáng xanh lục lóe lên, bóng dáng Liễu Chân Nhã trong phòng ngủ biến mất.

Phỉ Lam đã thay đổi nhiều, có một ngôi nhà nhỏ bằng hoa tươi ở bên rìa rừng cây ăn quả. “Noãn Noãn, Tiểu Mật!”, Cốc Tuyết kích động gọi Noãn Noãn và Tiểu Mật đang ở trong ngôi nhà hoa. Cốc Noãn và Tiểu Mật đồng loạt xoay lại nhìn cô, Cốc Tuyết bi thương nhìn Cốc Noãn, vì ánh mắt Cốc Noãn nhìn cô như người xa lạ, không còn thân mật và quấn quýt nữa.

“Noãn Noãn, là mẹ, là mẹ đây...” Cốc Tuyết khóc không thành tiếng.

“Mẹ!” tiếng gọi non nớt của trẻ con vang lên khiến Cốc Tuyết ngẩn đầu, thấy Cốc Noãn bước chân nhỏ bé chạy đến bên cô, cô vội vã chạy vài bước ôm chặt lấy Cốc Noãn: “Noãn Noãn, mẹ cứ nghĩ, mẹ cứ nghĩ là...”. Cô hiện tại không mang hình dáng của Cốc Tuyết, nếu Cốc Noãn không nhận cô, cô thực sự không biết phải làm gì nữa.

“Mẹ?” Bàn tay bé nhỏ của Cốc Noãn sờ tới sờ lui gương mặt Cốc Tuyết. Một lát sau bàn tay bé nhỏ ấy dừng ở trước mắt Cốc Tuyết, đôi mắt to tròn nghi ngờ xem xét cô, xem tới xem lui, cuối cùng dường như đã xác nhận được, cô bé ôm cổ Cốc Tuyết, ngọt ngào gọi: “Mẹ, mẹ!”

“Noãn Noãn, Noãn Noãn của mẹ!” Lần này Cốc Tuyết vì vui mừng mà khóc, ngay cả không mang hình dáng Cốc Tuyết, con gái vẫn có thể nhận ra cô. Thừa dịp hai mẹ con mừng mừng tủi tủi, Tiểu Mật cũng vui vẻ vỗ cánh bay đến: “Tiểu Tuyết, cô chuyển kiếp rồi hả? Ai cha, thần thể này so với thân thể trước kia của cô đẹp hơn nha!”

Vỗ vỗ lưng Cốc Noãn, Cốc Tuyết tràn đầy hi vọng nhìn Tiểu Mật: “Tiểu Mật, cô có biết tôi đây bị làm sao không? Sao cô biết tôi là Cốc Tuyết?” Có phải cô ấy có thể giúp cô trở lại thân thể cũ đúng không?!

“Không phải đã rất rõ ràng rồi sao?” Tiểu Mật từ trên không buông ra 8 chữ. “Tuy ngoại hình của cô hoàn toàn thay đổi, nhưng cô và Phỉ Lam là liên kết về linh hồn, nên Phỉ Lam chỉ cho phép người mang linh hồn này là chủ nhân của nó mà thôi.

“Tôi có thể trở lại thân thể cũ của tôi không?” Ánh mắt Cốc Tuyết đầy khao khát. Cơ thể cô tuy không xinh đẹp, nhưng bây giờ ở trong cơ thể người khác cô có cảm giác cứ như là đi ăn trộm, nhìn gương mặt trong gương cô tuyệt nhiên không thể thuyết phục bản thân mình đây chính là Cốc Tuyết.

“Không được. Nếu như lúc cô mới vừa thành linh hồn, thì tôi có thể giúp cô trở về cơ thể cũ. Nhưng bây giờ linh hồn cô đã dung hợp với cơ thể mới này rồi, trừ khi cô chết một lần nữa!” Tiểu Mật chỉ biết lắc đầu.

Hai mắt Cốc Tuyết sáng lên: “Vậy tôi chết lần nữa!”

“Đừng đùa chứ!” Tiểu Mật bay đến ngồi lên đầu Cốc Tuyết, bàn tay nhỏ bé cốc vào đỉnh đầu cô: “Cô nghĩ chết lần nữa là có thể trở về cơ thể cũ hả? Chưa nói đến việc lũ cướp đã mang cơ thể cô đi đâu, cho dù

không như vậy, không lẽ cô định trước mặt mọi người diễn màn chết đi sống lại? Người chết thì không thể sống lại, hay cô muốn để người khác coi cô như yêu quái mà thiêu sống? Hơn nữa, bây giờ trong bụng cô còn mang em bé hơn hai tháng tuổi, cô muốn giết đứa bé ấy luôn à?”

Cốc Tuyết nghe Tiểu Mật nói xong mà sửng sốt, sau đó tay phải nhẹ nhàng xoa cái bụng vẫn còn bằng phẳng, đúng rồi, sao mình lại quên trong bụng còn có em bé?! “Vậy sau này tôi phải sống bằng thân phận của Liễu Chân Nhã sao?”

“Sống bằng thân phận của Liễu Chân Nhã thì có gì không tốt? Lúc cô và Liễu Chân Nhã dung hợp tôi cũng biết, tôi thấy dùng thân phận của Liễu Chân Nhã mà sống vẫn rất tốt, dù sao trước đó Cốc Tuyết đã làm nhiều chuyện khiến cho người khác phải nghi ngờ rồi, Liễu Chân Nhã lại có tiền, không có bà con họ hàng cần chăm sóc, vừa lúc cô có thể bỏ đi thân phận Cốc Tuyết mà không ai nghi ngờ”. Nhìn thấy Cốc Tuyết còn muốn nói gì đó, Tiểu Mật khoát tay chặn lại: “Tôi biết cô lo lắng điều gì, không phải chỉ là nhìn chưa quen gương mặt của Liễu Chân Nhã thôi sao, thật là, cô cứ soi gương vài ngày, sau đó sẽ không còn cảm thấy không tự nhiên nữa thôi mà!”

Cốc Tuyết bị Tiểu Mật nói trúng tim đen nên không biết phải phản bác làm sao, phụng phịu một lúc mới hỏi tiếp: “Tiểu Mật, Phỉ Lam không chứa linh hồn à?” Tại sao linh hồn cô không vào Phỉ Lam mà lại chạy vào thân thể của Liễu Chân Nhã?

“Phỉ Lam có thể chứa đồ vật đương nhiên cũng có thể chứa được linh hồn”. Tiểu Mật là một thể của Phỉ Lam từ khi sinh ra nên khi nhắc đến Phỉ Lam liền thao thao bất tuyệt: “Về căn bản là như vậy nhưng thực ra Phỉ Lam không có cơ hội chứa linh hồn, thứ nhất, vì con người sau khi biến thành linh hồn thì lập tức bị quỷ sai lôi xuống địa phủ để đi đầu thai. Thứ hai, Phỉ Lam khi đã nhận chủ, trừ khi được cô đồng ý thì bất kể vật sống, vật chết gì cũng không vào được. Lẽ ra khi cô chết có thể lập tức biến thành linh hồn rồi đi vào, nhưng mà cô lại không có ý định đi vào Phỉ Lam, hơn nữa, khi biến thành linh hồn cô vẫn còn ngủ mê mết...Tôi còn tưởng cô định đi đầu thai trở lại thành trẻ con ấy chứ, ai ngờ cô lại dung hợp với cơ thể của Liễu Chân Nhã. Sau khi cô chết mà lại không bị quỷ sai câu hồn đi đầu thai mà lại dung hợp với cơ thể của Liễu Chân Nhã, tôi nghĩ chắc là do duyên số của cô, muốn cô dùng thân phận của Liễu Chân Nhã mà đi hết cuộc đời”.

Nhìn thoáng qua Tiểu Mật, Cốc Tuyết bắt đầu gật đầu. “Chắc là vậy”. Vì không được học về khoa học cũng như thuyết vô thần nên Cốc Tuyết rất dễ dàng tiếp nhận cách giải thích cũng như phân tích của Tiểu Mật. “Vậy sau này tôi chính là Liễu Chân Nhã?”

Tiểu Mật gật đầu. “Đúng vậy. Sau này cô chính là Liễu Chân Nhã, vậy từ nay tôi gọi cô là Tiểu Nhã đi, cô bắt đầu thích ứng đi nhé, Tiểu Nhã!”

“Được, từ nay về sau gọi tôi là Tiểu Nhã đi!” Cô còn có thể nói không được sao?!

Vốn muốn cùng Tiểu Mật thương lượng một chút về tương lai sau này, kết quả bị Tiểu Mật bịt mũi đuổi ra khỏi Phỉ Lam, “đi đi, trước hết ra ngoài thay bộ đồ máu me này đi, khó ngủ chết được, Noãn Noãn trước hết vẫn nên ở đây với tôi, tự dưng cô bé xuất hiện bên cạnh cô sẽ làm người xung quanh nghi ngờ, chờ đến khi cô quen làm Liễu Chân Nhã rồi, chúng ta nghĩ cách mang Noãn Noãn về bên cạnh cô.”

Cốc Tuyết – không, hiện tại nên gọi là Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã ngượng ngùng ra khỏi Phỉ Lam, trước đây Tiểu Mật giống như một đứa trẻ đơn thuần, lời nói cũng như con nít, bây giờ bỗng nhiên thành thực, nhất thời làm cô cảm thấy thật kỳ lạ.

Ra khỏi Phỉ Lam, dựa vào trí nhớ lấy một bộ váy trắng từ tủ quần áo trong phòng ngủ mặc vào, mới vừa ra khỏi cửa phòng ngủ thì nghe tiếng còi xe cảnh sát. Nhìn thấy hai chiếc xe cảnh sát dừng ngoài biệt thự, vài anh cảnh sát mặc cảnh phục xuống xe trực tiếp đi vào biệt thự, mồ hôi lạnh của Liễu Chân Nhã chảy ra, thật may lúc này không mang Cốc Noãn ra khỏi Phỉ Lam.

“Mở cửa, mở cửa mau, chúng tôi là cảnh sát”, nhóm cảnh sát gõ mạnh vào cửa chống trộm ở tầng một.

Liễu Chân Nhã vội vàng chạy xuống mở cửa, cũng rất lễ phép hỏi mấy anh cảnh sát: “Biệt thự này chỉ có một người ở đây, mấy anh tìm ai?”

“Vừa có người báo án với chúng tôi, nói là biệt thự này có kẻ giết người!” Bỏ lại một câu như vậy, nhóm

cảnh sát không để ý đến Liễu Chân Nhã nói đuôi nhau đi vào biệt thự, sau đó bắt đầu xem xét từng phòng một.

Liễu Chân Nhã định đi theo nhóm cảnh sát vào phòng xem, người cảnh sát sau cùng xoay người chặn cô lại: “Tôi là Triển Phi, thuộc cục công an khu Thanh Sơn, hai mươi phút trước chúng tôi nhận được báo án từ người dân khu biệt thự Thanh Uyển nói căn biệt thự số 17 xảy ra án mạng, có một cô gái hơn mười tuổi người đầy máu đứng khóc ở cổng. Cô gái người đầy máu kia là cô đúng không?”

Khí chất uy nghiêm trên người anh cảnh sát kia khiến Liễu Chân Nhã không tự chủ được mà gật đầu: “Là tôi.”

“Tên?”

“Liễu Chân Nhã”

“Tuổi?”

“Mười lăm tuổi”

“Giới tính?”

“.....Nữ”

“Tên bố mẹ?”

“Ba tên Liễu Kiến Thành, Mẹ tên Dương Chi Lan”

“Hiện tại họ ở đâu?”

“....Không rõ lắm.”

“Ừ? Không rõ lắm?”

Anh cảnh sát trừng mắt, Liễu Chân Nhã thành thật khai báo: “Bọn họ không cho tôi xuất hiện trước mặt bọn họ nên tôi cũng không biết bọn họ ở đâu. Hơn nữa, hôm qua bọn họ đã từ bỏ quan hệ với tôi, nên có chuyện gì xảy ra tôi sẽ tự mình chịu trách nhiệm.”

Anh cảnh sát sững sốt, sau đó giọng điệu trở nên nhu hòa hơn: “Tại sao cả người cô đầy máu đứng khóc trước cổng?”

“Bởi vì, bởi vì...”

Liễu Chân Nhã còn chưa biết trả lời thế nào, một anh cảnh sát khác cầm bộ quần áo dính máu từ trên lầu đi xuống: “Đội trưởng Triển, phát hiện trong phòng trên lầu có một cái áo và một cái quần short dính máu, ngoài ra bốn tấm trong phòng tắm cũng có không ít vết máu. Tuy nhiên không tìm thấy người bị hại.”

Người đội trưởng tên Triển Phi kia trừng mắt nhìn Liễu Chân Nhã, ánh mắt đầy uy hiếp: “Khai báo thành thật nhanh đi!”

Liễu Chân Nhã hơi rụt cổ lại, vươn cánh tay trái đang bị thương của mình ra, rụt rè nhìn hai anh cảnh sát nói: “Chuyện đó....máu trên quần áo là của tôi....máu trong bốn tấm cũng là của tôi....còn....người bị hại mà mấy anh đang tìm cũng là tôi.”

8. Chương 8

Vắt vả tiền chân mấy anh cảnh sát cho rằng cô bị ba mẹ ngược đãi mà tự sát lại còn muốn giúp cô kiện Ba Liễu và Mẹ Liễu, Liễu Chân Nhã lau mồ hôi toát ra trên trán, nếu không có trí nhớ của Liễu Chân Nhã, chắc bây giờ cô như kẻ điên bị cảnh sát áp giải về đồn rồi. Nói đến cái ông cảnh sát tên Triển Phi kia, ánh mắt anh ta thật dọa người, bị anh ta nhìn một cái thật tình chỉ hận là không thể đem mười tám đời tổ tông khai ra cho anh ta thôi.

Sau khi ngồi bình tĩnh lại, Liễu Chân Nhã mới chậm rãi đi dạo quanh biệt thự, để cho trí nhớ cùng cảnh vật trước mắt hoàn toàn hòa hợp. Căn biệt thự này rất lớn, phòng khách gần trăm m2, cả tầng trệt và trên lầu gần mười phòng...nhà ở lớn như vậy, nếu nhìn qua, Liễu Kiến Thành cũng không quá bạc đãi Liễu Chân Nhã.

Nhưng mà xem kỹ lần nữa sẽ thấy được Liễu Kiến Thành rõ ràng không cần đứa con gái này, bởi vì ngoài căn biệt thự, đồ đạc trang hoàng trong nhà hoàn toàn không có thứ gì, đồ điện trong các phòng cũng không có, phòng bếp chỉ có thể dùng từ “sạch sẽ, trống trải” để hình dung thôi, ngay cả phòng ngủ của Liễu Chân Nhã cũng chỉ có cái giường, một cái bàn trang điểm, một cái gương với mấy lọ xà phòng và kem dưỡng da.

Từ khi được Liễu Kiến Thành vứt cho cái biệt thự này, Liễu Chân Nhã một tháng cũng chỉ về đây vài ngày để ngủ hoặc để khóc lớn một lúc, phần lớn thời gian là cùng với đám bạn bè đi đông mua sắm hoặc đi tây lắc lư, nay ngủ nhà này mai hút hít ở nhà kia, bạn bè thấy cô chi tiền phóng khoáng nên rất vui vẻ chứa chấp cô. Thật đối lập với ngôi biệt thự lộng lẫy khi cô còn sống cùng với ông Nội, Liễu Chân Nhã lẩm bẩm nói: “Liễu Chân Nhã ơi Liễu Chân Nhã, từ năm tuổi đến mười lăm tuổi, buông thả, phóng túng, kết quả không được cha mẹ thương yêu, ngược lại còn đánh mất thanh danh cùng sinh mạng của mình, thực là một cô gái ngốc!”

Dựa theo trí nhớ trong đầu, Liễu Chân Nhã tìm được chi phiếu một trăm vạn mà Ba Liễu và Mẹ Liễu cho cô dưới đệm giường, Ba Liễu, Mẹ Liễu cũng thật có tiền, dùng một trăm vạn bán đứt con gái mình từ hiện tại đến tương lai, thực xứng làm cha mẹ.... “Liễu Chân Nhã thật đáng thương!”

Liễu Chân Nhã trong trí nhớ hình như hoàn toàn không muốn Ba Liễu và Mẹ Liễu cho tiền, nên đem số tiền đó gửi ngân hàng rồi ném chi phiếu xuống dưới đệm giường để nó vĩnh viễn không thấy ánh sáng, nhưng mà Liễu Chân Nhã hiện tại không có ý định bỏ qua số tiền đó, đã từng cực khổ nên cô hiểu rất rõ sự quan trọng của đồng tiền, hơn nữa cô cho rằng tiền này là của Liễu Chân Nhã chân chính, dù cho cô không dùng cho bản thân mình, thì ít ra cô cũng có thể dùng danh nghĩa của Liễu Chân Nhã mà sử dụng sao cho có ích.

Tuy rằng ba Liễu và Mẹ Liễu không quan tâm đến Liễu Chân Nhã nhưng cô chưa bao giờ thiếu tiền, đồ đạc của cô toàn là đồ tinh tế, di động, máy tính, quần áo...giá cả của những đồ vật đó đều làm cho Liễu Chân Nhã bây giờ không nói nên lời, cũng đều là người, nhưng chi tiêu quả thật chênh nhau một trời một vực.

Liễu Chân Nhã run rẩy cầm di động bắt đầu bấm số, cơ bản cô vốn không phải Liễu Chân Nhã chân chính, hơn nữa theo trí nhớ, bạn bè toàn vì cô có tiền nên mới chơi với cô, vì vậy cô quyết định tuyệt giao với những người đó, Liễu Chân Nhã từ nay sẽ thay hình đổi dạng.

Dùng miệng lưỡi đoạn tuyệt quan hệ với đám bạn bè cũ xong cũng phải hơn hai tiếng đồng hồ sau, gầy gầy mớ tóc vàng trên đầu, Liễu Chân Nhã gọi cho giáo viên chủ nhiệm, cô phải thôi học. Trường Liễu Chân Nhã học là trường quý tộc, thể nhưng thanh danh của Liễu Chân Nhã ở ngôi trường đó cũng giống như cuộc sống của cô ngoài đời: lộn xộn, không ra gì. Nếu Liễu Chân Nhã trước đây có thể không màng thanh danh ngẩng đầu ưỡn ngực đến trường, nhưng cô, Liễu Chân Nhã hiện tại không làm được, cô không thể là Liễu Chân Nhã cố chấp, kiêu ngạo của trước kia, nên biện pháp duy nhất chính là, cô phải thôi học.

Khi nói với giáo viên chủ nhiệm về ý định thôi học, giáo viên chủ nhiệm ở đầu dây bên kia thản nhiên nói: “Tôi biết rồi, chín giờ sáng mai mang theo giấy tờ tùy thân, thể học sinh đến trường làm thủ tục thôi học.”

Một câu giữ lại, một lời quan tâm cũng không có, Liễu Chân Nhã kinh ngạc cúp máy.

Giữa trưa vào Phỉ Lam ăn vài miếng trái cây, chơi đùa với Cốc Noãn một chút, sau đó Liễu Chân Nhã cầm chi phiếu, khoát ba lô ra ngoài.

Đến tiệm cắt tóc nhuộm tóc lại thành màu đen, rồi sửa lại kiểu tóc hợp ý, sau đó cô thoải mái đi dạo siêu thị. Quần áo trong tủ đồ ở nhà toàn kiểu quái dị không thuộc phong cách của cô, nên bây giờ cô phải sắm lại hết, Liễu Chân Nhã mua một lúc mấy cái áo sơ mi, quần short, quần dài, váy, mua đủ quần áo mặc trong mùa hè này. Khi vào phòng thử chiếc áo sơ mi màu đỏ với quần màu trắng, Liễu Chân Nhã vứt luôn cái quần rách lỗ chỗ vừa mặc. Ngắm nhìn tạo hình mới trong gương, cô gái có mái tóc ngắn, đôi mắt hạnh không quá lớn, ánh mắt bình thản cùng với đôi môi nhỏ bé nhợt nhạt cân xứng trên gương mặt búp bê trắng nõn, cho dù không phải là tuyệt sắc giai nhân, nhưng chắc chắn sẽ cho người ta có cảm giác thoải mái như nhìn thấy cô em hàng xóm bé nhỏ.

Liều Chân Nhã nhìn cô gái trong gương mỉm cười: “Xin lỗi nhé, Chân Nhã, tôi đã sửa hết tất cả những nét đặc sắc của cô rồi.” Liều Chân Nhã chân chính có gì đặc sắc? Nhìn người bằng nửa con mắt, luôn có thái độ trên cao nhìn xuống, nói chuyện như ra lệnh, Liều Chân Nhã trước kia tùy tiện như nữ vương, còn Liều Chân Nhã của hiện tại lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ đang nằm phơi nắng. Những thứ khác biệt này có thể sẽ khiến cho những ai trước đó đã biết qua Liều Chân Nhã không thể nhận ra được cô-Liều Chân Nhã của hiện tại.

Sau đó cô lại mua thêm một ít đồ dùng nhà bếp đơn giản, đưa địa chỉ cho nhân viên giao hàng, rồi lén lút đến bệnh viện. Dựa vào trí nhớ của Liều Chân Nhã trước kia, Liều Chân Nhã hiện tại có thể hiểu được những thứ mà trước đó cô không biết như thuốc kích thích, thuốc lắc, cũng biết khi mang thai là phải đến bệnh viện kiểm tra định kỳ...Liều Chân Nhã bình thường hút thuốc, uống rượu, dùng chất kích thích, ăn uống, ngủ nghỉ không có quy tắc, không biết đứa trẻ trong bụng sau này sinh ra có được khỏe mạnh không nữa.

Nhấn nạt để bác sĩ rê tới rê lui trên bụng mình, kiểm tra, chụp hình, sau đó Liều Chân Nhã đỏ mặt ngồi bên cạnh bác sĩ chờ tuyên án: “Bác sĩ, em bé trong bụng tôi có khỏe mạnh không?”

Người bác sĩ mang gương mặt nghiêm túc không có chút tươi cười nói với Liều Chân Nhã: “Liều tiểu thư, năm nay cô mới mười lăm tuổi đúng không?”

“Dạ, đúng vậy ạ.” Liều Chân Nhã trả lời, cô gái mười lăm tuổi chỉ là thiếu nữ, ở tuổi này mà sinh con quả thực là còn quá nhỏ, nhưng đây là đứa bé của Liều Chân Nhã chân chính, nếu cô bỏ đứa bé này không cần nói cũng biết cô sẽ phải áy náy và hổ thẹn thế nào, chính vì vậy, cô muốn sinh đứa trẻ này ra.

“Liều tiểu thư, cơ thể mười lăm tuổi vẫn chưa phát triển hoàn toàn, càng không nói đến việc mang thai và sinh em bé.” Giọng nói của bác sĩ xen lẫn trong mớ âm thanh hỗn loạn nhưng rõ ràng vẫn nghe ra được sự lạnh nhạt và chán ghét. “Trước đó cô đã sảy thai một lần đúng không? Cơ thể này rõ ràng vẫn chưa điều dưỡng tốt, bây giờ lại mang thai chắc chắn là họa vô đơn chí. Cô có biết là cơ thể cô bây giờ rất yếu ớt không?”

Liều Chân Nhã cúi đầu không dám đối diện với ánh mắt nghiêm khắc và phê phán của bác sĩ.

“Cô vẫn nên gọi điện cho bố mẹ đến đây, có một vài điều tôi phải trao đổi với bố mẹ cô.”

Liều Chân Nhã cúi đầu càng thấp hơn: “Tôi không có bố mẹ, không có người thân.”

“Phải không?”, bác sĩ trầm giọng hỏi, sau đó khôi phục lại sự bình tĩnh nói: “Tình trạng sức khỏe và tinh thần của cô đều rất tệ, tôi không biết bình thường cô làm gì, nhưng gan và phổi của cô đều có vấn đề, cần thời gian dài điều dưỡng, tôi khuyên cô hiện tại nên bỏ đứa bé này đi.”

Liều Chân Nhã ngẩng đầu, vội vàng dùng hai tay che chở trước bụng, “bác sỹ, ý bác sỹ là tình trạng em bé có vấn đề?”

“Đúng vậy. Bởi vì cơ thể cô vẫn chưa phát triển hoàn toàn nên ảnh hưởng rất lớn đến sự phát triển của đứa bé trong bụng. Ngoài ra khi mang thai cô đã dùng những thứ có hại cho sức khỏe, những thứ có hại đó đã theo máu vào trong cơ thể thai nhi, vì vậy khả năng sống sót của em bé không cao, cho dù có thể ra đời, cơ thể em bé chắc chắn sẽ thua kém rất nhiều so với những đứa trẻ cùng tuổi khác, tương lai có thể sẽ phải làm bạn với thuốc suốt đời.”

Liều Chân Nhã vẻ mặt cầu xin: “Còn biện pháp nào không bác sỹ?” Cô thật sự rất muốn sinh đứa bé này ra, để nó khỏe mạnh mà ra đời, vì đây là đứa con của Liều Chân Nhã chân chính.

Bác sỹ lắc đầu: “Không có cách nào khác. Cô nghĩ kỹ lại đi, hiện tại mới hơn hai tháng, làm phẫu thuật càng sớm càng tốt.”

Liều Chân Nhã mơ mơ màng màng trở về biệt thự, sau đó đóng cửa phòng rồi đi vào Phỉ Lam.

“Noãn Noãn, Tiểu Mật, tôi về rồi.” Liều Chân Nhã ôm hôn Cốc Noãn một cái rồi ỉu xìu chào hỏi Tiểu Mật.

“Mẹ!” Noãn Noãn rất vui vẻ, hăng hái đến cọ cọ vào má Liều Chân Nhã.

Tiểu Mật kinh ngạc liếc nhìn Liễu Chân Nhã một cái: “Tiểu Nhã, mới có mấy tiếng không thấy, cô thay đổi nhiều ghê nha. Nhưng mà, nhìn rất ổn, đẹp hơn Cốc Tuyết trước kia, cũng đẹp hơn Liễu Chân Nhã trước đó, như thế này nhìn rất hợp với cô.”

Liễu Chân Nhã khó khăn lắm mới được Tiểu Mật khen nên nở một nụ cười nhẹ, nhưng sau đó lại ủ dột: “Tiểu Mật, tôi vừa đến bệnh viện, bác sỹ bảo tôi bỏ em bé đi, họ nói nếu em bé ra đời sẽ không khỏe mạnh, thậm chí có thể chết trong bụng.”

“Bỏ cũng tốt mà. Dù gì cô cũng đã có Cốc Noãn, với lại cô cũng còn trẻ, tương lai có thể có đứa bé khác”, Tiểu Mật còn tưởng chuyện gì, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà. Tiểu Mật trở thành tinh linh không bao lâu đã bị chôn xuống đất cùng với Phỉ Lam, tuy rằng cô thông minh, nhưng đạo lý đối nhân xử thế gì đó không ai dạy nên cô cũng không biết, miễn sao có người chơi cùng để cô không phải cô đơn là được rồi.

“Không được!” Liễu Chân Nhã nói lớn. “Đứa bé này là của Liễu Chân Nhã để lại cho tôi, tôi nhất định phải sinh nó ra, để nó khỏe mạnh mà lớn lên.”

“Vậy thì sinh thôi, cô buồn phiền gì nữa?!” Tiểu Mật thật không hiểu được Liễu Chân Nhã rối rắm điều gì. “Em bé ở trong bụng cô, bác sỹ cũng chỉ cho cô lời khuyên, cô muốn sinh hay muốn bỏ ai ép được cô?”

Liễu Chân Nhã thở dài, nếu mọi việc dễ dàng như Tiểu Mật nói thì tốt rồi. “Tiểu Mật, cô có cách nào giúp tôi giữ lại đứa bé này không? Tôi không muốn mất nó!”

“Muốn bảo vệ em bé? Rất đơn giản!” Tiểu Mật hái một đóa hoa nhỏ màu tím cài lên tóc Liễu Chân Nhã “Chỉ cần cô thường xuyên vào Phỉ Lam hấp thu linh khí, ăn nhiều một chút rau quả ở đây, cam đoan cô không chỉ sinh được một đứa trẻ mập mạp khỏe mạnh, mà ngay cả bản thân cô cũng ngày càng khỏe mạnh.”

Liễu Chân Nhã mở lớn hai mắt: “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”

Tiểu Mật cười tủm tỉm gật đầu: “Chỉ đơn giản như vậy!”

Liễu Chân Nhã một tay ôm Cốc Noãn, một tay vuốt ve bụng mình, nhẹ nhàng nở nụ cười, có thể giữ lại cục cưng rồi.

9. Chương 9

Sáng sớm, bày biện, sửa sang đồ dùng, đồ điện gia dụng một lúc, Liễu Chân Nhã đến trường.

Lúc từ văn phòng chủ nhiệm đi ra, Liễu Chân Nhã hai mắt đỏ hồng. Trong văn phòng, người giáo viên không dùng một chữ thô tục mà vẫn có thể làm tổn thương người khác, ánh mắt khinh thường đâm vào lòng Liễu Chân Nhã làm cô cảm thấy vô cùng đau đớn, vẫn nghe nói dân quê mới nói chuyện thô tục không lịch sự nhưng hôm nay cô mới nhận thấy rõ ràng lời nói của người được gọi là giáo viên kia mới thực sự có thể giết người vô hình.

“Liễu Chân Nhã, khi đã thôi học, về sau cô tuyệt đối đừng nói mình là học sinh của trường trung học Anh Hoa nhé, haizzz, tôi dạy ở Anh Hoa nhiều năm như vậy, cô là học sinh đầu tiên thôi học đấy!”

“Liễu Chân Nhã, tôi nghe các bạn cùng lớp cô nói là cô lại mang thai đúng không? Một đứa con nít mới hơn mười tuổi tại sao lại không có tự trọng như vậy? Ba mẹ cô đều là doanh nhân có tiếng, nhưng mà tại sao họ lại có đứa con gái như cô chứ?! Haizzz!!!”

“Liễu Chân Nhã đã không còn là con gái của Liễu Gia nữa rồi, mấy người không biết sao? Liễu Kiến Thành tiên sinh và Dương Chi Lan phu nhân đã từ cô ta rồi, hôm nay báo chí đăng đầy ra đó! Nếu tôi mà có đứa con gái không biết tốt xấu như vậy, tôi đã từ nó từ lâu rồi kìa....”

“Liễu Chân Nhã, nếu đã thôi học, thì vui lòng đừng có liên hệ hay gặp gỡ với bạn Trang cùng lớp nữa nhé, đó cũng là đứa trẻ thông minh, đi theo cô bữa bãi hai năm trời bỏ bê bài vở, thực đáng tiếc, chỉ hi vọng chúng tôi có thể giúp nó quay lại con đường đúng đắn.”

“Liều Chân Nhã...”

“Liều Chân Nhã...”

Nhớ tới lời nói như có ý tốt nhưng thực ra là châm biếm của giáo viên, Liều Chân Nhã cắn môi lau nước mắt. Lúc còn là Cốc Tuyết, trong lòng cô, giáo viên là một công việc thần thánh, họ được gọi là “Sư giả, truyện đạo thụ nghiệp giải hoặc dã”, giáo viên, phải là người tri thức uyên bác, phong thái ung dung, nhưng nhờ sự việc ngày hôm nay đã lật đổ hoàn toàn quan niệm từ trước tới nay về giáo viên của cô. Thì ra không phải tất cả giáo viên đều giống như Vương gia lão sư, tình nguyện cầm tay học trò viết chữ, tình nguyện dùng cách nói nhẹ nhàng, kiên nhẫn trả lời mọi vấn đề của trẻ nhỏ, tình nguyện không cần hỏi báo dạy những ai không biết chữ viết tên mình hay dạy viết những con số đơn giản. Khi Liều Chân Nhã trở thành Liều Chân Nhã không quyền không thế, giáo viên không những không hỏi han, thậm chí còn là người đầu tiên bỏ đá xuống giếng. Liều Chân Nhã vừa khóc vừa bước ra khỏi văn phòng, nếu hôm nay là Liều Chân Nhã chân chính, có lẽ cô sẽ rất tức giận mà chửi thẳng vào mặt người giáo viên kia. Nhưng mà cô bây giờ, thật sự không có lá gan đó.

Khi đi đến bồn hoa bên ngoài văn phòng, Liều Chân Nhã bị một sức mạnh lớn kéo ra sau bồn hoa.

“Liều Liều, bạn thôi học hả?”

Liều Chân Nhã xoay người nhìn người đang kéo cô, là một nam sinh vẻ mặt non nớt khoảng mười bốn mười lăm tuổi, mặc dù nhìn non nớt nhưng quả thực ngoại hình nhìn rất được, mày rậm, ánh mắt có thần, mũi cao thẳng, bờ môi mỏng khê nhếch lên, nếu không phải mang cái đầu đủ màu với mái tóc không ra dài ngắn kia thì cậu trai này có thể hình dung bằng hai từ “xinh đẹp”. Nhưng mà mớ tóc lộn xộn trên đầu, cùng với quần áo rách te tua thêm vào là hình xăm trên cánh tay và trước ngực làm cho cậu trai này có vẻ bất cần, khó tiếp cận.

“Liều Liều, bạn cứ như vậy mà thôi học sao? Bạn không phải nói là chờ ba mẹ bạn chịu thua sao? Mặc dù bọn mình nghe đồn là ba mẹ bạn cắt đứt quan hệ với bạn qua báo chí, nhưng mà Cách Cách và An Thành đều đang nghĩ biện pháp để giúp bạn, bọn mình đang muốn bỏ nhà đi bụi để ép ba mẹ chịu thua, bạn đừng vội nhận thua như vậy chứ!”

Muốn ba mẹ chịu thua? Thực sự chỉ là những đứa trẻ. Làm nhiều chuyện khác người như vậy, mục đích cũng chỉ để hơn thua với bố mẹ mà thôi. Đây cũng là những đứa trẻ đáng thương, thứ mà những đứa trẻ bình thường dễ dàng có được, còn những đứa trẻ này, dùng mọi cách, kể cả uy hiếp, đều không thể có.

Liều Chân Nhã ngẩng đầu nhìn nam sinh kia rồi nghiêm túc nói: “Nhĩ Ngôn, không phải mình nhận thua, mà mình không còn hi vọng ba mẹ thương yêu nữa. Ngay từ đầu trong lòng ba mẹ đã không có mình, nên mình đã sai khi tìm kiếm tình yêu thương của họ, mình vì có được sự chú ý của họ mà đã làm quá nhiều việc sai lầm rồi. Tin tức mà báo chí đăng không phải tin đồn mà thật sự là từ nay về sau mình không còn là con gái của Liều Kiến Thành và Dương Chi Lan nữa, sau này chỉ có mình, Liều Chân Nhã một mình tồn tại mà thôi. Nhĩ Ngôn à, bạn, An Thành và Cách Cách, ba mẹ các bạn không giống ba mẹ mình, không cần làm những việc không ra gì nữa, nên thoải mái nói chuyện lại với ba mẹ các bạn, để cho họ biết mong muốn của các bạn, mình nghĩ chỉ cần thái độ của các bạn thành khẩn, ba mẹ các bạn sẽ hiểu được.”

“Nhĩ Ngôn” Liều Chân Nhã cười với cậu trai đang còn ngơ ngác trước mặt: “Cơ hội chỉ đến một lần, chúng ta nên hồi tâm chuyển ý mà cố gắng phấn đấu. Tình thương của cha mẹ là không thể thiếu, nhưng một ngày nào đó chúng ta sẽ có gia đình riêng của chính mình, một ngày nào đó chúng ta cũng phải cho con cái của mình sự yêu thương, nên từ bây giờ, chúng ta phải thật nỗ lực.”

Trang Nhĩ Ngôn ngơ ngác há miệng, một lúc sau mới ngẩng người hỏi: “Bạn, vậy bạn...từ bỏ rồi?”

Liều Chân Nhã gật đầu, “Ừ, mình từ bỏ, từ khi ba mẹ từ bỏ mình, mình đã biết vĩnh viễn không thể có được điều gì, có làm gì thì cũng chỉ mất thời gian mà thôi, nên mình quyết định từ bỏ. Từ nay về sau, cuộc đời của Liều Chân Nhã không còn tồn tại hai người tên Liều Kiến Thành và Dương Chi Lan nữa.”

“Liều Liều...” Ánh Trang Nhĩ Ngôn đầy ăn năn và đau xót, hàng mi cũng sụp xuống: “Thực xin lỗi, cũng tại mình và An Thành đưa ra biện pháp ngu ngốc là mang thai uy hiếp ba mẹ bạn, nếu không phải tại biện pháp ngu ngốc đó, bây giờ bạn vẫn là con gái của ba mẹ bạn rồi.”

Nhìn cậu trai đang muốn khóc trước mặt, Liễu Chân Nhã thở dài vỗ vai cậu ta: “Không cần tự trách mình, nếu không có ý kiến đó, thì trước sau gì mình cũng bị đuổi khỏi Liễu Gia thôi, vì bản thân mình là máu mủ của hai nhà Liễu Gia và Dương Gia, mà ông nội và ông ngoại mình muốn mình là người thừa kế của cả hai bên, ba mình và mẹ mình lại tuyệt đối không muốn cơ nghiệp hai nhà sáp nhập với nhau, họ muốn cơ nghiệp của mỗi nhà do con cái riêng của bọn họ thừa kế.”

Ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn từ mơ màng trở nên sáng suốt hơn: “Liễu Liễu, mình hiểu rồi. Liễu Liễu, mười ngày nữa mình sẽ rời Thiên Hải, ba mình nói do mình tùy tiện không nghe lời nên muốn mang mình sang học ở trường nội trú bên Mỹ, hình như An Thành và Cách Cách cũng vậy, An Thành đi Pari còn Cách Cách đi Sydney. Chắc là mấy năm tới chúng ta không có cơ hội gặp lại nhau.”

Theo trí nhớ, Phó An Thành là nam sinh có vẻ ngoài hướng nội hay có những mưu kế âm hiểm (hai lần Liễu Chân Nhã mang thai đều do cậu ta bày mưu), Vương Cách Cách thì vẻ ngoài ngọt ngào nhưng tính tình lại ngang ngược, luôn cho bản thân là nhất. Trang Nhĩ Ngôn, Phó An Thành, Vương Cách Cách được xem là bạn bè tốt của Liễu Chân Nhã, có tai vạ cùng nhau xông vào, cùng nhau đánh đấm, thậm chí là ngủ cùng nhau...Thật là mối quan hệ lộn xộn. “Các bạn mỗi kẻ một phương hết rồi, hôm các bạn đi mình không đi tiễn được, chỉ chúc các bạn đi thuận buồm xuôi gió.”

Nhìn ánh mắt dịu dàng của Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn cảm thấy khó hiểu, thế này như trong sách gọi là trưởng thành phải không? Thật xót xa. “Liễu Liễu, còn em bé trong bụng bạn thì làm sao bây giờ?”

Nụ cười của Liễu Chân Nhã cứng đờ, sao cô lại quên chứ, cậu trai trước mặt này chính là ba của đứa trẻ trong bụng cô. “Bạn cho là nên làm gì?” Cô muốn nghe thử ý kiến của cậu ta xem thế nào.

Trang Nhĩ Ngôn mím môi nói nhỏ: “Bỏ nó đi, vốn dĩ muốn dùng đứa bé này để ép ba mẹ bạn, ban đầu chúng ta cũng định không sinh nó ra mà! Hơn nữa chúng ta còn quá nhỏ, trong năm sáu năm tới mình không thể quay về Thiên Hải được, một mình bạn làm sao nuôi được đứa bé này?”

Liễu Chân Nhã mỉm cười: “Khi ba mẹ mình từ bỏ mình, mình đã tự sát, hôn mê ba bốn tiếng trong phòng tắm, hơn nữa trước kia còn hút thuốc, uống rượu, hít thuốc, em bé trong bụng trong lúc mình hôn mê đã sảy mất rồi.”

Trang Nhĩ Ngôn hai mắt vô thần, một lát sau mới ấp úng nói: “...Như vậy...a...”

Liễu Chân Nhã cười cười khoát tay với Trang Nhĩ Ngôn “Nhĩ Ngôn, mình phải về rồi. Cuối cùng, chúc bạn cùng An Thành, Cách Cách đi thuận buồm xuôi gió nhé!”

Trang Nhĩ Ngôn ngơ ngàng nhìn Liễu Chân Nhã lướt qua, trái tim như mất đi một khoảng mà bản thân cậu cũng không biết phải làm gì để bổ sung vào khoảng trống đó.

“Rõ ràng là thằng nhóc đó không muốn chịu trách nhiệm!” Nghe Liễu Chân Nhã kể lại cuộc gặp gỡ giữa cô và Trang Nhĩ Ngôn với những người khác, cùng với quyết định của Trang Nhĩ Ngôn về đứa bé trong bụng cô, Tiểu Mật cực kỳ tức giận: “Thực sự là đàn ông loài người không có trách nhiệm gì cả!”

Liễu Chân Nhã cười phớt một cái, đưa tay dí dí lên trán Tiểu Mật: “Tiểu Mật à, cô ở trong Phỉ Lam đã gặp được mấy người đàn ông rồi hả?”

Tiểu Mật không phục nói: “Tôi chỉ thấy được một người đàn ông là chủ nhân của Phỉ Lam thôi, nhưng chủ nhân Phỉ Lam khi rảnh rỗi thường hay giả giải cho tôi nghe về chuyện của con người, đa phần là chuyện những cô gái si tình phụ bạc đàn ông...”

“Là cô gái si tình bị đàn ông phụ bạc.” Liễu Chân Nhã nói xen vào.

Tiểu Mật gật đầu liên tục “Đúng đúng, là chuyện về những cô gái si tình bị đàn ông phụ bạc.”

“Trang Nhĩ Ngôn không phải kẻ phụ bạc.” Liễu Chân Nhã phân tích: “Cậu ấy mới mười lăm tuổi thì biết cái gì gọi là chịu trách nhiệm? Hơn nữa giữa cậu ta và Liễu Chân Nhã vốn không có tình yêu, nếu đứa bé ra đời, ba mẹ cậu ấy chắc chắn sẽ bắt chúng tôi kết hôn để cho đứa trẻ có được một danh phận đằng hoàng, cô xem, cậu ấy còn nhỏ như vậy, làm sao mà chịu được việc chưa gì đã phải chui vào phần mộ hôn nhân chứ. Hơn nữa, Liễu Chân Nhã muốn sinh đứa bé này ra, không phải vì yêu Trang Nhĩ Ngôn mà là vì hổ thẹn, cô

ấy hổ thẹn với việc đã bỏ đi đứa bé đầu tiên nên cô ấy đem tình yêu và sự hổ thẹn dồn hết vào đứa bé này” Liễu Chân Nhã vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình.

“Thật sự không hiểu nổi suy nghĩ của loài người các cô!” Tiểu Mật hí hửng bay đi giúp Noãn Noãn hái hoa.

Sau đó, Liễu Chân Nhã bắt đầu ra sức trang hoàng lại ngôi biệt thự, mấy năm tới cô phải sống ở Thiên Hải rồi, ngôi biệt thự này từ nay sẽ là nhà của cô nên cô phải bày trí thật tốt mới được! Nhưng mà ngôi biệt thự này cũng không phải là căn nhà nhỏ chốn thôn quê, cô lại là phụ nữ có thai, cuối cùng việc trang hoàng phải giao lại cho công ty trang trí nội thất, cô chỉ đứng đó quan sát mà thôi.

Chưa đến một tháng sau, ngôi nhà mới của Liễu Chân Nhã rực rỡ hẳn lên, phòng khách trống trải có thêm bộ sofa, TV LCD, dàn âm thanh, phòng dành cho khách thì có thêm giường và tủ quần áo, nhà bếp tiện nghi đẹp để có thể so sánh với nhà bếp kiểu mẫu mà TV hay chiếu được rồi.

Lần này trang hoàng xong, số tiền mà Liễu Kiến Thành và Dương Chi Lan cho cô đã vơi đi hết 8, 9 vạn, Liễu Chân Nhã rất bối rối, tại sao một lần chi nhiều tiền như vậy, cô lại không hề cảm thấy đau lòng nhỉ? Để có được 8, 9 vạn này, một gia đình bình thường ở nông thôn phải dùng thời gian hai ba năm mới kiếm được, sao mà cô có thể chi cùng lúc như vậy mà mắt cũng không chớp một cái chứ?! Tâm tư không thể lý giải, Liễu Chân Nhã chạy đi hỏi Tiểu Mật, Tiểu Mật suy nghĩ một chút rồi nói: “Chắc là do ảnh hưởng của Liễu Chân Nhã chân chính đó!” Trừ cách giải thích như vậy, cô cũng không còn cách giải thích nào khác cho việc chi tiền không biết tiết kiệm của mình.

“Đây chỉ là việc nhỏ, cô nghĩ nhiều làm gì, quan trọng là bây giờ làm sao để Noãn Noãn quang minh chính đại xuất hiện bên cạnh cô kìa. Không lẽ cô định để Noãn Noãn lớn lên trong Phỉ Lam luôn sao?” Tiểu Mật vỗ vỗ cánh bay xung quanh Noãn Noãn đáng yêu. Cô rất thích Noãn Noãn, cũng rất muốn Noãn Noãn ở trong Phỉ Lam chơi với cô, nhưng dù gì Noãn Noãn cũng là con người, cô bé phải sinh hoạt trong cộng đồng của mình mới tốt.

Liễu Chân Nhã vỗ trán nói: “Tôi đã sớm nghĩ ra biện pháp rồi. Hôm nay tôi định đến nông trại phía Nam mua ít hạt giống, sau đó sẽ mang Noãn Noãn từ phía Nam về, nếu có ai hỏi thì tôi sẽ bảo là nhặt được. Nhưng chỉ tội cho Noãn Noãn thôi, từ nay trong mắt người khác con bé phải trở thành trẻ mồ côi rồi.”

Noãn Noãn và em bé trong bụng, danh phận của hai đứa về sau thật không ổn, một đứa là cô nhi, một đứa là con ruột, mọi việc ở đời luôn không thể vẹn cả đôi đường, bây giờ không lo tiền, không lo ăn, lo mặc, nhưng buồn phiền vẫn như cũ kéo đến, cuộc sống vốn chính là như vậy!

10. Chương 10

Nhà cửa đã sửa sang lại, Noãn Noãn cũng về lại bên cạnh cô, không cần đi học, không có bà con bạn bè cần chăm sóc, Liễu Chân Nhã đứng giữa ngôi biệt thự rộng lớn cảm thấy hốt hoảng, cảm thấy mình thật vô công rồi nghỉ!

Chơi cùng Noãn Noãn cả ngày, đến tối, Liễu Chân Nhã mới sực nhớ đến mớ hạt giống hôm trước mua ở thành Nam, đôi mắt chuyển động, Liễu Chân Nhã ôm Noãn Noãn đi vào Phỉ Lam.

“Tiểu Mật à, chúng ta trồng rau đi!” Liễu Chân Nhã cười tủm tỉm nói với Tiểu Mật vừa giơ lên gói hạt giống trong tay “có hạt mướp, cải trắng, dưa chuột, bí đỏ, hành tỏi nè...ha ha, tôi mua đến hơn mười loại hạt giống luôn đấy!”

“Được đó, được đó, ở đây chỉ có trái cây, tôi cũng muốn có thêm thứ khác nữa.” Nghe được tiếng nói từ xa của Liễu Chân Nhã, Tiểu Mật hào hứng bay đến: “Ở bên kia chân núi có vài mảnh đất trồng rau, là do chủ nhân trước đây của Phỉ Lam sắp xếp đó, nhưng mà vẫn chưa có hạt giống để trồng.”

“Đi, chúng ta đi trồng rau đi!” Liễu Chân Nhã thúc giục Tiểu Mật dẫn đường.

Đến chỗ có thể trồng rau, Liễu Chân Nhã nhìn mấy trăm mét đất màu mỡ mà không nói nên lời, rộng như vậy, tốt như vậy mà chỉ trồng rau củ thôi thì thật phí phạm. Đất trồng rau nằm ở bên trái quả núi, bên phải là cây ăn quả, nhìn xa xa bên kia là một dãy đất bằng phẳng có một dòng sông trong suốt chảy qua, phía dưới là mấy chục mẫu ruộng nước.

“Tiểu Mật à, Phỉ Lam rộng bao nhiêu vậy?” Có được Phỉ Lam mấy tháng rồi mà bây giờ Liễu Chân Nhã mới nhớ đến vấn đề này.

Tiểu Mật dễ thương dùng bàn tay nhỏ bé sờ sờ cảm, “trên dưới một vạn mẫu thì phải, chủ nhân Phỉ Lam trước đó quy hoạch nó thành năm khu lớn, một khu chuyên trồng cây ăn quả, một khu trồng rau dưa, một khu trồng lúa nước, một khu trồng lúa mạch, còn một khu để đó chưa biết làm gì. Trừ những khu đó, còn lại là sông và núi.”

“A...” Liễu Chân Nhã cảm thán: “Quy hoạch thật là hoàn mỹ!”

“Đương nhiên rồi! Chủ nhân của Phỉ Lam lúc đó dùng 10 năm chỉ để quy hoạch mà, động thực vật gì đó khi đã vào Phỉ Lam sẽ được linh khí trong đây điều dưỡng, loại bỏ hết những độc tố và tạp chất cho đến khi cơ thể trở nên khỏe mạnh, nếu ở đây lâu thì cơ thể tự nhiên cũng sẽ sinh ra linh khí, cho nên cũng may là cô đã chết, nếu không lúc trước cô bán đi nhiều hoa quả có mang linh khí như vậy thì trước sau gì cũng bị người ta giết chết!”

Liễu Chân Nhã nhất thời không biết nói gì, nhìn Tiểu Mật hồn nhiên một lúc, phải chăng yêu tinh mà sống lâu đều có tật xấu này nhỉ?

“Lấy hạt giống rau dưa ra đi, chúng ta đi trồng.” Tiểu Mật xòe tay lấy hạt giống từ Liễu Chân Nhã.

“À, tôi quên mang theo cốc rồi!” Liễu Chân Nhã xoay người ra ngoài tìm nông cụ.

Tiểu Mật nhanh tay tóm Liễu Chân Nhã lại: “Có tôi ở đây còn lấy nông cụ làm gì, gieo trồng, thu hoạch chỉ cần một câu thần chú là xong!” Tiểu Mật huyền thuyên một lúc, đem hạt giống rải lên giống như tuyết rơi từ trên xuống, vô số hạt giống rơi trên mặt đất, sau đó chậm rãi vùi vào trong đất.

“Được rồi, gieo hạt xong rồi!” Tiểu Mật xong việc thì vỗ vỗ hai bàn tay vào nhau.

Liễu Chân Nhã mở to mắt nhìn mặt đất không có gì thay đổi, trố mắt nói: “Tiện thật!”

Tiểu Mật chảnh chọe héch mặt lên: “Còn phải nói!”

Hạt giống rau dưa cứ như vậy mà gieo xong, Liễu Chân Nhã cũng hết hứng thú liền kéo Tiểu Mật đi dạo khắp nơi trong Phỉ Lam. Đi qua rừng cây ăn quả, đi qua mặt đất đầy hoa cỏ, đi qua ruộng lúa, vượt qua dòng suối trong, Liễu Chân Nhã dừng lại trước một ngọn núi tuyết.

“Tiểu Mật...ở đây vậy mà lại có một ngọn núi tuyết sao?” Liễu Chân Nhã lắp bắp nói, cô cứ tưởng là trong Phỉ Lam này bốn mùa đều là mùa xuân chứ, bỗng dưng phát hiện có một ngọn núi tuyết lớn như vậy, quả thực đã khiến cô ngạc nhiên không ít.

“Cái này thì có gì kỳ lạ đâu?” Tiểu Mật cảm thấy khó hiểu trước sự ngạc nhiên của Liễu Chân Nhã, “tôi là tinh linh biến ra từ ngọn núi tuyết này đấy! Trên ngọn núi này có nhiều loại thực vật như kim liên, tuyết liên, điểm đích mai, tử vân hoàng, ...nói chung là có nhiều loại lắm.”

Liễu Chân Nhã nghe xong thì chỉ có thể nói là vô cùng sùng bái Phỉ Lam thôi, quả không hổ là thần tiên, người bình thường làm sao có thể mang đủ thứ loại quý hiếm như vậy trồng cùng một chỗ được chứ!

Đi được một lúc, Noãn Noãn bỗng dưng dúi đầu vào vai Liễu Chân Nhã nói: “Mẹ ơi, buồn ngủ, con muốn ngủ.”

Liễu Chân Nhã âu yếm hôn cô bé đang buồn ngủ mê man trên tay, “ngủ đi, để mẹ ôm con ngủ nhé!” Cẩn thận ôm Noãn Noãn vào trong ngực, Liễu Chân Nhã quay đầu nói với Tiểu Mật: “Noãn Noãn lớn nhanh thật, vẫn chưa đến hai tuổi mà đã cao như đứa trẻ ba bốn tuổi rồi, hơn nữa nói chuyện cũng rất rõ ràng, có những đứa trẻ lớn hơn Noãn Noãn cả một tuổi mà vẫn chưa biết cách biểu đạt ý kiến của mình đâu!”

“Là nhờ ảnh hưởng của linh khí đó! Cô đã quên là Noãn Noãn ở Phỉ Lam một tháng rồi sao? Sau này nên rút bớt thời gian đưa Noãn Noãn vào đây thôi, nếu không lúc đó cô sẽ phải xấu hổ khi ôm đứa trẻ phát triển như năm sáu tuổi mà lại phải giới thiệu là mới hai tuổi đó!”

“Hi hi”, Liễu Chân Nhã cười ngây ngô, “thì ra là do linh khí, vậy mà tôi cứ nghĩ Noãn Noãn lớn nhanh như vậy là do được ăn uống đầy đủ dinh dưỡng chứ. Á, tôi là chủ nhân của Phỉ Lam nên thường xuyên vào đây, không lẽ tôi cũng trưởng thành nhanh chóng, chưa đến hai mươi tuổi mà lại nhìn như đã bốn mươi?”

Tiểu Mật trừng mắt nhìn Liễu Chân Nhã: “Gì chứ? Cái đó người ta gọi là lão hóa sớm, không phải là loại bỏ tạp chất điều dưỡng cơ thể. Được linh khí điều dưỡng trong thời gian dài thì ngày càng trở nên xinh đẹp, làm chậm lại quá trình lão hóa, giúp giải trừ độc tố trong cơ thể, với tình trạng của cô và Noãn Noãn, sống đến trăm tuổi là chuyện bình thường.”

“Còn có tác dụng tốt đến vậy sao?” Liễu Chân Nhã đương nhiên là cực kỳ vui mừng rồi, đã là phụ nữ, không kể giàu hay nghèo thì đều luôn luôn theo đuổi cái đẹp.

Liễu Chân Nhã cảm thán: “Quả thật là chúng ta đang có một kho báu mà!”

Đi dạo hơn mười hai tiếng mới coi như là đi hết khu vực được quy hoạch của Phỉ Lam, Liễu Chân Nhã xoa xoa hai chân đau nhức: “Ồ đây lớn quá, lại không có phương tiện di chuyển, toàn đi bộ thật sự mệt mỏi, lần sau mua mấy con ngựa bỏ vào đây, đến lúc đó muốn đi đâu thì cứ việc cưỡi ngựa là được. Đúng rồi Tiểu Mật, tôi muốn xây nhà trong này cô thấy được không?”

“Được đó, xây đi, sau này cô vào đây là có chỗ để nghỉ ngơi hoặc ngủ lại cũng được.” Tiểu Mật cảm thấy xây phòng trong này quả thực là một ý kiến hay “Vậy tôi sẽ làm liền, bây giờ tôi đi đốn cây đây!”

“Từ từ đã, cây trên núi cứ để đó đi. Tôi thấy cây ăn quả ở đây nhiều quá, sau này tôi cũng không kiếm tiền bằng cách bán trái cây nữa, nên theo tôi là dùng gỗ của cây ăn quả để xây nhà đi, còn lại một vài cây thì mang ra trồng xung quanh biệt thự, trong này mỗi loại giữ lại vài cây là được rồi.” Cây ăn quả ở đây không có sâu hại, cũng không có ai đốn bỏ chúng, chỉ cần Phỉ Lam không sao, thì cây ăn quả cũng không tự nhiên biến mất, nên mỗi loại cần vài cây là đủ rồi.

“Được, tôi không có ý kiến!” Tiểu Mật hơn hờ bắt đầu tiến hành đốn cây ăn quả. Liễu Chân Nhã lắc đầu bó tay, Tiểu Mật chắc là rãnh rỗi quá nên mới ham hồ như vậy. Ừm, để xem còn có thể bổ sung gì vào đây nữa nhỉ? Có suối, vậy thả cá con vào đi, muốn có thịt để ăn, vậy thì nuôi thêm gà và thỏ, sẵn đó nói Tiểu Mật làm thêm mấy cái chuồng nữa, động vật nuôi trên núi, ngựa thì nhất định phải có rồi, còn lại thì nói sau đi, không phải động thực vật nào cũng mang vào được. À, mua thêm mấy loại ngũ cốc nữa, lúa mạch nè, ngô nè...Ha ha, sau này có thể tự cấp tự túc rồi, muốn ăn cái gì cũng không cần phải tốn tiền mua nữa.

Vì Tiểu Mật dùng phép thuật để xây nhà nên không đến mấy ngày đã xây xong, còn mấy loại hạt giống ngô, lúa nước, lúa mạch, cá con Liễu Chân Nhã và Tiểu Mật rất hào hứng đem nuôi trồng từ sớm, trước kia Phỉ Lam chỉ có cây ăn quả và hoa cỏ, còn lại là núi rừng xanh biếc, bây giờ thì sao? Đồng ruộng xanh ngắt một màu, một vùng trồng rau xanh biếc, vùng núi đằng kia cũng tươi thắm sắc xanh, dòng suối trong vắt rõ ràng hình ảnh đàn cá tung tăng bơi lội, không gian tĩnh lặng trước kia nháy mắt trở nên căng tràn sức sống, như đã ngủ vui bỗng chốc chuyển động đứng lên. Một tòa nhà mang phong cách cổ xưa tọa lạc như thêm phần nhân khí cho bức tranh sơn thủy ấy, Phỉ Lam bây giờ như ẩn giấu một cuộc sống thế ngoại đào viên.

“Thật là có cảm giác gia đình nha!” Tiểu Mật mắt sáng như sao nhìn cảnh vật trước mặt, sau đó nhìn không được mà lộn trên không trung mấy vòng để thể hiện sự kích động của cô “Tiểu Nhã à, bây giờ tôi càng yêu thích nơi này hơn so với trước kia đó!”

Liễu Chân Nhã hiểu ý mỉm cười: “Thật tốt!” Cô cũng ngày càng thích nơi này hơn so với trước kia, Phỉ Lam bây giờ giống như một trang viên “Tiểu Mật, chúng ta đặt tên cho nơi này nhé!? Phỉ Lam là đại diện của chiếc vòng cổ ngọc lục bảo, nên nơi này cũng phải có một cái tên thật đặc biệt.

“Được, được! Cô nói xem nên đặt tên gì? Tên gì mới tốt đây?” Tiểu Mật nhún mày suy nghĩ.

“Noãn Viên thế nào?” Liễu Chân Nhã nói ra cái tên mà cô nghĩ đến. “Nơi này cũng giống như Noãn Noãn, vào thời điểm tôi tuyệt vọng nhất, chính nó đã cho tôi hi vọng, làm cho tôi thấy được cuộc sống của mình

còn có sự ấm áp!” (Noãn nghĩa là ấm áp đó mấy bạn)

“Noãn Viên, tên đẹp đó!” Tiểu Mật gật đầu liên tục. Nói thật chứ tiểu gia hỏa này có lần nào phản đối ý kiến của Liễu Chân Nhã đâu chứ!

“Tốt lắm, từ nay về sau nơi này sẽ gọi là Noãn Viên.” Liễu Chân Nhã hào hứng mỉm cười. Thật không biết lúc trước Phỉ Lam cải tạo như thế nào, tuy ở đây không có ban đêm, nhưng trời xanh, mây trắng y như thật, so với bên ngoài thậm chí còn đẹp hơn.

Cải tạo không gian xung quanh xong rồi, Liễu Chân Nhã bắt đầu bắt tay trang hoàng ngôi nhà. Diện tích căn nhà khoảng 300m², nhưng nếu tính luôn cả sân thì tổng cộng phải hơn sáu bảy trăm m². Lúc trước Liễu Chân Nhã còn lo lắng gỗ cây ăn quả không đủ xây nhà, nhưng mà bây giờ thấy được Tiểu Mật còn có thể làm thêm được bàn ghế, giường tủ, giá sách....cuối cùng bây giờ tổng số cây ăn quả còn lại của Noãn Viên còn lại khoảng trên dưới 50 cây.

Vì cây ăn quả ở Noãn Viên bắt đầu kết quả, Liễu Chân Nhã quyết định thu hoạch xong sẽ di chuyển một vài cây ra khỏi Noãn Viên, số cây ăn quả mang ra ngoài cô đã chuẩn bị sẵn chỗ để trồng xuống rồi. Liễu Chân Nhã liên hệ với công ty làm vườn cho người đến đào lỗ trồng cây, sau đó một lúc trồng 50 cây xuống (đương nhiên gọi người làm vườn là để những người hay để ý nhìn thôi, vận chuyển mớ cây ăn quả từ Noãn Viên ra là do một tay người làm vườn Tiểu Mật làm hết).

Đến lúc Liễu Chân Nhã mang thai được năm tháng, sân trước của biệt thự đã thay đổi hoàn toàn, thảm cỏ xanh mượt trước kia hiện tại đã được thay thế bởi vườn cây ăn quả. Xung quanh biệt thự bây giờ toàn cây ăn quả thượng hạng, ngay cả phía trước cổng cũng có mấy cây, sau này khi cây kết quả, đi ngang qua chỉ cần giơ tay lên hái là có quả để ăn rồi. Nghĩ đến vài năm nữa vào mùa thu ngôi biệt thự này sẽ được ánh vàng rực rỡ của cây ăn quả bao quanh, Liễu Chân Nhã lấy tay trái xoa nhẹ bụng, tay phải từ Noãn Viên lấy ra một quả mận vàng óng ả, “Ha ha, cuộc sống của mình bây giờ đến thần tiên cũng phải hâm mộ!”

11. Chương 11

Tháng 11 năm 2005, Liễu Chân Nhã ở bệnh viện sinh ra một bé trai bụ bẫm, cậu bé mập mạp này được các bệnh nhân ở khoa phụ sản và nhân viên chăm sóc cực kỳ yêu thích, vì khi sinh ra cậu bé không tái nhợt cũng không nhăn nhoe như những đứa trẻ sơ sinh bình thường. Là do được linh khí trong Noãn Viên điều dưỡng liên tục, Tiểu Mập Mập sinh ra đã rất bụ bẫm dễ thương, ngay cả Liễu Chân Nhã sau khi sinh cũng đầy đủ sữa, khí sắc cũng cực kỳ tốt.

Từ An Nguyên đến Thiên Hải, từ Đông Bắc đến Tây Bắc, cái rét của mùa đông từng chút một rõ ràng hơn. Nghĩ là sẽ không có ai đến biệt thự thăm mình nên Liễu Chân Nhã quyết định mang theo Cốc Ấm đến bệnh viện ở cũ, dù sao thì chỉ cần trả tiền, bác sĩ y tá ở bệnh viện sẽ chăm sóc mình còn hoàn hảo hơn so với được ba mẹ chăm sóc.

Ở bệnh viện cái gì cũng tốt, bác sĩ y tá chuyên nghiệp nên không phải lo lắng gì, Noãn Noãn và Tiểu Mập Mập cũng được nhân viên bệnh viện yêu thích, cái không tốt chính là đám hộ lý và mấy sản phụ cùng tầng vô cùng nhiều chuyện, ai cũng tò mò việc Liễu Chân Nhã còn nhỏ tuổi mà đã có hai đứa con là Noãn Noãn và Tiểu Mập Mập, vì vậy mấy ngày nay đều hỏi hời hợt Liễu Chân Nhã.

Đối với đám người nhiều chuyện này, Liễu Chân Nhã có trăm một ngàn câu chuyện để đổ vào miệng bọn họ, nhưng việc làm cô cảm thấy đau đầu chính là hằng ngày người phụ nữ trí thức họ Văn đều đến cửa muốn nhận nuôi con của cô.

Dì Văn kia là giáo viên môn Văn ở trường trung học, cô ấy cùng chồng là Từ Minh lấy nhau đã mấy năm mà chưa có con. Hai vợ chồng đã đến bệnh viện kiểm tra mấy lần rồi nhưng bệnh viện bảo cơ thể họ không tốt nên muốn có em bé là chuyện rất khó. Hai vợ chồng hầu như đã đi khắp các bệnh viện trong thành phố đều không ăn thua, vì vậy đã bỏ ý định sinh con mà muốn tìm một đứa trẻ để nhận làm con nuôi. Một hôm

cô ấy đến bệnh viện Chăm Sóc Bà Mẹ Và Trẻ Em để tái khám thì nghe chuyện của Liễu Chân Nhã , trong lòng nổi lên ý định muốn nhận nuôi Tiểu Mập Mập. Đến khi nhìn thấy Tiểu Mập Mập , hai vợ chồng sững sờ, chỉ còn chưa làm đến chuyện cướp Tiểu Mập Mập đi thôi. Hai vợ chồng lập tức muốn nhận nuôi đứa bé này.

Hay nhỉ, tại sao hai vợ chồng lại nghĩ rằng họ chắc chắn có thể nhận nuôi con cô được?

Trước hết, Liễu Chân Nhã tuổi còn nhỏ, ở bệnh viện lâu như vậy mà lại không có người lớn đến chăm nom, vì vậy họ nghĩ là ngoài hai đứa trẻ thì cô không có ai là thân thích; tiếp đến, bộ dáng cô khá xinh đẹp, lại trẻ như vậy thì làm sao muốn bị đứa bé vướng chân? Ừm, nếu được, họ cũng có thể nhận nuôi luôn cô con gái bé nhỏ kia luôn cũng được. Dù sao hai người một người là giáo viên trung học, người còn lại là giám đốc ngân hàng, không sợ nuôi không nổi hai đứa bé; với lại, muốn nuôi hai đứa trẻ này cũng tốn không ít tiền bạc, cô gái này rõ ràng là không thể có nhiều thời gian và tiền bạc rồi? Cuối cùng, trong tương lai cô gái này nhất định sẽ lập gia đình, một cô gái mang theo hai đứa con của chồng trước tái giá thì nhà chồng tương lai không thể không để ý, bọn họ nhận nuôi Tiểu Mập Mập coi như đã thay cô gái kia giải quyết đi rất nhiều phiền toái.

Mang theo cách nghĩ như vậy, vợ chồng trí thức kia mỗi ngày đều đến bệnh viện, chỉ trông sao Liễu Chân Nhã buông ra thì ngay lập tức họ sẽ làm thủ tục nhận nuôi.

Liễu Chân Nhã đối với hai vợ chồng này tránh còn không kịp, tài ăn nói của hai vợ chồng này thật tốt, nếu cô không có trí nhớ rõ ràng của Liễu Chân Nhã, cũng không có trí nhớ của Cốc Tuyết, nói không chừng cô thực sự sẽ trở thành cô gái bị thẩm theo kiểu hai vợ chồng kia nói là: “Gặp người không quen, vì tương lai tươi sáng của con cái, đến bước đường cùng đành phải đem con cho người tốt thu nuôi.”

Liễu Chân Nhã đang nghiêm túc suy nghĩ xem làm thế nào để từ chối hai vợ chồng trí thức này thì ngoài cửa có một âm thanh sang sảng vang lên: “ Tiểu Nhã, đến đây, dì Văn hôm nay làm cá trích cách thủy cho con, ăn nhiều canh cá trích sẽ sinh nhiều sữa. Tiểu Giang trưởng thành mới khỏe mạnh được, tuổi con lại còn nhỏ, sợ là không đủ sữa cho em bé đâu.”

Liễu Chân Nhã đầu đầu nhìn dì Văn kia đang múc canh: “Dì Văn, hôm nay là thứ Ba mà, dì là chủ nhiệm lớp mà được về sớm vậy sao?” Bỏ học trò của mình lại chạy đến cướp con của người khác là sao?

Dì Văn kia cười ha hả: “Không sao, đồng nghiệp dì nhiệt tình lắm, mọi người chủ động trông giúp dì vài buổi cũng không sao. Tí xíu nữa, chú cũng xong việc ở ngân hàng, Tiểu Nhã, con muốn ăn trái cây gì để dì nói chú mua cho con?”

Liễu Chân Nhã càng thấy nhức đầu hơn: “Dì Văn không cần đâu, táo ngày hôm qua dì mua còn chưa ăn hết!”

“Ha ha, có gì đâu, cứ từ từ mà ăn thôi!” dì Văn kia vừa nói chuyện với Liễu Chân Nhã, hai mắt vừa liếc nhìn Tiểu Mập Mập- Liễu Giang Thành đang ngủ bên cạnh cô, cậu bé đặt nắm tay nhỏ bé bên miệng, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng mút mút cực kỳ đáng yêu.

“Không được nhìn em con như vậy!” Không riêng gì Liễu Chân Nhã, ngay cả Cốc Noãn đang im lặng ngồi bên cạnh cô này giờ cũng nhận thấy được ánh mắt thèm thuồng của dì Văn kia – ánh mắt cực kỳ rõ ràng, cô bé đang ngồi trên đùi mẹ trở người gơ bàn tay bé nhỏ che đi tầm nhìn của người đang nhìn chăm chăm vào Tiểu Giang, ánh mắt tức giận nói: “Em trai là của nhà con, không cho dì nhìn!”

“Tiểu Noãn Noãn, con với em trai theo dì đi chơi nhé! Nhà dì có búp bê cho con chơi, có kẹo cho con ăn, còn cho con mặc quần áo đẹp nữa!” Văn Anh như thường lệ tiến hành dụ dỗ Noãn Noãn . Cái bà này, không nói đến Noãn Noãn thông minh, mỗi ngày bà ta đều lấy cái này cái kia ra dụ dỗ Noãn Noãn , đừng nói Noãn Noãn, ngay cả Liễu Chân Nhã cũng muốn đẩy lỗ tai luôn rồi.

Noãn Noãn hất đầu, hừ một cái mới nói: “Búp bê có gì đâu mà chơi, có đẹp hơn búp bê vải mà mẹ và Tiểu Mập làm cho con không? Con không thèm ăn kẹo, còn quần áo đẹp, hừ, mẹ nói con lớn nhanh, quần áo đủ mặc là được rồi, mua nhiều là lãng phí!”

“Noãn Noãn, không được vô lễ với dì!” Tuy rằng Liễu Chân Nhã rất hài lòng về cách trả lời của Noãn Noãn, nhưng mà dù gì thì cũng phải giữ lại một chút mặt mũi cho Văn Anh.

Tiếc là Văn Anh lại không để ý đến sự khinh thường của Noãn Noãn, bà lại thấy Noãn Noãn như vậy thật đáng yêu, nhìn da thịt này, cái miệng nhỏ hồng hồng chu ra này, đôi mắt hạnh long lanh ngập nước nữa chứ...thực sự là muốn ngay lập tức ôm Noãn Noãn và Tiểu Giang về nuôi quá đi!

Nghĩ đến việc được Noãn Noãn, Tiểu Giang gọi một tiếng “Mẹ ơi”, hai mắt Văn Anh tỏa sáng, xoay đầu nói với Liễu Chân Nhã: “Tiểu Nhã à, đã lâu như vậy rồi mà con vẫn chưa thay đổi ý định sao? Con còn nhỏ như vậy, có hiểu được sự vất vả khi nuôi trẻ con không? Ở tuổi của con nên đến trường đọc sách, tương lai thi vào một trường đại học tốt, tìm được một công việc tốt sau đó lấy một người chồng như ý. Noãn Noãn là do con nuôi nấng, bản thân con cũng chỉ suốt ngày ở nhà nên không nhìn thấy được ánh mắt của người ngoài nhìn con như thế nào, nhưng mà con cũng không thể suốt đời ở trong nhà mãi được! Sau thời gian nữa khi con mang Noãn Noãn và Tiểu Giang ra ngoài, con mới nhìn thấy được tiếng đời với cái nhìn kỳ thị có thể giết người của người khác đối với con. Có thể con cảm thấy không sao, nhưng còn Noãn Noãn và Tiểu Giang Thành thì sao? Tiểu Giang Thành và Noãn Noãn sẽ phải đối diện với cái nhìn kì thị của người khác như thế nào đây?”

“Dì Văn, những gì dì nói con hiểu rất rõ.” Liễu Chân Nhã thở dài nói, cô cũng hiểu được Văn Anh và Từ Minh cũng có ý tốt, thế nên cô mới không kịch liệt cự tuyệt bọn họ, nhưng mà lần này cô phải nói cho rõ ràng, cô cũng chịu hết nỗi việc người khác cứ chăm chăm muốn cướp hai báu vật của cô rồi: “Con chưa chồng mà chưa, thậm chí còn đang tuổi vị thành niên, Cốc Noãn chắc chắn không thể thoát được thân phận cô nhi còn Giang Thành thì lại mang danh con riêng suốt đời, con sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi lớn chúng, còn muốn cùng chúng đối diện với ánh mắt kỳ thị của người đời nhưng chưa hẳn bọn con là gia đình không hạnh phúc. Hơn nữa, hiện tại con vẫn chưa nghĩ đến... Dì Văn, những vấn đề này, trước khi sinh Giang Thành con đã nghĩ rất kỹ rồi.”

Nhìn vẻ mặt quan tâm lo lắng của Văn Anh, Liễu Chân Nhã nói tiếp: “Có thể dì không tin, nhưng con có đủ năng lực để nuôi hai đứa trẻ trưởng thành, không phải con cho rằng dì và chú Từ không tốt, nói thật, so với tưởng tượng của dì và chú thì con còn giàu có hơn. Con ở Thanh Sơn Thanh Uyển có biệt thự bảy tám trăm m2, trong tay có hơn bốn trăm vạn gửi ngân hàng, như vậy dì nghĩ rằng con không có khả năng nuôi Noãn Noãn và Giang Thành sao?” Cô tươi cười nhìn vẻ ngạc nhiên của Văn Anh: “Xã hội này còn có thể kính trọng gia đình của con, Noãn Noãn và Giang Thành vài phần nữa ấy chứ, không thể phủ nhận, xã hội này cứ có tiền, người khác sẽ có cái nhìn khác, nên con tin rằng người khác sẽ không dùng ánh mắt kì thị mà nhìn Noãn Noãn và Giang Thành đâu!”

“Cuối cùng, Dì Văn, Noãn Noãn và Giang Thành là con của con, con tuyệt đối sẽ không cho ai cả!” Câu cuối cùng, Liễu Chân Nhã nói với thái độ chắc như đinh đóng cột.

“Ai... con...” Vẻ mặt Văn Anh kỳ lạ nhưng lại không có gì để nói.

Trời tối một chút, Từ Minh hí hửng xách theo cái làn vào bệnh viện nhưng chưa kịp nói gì với Liễu Chân Nhã đã bị Văn Anh mang vẻ mặt kỳ quái lôi đi.

Sau khi Văn Anh và Từ Minh rời đi, Liễu Chân Nhã để Cốc Noãn ở lại trông Liễu Giang Thành còn mình đi làm thủ tục xuất viện. Văn Anh và Từ Minh là người cực kỳ kiên nhẫn, hôm nay tạm thời bỏ qua cho cô không chừng là chỉ về nhà để nghĩ cách khác thuyết phục cô mà thôi, cho nên... Tốt nhất là về nhà sớm một chút, dù sao cơ thể cô bây giờ có ở cũ hay không cũng không sao.

Làm xong thủ tục xuất viện, Liễu Chân Nhã thu dọn đồ đạc rồi ôm Giang Thành, nắm tay Noãn Noãn ra khỏi bệnh viện.

“Ôi, tuyết rơi rồi.” Vừa ra khỏi bệnh viện, nhìn bông tuyết như lông ngỗng bay trong không trung, lại nhìn xuống mặt đất trắng phau, Liễu Chân Nhã khó chịu nhíu mày. Lúc trước ở Tây Bắc, tuy mùa đông cũng rất rét nhưng lại không có tuyết, bây giờ ở Đông Bắc từ đầu mùa đông đến nay đã là giữa tháng 12 nhưng tuyết vẫn không có dấu hiệu ít đi, cô cũng không thấy mới lạ gì, ngược lại còn cảm thấy bất tiện vì gây khó khăn cho việc đi lại của mọi người nữa.

“Mẹ, coi chừng em trai bị lạnh.” Tiểu Cốc Noãn mang bao tay dày giật giật góc áo lông đen của Liễu Chân Nhã dận dỏ.

“Ha ha, yên tâm, mẹ không để em trai con lạnh đâu.” Liễu Chân Nhã nói xong thì khép mặt nạ bảo hộ trên

đầu Tiểu Giang lại, không để tuyết rơi xuống mặt cậu bé. “Noãn Noãn, đi cẩn thận con chùng trượt ngã nha con, mẹ con mình ra cổng bệnh viện đón xe.”

“Dạ, mẹ cũng cẩn thận nha!” Hai mẹ con chậm rãi bước đi trên tuyết.

Ngồi taxi khoảng ba bốn mươi phút là về đến biệt thự.

Thanh toán tiền rồi xuống xe, Liễu Chân Nhã ôm Noãn Noãn và Giang Thành ngăn người trước cổng biệt thự, hai tháng không ở nhà, cửa nhà đã bị tuyết chặn kín.

Đang định sang nhà hàng xóm nhờ người xúc tuyết, Tiểu Cốc Noãn bỗng nhiên kéo góc áo Liễu Chân Nhã: “Mẹ, nhìn kia, có người dưới gốc cây bưởi kia!”

Nắm tay Tiểu Cốc Ấm đi xem, nhờ ánh đèn đường từ xa rọi tới, Liễu Chân Nhã quả nhiên thấy được có hai người dưới tàng cây bưởi. Ban đêm lạnh như vậy sao lại có người ngủ dưới tàng cây? Liễu Chân Nhã định đến xem nhưng lại sợ hai người kia là kẻ bắt cóc, nghĩ nghĩ một lúc mới giao Giang Thành cho đứa bé hai tuổi mà trông như bốn tuổi- Cốc Noãn ôm: “Noãn Noãn, trông em nhé, để mẹ qua đây xem sao.”

Đi lại tàng cây bưởi, Liễu Chân Nhã cất tiếng ho nói với hai người đang ôm nhau dưới tàng cây: “ À, hai vị....”

“Cút ngay, không được tổn thương họ, cút ngay!” Một người phụ nữ tóc tai bù xù mang theo một tia sáng trắng từ phía sau bay đến quất Liễu Chân Nhã.

Sững sờ nhìn tia sáng xuyên qua cơ thể mình, Liễu Chân Nhã hét lên giữa đêm khuya lạnh giá: “Có Maaaaaaaaa!!!”

12. Chương 12

Trơ mắt nhìn người kia xuyên qua cơ thể mình, cảm giác sợ hãi đó không phải người bình thường nào cũng có thể chịu đựng được, vừa đúng Liễu Chân Nhã cũng không thuộc phạm vi người bình thường nên cô chỉ trực tiếp la to cứu mạng mà thôi, nhưng một tiếng hét này cũng đủ khiến cho đám tuyết đọng trên những cây xung quanh rào rào rơi xuống.

Phản ứng đầu tiên sau khi hét xong chính là chạy trốn, ngay lúc Liễu Chân Nhã vừa cử động thân người thì ma nữ tóc tai bù xù kia “phiêu” (bay) đến trước mặt cô, khoảng cách một người một ma gần đến mức chỉ thiếu một chút là cánh môi của cả hai có thể hôn nhau luôn rồi, bộ não chưa kịp phản ứng, Liễu Chân Nhã một lần hét lên: “AAAAAAAAAAAA!!!!”

“Cô....cô có thể nhìn thấy tôi đúng không? Cô thật sự có thể thấy được tôi phải không?” Kỳ dị là ma nữ kia dường như còn sợ hãi hơn cả cô, sự sợ hãi trong đôi mắt tuy không thể hiện rõ nhưng dưới ánh sáng của đèn đường, cô vẫn có thể thấy được rất rõ ràng rành mạch.

Liễu Chân Nhã cũng mặc kệ ma nữ kia nói gì, chỉ dùng sức hô to với Cốc Noãn cách đó mấy thước, phát tay: “Noãn Noãn, chạy mau đi con, dẫn em con chạy mau đi!”

“Này...cô đừng sợ nữa được không, tôi sẽ không làm hại cô. Hơn nữa cô là người tôi là ma, tôi cũng không thể làm hại cô được.” Hình như ma nữ kia lâu rồi không mở miệng nói chuyện, nên khi tiếng nói phát ra không được trôi chảy lắm.

Kẻ thét chói tay Liễu Chân Nhã không nghe ra sự van nài trong lời nói của ma nữ kia, nhưng Tiểu Cốc Noãn lại nghe tiếng hét ấy sợ hãi muốn phát khóc vội vã ôm Giang Thành chạy đến: “Mẹ, mẹ bị sao vậy?”

Liễu Chân Nhã vội vã ôm con trai, con gái quay đầu bỏ chạy: “Noãn Noãn, ở đây có ma, chúng ta chạy mau đi con!”

Cốc Noãn tò mò nhìn xung quanh: “Có ma hả mẹ? Ở đâu? Sao con không thấy?”

Bước chân Liễu Chân Nhã chậm lại, kinh ngạc nhìn ma nữ vẫn luôn bay sát bên mình, nhìn lại cô bé đang ôm trong ngực: “ Noãn Noãn, con không nhìn thấy ma nữ tóc tai bù xù bên cạnh sao?”

“Dạ không!” Noãn Noãn ngây thơ lắc đầu.

Vậy có nghĩa là chỉ có mình cô thấy được sao? Vừa tò mò vừa sợ hãi nhìn cẩn thận ma nữ kia lần nữa rồi hỏi: “Cô là ma sao? Tại sao lại đi theo tôi?”

“Tôi là ma, tôi cũng không cố ý đi theo cô, nhưng bởi vì cũng chỉ có mình cô thấy được tôi thôi.” Ma nữ kia cũng cẩn thận trả lời, ánh mắt mang theo vẻ khẩn cầu: “Tôi chỉ muốn nhờ cô giúp đỡ, đừng sợ tôi, được không? Tôi hứa sẽ không làm hại cô, tôi chết cũng hai ba năm rồi, lâu như vậy mà đến giờ chỉ có cô là có thể nói chuyện được với tôi thôi!”

Trong nháy mắt Liễu Chân Nhã không còn thấy sợ hãi ma nữ trước mặt nữa, chính vì ánh mắt đau thương kia đã làm át đi cơ thể trong suốt của cô ta, ma nữ này chắc chắn đã gặp phải chuyện thương tâm. Lại nhớ đến Tiểu Mật từng nói ảnh hưởng của Phỉ Lam là sẽ làm cô nhìn thấy được ma quỷ, Liễu Chân Nhã nhẹ thở dài, có lẽ là cô có duyên với những thứ pháp thuật gì đó: “Âm dương khác biệt như vậy mà tôi và cô lại có thể gặp nhau ở đây có thể là do duyên phận rồi, cô nói đi, cô muốn tôi giúp cô việc gì, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Cảm ơn cô, cảm ơn cô” gương mặt dữ tợn của ma nữ bỗng chốc trở nên dịu dàng: “Là thế này, tôi...”

“Tinhrrrrrrrr...” tiếng còi ô tô cắt ngang cuộc trò chuyện giữa cô và ma nữ kia, Liễu Chân Nhã nhìn về phía sau, một người đàn ông nho nhã khoảng trên dưới 30 tuổi vươn đầu ra khỏi cửa ô tô nói với cô: “Có cần giúp gì không?”

“Có.” Liễu Chân Nhã vui mừng trả lời, đang lo lắng một mình không thể vào nhà được, “Cho hỏi nhà anh có xẻng xúc tuyết không? Nếu có cho tôi mượn một chút, hai tháng tôi không ở nhà, tuyết đã đọng kín cổng rồi!”

“Được, chờ tôi một chút nhé, trong năm phút thôi!” Chiếc xe nhanh chóng chạy đi, lưu lại trong gió tuyết một mùi xăng nhàn nhạt.

Người đàn ông kia lái xe đi, ma nữ bên cạnh mang gương mặt lo lắng nói với cô: “Đại tiên, cô...”

Liễu Chân Nhã dờ khóc dờ cười nói: “Gì mà đại tiên, tôi chỉ là người bình thường, cô gọi tôi là Liễu Chân Nhã là được rồi.”

“Liễu tiểu thư, chuyện của tôi một lát nữa tôi sẽ nói rõ với cô, nhưng trước hết cô có thể giúp tôi cho hai bà cháu phía trước vài thứ để giữ ấm được không? Bọn họ, một người là mẹ, một người là con gái tôi, vì liên quan đến tôi nên ba năm nay họ lưu lạc như ăn xin ngoài đường, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm... Bọn họ đã mấy ngày nay không được ngủ trên giường, cũng không có một chút cơm nóng, tôi...” Ma nữ hai mắt rưng rưng nhìn hai người dưới tầng cây. Thì ra, ma nữ mà đau lòng thì cũng có thể khóc.

“Trong túi của tôi có chút đồ ăn và quần áo, để tôi đi lấy!” Liễu Chân Nhã xoay người mở giỏ hành lý của mình ra. Lúc đến bệnh viện cô có mang theo ít quần áo, lúc ở cũ bị phân và nước tiểu của tiểu Giang Thành dính lên, lúc xuất viện không muốn cầm về, nhưng bỗng dưng bản năng tiết kiệm trời đây, Liễu Chân Nhã cuối cùng vẫn xếp lại cầm về hết, không ngờ được là vừa về tới đã có chỗ sử dụng rồi.

Liễu Chân Nhã cầm hai bộ đồ chống lạnh màu hồng đến chỗ hai người đang nằm dưới tầng cây bưởi, vỗ vỗ họ nhưng hai bà cháu lại tuyệt nhiên không động dậy gì “bà ơi, bà ơi”, vừa gọi xong, cô cũng sờ nhìn người phụ nữ lớn tuổi và cô bé bà ấy đang ôm trong lòng, một tiếng “ba...” vang lên, hai người ngả nhào trên nền tuyết.

Thì ra hai bà cháu đã bị lạnh đến mức không còn ý thức.

Liễu Chân Nhã luống cuống mặc đồ chống lạnh vào cho hai bà cháu, sợ không đủ chống lạnh, cô lại vội vàng chạy đến giỏ hành lý lấy chiếc áo lông của mình khoác lên người bọn họ.

“Mẹ, mẹ...San San, San San, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi... hai người không được ngủ...” ma nữ kia hết lần này đến lần khác muốn lay tỉnh hai bà cháu lại hết lần này đến lần khác thấy tay mình xuyên qua người bọn họ.

“Tinhrrrrrr...” người đàn ông nho nhã lúc này về nhà lấy xẻng đã trở lại “Tiểu thư xinh đẹp, để tôi lấy xẻng xúc tuyết trước cổng giúp cô cho. Trời lạnh thế này mà không được ở trong nhà, thật sự là thê thảm hết sức!”

Nghe lời trêu chọc của người đàn ông kia, Liễu Chân Nhã nhú mày, người này bộp chộp quá vậy, biết vậy lúc này không nên nhờ anh ta giúp.

“Tiểu thư xinh đẹp, giới thiệu một chút, tôi là hàng xóm mới của cô tên Lưu Ủy, quý tính của cô là gì?” Vừa nói vừa cầm xẻng đi đến chỗ Liễu Chân Nhã, đến khi thấy được Liễu Chân Nhã rồi, chỉ hận là không thể vả vào miệng mình. Cứ tưởng là một màng gập gờu diêm lệ, kết quả là một đứa trẻ, rõ ràng là dưới ánh đèn là một hình dáng quyến rũ mà... haizzzz, đứa trẻ này phát triển tốt thật.

Liễu Chân Nhã thực sự muốn ngay lập tức đuổi cái tên Lưu Ủy này đi, nhưng mà lại nhìn hai bà cháu dưới tàng cây, rồi nhìn đồng tuyết dày đọng lại trước cổng: “Chào chú Lưu, con tên là Liễu Chân Nhã. Chú, con nhìn thấy hai bà cháu này sắp bị lạnh cóng, mà bây giờ cửa nhà con không mở được, nhà chú lại bên cạnh nhà con, chú có thể mang hai bà cháu này về nhà để cho họ ấm lên một chút, khi nào xử lý đồng tuyết trước nhà xong, con lại mang hai bà cháu này đi được không?”

Lưu Ủy co giật khóe miệng, ánh mắt quái dị nhìn Liễu Chân Nhã, chú??? Anh mới ba mươi hai tuổi mà đã lên đến hàng chú rồi sao??? “Tiểu thư xinh...Khụ, cô bé, được, cô bé ôm cô bé nhỏ, tôi đỡ bà cụ này, chúng ta cùng mang họ lên xe, hôm nay rất lạnh, đến nhà tôi nghỉ trước đi, chuyện xúc tuyết ngày mai nói sau.”

“Dạ được.” Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng bế cô bé San San kia lên, trong lòng thay đổi cái nhìn về anh ta một chút. Tuy rằng nói năng không ra gì, nhưng chủ động giúp cô xúc tuyết, bây giờ lại chịu mang hai bà cháu ăn xin này về nhà, tóm lại có thể gọi là người đàn ông tốt.

Ôm San San trong lòng, dưới ánh đèn đường Liễu Chân Nhã có thể nhìn rõ được hình dáng của cô bé, một mái tóc không dài không ngắn dính bết lại, gương mặt nhỏ nhắn đen đúa cứ như là lõi từ mỏ than đá ra, hoàn toàn không nhìn thấy rõ được bộ dạng của cô bé: “Đứa bé này nhẹ quá, không biết đã mấy tuổi rồi?”

“San San sinh tháng 10 năm 2000, vừa qua năm tuổi không đến hai tháng đâu!” Ma nữ kia vừa trêu mếu nhìn cô bé đang nhắm mắt yên ổn vì cảm nhận được hơi ấm phát ra từ người Liễu Chân Nhã vừa nói ngày sinh của San San cho Liễu Chân Nhã nghe, mặc dù ở đây dù có nhiều người nhưng cũng chỉ có Liễu Chân Nhã là có thể nhìn thấy được ma nữ, nhưng ma nữ cứ như sợ đánh thức cô bé kia mà nói rất nhỏ, vừa giảm âm thanh vừa nói chuyện với cô.

Lưu Ủy không nhìn thấy cũng như không nghe được lời ma nữ nói nhưng lại có thể nghe được lời của Liễu Chân Nhã nên trong lòng cảm thấy rất buồn cười, nét mặt có phần vẩn vơ. Quả đúng như người ta vẫn hay nói, thời buổi này ba tuổi đã là một thế hệ rồi, cứ nghe cách gọi của tiểu nha đầu kia xem, cứ “đứa bé này” rõ ràng bản thân nó vẫn là một đứa bé mà! Không biết bố mẹ thế nào mà nuôi được cô bé như thế nhỉ, ừm, để hôm nào qua chào hỏi bố mẹ cô bé ấy xem sao.

Mang Hương San và bà nội cô bé đặt ở ghế sau, Lưu Ủy đóng cửa xe lại định khởi động xe chạy đi, nhưng lúc đó Liễu Chân Nhã lại mở cửa xe ra, “Ồ, cô bé mở cửa xe làm gì? Bị rơi đồ gì sao?”

“Chờ một chút, con gái và con trai con còn chưa lên xe!” Liễu Chân Nhã xuống xe ôm hai đứa trẻ ngoan ngoan Tiểu Cốc Ấm và Tiểu Giang Thành lên xe.

“Ừm, con trai con gái à, vậy tôi chờ một chút,...Gi? con trai con gái???” Bộ dạng của Lưu Ủy bây giờ cứ như nhìn thấy người ngoài hành tinh, đang định hỏi Liễu Chân Nhã xem là chuyện gì đang xảy ra thì thấy Liễu Chân Nhã tay phải ôm một đứa trẻ quần tả, tay trái ôm một bé gái nhỏ bé đáng yêu lên xe.

“Chú Lưu, đây là con gái con, Cốc Noãn, con trai con Liễu Giang Thành.” Thu xếp xong chỗ ngồi cho Noãn Noãn ở ghế sau, Liễu Chân Nhã mỉm cười ôm Tiểu Giang Thành lên ngồi phía trước, nâng tay đứa trẻ trong tả lót lên vẫy vẫy với bạn Lưu Ủy đang ngạc nhiên đến trợn mắt há mồm bên cạnh.

“Cốc Noãn, Liễu Giang Thành?” Tuy rất ngạc nhiên nhưng dù sao Lưu Ủy cũng là người từng trải, vừa nghe họ tên hai đứa trẻ thì lập tức đã phản ứng lại, nghĩa là người nhà nhưng không cùng huyết thống. Nghĩ như vậy nên Lưu Ủy liếc nhìn Liễu Chân Nhã với ánh mắt nề phục, cô bé này thật lương thiện, nhận nuôi trẻ mồ côi, bản thân đã ba mươi hai tuổi nhưng anh cũng không nghĩ là bản thân mình có khả năng nuôi dạy trẻ nhỏ nữa là. Nhận nuôi trẻ mồ côi thì phải đảm bảo cho bọn chúng một danh phận đáng hoàng, như thế nào lại mang danh nghĩa của một cô bé đây?

Liều Chân Nhã không hiểu được ánh mắt phức tạp của Lưu Ủy, thấy anh ta cứ nhìn mình làm cô cảm thấy không được tự nhiên: “Chú Lưu, mình đi thôi, chúng ta phải nhanh trở về để giúp hai bà cháu này ấm lên, xem thử tình trạng của họ xem có cần mời bác sỹ hay là mang họ đến bệnh viện hay không nữa.” Mạng người là trên hết, ông chú này còn rề rà chuyện nọ chuyện kia, không biết trong đầu anh ta nghĩ gì nữa!

Lại là chú Lưu, Lưu Ủy ai oán khởi động xe rồi nhấn ga: “Được, chúng ta lập tức trở về.”

13. Chương 13

Lau người cho hai bà cháu bằng nước ấm xong, lại mang họ đặt lên giường có hệ thống sưởi, nhìn thấy chân mày họ giãn ra, vất vả cả buổi hiện tại Liều Chân Nhã mới lau được mồ hôi chảy đầy trên trán, tốt rồi, xem ra không cần phải mời bác sỹ.

“Em gái, em cũng nên tắm nước ấm để làm ấm người đi” Lưu Ủy tay lau mái tóc ướt sũng, chân mang dép lông thoát nhìn có vẻ rất ấm áp đi đến, người mặc áo lông đen kết hợp với chiếc quần mỏng màu xám tro tôn lên vóc dáng cao ráo, cường tráng, gương mặt nhờ tắm nước nóng trở nên ửng hồng, khỏe khoắn...Thế này trông Lưu Ủy rất đẹp trai.

Nhưng Liều Chân Nhã cũng không để ý đến bề ngoài tuấn tú của Lưu Ủy, cô chỉ khẽ nhíu mày nói: “Chú gọi con là Chân Nhã là được rồi, với lại tuy trong nhà có mở hệ thống sưởi, nhưng chú mặc ít như vậy coi chừng bị cảm lạnh.”

Bàn tay đang lau tóc của Lưu Ủy cứng lại một chút, “Được rồi, Chân Nhã, tuổi tôi cũng đâu đến mức bị gọi là chú đâu nhỉ?”

Liều Chân Nhã nghiêm túc nói: “Hai tháng nữa con mới 16 tuổi, chú nhìn qua chắc cũng phải 30 tuổi, con không gọi là chú thì gọi là gì bây giờ? Nếu tính theo tuổi mà con sinh Giang Thành , tuổi của chú đã làm ba con rồi.”

“Ha ha...” Lưu Ủy cười gượng một tiếng: “À, Chân Nhã, cậu nhóc đó...” chỉ chỉ cậu nhóc đang mút ngón tay trên giường, “Cậu nhóc đó là em sinh à?” Bây giờ Lưu Ủy cũng không để ý đến cách xưng hô của Liều Chân Nhã nữa, mà đang rối rắm việc một đứa trẻ lại có thể sinh ra một đứa trẻ.

Liều Chân Nhã ôm Liều Giang Thành đến giường của hai bà cháu San San, vén chăn cho cậu nhóc xong mới xoay người ôm Cốc Noãn vào phòng tắm, “Con chắc chắn Giang Thành là con sinh. Chú, con mang Cốc Noãn đi tắm, tối nay phải phiên chú rồi.”

Lưu Ủy ngơ ngác nhìn cửa phòng tắm đóng lại, sau đó nhún vai đi vào bếp. Trẻ con thời nay thật là, haizzz... nhớ đến năm mười sáu tuổi anh làm gì nhỉ, ừm, vui đầu vào việc học để có được một tương lai tươi sáng.

Ở trong phòng tắm một lúc, từ miệng ma nữ ma nữ vẫn đi theo bên cạnh cô mà Liều Chân Nhã biết được lai lịch của ma nữ và hai bà cháu ngoài kia.

Ma nữ tên là Vệ Hồng, chết cách đây hơn hai năm khi 26 tuổi. Bà lão trên giường tên Vương Tú 47 tuổi, cô bé Hường San thì mới 5 tuổi. Chuyện Vệ Hồng thành ma, Vương Tú và Hường San thành ăn xin chỉ có thể nói là câu chuyện cầu huyết không thể cầu huyết hơn.

Vệ Hồng là người ở một thị trấn nhỏ ven biển, ba cô mất khi cô còn nhỏ, mẹ cô một mình nuôi cô khôn lớn. Khi học đại học thì Vệ Hồng quen biết Hường Vân Sơn, sau khi tốt nghiệp thì cùng Hường Vân Sơn xây dựng gia đình, một năm sau thì có cô bé Hường San.

Vệ Hồng cứ nghĩ rằng cô cùng Hường Vân Sơn cứ như vậy mà sống yên ổn hạnh phúc cả đời, nhưng ngay khi Hường San được hai tuổi thì Hường Vân Sơn bất ngờ muốn ly hôn với cô, Vệ Hồng cứ như đang mơ mà bị người ta dùng gậy đánh cho tỉnh dậy. Cô đã khóc lóc, ầm ĩ, uy hiếp với Hường Vân Sơn nhưng sau đó mới biết là Hường Vân Sơn có bồ bên ngoài, mà cô gái đó lại là con gái của Huyện trưởng. Chỉ cần lấy con gái Huyện trưởng, ngay lập tức anh ta có thể vào làm ở cơ quan Huyện, nói không chừng sau này còn đi xa hơn nữa, đối mặt với hấp dẫn đó, Hường Vân Sơn động lòng, và ngay sau đó đòi ly hôn với Vệ Hồng.

Còn Vệ Hồng thì không muốn ly hôn, trước đó cô đã van nài, cầu xin Hướng Vân Sơn, còn uy hiếp cô bỏ bên ngoài của anh ta, kéo dài một năm, một ngày nọ cô con gái huyện trưởng kia kêu người đến đánh Vương Tú, quá tức giận nên Vệ Hồng uống thuốc ngủ tự sát.

Cứ ngỡ chết xong là hết chuyện, nhưng Vệ Hồng lại cảm thấy cô không chết hẳn, cô có suy nghĩ có ý thức, chỉ là cô không có hình dáng gì, cũng không ai nhìn thấy được cô.

“Cô biết không, làm ma so với người còn đau khổ hơn, khi biến thành ma tôi mới hối hận về sự ngu ngốc của mình, cái loại đàn ông đứng núi này trông núi nọ đó...tại sao tôi lại vì anh ta mà tự sát? Chỉ khổ ẹ và con tôi, nhìn thấy họ bị cô ả kia bắt nạt, tôi thật sự...” Vệ Hồng bay xung quanh bồn tắm, mái tóc dài từ dưới đất bắt đầu dựng thẳng lên trên.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Liễu Chân Nhã biết là Vệ Hồng đang bắt đầu tức giận. “Sau khi cô chết thì Hướng Vân Sơn mang theo Hướng San tái hôn với cô con gái Huyện trưởng kia à?”

Mắt Vệ Hồng đỏ lên, bắt đầu chuyển sang dữ tợn: “Đúng vậy, bọn chúng kết hôn, ngay ngày hôm sau sau khi tôi chết bọn chúng đi đến cục dân chính làm giấy đăng ký kết hôn. Không chỉ như vậy, Hướng Vân Sơn vì muốn có thể diện đã đón mẹ tôi đến gia đình mới của anh ta phụng dưỡng.”

“Nếu như vậy thì anh ta coi như cũng không tồi, cô tự sát là do cô lẩn quẩn trong lòng, không liên quan lắm đến anh ta, nhưng sau đó anh ta còn phụng dưỡng mẹ cô, như vậy cũng coi như anh ta còn có lương tâm.”

Vệ Hồng cười dữ tợn: “Lúc đầu tôi cũng nghĩ như cô. Nhưng mẹ tôi vừa mới đến ở một tháng, cô vợ mới cưới của anh ta đã lộ ra bộ mặt thật của ả, cô ta đối xử với mẹ tôi như con ỏ, không những mọi việc trong nhà đều bắt mẹ tôi làm...ả ta...đôi khi cao hứng còn thượng cẳng tay hạ cẳng chân với mẹ tôi. Còn San San, ả ta nhốt trong nhà không cho ra ngoài chơi, thường xuyên bỏ đói con bé, San San vừa khóc là cô ta tát ngay vào mặt San San. Những hành vi của cô ta, Hướng Vân Sơn biết rất rõ, anh ta không nói gì ngược lại còn bảo mẹ và con gái tôi nhân nhượng con đàn bà đó nữa!”

Nghe Vệ Hồng kể lại, ý nghĩ đầu tiên của Liễu Chân Nhã là: Thời buổi này, bọn tiểu tam càng ngày càng kiêu ngạo, cô con gái Huyện trưởng kia cùng với cô ả Lưu Lệ vợ sau của chồng trước cô ở phương diện nào đó giống nhau y hệt, nói vậy, Mẹ Thạch ở nhà mới của Thạch Lâm không biết có thể chịu được sự ngược đãi của cô ả Lưu Lệ hay không nữa!

Vệ Hồng nói tiếp: “Khoảng 1 năm trước, Hướng Vân Sơn mang đồng nghiệp về nhà chơi, vô tình gặp được mẹ tôi, sau đó mọi người ở cơ quan Hướng Vân Sơn nói anh ta và vợ ngược đãi mẹ già và con nhỏ, vì vậy mà sau đó mẹ tôi và San San bị con đàn bà kia đuổi ra khỏi nhà. ả ta không muốn mẹ tôi nói ra nói vào cô ta nên ngăn cản mẹ tôi về nhà ông bà. Cùng đường, mẹ tôi mang theo San San đi rửa chén cho cơ quan Huyện, nhưng con đàn bà kia dăm ba hôm lại đến mĩa mai soi mói mẹ tôi. Cuối cùng mẹ tôi mang San San đến thành phố Thiên Hải này.”

“Mẹ tôi không có học thức, lại lớn tuổi, ở thành phố Thiên Hải rộng lớn này căn bản là không thể xin được việc, dùng hết tiền mang theo bên người, bà chỉ có thể dẫn San San đi ăn xin kiếm sống mà thôi. Nửa năm làm ăn xin, tôi nhìn thấy mẹ tôi và San San bị người ta khinh ghét xua đuổi, bị người ta vô duyên vô cớ đánh chửi, tôi cảm hận bọn chúng, cũng càng cảm hận bản thân mình...”

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, Vệ Hồng.” Liễu Chân Nhã hô to với Vệ Hồng, người khác không nghe thấy Vệ Hồng gào khóc thảm thiết, không nhìn thấy được gương mặt dữ tợn ghê rợn của cô, nhưng cô có thể nhìn thấy, nghe thấy rất rõ: “Chị Vệ Hồng, chị đừng vội, chị, Bà Vương và San San không phải đã gặp tôi rồi sao, chị yên tâm, tôi sẽ giúp mọi người.”

Vệ Hồng bình tĩnh lại bay xuống, mái tóc đại phía sau cũng nhẹ nhàng hạ xuống bay bay phía sau đầu cô: “Chân Nhã, cảm ơn em.”

Liễu Chân Nhã vốc một ít nước ấm xuống sàn, cam chịu nói: “Ai bảo em có thể thấy được chị cơ chứ.” Nhìn về mặt ngày càng nhu hòa của Vệ Hồng, Liễu Chân Nhã suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Chị Vệ Hồng, em nói giúp chị tức là giúp chị chăm sóc cho Bà và San San, còn nếu chị muốn trả thù Hướng Vân Sơn và vợ anh ta thì em không giúp được.” Việc hại người cô không thể làm, cũng không có nghĩa vụ phải làm. Tiểu Mật luôn nói ở đời luôn luôn có nhân quả báo ứng, Hướng Vân Sơn và vợ anh ta như vậy, trước sau gì cũng gặp phải báo ứng mà thôi.

“Chị cũng biết là em không giúp được.” Vệ Hồng nhẹ nhàng cười. “Hương Vân Sơn bây giờ là bí thư Huyện, con đàn bà kia thì làm ở Viện Kiểm Sát, phía sau chúng còn có chỗ dựa vững chắc, chị cũng không thể hại em được. Lúc vừa biến thành ma chị chỉ hận là không giết được Hương Vân Sơn và con đàn bà đó rồi lột da rút gân bọn chúng, nhưng mà khi nhìn thấy mẹ và San San chịu bao khổ cực, chuyện báo thù gì gì đó chị không muốn suy nghĩ nữa, chỉ mong mẹ chị và San San bình an sống sót là được rồi.”

“Yêu cầu này của chị em có thể giúp được, em tuy nhỏ tuổi cũng không có việc làm, nhưng để Bà sống thọ ở nhà em đến lúc qua đời, để nuôi San San đến khi thành gia lập nghiệp thì vẫn có thể, chị có thể yên tâm.” Liễu Chân Nhã thấy không còn gì lo ngại nữa thì ngay lập tức đem Vương Tú và San San vào phạm vi bảo vệ của mình.

“Chân Nhã, cảm ơn em, chị không biết lấy gì để báo đáp em nữa.” Vệ Hồng cúi đầu trước Liễu Chân Nhã, một giọt nước mắt trong suốt từ khóe mắt cô rơi lên mu bàn tay Liễu Chân Nhã. Giọt nước mắt đó khiến Liễu Chân Nhã bỗng dưng cảm thấy toàn thân thoải mái, kỳ quái thật, chỉ là một giọt nước mắt sao lại mang đến cảm giác tươi mát cả người thế nhỉ?

Liễu Chân Nhã nghi hoặc nhìn giọt nước mắt long lanh trong suốt trên tay, đây là nước mắt ma sao? Trong suốt và hơi óng ánh. Cúi đầu nhìn lại, lại thấy ngọc Phỉ Lam trên cổ sáng lên, tia sáng xanh lục của Phỉ Lam dường như hòa cùng với tia sáng trắng trong của giọt nước mắt trên tay cô. Liễu Chân Nhã thử đem bàn tay đến gần viên ngọc lục bảo trước cổ, viên ngọc dường như vui mừng toát ra càng nhiều ánh sáng xanh lục hơn, ngay sau đó, giọt nước mắt mang ánh sáng trắng chột lóe lên rồi dung hòa vào viên ngọc lục bảo, cuối cùng, ánh sáng xanh lục của ngọc lục bảo chậm rãi mờ dần rồi từ từ trở lại bình thường, cả Phỉ Lam khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có.

Tuy rằng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, nhưng Liễu Chân Nhã có thể biết được là giọt nước mắt của Vệ Hồng đã bị Phỉ Lam hấp thu, dựa theo trực giác của cô thì giọt nước mắt đó chính là phần lễ tạ ơn của Vệ Hồng với cô. Lắc đầu một cái, Liễu Chân Nhã nói với Vệ Hồng: “Chị Vệ Hồng, lễ vật cảm ơn của chị em đã nhận được, lễ vật rất tuyệt vời!”

“Sao em?” Vệ Hồng nghi hoặc hỏi lại. “Chị chưa đưa cái gì cho em hết mà.”

“Không, chị đã đưa rồi, chỉ là chính chị cũng không biết mà thôi. Ha ha, chị chỉ cần biết là mình đã đưa lễ vật tạ ơn rồi là được rồi.”

“Vậy thì tốt rồi!” Hai mắt Vệ Hồng tràn ngập vui mừng, bản thân cô ấy cũng rất vui vẻ: “Mẹ chị cùng San San giờ đây đã có chỗ ở đàng hoàng, chị cuối cùng cũng đã có thể buông được gánh nặng và sự áy náy trong lòng rồi.”

“Chị yên tâm, em sẽ chăm sóc họ thật tốt.” Đang nói thì Liễu Chân Nhã bất ngờ kinh ngạc nhìn Vệ Hồng: “Chị Vệ Hồng, chị...” một chùm ánh sáng trắng từ trên trời chiếu xuống bao quanh Vệ Hồng, hình dáng Vệ Hồng cũng biến mất giữa chùm ánh sáng kia. Ba bốn giây sau khi chùm sáng xuất hiện và Vệ Hồng biến mất, Liễu Chân Nhã sững sờ ngồi trong bồn tắm nhìn qua nhìn lại: “Chị Vệ Hồng, chị đi đâu rồi?”

“Mẹ, không thấy ma nữ kia nữa hả mẹ?” Cốc Noãn vừa nghịch nước trong bồn tắm lớn vừa cất giọng nhỏ nhỏ hỏi cô. Mẹ cô bé vừa vào phòng tắm đã bắt đầu lầu bầu nói chuyện với không khí, cô bé biết là mẹ đang nói chuyện với ma nữ, thật bất công, sao mẹ có thể thấy được ma nữ mà cô bé lại không thấy được chứ?

Nhìn khắp phòng không thấy hình dáng của Vệ Hồng đâu, Liễu Chân Nhã không tìm nữa: “Ừm, chắc là chị ấy đi rồi, à, chắc là đi đầu thai.” Tuy rằng không nhìn thấy được hắc bạch vô thường trong truyền thuyết, nhưng chùm sáng từ trên trời chiếu xuống kia chắc cũng có tác dụng giống như hắc bạch vô thường rồi.

“Mẹ, chà lưng cho Noãn Noãn đi, Noãn Noãn không với tay ra sau lưng được.” Trẻ con vốn không để ý nhiều, nghe nói ma nữ đi rồi, Noãn Noãn lập tức mang hứng thú với ma nữ đặt qua một bên, nũng nịu đòi mẹ chà lưng “Mẹ, lát nữa Noãn Noãn cũng chà lưng ẹ nhé, lưng mẹ trơn trơn, ẩm ẩm, Noãn Noãn rất thích sờ.”

“Được, tí nữa Noãn Noãn cũng chà lưng ẹ nhé!”

Hai mẹ con trong bồn tắm hi hi ha ha chà lưng cho nhau.

14. Chương 14

Liễu Chân Nhã và Cốc Noãn chưng toàn thân thành đỏ rực mới chịu ra khỏi phòng tắm, vào phòng khách thì thấy trên bàn ăn là ba chén trứng chần nước sôi đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm tỏa trong không khí, nhìn bề ngoài có vẻ không tồi.

“Chân Nhã, đến đây ném thử nào, tôi vừa làm trứng chần nước sôi đấy.” Lưu Úy bưng một đĩa dưa cải từ phòng bếp đi ra.

Liễu Chân Nhã đặt Cốc Noãn ngồi xuống xong mới ngồi bên cạnh cô bé, tuy lúc chiều vừa ăn canh cá Vãn Anh mang tới, còn thêm mấy quả táo, nhưng trứng chần trước mặt lại làm mấy con sâu thèm ăn trong bụng cô nổi dậy, cô lại thấy đói bụng rồi.

Thấy Liễu Chân Nhã ăn ngon lành, Tiểu Cốc Noãn bên cạnh cô cũng há miệng ăn từng miếng từng miếng, Lưu Úy mỉm cười đẩy đĩa dưa cải đến trước mặt hai mẹ con: “Đây là đồ chua đặc sản của Tứ Xuyên, tôi còn bỏ thêm ớt ngâm vào, ném thử xem có ăn được không.”

Liễu Chân Nhã gấp một miếng cải trắng bỏ vào miệng, vị chua cay rất vừa miệng: “Ngon lắm. Noãn Noãn con cũng ăn một miếng nhé.” Sau đó gấp một miếng cải trắng đến miệng Noãn Noãn, Noãn Noãn nhìn một cái rồi ngoan ngoãn há miệng ăn miếng cải trắng cô đưa.

Lưu Úy cười hì hì rồi mới bắt đầu ăn: “Tôi là người Tứ Xuyên, ở đây không có món cay chính tông Tứ Xuyên nên tôi phải tự tay làm đồ chua, ớt ngâm, khi nào thấy thèm ăn một chút thật đã ghiền.”

Liễu Chân Nhã cảm thấy bất ngờ nên liếc nhìn Lưu Úy một cái: “Chú Lưu lợi hại thật, đàn ông bây giờ không có mấy người chịu vào bếp đâu!” Lúc nói cũng không ngừng việc thưởng thức trứng chần trước mặt. Nói ai xa, Thạch Lâm chính là điển hình, đừng nói tới xuống bếp nấu ăn, ngay cả chén anh ta cũng chưa từng rửa một lần nữa là.

“Tôi chính là trường hợp đặc biệt đấy!” Lưu Úy cười ha ha, “Tôi ở một mình, không tự nấu thì có mà chết đói!”

Liễu Chân Nhã không nói gì chỉ cúi đầu tiếp tục ăn.

Ăn xong, Liễu Chân Nhã dọn dẹp bàn, rửa chén, để Lưu Úy ngồi chơi với Cốc Noãn, cô lại ở trong bếp nấu cháo, chờ khi hai bà cháu kia tỉnh lại thì có thể ăn được rồi.

Vừa lúc cháo ninh xong tỏa mùi thơm phức thì nghe thấy tiếng nói chuyện từ phòng khách nên Liễu Chân Nhã từ nhà bếp bước ra ngoài xem, nhìn thấy người ngoài phòng khách Liễu Chân Nhã nở nụ cười, Bà Vương và San San chắc là đói quá nên mới tỉnh dậy rồi. “Bà Vương, San San, hai bà cháu tỉnh rồi à? Đói bụng chưa, một phút sau là có cháo nóng ăn thôi, hai bà cháu ngồi chờ một tí nhé!”

Vốn là Vương Tú đang che chở cho Hướng San sau lưng vừa tròng mắt nhìn Lưu Úy, lại nghe được câu nói của Liễu Chân Nhã thì không khỏi bất ngờ ngơ ngác. “À,... là hai người cứu tôi và San San sao?”, bà còn tưởng là gặp phải bọn buôn người.

“Là mẹ con cứu hai người”. Cốc Noãn ngồi trong lòng Lưu Úy hờn dỗi nói: “Là một dì tên Vệ Hồng nhờ mẹ con cứu hai người.” Không ai bảo Tiểu Cốc Noãn không được đem chuyện Liễu Chân Nhã có thể thấy mà nói ra nên cô bé Noãn Noãn ngây thơ cứ thế mà thành thật tố cáo.

“Vệ...Hồng, ...con nói là Hồng Hồng?!” Vương Tú kích động vừa khóc vừa tiến lên phía trước bắt lấy cánh tay Cốc Noãn, vừa khóc vừa cười nói: “Mọi người thấy Hồng Hồng? Thật sự là đã gặp được Hồng Hồng? Tôi đã nói là cảm giác của tôi là đúng mà, Hồng Hồng không có chết, con bé vẫn luôn ở bên tôi mà.”

Bộ dạng kích động của Vương Tú làm cho Lưu Úy sợ hãi, lại nghe được Cốc Noãn bên cạnh kêu đau, vội vàng hắt tay Vương Tú ôm Tiểu Cốc Noãn đứng lên, sợ Vương Tú kích động quá mà làm hại đến Cốc Noãn.

“Các người có thể cho tôi biết nhà của Hồng Hồng ở đâu không? Làm ơn cho tôi biết chỗ ở của Hồng Hồng đi.” Vương Tú vừa khóc vừa quỳ xuống đất.

Thấy Vương Tú cố gắng quỳ lạy Lưu Ủy, cô bé nhút nhát Hường San cũng đến bên cạnh bà ngoại cùng bà quỳ lạy anh: “Làm ơn nói cho chúng tôi biết, làm ơn đi mà...”

Đang lúc Lưu Ủy ôm Tiểu Cốc Noãn không biết chuyện gì đang xảy ra thì Liễu Chân Nhã bưng cháo từ nhà bếp đi ra: “Ồi, mọi người đang làm gì vậy, trời lạnh thế này quỳ dưới đất làm gì? Bà Vương, San San, sức khỏe hai bà cháu không tốt nên nhanh ngồi dậy đi, có gì chúng ta từ từ nói.”

“Cô gái, tôi biết là mọi người biết chỗ ở của Hồng Hồng, làm ơn nói cho tôi chỗ ở của Hồng Hồng đi mà.” Vương Tú xoay người sang quỳ lạy Liễu Chân Nhã.

“Hồng Hồng?” Liễu Chân Nhã chưa kịp tiếp thu nên hỏi lại: “Bà Vương, Bà nói Hồng Hồng chính là Vệ Hồng đúng không?”

Liễu Chân Nhã nhìn mọi người trong phòng khách sau đó cười nói: “Bà Vương, Bà với San San ăn chút gì đi, ăn no xong chúng ta từ từ nói chuyện.” Nhìn Vương Tú còn muốn nói thêm gì đó, Liễu Chân Nhã cắt ngang: “Bà Vương, San San, mọi người ăn no trước đi, nếu không lát nữa sẽ không có sức nghe con nói chuyện đâu.”

Vội vã muốn biết tung tích của Vệ Hồng, Vương Tú vội vàng ăn lấy ăn để cho nhanh hết chén cháo rồi nhìn chằm chằm Liễu Chân Nhã bằng ánh mắt chờ mong.

Hường San thấy Vương Tú ngưng đũa, cô bé cũng ngưng đũa theo, cúi đầu im lặng nhìn hơn nửa chén cháo còn lại trong chén.

Nhìn thấy cảnh này, Liễu Chân Nhã chua xót muốn khóc, đến ngồi bên cạnh San San dịu dàng vuốt ve cô bé: “San San vẫn còn chưa no đúng không? Dì cùng bà ngoại con nói chuyện, con tiếp tục ăn nhé, ngoan, ăn tiếp đi nào.” Liễu Chân Nhã bóc quả trứng luộc đưa cho cô bé. “Bà Vương, chuyện con sắp nói bất kể là Bà chấp nhận hay không chấp nhận, nhưng tất cả đều là sự thật.”

Liễu Chân Nhã suy nghĩ trong năm sáu phút xem nên nói như thế nào về câu chuyện ly kỳ này ọi người ở đây nghe.

“Con nói đi, chuyện gì Bà cũng tin tưởng con.” Ánh mắt Vương Tú khẽ ảm đạm, có lẽ bà cũng đoán được phần nào lời Liễu Chân Nhã sắp nói ra.

“Trước hết, con gái Bà, chị Vệ Hồng thật sự đã chết. Cô ấy chết vì tự sát, chính Bà là người mai táng cho cô ấy đúng không?” Liễu Chân Nhã nhìn Vương Tú mà cho bà một đáp án chính xác.

Vương Tú che mặt khóc thất thanh, “Đúng vậy, con bé đã chết, uống thuốc ngủ quá liều mà chết, chính Bà đã mai táng cho nó.” Cho đến bây giờ bà vẫn không muốn tin là con gái mình đã chết, bởi vì bà luôn có cảm giác rằng con gái vẫn luôn kề cận bên mình.

“Những lời con sắp nói tiếp đây có lẽ sẽ vượt ra khỏi cách lý giải của mọi người, xin mọi người im lặng lắng nghe.” Liễu Chân Nhã chần chờ sau đó kiên định nói: “Trời sinh con có thể nhìn thấy những thứ mà người bình thường không thấy được, theo cách nói của mọi người là thấy được ma quỷ, đúng vậy, trời sinh con có thể thấy được ma quỷ. Trước đó con đã nhìn thấy hồn ma của chị Vệ Hồng, chị ấy bởi vì có chấp niệm mà không thể đầu thai nên phải lưu lại nhân gian, nhưng con đã hứa trước mặt chị ấy là sẽ chăm sóc cho cuộc sống của Bà và San San, sau đó chị ấy biến mất. Con nghĩ, chấp niệm của chị ấy chính là Bà và San San.”

Nhìn thấy Liễu Chân Nhã nói mà không có chút gì gọi là giả dối trong đó, Lưu Ủy bỗng dưng cảm thấy toàn thân nổi da gà, không nhận được cắt ngang lời Liễu Chân Nhã: “Tiểu Chân Nhã à, tuy bây giờ là buổi tối, nhưng mà em cũng đừng kể chuyện ma quỷ làm tôi sợ hãi chứ. Hôm nay cũng đã lạnh lắm rồi, em đừng làm tăng thêm giá rét nữa!”

“Chú hư quá đi, mẹ con không nói dối!” Tiểu Cốc Noãn vội vàng bênh vực mẹ, dùng nắm tay bé nhỏ vỗ vỗ vào mặt Lưu Ủy: “Không cho nói mẹ con nói dối!”

Liễu Chân Nhã nhìn Lưu Ủy đang ôm Noãn Noãn trong lòng, cười nói với anh: “Chú Lưu, trên đời có rất nhiều chuyện mà khoa học không thể giải thích được, nhưng khoa học không giải thích được cũng không có nghĩa là những việc đó không tồn tại. Một trong những việc đó, chính là việc về quỷ thần.”

“Cô gái, Bà tin con.” Gương mặt già nua của Vương Tú tràn đầy kiên định: “Sau khi Hồng Hồng chết, Bà đã muốn đi theo nó, nhưng Bà lại nghĩ đến đứa cháu gái không có ba mẹ chăm sóc, Bà liền bỏ ý niệm đó đi. Sau này Bà luôn có cảm giác Hồng Hồng vẫn luôn ở bên mình, tuy không nhìn thấy, nhưng cảm giác đó rất rõ ràng, thậm chí có lần Bà còn cho rằng mình nhớ con gái đến điên nên mới có cảm giác như vậy.” Vương Tú nói xong còn nở nụ cười ngượng ngùng.

“Cảm giác của Bà không sai.” Liễu Chân Nhã lắc đầu, “Chị Vệ Hồng vẫn luôn ở cạnh Bà, nhìn thấy Bà bị con gái huyện trưởng ngược đãi, sau đó phải ăn xin sống qua ngày, chị ấy đều nhìn thấy tất cả. Bà Vương, chị Vệ Hồng đem Bà và San San ủy thác cho con, sau này Bà với San San đến sống cùng con, nhà con đơn chiếc, chỉ có con, Cốc Noãn, và Giang Thành, tổng cộng chỉ có ba người thôi.”

“Nhưng...” Vương Tú chần chừ, bà cùng Liễu Chân Nhã dù sao cũng không thân thiết.

“Bà Vương, vì nhờ con chăm sóc hai bà cháu chị Vệ Hồng đã đưa lễ tạ ơn rất lớn cho con rồi, cho nên hai người cũng không phải ăn không ở không, cứ an tâm ở lại nhà con. Nếu Bà vẫn thấy áy náy...như vậy, con nhờ Bà chăm sóc con trai con gái của con được không? Con còn nhỏ nên không có nhiều kinh nghiệm nuôi trẻ con, Bà chăm sóc hai đứa trẻ giúp con xem như bù vào chi phí ăn ở của Bà và San San.” Liễu Chân Nhã cũng đã nghĩ đến việc Vương Tú ngại việc ăn ở ở nhà cô nên cô đã đưa ra biện pháp như thế.

“Được được, vậy về sau cơm nước ba bữa để Bà làm luôn đi, cái khác không nói chứ việc nhà và nấu ăn Bà có thể làm được, con gái Vệ Hồng rất thích ăn cơm Bà nấu.” Nói đến Vệ Hồng, Vương Tú lại quý xuông dập đầu với Liễu Chân Nhã: “Con gái, cảm ơn con đã giúp đỡ Hồng Hồng của Bà, thu giữ Bà và San San, con là người tốt như vậy chắc chắn ông trời sẽ chiếu cố con thật tốt.”

“Bà Vương, Bà mau đứng lên đi.” Liễu Chân Nhã nâng Vương Tú dậy “Con còn muốn cảm ơn Bà đã không coi con là kẻ điên nữa chứ!” Liễu Chân Nhã như có như không hướng về Lưu Úy đang nghi ngờ đằng kia “Con có thể gặp gỡ chị Vệ Hồng coi như cũng là duyên phận, hơn nữa con cũng không phải giúp không chị ấy, cho nên Bà Vương không cần phải như vậy. Hơn nữa, sau này chúng ta là người một nhà, Bà như vậy thật quá khách khí rồi!”

Đỡ Bà Vương ngồi lại sofa, Liễu Chân Nhã ôm Cốc Noãn chỉ vào San San đang ngồi bên bàn ăn: “Noãn Noãn, về sau đó chính là chị của con, con phải bảo vệ không được ăn hiếp chị biết không?” Nhìn thấy Noãn Noãn gật đầu xong, cô đẩy đẩy cô bé: “Đi đi, đến kia chào hỏi chị con đi.”

“Chị, em gọi là Cốc Noãn, chị có thể gọi em là Noãn Noãn, sau này chúng ta chơi với nhau được không?” Tiểu Cốc Noãn ra vẻ thành thực giới thiệu mình với Hường San.

“Chị...chị tên là Hường San, bà ngoại hay gọi chị là San San.” Hường San nói xong thì cúi đầu, tay vân vê góc áo.

“Chị San, em còn một em trai nữa tên là Giang Thành, là em bé lúc này ngủ bên cạnh chị đó, sau này em ấy lớn lên chắc chắn sẽ siêu cấp đẹp trai nha! Bây giờ chắc em ấy ngủ dậy rồi, chúng mình đi xem em ấy đi!” Tiểu Cốc Noãn vươn bàn tay bé nhỏ rủ rê San San.

Nhìn hình dáng hai cô gái nhỏ đi khỏi phòng khách, Liễu Chân Nhã mỉm cười nhìn Lưu Úy: “Chú Lưu chắc có nhiều điều muốn hỏi con lắm nhỉ?”

Lưu Úy ngượng ngùng cười: “Đúng thật là có hai vấn đề. Thứ nhất là trên đời này có ma quỷ thật sao? Thứ hai là em thật sự có thể nhìn thấy ma quỷ?”

Liễu Chân Nhã gật đầu: “Cả hai vấn đề của chú đều có câu trả lời là: Đúng vậy.”

Lưu Úy sờ sờ trán: “Trước hết để tôi tiêu hóa một chút đã!”

Liễu Chân Nhã cười phốc một cái: “Chú Lưu, không cần phải khổ não như vậy, thế giới này có tồn tại ma quỷ hay không, chú cũng không thấy được, chú không làm gì trái lương tâm thì lo ngại gì ma quỷ chứ. Thật sự lòng người so với ma quỷ còn đáng sợ hơn nữa kia.”

“Con đã thấy rất nhiều ma, nhưng đến giờ cũng chỉ nói chuyện với chị Vệ Hồng thôi. Bọn họ trông cũng như người bình thường, có điều họ không đi trên đường mà bay vọt vờ trên không thôi. Còn khi họ tức giận thì

hình dáng trở nên vắn vẹo, cũng trông rất dữ tợn nữa.” Liễu Chân Nhã gật gật đầu nói tiếp “Hình như chỉ như vậy.”

Lưu Úy đỏ mặt hơi lạnh, cái gì mà hình như chỉ như vậy chứ! Thần kinh của tiểu cô nương Chân Nhã này thật sự mạnh mẽ quá rồi!

“Bà Vương, Chú Lưu, con muốn nhờ mọi người việc này. Mọi người cũng biết đó, quý thần luôn làm người khác kính sợ, lo ngại sự tồn tại của họ, nếu người khác biết con có thể nhìn thấy ma quỷ, con sợ người khác sẽ mang đến nguy hiểm ỉn, cho nên hi vọng mọi người đừng đem chuyện con có thể nhìn thấy ma quỷ nói ra được không?”

Nếu không phải tạm thời còn chưa về nhà được, mà Lưu Úy là hàng xóm sát vách ra vào đều gặp, Liễu Chân Nhã cũng không muốn cho Lưu Úy biết chuyện mình có thể nhìn thấy ma, cô còn nhỏ lại còn có hai con, trong nhà lại không có ba mẹ,... nói ra để Lưu Úy quan tâm một chút cũng được, cái gọi là bà con xa không bằng láng giềng gần, nói úp nói mở như vậy, ai biết được sau này anh ta còn có thể giúp mình che giấu những chuyện quan trọng.

“Con gái, con yên tâm, chúng ta là người một nhà, nếu Bà đem chuyện này nói ra sẽ bị thiên lôi đánh chết!” Vương Tú bộ dáng kích động thề thốt.

Tròng mắt Lưu Úy xoay tròn: “Không nói ra ngoài, được, nhưng mà tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Liễu Chân Nhã thở dài, cô biết mà, anh ta nào có dễ dàng như vậy.

Lưu Úy nhếch nhẹ khóe môi: “Rất đơn giản, sau này gọi tôi là anh Lưu, đừng gọi là Chú Lưu nữa!” Anh không muốn bị kêu già như vậy. Anh ta cực kỳ chấp nhất chuyện tuổi tác và ngoại hình của bản thân.

Liễu Chân Nhã không nói gì chỉ nhìn Lưu Úy rồi gật đầu, điều kiện này quả thật rất đơn giản.

Thấy Liễu Chân Nhã gật đầu, Lưu Úy hài lòng cười: “Tốt lắm, cứ như vậy đi.” Thật là một cô gái ngốc, cho dù anh có nói thì chắc gì đã có người tin kia chứ.

Đêm hôm nay tại Lưu gia, cả chủ nhà và khách khứa đều có một đêm ngon giấc.

15. Chương 15

Trời sáng, Vương Tú, Lưu Úy và Liễu Chân Nhã cùng nhau dọn tuyết, đến giữa trưa cuối cùng cô cũng có thể vào được ngôi nhà của chính mình. Để cảm ơn sự giúp đỡ của Lưu Úy, Liễu Chân Nhã đi siêu thị mua một túi to nguyên liệu nấu ăn, nấu thành một bàn lớn thức ăn đầy đủ cả hương sắc vị khoản đãi anh, lúc ăn Lưu Úy khen không dứt miệng: “Tiểu Chân Nhã à, đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo nha, em mới mười sáu tuổi mà tay nghề đã tốt như vậy!” Cứ nghĩ là cô bé chỉ có thể giúp đỡ vài việc vặt vãnh thôi chứ.

Tiến Lưu Úy xong, Liễu Chân Nhã bắt đầu sắp xếp cho Vương Tú và Hường San, phòng ở thì không phải lo lắng, biệt thự nhiều phòng như thế, mỗi người một phòng cũng không thành vấn đề, mà cũng chẳng phải lo lắng gì, cô có tiền, thiếu cái gì thì cứ mua cái đó. Cái khó nhất là vấn đề hộ tịch, Tiểu Hường San muốn đi học ở thành phố Thiên Hải thì cần phải có hộ khẩu, còn không thì phải tốn rất nhiều tiền điều chỉnh, dự tính thì không nói, sợ là Hường San còn bị bạn học kỳ thị nữa.

Linh hồn trong cơ thể Liễu Chân Nhã vốn không biết được nhiều tình huống xảy ra trong trường học, nhưng được kế thừa trí nhớ của Liễu Chân Nhã, cô sẽ không uống phí những gì có được.

“Dì à, dì với San San lên lầu chọn phòng đi, mỗi người một phòng hay ở cùng nhau thế nào cũng được, không cần ngại đâu. Hai bà cháu cứ nghỉ ngơi cho khỏe lại, bây giờ trời vẫn còn lạnh, đợi đến đầu mùa xuân, chúng ta hãy đến thị trấn trước kia của hai ba cháu làm thủ tục chuyển hộ khẩu đến Thiên Hải nhé, mùa thu sang năm là San San có thể đi học ở đây rồi.” Liễu Chân Nhã cười nói với Vương Tú vẫn còn đang e dè

trước mặt. Bởi vì đã thay đổi cách xưng hô với Lưu Úy thành anh Lưu nên Liễu Chân Nhã cũng đổi luôn cách gọi với Vương Tú thành dì, như vậy sẽ không bị loạn bối phận.

“Con gái...con muốn cho San San đi học sao?” Vương Tú vẻ mặt không thể ngờ được hỏi lại Liễu Chân Nhã, đi học sao, như vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ? “Con gái, con cho hai bà cháu đi chỗ nương thân là quý lắm rồi, còn đi học, thật sự hai bà cháu đi không dám mơ tới đâu con.”

“Dì à, dì lại khách khí rồi. Con không phải đã nói rồi sao, những gì con đã hứa với chị Vệ Hồng thì con chắc chắn sẽ làm được, con con ăn gì mặc gì, thì San San cũng ăn như vậy mặc như vậy, những gì con cho Noãn Noãn và Giang Thành, hai đứa có thì nhất định San San cũng có.” Nhìn Vương Tú bắt đầu rơi lệ, Liễu Chân Nhã cười cười an ủi bà: “Dì à, ở Thiên Hải này thanh danh của con cũng không tốt, con bị ba mẹ đuổi khỏi gia tộc, lại có hai con riêng, con còn lo là dì và San San ở đây sẽ làm ảnh hưởng xấu đến thanh danh của hai người nữa đấy chứ.”

“Con gái, con đừng nói vậy, dì và San San bây giờ còn có tư cách ghét bỏ người khác hay sao? Không cần biết người khác nhìn con thế nào, con mãi mãi là ân nhân của hai bà cháu dì.” Vương Tú lau nước mắt, đôi mắt kiên định khàn khàn giọng nói với Liễu Chân Nhã.

“Vậy chúng ta không cần khách khí với nhau nữa, dì mang San San đi chọn phòng, con cũng mang Giang Thành về phòng, tí xíu nữa chúng ta dọn dẹp nhà cửa một chút. Hai tháng không có người ở, trong nhà đã đóng một lớp bụi dày rồi.”

Vương Tú đi chọn phòng, Noãn Noãn và Hường San xem phim hoạt hình trong phòng khách, Liễu Chân Nhã nhanh chân ôm Giang Thành về phòng mình. Đóng cửa phòng lại, Liễu Chân Nhã ôm Giang Thành vào Noãn Viên.

“Tiểu Nhã, lâu lắm rồi không gặp, tôi nhớ cô quá à!” Thấy Liễu Chân Nhã đột nhiên xuất hiện, Tiểu Mật vui mừng mở to mắt, bay đến bên cạnh cọ cọ gương mặt nhỏ bé của mình vào mặt Liễu Chân Nhã. Từ khi Liễu Chân Nhã đến bệnh viện ở thì cũng đã hai tháng không vào Noãn Viên.

“Chào Tiểu Mật nha!” Liễu Chân Nhã nhìn Noãn Viên dường như không có gì thay đổi, “Tiểu Mật đây là con tôi, Giang Thành, Liễu Giang Thành.”

“Đây là em bé trong bụng cô đó hả?” Tiểu Mật vươn bàn tay nhỏ chọc chọc gương mặt gương mặt nhỏ nhắn của Giang Thành. “Dễ thương quá đi! So với Noãn Noãn lúc mới vào Noãn Viên còn dễ thương hơn nữa đó!”

“Ừm, chắc là do lúc mang thai bé hay vào Noãn Viên, được hấp thu linh khí từ khi còn trong bụng mẹ nên mới được hồng hào bụ bẫm thế này đây.” Liễu Chân Nhã vuốt ve mái tóc dày của Giang Thành trên tay, Liễu Chân Nhã nói tiếp: “Tiểu Mật, Noãn Viên có thay đổi gì không? Tối hôm qua tôi có gặp một ma nữ, nước mắt của ma nữ đó bị Phỉ Lam hấp thu rồi.”

Tiểu Mật nghe xong vỗ cánh bay vút lên không: “Có thay đổi đấy, linh khí trong Noãn Viên bây giờ có thể còn tăng gấp đôi so với trước kia. Tối qua, sau khi Phỉ Lam hấp thu giọt lệ quý kia xong, toàn bộ cây cối trong Noãn Viên đều trưởng thành. Có linh khí nồng đậm như vậy bồi dưỡng, thực vật trong này sau này năng suất sẽ cao lắm nha, hơn nữa sau này cô không cần vào Noãn Viên cũng có thể lấy được đồ vật trong Noãn Viên ra đấy, tuy là không phải cái gì cũng lấy ra được.”

“Thần kỳ như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi!” Tiểu mật oai vệ nói. “Linh khí tăng lên nhiều như vậy tôi cũng được lợi không ít nha, cô không thấy tôi đã lớn hơn một chút sao?”

Nhìn thấy Tiểu Mật xinh xắn đáng yêu trước mặt, Liễu Chân Nhã thành thật nói: “Thật sự là không thấy khác biệt gì.”

“Cô đúng là không có mắt nhìn mà!” Tiểu Mật chán nản nói.

Chỉ một lát sau, Tiểu Mật lại hi hi ha ha bay qua bay lại bên cạnh Liễu Chân Nhã: “Tiểu Nhã à, rau cải, lúa mạch, lúa nước đều đã thu hoạch để trong kho rồi. Nếu còn muốn trồng thêm rau quả nữa thì nhớ mang hạt giống vào đây nhé!”

“Không cần đâu, chờ khi nào ăn hết rồi trồng tiếp, đỡ mất công chiếm diện tích.” Đi đến bên bờ sông, nhìn đàn cá tung tăng bơi lội dưới nước, Liễu Chân Nhã suy nghĩ một chút rồi nói: “Tiểu Mật, nước sông này chắc là có thể uống được, tôi thả cá vào đây, nước sông có bị dơ không?”

“Không đâu, không đâu. Cá nuôi trong này cũng không ăn thức ăn thông thường, chúng dựa vào linh khí ở Noãn Viên mà sống, nên khí nó thở ra, chất thải bài tiết của nó cũng là linh khí, sẽ không làm dơ nguồn nước. Nước sông trong đây so với nước uống bên ngoài còn sạch hơn gấp ngàn gấp vạn lần ấy chứ. Tiểu Nhã, khi nào thì cô nuôi thêm động vật ở đây vậy, nuôi thêm mấy con chó, mèo, ngựa, thỏ trong này đi.” Tiểu Mật chớp chớp mắt khao khát nói với cô.

“Biết rồi, tôi sẽ nhanh chóng mua thêm động vật bỏ vào đây cho cô.” Nếu không làm Noãn Viên bị ô nhiễm thì cô cũng thoải mái mua nhiều động vật thả vào. “Tiểu Mật, mặc dù cá không làm dơ nguồn nước, nhưng tôi cảm thấy vẫn nên thả chúng vào một cái hồ riêng biệt đi.

Chờ khi Tiểu Mật làm xong hồ nuôi cá, sau đó lại mang tất cả cá ở sông thả vào, Liễu Chân Nhã mới lấy ra một bao gạo lớn, lại cột một bó lớn rau dưa, cuối cùng xách khoảng hai cân cá trích ra khỏi Noãn Viên. Tối hôm nay sẽ ăn thử xem cá, rau dưa, và gạo của Noãn Viên hương vị như thế nào.

Lặng lẽ mang cá, rau, gạo vào nhà bếp, Liễu Chân Nhã đội mũ, mang tạp dề bắt đầu tổng vệ sinh.

Vội vàng ăn buổi trưa xong, biệt thự cuối cùng cũng không còn hạt bụi nào, từ trong ra ngoài đều mang lại cảm giác thông thoáng dễ chịu. (Cà fé Sáng: sao thấy giống quảng cáo băng vệ sinh ghê :P)

Liễu Chân Nhã và Vương Tú vừa nói chuyện vừa chuẩn bị bữa tối trong bếp, đột nhiên Noãn Noãn đi vào nói: “Mẹ, chú Lưu đến kìa.”

“Ôi chào, thơm quá, vừa vào cửa đã ngửi được mùi cá sốt cà rồi!” chưa thấy người đã nghe tiếng Lưu Ý từ ngoài nói vào.

Liễu Chân Nhã quay đầu cười nói: “Tối sớm không bằng tối đúng lúc, anh Lưu tối nay ăn cơm ở đây nhé! Anh ra phòng khách xem TV với Noãn Noãn và San San đi, cơm tối một chút nữa là xong rồi.”

Lưu Ý gật đầu đáp ứng, anh tới vào giờ này là để ăn ké cơm tối mà, tiểu nha đầu này tay nghề thật không tồi.

Bữa tối đơn giản bốn mặn một canh, một cá trích sốt cà, ớt xanh xào thịt băm, một đậu hủ bà ma, một tổ sao đậu hủ tiêm, cuối cùng là canh cá trích tuyết trắng. Món ăn gia đình đơn giản lại khiến cho Lưu Ý ăn nhiều hơn bình thường hai chén cơm, không nói đến Lưu Ý, ngay cả Liễu Chân Nhã cũng ăn nhiều hơn so với bình thường, quả thật là thực phẩm trong Noãn Viên không thể chỉ gọi là “được”.

“Trời ạ, chưa bao giờ no như hôm nay!” Lưu Ý không để ý lấy tay xoa xoa bụng, cảm thấy hơi xấu hổ, từ trước tới giờ anh luôn giữ hình tượng tao nhã, chưa bao giờ ăn uống không biết kiềm chế như hôm nay. “Chân Nhã à, tay nghề của em không thua kém gì đầu bếp hạng nhất ở Thiên Hải này đâu đấy! Mà Chân Nhã này, sau này anh có thể chung bếp với em không? Yên tâm anh không ăn chùa đâu, mỗi tháng anh góp một ngàn tiền chợ được không?” Ngấm lại hương vị của mấy món ăn vừa rồi, rồi lại nghĩ đến hương vị đồ ăn mà bình thường anh vẫn ăn ngoài nhà hàng, anh bỗng nhíu mày, so với hôm nay, quả thật bình thường anh toàn ăn thức ăn gia súc!

Liễu Chân Nhã liếc Lưu Ý một cái, trong lòng cảm thấy buồn cười không thôi, không phải tay nghề cô à chính xác là do đồ ăn cùng gạo của Noãn Viên có chất lượng, nhưng mà... một ngàn tiền chợ một tháng... “Chung bếp cũng được, dù sao bình thường em cũng không làm gì, nấu đồ ăn thêm ột người nữa cũng không ảnh hưởng, nhưng mà một tháng một ngàn thì hơi nhiều, em nghĩ anh chỉ cần đưa năm trăm là được rồi.” Tuy là cô muốn kiếm tiền nhưng hiện tại thì giá đồ ăn cũng không cao, hơn nữa đồ ăn của cô cũng lấy từ Noãn Viên ra, cũng chỉ tốn mười, hai mươi đồng thôi, một tháng một ngàn thì cao quá rồi.

“Ha ha, không cần tiết kiệm tiền thay anh đâu, anh ăn nhiều, hơn nữa còn phải nhờ em nấu mỗi ngày, một tháng một ngàn là đúng rồi.” Ôi chào, nếu mỗi ngày đều được ăn ngon thế này, đừng nói một ngàn, mỗi tháng hai ngàn anh cũng nguyện ý trả.

Liễu Chân Nhã nghĩ lại quả thật là Lưu Ý không thiếu tiền thật nên gật đầu: “Vậy đi, từ nay mỗi ngày ba bữa em đảm bảo cho anh, nhưng mà ban ngày anh đi làm, bữa trưa em nấu cho anh thế nào đây?”

Bữa tối em làm nhiều chút, hôm sau để vào cặp lồng anh mang đến công ty, buổi trưa anh bỏ vào lò vi sóng làm nóng lại là ăn được rồi.” Lưu Ủy híp mắt tưởng tượng đến viễn cảnh anh mang theo cặp lồng ăn trưa, không biết mọi người trong công ty sẽ nhìn anh thế nào nhỉ?

“Cặp lồng à...?” Liễu Chân Nhã cười nói: “Vậy ngày mai tan tầm anh nhớ ghé siêu thị mua cặp lồng nhé!” Lưu Ủy vừa nhìn đã biết là dạng người có tiền có địa vị, là dạng người uống cà phê, ăn cơm Tây ở nhà hàng cao cấp, thế mà....nghĩ thử xem, mặc đồ hiệu mang giày tây ngồi trong văn phòng mở cặp lồng ăn cơm....aizzzz, khó tưởng tượng thật!

Mỗi ngày yên ả trôi qua, mỗi ngày chăm con, nấu ăn, nghe Vương Tú kể chuyện cũ, đôi lúc đùa giỡn vài câu với Lưu Ủy, cảm thấy mỗi ngày trôi qua chóng vánh.

Trải qua một cái Tết vô cùng náo nhiệt, Liễu Chân Nhã bắt đầu dạy Cốc Noãn và San San nhận biết mặt chữ, quyển sách vỡ lòng đầu tiên của hai cô bé là “Tam tự kinh”, lúc xưa ba mẹ Cốc Tuyết cũng dạy vỡ lòng cho cô bằng quyển sách này.

Ba mẹ Cốc Tuyết xuất thân là dòng dõi thư hương, mặc dù Cốc Tuyết không thực sự đi học, nhưng trình độ ngữ văn của cô qua sự giáo dục của ba mẹ cũng có thể so sánh được với sinh viên Trung văn hệ chưa tốt nghiệp. Sau này đổ hồn vào Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã hiện tại vừa mang kiến thức Trung văn của Cốc Tuyết, vừa có được vốn kiến thức lịch sử, lý hóa của hiện tại nên việc dạy vỡ lòng cho hai đứa trẻ là việc vô cùng đơn giản.

Hiện tại Liễu Chân Nhã biết rất rõ tầm quan trọng của tri thức, cũng biết rất rõ sự quan trọng của ngoại ngữ nên cô không chỉ muốn những đứa trẻ của cô có đầy đủ kiến thức, mà bản thân cô, cô cũng đang đợi đến khi Giang Thành có thể nói được thì cũng tìm hiểu lại việc học hành.

Bản chất Liễu Chân Nhã vốn rất thông minh, nhưng cô lại đem phần lớn năng lực của mình để gây sự chú ý của ba mẹ nên thành tích học tập của cô rất kém cỏi. Hiện tại mở sách giáo khoa trung học ra, Liễu Chân Nhã bây giờ ngoài trừ môn ngữ văn, những bộ môn khác nhìn không biết thứ gì.

Xem ra phải bắt đầu lại từ đầu rồi. Liễu Chân Nhã vào nhà sách trong nội thành mua sách giáo khoa từ tiểu học năm tư đến sơ trung năm ba, sau đó thì không ra khỏi cổng nửa bước, giam mình trong nhà ôm sách tự học, cái nào xem không hiểu thì hỏi Lưu Ủy hoặc lên mạng tra.

Liễu Chân Nhã nhờ được linh khí của Noãn Viên điều dưỡng, nên năng lực hiểu và ghi nhớ không gì sánh kịp, đến khi cái nắng chói chang báo hiệu một mùa hè nữa đã đến, Liễu Chân Nhã gần như đã học xong toàn bộ chương trình học bậc sơ trung, đương nhiên bạn Lưu Ủy và máy tính trong nhà cũng bỏ ra không ít công sức.

Lý, hóa, sử, địa đều giải quyết xong, chỉ còn một môn khó khăn vẫn còn đang ở giai đoạn khởi đầu – môn Tiếng Anh!

Nhìn một chuỗi dài ngoằng từ vựng Tiếng Anh được ghép bằng bính âm (phiên âm tiếng Trung theo chữ latinh) tiếng Trung, mắt Liễu Chân Nhã như ứa ra vòng nhang muỗi, cái môn Tiếng Anh gì gì này làm sao tự học đây?

16. Chương 16

Liễu Chân Nhã cảm thấy việc học Tiếng Anh so với việc sinh Noãn Noãn và Giang Thành còn đau khổ hơn, ít nhất là khi sinh Noãn Noãn với Giang Thành, cô chỉ đau vài giờ nhưng cuối cùng có được một bảo bối nhỏ bé xinh đẹp đáng yêu, còn môn Tiếng Anh này, oài, cô ngâm cứu cả tháng trời mà cũng chỉ ghi nhớ được 26 chữ cái, học nó quả thật đau khổ vô cùng.

Nhìn vẻ mặt đau khổ như quả mướp đắng của Liễu Chân Nhã, Lưu Ủy buồn cười không thôi. Nửa năm qua chính anh cũng đã chứng kiến sự thông minh của Liễu Chân Nhã, tuy rằng chương trình tiểu học và sơ trung rất đơn giản, nhưng Lưu Ủy không thể nào quên bộ dạng luống cuống của Liễu Chân Nhã lần đầu

tiên giải phương trình, không thể quên bộ dạng suy tư của cô lúc viết công thức hóa học, công thức vật lý... Nếu nửa năm trước Liễu Chân Nhã là trang giấy trắng, thì bây giờ, trên trang giấy trắng ấy đã vẽ được 1/3 bức tranh màu nước xinh đẹp rồi, theo anh, rất nhanh thôi 2/3 còn lại sẽ được bổ sung hoàn toàn.

Nhưng mà.... Có phải đây là minh chứng rõ ràng cho việc không ai toàn diện không? Ở phương diện học tập, Liễu Chân Nhã cứ như là mỗi môn đều rất tinh thông, Lưu Úy còn cho rằng cô tuyệt đối là mầm non quốc gia cao cấp. Nhưng kể từ khi cô học Tiếng Anh, Lưu Úy khóc không được mà cười cũng không xong, không hiểu lý do vì sao mà phát âm Tiếng Anh của Liễu Chân Nhã luôn là lạ, nghe cô tụng từ vựng tiếng Anh chỉ muốn bịt tai lại cho xong mà thôi.

“Đức tư khắc (desk), bì nga (pear), phác lệ (play). . . .” Liễu Chân Nhã cầm quyển sách giáo khoa Tiếng Anh năm nhất sơ trung đọc rất say sưa không để ý đến ba bạn Lưu Úy, Cốc Noãn và Hướng San đang đau khổ bịt tai ngồi trên sofa.

“Mẹ, mẹ yêu, năn nỉ mẹ đừng tụng nữa, được không mẹ?” Tiểu Cốc Noãn mang vẻ mặt cầu xin cắt ngang bạn Liễu Chân Nhã đang say sưa đọc diễn cảm, “Mẹ quấy rối bọn con rồi, con với chị San San không nghe được trong ti vi nói gì cả.”

Cùng lẫn lộn với Liễu Chân Nhã hơn nửa năm, tính tình Hướng San cũng đã hoạt bát hơn, nghe Cốc Noãn nói vậy cũng dùng sức gật đầu liên tục.

Liễu Chân Nhã bắt mắt liếc con gái một cái: “Quấy rầy tiểu nha đầu con cái gì chứ, không được làm phiền mẹ học bài, đi chơi đi.”

“Mẹ hư, con không thêm phiền mẹ đâu, có mẹ mới làm ảnh hưởng đến con và chị San San thì có nha. Đây là VCD Tiếng Anh chú Lưu mua cho bọn con.” Bàn tay bé nhỏ của Cốc Noãn chỉ vào những hình vẽ hỗn tạp trên TV mà trả lời rất hùng hồn: “Con với chị San San học từ vựng trên đây còn nhiều hơn so với mẹ mỗi ngày ôm sách học nữa đó.”

“Tốt lắm, vậy một, hai, ba Tiếng Anh nói như thế nào?” Liễu Chân Nhã không tin, không lẽ cô còn kém hơn tiểu nha đầu do mình sinh ra, làm gì có đạo lý tiểu nha đầu nhà mình lại cười trên đầu mình chứ.

“One, two, three. It’s a piece of cake.” Tiểu Cốc Noãn còn nhỏ nên giọng nói rất trong trẻo, lại chỉ xem phim hoạt hình mà học Tiếng Anh, giọng nói đương nhiên cũng học theo trong phim hoạt hình, nghe cô bé nói Tiếng Anh thực sự chỉ hận không thể ôm cô bé vào lòng mà cọ cọ thôi.

“San San, con cũng nói Tiếng Anh đi nghe thử xem.” Liễu Chân Nhã tìm không ra chỗ sai trong phát âm của tiểu Cốc Noãn nên đem sự không cam lòng dời sang cô bạn nhỏ Hướng San. Được thôi, Noãn Noãn có thời gian dài ở trong Noãn Viên, được linh khí bồi bổ, thông minh hơn bình thường là đúng, vậy còn San San thì sao đây? Không lẽ cô lại không bằng San San? Liễu Chân Nhã cũng không nghĩ đến việc then thùng khi mình lại đi hơn thua với mấy đứa trẻ.

Bị ánh mắt không cam lòng của Liễu Chân Nhã nhìn chằm chằm, cô bạn Hướng San thấy không tự nhiên nên đỏ mặt, cúi đầu nhẹ giọng nói: “I like aun-ty very much.” Giọng nói tuy nhỏ nhưng tuyệt đối phát âm đúng chuẩn.

Bạn học Liễu Chân Nhã đang ngồi xếp bằng trên nền đá cẩm thạch vẽ mặt ảo não đóng sách lại, cô vậy mà lại không bằng hai đứa trẻ, thật mất mặt mà!

“Phốc—” Bạn học Lưu Úy, kẻ sắm vai đầu gối một mực ngồi im trên sofa xem diễn từ đầu tới giờ muốn cười lại không dám cười ra tiếng. “Chân Nhã à, ở phương diện học Tiếng Anh, quả thật là em không thể so được với Noãn Noãn và San San rồi!”

“Hừ!” Liễu Chân Nhã vứt quyển sách Tiếng Anh xuống bỏ ra ngoài biệt thự: “Em đi xem dì Vương và Giang Thành về chưa!” Chạng vạng khí trời không quá nóng nên Vương Tú mang cậu bé hiếu động Giang Thành ra ngoài đi dạo.

“Nha, mẹ quê quá hóa giận rồi!” Tiểu Cốc Noãn vỗ tay vừa nhảy vừa nói.

Liễu Chân Nhã muốn đi cũng không được mà muốn ở lại cũng không xong, buồn cười nhìn bộ dạng sung sướng của tiểu Cốc Noãn.

“Khụ...” sợ Liễu Chân Nhã then quá hóa giận, Lưu Úy giả vờ ho thu lại ý cười: “Chân Nhã, em cũng đừng giận làm gì, ở tuổi của Noãn Noãn và San San là giai đoạn học ngoại ngữ tốt nhất, vậy nên khả năng bắt chước và nhận thức đều hơn hẳn người trưởng thành rất nhiều, nên anh cũng không lạ gì việc phát âm Tiếng Anh của bọn trẻ tốt hơn em. Nhưng mà, em cũng không nên cho rằng bọn trẻ hơn em, thật ra năng lực học tập của em rất mạnh, trừ bỏ em phát âm không bằng bọn trẻ thì lượng từ vựng và ngữ pháp em đã vượt xa hai cô bạn nhỏ này rất nhiều rồi.”

Sự an ủi của Lưu Úy làm Liễu Chân Nhã đỏ mặt ngượng ngùng, vậy nên cô mới chú ý tới việc mình đi so đo với bọn nhỏ, việc này so với việc dốt Tiếng Anh còn đáng xấu hổ hơn. “Anh Lưu, em nghe với viết thì không có vấn đề gì, nhưng làm sao để phát âm Tiếng Anh tốt hơn đây?” Liễu Chân Nhã thực rầu rĩ, kế hoạch ban đầu là tháng 9 sẽ cùng với Noãn Noãn và San San đến trường học, nhưng mà với tiến độ học Tiếng Anh thế này, thật khó khăn.

Việc này cũng phải trách Liễu Chân Nhã trước kia, chị kia từ tiểu học năm ba đã học tiếng Anh rồi, kết quả tụng niệm kiểu gì mà đến sơ trung năm ba cũng chỉ nhận thức được 26 chữ cái, thật là...thật là chị hai chỉ biết lãng phí thời gian cùng tiền bạc mà. Liễu Chân Nhã hung tợn đem việc học không được Tiếng Anh đổ lên người Liễu Chân Nhã trước đây.

“Khụ...” Lưu Úy lại cười khê, nhìn ánh mắt ai oán của Liễu Chân Nhã, xem ra nha đầu kia cũng mệt mỏi việc bản thân Trung hóa phát âm Tiếng Anh rồi. “Chân Nhã, vấn đề của em không phải ở từ vựng hay ngữ pháp, mà là về thói quen. Rõ ràng trước khi nói Tiếng Anh trong đầu em đã Trung hóa nó, cho nên khi đọc Tiếng Anh mới hoàn toàn không có hương vị của Tiếng Anh. Vấn đề này muốn dễ sửa thì sẽ dễ sửa, muốn khó sửa thì cũng khó sửa. Trước kia khi học Tiếng Anh, anh và những người khác đều gặp vấn đề như vậy, em biết bọn anh vượt qua vấn đề đó như thế nào không?”

Liễu Chân Nhã mở to mắt hỏi anh: “Vượt qua thế nào?”

“Mỗi buổi sáng đứng trước ở ban công lớn tiếng đọc chậm, càng lớn càng tốt, về sau phát âm từ từ sẽ sửa được. Còn có cách khác chính là ngậm cục đá trong miệng rồi đọc Tiếng Anh, đến khi cục đá bị đầu lưỡi mài bóng, cũng là lúc phát âm của em có thể đi làm MC được rồi.” Lưu Úy mỉm cười nhìn Liễu Chân Nhã, với tính tình của tiểu nha đầu này thì cả hai cách cô đều sử dụng hết cho xem. (Cà fê Sáng: chém mỗi tay, cách học Tiếng Anh quái dị nhất mọi thời đại.)

Trên thực tế đúng là như vậy, Liễu Chân Nhã mỗi buổi sáng đều đọc chậm Tiếng Anh một giờ, thời gian còn lại trừ bỏ ăn ngủ đều ngậm đá. Liễu Chân Nhã cô cái gì không có chữ nghị lực gì đó thì mệnh mông, cô cũng không tin mình không chinh phục được một môn Tiếng Anh nho nhỏ.

Ban đầu Liễu Chân Nhã học Tiếng Anh đều lặng lẽ nhớ, lặng lẽ học thuộc lòng, thi thoảng mới đọc ra vài tiếng, bây giờ đọc ra thành tiếng mới biết phát âm Tiếng Anh của mình điếc tai cỡ nào, lúc trước Lưu Úy nói phát âm Tiếng Anh của cô có vấn đề, rồi nghe phát âm của Noãn Noãn và San San, cô thấy phát âm của cô có vấn đề thì cũng chỉ là vấn đề nhỏ, cảm thấy Lưu Úy soi mói. Một thời gian đọc một mình buổi sáng, không cần ai nói phát âm của cô có vấn đề lớn nhỏ thế nào, cô cũng thực sự hiểu được Lưu Úy nói cô Trung hóa phát âm Tiếng Anh là ý gì.

Tìm được vấn đề mấu chốt, Liễu Chân Nhã liền tập trung vào điểm mấu chốt đó. Hết lần này đến lần khác đọc chậm từ vựng Tiếng Anh, sửa đổi cách đọc một chút, ngậm đá, ngồi máy tính học phát âm từ mới, có lúc thì kêu Lưu Úy, Cốc Noãn, Hướng San nghe cô đọc Tiếng Anh, để bọn họ phát hiện chỗ sai mà sửa lại.

Cuối thu tháng 9, Cốc Noãn và Hướng San mang túi xách hồng phấn đến trường, Hướng San học lớp một còn Cốc Noãn học mẫu giáo bé, mà trường học thì cách khu biệt thự Thanh Uyển khoảng 5, 6 phút đi bộ.

Hai tiểu thư Cốc Noãn và Hướng San đi học, Liễu Chân Nhã ở nhà trông tiểu ma vương Liễu Giang Thành chưa tròn một tuổi mà đã có sức công phá đến hỗn loạn cả ngôi biệt thự.

Nói Liễu Giang Thành là tiểu ma vương quả thực không oan tí nào, từ lúc bắt đầu có nhận thức, cậu bé cứ đi trên đường là sẽ thẳng tay tàn sát sạch sẽ hoa cỏ xung quanh, dây nho, chậu dâu tây, chậu lankhông biết bao nhiêu chậu cây bị cậu nhóc tàn sát đến mức...không thể nào nở rộ được nữa; cả ngày cậu nhóc tràn đầy sinh lực đòi Vương Tú dắt đi chỗ này chỗ kia làm Vương Tú mệt muốn đứt hơi; đặc biệt cậu nhóc cực kỳ thích xé sách, sách giáo khoa của Liễu Chân Nhã, tập sách tranh Liễu Chân Nhã mua cho Noãn Noãn

và Hường San đều không may mắn thoát được vận mệnh ấy, thậm chí có lần vì thử món mới mà Lưu Úy mang văn kiện công ty đến nhà cô tăng ca, lúc mọi người không để ý, cậu nhóc đã đem một phần văn kiện quan trọng xé thành Thiên nữ tán hoa mà lại cực kỳ hưng phấn như không có gì; đáng lo nhất là cậu nhóc cứ thấy không ai để ý một chút là chuồn ngay ra khỏi cổng, tiểu tử này về ngoài lại cực đáng yêu không thua gì con gái, cả nhà Liễu Chân Nhã chỉ sợ người ta bắt cậu nhóc đem bán mà thôi.

Tiểu tử này còn chưa tròn một tuổi mà...Liễu Chân Nhã oán giận nghĩ, linh khí của Noãn Viên vậy mà bồi dưỡng ra một tiểu ma vương!

Dựa vào đủ loại hành vi làm người khác lo lắng của Liễu Giang Thành, Liễu Chân Nhã quyết định ở nhà chăm nom cậu bé, chờ khi có thể thuần phục được bạn nhỏ Tiểu Giang Thành thành một con hổ nhà ngoan ngoãn thì cô mới đến trường học lại.

Không biết có phải do linh khí bồi bổ nên con người trở nên thông minh sớm hay không, điển hình là Cốc Noãn và Giang Thành. Cốc Noãn thông minh nhưng an tĩnh, cứ như tiểu thư xuất thân từ gia đình quý tộc giàu có, bất kể là dáng vẻ hay phong thái đều an tĩnh trầm ổn mang theo tao nhã; còn Giang Thành thì trời sinh hai mắt, trước mặt Liễu Chân Nhã là kiểu thiên sứ trong sáng đáng yêu, ngoan ngoãn như con thỏ ngây thơ vô hại, còn nếu Liễu Chân Nhã không ở đó thì không cần nói cũng biết là cậu nhóc sẽ lộ ngay bản chất bá đạo ra ngoài.

Liễu Giang Thành như vậy, Liễu Chân Nhã chỉ biết thở dài nhưng cũng thấy rất may mắn, may mắn là cậu nhóc bám mẹ, bằng không cô thực sợ cậu nhóc sẽ trở thành một bá vương siêu cấp.

Nhìn Liễu Giang Thành hai mắt đen tròn như hai quả nho cũng với cái miệng hồng nhuận ngọt ngào, Liễu Chân Nhã cười véo véo hai má phúng phính của cậu nhóc: “Con đó, Bà Vương, Chú Lưu là trưởng bối, sau này không được bắt nạt họ biết chưa? Nếu không mẹ sẽ giận đó!” Tiểu ma vương này lấy bánh đậu tây Vương Tú mua ăn hết, lại nói là bà chưa mua, năn nỉ đòi bà đi mua thêm cái nữa, lại lấy văn kiện quan trọng của Lưu Úy đem giấu, hại anh thiếu chút nữa đem từng người trong biệt thự lột ra....

Cái miệng nhỏ chu ra, hai mắt đen tròn bắt đầu ngấn nước tạo thành vệt mắt vừa đáng thương vừa đáng yêu khiến người khác chỉ hận không thể ôm vào trong ngực mà dỗ dành: “Mẹ đừng giận nữa mà, Giang Thành sẽ không...nghịch như vậy nữa đâu!”

“Giang Thành, không phải mẹ không cho con nghịch, mà là không được nghịch quá mức như vậy. Con lừa Bà Vương đi mua bánh ngọt, con xem, trời nắng nóng như thế, Bà Vương lại lớn tuổi, nếu bà bị mệt rồi sinh bệnh thì làm sao đây? Còn chú Lưu, Chú Lưu đi làm kiếm tiền nuôi bản thân, con đem văn kiện của Chú Lưu giấu đi, Chú ấy không có văn kiện đi gặp khách hàng, không gặp được khách hàng thì chú ấy không kiếm được tiền, sẽ không có tiền để ăn cơm...”

Liễu Chân Nhã chưa nói xong thì cậu nhóc Liễu Giang Thành hai mắt đã đắm lệ vùi mặt vào cổ cô: “Mẹ, Giang Thành biết sai rồi, chờ Bà Vương về Giang Thành sẽ xin lỗi Bà, đến tối chú Lưu về, Giang Thành cũng sẽ xin lỗi Chú Lưu như vậy.”

“Như vậy mới là con trai ngoan của mẹ chứ!” Liễu Chân Nhã hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn của cậu bé. Giang Thành cũng thân thiết tựa đầu vào vai mẹ, hai tay thì ôm cổ cô, ánh mắt tràn đầy vẻ quẩn quýt không muốn xa rời.

Liễu Chân Nhã đưa tay sờ Phỉ Lam trên cổ, vệt mắt mang ý cười thỏa mãn, cảm ơn Phỉ Lam đã mang hai thiên thần ngoan ngoãn và thông minh này đến bên cô. “Giang Thành, chị con sắp đi học về rồi, chúng ta đi đón chị nhé?”

“Dạ, chờ chị con và chị San San về đi chơi với Giang Thành.”

“Được, để hai chị đi chơi với Giang Thành.”

“Mẹ cũng đi luôn nha, hôm qua chị nói sẽ dạy con trò chơi mới đó!”

“Trò chơi gì mới?”

“Chị San nói là trò điều hâu bắt gà con.”

“Điều hâu bắt gà con à, vậy mẹ cũng sẽ chơi cùng. Lúc nhỏ mẹ với bạn mẹ cũng chơi trò này.”

“Vui không mẹ? mẹ có thích trò đó không?”

“Vui lắm, mẹ cũng thích trò đó lắm!”

“Mẹ thích, vậy chắc chắn Giang Thành cũng sẽ thích nha.”

17. Chương 17

Liễu Chân Nhã dùng nước ở Noãn Viên tưới cây ăn quả ở sân nhà. Mớ cây ăn quả dời từ Noãn Viên ra sân nhà cô trồng cũng được một năm, sinh trưởng rất tốt, kể lớn người nhỏ trong nhà suốt ngày dùng ánh mắt thèm khát nhìn chăm chăm chúng, hi vọng có thể nhanh chóng ăn được trái cây mà chúng sinh ra, ừm, theo tốc độ sinh trưởng bình thường của cây ăn quả, đại khái khoảng một năm nữa là có trái cây ăn rồi.

“Mẹ, mẹ, dắt con đi mua Transformers đi!” Liễu Giang Thành lão đảo xông xáo chạy tới, hai tay ôm chân Liễu Chân Nhã, khuôn mặt nhỏ xíu ngược lên nhìn cô, hai má vì chạy vội mà ửng hồng. “Mẹ, mẹ, chúng ta đi cửa hàng bách hóa mua Transformers nhé, được không mẹ, được mẹ nhé!!!”

“Không được.” Liễu Chân Nhã buông một câu cự tuyệt hi vọng đang dâng tràn của cậu bé. “Đồ chơi của con đã sắp đầy cả phòng rồi, không mua nữa!”

Cậu nhóc chu miệng, bộ dáng muốn khóc, tay níu góc áo Liễu Chân Nhã: “Mẹ, mẹ không thương con sao?”

Liễu Chân Nhã cảm thấy nhức đầu bóp bóp trán: “Giang Thành, về sau không được coi phim truyền hình lung tung nữa, ai nói với con là mẹ không mua đồ chơi cho con là không thương con?”

Ngẩng đầu nhìn Liễu Chân Nhã một cái rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, “Là Vu Tín nói thế, mỗi lần bạn ấy muốn mua đồ chơi mà mẹ bạn ấy không cho, bạn ấy đều nói vậy, mẹ bạn ấy lập tức mua cho bạn ấy liền.”

“Vu Tín, là ai nhỉ?” Buổi tối Giang Thành xem TV cô đều ngồi bên cạnh, phim truyền hình gần đây hình như không có nhân vật nào tên Vu Tín thì phải.

“Nhà Vu Tín ở căn biệt thự số 12 đó mẹ, con với chị hay chơi cùng với bạn ấy. nhưng mà con cũng không thích chơi với bạn ấy lắm đâu, mỗi lần chơi với con, bạn ấy hay đoạt đồ chơi của con lắm!” Cậu nhóc liên tục cáo trạng, ra vẻ phải làm sao ẹ giúp cậu xả giận mới được.

Nghe nói có bạn nhỏ cướp đồ chơi của con mình, Liễu Chân Nhã quả thực cảm thấy hơi bực mình, nhưng nghĩ đến việc mọi người ở cùng tiểu khu với nhau cũng không nên vì chuyện trẻ con mà cãi vã, nên thôi, vì lớn bỏ nhỏ đi, tuy rằng hàng xóm của cô cả tiểu khu này cũng chỉ có mỗi nhà Lưu Úy, “Được rồi, lát nữa mẹ dẫn con đi mua Transformers được chưa, nhưng mà về sau ít chơi với Vu Tín thôi, cướp đồ chơi của bạn là bé không ngoan đâu.”

Liễu Chân Nhã không phải là người mẹ luôn bao che khuyết điểm nên cô giáo dục con mình rất dè dặt.

Đi vào Gia Nhạc Phúc ở trung tâm thành phố, Liễu Giang Thành thông thuộc kéo tay Liễu Chân Nhã đến khu đồ chơi thiếu nhi, cậu nhóc đã đến đây vài lần rồi, là Vương Tú dẫn đến nên cậu nhóc đã thông thuộc đến không thể thông thuộc hơn.

Mua món đồ chơi mà Liễu Giang Thành yêu thích xong, Liễu Chân Nhã cũng không vội về, lâu lâu mới có dịp vào trung tâm một lần, quyết định mua thêm vài vật dụng gia đình cần thiết luôn.

Sữa tắm, dầu gội, bột giặt, dép lông mùa đông...trong chốc lát, giỏ đựng đồ trong tay cô cũng sắp đầy rồi.

“Mẹ, mẹ!” Tiểu Giang Thành âm thanh nín nọt lạ thường “Giang Thành muốn ăn kẹo, ăn kẹo, kẹo thỏ béo kìa!”

Liễu Chân Nhã nhìn xung quanh một cái, ai da, thế nào lại đến khu ăn vặt rồi?

“Giang Thành, trẻ con không được ăn nhiều kẹo, sẽ bị sâu răng, đi, đến khu thực phẩm nấu chín, mẹ mua chân gà cho con nhé!” Giang Thành ngoài thích đồ chơi, còn đặc biệt thích đồ ngọt, đường, bánh ngọt, kẹo, bánh quy, cứ ngọt là được, cái gì cũng không từ chối.

“Không, mẹ, con muốn kẹo thỏ béo thôi, chỉ thích kẹo thôi.” Giang Thành thấy kẹo là vui sướng, không mua cậu nhóc cứ đứng đấy kỳ kèo mãi thôi.

“Ngoan, cục cưng, ăn nhiều kẹo sẽ bị sâu răng, các chị sẽ cười con cho xem.” Liễu Chân Nhã dịu dàng dỗ Giang Thành, trong lòng ảo não, lúc này mua đồ chơi xong sao mình lại không về ngay luôn nhỉ.

“Các chị sẽ không cười con đâu, mỗi lần có kẹo, chị với chị San San đều cho con.” Hôm nay Giang Thành mặc áo khoác hồng kết hợp với áo ca rô đen bên trong, quần jean trắng, chân mang giày da, đôi mắt to tròn đen bóng nổi bật trên gương mặt phúng phính trắng hồng, nhìn chỉ muốn cắn cậu nhóc một cái mà thôi.

Lúc này bạn nhỏ Giang Thành đang dùng đôi mắt ngập nước khẩn cầu nhìn gian hàng bánh kẹo, bộ dạng đáng thương đó khiến cô nhân viên bán hàng nhỏ nhẹ đi đến: “Tiểu bảo bối, bé muốn gì, dì lấy giúp con nhé!” Con nhà ai mà đáng yêu thế này, cậu nhóc này làm người mẫu quảng cáo đồ thiếu nhi cũng được đó nha.

Nhân viên bán hàng cực kỳ nhiệt tình, chỉ tiếc bạn nhỏ Giang Thành lại không hề cảm kích, cứ như không hề nghe thấy nhân viên bán hàng nói gì, một mực chạy đến ôm chân Liễu Chân Nhã: “Mẹ, mẹ siêu cấp xinh đẹp siêu cấp đáng yêu mua cho Giang Thành siêu cấp xinh đẹp siêu cấp đáng yêu như mẹ một bịch kẹo được không? Giang Thành hứa là mỗi ngày Giang Thành chỉ ăn một viên thôi, nếu ăn nhiều hơn một viên...” đôi mắt cậu nhóc lấp lánh xoay tròn “Nếu ăn nhiều hơn một viên sẽ để mẹ đánh nhẹ vào bàn tay một cái nhé!” Dù sao trước giờ mẹ cũng không nỡ đánh cậu nhóc mà.

“Con đó, thật sự là tiểu bại hoại mà!” Bộ dạng tinh quái của Tiểu Giang Thành làm Liễu Chân Nhã bật cười “Được rồi, mẹ mua một túi kẹo thỏ béo cho con được chưa, nhưng mà con phải nhớ mình hứa gì đấy nhé, mỗi ngày chỉ được ăn một viên thôi, không thể ăn nhiều. Nếu con không giữ lời, mẹ cũng không đánh con đâu, nhưng từ nay mẹ sẽ không mua kẹo cho con nữa đâu đấy.”

“Mẹ, Giang Thành là nam tử hán, Chú Lưu nói nam tử hán hứa là phải giữ lời.” Tiểu Giang Thành chu cái miệng đỏ hồng cười ha ha, xoay người nói với nhân viên bán hàng: “Dì ơi, con muốn kẹo thỏ béo trên kệ kia kìa, dì lấy giúp con nhé! Con không lấy bịch kẹo nhỏ đâu, lấy cái bịch to nhất cơ!”

Nhân viên bán hàng nhìn tiểu Giang Thành cười vô cùng đáng yêu mà ngơ ngẩn không biết phương hướng, giơ tay lấy bịch kẹo thỏ béo to nhất trên kệ xuống cho cậu sau đó ôm cậu nhóc vào lòng nựng nựng: “Trời ạ, tiểu bảo bối, con đáng yêu quá đi, dì cũng muốn có một cục cưng đáng yêu như con quá!”

Liễu Chân Nhã buồn cười nhìn Tiểu Giang Thành đang bị nhân viên bán hàng ôm trong lòng, cậu nhóc giãy giụa làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng cả lên, tình huống này Liễu Chân Nhã đã quen thuộc quá rồi, mỗi lần đứa cậu nhóc này ra đường thì thế nào cũng có một đồng lớn các bà, các cô kêu lên “Đáng yêu quá đi, muốn bắt về nuôi quá đi!”

Mỗi lần nhìn bộ dáng của mấy bà chị xung quanh lúc đó, Liễu Chân Nhã rung mình, vội vàng chạy đi, thừa lúc chưa có quá nhiều người vây quanh mà không chạy vội thì chỉ có nước bị vây quanh cả ngày mà thôi.

Liễu Chân Nhã còn chưa làm gì, bạn nhỏ Giang Thành đã dùng sức đẩy cô nhân viên bán hàng đang ôm cậu nhóc ra, lớn tiếng nói với cô ấy: “Dì à, con là cục cưng của mẹ con, không cho dì đoạt của mẹ con!” Hai mắt trừng lên, hai tay chống hông, thể hiện bộ dáng bá đạo “ta đang rất giận, không được chọc ta”.

Bộ dáng bá đạo của Tiểu Giang Thành chỉ làm tăng thêm phần đáng yêu của cậu nhóc trong mắt nhân viên bán hàng mà thôi, không để ý đến cậu nhóc lại chạy đến ôm rồi hôn cậu nhóc một cái, nhân viên bán hàng của những gian hàng xung quanh hai mắt tỏa sáng cũng đang chú ý đến đây.

“Giang Thành, trẻ rồi, chúng ta về nhà thôi con.” Liễu Chân Nhã thấy mấy người xung quanh đang muốn đến đây, vội vàng cầm tay Tiểu Giang Thành bước đi.

“Dạ, mẹ, chúng ta nhanh về nhà thôi.” Liễu Giang Thành cầm chặt tay Liễu Chân Nhã nói: “Ghét mấy người này quá đi, cứ như là muốn ăn Giang Thành vậy đó. Giang Thành cũng không thể ăn được mà!” Tiểu Giang Thành mở to hai mắt xoay lại trừng mấy người xung quanh một cái.

Một cặp tình nhân khoảng hai mươi tuổi từ đâu đến chặn trước mặt hai mẹ con Liễu Chân Nhã: “À, con trai cô rất đáng yêu, tôi định nhờ cậu bé làm mẫu có được không?” Cô gái trang điểm kỹ lưỡng dùng ánh mắt soi mói nhìn Liễu Chân Nhã, nhưng khi nhìn xuống lại đổi thành ánh mắt vô cùng bất ngờ: “Em gái, đây là con em sao, nhìn em chắc cũng chỉ đang học sơ trung thôi nhỉ?”

Cô gái kia nghi ngờ Liễu Chân Nhã bắt cóc con của người khác, vì Liễu Chân Nhã thực sự nhìn quá trẻ, cũng giật mình vì Liễu Chân Nhã nhìn cũng rất dễ thương. Liễu Chân Nhã không trang điểm, quần áo trên người cũng mặc tùy tiện, đi đường cũng hay cúi đầu nên người khác không để ý nhìn qua là quên ngay. Nhưng thực tế, Liễu Chân Nhã mang gương mặt búp bê, mày liễu, mắt hạnh, đôi môi nhỏ nhắn, được linh khi bồi bổ thường xuyên, làn da trắng hồng xinh đẹp như quả mật đào... Liễu Chân Nhã cũng thánh tú đáng yêu không thua kém gì cậu nhóc con mình.

“Đây là con tôi, cô có gì thắc mắc sao?” Liễu Chân Nhã bực mình ngẩng đầu liếc nhìn cô gái kia, cái gì mà “đây là con em sao”, có phải con của Liễu Chân Nhã cô hay không còn phải cần cô ta xác nhận nữa sao?

Bị Liễu Chân Nhã liếc, ánh mắt cô gái kia lộ vẻ không được tự nhiên, “Thực xin lỗi, tôi không có ý gì, chỉ là thấy cô còn trẻ quá mà thôi. Nhìn cô chắc chưa đủ 15 tuổi, mà cậu bé này cũng khoảng 2, 3 tuổi rồi...” Không thể không thừa nhận là khi nhìn thấy bộ dáng của Liễu Chân Nhã cô ta hơi ghen tị, bộ dáng đáng yêu hơn cô, làn da trắng hồng xinh đẹp hơn cô...Aizzz, cũng là tâm tư của mấy cô gái mà thôi.

“Dì à, con mới 1 tuổi thôi, mẹ con 17 tuổi rồi, ánh mắt dì nhìn không đúng gì cả!” Tiểu Giang Thành chớp chớp đôi mắt to, miệng buông lời ghét bỏ. Ừm, cậu nhóc nghe đến đây liền dùng gương mặt nhìn yêu quái mà nhìn cô nàng hoài nghi mẹ thân yêu của cậu nhóc là người bắt cóc trẻ con.

Bạn trai cô gái nhìn Tiểu Giang Thành nói rồi cúi đầu giật mình nhìn cậu nhóc: “Tiểu bắt điểm, con thật mới một tuổi sao?” Nhìn thế này cũng phải hơn hai tuổi chứ: “Tiểu bắt điểm, nói dối là xấu lắm nhé!”

“Con không nói dối...” Tiểu Giang Thành tiến lên đá một cái vào anh chàng kia: “Con không nói dối, con là cục cưng đáng yêu tốt nhất của mẹ con!”

“Giang Thành, ngoan nào, đừng ồn ào nữa, chị con sắp về rồi, chúng ta cũng về nhanh đi con!” Liễu Chân Nhã ôm cậu nhóc Giang Thành đang kích động chuẩn bị nổi bão: “Giang Thành nhà chúng ta là em bé ngoan, là cục cưng ngoan, là nam tử hán, chúng ta không so đo với bạn xấu nhé!”

“Dạ, Giang Thành nghe lời mẹ.” Bàn tay bé nhỏ nắm chặt tay Liễu Chân Nhã, quay người làm mặt quỷ với hai người kia một cái rồi mới hí hửng bước đi.

Đến quầy thực phẩm mua chân gà chiên, thịt bò, Liễu Chân Nhã một tay cầm giỏ, một tay ôm tiểu Giang Thành đi tính tiền, bạn Liễu Chân Nhã, người thường xuyên được linh khí bồi bổ nên ngoài việc xinh đẹp, khỏe mạnh thì sức lực cũng lớn hơn người bình thường rất nhiều. Nhìn qua Liễu Chân Nhã có vẻ nhỏ bé yếu ớt, nhưng cô lại có thể thoải mái mang 100 cân đồ vật đấy!

“Mẹ, để con xuống, có người xấu đi theo chúng ta!” Tiểu Giang Thành giẫy giụa nói.

“Người xấu?” Liễu Chân Nhã không hiểu hỏi lại.

“Bại hoại, không cho chụp ảnh ta!” Liễu Giang Thành vừa đặt chân xuống đất liền cầm thứ gì đó ném về phía sau Liễu Chân Nhã, túi sữa bột, hộp sữa, và mấy thứ gì đó... “Ghét bại hoại nhất, cút ngay!”

“Giang... Giang Thành, dừng lại ngay!” Buông cái giỏ xuống, Liễu Chân Nhã ôm Tiểu Giang Thành vào lòng, nhìn đồ vật ngổn ngang dưới đất, lại nhìn người xung quanh bộ dạng trợn mắt há mồm, Liễu Chân Nhã thực muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. “Giang Thành, sao con lại hư vậy, mấy món đồ này không phải mẹ mua, con không được tùy tiện lấy như vậy, càng không được dùng để ném người khác!”

“Mẹ, chúng ta không sai, là bọn họ có lỗi!” Tiểu Giang Thành ủy khuất chỉ vào đôi nam nữ đang đứng bắt động đăng kia, “Là bọn họ đi theo chúng ta, còn lên chụp hình con nữa!”

Liễu Chân Nhã nhìn về phía sau, là đôi nam nữ trẻ tuổi gặp ở quầy đồ ăn vặt lúc nãy, lại nhìn máy ảnh trên tay bọn họ, Liễu Chân Nhã cau mày đi đến: “Các người chụp ảnh chúng tôi phải không?”

“Cái kia...” hai người liếm môi nói “Cục cưng nhà cô rất đáng yêu, bọn tôi không kìm lòng được nên...”

“Không được sự đồng ý của chúng tôi mà chụp ảnh là phạm pháp, các người biết không?” Liễu Chân Nhã hiểu rõ sự hấp dẫn của cục cưng nhà mình, nhưng mà bị chụp trộm đây là lần đầu tiên, Liễu Chân Nhã vừa tức vừa buồn cười: “Thôi đi, chuyện hôm nay bỏ qua, sau này đừng như vậy nữa!”

Hai người kia cười mỉa rồi khỏi cửa hàng.

Người gây họa rời đi, Liễu Chân Nhã ở lại nghe nhân viên cửa hàng bách hóa chỉ trích đủ điều, cái gì mà mang theo trẻ con, làm loạn hay phá hư đồ đạc là phải bồi thường, về sau tốt nhất đừng mang theo trẻ nhỏ vào cửa hàng bách hóa.... Liễu Chân Nhã bị chỉ trích đến nhức đầu còn thấy vô cùng mất mặt nữa.

Sau khi rời khỏi cửa hàng bách hóa, Liễu Chân Nhã nhìn mấy túi đồ vật không cần thiết phải mua thêm trên tay, phần lớn là sữa và sữa bột. Thật ra, mấy túi đồ này cũng chẳng hư hao gì, nhưng cuối cùng vẫn bị nhân viên cửa hàng bắt mua hết.

“Giang Thành bảo bối, hôm nay mẹ bị con hại thảm rồi đấy!” Liễu Chân Nhã ai oán nhìn bạn nhỏ Giang Thành, đều là do tiểu tử này gây họa thôi!

“Hi hi, mẹ, con sai rồi!” Giang Thành cũng biết mình gây ra việc không tốt nên ngửa đầu nhìn Liễu Chân Nhã xin tha lỗi: “Con biết sai rồi, mẹ đừng giận con nữa được không?”

Liễu Chân Nhã cúi đầu, tiểu tử nhà cô quả không hổ danh là tiểu ma vương mà!

18. Chương 18

Khi Liễu Chân Nhã và Tiểu Giang Thành về đến nhà thì sắc trời cũng dần sụp tối, Lưu Úy, Noãn Noãn và San San nói nói cười cười xem TV trong phòng khách còn Vương Tú thì ở trong bếp nấu cơm.

“Chúng tôi về rồi đây.” Vừa vào đến phòng khách, Liễu Chân Nhã đem mấy đồ vật này nọ ném lên sofa.

“Woa , mẹ mua nhiều thứ quá nha, để con xem là gì nhé.” Noãn Noãn tò mò giở tới giở lui mấy túi đồ.

“Mệt chết đi được.” Liễu Chân Nhã nằm im trên sofa không nhúc nhích cất giọng than vãn.

Hai tròng mắt Tiểu Giang Thành xoay tròn, cuối cùng cậu nhóc chạy đến ngồi vào trong lòng Liễu Chân Nhã, im lặng không nói gì.

“Đi uống nước nhé.” Thấy Liễu Chân Nhã mệt mỏi ngồi đó, cô bé Hướng San mang cốc nước lọc đưa cho cô.

Liễu Chân Nhã một mạch uống hết cốc nước rồi nói với San San: “San San bảo bối ngoan quá!”

“Chân Nhã, không phải em nói là làm sữa chua sao, sao lại mua nhiều sữa như vậy? Mà còn mua sữa bột nữa, trong nhà có ai uống sữa bột đâu nhỉ?” Lưu Úy nhớ rõ rằng là một tháng nay Giang Thành đã bắt đầu ăn uống bình thường như mọi người trong nhà, với lại từ trước đến nay Giang Thành toàn bú sữa mẹ, có khi nào uống sữa bột đâu!

Nhìn túi sữa bột Liễu Chân Nhã mua về, Lưu Úy liếc nhìn cô một cái. Trước kia anh vẫn hoài nghi việc Liễu Chân Nhã có thể thấy ma, đến nay vẫn còn nghi ngờ, nhưng quả thật, nhà Liễu Chân Nhã đúng là một nơi kỳ lạ, đặc biệt anh muốn biết nhất là tại sao Giang Thành lại lớn nhanh đến thế.

Bây giờ là tháng mười, nghĩa là phải hai tháng nữa Giang Thành mới tròn một tuổi, bộ dạng đứa trẻ một tuổi bình thường thế nào? Trong suy nghĩ của Lưu Úy, đứa trẻ một tuổi sẽ phát âm bập bẹ, đi đứng vấp vấp, ăn là sữa mẹ hoặc sữa bột, mặc là quần lót trẻ con. Nhìn lại Tiểu Giang Thành của Liễu Gia thế nào? Bốn tháng bắt đầu học nói, học đi, bảy tám tháng răng có thể nhai luôn cả thịt, mười tháng trông không khác gì đứa trẻ hai tuổi, cách thức diễn đạt, cách thức suy nghĩ hoàn toàn siêu cấp vượt trội so với những đứa trẻ hai tuổi thông thường... Đứa trẻ này hoàn toàn có khả năng là một thiên tài nhi đồng hoặc được viện khoa học cấp chứng nhận kỳ tích khoa học luôn cũng được.

Ngoài Giang Thành, Lưu Úy vẫn còn một nghi hoặc nữa, anh không biết Liễu Chân Nhã có phải biết tiên thuật như trong truyền thuyết hay không, bởi vì sau lần đầu tiên đến Liễu Gia anh dường như cảm luôn ở đây. Năm nay anh 33 tuổi, hàng năm đều đến bệnh viện kiểm tra định kỳ nên với tình trạng sức khỏe của bản thân anh rất rõ ràng: hút thuốc, uống rượu thường xuyên nên có vấn đề về dạ dày, ngồi trong văn phòng thời gian dài nên cũng có chút vấn đề về cột sống, thị lực kém dần, ngủ không đủ giấc, tinh thần kém, là điển hình của người sức khỏe không được tốt.

Nhưng mà, tất cả những biểu hiện sức khỏe kém của anh từ khi biết Liễu Chân Nhã đều trở nên tốt hơn, các vấn đề trong cơ thể chuyển biến tốt, hoặc tiêu tán đi không nói, đặc biệt là bản thân anh còn cảm thấy mình ngày càng trẻ ra. Bằng chứng thứ nhất là da anh giờ đẹp như da phụ nữ, bằng chứng thứ hai là ngày càng có nhiều phụ nữ khi nhìn thấy anh là ngượng ngùng, không ít người còn ngỏ ý muốn kết giao, thứ ba, bọn trẻ con lúc trước thấy anh toàn kêu “chú”, giờ đây mở miệng toàn gọi là “anh”.

Không riêng gì bản thân anh, Lưu Úy cũng nhận ra sự thay đổi rõ ràng của Vương Tú và Hường San. Lúc mới gặp Vương Tú, bà mang gương mặt đầy nếp nhăn, vẻ mặt tự ti cùng buồn thương của một phụ nữ lớn tuổi, còn bây giờ, Vương Tú sắc mặt hồng hào, dáng người cứng cáp, vẻ mặt nhu hòa làm người khác khi nhìn thấy cũng đoán rằng bà không quá bốn mươi; còn cô bé Hường San, trẻ con vốn lớn rất nhanh, vì vậy nếu không để ý thì sẽ không nhìn ra được cô bé thay đổi như thế nào, nhưng chỉ cần để ý một chút sẽ thấy cô bé này lớn lên ngày càng thanh tú, tư duy cũng thông minh hơn rất nhiều nữa.

“Anh Lưu, anh nghĩ gì vậy? Ăn cơm thôi, đừng ngăn người mãi thế!” Liễu Chân Nhã vươn tay huơ huơ trước mặt Lưu Úy kéo thần trí đang du hành ngoài vũ trụ của anh trở về trái đất. Gọi mấy tiếng cũng không thấy anh phản ứng gì thì không khỏi buồn cười gọi ba tiểu bắt điểm bên cạnh lại.

“Ha ha, chú Lưu ngăn người kìa!” Tiểu Giang Thành cười lém lỉnh như tiểu ác ma: “Đừng đánh thức chú ấy, để Giang Thành đi lấy vũ khí đã!”

Noãn Noãn và Hường San đồng thời xoay người nhìn Lưu Úy đang ngăn người, sau lại nhìn thứ trong tay cậu em trai, chú Lưu, nén bi thương đi!

Liễu Chân Nhã cười cười nhìn ba tiểu bắt điểm giở trò đùa dai.

Tiểu Giang Thành tay trái cầm một cây bút Mike màu đen, tay phải cầm một cái chén thủy tinh, trong chén là mấy cục nước đá. Tiểu tử kia vừa cười gian vừa đến gần Lưu Úy...

Liễu Chân Nhã buồn cười chạy vào bếp giúp Vương Tú bưng thức ăn, vừa mới mang đến bàn thì nghe Lưu Úy thét thảm thiết: “AAAA, lạnh quá!”

“Đừng đùa nữa, ăn cơm thôi!” Liễu Chân Nhã cười cất tiếng gọi mấy người đang truy đuổi nhau trong phòng khách, thấy Lưu Úy ôm Tiểu Giang Thành đi tới, Liễu Chân Nhã vội vàng che miệng xoay người run vai.

“Ai da, Lưu Úy, mặt cậu sao thành mặt mèo vậy?” Vương Tú vừa cười vừa hỏi: “mấy cọng râu như thế trông thật sinh động, y như thật vậy, ha ha, không tòi, không tòi.”

“Mặt mèo?” Lưu Úy vẽ mặt ngơ ngác.

Thấy vậy, Liễu Chân Nhã và Vương Tú cùng nhau cười ha ha lên, cười đến mặt Lưu Úy càng ngu ngơ hơn.

“Chú Lưu, đây nè.” Hường San âm âm chạy từ nhà tắm ra mang theo cái gương đưa cho Lưu Úy.

Nhìn thấy mỗi bên năm cọng râu đen bên khóe miệng mình, đầu anh đầy vạch đen, Lưu Úy tức giận bưng gương trừng cậu nhóc Giang Thành đang trốn sau lưng Liễu Chân Nhã, “Giang Thành tiểu ác ma, là con giở trò đúng không?”

Giang Thành đu theo Liễu Chân Nhã thè lưỡi nhìn Lưu Úy: “Ai kêu chú cứ ngăn người, ai gọi cũng không phản ứng làm chi.”

Lưu Úy đỡ khóc đỡ cười vào phòng tắm rửa sạch râu, sau đó ôm Giang Thành cù lét cậu nhóc cười đến thở không nổi mới vui vẻ ngồi vào bàn ăn.

Lúc ăn cơm, Liễu Chân Nhã kể lại chuyện xảy ra ở Gia Nhạc Phúc ọi người nghe, ai cũng cười bảo Giang Thành quả thật là tiểu ma vương mà.

Tiểu Giang Thành chun cái mũi nhỏ lại biện bạch: “Là bọn họ chộc con trước mà, hơn nữa con cũng không ném trúng bọn họ.” Sau đó nói sang chuyện khác: “Mẹ, đồ ăn tối nay không ngon, con không ăn nữa đâu, con ăn chân gà nhé!”

Liễu Chân Nhã xấu hổ liếc bạn nhỏ Giang Thành đang gặm chân gà bên cạnh, cậu nhóc này, vị giác cũng bị linh khí làm tiến hóa luôn rồi sao? Sao lại xảo quyệt như vậy thể không biết!

Kết quả là, không chỉ bạn nhỏ Giang Thành vị giác tiến hóa kêu ca đồ ăn không ngon mà mấy người còn lại cũng gặt đầu phụ họa theo luôn.

“Đồ ăn hôm nay là dì mua, trong tiểu khu có một cái chợ mới mở, dì cho là đồ ăn từ nhà nông trực tiếp đem ra sẽ sạch sẽ, mới mẻ hơn một chút, ai ngờ...” Vương Tú lắc đầu, bà chọn toàn đồ ăn mới mẻ, kết quả hương vị lại kém xa đồ ăn bình thường Liễu Chân Nhã mua, “Xem ra dì mua đồ ăn không bằng Chân Nhã rồi!” từ trước đến giờ đồ ăn toàn do Liễu Chân Nhã mua.

“Siêu thị và chợ bán đồ khác nhau đến vậy sao?” Lưu Ủy vừa hỏi vừa gắp một miếng đậu hủ bỏ vào miệng, nhai nhai vài cái cũng không nhận ra được món đậu phụ chưng thịt khô: “Quả thực là hương vị đồ ăn này kém nhiều thật.” Cùng là món đậu hủ chưng thịt khô, vậy mà ngày hôm qua ăn đến chút nước cũng không còn, hôm nay cơ bản mỗi người chỉ gắp một đũa rồi không động đến nữa.

“Đồ ăn hôm nay không ngon, mẹ, sau này mẹ mua đồ ăn thôi nhé!” Noãn Noãn nghịch ngợm mở to hai mắt nói với Liễu Chân Nhã, cô bé biết đồ ăn trước đó từ đâu mà có nha, ha ha, bà Vương và Chú Lưu thật dễ bị lừa, vậy mà lại tin rau cải xanh biếc trước đó ăn là mẹ mua trong siêu thị.

“Còn con thì lại thấy cơm so với đồ ăn hôm nay ngon hơn.” Hướng San nói xong cúi đầu dùng sức xơi cơm.

Nghe mỗi người tự phát biểu ý kiến xong, Liễu Chân Nhã buông bát xuống, quả thật là “Từ kiếm nhập xa dịch, từ xa nhập kiếm nan” mà(từ cần kiếm muốn xa hoa, hoang phí dễ, từ hoang phí muốn tiết kiệm rất khó). Mọi người toàn ăn uống đồ nuôi trồng trong Noãn Viên, vậy sau này cô đi học đại học, hoặc đi làm không thể ở chung suốt ngày, hoặc bọn trẻ lớn lên rồi kết hôn cũng phải tách ra, không được ăn đồ ăn trong Noãn Viên, không lẽ chịu đói hết sao?

“Tối hôm nay cứ như vậy đi, ngày mai mẹ đi siêu thị mua đồ ăn.” Tuy nói như vậy nhưng Liễu Chân Nhã cũng đã quyết định sau này sẽ không luôn ăn đồ ăn trong Noãn Viên, mặc dù đồ ăn trong đó có thể bồi bổ cơ thể tốt hơn, nhưng dù sao đến một lúc nào đó mọi người cũng sẽ không ở cùng nhau nữa, ví dụ như Lưu Ủy kết hôn, chắc chắn lúc ấy không thể ăn đồ ăn ở nhà của cô nữa rồi; rồi bà cháu Dì Vương, chắc chắn tương lai dì ấy cũng phải nhàn nhã rời đi...Không thể để mọi người tập thành thói quen phụ thuộc vào đồ ăn trong Noãn Viên, phải để họ quen luôn cả đồ ăn bình thường bên ngoài nữa!

Liễu Chân Nhã nghĩ là làm, ngày hôm sau vào siêu thị siêu sạch mua rau quả. Đồ ăn trong siêu thị này rất đảm bảo vệ sinh, so với siêu thị thông thường tốt hơn gấp đôi, tuy còn thua xa Noãn Viên, nhưng so với chợ bên ngoài đã hơn rất nhiều lần rồi.

Vì muốn mọi người trong nhà ăn quen rau quả đồ ăn thông thường, nên một tháng liền Liễu Chân Nhã toàn mua thức ăn bên ngoài, mọi người trong nhà chuyển từ ghét bỏ sang chấp nhận đồ ăn thông thường cũng là một quá trình không hề đơn giản. Liễu Chân Nhã tự mình làm gương nên một tháng sụt đi 3 kg, nhưng Lưu Ủy còn thê thảm hơn, chất lượng thức ăn giảm xuống, bình thường lại ngủ không đủ giấc nên cả ngày mỗi một tinh thần uể oải, một tháng sụt đến 10 kg.

Nhìn thấy mọi người tinh thần không tốt, Liễu Chân Nhã vỗ ngực cảm thấy thật may mắn vì phát hiện kịp thời vấn đề này, bằng không sau này thay đổi càng khó khăn hơn lại phải tốn rất nhiều thời gian để mọi người thích ứng nữa.

Chớp mắt lại đến giao thừa, Liễu Chân Nhã vừa cắn hạt dưa vừa xem chương trình liên hoan Tết âm lịch trên TV cùng bọn trẻ trong nhà, lại cùng trao đổi với Lưu Ủy xem tháng 9 năm sau nên vào trường trung học nào học lại.

“Tôi có hỏi cậu em cùng cơ quan, cậu ấy bảo ở Thiên Hải này trường trung học tốt nhất là trường trung học Thiên Hải Đề Nhất, còn cơ sở vật chất và điều kiện học tập tốt nhất nhưng học phí cũng đắt đỏ nhất là trường trung học Anh Hoa, nhưng hai trường này lại cách rất xa khu biệt thự Thanh Uyển, ước chừng

phải đi nửa thành phố mới đến. Nếu em đến học ở hai trường đó, có thể sẽ phải ở trọ trong trường. Lưu Ủy chậm rãi mang những gì mình tìm hiểu được nói cho Liễu Chân Nhã, “ở khu Thanh Sơn của chúng ta cũng có một trường trung học, hình như là trường trung học số 7, mới xây xong, từ đây đến trường khoảng 20 phút, chỉ là đây là cơ sở mới, nên giáo viên, cách giảng dạy, phong cách trường học chưa nắm chắc được.”

Liễu Chân Nhã lấy hạt dưa đã tách vỏ xong để vào bàn tay của Cốc Noãn đang ngồi trong lòng cô, xoay người nói với Lưu Ủy: “Vậy thì em sẽ học ở trường trung học số 7, giáo viên, phong cách trường, phong cách dạy gì đó em cũng không quan tâm lắm đâu, em tự tin vào năng lực học tập của mình, dù gì nó cũng rất gần nhà. Nhưng mà em không tham gia thi tuyển chắc sẽ phải tốn nhiều tiền mới vào học được nhỉ?”

“Ừm, phải tốn tiền rồi.” Mặc dù Lưu Ủy tốt nghiệp rất lâu rồi, nhưng mà trong cơ quan cũng có nhiều nhân viên vừa xong trung học, hơn nữa trong công việc anh cũng từng tiếp xúc với vài vị hiệu trưởng trường trung học nên cũng biết được một vài tình huống của các trường. “Trường trung học hiện nay đa phần là tự quy định học phí, bây giờ học trung học so với đại học vẫn còn khá quan trọng, nên nếu thành tích kém sẽ phải tốn khá nhiều tiền, có thể làm một gia đình trung bình biến thành nghèo khó đấy. Nhưng mà nếu thành tích tốt thì lợi lắm, trường học bây giờ vì muốn nâng cao chất lượng nên thường hay mở các cuộc thi, rồi sẽ miễn toàn bộ học phí hoặc thưởng tiền cho người có thành tích xuất sắc chẳng hạn.

“Có chuyện như vậy nữa à?” vừa nghe thấy mấy từ “miễn toàn bộ học phí”, “tiền thưởng” Liễu Chân Nhã hai mắt sáng trưng: “vậy trường trung học Số 7 có tổ chức thi không anh?”

“Cái này thì tôi không rõ lắm, để qua Tết tôi hỏi lại cậu em cùng cơ quan đã.”

“Vậy nhờ anh rồi.” Liễu Chân Nhã hí hóp mắt: “Anh Lưu, bây giờ nghe anh phân tích nên em quyết định sẽ tham gia thi tuyển, he he, bây giờ em coi như cũng là một thân tự học thành tài đi, tham gia thi tuyển chắc sẽ không thành vấn đề nhỉ? Ai biết được còn có thể được miễn học phí nữa. He he, anh Lưu...” Liễu Chân Nhã nhìn nọt nhìn Lưu Ủy: “Anh Lưu, anh quen biết nhiều vậy có thể giúp em làm xác nhận học sơ trung không, không đi học nhưng cũng phải có một cái danh mới được thi tuyển chứ nhỉ.”

“Chân Nhã, em thật là!” Lưu Ủy không biết nói gì: “Không ngờ em nghĩ ra cái chủ ý này luôn đấy! Được rồi, đến lúc đó tôi hỏi luôn một lần cho em.”

Liễu Chân Nhã cười cười gạt đầu: “Cảm ơn anh, ngày mai em làm món ngon cho anh nhé!”

Nghỉ Tết xong, ai đi làm thì đi làm, ai đi học thì đi học, Liễu Chân Nhã mỗi ngày cố gắng ôn luyện còn không thì ôm Giang Thành đi ngắm hoa. Mùa xuân, cây anh đào, cây đào, cây lê, cây hạnh trong vườn đều đồng loạt trổ hoa, màu hồng, màu trắng nở thành từng đóa, từng chùm....một cơn gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa phiêu đảng nhẹ nhàng bay bay trong không trung rồi sà trên mặt đất, khung cảnh thơ mộng vô cùng.

Mọi người trong biệt thự Liễu gia nhìn mớ cây ăn quả ra hoa, ai nấy đều bừng bừng sức sống, cây ăn quả a cây ăn quả, mau kết quả đi, mau trưởng thành đi!

Vườn cây biệt thự Liễu gia nở hoa rất thu hút hàng xóm xung quanh, người lớn, trẻ nhỏ...nếu không có việc gì thường hay đi dạo quanh nhà cô ngửi mùi hương hoa, cũng nhờ vậy mà Liễu Chân Nhã kéo gần khoảng cách với mọi người xung quanh hơn. Cổng biệt thự Liễu gia rộng mở chào đón mọi người đến thưởng hoa, uống trà, mang chút điểm tâm ra chiêu đãi khách đến ...không bao lâu, mọi việc lớn nhỏ trong tiểu khu Liễu Chân Nhã đều nắm rõ... quả thật, cứ là phụ nữ, không kể giàu hay nghèo đều có đặc điểm chung là – nhiều chuyện.

Trong mớ sự việc mà cô nghe được, đáng chú ý nhất là chuyện “gần đây, khu biệt thự Thanh Uyển có ma.” Nghe nhóm các bà nhiều chuyện xong, lại tiến chân các bà ấy về, Liễu Chân Nhã vội vàng đóng cửa, nhanh như chớp vọt vào Noãn Viên:

“Tiểu Mật, cứu mạng, lại có ma nữa rồi!”

19. Chương 19

Vốn Liễu Chân Nhã muốn vào Noãn Viên là để nhờ Tiểu Mật giúp cô che đi khả năng nhìn thấy ma quỷ của mình. Nhưng ngay khi cô vừa nói ra mục đích của mình xong, ngay lập tức bị Tiểu Mật đá ra khỏi Noãn Viên: “Giúp siêu độ vong hồn là làm việc thiện tích đức, giống như lần trước, cô chỉ giúp Vệ Hồng một việc nhỏ mà đã giúp linh khí trong Noãn Viên tăng thêm một tầng, việc tốt như vậy mà cô còn muốn cự tuyệt? Tuyệt đối không được, đi mau đi, giúp vong hồn kia siêu độ tích công đức tăng thêm linh khí cho Noãn Viên mau đi!”

Liễu Chân Nhã ầm ỨC lằm bằm rời khỏi Noãn Viên, âm thầm quyết định trước khi lời đồn về ma quỷ trong khu biệt thự Thanh Uyển chưa chấm dứt thì tuyệt đối không đi lung tung ra ngoài, là Ma đó! Lần trước coi như còn may mắn, gặp phải Vệ Hồng là một ma nữ tốt, nhưng mà nhớ lúc Vệ Hồng xuyên qua cơ thể cô, cái cảm giác sờn gai ốc kia cô tuyệt đối không muốn trải qua lần nữa đâu.

Cô, một không muốn thành tiên, hai không muốn phát tài, lần trước bởi vì bán trái cây trong Noãn Viên mà mất mạng, Liễu Chân Nhã liền biết rằng muốn kiếm tiền thì phải biết tu thân dưỡng tính, cho nên với cô, Noãn Viên bây giờ chính là nơi để tu thân dưỡng tính, là chốn bình yên thư giãn để đi về... linh khí trong Noãn Viên không cần phải tăng thêm nữa, sau này có nhìn thấy ma quỷ dứt khoát coi như không thấy luôn.

Liễu Chân Nhã đã vạch ra kế hoạch thật tốt, nhưng ai ngờ là bạn nhỏ Tiểu Giang Thành lại phá đi hoàn toàn kế hoạch yên bình giả tạo mà cô đã vạch ra.

Bây giờ trong tiểu khu, Liễu Chân Nhã cũng đã kết bạn sơ sơ với khá nhiều các cô các chị, mặc dù bọn họ vẫn ngầm châm biếm sau lưng cô rằng tuổi còn nhỏ mà đã có hai con, nhưng so với trước kia thì coi như bây giờ đã tốt hơn rất nhiều rồi. Vì vậy mà bạn nhỏ Tiểu Giang Thành đã có thể chơi với rất nhiều bạn nhỏ khác trong tiểu khu, ngày ngày đều cùng các bạn nhỏ đó chơi đùa quên trời đất, không còn như lúc xưa chỉ ở nhà xem TV hoặc tự mình chơi đồ chơi nữa.

Nhưng cậu nhóc Tiểu Giang Thành chơi đùa quên trời đất lại làm phát sinh một vấn đề không nhỏ - cậu nhóc mang thứ mà Liễu Chân Nhã kiêng kỵ nhất về nhà: Hồn ma!

Nhìn ma nữ tóc ngắn bay qua bay lại trong không trung, lại nhìn vẻ mặt ngây thơ vô tội của con mình, Liễu Chân Nhã chảy đầy mồ hôi lạnh. Trời ạ, con cô vậy mà lại thấy được ma quỷ!

Thấy Liễu Chân Nhã hóa đá đứng đó không nói gì, Tiểu Giang Thành nín nín ống tay áo cô: “Mẹ, mẹ, đây là bạn mới của con tên Diệp Tử. Mẹ, Diệp Tử lợi hại lắm nha, bạn ấy có thể bay nè, có thể xuyên tường nè, còn có thể làm lười và tóc dài ra nữa! Mẹ, Giang Thành cũng lợi hại lắm nha, nhóm bạn của con không ai thấy được Diệp Tử cả, chỉ có mình con thấy được thôi đó. Mẹ, Diệp Tử không về nhà được, mẹ cho Diệp Tử ở nhà chúng ta nha!”

“Xin chào, tôi là Diệp Tử. Con cô rất đáng yêu, tôi rất thích cậu nhóc!” Kể đang bay tới bay lui trên không trung vèo một cái bay đến bên người Liễu Chân Nhã, cô cười lém lỉnh đứng một chỗ, nếu bỏ qua gương mặt trắng bệch thì trông cô ấy tuyệt đối là một cô gái thành thị thời thượng.

“Xin chào!” Liễu Chân Nhã vẫn còn cứng ngắc đứng đó ngây ngô đáp lại.

“Gi?” Diệp Tử bất ngờ phát ra âm thanh hoài nghi. “Cô có thể thấy tôi? Lúc nãy chào hỏi cô chỉ là... quả thật là niềm vui bất ngờ nhỉ, không ngờ trong một ngày lại có thể gặp được hai người có thể nhìn thấy ma. À, Giang Thành có thể thấy tôi, cô là mẹ cậu bé, nên có thể nhìn thấy tôi là đúng rồi!”

Mồ hôi lạnh của Liễu Chân Nhã chảy ngày càng nhiều, cô thật rất muốn hỏi lại ma nữ kia một câu là “nếu không biết là tôi có thể nhìn thấy được cô vậy cô còn chào tôi làm gì?”

“Ha, xem ra cô bị tôi dọa sợ rồi!” Diệp Tử hi hi cười bay qua bay lại trước mặt Liễu Chân Nhã.

Lau lau cái trán đầy mồ hôi, Liễu Chân Nhã ngồi xổm xuống trước mặt Tiểu Giang Thành: “Giang Thành, người bạn này của con không thích hợp ở lại nhà mình, con có thể bảo bạn con trở về chỗ của cô ấy được không?”

“Tiểu mỹ nữ, đừng keo kiệt như vậy chứ!” Diệp Tử đột nhiên đứng trước mặt Liễu Chân Nhã: “Biệt thự nhà cô lớn như vậy, để cho tôi một phòng trống không được sao? Tiểu mỹ nữ, tôi không cần ăn uống gì cả,

chỉ cần cho tôi một chỗ để tránh ánh nắng mặt trời là được rồi, làm ơn thương tôi một chút đi mà!”

Cô gái cao gầy trước mặt dùng giọng điệu đáng thương năn nỉ, hơn nữa nhìn thân hình như cây liễu kia, rồi ánh mắt yếu ớt tội nghiệp, Liễu Chân Nhã mềm lòng nói ra một câu khiến bản thân hối hận vô cùng: “Vậy cô ở lại đây đi!”

“Yeah! Tiểu mỹ nữ, cô là người tốt, cảm ơn cô nha!” Diệp Tử hớn hở lại bay tới bay lui trên không, thậm chí cô còn nổi hứng bay một vòng trong phòng khách tạo ra từng cơn, từng cơn gió lạnh thổi qua.

Liễu Chân Nhã cúi đầu vỗ miệng mình, ày cái tạt nhanh mồm nhanh miệng!

Trong nhà ngoài bản thân và Giang Thành thì những người còn lại không ai có thể thấy được ma quỷ, nếu không sẽ khiến bọn họ sợ hãi không thôi. Vì vậy Liễu Chân Nhã và Tiểu Giang Thành ghé tay ước định là không đem chuyện ma nữ trong nhà nói ra, cũng đồng thời yêu cầu Giang Thành không được mang chuyện cậu nhóc có thể thấy được ma quỷ nói ra ngoài.

Không biết có phải do Diệp Tử từ khi biến thành ma đến giờ không được trò chuyện với ai nên mới tích tụ lại rồi trút ra một lần luôn hay không mà cô ấy chuyển luôn chỗ ở của mình sang phòng của Liễu Chân Nhã hoặc phòng của Tiểu Giang Thành, mục đích là để tìm người trò chuyện. Nói thật là Diệp Tử rất khổ não, cô muốn nói chuyện với Liễu Chân Nhã để tâm sự những đau khổ trong lòng, lại muốn có bạn nhỏ Giang Thành tâm linh trong sáng ở bên cạnh để thanh lọc những oán hận trên người cô, kết quả không cần phải nói – bạn nhỏ Giang Thành, cùng với bạn Liễu Chân Nhã cuối cùng ở cùng một phòng, ngủ cùng một giường.

Đến khi cô bạn ma nữ Diệp Tử hớn hở tiến vào phòng của mình, bạn Liễu Chân Nhã mới nghĩ đến một vấn đề kinh khủng – từ nay về sau cô sẽ ở cùng phòng với một con ma! Thật đáng sợ mà!

Cái gọi là thỉnh thần thì dễ mà tiễn thần thì khó chính là đây! Liễu Chân Nhã thật sự muốn đem Diệp Tử đuổi ra ngoài, nhưng mà lại không có cái gan đó. Diệp Tử là con ma thứ hai sau Vệ Hồng mà Liễu Chân Nhã nhận thức được, tuy là đối với loại sinh vật gọi là ma này Liễu Chân Nhã không hiểu rõ, nhưng mà theo Liễu Chân Nhã nhận thức thì con ma Diệp Tử này so với Vệ Hồng trước đó lợi hại hơn nhiều, bởi vì Vệ Hồng chỉ khi tức giận mới làm cô cảm thấy rét lạnh, còn Diệp Tử, chỉ cần ban ngày cô ấy bay tới bay lui trong nhà thì cũng đã khiến không khí trong nhà từ mùa xuân biến thành mùa đông – chỉ cần không ra khỏi cửa, mọi người trong nhà đều phải đem áo lông mùa đông mặc vào.

Người thận trọng như Lưu Ủy từ sớm đã nhận ra điều dị thường của ngôi biệt thự, bên ngoài là mùa xuân hoa nở, ánh nắng tươi sáng, trong nhà dù đã mở hệ thống sưởi vẫn cảm thấy rất lạnh, đã nhiều ngày nay Lưu Ủy đặt ánh mắt dò xét trên người Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã biết sự tồn tại của Diệp Tử không thể lừa được mọi người trong nhà bao lâu nữa rồi.

Ban ngày Diệp Tử ở lại biệt thự, khi Liễu Chân Nhã đọc sách học bài, Diệp Tử lại lải nhải bên tay cô là cô ấy chết như thế nào, phải báo thù ra sao, làm Liễu Chân Nhã không thể nào tập trung được. Nhưng chỉ cần trời tối xuống, Diệp Tử giống như là gió lốc mùa đông gào thét bay ra khỏi biệt thự tìm kẻ thù của cô báo thù, đến sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau mới vừa khóc vừa cười bay về...

Cứ như vậy mấy ngày Liễu Chân Nhã không nhận được nữa mới nói: “Diệp Tử, cô định dọa chết Vương Hinh đúng không?” Vương Hinh là vợ sau của chồng Diệp Tử, cũng là kẻ thù khiến Diệp Tử không thể đầu thai, Diệp Tử đã thề là phải khiến cô ả kia nợ máu phải trả bằng máu.

“Dọa chết cô ta? Như vậy thì lợi cho cô ta quá rồi!” hai mắt Diệp Tử lóe lên ánh đỏ: “Tôi muốn cô ta sống không được yên. Còn có Ngô Chính Văn nữa, đôi gian phu dâm phụ đó, tôi muốn bọn chúng không thể sống yên ổn được!”

Nhìn thấy thù hận ngập hai mắt Diệp Tử, Liễu Chân Nhã muốn khuyên cũng không biết phải khuyên như thế nào, trước kia khi Thạch Lâm phản bội cô, cô cũng đã từng muốn cho bọn họ một đao, mà Diệp Tử lại bị hai kẻ kia âm mưu hại chết nên khỏi nói cũng biết thù hận của cô ấy sâu như thế nào, suy bụng ta ra bụng người, Liễu Chân Nhã không thể nói được lời khuyên Diệp Tử tha thứ cho hai người kia: “Nhưng cứ tiếp tục dây dưa với bọn họ như vậy, cô có tốt hơn được không?” Móng tay Diệp Tử bắt đầu trở nên dài nhọn ra, trên mặt trắng bệch như bôi thêm một tầng phấn trắng, đôi môi trở nên thâm xanh....những dấu

hiện này chứng minh Diệp Tử bắt đầu biến thành lệ quỷ (đây là những điều mà nhà bác học Tiểu Mật nói cho bạn nhỏ Tiểu Nhã biết).

“Tôi có ra sao cũng không quan trọng, nhưng mà tôi nhất định phải làm bọn chúng sống không được yên ổn, muốn làm cho bọn chúng giờ giờ phút phút không được yên thân, hahaha...” Diệp Tử bay tới bay lui trên không trung đi kèm với tiếng cười ghê rợn lại thê lương.

Liễu Chân Nhã che lại hai tai, trong lòng chỉ biết thở dài.

Tối đến, Diệp Tử lại gào thét đi dọa Vương Hình và Ngô Chính Văn, Liễu Chân Nhã mặc quần áo chống lạnh, tay bưng ly sữa nóng đối mặt với chấn vẫn của Lưu Úy.

“Chân Nhã, chuyện gì đang xảy ra trong thời gian gần đây vậy?” Lưu Úy nghiêm túc nhìn Liễu Chân Nhã hỏi. “Mỗi ngày anh cứ bước vào nhà em là phải mặc áo lông, mà cứ ra khỏi nhà là lại phải cởi bỏ.”

Để Vương Tú mang ba đứa trẻ đi ngủ, Liễu Chân Nhã bưng ly sữa nóng uống một hơi cho ấm người rồi mới lên tiếng trả lời: “Cũng không có gì, chỉ là trong nhà có một con ma thôi.” Giọng điệu qua loa nhẹ nhàng như không có chuyện gì.

Lưu Úy hóa đá: “Ồ...Ồ trong nhà có một con ma?!”

“Dạ, cô ấy ở nhờ một thời gian, khi nào báo thù xong sẽ rời đi.”

“Liễu Chân Nhã, em có bị ngốc không vậy?” Lưu Úy đứng lên chỉ tay vào Liễu Chân Nhã thét to: “Em vậy mà để một con ma ở trong nhà, trong đầu em nghĩ gì vậy trời, em không sợ con ma đó làm hại bọn Noãn Noãn hay sao?”

Liễu Chân Nhã bình tĩnh lắc đầu: “Sẽ không đâu. Diệp Tử chỉ nhằm vào kẻ thù của cô ấy, người bình thường cô ấy không để vào mắt đâu. Với lại em cho cô ấy chỗ ở, cô ấy lại càng phải hòa hảo với mọi người trong nhà nữa ấy chứ!”

“Làm sao em biết cô ta không làm hại chúng ta?” Lưu Úy dùng sức vỗ đầu, cực kỳ muốn nắm hai vai Liễu Chân Nhã mà điên cuồng hét lên – nha đầu Liễu Chân Nhã này thật là vô tâm quá mà! “Em có biết bởi vì con ma kia mà Vương Tú và Hường San muốn sinh bệnh luôn rồi không hả?”

“Dì Vương và Hường San sinh bệnh?” Liễu Chân Nhã nghi hoặc, mấy hôm nay bị Diệp Tử suốt ngày quẩn lầy làm phiền, buổi tối mệt mỏi leo lên giường là ngủ ngay, cũng không để ý đến Vương Tú và Hường San có sinh bệnh hay không nữa!

“Đúng vậy, bị cảm rồi.” Lưu Úy tức giận mặt không còn chút máu liếc Liễu Chân Nhã: “Chắc chắn là do âm khí trên người con ma kia làm nhiễm lạnh. Như anh là đàn ông mà vào nhà đã thấy lạnh không chịu nổi, huống chi bọn họ là người già và trẻ em cơ chứ!”

Liễu Chân Nhã dăm chiêu, cô cùng Noãn Noãn và Giang Thành được linh khí điều dưỡng, Giang Thành thì ngay từ trong bụng cô đã được hấp thu linh khí nên có thể nhìn thấy được ma quỷ, vì vậy ba người ngoài việc cảm thấy hơi lạnh thì sức khỏe hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì; Lưu Úy thì sáng chiều cũng chỉ ở đây ăn ba bữa cơm, coi như chịu ảnh hưởng ít nhất, Vương Tú và Hường San thân thể vốn đã không tốt, gần đây cô lại cắt nguồn lương thực từ Noãn Viên nữa... Vẫn hay nói là âm dương cách biệt, xem ra ma quỷ quả thực không phù hợp sống trong thế giới loài người mà.

“Anh Lưu, có thể để Dì Vương và bọn trẻ ở tạm nhà anh vài ngày đến khi Diệp Tử rời đi được không?” Hiểu rõ được nguyên do rồi, trước tiên Liễu Chân Nhã cách ly sự tiếp xúc của Diệp Tử với mọi người trong nhà.

“Được, nhưng còn em thì sao? Âm khí của con ma này mạnh như vậy, anh nghĩ em cũng nên rời nhà luôn đi.”

“Diệp Tử ở đây là bởi vì em có thể nhìn thấy cô ấy, từ đây cho đến khi cô ấy báo thù xong có lẽ em ở đâu thì cô ấy sẽ ở đấy đấy.” Liễu Chân Nhã lắc đầu cười khổ, sau đó nhún mày nói với Lưu Úy: “Anh không phải lo lắng, cô ấy không hại được em đâu, trước đây em còn gặp nhiều con ma lợi hại hơn cô ấy nữa, nhưng anh xem, đến giờ em vẫn sống tốt đấy thôi.” Vì để Lưu Úy yên tâm, Liễu Chân Nhã mặt không đổi sắc trợn mắt nói dối.

“Mà ma nữ kia có chuyện gì vậy? Cô ta báo thù là sao?”

“Diệp Tử à, cô ấy có thể nói là một ma nữ đáng thương...” Liễu Chân Nhã từ từ kể lại chuyện của Diệp Tử.

20. Chương 20

Diệp Tử vốn là một cô gái đơn thuần mạnh mẽ, mạnh mẽ ở đây là trong công việc, 26 tuổi đã là giám đốc của một công ty có vốn đầu tư nước ngoài, còn nói cô đơn thuần là vì cô cư xử với người khác rất chân thành, không trêu đùa lòng người, nên với lời nói của chồng luôn tin tưởng không chút hoài nghi.

Sau khi Diệp Tử và Ngô Chính Văn kết hôn sống rất hạnh phúc, cô là người đơn giản, còn Ngô Chính Văn là bác sĩ ngoại khoa một bệnh viện trong thành phố, cũng là một người đơn giản, hai người ngoài việc đi làm thì thời gian còn lại chính là cùng nhau tán gẫu việc nhà, tưởng tượng tương lai. Giây phút Diệp Tử từ người biến thành ma vẫn không thể tin được người chồng hết lòng cưng chiều mình lại có thể bỏ thuốc ngủ cô, lại có thể sau khi cô vừa chết lại cùng với người phụ nữ tên Vương Hinh cùng nhau mây mưa trên chính chiếc giường của họ trước đó. Mọi thứ đều rõ ràng trước mắt, cô nhìn thấy Ngô Chính Văn lợi dụng khả năng của bác sĩ mà tạo hiện trường giả là cô tự sát, anh ta ở trước mặt ba mẹ cô gào khóc thê lương, mỗi ngày giả vờ tưởng nhớ như muốn cùng đi theo cô, làm cho ba mẹ cô vốn đang rất khổ sở phải an ủi anh ta đừng đau buồn hoặc là nên cưới người khác, lại giả vờ không đành lòng nhìn cảnh cũ mà bán đi ngôi biệt thự ở khu Thanh Uyển mà mua thêm một đồng biệt thự khác....

Diệp Tử ngàn suy vạn nghĩ vẫn không thể tìm ra được một dấu hiệu nào việc Ngô Chính Văn có tình nhân bên ngoài trước đó, càng nghĩ càng thấy khó, lại càng nghĩ không ra, cuối cùng Diệp Tử lòng đầy hoài nghi, căm hận, ghen ghét mà từ từ biến thành lệ quỷ.

“Ngô Chính Văn và Vương Hinh hiện đang sống ở ngôi biệt thự số 5, gần đây anh có nghe nói đến lời đồn về ma quỷ trong tiểu khu không? Những việc đó là do Diệp Tử gây ra đó!” Liễu Chân Nhã vừa kể chuyện về Diệp Tử vừa từ từ uống sữa, trên miệng lưu lại một vòng sữa làm tăng thêm làn da trắng ngọc.

Nhìn Liễu Chân Nhã vô tư vươn lưỡi liếm đi vòng sữa trên môi, cả người như con mèo nhỏ tham ngủ, hai mắt Lưu Úy trầm lại, anh vậy mà lại nổi lên phản ứng với cô nhóc mới 17 tuổi!

Khẽ nghiêng người, trong lòng thầm mắng bản thân mình không bằng cảm thú, anh vẫn luôn xem Liễu Chân Nhã là em gái mà chăm sóc, ừm, vẫn là Vương Tổng trong công ty nói đúng, tuổi anh không còn nhỏ nên kết hôn rồi, ngày mai vẫn nên đứng hẹn đi gặp đối tượng mà Vương Tổng giới thiệu thôi. Nhưng cũng phải nói lại, cô nhóc Liễu Chân Nhã kia ngoài gương mặt ra thì hầu như chẳng có điểm nào giống cô gái 17 tuổi cả, nói chuyện như bà cụ non, không thích quần áo bắt mắt, không thích dạo phố, không hâm mộ ngôi sao, mỗi ngày ngủ sớm dậy sớm có quy tắc như bà già, ngay cả xem TV cũng chỉ xem mục tin tức hoặc xem các chương trình học Tiếng Anh mà thôi... Đây hoàn toàn không phải là cuộc sống mà một cô gái 17 tuổi nên có nhỉ? Hơn nữa cô lại nấu ăn cực ngon, nếu cô lớn thêm 4, 5 tuổi nữa, dù có bị gọi là trâu già gặm cỏ non anh cũng cố mà theo đuổi để mang cô về làm bà xã, thời nay phụ nữ nấu ăn ngon là đồ xa xỉ khó tìm đấy!

“Anh Lưu, sao không nói gì nữa vậy?” Nói chuyện cả buổi, vậy mà Lưu Úy lại không nói tiếng nào, Liễu Chân Nhã không khỏi thắc mắc nhìn Lưu Úy.

“Hả, à?” Lưu Úy hoàn hồn, “Vậy cô Diệp Tử kia định báo thù như thế nào?”

“Diệp Tử không nói rõ, nhưng theo cách nói của cô ấy em đoán có thể là cô ấy muốn dọa cho Ngô Chính Văn và Vương Hinh phát điên.” Liễu Chân Nhã bắt đầu dĩ nhiên nhún nhún vai, ban đầu cô nghĩ Diệp Tử trực tiếp đen ai người kia giết chết để đền mạng, không ngờ cô ấy lại dùng phương thức trả thù lại còn ác hơn – đôi khi sống còn khó hơn chết rất nhiều.

“Thật, ác nhất vẫn là lòng dạ đàn bà mà!” Lưu Úy co lại hai vai sờ sờ cánh mũi, sau đó nghi hoặc nhìn Liễu Chân Nhã: “Nhìn dáng vẻ của em, em không định nhúng tay vào đấy chứ?”

Liễu Chân Nhã híp đôi mắt hạnh lạnh lùng nói: “Cái loại căn bã đó chết còn chưa hết tội.” Chính cô cũng từng bị hai kẻ căn bã là chồng cùng tiểu tam chèn ép, đối với hai kẻ đó cô không bỏ đá xuống giếng là may lắm rồi, còn muốn cô giúp bọn chúng?! Mơ đi!

“Chân Nhã, em sao vậy?” Lưu Ủy bị giọng điệu oán hận của Liễu Chân Nhã làm sợ hãi.

Liễu Chân Nhã nhắm mắt một chút điều chỉnh tâm trạng cho bình tĩnh lại, nghiêng đầu nói với Lưu Ủy: “Trên đời này em căm thù nhất hai loại người, một là loại người có gia đình còn ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, loại thứ hai là thứ người làm kẻ thứ ba chen chân phá hoại hạnh phúc gia đình người khác.”

Lưu Ủy tự giác ngậm miệng không phát biểu, anh nghĩ có phải Liễu Chân Nhã đã từng chịu qua tổn thương như vậy hay không, dù sao cô cũng sinh con khi mới 15 tuổi, mà cho đến giờ anh chưa từng nghe cô nhắc đến ba của con cô.

Lưu Ủy ôm bọn trẻ về nhà anh ngủ, cũng để Vương Tú đến ở nhà Lưu Ủy vài ngày, Liễu Chân Nhã khoác áo đứng bên cửa sổ trên lầu nhìn về cuối đường – căn biệt thự số 5, không biết hôm nay Diệp Tử tra tấn Ngô Chính Văn cùng Vương Hinh thế nào rồi?

Đang suy nghĩ, bỗng dưng từ xa truyền đến một tiếng thét thê lương cùng với tiếng cười ghê rợn vang vọng giữa đêm khuya, Liễu Chân Nhã nhìn những ngọn đèn lập lòe sáng tối từ xa, ngày mai lời đồn về ma quỷ sẽ càng vang dội hơn nữa, nói không chừng sẽ có vài hộ gia đình rời khu này đi nữa ấy chứ.

Đây là buổi sáng tinh mơ đầu tiên Diệp Tử không về biệt thự, đến khi mặt trời lên cao vẫn không thấy cô ấy trở về.

Giữa trưa, Liễu Chân Nhã ngồi trên bãi cỏ dưới tàng cây đào ngủ gục thì Diệp Tử toàn thân hơi nước bay về: “Tiểu Nhã, mau, mau giúp tôi cứu Chính Văn, cầu xin cô, mau mau cứu anh ấy!”

Bộ dạng Diệp Tử vô cùng thê thảm, hoảng loạn, hai mắt huyết lệ chảy dài, mai má cùng hai cánh tay loang lổ như vôi quét tường bị bong tróc từng mảng ra, quần áo, đầu tóc bốc ra mùi hôi như bị cháy khét.

“Diệp Tử, cô bị sao vậy?” Liễu Chân Nhã kéo tay Diệp Tử lại thấy cô ấy cả người nóng hổi mà rút tay về.

“Tiểu Nhã, mau, mau cùng tôi đi, Chính Văn xảy ra chuyện rồi!” không để ý đến kháng cự của Liễu Chân Nhã, Diệp Tử vẫn đến gần lôi kéo Liễu Chân Nhã.

Dưới cái nắng mùa hè, làn hơi nước bốc ra từ người Diệp Tử càng đậm, trên người cô vết thương cũng ngày càng nhiều, ngay lập tức Liễu Chân Nhã hiểu ra là Diệp Tử bị ánh mặt trời thương tổn. “Diệp Tử, cô lập tức đến biệt thự xem Ngô Chính Văn đi, tôi sẽ theo sau ngay.”

Diệp Tử cũng hiểu được Liễu Chân Nhã nói vậy là muốn giúp cô giảm thiểu sự tiếp xúc với ánh mặt trời, vì vậy buông tay Liễu Chân Nhã ra bay về phía trước: “Cô đến nhanh nhé, tôi chờ cô.”

Vội vàng chạy về hướng căn biệt thự số 5, đẩy cửa ra, mùi máu tươi nồng đậm trong không khí làm Liễu Chân Nhã cực kỳ sợ hãi lùi về sau mấy bước.

“Tiểu Nhã, nhanh đến đây, Chính Văn ở trong này!”

Liễu Chân Nhã vội vàng chạy theo hướng phát ra tiếng nói của Diệp Tử, trong phòng, Ngô Chính Văn đang hôn mê nằm dưới sàn, máu từ bụng chảy ra ròng ròng, còn Vương Hinh thì tay cầm dao cắt trái cây cười điên loạn bên cạnh.

Thay vì hỏi nguyên do thế nào, Liễu Chân Nhã chỉ biết vội vàng lấy di động gọi xe cấp cứu, nhưng cô rất nhanh lấy lại tinh thần rồi lại vội vàng gọi vào số cảnh sát báo nguy.

Khoảng 5 phút sau, xe cấp cứu và xe cảnh sát đồng thời đến trước cổng biệt thự.

Một phút sau, Liễu Chân Nhã ngồi xe cảnh sát vào bệnh viện.

Ngô Chính Văn trong phòng cấp cứu, Liễu Chân Nhã thì ở ngoài phòng bị lấy khẩu cung, mà người lấy khẩu cung là người cô đã gặp qua một lần – Triển Phi của cục công an khu Thanh Sơn.

“Liễu Chân Nhã, lại gặp mặt.” Triển Phi như cười như không nháy mắt khiêu khích với Liễu Chân Nhã, “Đã quen rồi thì những quy tắc chào hỏi lấy lệ bỏ qua đi, cô trực tiếp nói cho tôi biết cô biết những gì là được rồi.”

Liễu Chân Nhã nhếch môi, ai là người quen với anh?! “Người đang được cấp cứu bên trong tên Ngô Chính Văn, còn người cầm dao cười điên khùng là Vương Hinh, cả hai đều là bác sĩ của bệnh viện này, Ngô Chính Văn là bác sĩ ngoại khoa, còn Vương Hinh là bác sĩ tâm lý. Hinh như bọn họ mới cưới, hơn nửa tháng trước chuyển đến tiểu khu chỗ tôi ở. Ừm, về bọn họ tôi chỉ biết có vậy thôi.”

“Làm sao cô biết được Ngô Chính Văn gặp nạn trong nhà?” Triển Phi hỏi tiếp, tay không ngừng ghi chép.

“Giữa trưa, tôi đi gọi bọn trẻ về nhà ăn cơm, khi đi ngang qua cổng biệt thự nhà họ thì nghe trong nhà có tiếng kêu cứu, tôi vội vàng chạy vào xem, sau đó mọi việc như mọi người nhìn thấy – Ngô Chính Văn bị thương hôn mê bất tỉnh, Vương Hinh cầm dao cắt trái cây cười điên khùng.”

Triển Phi gật đầu, đóng sổ ghi chép lại nói: “Sau này có thể chúng tôi sẽ tìm cô hỏi thêm vài vấn đề, hi vọng cô phối hợp với chúng tôi trong việc điều tra.”

“Chắc chắn rồi!” Liễu Chân Nhã cười gật đầu.

“Đội trưởng Triển, Vương Hinh hình như đầu óc không được bình thường lắm, hỏi cái gì cũng không được.” Người cảnh sát phụ trách lấy khẩu cung của Vương Hinh cầu cứu Triển Phi.

“Tìm hai người trông chừng Vương Hinh, Ngô Chính Văn và Vương Hinh đều là bác sĩ của bệnh viện này, tôi với cậu đi tìm vài bác sĩ hỏi thử xem có thể điều tra được gì không.” Triển Phi vung tay tên, anh cảnh sát kia như nô tài lẻo đẻo theo sau.

“Đội trưởng Triển, tôi có thể về nhà được chưa ạ?” Liễu Chân Nhã gọi Triển Phi lại: “Tôi còn chưa cho bọn trẻ ở nhà ăn cơm.”

Triển Phi suy nghĩ một chút rồi nói: “Đưa Phật đưa đến Tây Thiên, chờ bác sĩ tuyên bố Ngô Chính Văn không sao thì cô hãy trở về.”

“A” thực ra là Liễu Chân Nhã muốn tìm một lý do để ở lại đây thôi, tuy nhiên, người cô đợi ở đây không phải là Ngô Chính Văn mà là người theo Ngô Chính Văn vào phòng cấp cứu kia – Diệp Tử.

Khoảng 40 phút sau, cửa phòng phẫu thuật mở ra, Liễu Chân Nhã và một anh cảnh sát không biết tên đi tới.

Vị bác sĩ đeo khẩu trang báo cho Liễu Chân Nhã và anh cảnh sát tin tốt: “Người bệnh không sao, dao không đâm vào những chỗ hiểm, nghỉ ngơi tĩnh dưỡng khoảng một tháng là được rồi.”

“Cảm ơn”, nhìn Diệp Tử đang khóc rống một bên, Liễu Chân Nhã vội nói tiếng cảm ơn với bác sĩ.

Sắp xếp cho Ngô Chính Văn nghỉ ngơi trong phòng bệnh xong, Liễu Chân Nhã chào người cảnh sát trông nom Ngô Chính Văn sau đó lôi kéo Diệp Tử đến cầu thang bệnh viện.

Liễu Chân Nhã còn chưa kịp mở miệng, Diệp Tử đã kích động vội vàng nói với Liễu Chân Nhã: “Tiểu Nhã, Chính Văn không phản bội tôi, cô biết không, anh ấy không hề phản bội tôi.”

“Thật vậy sao?” Liễu Chân Nhã nghe Diệp Tử nói vậy cũng thật lòng vui mừng, vì cảm giác bị người phản bội thật sự vô cùng đau khổ “Thế tại sao mọi việc lại ra thế này?”

“Toàn bộ mọi việc là do con đàn bà Vương Hinh kia gây ra!” Diệp Tử khi nhắc đến Vương Hinh thì gương mặt trở nên dữ tợn: “Vương Hinh là bác sĩ tâm lý từ nước ngoài về, cô ta xinh đẹp nên luôn tự mình là cao quý. Chồng tôi là bác sĩ có thanh danh rất tốt, tuy không thích Vương Hinh luôn tỏ ra cao cao tại thượng lắm nhưng anh ấy là người thành thật với lại Vương Hinh quả thật cũng có tài năng, vì vậy không thích nịnh bợ cô ta như những nam bác sĩ, y tá khác cũng không ủng hộ cách cư xử của những nữ bác sĩ, y tá cùng bệnh viện với cô ta. Ai ngờ, cô ta vì vậy mà lại yêu thích chồng của tôi...”

Vương Hinh yêu Ngô Chính Văn, nhưng anh lại hoàn toàn không có ý nghĩ gì với cô ta, còn nghiêm túc cự tuyệt cô ta vài lần. Vương Hinh học tâm lý học, trị liệu qua rất nhiều bệnh nhân có vấn đề tâm lý, vì vậy

hiểu rất rõ những người có tâm lý tốt, như Ngô Chính Văn, cả vẻ ngoài và tâm lý đều rạng rỡ như ánh mặt trời ít người có được, nên đương nhiên cô ta sẽ không bỏ qua.

Vương Hinh lấy lui làm tiến cùng Ngô Chính Văn thành quan hệ bạn bè bình thường, sau đó nhân lúc Ngô Chính Văn không phòng bị ngấm sử dụng biện pháp tâm lý đối phó anh, cuối cùng cô ta thôi miên Ngô Chính Văn, đem tình cảm của Ngô Chính Văn với Diệp Tử chuyển lên người cô ta.

Vương Hinh không biết có phải do học tâm lý nên quá hiểu lòng người hay không, tất cả những mặt đen tối của con người cô ta đều nắm rõ, rõ đến mức chính bản thân cô ta cũng trở thành người có tâm lý biến thái. Trên lý thuyết cô ta thôi miên Ngô Chính Văn là để khiến anh ly hôn với Diệp Tử, nhưng cô ta không làm vậy, mà chọn cách một lần vất vả suốt đời nhằm nhả giải quyết luôn Diệp Tử - cùng Ngô Chính Văn hợp mưu giết chết Diệp Tử.

Mà cách giết người của cô ta cũng chứng minh tâm lý của cô ta có bao nhiêu biến thái, Vương Hinh trước tiên để Ngô Chính Văn cho Diệp Tử uống sữa cho thêm thuốc ngủ liều cao, làm Diệp Tử ngủ bất tỉnh nhân sự, sau đó cô ta lấy ra một cây kim châm cứu, rồi không biết học được từ đâu phương pháp châm cứu mà chính xác châm kim vào tử huyệt của Diệp Tử, cuối cùng thành công làm Diệp Tử chết trong giấc ngủ.

“Cái kẻ cướp chồng người khác chính là kẻ cướp đáng chết vạn lần, nếu tôi không đem cô ta dọa cho điên loạn, trong lúc vô tình cô ta giải luôn thuật thôi miên với Chính Văn thì bây giờ tôi đã thành kẻ giết chồng mất rồi!” Diệp Tử gơ cánh tay đầy vết thương lên vỗ vỗ ngực, thật là may mắn “Tôi đi vào giấc mộng của Vương Hinh, tạo thành một màn Ngô Chính Văn thiết kế hiện trường giết chết cô ta, làm cô ta từ trong mộng hoảng hốt thức dậy. Nhưng vẫn còn chưa hoàn hồn từ giấc mộng, lại phát hiện Chính Văn nằm bên cạnh, cô ta vội vào nhà bếp cầm dao đâm vào người Chính Văn. Chính Văn một bên tránh né một bên hỏi Vương Hinh tại sao lại muốn giết anh, cô ta vừa khóc vừa cười nói ra làm thế nào cướp Chính Văn, làm thế nào thôi miên anh, làm thế nào bỏ thuốc ngủ tôi, làm thế nào tạo dựng hiện trường giả tôi tự sát. ...Cuối cùng Vương Hinh choáng váng, Chính Văn thanh tỉnh lại, nhưng lại mất hết sức lực mà hôn mê,”

“Vương Hinh cô ta thật đáng sợ.” Liễu Chân Nhã cũng cảm thấy may mắn không thôi, mau mắn là Thạch Lâm lúc xưa mê mẩn Lưu Lệ là một con đàn bà ngu ngốc, nếu cô ta như Vương Hinh, híc, đừng nói là cô, ngay cả Noãn Noãn chắc cũng bị cô ta diệt cỏ tận gốc quá. (Tác giả lảm nhảm: Liễu Liễu suy nghĩ nhiều quá rồi, Vương Hinh người ta vừa có tài vừa có sắc, người như Thạch Lâm người ta chỉ có thể khinh bỉ mà nhận định là đồ “phàm phu tục tử mà thôi”)

“Thì đúng vậy mà!” Diệp Tử cũng hết sức cảm thán, quả thật cô ta thật đáng sợ.

Ngô Chính Văn nhanh chóng tỉnh lại, vừa tỉnh xong ngay lập tức tố cáo Vương Hinh mưu sát với Triển Phi. “Tôi phải báo thù cho người vợ đáng thương của tôi.” Ngô Chính Văn hai mắt đỏ bừng, thù hận ngập tràn đôi mắt khiến Liễu Chân Nhã cực kỳ sợ hãi, càng làm cho Triển Phi không biết có nên nói cho anh việc Vương Hinh đã trở nên ngu ngốc hay không.

Do dự mãi, cuối cùng Triển Phi cũng kể lại toàn bộ cho Ngô Chính Văn nghe, nghe xong Ngô Chính Văn cười lớn: “Tốt, tốt, trở nên ngu ngốc tuy có thể giúp cô ta tránh được tù tội, nhưng như vậy càng giải trừ đi mối hận trong lòng tôi, tôi chính là muốn cô ta sống không bằng chết!”

Liễu Chân Nhã cúi đầu nhìn Diệp Tử, kẻ đang nép mình e thẹn trong ngực Ngô Chính Văn, hai người này đúng là vợ chồng mà, phương pháp trả thù toàn là muốn người ta sống không bằng chết thôi.

Đêm xuống, vì nghĩ mọi chuyện đã được giải quyết xong, Liễu Chân Nhã đang định ngủ vui một giấc thoải mái thì Diệp Tử và Ngô Chính Văn nắm tay nhau xuất hiện trước mặt cô.

“Hai người...hai người...” Liễu Chân Nhã sửng sốt nhìn Ngô Chính Văn đang lơ lửng, anh ta cũng như Diệp Tử biến thành ma luôn rồi sao?

“Tôi tự sát ở bệnh viện rồi.” Ngô Chính Văn cười, nụ cười dịu dàng tao nhã cực kỳ trong sáng, “Tôi hại chết Tiểu Tử, định chết để tạ tội với cô ấy, không ngờ chết đi rồi lại có thể được đoàn tụ với cô ấy...” Ngô Chính Văn lại cười rạng rỡ: “Chưa bao giờ tôi nghĩ mình chết đi có thể vui vẻ như vậy.”

Liễu Chân Nhã há miệng không biết nói gì, quả nhiên học y toàn dân biến thái, như Vương Hinh, giờ lại là Ngô Chính Văn vui vẻ tự sát.

21. Chương 21

Diệp Tử và Ngô Chính Văn biến mất, cũng giống như Vệ Hồng lúc trước, bị một chùm ánh sáng bao phủ rồi biến mất cùng chùm sáng đó.

Liễu Chân Nhã không được trả chút thù lao nào, đã vậy còn bị Diệp Tử và Ngô Chính Văn nhờ cậy khi nào rảnh rồi đến trông ba mẹ họ nữa chứ!

Liễu Chân Nhã lắc đầu qua lại, cô với ba mẹ họ có thân đâu, lấy cớ gì đến thăm người ta bây giờ?!

Nhưng mà ngày hôm sau sau khi Diệp Tử và Ngô Chính Văn biến mất, ba mẹ Diệp Tử và ba Ngô Chính Văn đến nhà tìm cô, ba mẹ hai nhà đến để cảm ơn cô cứu Ngô Chính Văn, tuy rằng sau đó anh ta lại tự sát.

Ngô Chính Văn trước khi chết có để lại di chúc, tiền trong ngân hàng của hai vợ chồng Diệp Tử chia đều cho ba mẹ hai bên, còn căn biệt thự ở khu Thanh Uyển thì để lại cho ba Ngô Chính Văn, hôm nay họ đến là để thu dọn đồ đạc.

Ba mẹ Diệp mấy thành trước là tang con, đến nay mới biết con mình chết là do bị mưu sát, hai người mới ở tuổi trung niên nay vì tang con mà như muốn khờ khạo luôn rồi. Ba Ngô thì mất đầy tư máu, bề ngoài cứ như già hơn mười tuổi so với tuổi thật của ông.

“Liễu tiểu thư, cảm ơn con ngày đó đã cứu Chính Văn.” Ba Ngô nắm tay Liễu Chân Nhã nói lời cảm ơn.

“Bác không cần khách khí đâu, bất cứ ai rơi vào trường hợp đó cũng xử xử như con thôi ạ.” Liễu Chân Nhã nhìn ba mẹ hai nhà kìm nén đau thương đứng bên cạnh, tâm trạng vui vẻ trước đó vì thấy Diệp Tử và Ngô Chính Văn ở bên nhau bay mất không còn chút gì. Đúng vậy, cô vui mừng vì họ yêu nhau, hạnh phúc khi ở bên nhau nhưng quên mất rằng họ còn lưu lại cha mẹ già cô độc của mình.

Liễu Chân Nhã hỏi thăm về dự định tương lai của ba mẹ Diệp. Ba Diệp, mẹ Diệp còn có con trai đang sống ở nước ngoài, con trai con dâu ông bà vẫn muốn đón ông bà sang đó phụng dưỡng nhưng ba Diệp và mẹ Diệp lại lo lắng cho cô con gái một mình đơn độc trong nước nên không đi, nay con gái đã không còn, cũng không còn vấn vương gì trong nước nữa, ông bà đã gọi cho con trai ở nước ngoài vài ngày sau về Thiên Hải đón họ đi, sau này...sẽ không quay về nữa.

Còn mẹ Ngô Chính Văn mấy năm trước đã qua đời vì bệnh nặng, Ba Ngô bây giờ không con không cháu cũng không vương bận gì, nên định bán đi ngôi nhà đang ở dọn đến căn nhà mà Ngô Chính Văn để lại cho ông, nơi đây yên tĩnh trong lành thích hợp để ông dưỡng già.

Liễu Chân Nhã nói thầm trong lòng, Ba Diệp, Mẹ Diệp ở nước ngoài có con trai, con dâu, cháu nội, tương lai cũng không sợ không ai chăm sóc, chỉ hi vọng sang bên ấy có người thân bên cạnh họ có thể chống với đi nỗi đau mất con. Còn Ba Ngô chuyển đến khu Thanh Uyển, chuyện khác không nói chứ ngày ngày trò chuyện với người già thì cô vẫn có thể làm được.

Tiến ba mẹ hai nhà về, Liễu Chân Nhã xoay người nói với Vương Tú mang về mặt đồng cảm bên cạnh: “Dì Vương, sau này Bác Ngô sẽ đến ở khu Thanh Uyển, khi nào rảnh dì đến nhà tâm sự với bác ấy cho ông đỡ buồn nhé.”

Wương Tú gật đầu liên tục: “Được, được”. Bà với ba Ngô giống nhau đều trung niên tang con, mà cả hai đều là tự sát nữa, cho nên tự bản thân Vương Tú cảm thấy rằng bà nên có trách nhiệm giúp ba Ngô vượt qua nỗi buồn.

“Dạ, vậy sau này nếu có món nào ngon chúng ta cũng nên nấu một phần cho bác ấy, bác ấy một mình lại là đàn ông chỉ sợ cuộc sống cũng không dễ dàng gì.”

“Aizzz, cái cậu Tiểu Ngô kia nữa, thật là bất hiếu quá mà!” Vương Tú cảm động xong bắt đầu chuyển sang cảm thán: “Lẩn quẩn gì mà phải tự sát kia chứ, cũng không nghĩ đến người thân của mình sẽ đau lòng như thế nào nữa, thật là bất hiếu quá mà!”

“Thực ra thì cũng có thể hiểu được.” Liễu Chân Nhã tuy còn nhỏ, nhưng cũng đã từng kết hôn, đã từng cùng Thạch Lâm trải qua những tháng ngày vui vẻ, vì vậy chuyện tình cảm nam nữ cô cũng hiểu được vài phần: “Vốn dĩ Diệp Tử và Ngô Chính Văn rất thương yêu nhau, tuy rằng sau đó anh ấy bị Vương Hinh thôi miên nên mới bỏ thuốc ngủ giết Diệp Tử, ngụy tạo hiện trường giả, nhưng sau khi tỉnh táo lại anh ấy không thể nào chấp nhận được chính tay mình đã giết người vợ mà mình thương yêu, đương nhiên sẽ muốn báo thù cho vợ, mà đối tượng báo thù ngoài Vương Hinh còn có chính bản thân anh ta nữa, vì vậy khi biết Vương Hinh đã phải trả giá thì chính bản thân anh cũng phải tự giết mình để tạ tội với Diệp Tử thôi.”

Vương Tú lắc đầu không đồng ý: “Cho dù vợ chồng tình thâm đi nữa thì cũng không nên để cha mẹ kẻ tóc bạc tiễn người đầu xanh đầu con ả!”

Liễu Chân Nhã cười không nói tiếp, sau khi Ngô Chính Văn tỉnh lại thì tâm lý đã bị hận thù che kín hết rồi, làm gì còn nhớ đến cha mẹ người thân nữa chứ!

Từ đây về sau, Liễu gia lại có thêm một hàng xóm nữa, Bác Ngô ở căn biệt thự số 5. Bác Ngô là bác sỹ đông y về hưu nên có rất nhiều kinh nghiệm trong việc chữa bệnh bằng thuốc đông y. Ba đứa trẻ Liễu gia bây giờ thích nhất là đến nhà Bác Ngô để theo ông nhận biết hoa cỏ thảo dược, những loại hoa cỏ bình thường vậy mà lại là những loại thuốc đông y có thể chữa bệnh cứu người nữa đấy!

Trong lúc Liễu Chân Nhã vui mừng vì mấy đứa trẻ giúp được Bác Ngô vượt qua nỗi đau mắt con thì Lưu Ủy thông báo cho cô rằng anh phải rời khỏi thành phố Thiên Hải. Công ty anh mở chi nhánh mới ở Tứ Xuyên, mà anh thì được điều về bên ấy làm giám đốc. Cùng ở chung với Lưu Ủy 2 năm, Liễu Chân Nhã rất luyến tiếc anh: “Sau này anh có trở lại nữa không?”

“Anh cũng không chắc nữa, nhưng khả năng là rất ít, thường chỉ quay về để báo cáo công tác hoặc có chuyện quan trọng thôi, còn lại thì phải ở nơi có nhiều tài nguyên thiên nhiên.” Lưu Ủy nhún nhún vai, vừa mới phát hiện mình có ý đồ bất chính với Liễu Chân Nhã, đang chuẩn bị muốn xa cô một thời gian, kết quả ông trời rất xuông cho anh cơ hội ngay lập tức, rõ ràng là ông trời cũng không cho phép họ bên nhau mà!

“Vậy anh đi thuận buồm xuôi gió nhé, em sẽ trông nhà giúp anh.” Cuối cùng thì cô cũng chỉ có thể nói như vậy với Lưu Ủy mà thôi.

Rất nhanh, Liễu Chân Nhã không kịp buồn bã mất mát vì Lưu Ủy rời đi, vì cô phải vội đầu chuẩn bị cho kỳ thi khảo sát trung học sắp tới.

Bế quan 3 tháng cuối cũng cũng đến lúc phải ra chiến trường. Ngày thi khảo sát trung học, cả nhà vui vẻ tiễn chân Liễu Chân Nhã.

“Mẹ, cố lên, một trăm phần trăm chiến thắng trở về!” Giang Thành hái hai quả đào cắn mọng trong vườn dúi vào tay Liễu Chân Nhã: “Khi nào mệt hoặc khát thì lấy đào ra ăn mẹ nhé!”

“Mẹ là giỏi nhất, nhất định mẹ sẽ có thành tích tốt nhất thành phố!” Noãn Noãn kích động vung nắm tay trước mặt Liễu Chân Nhã.

“Dì, cố lên.” Hướng San cũng tươi cười tiễn Liễu Chân Nhã đi thi.

“Tiểu Nhã, nghỉ trưa thật không cần chúng ta đến đón con sao? Con nhà người ta đều có ba mẹ đón, con có một mình...” Vương Tú cẩn thận nói chuyện liên miên so với Liễu Chân Nhã còn có vẻ khẩn trương hơn.

“Ha ha, mọi người ở nhà chờ tin tức tốt con mang về đi!” Liễu Chân Nhã tự tin giơ túi xách trước mặt mọi người: “Buổi trưa nhớ làm đồ ăn ngon cho con nhé, Noãn Noãn, San San, Giang Thành không được nghịch nhé, phải nhớ nghe lời bà đấy!”

Thi ba ngày, sau khi từ trường thi về nhà, Liễu Chân Nhã cười cười đem sách tự học Tiểu học, sơ trung sắp xếp ngay ngắn chỉnh tề đặt vào thư phòng nhỏ của Noãn Noãn, San San và Giang Thành, “Mấy cục cưng, về sau sách này là của tụi con, cái gì chưa hiểu rõ hoặc không hiểu có thể đến hỏi mẹ.”

“Mẹ, chưa gì mẹ đem sách cho tụi con hết rồi, lỡ như mẹ không vượt qua được kỳ thi thì làm sao?” Tiểu Giang Thành chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ hỏi.

Noãn Noãn lấy bàn tay nhỏ bé của mình xoa xoa đầu cậu em Giang Thành: “Em ngốc quá đi, nghi ngờ ai thì được chứ sao lại nghi ngờ mẹ của chúng ta chứ!” Tuy là cô nhóc cũng ghét việc suốt ngày học tập,

nhưng mà cô nhóc không dám trực tiếp khiêu chiến uy quyền của mẹ cô bé như Giang Thành đâu, lỡ mà làm sai cái gì sẽ bị mẹ phạt viết 100 trang chữ lớn, cô bé ghét nhất viết chữ bằng bút lông đó! Bây giờ mấy tính rất thông dụng, vậy mà cô bé luyện chữ bằng bút lông còn nhiều hơn luyện gõ bàn phím nữa.

“Dì ơi, khi nào thì có điểm thi khảo sát trung học vậy dì?” Hướng San lại thật tình quan tâm đến thành tích của Liễu Chân Nhã, nhưng mà, dì cũng đã có hai con luôn rồi, mà còn cùng đi học như mình, cảm giác thật kỳ quái quá đi.

“Chắc khoảng hai ba tuần gì đó đó con, lúc đó đài truyền hình Thiên Hải sẽ thông báo cho chúng ta qua điện thoại.” Liễu Chân Nhã trả lời không chắc chắn, cái cô chủ nhiệm lớp trên danh nghĩa kia cũng chỉ nói sơ qua như vậy thôi: “Tụi con không cần lo lắng cho thành tích của dì đâu, đề thi lần này dễ lắm, haha, nói không chừng dì còn đứng đầu cả thành phố đó chứ!”

Ba đứa nhóc liếc nhìn nhau, âm thầm lắc đầu. Bọn họ cũng tin là mẹ (dì) nhà mình rất thông minh, nhưng mà từ khi bọn họ có trí nhớ đến nay thì hầu như lúc nào mẹ cũng học hết, cho dù thông minh thì cũng phải thua mấy người giáo viên ngày ngày dạy học sinh chứ nhỉ?

Liễu Chân Nhã không biết là trong lòng bọn nhóc lén xem thường cô, nhìn ba đứa trẻ vây quanh mình, thế nào lại không thấy Vương Tú, người luôn kích động thích hỏi đông hỏi tây đã nhỉ? “Sao không thấy Bà Vương ở nhà vậy tụi con?”

“Bà Vương đến nhà Ông Ngô nói chuyện phiếm rồi, mẹ...” Giang Thành ôm chân Liễu Chân Nhã nũng nịu giọng ngọt với cùng: “Mẹ, mẹ thì tốt như vậy, vậy tối nay chúng ta làm nhiều đồ ăn ngon để ăn mừng được không mẹ?”

Liễu Chân Nhã cong môi, tiểu tử này lại tham đồ ăn trong Noãn Viên nữa rồi. “Được rồi, bọn con ra đi chơi đi, mẹ đi mua đồ nấu cơm.” Ừm, cũng đã một tuần không ăn đồ ăn trong Noãn Viên rồi, hôm nay cũng nên vào đó lấy đồ ăn nấu một bữa thật ngon mới được.

Buổi tối ăn cơm, cả nhà tập trung ăn đến đỏ mặt, một bàn sáu món mọi người ăn không thừa một giọt nước.

Thu dọn xong bàn ăn, năm người no căng bụng về mặt thỏa mãn ngồi thở trên sofa, Vương Tú lấp báp hỏi Liễu Chân Nhã: “Tiểu Nhã, hôm nay mua đồ ăn ở đâu vậy? Nấu lên ăn ngon thật đấy!”

Liễu Chân Nhã còn chưa kịp trả lời, Vương Tú nói tiếp: “Tiểu Nhã, dì có chuyện này muốn thương lượng với con.”

Liễu Chân Nhã ngơ ngác nhìn gương mặt thẹn thùng của Vương Tú, gật đầu nói: “Dì, có chuyện gì thì dì cứ nói, chúng ta là người một nhà, khách khí làm gì đâu!”

“Việc này...” Trên mặt Vương Tú khó có khi xuất hiện hai vệt ửng hồng: “Chắc là dì và San San sẽ chuyển ra ngoài ở.”

“Sao vậy dì?” Trong mắt Liễu Chân Nhã thể hiện hai dấu chấm hỏi thật to, ba đứa nhóc đang ngồi ngả nghiêng trên sofa chớp mắt cũng ngồi thẳng lưng: “Dì ở đây không tốt sao? Hay là con làm sai điều gì...?”

“Không phải, không phải, con nghĩ nhiều rồi.” Vương Tú xấu hổ xoa tay: “Việc này...Hôm nay, Ngô Trạch có hỏi dì là có nguyện ý đến sống cùng ông ấy hay không, dì... đồng ý rồi.” Sau khi nói xong, Vương Tú xấu hổ cứ như chôn đầu xuống sofa luôn rồi.

Liễu Chân Nhã giât mình há hốc miệng, một lúc sau mới sững sờ nói: “A, là vậy sao?!” Thật không ngờ được nha, để dì Vương đi trò chuyện với bác Ngô cho đỡ buồn, cuối cùng trò chuyện ra một đoạn tình cảm. Ngẫm lại thì bác Ngô nay cũng mới 55, còn dì Vương cũng mới 50 thôi, Bác Ngô không có vướng bận gì, dì Vương thì cũng có mỗi cô cháu gái đáng yêu, ha ha, không thể phủ nhận dì Vương và Bác Ngô thật sự rất xứng đôi với nhau. Nghĩ vậy, Liễu Chân Nhã liên tục gật đầu: “Dì Vương, đây là việc tốt, dì với bác Ngô tuổi cũng tương đương nhau, cũng đã trải qua những chuyện đau lòng như nhau, hai bác có thể bên nhau bước tiếp về tương lai, con thật sự rất vui mừng đó!”

“Cám ơn giải thích của con, Tiểu Nhã.” Vương Tú như trẻ ra gần mười tuổi, ánh mắt thể hiện rõ sự nhu hòa, gương mặt càng thêm đỏ hơn: “Đều đã ở cái tuổi này rồi mà còn... nói ra thật ngại ngùng, nhưng mà

con nói đúng, hai bác đã từng trải qua những đau thương giống nhau, nhà ông ấy là Ngô Chính Văn tự sát, nhà dì thì Hồng Hồng cũng như vậy, ông ấy có thể hiểu được nỗi đau của dì và dì cũng hiểu được những tổn thương của ông. Tình yêu gì gì đó, ở tuổi này cũng không thích hợp để nói về dì và ông ấy, nhưng mà cả hai bác đều là những người cô đơn, đến với nhau để những khi cảm thấy cô đơn hay trống vắng thì bọn dì còn có người để lắng nghe tâm sự.”

“Ha ha, chúc mừng dì nha, dì Vương, Vậy dì Vương định khi nào thì dọn ra? Định làm tiệc cưới ở đâu? Còn nữa, dì định sắp xếp cho San San thế nào? Vẫn ở đây với con hay là đi cùng với dì đến nhà bác Ngô....” Liễu Chân Nhã cứ như cha mẹ đang quan tâm con cái, hận không thể mọi mặt đều chuẩn bị thay Vương Tú vậy.

“Tiểu Nhã, Tiểu Nhã, con từ từ nghe dì nói.” Vương Tú buồn cười trấn an lại Liễu Chân Nhã đang cực kỳ hưng phấn: “Tiệc cưới gì đó thì không cần, đến lúc đó chỉ làm một bàn tiệc mời cả nhà con ba người đến tham gia thôi; San San sẽ dọn ra chung với dì, lão Ngô nói cuộc sống sau này của Bác và San San cứ để ông ấy lo, ông ấy nói tiền hưu của ông ấy với tiền bán nhà, cộng thêm tiền Ngô Chính Văn cho ông cũng đủ để một nhà ba người bọn bác sống thêm 30 năm nữa. Mặc khác, dì cũng muốn nhanh dọn đến Ngô Gia, ông ấy đàn ông một mình mà lại không thuê người giúp việc, ăn mặc trong nhà ông ấy bây giờ loạn hết luôn rồi, dì qua đó sớm một chút để sắp xếp cho ông ấy luôn.”

“Dì Vương, thật luyến tiếc dì quá đi!” Liễu Chân Nhã không nỡ, còn Vương Tú thì đỏ vành mắt.

“Không cho chị San San đi đâu!” Noãn Noãn và Giang Thành mỗi đứa một bên ôm lấy San San, bộ dạng hung ác cứ như ai đến gần sẽ sẵn sàng cắn người đó vậy. Mà Hường San thì cũng không biết làm sao để mặc hai đứa nhóc ôm cô bé.

Vương Tú cũng không nỡ, nhưng mà khi nhìn hành động của Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn và Giang Thành thì không nhịn được phải bật cười: “Bà với San San cũng đâu có đi đâu xa đâu, Noãn Noãn, Giang Thành, bà với Chị San San chỉ đến ở nhà ông Ngô thôi, khi nào các con nhớ bà và chị San San thì có thể đến nhà ông Ngô chơi mà!”

Hai tiểu bảo bối suy nghĩ một chút rồi chần chừ gật đầu buông tay, “Có thật là không phải đến chỗ tụi con không tìm được không?”

“Sẽ không, sẽ không đâu.” Vương Tú liên tục cam đoan.

Lúc đó thì Noãn Noãn và Giang Thành mới chịu bình thường trở lại lôi kéo Hường San đến chỗ khác chơi.

Chỉ trong thời gian ngắn, Lưu Úy rời đi, Vương Tú và Hường San cũng dọn ra ngoài, biệt thự Liễu gia to như vậy bây giờ chỉ còn lại Liễu Chân Nhã, Giang Thành và Noãn Noãn, cảm giác thật sự rất không quen. Buồn bã một khoảng thời gian, Liễu Chân Nhã thật sự không chịu nổi cảm giác im lặng trống trải trong nhà, vì vậy nổi hứng cùng Noãn Noãn và Giang Thành đi mua thú cưng. Tiểu Mật từ sớm đã muốn có thêm động vật trong Noãn Viên, nhân dịp này, cũng mua luôn cho Noãn Noãn và Giang Thành một con thú cưng nhỏ luôn đi.

22. Chương 22

Thành phố Thiên Hải có một khu chợ bán hoa và chim, không chỉ riêng hoa, chim, cá vàng, mèo, chó, những loại thú cưng thông thường ở đây đều có bán, vì vậy ba mẹ con đi đến khu chợ này.

“Noãn Noãn, Giang Thành, tụi con muốn mua thú cưng gì đây?” Liễu Chân Nhã vừa sáng mắt nhìn những con vật nhỏ bé đáng yêu hai bên đường cũng không quên trông chừng hai cục cưng bên cạnh mình, chỉ vào một con chó đốm: “Thích con chó đốm kia không? Nếu thích thì nói mẹ, chúng ta mua về nuôi.”

Noãn Noãn nhìn con chó đốm một cái, lắc đầu: “Xấu quá, không thích. Nuôi thú cưng không phải chọn những con thật đẹp sao? Nó im lìm ngồi trong lồng, nhìn không đẹp gì cả.”

Liễu Chân Nhã bị đã kích đến hóa đá, quá xấu sao, tại sao cô thấy con nào cũng dễ thương hết nhỉ, là mất thẩm mỹ của cô có vấn đề hay mất thẩm mỹ của cục cưng nhà cô có vấn đề đây?

Kế tiếp, ba mẹ con lại đi xem cá vàng, cá chép gấm, chuột thương, sóc, chuột bạch, mèo rồng, chim hoàng yến, heo Hà Lan, rùa, rắn....Con nào Liễu Chân Nhã nhìn thấy cũng động lòng, vậy mà hai cục cưng nhà cô thì lại chưa ưng ý con nào.

“Mẹ không đi dạo cùng tụi con nữa, mẹ muốn mua con chó nhỏ đáng kia.” Không muốn đi dạo cùng hai tiểu tử kinh khủng này nữa, Liễu Chân Nhã đi đến cửa hàng có con vật nhỏ mình nhìn trúng.

Một cục màu trắng nhỏ bé cuộn mình nằm trên tấm thảm bên trong cánh cửa thủy tinh, hai mắt lim dim khép lại, cảm nhận được Liễu Chân Nhã đến gần, hai lỗ tai nhỏ dựng đứng lên run run cực kỳ đáng yêu.

“Mẹ, mẹ nhìn vừa ý con vật nhỏ đó hả?” Noãn Noãn giơ ngón tay bé nhỏ chỉ nhẹ vào cửa thủy tinh, con chó nhỏ này dễ thương thì có dễ thương, nhưng mà nhìn qua có vẻ vô dụng quá, đã là chó thì nhìn phải hung dữ thì mới thay chủ nhân giữ nhà được chứ!

“Hừ, giờ nó còn nhỏ nên như thế nhưng khi lớn nó sẽ thành con chó to đấy!” Liễu Chân Nhã nghe được giọng nói khinh thường của con gái, xoay người bước vào cửa hàng bán thú cưng: “Ông chủ, con chó nhỏ màu trắng trông tử kính đáng kia bán thế nào vậy ạ?”

Liễu Chân Nhã nghe giá của con chó nhỏ kia xong, đau lòng nhăn mặt, chỉ là một con chó con, vậy mà hơn năm nghìn, ăn cướp sao?! Ở nông thôn mua một con chó chỉ mất chừng bốn năm mươi đồng thôi. Còn về việc ông chủ cửa hàng nói cha mẹ con chó này đoạt giải quán quân trong đại hội thi chó gì gì đó, có giấy chứng nhận thuần chủng ra sao, nên giá của nó cao hơn bình thường thì Liễu Chân Nhã hoàn toàn không quan tâm, cô chỉ cảm thấy ông ta đang cướp tiền mà thôi.

Nhìn con chó nhỏ đáng yêu cuộn mình đáng kia, lại nghĩ đến cái giá cắt cổ, Liễu Chân Nhã nhịn đau rời khỏi cửa hàng, chó đắt như vậy, cô không mua nổi đâu.

Ba mẹ con mang về mặt chán chường đi qua các cửa hàng thú cưng, Liễu Chân Nhã chán ghét thú cưng giá mắc, hai cục cưng thì chán ghét việc không có thú cưng phù hợp ý thích hai cô cậu. (thực tế thì hai đứa nhóc này muốn mua hồ báo về nuôi, nhưng mà cửa hàng nào dám bán động vật hoang dã quốc gia bảo vệ chứ?!)

Ba mẹ con lại chán chường quay về.

Đi qua cửa hàng thú cưng lúc trước ghé vào, nhìn thấy con chó trắng nhỏ trong tủ kính lúc này, Liễu Chân Nhã bước đi chậm lại, chó trắng nhỏ đáng yêu quá đi, thật muốn nó quá mà!

Nhìn theo ánh mắt của Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn và Giang Thành lén nhìn nhau cười trộm, xem ra bệnh tiết kiệm của mẹ nhà mình lại tái phát nữa rồi.

Giang Thành kéo tay Liễu Chân Nhã: “Mẹ, nếu thích nó thì mẹ mua về đi, cũng chỉ năm nghìn thôi mà. Không phải mẹ nói là kết quả thi khảo sát rất tốt sao, nếu vậy chắc là được miễn học phí rồi, có khi còn được thưởng thêm tiền nữa đấy chứ. Mẹ nghĩ thử xem, nếu mẹ mua con chó này bằng tiền học phí và tiền thưởng, tính đi tính lại, là mẹ lời con chó này rồi còn gì!”

Noãn Noãn vỗ vai Giang Thành, ném cho cậu nhóc một ánh mắt tán thưởng, tiểu tử này được đấy, không ngờ có thể làm thay đổi luôn cả ý niệm của mẹ luôn cơ đấy!

Giang Thành ném lại một ánh mắt, chủ yếu là do mẹ mình dễ bị lừa thôi, hơn nữa mẹ thích nhất là khắc khe với chính bản thân mà, luôn luyện tiết những thứ dùng ỉn.

Liễu Chân Nhã nghe Giang Thành nói xong, tâm tư cũng bắt đầu dao động, dùng tiền chính mình tiết kiệm thì không tính là xa xỉ đâu nhỉ? Chó còn có thể giữ nhà, khi cô đi học thì có thể cùng chơi với Giang Thành...Liễu Chân Nhã vừa suy nghĩ đến những điểm tốt khi có con chó trong nhà, hai chân không tự chủ bước vào cửa hàng thú cưng lần hai...

Nửa tiếng sau, Liễu Chân Nhã vui vẻ cầm cái lồng chứa con chó trắng nhỏ về nhà, ha ha, con chó đáng yêu này cuối cùng cũng là của cô rồi, tuy rằng trong lòng vẫn còn cảm thấy đau đớn vì cái giá cắt cổ của nó...

“Mẹ, mẹ đặt tên cho con chó này đi.” Noãn Noãn lấy bàn tay bé nhỏ gãi gãi cằm chú chó, chú chó nhỏ cũng giờ chân khê cào bàn tay Noãn Noãn, cái lưỡi nhỏ nhả hồng hồng liếm liếm bàn tay cô bé.

“Con xem nó trắng như vậy, vậy gọi nó là Tuyết Tuyết đi.” Liễu Chân Nhã giơ tay gia nhập hàng ngũ gãi cằm chú chó nhỏ.

Noãn Noãn vẽ mặt quái dị, đây là con chó đực, sao lại đặt cái tên nữ tính quá vậy...Noãn Noãn thoáng nhìn qua bạn chó Tuyết Tuyết ngây thơ chưa biết gì một cái.

Kẻ thấp bé đứng giữa – Giang Thành khinh bỉ liếc Noãn Noãn, lúc trước không biết ai chướng mắt con chó này, bây giờ lại giỡn với nó không buông tay, quả nhiên phụ nữ luôn không có sức chống cự với những động vật chíp bông mà!

Noãn Noãn đứng thật như Giang Thành nhận xét, đối với những con vật chíp bông không thể kháng cự được, đi qua một cửa hàng độc quyền....cửa hàng bán mèo, cô bé cũng phát sinh tình huống y như Liễu Chân Nhã lúc này, hai mắt bị một con mèo trắng đen hấp dẫn, đứng bất động không nhúc nhích.

“Mẹ, con muốn con mèo này.” Noãn Noãn vù một cái từ bên cạnh Liễu Chân Nhã đến bên cạnh tủ kính. Trong tủ là một con vật nhỏ màu trắng, mặt, tai, đuôi đều nhỏ, đây là một chú mèo con hai màu, đôi mắt to màu lam, sâu sắc như nước biển, hiện tại nằm ngoan ngoãn nhìn về phía ba mẹ con Liễu Chân Nhã.

“Ừ, thật đáng yêu.” Liễu Chân Nhã hai mắt cũng tỏa sáng, sao lại có con mèo con đáng yêu thế không biết.

“Chị, con mèo này so với con Tuyết Tyết còn vô dụng hơn nữa đấy!” Giang Thành lên tiếng nhắc nhở Noãn Noãn, trong lòng hờn giận, rõ ràng ban đầu đã thống nhất là mua một con cạp con về nuôi rồi, tự dưng bây giờ lại thay đổi.

“Giang Thành, chị không nuôi cạp con nữa, chị muốn con mèo này!” Noãn Noãn thiếu chút nữa là chảy nước miếng với con mèo nhỏ này luôn rồi. “Con cạp với con mèo là cùng một họ, nhưng mà con mèo này so với con cạp thì đáng yêu hơn!”

“Chị là tắc kè hoa, hừ!” Giang Thành tức giận dậm chân, lúc trước xem thế giới động vật rõ ràng nói là con cạp là mãnh thú đáng yêu nhất mà!

“Anh bạn nhỏ, không có cửa hàng nào dám bán cạp làm thú cưng đâu, ha ha!” Ông chủ mặc áo sơ mi, quần jean bước ra. “Cạp là thú ăn thịt người, hơn nữa còn là động vật được nhà nước bảo vệ, bây giờ chỉ có vườn bách thú mới có thôi.”

Giang Thành suy sụp sụp mặt: “Vậy con không phải là không mua được cạp con rồi sao? Còn con báo thì sao, ở đây chú có bán báo con không? Còn không thì con sư tử cũng được. Mặc dù con thích cạp con nhất, nhưng nếu không có thì hạ xuống thành báo con hoặc sư tử con cũng được...”

“Giang Thành...” Liễu Chân Nhã bó tay nhìn Giang Thành đang khát vọng, hèn gì từ đầu đến giờ chướng mắt mấy con vật trong chợ, thì ra tiểu tử này muốn mua mấy con thú nguy hiểm về làm thú cưng. “Không nói đến việc không có cửa hàng nào bán mấy con vật nguy hiểm đó, nếu có, mẹ cũng không mua cho con đâu!”

“Anh bạn nhỏ, sở thích của con thật kỳ lạ nha!” Ông chủ trẻ tuổi cười xoa đầu cậu nhóc, “Bất quá, anh bạn nhỏ, nếu con thích cạp, báo, sư tử hay những động vật nào đó thì có thể vào vườn bách thú xem, những con vật đó không thích hợp để nuôi trong nhà đâu! Haha”

“Cũng bởi vì chỉ có thể xem trong vườn bách thú nên con mới muốn nuôi trong nhà.” Tiểu Giang Thành méo miệng, khuôn mặt thất vọng.

Ông chủ trẻ tuổi còn muốn đùa với cậu nhóc Giang Thành thanh tú đáng yêu, thì nghe thấy âm thanh vội vã của Noãn Noãn: “Ông chủ, con muốn con mèo này!”

“Đây là mèo gấu bông, hay còn gọi là mèo Bô Lạp Doll , nguồn gốc ở Mỹ. Mèo gấu bông tính tình ngoan ngoãn, vô cùng thân thiện với con người...” (Càfé: nói thật mình rất thích mèo, cũng hay tìm hiểu về mèo nhưng mình thì không biết con mèo đang nhắc đến ở đây là con mèo gì luôn đó! =.=)

Ông chủ trẻ tuổi chỉ vào chú mèo con hai màu vừa chậm rãi giới thiệu, đang nói dở thì bị cô bé Noãn Noãn không kiên nhẫn nghe cắt ngang: “Chú ơi, chú nói giá của con mèo này trước đi. Những điều chú nói này giờ con không nhớ hết được, vẫn là để con mua con mèo này xong rồi chú cho con tài liệu cụ thể về nó được không.”

Ông chủ trẻ há hốc mồm, vẻ mặt dở khóc dở cười. Liễu Chân Nhã đỏ mặt thay Noãn Noãn xin lỗi ông chủ: “Thật xin lỗi, trẻ nhỏ không lễ phép! Noãn Noãn mau xin lỗi chú, bình thường mẹ dạy con thế nào, muốn nói gì thì phải đợi người lớn nói xong rồi mới nói chứ, con quên rồi sao?” Liễu Chân Nhã đẩy Noãn Noãn ra trước mặt ông chủ: “Xin lỗi chú mau đi con!”

“Chú, con xin lỗi.” Noãn Noãn cúi đầu với ông chủ, “Tại con muốn nhanh có con mèo nên nói chuyện với chú không tốt, chú tha lỗi cho con nhé!”

Ông chủ hơi bất ngờ, sau đó khoát tay nói với Noãn Noãn: “Không sao, không cần khách khí, chú hiểu cảm giác nôn nóng muốn có mèo con của con mà. Ha ha, vậy mình nói giá của mèo con trước đi, mèo con này giá bán là một vạn hai. Thấy mọi người cũng là người yêu mèo, cô bạn nhỏ này nhìn qua có vẻ rất thích con mèo gấu bông này, chú thật sự không nói thêm đâu, bán sát giá ọi người rồi đấy. Giống mèo gấu bông này khá hiếm, cũng khó có được con hai màu như con này, nên giá cả thế này là không đắt chút nào đâu.”

Liễu Chân Nhã nghe cái giá khoa trương như thế, ôi, mở cửa hàng thú cưng kiếm nhiều tiền thật, vậy sau này cô cũng mở cửa hàng thú cưng luôn cho rồi!

“Mặc khác chú cũng có vấn đề muốn hỏi, cô bé, là con muốn nuôi mèo sao?” Thấy Noãn Noãn gật đầu, ông chủ cười nói tiếp: “Vậy người lớn trong nhà có cho phép con nuôi không, nhìn con chắc đã đi học rồi nhỉ, vậy nếu lúc con đi học ở nhà có ai trông mèo không? Mèo là động vật thích được cưng chiều, nếu cứ để nó một mình không ai chơi cùng, nó sẽ không sống lâu được đâu!”

Ba mẹ con nhìn nhau, ừ nhỉ, bọn họ chỉ nghĩ mua thú cưng về chơi trong mấy tháng hè cho đỡ buồn, lại quên mất việc khi khai giảng thì ở nhà lại không còn ai – Liễu Chân Nhã học cấp 3 năm nhất, Noãn Noãn tiểu học năm nhất, còn Giang Thành thì tháng 9 cũng đi nhà trẻ.

“Xem ra là không có người chăm sóc thay rồi, nếu vậy, thật xin lỗi, tôi không thể bán chú mèo này ọi người được rồi.” Ông chủ tiếc nuối nhìn Noãn Noãn.

“Mẹ, con rất muốn nó.” Noãn Noãn ầm ỨC kéo tay Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã cúi đầu dùng tay xoa xoa đầu Noãn Noãn: “Bảo bối, không còn cách nào rồi con, chúng ta thật sự không có thời gian bên nó suốt ngày!”

Noãn Noãn cúi đầu, hai mắt ửng hồng.

“Mẹ, chị đã nói thích thì mẹ chiều chị đi. Khi nào khai giảng, chúng ta thuê một người giúp việc, như vậy thì có người chăm sóc mèo con rồi!” Nhìn người chị luôn kiêu ngạo của mình hai mắt đỏ hồng, trong lòng Giang Thành cũng thấy rất khó chịu, không được, cậu là người đàn ông duy nhất trong nhà, cậu phải chăm sóc mẹ và chị thật tốt. Đột nhiên, hai mắt Giang Thành sáng ngời: “Mẹ, Chị, mọi người quên Tiểu Mật rồi sao? Khi nào chúng ta không có thời gian thì để mèo con và Tuyết Tuyết cho Tiểu Mật chăm nom là được rồi.”

Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn đồng thời hai mắt sáng ngời, đúng rồi, tại sao lại quên mất Noãn Viên và Tiểu Mật chứ! Khi nào đến trường thì mang mèo con và Tuyết Tyết vào Noãn Viên là được rồi!

“Mẹ, mua cho con, mua con mèo nhỏ này cho con đi.” Noãn Noãn lắc lắc cánh tay đòi Liễu Chân Nhã mua mèo con cho cô bé.

Ông chủ trẻ bất ngờ vì tiếng gọi mẹ của hai đứa trẻ (bà mẹ trẻ thật), nghe thấy Liễu Chân Nhã quyết định mua con mèo nhỏ hai màu mới nghiêm túc hỏi: “Việc chăm sóc con mèo này mọi người có đảm bảo được không? Hễ là những ai mua thú cưng ở chỗ tôi, cứ ba tháng tôi sẽ kiểm tra một lần, nếu thấy chủ nhân là người không có trách nhiệm, tôi sẽ thu lại thú cưng ngay lập tức, đương nhiên sẽ không hoàn tiền lại. Nếu đồng ý thì chúng ta ký hợp đồng.” Mặc dù kiểm được tiền là chuyện tốt, nhưng lý do anh mở cửa hàng này chính là vì thật tâm yêu thích mèo, anh luôn hi vọng những con thú cưng từ cửa hàng của mình sau khi bán đi đều được chăm sóc tốt, nên những lời mất lòng anh đều phải nói rõ ràng trước khi bán đi.

Liễu Chân Nhã nghĩ thầm ông chủ này quả thật là một ông chủ tốt, cầm bản hợp đồng có 2 phần trên tay, một phần là về trách nhiệm của chủ nhân sau khi mua thú cưng, phần còn lại là về việc chủ nhân nếu không có trách nhiệm, chủ cửa hàng sẽ thu thú cưng về mà không hoàn tiền, mà người mua đương nhiên chịu trách nhiệm với pháp luật.

Liễu Chân Nhã xem xong rồi ký tên vào hợp đồng: “Yên tâm, chúng tôi sẽ là chủ thật tốt, hoan nghênh anh đến nhà kiểm tra.”

Xong tất cả thủ tục, ba mẹ con mang theo thành quả mới ra khỏi cửa hàng trong nụ cười vui vẻ của ông chủ.

“Mẹ, con đặt tên cho nó là Tiểu Khả Ái, mẹ thấy có được không?” Noãn Noãn ôm Tiểu Khả Ái hai tháng tuổi về mặt thỏa mãn trong lòng, hồn nhiên quên đi lời ông chủ cửa hàng nói trước đó rằng con mèo này là mèo được.

Tiểu Giang Thành nhìn trời xong lại quăng ánh mắt xem thường sang, tên chị mình nghĩ ra y hệt như mẹ...hoàn toàn không phù hợp với giới tính của bọn chó mèo chút nào.

Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn đều mua được vật cưng yêu thích, chỉ có Giang Thành là hai tay trống trơn, mà cậu bé thật sự cũng không muốn tay không về nhà, dưới sự thuyết phục, thúc giục của Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn, cậu bé mua một con rắn màu xanh về nhà.

Nhìn con rắn xanh thân thiện quấn lấy cánh tay Giang Thành, Liễu Chân Nhã chỉ cảm thấy toàn thân nổi da gà: “đây là Tiểu Thanh của ‘Tân Bạch Nương Truyền Kỳ’ đúng không?” con rắn này cũng thật quái dị, Giang Thành chỉ đưa tay ra là nó trườn ngay lên cánh tay cậu bé.

“Nó không gọi là Tiểu Thanh” Giang Thành thay con rắn xanh kháng nghị “con đã nghĩ ra cái tên thật uy phong cho nó rồi, Thanh Long, nó tên là Thanh Long.”

Liễu Chân Nhã giật gật khóe miệng, trước đó là cọp, báo, rồi sư tử, bây giờ lại lấy tên Thanh Long đặt cho con rắn xanh, con trai nhà cô bất kể là loại động vật ưa thích hay cách đặt tên đều quái dị thật!

Bất luận trong lòng ba mẹ con thế nào, thì ở biệt thự Liễu gia cũng đã có thêm ba thành viên thường trú mới: một con chó Samo tên Tuyết Tuyết, một con mèo gấu bông tên Tiểu Khả Ái và một con rắn xanh với tên gọi Thanh Long, biệt thự Liễu gia đã trở nên náo nhiệt trở lại rồi chứ nhỉ?!

23. Chương 23

Liễu Chân Nhã vào nhà liền đem ba thành viên mới của Liễu gia ném vào Noãn Viên, để linh khí tinh khiết của Noãn Viên thanh lọc cả thể chất lẫn linh hồn bọn chúng. Nhớ lại mớ tư liệu nuôi thú cưng dày gần 5 phân mà chủ mấy cửa hàng thú cưng đưa cho cô, Liễu Chân Nhã không khỏi vui vẻ xoay vòng, chăm sóc chó mèo với chăm sóc trẻ con thật không khác biệt mấy, thật may là cô còn có Noãn Viên.

Liễu Chân Nhã và bọn trẻ khi không có việc gì liền vào Noãn Viên cùng Tuyết Tuyết, Tiểu Khả Ái và Thanh Long bồi dưỡng tình cảm, thời gian còn lại thì ở biệt thự chơi, xem TV, lên mạng, nổi hứng thì học bài, còn không là chiều dài những người bạn nhỏ bị trái cây trong vườn Liễu gia hấp dẫn đến.

Tầm khoảng ngày 10 tháng 7, kết quả khảo sát trung học của Liễu Chân Nhã công bố, ngữ văn, ngoại ngữ, toán, lý, hóa, lịch sử, địa lý, bảy môn bảy trăm điểm, thành tích của Liễu Chân Nhã được sáu trăm tám mươi bảy điểm, số điểm rất cao.

“Ôi, sáu trăm tám mươi bảy sao, vậy mà mẹ nghĩ ít nhất phải được sáu trăm chín mươi điểm cơ chứ!” Liễu Chân Nhã cảm thán cúp điện thoại, không hài lòng về thành tích của bản thân.

Hai đứa trẻ khó hiểu nhìn mẹ, thành tích thế này đã rất tuyệt rồi mà, bọn chúng còn cho rằng mẹ mình đạt được sáu trăm điểm đã không dễ dàng rồi, không ngờ thành tích lại tốt đến thế. Tuy là không biết những thí sinh khác kết quả ra sao, nhưng theo bảng thành tích từ trên đếm xuống thì mẹ bọn chúng nằm trong 13 người điểm cao nhất toàn thành phố. “Mẹ tuyệt quá!” Hai tiểu bắt điểm xông lên ôm đùi Liễu Chân Nhã, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng vì hưng phấn, bọn trẻ so với mẹ chúng xem chừng còn vui hơn.

Thấy hai tiểu bắt điểm vui vẻ như vậy, Liễu Chân Nhã cũng vui đi mất mát trong lòng, đúng vậy, “sơn ngoại hữu sơn nhân ngoại hữu nhân”, sao cô lại có thể cho rằng thế giới bên ngoài như Noãn Viên mà cô là bá chủ cơ chứ!

Liễu Chân Nhã vui vẻ trở lại, vào Noãn Viên bắt gà, bắt cá cùng ít rau dưa ra làm cơm chiều, đang lúc cả nhà vừa ăn cơm vừa tám chuyện thì một giọng nữ du dương cất lên: “Ồ một thôn nhỏ miền xa...” Là tiếng chuông di động của Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã cầm điện thoại trên tay, dây số xa lạ, cô chần chừ rồi tiếp điện thoại: “Tôi là Liễu Chân Nhã, xin hỏi ai vậy ạ?”

Từ điện thoại truyền ra giọng nam có vẻ rất xúc động: “Bạn học Liễu Chân Nhã, xin chào, thầy là chủ nhiệm lớp của em, Chu Kiệt. Đã có thành tích khảo sát trung học, em được sáu trăm tám mươi bảy điểm, đứng nhất trường ta và đứng thứ hai thành phố. Bạn học Liễu Chân Nhã, chúc mừng em!”

Liễu Chân Nhã bất ngờ, “Em đứng thứ hai toàn thành phố sao?”

“Đúng vậy, thứ hai toàn thành phố. Liễu Chân Nhã, ba ngày sau sẽ điền nguyện vọng vào trường trung học, em định học trường nào? Nếu có gì thắc mắc cứ trực tiếp đến hỏi thầy nhé!”

“Cảm ơn thầy Chu, em sẽ xem xét cẩn thận.”

Trao đổi thêm vài câu với thầy chủ nhiệm trên danh nghĩa xong, Liễu Chân Nhã cúp điện thoại định tiếp tục ăn cơm, di động trong áo khoác lại vang lên: “Ồ một thôn nhỏ miền xa...” Liễu Chân Nhã nháy mắt tiếp điện thoại: “Xin chào, tôi là Liễu Chân Nhã.”

“Xin Chào, tôi là Trần Minh, giáo vụ trường trung học Dục Tài. Bạn học Liễu Chân Nhã, trước hết chúc mừng em đạt thành tích thứ hai toàn thành phố trong kỳ thi khảo sát vừa qua, tiếp theo em có thể cho tôi biết là em có hứng thú đến học ở trường Dục Tài của chúng tôi không? Trường trung học Dục Tài thành lập năm 1998, mặc dù trường cũng mới thành lập nhưng đội ngũ giáo viên của trường rất hùng hậu, đã bồi dưỡng ra hàng trăm học sinh cho nhà nước....Bạn học Liễu Chân Nhã, thành tích thi khảo sát của em rất tốt, nếu em đến học ở trường chúng tôi, trường sẽ phân giáo viên tốt nhất đến lớp em, chúng tôi cam đoan ba năm sau em sẽ thành học sinh nổi danh cả nước. Mặc khác, ở thời điểm hiện tại, nếu em học ở trường, trường cũng sẽ xem xét khen thưởng cho em....”

“Dạ được, cảm ơn thầy, em sẽ ưu tiên xem xét trường mình ạ.” Liễu Chân Nhã bình thản gác điện thoại, ngẩng đầu nhìn hai đứa trẻ đang mở to hai mắt nhà mình: “Mẹ các con đã thành danh sau một đêm rồi.”

“Ôi chao?!” Hai đứa trẻ ngơ ngác.

“Ồ một thôn nhỏ miền xa...” Di động lại vang lên.

“Xin chào, tôi là Liễu Chân Nhã.”

.....

Noãn Noãn và Giang Thành vừa ăn cơm vừa nhìn mẹ bọn chúng tiếp điện thoại. Nghiệp vụ của mẹ mình nhiều ghê nha, tiếp điện thoại hơn nửa tiếng luôn rồi.

Liễu Chân Nhã tiếp điện thoại từ bình thản đến kiên nhẫn, rồi đến hết kiên nhẫn, cuối cùng biến thành giận dữ. Rốt cục không nhận được nữa “ba” một tiếng gấp di động lại, mà lúc này Noãn Noãn cùng Giang Thành cũng đã ăn cơm, uống xong một ly nước lọc luôn rồi.

“Mẹ, uống nước nhé, đừng tức giận mà!” Noãn Noãn quan tâm đẩy ly nước lọc đến trước mặt Liễu Chân Nhã.

“Ừng ực.” Liễu Chân Nhã một hơi uống hết ly nước lọc, nhìn ánh mắt quan tâm của hai con, Liễu Chân Nhã híp mắt cười: “Yên tâm, mẹ tắt điện thoại rồi, hết người làm phiền!”

“Đúng ha, nên tắt điện thoại từ sớm mới đúng!” Giang Thành phồng má lộ vẻ tức giận “Mấy người đó cũng lạ thiệt, tối thui rồi không ở nhà ăn cơm, chơi với con, xem TV, rảnh rồi quá không biết làm gì hay sao mà gọi điện làm phiền mẹ nhỉ, hừ, cầu cho điện thoại mấy người đó hư hết, xem lấy cái gì mà làm phiền mẹ nữa cho biết!”

“Ha ha, Giang Thành, con đáng yêu quá đi!” Liễu Chân Nhã nhìn bộ dạng đáng yêu của con mình, không nhịn được giờ tay ôm cứng cậu nhóc dùng sức hôn hít.

Ngày hôm sau, khi mở điện thoại, Liễu Chân Nhã nhận được rất nhiều tin nhắn, nhìn qua một lượt toàn từ những dãy số xa lạ.

Liễu Chân Nhã nghiêng răng nghiêng lợi đóng điện thoại, đồng thời trong đầu cũng lướt qua một chút, trừ bỏ trường trung học Hoa Anh và trường trung học Đệ Nhất, hầu như tất cả các trường trung học của thành phố đều gọi đến cho cô, nhưng mà bản thân cô đã chọn trường trung học số 7 rồi.

Anh Hoa và Đệ Nhất là hai trường trung học có thực lực hùng hậu. Dựa vào danh tiếng của hai trường này cũng đủ để nó ngao nghê chọn lựa học sinh rồi, sẽ không đến lượt học sinh lựa chọn nó. Trừ bỏ hai trường này, năm trường trung học khác của Thiên Hải đều lên TV tuyên truyền tuyển sinh.

Liễu Chân Nhã so sánh những hứa hẹn và phần thưởng của các trường với nhau, hứa hẹn thì hầu như đều như nhau là học tập sẽ càng tiến bộ hơn, còn tiền thưởng thì chênh lệch nhau mấy trăm đồng.

Nhớ lại tuyên truyền của trường trung học số 7: “Học sinh thi khảo sát được 600 điểm trở lên nếu chọn học ở trường, thưởng ba nghìn tiền mặt, hơn 650, cứ hơn 1 điểm là thêm một trăm.” Liễu Chân Nhã cười hắc hắc, hơn một điểm là thêm 100 vậy thì cô được thưởng tổng cộng là 6700 đồng rồi. Trường trung học số 7 quả thật là danh tác nha!

Ngày điền nguyện vọng vào trường trung học, Liễu Chân Nhã lưu loát điền nguyện vọng vào trường trung học số 7.

“Trường trung học số 7 sao?” giáo viên chủ nhiệm trên danh nghĩa của Liễu Chân Nhã há hốc mồm cầm bảng nguyện vọng của Liễu Chân Nhã: “Bạn học Liễu Chân Nhã, thành tích của em tốt như vậy sao lại điền nguyện vọng vào trường này? Em đừng chỉ dựa vào tiền thưởng nhiều, thật ra thì trường này không tốt đâu, nó chỉ mới thành lập được hơn một năm, mấy hôm trước có kết quả thi đại học, trường này một thí sinh đậu đại học chính quy cũng không có. Sao em lại chọn trường này?”

“Vì trường này gần nhà ạ.” Liễu Chân Nhã trả lời thản nhiên.

Giáo viên chủ nhiệm trên danh nghĩa suýt nữa học máu... lý do sức mẽ gì thế này?!

Thi khảo sát xong, kết quả thi cũng có rồi, điền nguyện vọng cũng xong luôn... Liễu Chân Nhã cảm thấy có thể nghỉ ngơi được rồi nên bắt đầu trầm mê xem TV show của Mỹ. Mấy hôm trước, Lưu Ủy từ thành đô gọi về giới thiệu cho Liễu Chân Nhã chương trình tên là “Ghost Whisperer” ([Càfé: Lời thì thầm của những bóng ma: là TV Show của Mỹ, được nhà đài CBS sản xuất chiếu từ ngày 23/09/2005 - 21/05/2010) (Tên tiếng Trung là Quỷ Ngữ Giả), Liễu Chân Nhã xem muốn ngừng mà không được, chương trình truyền hình này đã cho cô biết là không được nơi nơi khoe khoang năng lực thấy được ma quỷ của mình, bằng không sẽ giống như nhân vật chính gặp phải đủ loại phiền toái, gặp phải đủ loại ma quỷ quái lầy, ngay cả ngủ cũng không được yên thân.

Liễu Chân Nhã down phim về máy tính vẫn coi chưa đã, ra ngoài mua thêm DVD tiếp tục xem, Noãn Noãn, Giang Thành, ngay cả bọn Tuyết Tuyết, Tiểu Khả Ái, và Thanh Long đang thanh lọc cơ thể trong Noãn Viên cũng được ôm ra coi chung....

Chương trình truyền hình này đã tạo ảnh hưởng rất lớn, không chỉ riêng Liễu Chân Nhã quyết định nếu không phải trường hợp bất khả kháng tuyệt đối không lộ năng lực nhìn thấy ma quỷ ra ngoài, quyết không như nhân vật nữ chính cứ vừa nhìn thấy ma quỷ liền chủ động đến chỗ người ta nói: “Tôi có thể giúp đỡ,” mà ngay cả Noãn Noãn và Giang Thành cũng nắm chặt tay lớn tiếng nhìn trời nói không: “Chúng ta là người bình thường, chúng ta là người bình thường, chúng ta không nhìn thấy ma quỷ.”

Mấy bạn thú cưng chịu ảnh hưởng của linh khí trong Noãn Viên nên vô cùng hiếu ý người cũng đua đòi theo chủ “uông uông” (chó), “meo meo” (mèo), “tê tê” (chắc hẳn quá =.) quyết tâm – chúng ta cũng là thú cưng bình thường không thể bình thường hơn.

Một lớn hai nhỏ cùng ba con thú cưng trừng mắt thảo luận, thuyết phục bản thân, đúng, quỷ ma gì gì đó là mây bay, bọn họ không nhìn thấy, không nhìn thấy gì hết!

Vì “Ghost Whisperer” quý thứ hai mới đăng tiếp nên ba mẹ con rất nhanh đã xem xong chương trình này, ba mẹ con lại không biết phải làm gì nữa, uể oải ngồi ở nhà mấy ngày, Liễu Chân Nhã đột nhiên đề nghị với hai cục cưng: “Noãn Noãn, Giang Thành, dù gì ở nhà cũng không biết làm gì, chúng ta đi du lịch nhé!?”

“Du lịch ă? Không đi!” cực kỳ ghét bỏ ánh mặt trời, bạn nhỏ Giang Thành lắc đầu kiên quyết: “Bên ngoài nóng lắm, con ghét nhất là đổ mồ hôi.”

“Con muốn đi, con muốn đi ăn Trường Giang ba tiên.” Noãn Noãn hưng phấn đến cả khuôn mặt hồng lên: “con còn muốn đi xem Tam Hạp, xem Đại Hải, leo Tam Sơn Ngũ Nhạc nữa...”

“Con gái, Trường Giang ba tiên là gì vậy con?” Liễu Chân Nhã giật giật khoe miệng, vừa mới nhắc đến ăn với chơi, con gái bảo bối nhà cô là hưng phấn nhất.

“Mẹ, cái này mà mẹ cứng không biết sao?” Noãn Noãn ném cho Liễu Chân Nhã ánh mắt “mẹ thật quê mùa” “Trường Giang ba tiên là chỉ thì (shi, hai tiếng) cá, cá đao, cá nóc, ngay từ tên gọi đã rõ ràng rồi!”. (Càfé: Chỗ này mình không hiểu lắm vì nó có liên quan đến tiếng Trung, mà mình thì một chữ bẻ đôi cũng không biết nên mọi người tạm chấp nhận nhé!)

Liễu Chân Nhã bĩu môi: “Mẹ biết tứ đại danh ngư, Thái Hồ tam bảo, con biết không?” Minh vậy mà bị con gái xem thường!

“Hừ hừ, cứ về ăn uống là con biết hết!” Noãn Noãn chống hai tay lên eo vẻ mặt đắc ý, sau đó lại nhào vào lòng Liễu Chân Nhã nịn nọt: “Mẹ, chúng ta lập ra một kế hoạch du ngoạn toàn bộ Trường Giang đi, hừ hừ, cái gì Trường Giang ba tiên, tứ đại danh ngư, Thái Hồ tam bảo đều phải ăn hết!”

Liễu Chân Nhã nuốt nước miếng: “Con gái, mấy cái đó đều là tiền không đầy con à, bây giờ chúng ta đi chuẩn bị, phải chi tiêu hợp lý mới được.” Ôi, tứ đại danh ngư (cá chép Hoàng Hà, cá bạc Thái Hồ, cá lư Tùng Giang, cá thì Trường Giang), Thái Hồ tam bảo (cá bạc, mai tễ và tôm trắng), cô cũng rất muốn ăn.

“Mẹ à” Noãn Noãn ngồi trong lòng, hay tay ôm cổ Liễu Chân Nhã: “Người ta vẫn hay nói phải tiêu tiền thì mới kiếm được tiền, mẹ cứ khư khư giữ cách tiêu tiền như vậy thì khi nào mới kiếm được tiền chứ? Mẹ, chúng ta muốn tiến về phía trước, phải học được cách tiêu tiền, sau này mới có thể kiếm nhiều tiền được. Giang Thành, chị nói có đúng không?” Noãn Noãn quay đầu trưng cầu ý kiến Giang Thành.

“Hả, gì chị?” Giang Thành này giờ vẫn còn đắm chìm suy nghĩ xem tứ đại danh ngư và Thái Hồ tam bảo là cái gì.

Giang Thành vẻ mặt mờ mịt, Noãn Noãn nhìn Giang Thành thì biết ngay cậu bé này giờ đang nghĩ cái gì, vì vậy không hề khách khí giả giọng xem thường cậu nhóc: “Em trai ngốc, bình thường lên mạng bảo em xem này xem kia không chịu, cứ lên mạng là chui đầu vào xem mô hình ô tô, máy bay, bây giờ thấy xấu mặt chưa?”

Giang Thành sững sốt, sau đó không chịu yếu thế, nhanh mồm nhanh miệng trả lời lại: “Chị thì cũng chỉ lên mạng xem ăn xem chơi nên mới biết mấy thứ này đầy thôi!”

Nhìn hai đứa nhóc bắt đầu ầm ĩ, Liễu Chân Nhã lên tiếng: “Được rồi, được rồi, nếu đã muốn đi chơi thì phải xem tour nào cho phù hợp cái đã, nên tự mình đi hay đi theo đoàn đây?”

Giang Thành xoay người nói: “Đi theo người khác có gì vui đâu mẹ, chúng ta đi một mình thôi, thích đi đâu chơi thì đi, muốn mua cái gì thì mua. Hơn nữa, con có cảm giác lần này đi du lịch sẽ gặp phải điều kỳ quái nhiều hơn là thú vị nữa đó!”

“Không phải đi chơi rồi gặp cái kia đó chứ?!” bị ảnh hưởng của “Quý Ngũ Giả”, Noãn Noãn ngay cả chữ “ma quỷ” cũng không dám nói. “Nếu thật sự gặp phải cái đó, chị thà ở nhà xem TV, lên mạng, học bài!”

Giang Thành liếc mắt xem thường: “Chị cũng có nhìn thấy gì đâu mà sợ?”

“Chị là con gái, sợ mấy cái đó là chuyện bình thường!” Noãn Noãn khoanh tay phản bác lại.

Liễu Chân Nhã đang định nói “vậy ở nhà không đi chơi nữa”, thì Giang Thành lên tiếng trước, giọng điệu nghiêm túc: “Mọi người không nghe Tiểu Mật nói là mọi việc phải thuận theo tự nhiên à? Mình càng muốn tránh càng không tránh được đấy!”

Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn suy sụp nhìn nhau, sau đó cùng đi vào thư phòng.

“Mẹ, chị, hai người đi đâu vậy? Định làm gì vậy?” Giang Thành vội chạy theo sau.

“Đi xem chỗ du lịch.” Hai mẹ con đồng thanh nói.

Thuận theo tự nhiên thì thuận theo tự nhiên đi, chỉ là ma quỷ thôi mà, cũng không phải chưa gặp bao giờ.

24. Chương 24

Người của Liễu gia là những kẻ đã yêu thích cái gì thì ngay lập tức biến thành hành động thực tế, tối hôm trước còn chuẩn bị lập kế hoạch đi đâu chơi, sáng sớm ngày hôm sau đã vác bao lớn bao nhỏ hành trang ngồi trên máy bay từ Thiên Hải đến thành phố Tô Châu rồi.

Tô Châu là nơi tuyệt vời nha, nhiều người đẹp, nhiều cảnh đẹp, lại nhiều đồ ăn ngon nữa.... Ngồi trên máy bay một chút, ba mẹ con đã ngửi được mùi của Thái Hồ tam bảo rồi.

Tuy là “Thái Hồ tam bảo” này là món ngon nhưng cũng không hề rẻ, nhưng ba mẹ con nhà họ Liễu đã ôm tâm trạng “đã đi chơi thì phải chơi thật đã, phải ăn thật đã”, muốn đem tất cả đồ ăn đặc sản của Tô Châu nếm thử một lần. Ngoại trừ Liễu Chân Nhã thành thạo còn đau xé lòng móc tiền ra trả, thì Noãn Noãn và Giang Thành lúc nào cũng hí hửng ôm mấy tính bảng trong tay tìm quán ăn ngon, quán nổi tiếng của thành phố.

Nhìn tiền trong ví mỗi ngày hơn trăm hơn ngàn bay ra, mấy ngày đầu Liễu Chân Nhã còn đau lòng, sau đó chỉ còn chết lặng, cuối cùng cảm thán dù gì bình đã mẻ lại càng thêm nứt nữa rồi thì tại sao chỉ có mỗi mình tiết kiệm mà không dám ăn chơi cho thoải mái? Hai tiểu quý kia còn không sợ sau này hít không khí mà sống, vậy mình sợ quái gì nữa?! Đáng giận, ăn, dùng sức ăn, dù sao mình kiếm tiền cần bản không cần tổn sức, tiêu hết tiền lại đi bán hoa quả!

Vì thế vắn vắn trong vài ngày, kẻ tiết kiệm thành tính Liễu Chân Nhã đã bị hai đứa nhóc xa hoa kia đồng hóa nhanh chóng – ăn ngon, chơi giỏi, xài tiền tốt!

“Thái Hồ tam bảo” hương vị quả nhiên rất ngon, ba mẹ con luyến tiếc rời khỏi Thái Hồ. Trước khi rời Tô Châu vài ngày, ba mẹ con đi dọc theo bờ Thái Hồ, đi đến chỗ khá hẻo lánh lấy cần câu ra ngồi câu cá – ăn một hai lần “Thái Hồ tam bảo” vẫn chưa đã ghiền, cho nên quyết định câu chút ít thành phẩm đem vào Noãn Viên nuôi, sau này muốn ăn thì tự làm, lại không phải mất tiền nữa!

Mỗi câu là trái cây trồng trong Noãn Viên, nhìn cái phao nhỏ dính trên sợi dây câu bắt đầu chìm nổi, vui mừng hơn hờ giật mạnh cần câu lên, ha ha, quả nhiên là một con cá chép mập mạp.

Không đến một giờ, ba mẹ con đã câu được hơn 20 con cá thả vào Noãn Viên, nếu không phải ba mẹ con chỉ muốn “Thái Hồ tam bảo” thì một giờ câu cá của ba mẹ con quả thật là đại thu hoạch rồi.

“Mẹ, con chỉ câu được cá mè, cá trắm đen, cá trích, còn cá bạc, mai tễ, tôm trắng một con cũng không câu được”. Noãn Noãn nhứt chí nhìn con cá trắm đen trên sợi dây câu .

“Cá bạc, mai tễ, tôm trắng thật là khó câu quá đi, hay là mỗi câu mình dùng tui nó không thích nhỉ? Hay là tui nó nhỏ quá, nên giành đồ ăn không lại mấy con cá mè, cá trắm?” Giang Thành cũng cảm thấy rất là phức tạp nhìn con tôm sông trên cần câu của mình, cậu nhóc muốn câu tôm trắng, sao cứ câu trúng tôm sông và tôm càng xanh là sao???

Liễu Chân Nhã ủ rũ buông cần câu trong tay xuống, “Hai tui con còn đỡ, ít nhất còn câu được cá, không như mẹ, từ đầu tới giờ chỉ toàn câu được cua!”

Ba mẹ con đang nhăn mày nhíu mặt suy nghĩ cách câu tam bảo, cách đó không xa có một con thuyền nhỏ đang bơi lại, một người đàn ông trung niên nhìn ba mẹ con hét to: “Có người câu trộm cá!”

Nghe thấy tiếng la, ba mẹ con vội vàng ném ngay cần câu trong tay quay đầu bỏ chạy, bây giờ không chạy thì đợi đến bao giờ, đợi bị phạt tiền à?!

Đứng nhìn Noãn Noãn mới hơn ba tuổi, Giang Thành cũng mới hai tuổi mà xem thường, hai đứa nhóc đó chạy nhanh khủng khiếp, nháy mắt đã chạy xa hơn trăm mét.

Liều Chân Nhã vừa chạy theo sau hai con vừa cảm thán hai bảo bối có tố chất vận động viên nhà mình — mà hoàn toàn quên mất việc dạy con mình câu cá trộm là hành vi sai trái.

Chạy đến chỗ có nhiều người, ba mẹ con thoải mái hòa vào dòng người giả vờ như du khách, ờ, cơ bản không cần phải giả vờ, họ vốn là du khách mà nhỉ?!

Kế hoạch câu trộm “Thái Hồ tam bảo” thất bại, ngày hôm sau ba mẹ con phải rời Tô Châu rồi, ba mẹ con đặc biệt bóp tay, không lẽ nhà mình không có duyên với “Thái Hồ tam bảo” sao? Uể oải một chút lại nghe nhóm du khách bên cạnh thảo luận việc mua cá bạc bột, Liều Chân Nhã bưng tỉnh vỗ trán, chỉ nhớ đi câu cá bạc, mai tể, tôm trắng có sẵn ở Thái Hồ mà quên mất Thái Hồ tam bảo cũng từ cá con mà lớn thành đây thôi!

Nhóm du khách bên cạnh còn đang than thở bây giờ muốn ăn cũng không được ăn Thái Hồ tam bảo chính tông tự nhiên, thì Liều Chân Nhã đã kéo Noãn Noãn và Giang Thành đến chỗ nhân viên công tác ở đây hỏi mua cá bột.

Tối đến, ba mẹ con cười tủm tỉm ngồi xổm bên bờ hồ mới trong Noãn Viên, hai mắt khát khao nhìn chăm chăm mấy chấm nhỏ màu trắng trong nước, qua vài tháng nữa thôi là cả nhà bọn họ ăn được Thái Hồ tam bảo xuất phát từ Noãn Viên rồi.

“Thanh Long, đến lúc đó tao sẽ mời mày ăn Thái Hồ tam bảo cực ngon nhé!” Giang Thành thân thiết vỗ vỗ bạn Thanh Long đang quần mình quanh cổ cậu nhóc ló đầu ra.

“Tê tê”, Thanh Long thè cái lưỡi phân nhánh của nó liếm má Giang Thành, hai mắt tròn tròn nhìn cậu nhóc như nói cảm ơn.

“Meo meo” giống như hiểu được đối thoại của Giang Thành và Thanh Long, Tiểu Khả Ái mấp míp cọ cọ đầu vào lòng bàn tay nhỏ bé của Noãn Noãn, hai mắt sáng trưng nhìn Noãn Noãn cứ như nhắc nhở cô bé khi nào ăn Thái Hồ tam bảo đừng quên nó vậy.

“Ngoan, ngoan, chắc chắn chị sẽ không quên phần của Tiểu Khả Ái rồi!” Noãn Noãn ôm Tiểu Khả Ái vào lòng, con mèo nhỏ vì vậy mà híp mắt thỏa mãn.

Tục ngữ vẫn nói “vật tựa chủ nhân hình”, Tiểu Khả Ái thì thích làm nũng như Noãn Noãn, Thanh Long giống Giang Thành khí phách mười phần, thỉnh thoảng ngang ngược như tiểu bá vương, Tuyết Tuyết của Liều Chân Nhã thì rất có phong thái đại ca thường xuyên dẫn hai đứa nhỏ kia chơi đùa.

“Tiểu Nhã à, Noãn Viên bây giờ thứ nhiều nhất là cá đó, cô bỏ thêm thứ khác vào đi.” Tiểu Mật chớp chớp hai mắt khát vọng nhìn Liều Chân Nhã “ Cô hứa cho tôi con ngựa và thỏ, đến giờ chẳng thấy bóng dáng đâu hết!”

Nhìn vẻ mặt hờn dỗi của Tiểu Mật, Liều Chân Nhã lập tức lấy lòng đem Tiểu Mật để vào lòng bàn tay: “Ngoan nào, tôi không quên, lần này tôi đi du lịch là để tìm đồ tốt bỏ vào Noãn Viên đây thôi. Nhưng mà cô cũng phải biết mọi việc phải tùy duyên chứ, động vật mà vừa mắt tôi thật ra cũng không nhiều, cho nên....” Liều Chân Nhã cũng không muốn cứ con vật nào sống cũng thả vào Noãn Viên, ít nhất cô phải thấy nó đáng yêu hoặc thuận mắt mới được.

“Được rồi, tôi không thúc giục cô nữa” Tiểu Mật khẽ gật đầu, “Chơi ở Tô Châu xong rồi, sắp tới cô định đi đâu?”

“Hồ Động Đình, lầu Nhạc Dương” Liều Chân Nhã cười cười nói tên trạm tiếp theo. “Ha ha, ở đó có tứ đại danh ngư và Trường Giang ba tiên.”

“Tiểu Nhã, cô chính là cái đồ chỉ biết ăn thôi!” Tiểu Mật không khách khí chỉ chỉ ngón tay vào trán Liều Chân Nhã, “Cô xem, từ khi cô có Phi Lam tới giờ, trừ Tuyết Tuyết, Tiểu Khả Ái và Thanh Long ra, thì những động thực vật khác cô thả vào đây chỉ toàn là đồ ăn thôi.”

“Ha ha, ha ha...” Liễu Chân Nhã chỉ biết cười trừ không tìm được lời phản bác.

Tới Thành phố Nhạc Dương, ba mẹ con Liễu gia khôi phục hành động như ở Tô Châu – ăn món ngon Trường Giang ba tiên, tứ đại danh ngư, dạo hồ Động Đình, đi lầu Nhạc Dương, mua cá bột Trường Giang ba tiên và tứ đại danh ngư.

Ở Nhạc Dương an an ổn ổn chơi 10 ngày, ba mẹ con lại ngồi máy bay đi Côn Minh. Ba người muốn đi cảm thụ cảm giác cái gọi là mùa hè ấm áp như xuân, đi xem mười tám học sĩ trong truyền thuyết (trên phẩm hoa sơn trà).

Nhìn ngắm những thắng cảnh nổi tiếng Vân Nam xong, ba mẹ con lại vòng đi Thụy Lệ. Thụy Lệ phong cảnh như tranh làm say đắm lòng người, được ví như “công viên rừng rậm tự nhiên”, “vương quốc động vật”, phong cảnh tú lệ nơi đây là khu Thụy Lệ Giang, là thắng cảnh cấp quốc gia, rừng mưa á nhiệt đới, tập trung động thực vật quý hiếm – “công viên sinh thái Uyển Đình”, có cảnh đẹp nông thôn tú lệ, có nét đặc sắc phong cách nước ngoài, có hành trình đào bảo, mua sắm châu báu làm lòng người kích động.

Ba mẹ con Liễu Chân Nhã đến Thụy Lệ là hướng về “Hành trình đào bảo, mua sắm châu báu” mà đến.

Khi đi chơi ở hồ Động Đình, nghe mấy du khách cũng đi chơi ở đó nói là đi Hồ Động Đình xong sẽ đến Thụy Lệ “đổ thạch”. Đó là lần đầu tiên Liễu Chân Nhã nghe nói đến từ “đổ thạch”, khi trở về khách sạn thì mới biết cái gì gọi là “đổ thạch”, sau đó liền động lòng, đem kế hoạch ban đầu là ngồi thuyền từ Hồ Bắc Nghi Xương đến Trùng Khánh dạo eo Ba Hạp đổi thành đi dạo Vân Nam.

Một nhà ba người xoay tay chạy đi Thụy Lệ, Tiểu Mật nói ngọc chứa linh khí là ngọc tốt, như ba mẹ con Liễu Chân Nhã đã quen tiếp xúc với linh khí rồi nên mặc dù là hàng len dạ (ngọc bích nguyên khối chưa qua gia công) chất thành núi, ba mẹ con cũng có thể dựa vào bản năng mà chọn ra ngọc tốt được.

Cơ hội phát tài tốt như vậy, không tóm lấy chính là đồ ngốc, vừa đúng ba người nhà Liễu gia là những kẻ thông minh, cho nên đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội phát tài này rồi.

Trong một đồng da lông lợn xộn, ba mẹ con Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành cầm đầu lựa lựa chọn chọn, cuối cùng ra được vài cục. Mỗi cục như vậy là 300 đồng, ba người chòn được tám cục là 2400 đồng, Noãn Noãn, Giang Thành nhìn lướt qua chất lượng, trong tám cục đá thì ít nhất có hai cục là có liêu (đại khái là có chất lượng) – như theo lời Tiểu Mật nói, để bọn họ lựa ra ngọc tốt trong mớ hàng len dạ này quả thật rất nhẹ nhàng, vì hàng len dạ cầm trong tay họ sẽ có cảm giác ấm hoặc lạnh, không thể nào không có cảm giác.

Tuy đây là cơ hội phát tài tốt, nhưng Liễu Chân Nhã không hề quên bản thân khi là Cốc Tuyết ngày trước vì phát tài mà trả giá sinh mạng của mình, ở đời phải biết bỏ ra thì mới có được, càng có lòng tham thì cuối cùng cũng không thu được gì mà thôi.

Liễu Chân Nhã và hai con không tham, chỉ hi vọng ngọc tốt họ chọn ra trong mớ hàng len dạ này có thể giúp bọn họ bù lại số tiền của chuyến du lịch này thôi, tầm trên dưới 10 vạn gì đó.

Những du khách, quần chúng mua hàng len dạ, sẵn tiện mua ngọc bích từ cửa hàng châu báu vậy xem ông chủ cửa hàng, đồng thời là thợ cắt ngọc đang cắt mấy khối ngọc mà mẹ con Liễu Chân Nhã mua từ đồng hàng len dạ.

Một khối mở ra, bên trong không có gì. Đám người phát ra một tràng âm thanh thất vọng.

Liên tục cắt năm cục đều không thấy màu xanh, bắt đầu có người rời khỏi không xem nữa, lúc rời đi còn cảm thán: “Đánh cuộc nào có dễ dàng như vậy đâu, hai ngàn hơn chứ ít gì, ba đứa nhỏ này sợ bị lừa rồi.”

Ba mẹ con Liễu Gia vẫn ung dung trấn định: “Chú, cứ cắt tiếp đi.”

“Bé con ơi, cắt năm cục rồi mà không thấy tí màu xanh nào hết, ba cục còn lại sợ cũng không ra gì đâu. Hay cứ để lại ba cục này không cắt, mang về làm kỷ niệm đi.” Ông chủ tiệm trung niên lần đầu khuyên người đổ thạch không cắt hàng len dạ, vì nhìn thấy ba đứa nhóc đáng yêu như búp bê nên không nỡ nhìn bọn chúng thất vọng thôi.

“Không sao, chú cứ cắt đi, dù sao thì cũng chỉ có hai ngàn thôi, không trúng thì không trúng, chứ mang mấy cục đá nặng này về nhà, nhét vào ba lô mất công nặng nề.” Liễu Chân Nhã làm bộ như không quan tâm

đến tiền bạc trả lời ông chủ.

Ông chủ lắc đầu tiếp tục cắt.

Khi Liễu Chân Nhã còn đang chăm chú nhìn động tác của ông chủ, thì chợt nghe âm thanh thỉnh cầu liên tục bên tai: “Người có linh khí nồng đậm trên người, làm ơn mang tôi về nhà đi, làm ơn mang tôi về nhà đi...”

“Mẹ...” Noãn Noãn và Giang Thành lặng lẽ kéo tay áo Liễu Chân Nhã, bọn chúng cũng nghe thấy âm thanh kia.

“Đem tôi mang đi đi, cầu người, làm ơn mang tôi đi...” Âm thanh mềm nhẹ tiếp tục cầu xin.

Liễu Chân Nhã cau mày nhìn đồng hàng len dạ, cuối cùng tầm mắt dừng ở đồng hàng len dạ 30 đồng một cục thấy một ánh bạc quang, là nó đúng không?

Liễu Chân Nhã liếc mắt nhìn Giang Thành một cái, Giang Thành hiểu ý đi đến đồng hàng len dạ không đáng tiền kia.

Giang Thành cầm một cục đá màu vàng nhỏ bằng trứng chim đi đến chỗ ông chủ cửa hàng: “Chú ơi, cục đá này thật đáng yêu, con muốn mua nó, bao nhiêu tiền vậy ạ?”

Ông chủ liếc nhìn cục đá này nhận ra nó thuộc loại không đáng tiền, tuyệt đối không thể cắt ra được tí màu xanh nào liền nhếch môi cười nói với Giang Thành: “Cục đá này không đáng tiền, không thể ra tí màu xanh nào đâu, chú tặng luôn cho con đấy!” Nói xong thì cúi đầu tiếp tục cắt hàng len dạ.

“Con cảm ơn chú.” Giang Thành ra vẻ đáng yêu tươi cười cảm ơn ông chủ, thuận tay đem hòn đá bỏ vào túi quần, ngẩng đầu cười hì hì với Liễu Chân Nhã.

“Ồ kìa, xanh rồi, ra màu xanh rồi!” bên này, ông chủ cửa hàng cắt một trong hai cục đá cuối cùng, một dao theo khe đá hạ xuống, sườn bên cục đá hở ra một màu xanh biếc lung linh.

“Thật sự ra màu xanh rồi!” mọi người bắt đầu hưng phấn, xôn xao đứng lên.

Thợ cắt còn chưa cắt xong, một người buôn ngọc thạch bên cạnh nhìn thấy đã bắt đầu kích động ra giá: “Tôi ra giá mười vạn!”

“Tôi ra 15 vạn.”

“Tôi ra 22 vạn.”

“Tôi ra 45 vạn.”

“50 vạn, cô gái trẻ, 50 vạn, cô chuyển nhượng cho tôi nhé!”

Liễu Chân Nhã nhìn đám người buôn ngọc đổ mắt thi nhau ra giá bên cạnh, không khỏi lú lười một hồi, một cục đá giá ban đầu 300 đồng, trong giây lát tăng lên 50 vạn, trách không được du khách khi nghe nhắc đến đồ thạch là hai mắt sáng lên, quả là giàu sau một đêm không phí sức.

“Loại bằng!” ông chủ dùng nước lau những vụn đá xung quanh, trong đám người liền có người la lên.

“Cô gái trẻ, cục đá này cô bán không?” hai mắt đám buôn ngọc đồng loạt nhìn chăm chăm vào Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã bị từng ấy ánh mắt nhìn chăm chăm sau gáy đổ mồ hôi lạnh, “bán, ai ra giá cao thì được”. Cô sợ là nếu bây giờ không bán thì cũng đừng mong đi ra được con đường châu báu này.

“150 vạn, tôi ra giá 150 vạn.” Yên tĩnh được chốc lát, đám buôn ngọc bắt đầu cạnh tranh ra giá.

“200 vạn!”

“300 vạn!”

“311 vạn!”

“500 vạn!” Một người đàn ông trung niên nhìn có vẻ tài đại khí thô thét lên, tạp âm hỗn loạn nháy mắt yên tĩnh. Những người buôn ngọc không ra giá cao hơn 500 vạn được liền nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn người đàn ông trung niên kia, đáng giận, vì nghĩ ở đây không có nhà buôn ngọc lớn nên bọn họ mới lớn gan cạnh tranh ra giá ở đây, ai ngờ mới vừa bắt đầu ra giá thì nhà buôn ngọc lớn này cứ như ruồi bọ đánh hơi ngay lập tức tới rồi.

Giá cao thì được, người đàn ông trung niên kia ngay lập tức dùng điện thoại chuyển 500 vạn vào tài khoản ngân hàng của Liễu Chân Nhã.

Một cục đá hàng len dạ có linh khí bình thường trong nháy mắt có thể bán ra lời hơn 490 vạn, vậy cái cục có càng nhiều linh khí thì càng bán được giá hơn đúng không?

Liễu Chân Nhã cười mỉa kéo Noãn Noãn và Giang Thành lách vào đám người đến trước mặt ông chủ cắt ngọc: “Ông chủ ơi, bọn con ra ngoài cũng lâu rồi nên phải về tìm ba mẹ đây, với lại tụi con cũng kiếm được khá nhiều rồi, cục đá còn lại con cho chú đấy!” Buôn bán lời hơn 400 vạn, còn cục đá là quỷ hay là yêu tinh lấy ra từ cửa hàng nữa, Liễu Chân Nhã không dám kiếm tiền tiếp, cũng muốn bồi thường cho ông chủ một ít, vậy thì đem cục đá nhất định cắt ra ngọc kia cho ông chủ đi.

Một hơi chạy về khách sạn, ba mẹ con không hẹn mà cùng vội vuốt mồ hôi lạnh chảy ra trên trán, tiền này thật dễ kiếm, nhưng mà lại bất an, vẫn cảm thấy tiền từ trên trời rơi xuống thì luôn dễ dẫn đến tai họa.

Nó rốt cuộc là gì vậy? ngọc thạch tinh? Hay quỷ ma nhập vào ngọc thạch? Hay là thể loại quỷ ma linh tinh nào đó?

25. Chương 25

Liễu gia ba người, ba con thú cưng và Tiểu Mật, bảy sinh vật không cùng giống loài cùng ngồi xung quanh trong một viện mang phong cách cổ xưa mà ở giữa là một hòn đá tỏa ra ánh sáng trắng.

“Này, cô là ai?” Giang Thành dùng ngón tay lật tới lật lui hòn đá.

“Chào mọi người, thiếp thân gọi là Tấn Ngâm, Ngọc Tấn Ngâm.” Hòn đá màu vàng phát ra ánh sáng trắng chợt lóe lên, giống như Ngọc Tấn Ngâm đang cùng mọi người chào hỏi.

“Cô là yêu tinh đúng không? Là ngọc tinh?” Tiểu Mật cứ như gặp được người thân ôm chầm lấy hòn đá cọ cọ.

“Không phải, thiếp thân là người....à, mà không đúng, thiếp thân chết rồi, có thể xem như là ma.”

“Vậy sao cô vào trong hòn đá được?” Noãn Noãn lập tức hỏi tiếp.

“Thiếp thân bị người ta làm phép vĩnh viễn không được siêu sinh, sau khi chôn xuống đất thì bị hòn đá này hút vào. Thiếp thân cứ nghĩ là sẽ ra được, nhưng cuối cùng không thể ra, nhưng mà ở trong hòn đá này cũng thoải mái lắm, nó rất ấm nên thiếp thân xem như là được sưởi ấm. Nhưng mà năm ngoái thiếp thân bị người ta đào lên, sau đó thì cơ thể cảm thấy ngày càng lạnh đi, cũng ngày càng trở nên không có sức lực. Sau này thiếp thân nghe thấy người đào thiếp thân lên nói là hòn đá thiếp thân đang ngụ là ngọc phi thúy nguyên thạch, thiếp thân mới hiểu cái cảm giác ấm áp kia chính là linh khí, mà thiếp thân bị lạnh là do bản thân bị rời khỏi đất mẹ nên linh lực không còn đủ nữa.”

“Ôi, ai mà ác như vậy thế, lại làm phép cho người khác không thể siêu sinh.” Tiểu Mật đồng tình nhìn hòn đá nhỏ “Nhưng mà cũng coi như là cô may mắn rồi, bị hòn ngọc thạch này hút vào, nếu không có nó, giờ này chắc cô đã sớm hồn phi phách tán rồi.”

“Là đại tỷ của thiếp thân cho người hại chết thiếp thân rồi làm phép chôn xuống để thiếp thân không được siêu sinh.” Ngọc Tấn Ngâm nhẹ nhàng trả lời nhưng giọng nói không giấu được sự thương tâm.

“Đại tỷ sao?” Noãn Noãn và Giang Thành nhìn nhau, gật đầu nói: “Thật đáng thương, không ngờ lại có người làm chị ác độc như vậy.”

“Nàng ấy không phải chị ruột của thiếp thân, nàng là chính thê của phu quân thiếp thân. Đại tỷ hận thiếp thân đoạt sủng ái của phu quân nên mới...”

Đối với lời của Ngọc Tấn Ngâm, Noãn Noãn, Giang Thành và Tiểu Mật không có phản ứng gì, Liễu Chân Nhã bất ngờ hoảng hốt, thiếp thân? Phu quân? Đây là cách xưng hô của phụ nữ thời cổ đại với chồng phải không? “Ngọc....Ngọc phu nhân, cô bị chôn trong lòng đất bao lâu rồi?”

“Không nhớ rõ nữa, dù sao cũng lâu lắm rồi. Thiếp thân chỉ nhớ lúc thiếp thân chết là triều Đại Chu, Tắc Thiên hoàng đế cầm quyền, thiếp thân là người Trường An.”

“Ôi!” Liễu Chân Nhã há hốc miệng, nuốt nuốt nước miếng nói với Tiểu Mật cũng đang ngạc nhiên bên cạnh: “Tiểu Mật, tuổi của cô ấy còn lớn hơn Phỉ Lam nữa đấy!” Phỉ lam mới mấy trăm tuổi, còn Ngọc Tấn Ngâm đã hơn ngàn tuổi luôn rồi.

“Ngọc phu nhân, chúng tôi phải làm sao để mang cô ra khỏi hòn đá này đây?” Nếu đã mang cô ấy về đây, Liễu Chân Nhã đương nhiên không thể để cô ấy nằm trong hòn đá lạnh băng này rồi.

“Thiếp thân cũng không biết đi ra thế nào nữa, chỉ là cảm thấy mọi người mang linh khí rất nồng nên mới hi vọng được mọi người mang theo. Bây giờ thiếp thân cảm thấy rất tốt, không ra ngoài được cũng không sao.”

Tiểu Mật bay xung quanh hòn đá mấy vòng, sau đó dừng lại trước mặt Liễu Chân Nhã nghiêm túc nói: “Tiểu Nhã, tôi cảm thấy Ngọc phu nhân và hòn ngọc này đã hòa thành một thể, bây giờ cô ấy không đơn thuần là ma nữa, mà đã có hình thể ngọc tinh luôn rồi. Ngọc Tấn Ngâm, ngọc thạch, sau khi chôn linh hồn Ngọc phu nhân bị ngọc thạch này hút đi, coi như là duyên phận, Ngọc phu nhân vẫn có thể lấy hình thể khác mà trở lại làm người.”

“Cô nói là Ngọc phu nhân có thể tự mình tu luyện để trở lại làm người sao, vậy bản thể của cô ấy sẽ là ngọc sao?” Liễu Chân Nhã sợ hãi không thôi, là ngọc tinh đó, ma quỷ đã gặp phải rồi, bây giờ là đến yêu tinh chân chính lên sân khấu sao? Đúng như Giang Thành nói là chuyến đi này thật là muôn màu muôn vẻ mà.

“Ừm” Tiểu Mật vui vẻ sờ sờ cái đầu nhỏ, hai mắt trong veo, rốt cục đã có yêu tinh làm bạn với cô rồi. “Bây giờ cô ấy không thể biến hình vì vẫn chưa đủ linh lực, nhưng hiện tại cô ấy đang ở trong Noãn Viên, sẽ rất nhanh biến hình được thôi.”

“Phải làm như thế nào vậy?” Liễu Chân Nhã hí hửng hỏi, có thể tận mắt trông thấy ngọc tinh biến hình bảo không kích động sao được chứ?!

“Chờ một chút, để tôi bày trận cái đã, để tránh cho khi cô ấy biến hình ảnh hưởng đến sự vận hành linh khí trong Noãn Viên.” Tiểu Mật vừa vươn cánh tay béo mập làm những động tác khó hiểu vừa bay xung quanh hòn đá nhỏ, sau khi kết thúc một chút, Tiểu Mật nhìn Liễu Chân Nhã với ánh mắt mong chờ: “Bước cuối cùng, nhỏ một giọt máu của cô lên hòn đá đi”.

Liễu Chân Nhã làm theo, dùng cái dao nhỏ mắc trên chìa khóa cắt một đường nhỏ trên ngón tay, nhỏ một giọt máu lên hòn đá.

Một chùm sáng lóe mắt hiện ra làm mọi người và lũ thú cưng không thể không nhắm mắt lại.

“Thiếp thân Ngọc Tấn Ngâm gặp qua cái vị, các vị mạnh khỏe.” Âm thanh dịu dàng như gió xuân thoảng qua bên tai mọi người.

Liễu Chân Nhã mở mắt ra, một gương mặt như cung nữ cổ trang trong tranh đứng rõ ràng trước mắt – tuổi khoảng 21, 22, mày liễu cong cong, mắt hạnh đa tình ẩn chứa nụ cười, mũi ngọc nhỏ nhắn, bờ môi đỏ ngọt như anh đào....Mỹ nữ đó, mỹ nữ không hề trang điểm chút nào đâu! “Ngọc phu nhân, cô khỏe, tôi là Liễu Chân Nhã.” Trước mặt là vị Ngọc phu nhân khí chất siêu phàm, Liễu Chân Nhã không tự chủ cất giọng nhỏ nhẹ, “Hai đứa bé này là con tôi, con gái tên Cốc Noãn, con trai gọi Liễu Giang Thành. Đây là Tiểu Mật, cô ấy cũng giống như cô, là tinh linh hoa cỏ. Mấy vật nhỏ bên cạnh là những người bạn nhỏ của gia đình chúng tôi, chớ gọi là Tuyết Tuyết, mèo tên Tiểu Khả Ái, còn chú rắn xanh kia tên Thanh Long.”

Mấy bạn thú cưng cực kỳ hài lòng với cách giới thiệu ngang hàng về bọn chúng của Liễu Chân Nhã nên đều chạy đến liếm đồng hồ trên tay Liễu Chân Nhã như cảm ơn rồi chạy đến cọ cọ bên chân Ngọc Tấn Ngâm, nhìn qua có vẻ bọn chúng rất thích ngọc tinh này. Cũng đúng, có lẽ chỉ có Ngọc Tấn Ngâm mới đúng với câu “Ôn nhuận như ngọc” mà thôi.

So với sự kinh hãi khi lần đầu tiên gặp ma, thì khi gặp Ngọc Tấn Ngâm đến giờ Liễu Chân Nhã chỉ toàn thấy kinh hãi mà thôi. Ngọc Tấn Ngâm bị chôn trong lòng đất hơn ngàn năm, nhưng bản tính vẫn thiện lương đơn thuần như khi còn sống, hơn nữa còn tinh thông cầm kỳ thi họa, biết nấu nướng thêu thùa, bởi vì Liễu Chân Nhã giúp cô biến lại thành người nên cô ấy liền khư khư cố chấp nhận định Liễu Chân Nhã là chủ nhân....Nhân tài toàn năng như vậy thời buổi này tìm ở đâu ra?

Liễu Chân Nhã cười tủm tỉm kéo tay Ngọc Tấn Ngâm nói: “Chị Ngọc, từ nay về sau chị sẽ là thành viên của gia đình em.” Trong lòng lại cân nhắc xem làm thế nào để làm chứng minh thư cho Ngọc Tấn Ngâm, cũng như làm thế nào để giới thiệu với người khác về cô ấy. Về phần xưng hô, tuy là biết cô ấy là tổ tông của tổ tông của tổ tông...Nhưng mà cô ấy nhìn qua rất trẻ, cái từ “bà” có đánh chết cũng không mở miệng gọi được.

Chờ Ngọc Tấn Ngâm đi dạo cùng với mấy người bạn nhỏ, Liễu Chân Nhã thần thần bí bí hỏi Tiểu Mật: “Tiểu Mật, chị Ngọc bây giờ là Ngọc tinh, vậy khi nào chị ấy tu thành tiên?”

“Khó lắm.” Tiểu Mật thở dài lắc đầu “Chị ấy có linh hồn thuần khiết nên mới bị linh khí của ngọc hút vào. Một viên ngọc đơn thuần muốn tu thành hình người mà có người chỉ dạy cũng phải mất hơn vạn năm, ma quỷ tinh khiết hướng thiện tu thành quỷ tiên tương tự cũng mất bảy tám vạn năm, huống chi chị ấy hiện tại không phải ngọc đơn thuần cũng không phải ma quỷ đơn thuần, chị ấy là ngọc nhưng mang linh hồn con người, nếu không gặp được kỳ ngộ, cả đời này khả năng vĩnh viễn không thể thành tiên.”

“Kỳ ngộ sao....” Liễu Chân Nhã nghĩ đến kỳ ngộ xuất hiện bên người mình rất nhiều, không biết đến lúc đó....

“Không có khả năng đâu.” Tiểu Mật nhìn thấu suy nghĩ của Liễu Chân Nhã. “Tôi nói kỳ ngộ ở đây chính là có tiên nhân chỉ điểm, hoặc là có được một quyển công pháp tu tiên. Gặp tiên nhân thì không có khả năng rồi, trừ khi phải lịch kiếp, nếu không những người thành tiên vĩnh viễn không quay lại phàm trần, dù cho trái đất bị diệt vong cũng vậy. Công pháp tu tiên thì còn có thể có một hai bản, nhưng đều được những gia tộc cổ xưa bảo vệ nghiêm mật từ đời này sang đời khác, những gia tộc này không phải là người chúng ta có thể trêu chọc, cho nên cô đừng vọng tưởng gì nữa.”

Liễu Chân Nhã nghe những lời Tiểu Mật nói xong liền bỏ qua việc tìm phương pháp có thể giúp Tiểu Mật và Ngọc Tấn Ngâm thành tiên, cũng đúng, cứ đơn giản mà sống thế này cũng không phải là không tốt.

Sáng sớm hôm sau, Liễu Chân Nhã và hai con đi từ Lệ Thụy vòng sang Côn Minh, rồi từ Côn Minh ngồi máy bay về thành phố Thiên Hải.

Đi chơi một tháng, trên dưới mười ngày nữa là đến khai giảng rồi, cũng đã đến lúc mẹ con họ phải về nhà.

Đem vòng tay, ngọc bội mua ở Lệ Thụy cho Vương Tú, Ngô Trạch và Hường San, Liễu Chân Nhã lấy chìa khóa biệt thự từ chỗ Vương Tú về nhà – thế giới bên ngoài thật tuyệt vời, nhưng nhà chính là chỗ để nghỉ ngơi, con người dù có đi đâu cũng không thể không nhớ ngôi nhà của chính mình.

Hít vào một hơi không khí ở nhà, Liễu Chân Nhã đem thú cưng từ trong Noãn Viên thả ra, ba bạn thú cưng cũng rất nhớ lâu trên lầu dưới nên nhảy nhót, ngửi ngửi khắp nơi xung quanh.

Liễu Chân Nhã và hai con đem đồ vật mua được khi đi du lịch sắp xếp ngăn nắp xong, tắm rửa thay đổi quần áo sạch sẽ, sau đó ba người tính toán chào đón thành viên mới của gia đình.

“Chị Ngọc, có thể ra rồi.” Liễu Chân Nhã cất tiếng gọi, Ngọc Tấn Ngâm trên người mặc chiếc váy hoa liền thân ngượng ngùng xuất hiện.

“Muội muội, quần áo này thật kỳ quái quá!” Ngọc Tấn Ngâm hai tay kéo kéo sửa sửa bộ váy, gương mặt trắng noãn xấu hổ đỏ bừng. Quần áo đời Đường vốn rất cởi mở, đa phần đều lộ nửa ngực ra ngoài, nhưng mà thân dưới thì váy dài phủ kín, cho dù là con hát thì cũng chỉ lộ ra đôi giày thêu mà thôi. Nhưng mà cái váy này, bên trong không phải mặc tiết khổ, mà là cái gọi là quần lót không che đậy được da thịt bao nhiêu.

Ngọc Tấn Ngâm mặc quần lót và váy liền, cảm giác như không mặc gì không khác là bao, nửa người dưới trống không, gió thổi qua liền cảm thấy lạnh lẽo, nếu gặp phải đấng đờ tử, cái váy này quả thật không an toàn chút nào.

Liều Chân Nhã bắt ngờ nhìn Ngọc Tấn Ngâm, mái tóc dài buông xõa, làn váy nhẹ bay bay, chị Ngọc đúng thật là mỹ nhân như vàng như ngọc mà, á, chị ấy mà đi làm diễn viên, không chừng người gọi là ngôi sao nổi nhất bây giờ cũng không so được ấy chứ. “Chị Ngọc, chị mặc nhiều sẽ thấy quen thôi. Trước kia em cũng không mặc váy, nhưng mặc dần dần cũng thành thói quen.”

“Ừ” Ngọc Tấn Ngâm gật đầu cố không ngượng ngừng nữa, nhập gia tùy tục, cô đã dừng chân ở thời đại này, nhất định cũng phải hòa nhập với tập tục ở đây.

Liều Chân Nhã và hai con vô cùng nhiệt tình giúp Ngọc Tấn Ngâm hòa nhập với thời đại, mang cô đi xem phim, dạo trung tâm thương mại, đi Kentucky Fried Chicken, MacDonald, hát Karaoke, uống rượu tây. . .

Cuối tháng 8, trừ bỏ khí chất đoan trang, hiền hòa không thể thay đổi thì cách nói chuyện, cách cư xử của Ngọc Tấn Ngâm đều đã như người hiện đại rồi, đến khi Liều Chân Nhã bắt đầu khai giảng để cô ấy một mình ở nhà hoàn toàn không có gì phải lo lắng nữa.

Ngày 31 tháng 8, Liều Chân Nhã mang Noãn Noãn, Giang Thành và Ngọc Tấn Ngâm làm thủ tục nhập học cho Noãn Noãn và Giang Thành trước, sau đó lại dẫn cả nhà đến trường trung học số 7 nơi cô sắp học.

Trường trung học số 7 thành lập được một năm rưỡi, phòng học chính đều ở trên lầu, sân thể dục và các phương tiện công cộng nhìn qua đều rất hiện đại. Hôm nay là ngày nhập học thứ 2, trong trường phụ huynh và học sinh kẻ đến người đi, cũng có chút không khí nhộn nhịp của ngày tựu trường.

Ở bảng thông báo phân ban, Liều Chân Nhã dùng thị lực 1.5 của mình nhìn thấy bản thân được phân vào ban 1, lại nhìn tên giáo viên chủ nhiệm ban 1 xong, Liều Chân Nhã kéo cả nhà đi tìm giáo viên chủ nhiệm lớp đóng tiền, báo danh.

Liều Chân Nhã đi đến vị trí quy định của ban 1 báo danh, nhìn thấy giáo viên chủ nhiệm mới của cô – Chu Lệ, một người phụ nữ trên dưới 40 tuổi, rất tốt, ánh mắt, khuôn miệng đều mang nét cười, xem ra không phải loại giáo viên hung dữ.

Xếp hàng phía trước Liều Chân Nhã là một nữ sinh, cả người nước hoa đậm đặc gay mũi làm Liều Chân Nhã không nhịn được phải hắt hơi mấy cái.

Nữ sinh kia quay đầu tỏ vẻ chán ghét liếc Liều Chân Nhã: “Muốn hắt hơi thì đi ra ngoài kia, đừng ở đó mà phun nước miếng lên người tôi.”

Liều Chân Nhã không biết nên khóc hay nên cười, thầm nói trong lòng nếu cô không xịt nhiều nước hoa như vậy thì mắc gì thôi phải hắt hơi? Ngắc đầu nhìn gương mặt cô gái kia xong, trong nháy mắt Liều Chân Nhã thu hồi lại tất cả kháng nghị trước đó – ơ hay, đây không phải là cô em gái cùng cha khác mẹ nhỏ hơn cô 1 tuổi Liều Trân Trân hay sao? Sau này bọn họ phải học cùng nhau thế nào đây?

Trời ạ, bây giờ cô đổi sang trường khác học còn kịp không đây?

26. Chương 26

Hiện tại chuyển trường đương nhiên vẫn còn kịp, chỉ là phải chuyển dời học phí rất lộn xộn, cho nên Liều Chân Nhã quyết định về sau cứ coi Liều Trân Trân như người xa lạ là được rồi, còn bây giờ cứ xem như không quen mà tiếp tục báo danh.

Giáo viên chủ nhiệm Chu Lệ quả thực là điển hình của cô giáo như mẹ hiền, đối mặt với cô học sinh đứng thứ hai toàn thành phố Liều Chân Nhã cô chỉ nhẹ nhàng cười nói: “Lên trung học rồi, tiếp tục cố gắng nhé!”

Liều Chân Nhã rất vui khi có được một cô giáo chủ nhiệm kiêm giáo viên môn Văn dịu dàng dễ gần như vậy, tính tình nhã nhặn mềm mại, không tỏ ra nịnh nọt, thiên vị, có một giáo viên như vậy thì mới có học sinh tốt được.

Sáng sớm ngày 2 tháng 9, Liều Chân Nhã cười xe đạp mới mua đến trường.

Trẻ con bây giờ, đi học cũng như đi chơi, quan trọng chỉ là tự học, giáo viên không được sử dụng những hình phạt về thể xác với học sinh, không được cho bài tập về nhà vượt qua quy định của bộ giáo dục, trường học cũng không được phép phân chia lớp trọng điểm lớp không trọng điểm....Điều kiện thoải mái như vậy nên cũng không trách được tại sao hàng năm tỉ lệ học sinh đậu đại học thấp, chỉ có được vài đứa trẻ và phụ huynh tự nguyện cấm đầu vô học thì mới đậu được đại học thôi.

Đi vào phòng học, Liều Chân Nhã khẽ nhủ mày, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Trong lớp có 40 học sinh, ngại ngùng có, cười đùa có, cũng có mấy nhóm tụ ba tụ năm với nhau.

Liều Chân Nhã hai tay chống cằm, ánh mắt trong suốt lướt một vòng lớp học, những người này không phải là đi học mà là đi thi hoa hậu hay tham gia vũ hội đúng không? Có ai là học trò mà tô trát mặt mày như yêu quái sao? Có ai mang giày cao 7, 8 cm đi học sao? Có ai đi học mà ôm theo laptop sao? A, còn cái gì dưới đất kia, đang làm cái gì vậy? Ban ngày ban mặt tự nhiên ôm hôn nhau, thời buổi bây giờ....

Liều Chân Nhã đỏ mặt nhìn phải ngó trái, vui mừng phát hiện được vài người cũng đang đỏ mặt như mình, coi như còn được, còn được, biết đỏ mặt như cô chứng tỏ là vẫn còn muốn đi học để thi đại học.

Liều Chân Nhã từ trước đến nay không phải người hòa đồng, người khác không tìm cô nói chuyện, cô cũng tuyệt đối không mở miệng nói chuyện trước với ai.

Cho đến khi giáo viên chủ nhiệm Chu Lệ vào lớp, tự giới thiệu xong, sau đó chỉ định ban cán sự lớp lâm thời, Liều Chân Nhã mới thật sự biết được bạn cũng bạn và mọi người trong lớp.

Ngồi cùng bàn với Liều Chân Nhã là một nam sinh tên Tiêu Lăng Xuân, là người giản dị, nhưng vẻ mặt khá lạnh lùng. Tiêu Lăng Xuân, người đứng nhất toàn thành phố hình như cũng tên Tiêu Lăng Xuân thì phải, không phải là người đang ngồi cùng bàn với cô chứ?

Liều Chân Nhã đang chìm đắm nghiên cứu xem bạn cùng bàn của mình có phải là người đứng đầu cuộc thi hay không, thì nam sinh kia dường như cũng nhận ra được có ánh mắt quái dị đang nhìn mình, rồi quay đầu đối diện với ánh mắt nghiên cứu đó. Liều Chân Nhã giật mình, sau đó nở nụ cười hòa hảo với cậu ta, chỉ là cậu nhóc kia không hề cảm kích, hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi không thèm để ý đến cô.

Liều Chân Nhã nhún nhún vai, tiếp tục nghe những bạn học khác tự giới thiệu.

Khi mọi người trong lớp lần lượt tự giới thiệu, Liều Chân Nhã lưu ý một chút, qua một lượt đã có thể nhận định được ai thật sự muốn học để thi đại học, ai là người không hề có ý tưởng gì.

Lại nói, lớp này quả thật là tập trung nhân tài khá đông, đứng đầu kỳ thi toàn thành phố Tiêu Lăng Xuân cùng với người đứng thứ hai Liều Chân Nhã, nhà có tiền Liều Trân Trân, Vương Minh, có người nổi tiếng đình đám Trương Kiệt và Mao Chí Vân, có người nổi danh đẹp trai cấp sơ trung của Thành phố Tiên Hải - Đàm Hạo, còn có người đem việc nhiều chuyện làm nghề nghiệp chính Giản Phán....

Đương nhiên tất cả những chuyện nọ chuyện kia đều là do Giản Phán nói cho Liều Chân Nhã nghe. Lúc Liều Chân Nhã lên bục giảng tự giới thiệu rồi về chỗ ngồi, vị Giản Phán này ở dưới la lên: “Xếp thứ hai toàn thành phố vậy mà là một đại mỹ nữ nha, không công bằng quá không công bằng rồi! Mình cứ nghĩ được 680 điểm nhất định phải là một con một sách kính cận dày cộm chứ! Ôi ôi ôi, sao ông trời không công bằng gì hết vậy! làm cho những kẻ không tài không sắc như tôi sống thế nào đây?!”

Lúc đó Liều Chân Nhã cực kỳ xấu hổ về lại chỗ ngồi, cảm nhận được ánh mắt như lửa của mọi người trong lớp, trong lòng bực mình Giản Phán nói năng không giữ mồm. Đáng lẽ ra, xét về thành tích, Tiêu Lăng Xuân là đứng đầu toàn thành phố, xét về diện mạo, người khác không nói, chỉ riêng Liều Trân Trân, Vương Minh, Đàm Hạo đều sắc sảo hơn cô rất nhiều, có cần đến cô phải đưa đầu ra chịu trận sao?

Liều Chân Nhã thật không may mắn, vì sao? Ngồi trước cô chính là kẻ luôn hắt càm khi nhìn người khác – Liều Trân Trân.

Liều Chân Nhã ôm tâm lý sẽ không tỏ ra quen biết với Liều Trân Trân mà đi học, nhưng dường như Liều Trân Trân lại không cùng chung ý tưởng với cô. Sau khi Liều Chân Nhã tự giới thiệu xong, Liều Trân Trân lập tức nhận ra Liều Chân Nhã, nhìn Liều Chân Nhã với ánh mắt như muốn đục lỗ trên người cô.

Đội toàn bộ bạn học cùng lớp giới thiệu xong, giáo viên chủ nhiệm gọi vài nam sinh cao to đi nhận sổ sách, Liều Trân Trân xoay người cười tủm tỉm nói với Liều Chân Nhã: “Thật không ngờ đứa con bại hoại của Liều Gia cũng đến trường đi học nha!”

Trải qua ảnh hưởng của Noãn Noãn và Giang Thành, Liều Chân Nhã đã sớm không còn là con hổ giấy bị đánh mà không trả đòn, bị mắng mà không cãi lại rồi, vờ như không thấy tên độc bản ra từ mắt Liều Trân Trân, Liều Chân Nhã nở nụ cười chói lọi: “Đúng vậy, không còn cách nào khác, kẻ bại hoại Liều Gia được giải nhì kỳ thi khảo sát toàn thành phố như tôi chỉ có thể đến trường này học mà thôi”. Liều Chân Nhã nói xong còn tỏ ra ai oán thở dài, làm cho người ngồi cùng bàn Tiêu Lăng Xuân và kẻ ngồi phía sau Giản Phán kinh ngạc lại buồn cười không thôi.

Nụ cười của Liều Trân Trân thiếu chút không duy trì được, thành tích khảo sát của cô ta rất kém, không đến 300 điểm, ba ba cô ta muốn đem cô vào Trung Học Anh Hoa hoặc Trung Học Đệ Nhất, nhưng mà trường người ta lại không chịu nhận cô, cuối cùng chỉ có thể hạ giá nộp hồ sơ vào ngôi trường vô danh này mà thôi. Ngay từ đầu Liều Trân Trân đã rất không vui, cảm thấy ngôi trường không tiếng tăm này không xứng với cô ta, nhưng khi chia lớp nhìn thấy tên Vương Minh và Đàm Hạo, cô ta liền vui vẻ muốn bay lên trời, Vương Minh và Đàm Hạo nổi tiếng đẹp trai đó nha....

Kết quả chưa kịp chuẩn bị tư thế xinh đẹp ra mắt hai vị cực đẹp trai Vương Minh và Đàm Hạo thì đã gặp phải kẻ mà ba ba và mẹ nhà mình ghét nhất học cùng lớp, càng bực mình là cô ta so với trước kia đẹp hơn cả trăm lần, lại càng bực hơn nữa là cô ta xếp hạng nhì toàn thành phố trong kỳ thi nữa chứ....

Trùng mắt với Liều Chân Nhã đang tươi cười rực rỡ một cái, Liều Trân Trân xoay người với nụ cười trên môi, chỉ là hai bàn tay đã nắm thành quyền, trong lòng thầm thề từ nay sẽ làm cho kẻ đáng ghét Liều Chân Nhã trôi qua những ngày sống không bằng chết.

“Này, làm sao mà bạn lại chọc giận con khổng tước đủ màu kia vậy?” Giản Phán chọc chọc lưng Liều Chân Nhã, trong mắt hiện rõ sự tò mò của bà 8, “Tuy là thành tích cũng như diện mạo của bạn dễ làm người khác đổ kị, nhưng mà con khổng tước kia ngay từ lần đầu gặp bạn đã châm biếm như thế, dựa vào hiểu biết của mình với cô ta trong 3 năm sơ trung thì đây là lần đầu tiên đấy! Đúng rồi, cô ta nói bạn là kẻ bại hoại của Liều Gia, bạn cũng họ Liều, ôi ôi, bạn không phải là người bị Liều Dương hai nhà hợp lực đuổi khỏi gia tộc Liều gia Đại tiểu thư đó chứ?!”

Liều Chân Nhã mặc kệ kẻ đang ngồi thẳng lưng phía trước, cũng không thèm quan tâm kẻ đang dựng tai tại Tiêu Lăng Xuân bên cạnh, xoay người nhìn Giản Phán với ánh mắt kính nể: “Tin tức này cũng đã qua mấy năm rồi, thật là làm khó bạn còn nhớ rõ như vậy đấy!”

Giản Phán đắc chí cau mày: “Tương lai mình muốn làm phóng viên mà, mắt nhìn sáu phương tai nghe tám hướng cùng với trí nhớ siêu cường đều là những kỹ năng cần thiết của một phóng viên vĩ đại mà mình đang chuẩn bị đấy”. Nói xong, Giản Phán Thấp giọng nói nhỏ: “Thì ra bạn là Liều Gia Đại tiểu thư, trách sao con khổng tước lại ghét bạn như vậy. Khổng tước đủ màu ở trong trường rất có phong thái khổng tước đó nha, nhưng mà trường của bọn mình đâu chỉ riêng cô ta là khổng tước đâu chứ, hơn nữa con khổng tước này bình thường làm gì cũng không chừa đường thoát cho người khác, cho nên nhóm những con khổng tước kia liên hợp lại đã kích cô ta, mà vũ khí tốt nhất để đả kích cô ta chính là bạn đó. Mặc dù nói là bạn đã bị đuổi khỏi gia tộc, nhưng bạn vĩnh viễn vẫn là con dòng chính hợp pháp, mà đứa con riêng và vợ sau của ba ba bạn tức con khổng tước đủ màu kia và mẹ cô ta thì vĩnh viễn không được người trong gia tộc Liều Gia thừa nhận.”

“Ồ, sao lại như vậy nhỉ? Liều Trân Trân và mẹ cô ta không phải đã được đón về nhà từ sớm rồi sao?” Liều Chân Nhã chống cằm suy tư: “Mình còn nhớ rõ là sau khi ông nội mình qua đời không lâu thì bọn họ liền cử hành hôn lễ rất long trọng mà.”

“Đó là ba ba bạn thừa nhận thôi, chứ công ty Liều Gia ngoài ba ba bạn ra vẫn còn rất nhiều cổ đông của Liều gia khác mà, bọn họ không một ai thừa nhận thân phận của Liều Trân Trân và mẹ cô ta hết. Liều Trân Trân vẫn luôn tự ti về thân phận của mình, nên mới hận bạn như vậy đó.” Giản Phán đem toàn bộ

hiểu biết của mình trong ba năm sơ trung nói tất tần tật cho Liễu Chân Nhã nghe – ha ha ha, Liễu Chân Nhã và Liễu Trân Trân, mình thế này có được gọi là nhìn thấu bí ẩn nhà giàu hay không? Đánh nhau đi, hi vọng mấy cô đánh nhau nhanh một chút cô mới nhanh chóng có chuyện để tám chứ!

Thật là phiền quá đi. Liễu Chân Nhã cảm thấy phiền muộn cong môi, muốn cùng Liễu Trân Trân xem nhau như người xa lạ, có vẻ như không thể được nữa rồi.

Liễu Chân Nhã ngày đầu tiên đến trường, vui vẻ vào trường, phiền não về nhà.

27. Chương 27

Khi Liễu Chân Nhã về nhà, Ngọc Tấn Ngâm đã đón hai bảo bối nhỏ về nhà rồi, lúc này đang ở trong bếp làm cơm chiều.

Buông túi xách xuống, vứt chuyện của Liễu gia ra khỏi đầu, Liễu Chân Nhã đến chỗ hai bảo bối nhỏ, vừa ôm vừa hỏi: “Noãn Noãn, Giang Thành, trường mới thế nào, giáo viên và bạn học đối với bọn con tốt không?”

Hai tiểu tử cong môi chu miệng hôn lên mặt mẹ mình một cái, mới lần lượt trả lời câu hỏi của mẹ mình: “Trong lớp con có rất nhiều bạn cùng học chung với con lúc ở nhà trẻ, bây giờ học chung một lớp, ai cũng vui hết! Giáo viên không chịu tin là con 4 tuổi, mấy bạn cùng nhà trẻ làm chứng cho con, cuối cùng giáo viên khen con là tiểu thần đồng, để con làm lớp trưởng nữa đó mẹ.” Noãn Noãn báo cáo xong cười ha ha lên, cô bé không thích giáo viên nghi ngờ cô, không tin cô, cô bé chịch thích bạn học thôi.

“Mẹ, con có thể không đi nhà trẻ mà trực tiếp vào lớp 1 với chị được không?” Noãn Noãn nói xong thì đến lượt Giang Thành oán giận “bạn học cùng nhà trẻ với con toàn là con sên, lại thích khóc, hơn nữa bọn họ nói còn chưa rõ ràng nữa. Con không muốn mỗi ngày đều ở chung với một đám chảy nước miếng đâu!”

Liễu Chân Nhã gờ tay an ủi, chuyện ai đưa trẻ nhà cô oán giận cô đã đoán được ngay từ đầu rồi, nhìn sự phát triển và trí thông minh của hai đứa trẻ nhà cô, đặt cùng với những đứa trẻ cùng tuổi khác chắc chắn sẽ là hạc trong bầy gà, vì không muốn để người khác dùng ánh mắt xem thường bọn chúng, nên mới để chúng vào chung với những bạn nhỏ tương đương, kết quả vẫn là để người khác chú ý.

“Noãn Noãn, Giang Thành.” Liễu Chân Nhã vuốt vuốt đầu hai đứa trẻ, “Hai năm nay các con chắc cũng hiểu được mình không giống với những bạn nhỏ khác đúng không, hình dáng so với những bạn nhỏ khác lớn hơn, trí nhớ tốt, khả năng tiếp thu cũng tốt, Giang Thành còn có thể thấy ma....Những điểm không giống đó sẽ kéo các con ngày càng xa những bạn đồng trang lứa khác, thậm chí những bạn nhỏ lớn hơn cũng không bằng các con. Nhưng mà, các con có nhớ mẹ dạy các con viết chữ bằng bút lông không? “mộc tú vu lâm, phong tất tồ chi” (Càfé: cây có mọc thành rừng, gió vẫn thổi bạt rế). Nếu các con xuất chúng sẽ là mục tiêu của người khác. Hôm nay mẹ dạy cho các con bài học đầu tiên, chính là ẩn giấu.”

“Ẩn giấu à? Tức là đem cái không tốt của mình giấu đi hả mẹ?” Giang Thành cái hiểu cái không. “Nhưng mà bọn con ưu điểm nhiều hơn khuyết điểm, nếu đem khuyết điểm ẩn giấu hết thì bọn con không phải sẽ càng gây chú ý hơn sao à?”

“Đúng rồi, đúng rồi, như vậy sẽ càng phản tác dụng hơn nữa đó!” Noãn Noãn gật đầu phụ họa, lúc học ở nhà trẻ các bạn nhỏ cùng lớp với cô bé đã tôn cô bé là lão Đại luôn rồi, nếu bây giờ mà đem khuyết điểm giấu đi hết, chẳng lẽ để toàn bộ trẻ con của thành phố này tôn cô bé làm lão Đại luôn sao?

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của hai con, Liễu Chân Nhã buồn cười đồng thời cũng nhận thấy rất rõ là con mình cho dù có thông minh thế nào đi nữa thì vẫn không khác những đứa trẻ bình thường là bao, chỉ là chúng không biết thế nào gọi là khiêm tốn gì cả: “Ẩn giấu không chỉ mang ý nghĩa là giấu đi khuyết điểm, mà nó còn một tầng nghĩa khác nữa là – cố ý không bộc lộ tài năng, làm bề ngoài thoát nhìn ngu ngốc, tỏ ra khiêm tốn, cố ý không nổi bật...”

“A, con hiểu rồi, ý mẹ là muốn con và chị tỏ ra ngốc một chút, ít nhất là không được vượt qua bạn bè cùng tuổi quá nhiều đúng không ạ?” Giang Thành gơ tay phát biểu ý kiến của mình, thấy Liễu Chân Nhã cười gật đầu, Giang Thành nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của mình lại: “So với giả ngốc, con thà đi học lớp 1, mẫu giáo bé toàn là mấy đứa thích khóc, mỗi ngày toàn la khóc với chảy nước miếng, ở đó, con giả ngốc như mẹ nói chả lẽ phải học theo chúng nó khóc lớn la to hay sao? Không đâu, con ghét như vậy lắm!” Giang Thành vẽ mặt lộ vẻ cực kỳ chán ghét.

“Giang Thành, em đừng tưởng vào lớp 1 là thoải mái nha, chị nói em biết chứ ở đó cũng không tốt đâu. Mấy đứa quỷ ở đó không thích khóc như ở nhà trẻ thật, nhưng mà tụi nó lại hay mách lẻo, cứ động một chút là kiểm cô giáo kiểm ba mẹ mách lẻo, ngày thơ thấy ớn!”

Liễu Chân Nhã dở khóc dở cười nhìn hai con so đo xem đám quỷ nhỏ ở đâu đáng ghét hơn, trẻ con nhà người ta bây giờ hẳn là đang nằm trong lòng ba mẹ làm nũng, còn hai bảo bối nhà cô.... “Hai cục cưng, về việc giả ngốc thế nào, tụi con cứ nhìn theo bạn bè mà học. Dù thế nào đi nữa, mẹ cũng không muốn nghe những từ như thiên tài, thần đồng hay mấy thứ linh tinh gì đó từ miệng giáo viên của các con, ngày xưa mẹ bị thương thế nào cũng đã nói qua cho tụi con nghe rồi đó, mẹ hi vọng tương lai tụi con sẽ không phải gặp chuyện như thế. Đương nhiên cho dù tụi con có biến thành bộ dạng gì, mẹ vẫn luôn yêu tụi con, nhưng mà thần đồng thiên tài gì đó cũng không phải điều tốt, mẹ chỉ muốn tụi con có tuổi thơ vui vẻ thoải mái mà thôi, cho nên việc ẩn giấu hay không ẩn giấu tùy thuộc vào chính bản thân tụi con.”

“Mẹ, Noãn Noãn cũng yêu mẹ nữa!” Noãn Noãn nũng nịu ôm cổ Liễu Chân Nhã, cơ thể nhỏ bé dúi vào lòng cô “Mẹ, mẹ so với Noãn Noãn và Giang Thành còn thông minh hơn, vậy đi học mẹ cũng giấu tài đúng không ạ?”

“Mẹ làm gì phải giấu tài chứ!” Giang Thành cũng chen vào lòng Liễu Chân Nhã, để Liễu Chân Nhã ôm luôn cả cậu và Noãn Noãn.

“Mẹ học trung học, phải biểu hiện thật tốt thì mới được giáo viên xem trọng, mới có thành tích đại học tốt được, cho nên phương thức giấu diếm của mẹ chính là biến thành con một sách, một con một sách “không để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ đọc sách thánh hiền” sẽ được giáo viên chú ý và bạn học không quan tâm thôi. Nhưng mà hôm nay gặp xong bạn bè cùng lớp, kế hoạch giả trang thành con một sách có lẽ không thực hiện được rồi.” Có kẻ hận cô tận xương tủy – Liễu Trân Trân ở đó, cô giả trang thành con một sách coi bộ còn chết nhanh hơn.

“Là sao vậy mẹ, tại sao vậy?” Noãn Noãn nghi hoặc chớp chớp đôi mắt trong veo to tròn.

“Bạn học cùng lớp của mẹ chỉ có thể dùng câu “ngọa hổ tàng long” để hình dung mà thôi.” Nhớ tới đám bạn học lộn xộn kia, Liễu Chân Nhã cong miệng không biết là đang hào hứng hay là nở nụ cười bất đắc dĩ nữa, kết thúc ngày đi học đầu tiên, cô mới biết được đám bạn cùng lớp của mình trong ngoài không đồng nhất thế nào. Đàm Hạo và Vương Minh, hai người bọn họ được mọi người chú ý không phải chỉ dựa vào vẻ ngoài và gia thế, thành tích của bọn họ cũng làm người khác chú ý không thua kém – thành tích khảo sát một người 652, còn người kia 668, vào tiết Tiếng Anh, phát âm của hai người đó so với giáo viên còn muốn chuẩn hơn, tóm lại sau khi học cùng một ngày, cả lớp mới biết được đây là hai mỹ nam học ra học chơi ra chơi; còn Giản Phán, kẻ mở miệng gào thét ghen tỵ với Liễu Chân Nhã, thực tế thành tích thi khảo sát của cô ấy là 649 điểm, ngày đầu tiên đi học đã đem toàn bộ bạn học cùng lớp dò la rõ ràng rành mạch, là một nữ sinh khủng bố không thua kém bất kỳ ai; Tiêu Lăng Xuân, gia cảnh khó khăn, là một nam sinh hiếu thắng và chịu khó học tập, ngày đầu tiên đến trường biết được Liễu Chân Nhã thực tế không học hết sơ trung liền đem cô thành cường địch trong ba năm trung học sắp tới; Liễu Trân Trân, thành tích kém, nhưng lại cùng với những nữ sinh ăn mặc diêm dúa lòe loẹt khác cùng lớp chơi chung rất tốt, ngày đầu tiên đi học, Liễu Chân Nhã đã thu được vô số lời châm chọc từ những người đó rồi....

“Lớp của mẹ có đến ba bốn con một sách, thành tích của họ đều bình thường, nếu mẹ giả trang như bọn họ, chắc chắn tối đa 1 học kỳ sẽ bị giáo viên và một vài bạn cùng lớp nhìn thấu, như vậy còn phiền toái hơn.”

“Hay là mẹ cứ như trước đây, tự học hoặc thuê gia sư về dạy đi!” Giang Thành vuốt ve gương mặt Liễu Chân Nhã, nhanh chóng thay mẹ nghĩ phương pháp vện cả đôi đường.

“Ừ, nên mẹ quyết định cứ thuận theo tự nhiên, lấy bộ dạng bình thường đối diện với giáo viên và bạn cùng lớp, lớp mẹ người thông minh nhiều lắm, lấy bộ dạng bình thường thế này mới không bị người khác chú ý.”

Thật ra Liễu Chân Nhã biết rất rõ, gây chú ý người khác chính là gia thế của chủ nhân của cơ thể này, bề ngoài và thành tích chẳng qua chỉ là thuận tiện kéo theo mà thôi.

Ba mẹ con đang hào hứng trò chuyện, Ngọc Tấn Ngâm từ nhà bếp bước ra nói với ba người: “Tán gẫu gì thế? Vào ăn cơm thôi.”

Ngọc Tấn Ngâm là người Trường An đời Đường, làm món ăn, điểm tâm, đồ ăn vặt đương nhiên là theo hướng đặc sắc của đời Đường. Ba mẹ con chảy nước miếng, nhanh như chớp ngồi vào bàn, chờ được ăn cơm.

Ngọc Tấn Ngâm bưng đồ ăn đã chuẩn bị cả ngày lên: sườn tẩm mật ong, quán thang bao, thịt nướng, mì sợi.

Ba mẹ con Liễu Chân Nhã há hốc mồm nhìn một bàn bốn món ăn, bốn món này thật đơn giản quá nha, mà nhìn qua cũng không khác lắm với đồ ăn bình thường ở nhà nữa.

Ngọc Tấn Ngâm mỉm cười nhìn ba người: “Ăn đi, ném thử tay nghề của tôi nào, một ngàn năm không động tay rồi, không biết tay nghề có giảm sút không.”

Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn cầm đũa không nhúc nhích, hai mắt lộ rõ vẻ thất vọng – đồ ăn đời Đường sao lại không khác gì đồ ăn thời này chút nào vậy, không phải là nhìn đẹp hơn, vị cũng ngon hơn sao?

Giang Thành không để ý nhiều như vậy, cậu nhóc đã đói bụng từ lâu rồi, gơ tay gấp một miếng sườn tẩm mật ong.

“Ngon quá đi!” Giang Thành gặm miếng sườn với vẻ mặt thỏa mãn, “Sườn rất mềm, hoàn toàn không giống những món sườn đã ăn đâu, chua ngọt mặn cứ như thấm vào tận xương, hương vị cực ngon nha.”

Nghe nói thôi mà Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn muốn chảy cả nước miếng ra ngoài, Giang Thành đột nhiên gơ đũa gấp món ăn khác, nhà mình mẹ và chị là hai kẻ sành ăn, đồ ăn ngon như vậy không tranh thủ chắc chắn sẽ không còn gì.

Thấy Giang Thành ăn sung sướng, Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn cũng không thèm để ý nữa, bắt đầu gơ đũa tấn công mấy món ăn khác trên bàn. Ăn xong miếng thứ nhất, cũng không thèm mở miệng khen chê – tiếp tục đẩy nhanh tốc độ gấp đồ ăn, rãnh đâu mà ca ngợi, không bằng dành thời gian thưởng thức món ngon.

Ngọc Tấn Ngâm trừng lớn hai mắt nhìn ba mẹ con giải quyết 4 món ăn trên bàn từ đây ắp chuyển thành sạch trơn không còn miếng nước vên vện trong hai mươi phút, người hiện đại đều ăn như vậy hay chỉ mẹ con nhà này thôi?

Nhìn vẻ mặt Ngọc Tấn Ngâm tròn mắt há mồm, Liễu Chân Nhã xấu hổ ho nhẹ một tiếng: “Chị Ngọc, tay nghề của chị thật quá tuyệt vời, mấy món này nhìn qua có vẻ rất bình thường, nhưng mà khi ăn mới thấy hoàn toàn không phải vậy. Sườn tẩm mật mềm mại ngon miệng, quán thang bao vỏ mỏng thịt mềm, nước thang hương vị đậm đà, béo mà không ngấy, thịt nướng mềm thơm, không sắc mùi gia vị như người khác làm, cuối cùng là mì sợi, nhìn qua giống mì kéo thông thường, nhưng thực tế thì không phải vậy, nói chung em cũng không biết diễn tả thế nào nữa. Tóm lại thật sự là ăn quá ngon, ăn một lần vẫn muốn có lần thứ hai.”

Noãn Noãn quệch cái miệng nhỏ nhắn nói với Ngọc Tấn Ngâm: “Dì ngọc ơi, buổi sáng, buổi trưa, buổi tối con đều muốn ăn cơm dì nấu, nếu được, cả ăn khuya nữa dì.”

“Phốc...” Ngọc Tấn Ngâm bật cười, nụ cười làm bùng lên gương mặt xinh đẹp như hoa của Ngọc Tấn Ngâm khiến ba mẹ con nhìn mà ngơ ngác, “Mọi người đã thích như vậy, này mai tôi lại làm ọi người ăn. Món sườn tẩm mật là tôi dùng sườn ninh chung với quả dương mai trong 3 canh giờ, sườn được ninh mềm sẽ có vị ngọt và mùi thơm của quả dương mai, quán thang bao là món ăn vặt đặc sắc của Trường An, nước thang nấu từ xương bò, xương dê, xương heo cho thêm một ít loại hoa quả khô, cho nên nước thang mới trong, béo mà không ngán, thịt nướng thì đặc biệt chế biến theo cách của người Hồ, dùng vài loại nước ép trái cây ướp qua rồi mới đem nướng, cuối cùng là mì sợi, nó đặc biệt là ở nước dùng, nước dùng là thịt gà, cá trích, kiền thảo, đậu hủ, nấm hương ninh trong hai canh giờ mới xong.”

Nghe xong cách chế biến của mấy món ăn, Liễu Chân Nhã lú lười, bảo sao phải chuẩn bị cả ngày.

Buổi tối ăn ngon, ngủ ngon, ngày hôm sau dậy sớm. Sáng sớm 6 giờ, Liễu Chân Nhã từ trên giường bò dậy gọi Noãn Noãn, Giang Thành chạy thể dục, tương tự như vậy, Ngọc Tấn Ngâm tu luyện cả đêm trong Noãn Viên, cũng thoải mái tinh thần bước ra chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi chạy xong trở về, Liễu Chân Nhã trông thấy nhân viên giao sữa, lại kinh ngạc phát hiện mình có quen với người này, “Tiêu Lăng Xuân, à, nhân viên giao sữa mới của tiểu khu này là bạn sao?” Người giao sữa trước đó là một thanh niên hơn 20 tuổi.

Nhận ra Liễu Chân Nhã, Tiêu Lăng Xuân thần nhiên nhìn lại: “Buổi sáng tốt lành. Từ nay nhân viên giao sữa của tiểu khu này là mình, có gì không hài lòng thì cứ gọi điện về công ty phản ánh nhé.”

Nhìn Tiêu Lăng Xuân cười xe đạp giao sữa cho nhà khác, Liễu Chân Nhã nhìn trời khó hiểu, khi nào thì mình nói là không hài lòng cậu ta giao sữa nhỉ? Thằng nhóc này, chả hiểu ra sao nữa!

28. Chương 28

Liễu Chân Nhã dạo này rất bận rộn, cho dù lúc còn là Cốc Tuyết trước đây, vừa lo việc nhà vừa chăm con nhỏ vẫn không bận rộn đến vậy, mỗi ngày đến trường phải đối phó với sự khiêu chiến của bạn cùng bàn, sự thăm dò của Giản Phán, sự khiêu khích của Liễu Trân Trân, đi học về còn cùng hai con cùng cô tình cảm, tối đến lại vội vàng vàng giúp Ngọc Tấn Ngâm căn nam họa (Càfé: đại khái là đối phó với mấy bạn trai đến của Ngọc Tấn Ngâm đó.)

Nói đến việc căn nam họa giúp Ngọc Tấn Ngâm, Liễu Chân Nhã đúng là gặp phải tai bay vạ gió. Thời gian tan học của nhà trẻ, trường tiểu học, trường học không giống nhau, Liễu Chân Nhã không thể hằng ngày đưa hai con đi học được, ban đầu nhiệm vụ đưa hai đứa trẻ đi học là của Vương Tú, nhưng Ngọc Tấn Ngâm lại nói cô ở nhà không có việc gì làm, vì vậy tiếp nhận nhiệm vụ đưa đón hai cô cậu nhỏ.

Ban đầu Liễu Chân Nhã còn rất vui mừng, bởi vì có Ngọc Tấn Ngâm tiếp nhận, hai con của cô sẽ không phải ở ngoài chơi cùng với Vương Tú vừa phải chờ cô về. Nhưng khi Ngọc Tấn Ngâm tiếp nhận nhiệm vụ chừng nửa tháng sau, Liễu Chân Nhã đã hối hận, bởi vì có quan hệ với Ngọc Tấn Ngâm, biệt thự của cô thường xuyên có hoa, có các loại xe thể thao vây quanh, ngay đến hai cục cưng nhà cô cũng không ít lần bị mấy chú, mấy anh quai gở quần lấy.

Ngọc Tấn Ngâm rất đẹp, là kiểu đẹp siêu trần thoát tục, kiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành, hơn nữa trên người còn mang cốt cách lẳng đọng cả ngàn năm qua, đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ khi thấy cô cũng phải ngơ ngác. Tuy hiện tại là xã hội pháp trị, nhưng từ xưa đến nay, không ít người vẫn luôn vọng tưởng có thể “kiếm tẩu thiên phong” (Càfé: Kiếm tẩu thiên phong: nét bút nghiêng, kỳ chiêu, đường khác với lệ thường. Hoặc dân gian thường hay nói “chơi đường tà đạo”: cái này là mình search gg), hoặc vọng tưởng đứng ở đỉnh cao pháp chế. Những người này hoặc có tiền hoặc có quyền, chỉ cần thứ bọn họ coi trọng sẽ không từ thủ đoạn mà lấy cho bằng được, vừa đúng Ngọc Tấn Ngâm là người mà những kẻ đó muốn. Vì vậy, những kẻ này mặc kệ bản thân họ đã kết hôn, cũng không quan tâm đối phương đã kết hôn hay chưa, đều giống như ong bướm mà mò đến.

Ngọc Tấn Ngâm ở hiện đại không có thân phận hợp pháp, nên Liễu Chân Nhã yêu cầu cô nếu không có việc gì thì đừng tùy ý ra ngoài, cứ tưởng để cô đưa đón Noãn Noãn và Giang Thành thôi thì cũng sẽ không có việc gì xảy ra, kết quả cho thấy Liễu Chân Nhã đã quá coi thường lực hấp dẫn của sắc đẹp đối với đàn ông rồi.

Buổi chiều chỉ có một tiết, vừa hết giờ Liễu Chân Nhã vội vàng xách túi chạy khỏi phòng học, bỏ mặc Giản Phán và Vương Minh gào thét phía sau. Mấy ngày nay, vài người đàn ông nhàm chán theo đuổi bị Ngọc Tấn Ngâm không thèm đếm xỉa liền thay đổi đường cong cứu quốc sang Noãn Noãn và Giang Thành, hai cục cưng bị mấy kẻ này vây quanh nên dạo này không còn vui vẻ như trước kia, mỗi ngày sau khi tan học đều chỉ ngồi trên sofa bủi bùi chán nản, làm cô vô cùng đau lòng. Cô phải nhanh về nhà chơi với hai đứa.

“Liều Chân Nhã, bạn là lớp phó lớp này, bạn có thấy mình rất vô trách nhiệm không? Bạn đã hai lần vắng mặt khi họp ban rồi đó!” Tiêu Lăng Xuân không biết từ chỗ nào chui ra, kéo tay cô làm cô không thể nào trở thành người đầu tiên ra khỏi phòng học được.

“A, bạn là lớp trưởng, lại ngồi cùng bàn với mình, có chuyện gì thì sáng mai bạn nói lại với mình không phải đã được rồi sao? Làm gì nhất định mình phải tham gia họp ban mới được chứ? Mình rất bận, không có thời gian cùng mọi người thảo luận vấn đề làm sao để bạn bè cùng lớp đoàn kết lại đâu.” Liều Chân Nhã không kiên nhẫn, cũng không biết là kẻ nào đề nghị cuối tuần đi chơi để tăng tinh thần đoàn kết, xí, cho dù cô có mù cũng nhìn thấy được đa số con gái trong lớp đều hướng về Vương Minh và Đàm Hạo, đi chơi sao, có mà đi tán tỉnh nhau thì có!

Thấy Tiêu Lăng Xuân nhú mày, Liều Chân Nhã mới dịu giọng lại nói: “Mình quả thật là không có thời gian cùng mọi người thảo luận việc đi chơi, tình cảnh ở nhà mình chắc bạn cũng biết, mình phải về trông chừng hai đứa trẻ.”

Tiêu Lăng Xuân buông tay, trừng mắt nhìn Liều Chân Nhã chạy đi.

Ra khỏi cổng trường, Liều Chân Nhã cười khê, Tiêu Lăng Xuân học tập khắc khổ, thực sự là một học sinh tốt, chỉ là tính tình quá ngay thẳng. Mấy ngày trước, vào sáng sớm Liều Chân Nhã đang đọc sách ngoài sân, bên cạnh là Giang Thành đang làm nũng để cô cho cậu bé mang Thanh Long đến trường. Tiêu Lăng Xuân đang ở bên ngoài giao sữa, không cẩn thận nghe được đoạn đối thoại của Liều Chân Nhã và Giang Thành, kích động đến nỗi làm rớt luôn bình sữa xuống đất.

Liều Chân Nhã cũng không để ý việc mình có hai con bị bạn bè trong lớp phát hiện, chỉ là dường như Tiêu Lăng Xuân không nghĩ vậy, lúc đó cậu ấy áp úng nói: “Bạn yên tâm, cái gì mình cũng không nghe thấy, mình cũng sẽ không nói cho ai biết đâu.”

Liều Chân Nhã không nói gì, “cái gì mình cũng không nghe thấy” và “sẽ không nói cho ai biết” không phải mâu thuẫn nhau hay sao?

“Bạn bởi vì...nên mới bị gia tộc.... đúng không?” Tiêu Lăng Xuân lúc đó nhìn Liều Chân Nhã, vẻ mặt rồi rầm, sau đó lại nhìn Liều Chân Nhã kiên định nói: “sinh con khi chưa có gia đình chắc chắn sẽ bị người khác giễu cợt, mình.... Dù sao thì bạn cứ yên tâm đi, mình sẽ không mang chuyện này nói ra đâu, hơn nữa từ nay chỉ cần trong khả năng của mình, mình sẽ cố gắng giúp bạn.”

Liều Chân Nhã khó hiểu nhìn cậu ta phóng lên xe đạp chạy đi như bay. Sau đó ở trường, Tiêu Lăng Xuân thỉnh thoảng vẫn khiêu chiến với Liều Chân Nhã, chỉ là khi nói chuyện về mặt không còn lạnh lùng như trước, khi Liều Chân Nhã tìm cô kiểm chuyện cậu ấy cũng sẽ lấy cớ thảo luận chuyện trong lớp mà gọi Liều Chân Nhã đi.

Liều Chân Nhã cảm thấy Tiêu Lăng Xuân xem cô như cô gái chưa chồng có con vô cùng đáng thương, nhưng mà Liều Chân Nhã cũng nổi tính xấu không giải thích với cậu ta, thậm chí là chờ xem về mặt không biết làm sao của cậu ta mỗi khi đối diện với mình.

Liều Chân Nhã học điều xấu từ hai cục cưng nhà mình, chính là nhìn người ta quẫn bách.

Vội vội vàng vàng về đến nhà, khứu giác nhạy bén của Liều Chân Nhã ngửi được mùi hoa, đẩy cửa vào, hiển nhiên bàn ăn để đầy hoa, hoa hồng đỏ, hoa hồng xanh, thủy tiên, lan tử la....đàn ông theo đuổi phụ nữ ngoài việc tặng hoa thì không còn cách nào khác nữa sao nhỉ?

Trên sofa, Noãn Noãn và Giang Thành đang ngồi hôn dỗi, vừa nhìn thấy Liều Chân Nhã về liền vội vàng chạy tới ôm chân: “mẹ!”

Giọng hai đứa trẻ tràn đầy ảm ức, Liều Chân Nhã đau lòng ôm hai cục cưng hỏi han: “Sao vậy? Tui thân cái gì nói mẹ nghe xem?”

Hai cô cậu nhỏ cúi đầu không nói, Liều Chân Nhã ôm hai nhóc ngồi lên sofa: “Noãn Noãn, Giang Thành, dì Ngọc đâu? Dì Ngọc không về cùng tụi con sao?”

“Dì Ngọc cùng với một ông chú đáng ghét đi ăn cơm rồi, dì Ngọc nói muốn dạy dỗ ông chú đáng ghét kia!” Giang Thành chôn đầu trong ngực Liều Chân Nhã hờn dỗi nói.

Dạy dỗ? Liễu Chân Nhã cảm thấy căng thẳng, làm một người tính cách luôn luôn ôn hòa như Ngọc Tấn Ngâm mà lại muốn đi dạy dỗ...”Noãn Noãn, Giang Thành, nói mẹ nghe chuyện gì đã xảy ra?”

“Mẹ, chị hôm nay bị người ta đánh, ở trong trường bị một bạn lớn tuổi hơn đánh đó!” Giang Thành trong lòng Liễu Chân Nhã ngẩng đầu lên, hai mắt ngập nước trông vô cùng đáng thương.

Noãn Noãn cũng siết chặt hai tay nhỏ bé đang ôm Liễu Chân Nhã lại.

Liễu Chân Nhã vừa nghe nói Noãn Noãn bị người ta đánh, cảm thấy hoảng loạn vô cùng: “Noãn Noãn, con bị người ta đánh sao? Bị ai đánh? Có bị thương không? Mau để mẹ xem xem!”

“Oa, mẹ...” Noãn Noãn đang ở trong lòng Liễu Chân Nhã khóc lớn lên.

Liễu Chân Nhã nâng gương mặt đang đầm lệ của Noãn Noãn lên, trên gương mặt nhỏ bé còn ửng ửng mấy dấu tay hồng hồng làm Liễu Chân Nhã bùng lên lửa giận: “Noãn Noãn, là ai đánh con, nói mẹ nghe.”

“Là Lưu Hân Vũ học lớp 5” Noãn Noãn vừa khóc vừa nói “Mấy hôm trước, dì Ngọc đưa con đến trường thì gặp ba Hân Vũ, Ba chị ấy tặng rất nhiều hoa cho dì Ngọc, còn nói mời con và dì Ngọc đi ăn cơm, con và dì Ngọc cũng chưa đồng ý. Mỗi buổi sáng và chiều chú Lưu đều chờ dì Ngọc ở cổng trường, dì Ngọc cũng không thêm để ý đến ông ta. Chiều nay lúc tan học, Lưu Hân Vũ và mấy bạn của chị ấy đến lớp con, mắng mẹ con là hồ ly tinh, nói con là con của hồ ly tinh, mấy chị đó còn cảnh cáo con không được để dì Ngọc quyến rũ chú Lưu nữa. Con nói là dì Ngọc không có quyền rũ chú Lưu, chị ấy liền đánh con, đánh lên mặt...”

Liễu Chân Nhã đau lòng hôn lên gương mặt Noãn Noãn: “Noãn Noãn, đừng khóc, sáng mai mẹ đưa con đi học. Cái bạn Lưu Hân Vũ kia, mẹ sẽ tính sổ với bạn đó.” Dám đánh con gái bé nhỏ của cô, dù là đứa con nít cô cũng không bỏ qua.

“Mẹ, con cũng không thiệt lắm đâu, có chị San San giúp con.” Noãn Noãn lau nước mắt, nghiêm mặt thở phè phè hùng hổ nói: “Mặt của Lưu Hân Vũ bị con cào lại, tóc bị chị San San nắm đứt một mớ, còn mấy người cùng học với chị ta, mỗi người đều bị con đá mấy đá. Nếu không phải phe chị ta nhiều người hơn, hừ, Lưu Hân Vũ đó đã sớm bị con với chị San San đánh cho thừa rồi.” (Càfé: cũng đâu có vừa =)))

“Cục cưng của mẹ giỏi quá, đúng rồi, thế chị San San có bị thương không?” Sau khi nghe xong Liễu Chân Nhã mới bớt giận một chút, đã nói mà, làm gì chỉ có con gái cưng nhà cô bị đánh không chứ!

“Chị San San không sao, các chị kia còn muốn đánh tiếp, nhưng lúc đó dì Ngọc đã đến đón con rồi. Lần sau chị ta còn dám nói mẹ là hồ ly tinh, còn sẽ đánh chị ta, đánh ẹ chị ta không nhìn ra được luôn!” Noãn Noãn giơ giơ nắm tay lên, “Mẹ, cho con học võ nhé, con muốn sau này ai dám ăn hiếp con, sẽ bị con đánh cho tan tác.”

“Mẹ, con cũng muốn học võ nữa.” Giang Thành hai mắt trong veo nhìn Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã gật đầu đồng ý: “Được, lát nữa chúng ta lên mạng tìm xem học võ ở đâu, cuối tuần mẹ dẫn tụi con đi đăng ký.” Noãn Noãn và Giang Thành càng lớn càng trở nên xinh đẹp đáng yêu, nếu để hai đứa học chút quyền cước cũng sẽ có lợi hơn, thời buổi này, tiền quyền thì không nói, nhưng thỉnh thoảng vũ lực cũng sử dụng rất được.

“Mẹ thật tốt.” Hai tiểu bảo bối tranh nhau hôn má Liễu Chân Nhã, không khí trong phòng khách trở nên ấm áp vô cùng.

Chín giờ tối, Ngọc Tấn Ngâm mang vẻ mặt vui vẻ trở về, thấy trong phòng khách chỉ còn Liễu Chân Nhã đang xem TV, Ngọc Tấn Ngâm cười cười đến ngồi bên cạnh Liễu Chân Nhã: “Không phải đã nói với em là không cần đợi sao, ngày mai còn phải đi học nên ngủ sớm một chút mới tốt.”

Liễu Chân Nhã lắc đầu không để ý: “Không sao. Hẹn hò buổi tối thế nào rồi?”

“Hẹn hò gì?” Ngọc Tấn Ngâm cười tươi tấn hơn hoa: “Cũng chỉ làm hân ta gặp phải ác mộng thôi.”

“Chị dùng pháp thuật Tiểu Mật dạy chị dạy dỗ anh ta sao?” Liễu Chân Nhã hứng trí bưng bưng hỏi. Lúc Ngọc Tấn Ngâm vừa biến thành người thì một chút pháp thuật cũng không có, Tiểu Mật đã dạy cô một chút pháp thuật đơn giản, cô học được rất suôn sẻ, Tiểu Mật vui mừng nói cô là người có tài. Tiếc là pháp

thuật của Tiểu Mật có hạn, nếu không Ngọc Tấn Ngâm ban đầu cũng không phải trốn trốn tránh tránh khi gặp người.

“Không phải pháp thuật Tiểu Mật dạy, trong Noãn Viên có một loại cây cỏ tên huyền thảo, loại cây này nếu để trên người, khi tiếp xúc với độ ẩm của cơ thể chừng hơn nửa giờ sẽ khiến cho người đó nghĩ đến việc sợ hãi nhất. Mấy hôm nay chị bị đám đàn ông già trẻ đeo theo như trẻ già măng mọc mà bức mình, nên mang theo nhiều huyền thảo một chút để chuẩn bị làm đám người đó thấy khó mà lui, vừa lúc gặp phải tên họ Lưu kia nên buổi tối liền lấy ra dùng. Em không biết chứ, tên kia đang lúc ăn cơm tự dưng hết lên, nhìn mọi người trong nhà hàng như nhìn thấy yêu quái, sợ tới mức chân tay run cầm cập, cuối cùng ngay cả chào hỏi cũng bỏ qua một mạch chạy đi. Thật tình muốn biết rốt cục thằng cha đó nhìn thấy cái gì.” Ngọc Tấn Ngâm như trẻ con ngồi trên sô pha cười hi hi.

“Quả nhiên mỗi loại cây trong Noãn Viên đều có tác dụng riêng mà!” Liễu Chân Nhã cũng cười: “Chị Ngọc, mấy hôm nay đàn ông theo đuổi chị hình như hơi bị nhiều đó, Noãn Noãn và Giang Thành cũng bị ảnh hưởng không tốt, chị có biện pháp gì không?”

“Tạm thời không biết sao nữa, nếu Tiểu Mật biết thuật biến hình thì tốt rồi, chị sẽ biến bản thân trở nên xấu đi một chút.” Ngọc Tấn Ngâm với ngoại hình của mình cũng vô cùng bắt mắt, cô chỉ muốn khôi phục lại bộ dáng tiểu thư khuê các thôi, tuyệt đối không muốn bộ dạng hồng nhan họa thủy như bây giờ.”

Liễu Chân Nhã cũng bó tay: “Pháp thuật của Tiểu Mật chỉ có vậy thôi. Tạm thời chị ở trong Noãn Viên đừng ra ngoài, nếu có ai hỏi thì em nói là chị xuất ngoại rồi, có thể vĩnh viễn không trở về, chờ những người đó không đến làm phiền nữa, chúng ta lại xem xem....có cách nào khác để không bị bọn họ chú ý tới không.”

“Được rồi, thật ra nếu không phải vì ba mẹ con em, chỉ cũng không muốn ra khỏi Noãn Viên, xã hội này không tốt chút nào, nói là một vợ một chồng, phụ nữ có địa vị cao, chị thì lại cảm thấy phụ nữ ở đây còn không hạnh phúc bằng ngày xưa.” Ngọc Tấn Ngâm khoác tay bước lên lầu, “Thôi, không nói nữa, chị lên xem Noãn Noãn và Giang Thành một cái rồi trở vào Noãn Viên đây.”

Liễu Chân Nhã cũng đứng dậy tắt TV rồi lên lầu, hi vọng sau khi Ngọc Tấn Ngâm đi tị nạn thì đám nam họa của chị ấy sẽ yên tĩnh lại.

29. Chương 29

Liễu Chân Nhã khí thế bừng bừng muốn đi tìm con nhóc Lưu Hân Vũ tính sổ, lại bị anh bạn nhỏ Giang Thành cười như tên trộm ngăn lại: “Mẹ, thù của chị để con báo cho, một người lớn mà lại đi tìm đứa con nít báo thù sẽ bị người ta chê cười cho đó!”

Giang Thành cũng không nói cậu nhóc sẽ báo thù như thế nào, chỉ là đem Thanh Long từ trong Noãn Viên ra, sau đó mang theo Thanh Long đi học.

Ngày hôm đó khi Liễu Chân Nhã tan học về nhà, nhìn thấy Giang Thành và Noãn Noãn vẻ mặt vui vẻ, Liễu Chân Nhã hỏi thì hai tiểu tử chỉ nói là Lưu Hân Vũ ở trường bị dọa sợ đến nổi tè ra quần, còn lại thì hai chị em bảo là bí mật không thể tiết lộ cho Liễu Chân Nhã nghe.

Liễu Chân Nhã lắc đầu không thèm quản hai tiểu tử nữa, với trình độ khôn khéo của hai đứa nhóc này thì chắc chắn sẽ không sao.

Thứ 7, cả nhà không ai đi học, Liễu Chân Nhã mang theo hai con đến võ quán võ thuật cổ truyền Trung Quốc ghi danh. Noãn Noãn và Giang Thành đã tra rất nhiều chỗ dạy võ trên mạng, chọn qua chọn lại cuối cùng chọn học võ thuật Trung Quốc là Thái Cực hòa ngũ cầm hí, hoa mai quyền, những cái khác như ju-dô, Taekwondo, hai tiểu tử đó lại ghét, đã học võ, thì phải học võ Trung Quốc chính thống chứ. (Càfé: cá nhân mình lại thấy võ Trung Quốc không đủ lực, đánh nhau như múa, không có hiệu quả thực tế)

Thời nay, Ju-đô và Taekwondo rất được người thành phố tìm học, võ thuật truyền thống Trung Quốc ngược lại có rất ít người muốn học, đa phần là những ông chú, ông lão mà thôi, trẻ con nhỏ tuổi như Noãn Noãn và Giang Thành thì rất hiếm, còn không quá 5 người.

Bên phải cái bàn đá xanh ngoài đại sảnh, có mấy người lớn tuổi toàn thân đồ trắng đứng bên cọc hoa mai luyện hoa mai quyền, xuất chiêu, đề chân, cảnh tượng vô cùng mạnh mẽ; bên trái là hai người lớn tướng tự đang luyện Thái Cực quyền, nhìn qua thấy nhẹ nhàng, nhưng trong động tác ẩn chứa sự dẻo dai, thể hiện một cách hoàn mỹ của việc lấy nhu khắc cương.

Tuy rằng hiện nay võ thuật truyền thống Trung Quốc trong mắt nhiều người là không đáng tiền, nhưng võ thuật truyền thống Trung Quốc cũng là dạy võ, giúp cơ thể thêm khỏe mạnh nên học phí cũng không thấp tí nào, Noãn Noãn và Giang Thành học một năm mỗi đứa cũng phải mất một vạn.

Nhưng mà ba mẹ con Liễu Gia cũng không để ý đến chút tiền ấy, lần trước 500 vạn kiếm được khi đổ thạch ở Giang Nam Thụy Lệ vẫn còn chưa đựng tới đâu.

Sau khi từ võ quán võ thuật truyền thống Trung Quốc ra về, Noãn Noãn kéo tay Liễu Chân Nhã dịu dàng nói: “Mẹ, bắt đầu từ ngày mai là mỗi buổi tối và cuối tuần nào con với Giang Thành đều phải đến võ quán học, hay là mẹ cũng đi đăng ký học cái gì đi, nếu không buổi tối một mình mẹ ở nhà thì buồn lắm đó.”

Giang Thành cũng nhìn Liễu Chân Nhã gật đầu liên tục: “Mẹ, con thấy chị nói đúng đó, mẹ cũng học thêm cái gì đó đi, vẽ tranh hay học đàn gì đó cũng được.”

Liễu Chân Nhã buồn cười nhìn hai đứa nhóc tính toán thay mình: “Mẹ thì thấy bây giờ quan trọng nhất là phải học lái xe, võ quán cách nhà mình khá xa, cũng không thể để Bà Vương đưa tụi con đi học rồi lại phải đưa tụi con đến võ quán mãi được. Mẹ cũng không yên tâm để tụi con đi nhờ xe vào trung tâm thành phố, cho nên mẹ muốn học lái xe, thi lấy bằng, mua một chiếc ô tô, sau này mẹ sẽ đưa tụi con đi học võ.”

“Được đó mẹ.” Giang Thành vui vẻ nắm lấy bàn tay cô: “Sau này cả nhà chúng ta có đi chơi cũng có thể tự lái xe ở nhà mình mà đi rồi.”

Phía Nam Thành Phố Thiên Hải, dọc theo đường từ nội thành hướng ra sân bay là một dãy các cửa hàng bán xe “4S”. (Càfé: cửa hàng xe hơi 4S là một loại hình hệ thống bán ô tô rất rộng rãi ở Trung Quốc, nó cung cấp các dịch vụ từ nhập khẩu xe cho đến bảo dưỡng, tóm lại khách hàng chỉ cần cầm tiền đến và mua thôi — Cảm ơn bạn Trachca đã giúp mình chỗ này, không thì mình chẳng biết nó là cái gì nữa)

Liễu Chân Nhã không hiểu về xe, sau khi xuống taxi nhìn thấy một dãy cửa hàng bán xe không nhìn ra điểm cuối thì ngơ ngác như trẻ nhỏ bị lạc đường.

Giang Thành thì yêu thích các loại mô hình ô tô, máy bay, tàu chiến, mô hình các loại ô tô danh tiếng cậu nhóc có một đồng trong phòng, bây giờ nhìn thấy ngoài đời thật, Giang Thành kích động kéo tay Liễu Chân Nhã đến cửa hàng bán xe “Porsche”.

Ba mẹ con bước vào cửa hàng thì được nhân viên cửa hàng nhiệt tình chào đón, niềm nở nhưng vẫn lễ phép hỏi Liễu Chân Nhã muốn mua loại xe giá cả thế nào, muốn mua cỡ xe nào.

Liễu Chân Nhã không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn từng chiếc xe đỏ rực, trắng bạc, đen bóng trong cửa hàng mà ngẩn người.

Cô gái bán hàng có kỹ năng rất tốt, mặc dù thấy Liễu Chân Nhã nhỏ tuổi, nhìn qua không giống người có thể mua được Porsche, nhưng vẫn nhẹ nhàng tỉ mỉ nói chuyện, giải thích cho Liễu Chân Nhã. Biết được Liễu Chân Nhã là lần đầu mua xe, cô nhân viên nhiệt tình nói cho Liễu Chân Nhã nghe những vấn đề cần lưu ý, khi thấy Liễu Chân Nhã đã bắt đầu có hứng thú hơn, thì mới giới thiệu liên tục về các ưu điểm của xe Porsche....

Từ cửa hàng xe Porsche đi ra, Liễu Chân Nhã lau mồ hôi trên trán, chợt dạ vô đầu Giang Thành: “Giang Thành, cũng may lúc này con cắt ngang bọn mẹ nói chuyện, thiếu chút nữa là mẹ nghe theo cô ấy luôn rồi.” Cô nhân viên bán hàng nói quá vô cùng, từ miệng cô ta nghe ra được dường như “Porsche” là loại xe vô cùng thần kỳ, Liễu Chân Nhã nghe như mở cờ trong bụng, trong lòng không khỏi có cảm giác: “Không mua một chiếc “Porsche” sẽ là tổn thất cực lớn của mình, sau này nhất định sẽ phải hối hận”, sau đó, sẽ không kèm chế được mà móc tiền ra mua.

“Mẹ thật là yếu đuối quá mà”. Liễu Chân Nhã bị Giang Thành dạy dỗ như con nít. “Porsche quả thật là dòng xe nổi tiếng, rất tốt, nhà chúng ta cũng không phải không mua nổi nó, nhưng mà mua chiếc xe đắt tiền như vậy làm gì đâu? Chúng ta cũng không phải lái xe đi dự dạ hội, không phải tham gia đua xe, cũng không phải tham gia triển lãm danh xe, lại càng không cần khoe khoang với ai, chúng ta chỉ cần chiếc xe có thể chở cả nhà đi đây đó là được rồi.”

Liễu Chân Nhã còn chưa nói gì, Noãn Noãn bên cạnh đã bắt bình lên tiếng: “Sao có thể trách mẹ được chứ! Không phải lúc này là em lôi kéo mẹ và chị vào cửa hàng đó hay sao, mẹ và chị cứ nghĩ là em muốn mua xe Porsche không ấy chứ.”

“Phụ nữ, ôi...” Tiểu đại nhân Giang Thành buông tay thở dài: “Thế này, là em thích xe đẹp, nhưng chỉ giới hạn trong việc xem và sưu tập mô hình thôi, bởi vì em là người thực dụng mà. Giống như Porsche, Ferrari, Rolls-Royce, Lamborghini, em rất thích sưu tập mô hình của chúng, còn xe thật, em chỉ muốn sờ muốn nhìn thử mà thôi, hoàn toàn không có hứng thú mua.”

Liễu Chân Nhã nghe vậy thì thở dài, cuối cùng không biết làm sao chỉ nâng tay xoa đầu cậu nhóc: “Con trai, con mới hơn hai tuổi thôi, không cần phải như vậy....kiềm chế bản thân.” Chỉ cần Noãn Noãn và Giang Thành nói muốn, cô nhất định sẽ mua về, đây chính là sự chịu đựng vô bờ của bà mẹ trẻ.

Giang Thành chớp mắt nhìn Liễu Chân Nhã: “Mẹ, trong sách nói con người phải biết kiềm chế dục vọng của bản thân. Bây giờ con còn nhỏ, phải cần mẹ nuôi dưỡng, cho nên con không thể buông thả chính mình, chờ khi con trưởng thành có khả năng rồi, thì con sẽ tự kiếm tiền để mua.”

Liễu Chân Nhã chăm chú nhìn đôi mắt trong suốt của Noãn Noãn và Giang Thành, cúi đầu hôn hai con mình một cái, “Các bảo bối, mẹ thật sự không cần các con thông minh như thế này.”

Noãn Noãn và Giang Thành nhìn nhau, thông minh thì không tốt sao? Cha mẹ của mấy bạn nhỏ của hai cô cậu không hề được thoải mái như mẹ nhà mình chút nào đâu.

Liễu Chân Nhã một trái một phải nắm tay hai con đi về phía trước: “Trẻ con quá thông minh thì sẽ rất mệt.” Thế giới này giả giả thật thật, thật thật giả giả, chỉ có những người vô tư thì mới có thể sống vui vẻ, thoải mái được.

Đi dạo quanh các cửa hàng ô tô đến trưa, ba mẹ con cùng nhìn trúng một chiếc Volvo màu đỏ hơn 40 vạn, hiếm khi cả ba cùng nhìn trúng một chiếc, nên Liễu Chân Nhã đặt cọc ngay lập tức, hai tháng sau đến lấy xe về.

Nhân lúc chưa hết giờ làm việc, Liễu Chân Nhã đi đến một trường dạy bằng lái ghi danh.

Trời rất nhanh tối xuống, ba mẹ con về đến nhà là nằm vật lên sofa, hôm nay đi bộ nhiều, mà quan trọng là cả ba đều hưng phấn đến quên cả ăn trưa, nên bây giờ nói là mệt, chứ thật ra là đói không dậy nổi.

“Mẹ, nấu cơm, nấu cơm thôi, bụng Noãn Noãn kêu ầm ầm luôn rồi.” Noãn Noãn lăn lộn trên sofa.

“Mẹ, con cũng vậy.” Giang Thành ôm mô hình ô tô mới mua ra vẻ đáng thương nhìn Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã vung tay đem hai con ném vào Noãn Viên, “Đi đi, trước hết vào Noãn Viên ăn trái cây lót dạ đi, để mẹ nấu cơm cho tụi con.” Ngọc Tấn Ngâm đã biến mất thì phải biến mất hoàn toàn, mất công để người nào đó đến biệt thự rình trộm nữa thì mệt mỏi lắm, nên ngày 3 bữa Liễu Chân Nhã không để Ngọc Tấn Ngâm làm nữa.

Liễu Chân Nhã ở trong bếp vừa ngâm nga vừa nấu ăn, ừm, có xe rồi, khi nào có thời gian quay về Thành Phố An Nguyên một chút, xem thử xem Vương Gia Tràng thay đổi thế nào rồi, còn có Vương Thẩm đã từng tốt bụng giúp đỡ cô không biết bây giờ ra sao, à, còn có Thạch mẹ, có con như Thạch Lâm và con dâu như Diêu Lệ (chồng cũ của Cố Tuyệt và con tiểu tam), bà ấy đã lớn tuổi như thế....

Đang nghĩ tới chuyện cũ ngày xưa, thì nghe thấy tiếng di động từ túi áo vang lên, nhìn thấy tin nhắn từ một dãy số xa lạ: “Ngày mai tất cả bạn học cùng lớp đi núi Bạch Mã, buổi sáng đúng 9h tập trung ở sân thể dục, đồ ăn, nước uống, đồ ăn vặt tự mang theo.”

Đi núi Bạch Mã sao? Liễu Chân Nhã giật giật khóe miệng, đã chọn ra được chỗ đi chơi rồi à.

30. Chương 30

Sáng sớm, sau khi đưa hai con đến võ quán võ thuật truyền thống Trung Quốc, lại cẩn thận dặn dò hai cục cưng và hai con thú cưng ăn trưa thế nào xong, Liễu Chân Nhã mới ôm Tuyết Tuyết vội vàng vàng đến trường.

Noãn Noãn, Giang Thành, Tiểu Khả Ái và Thanh Long ở lại võ quán, Liễu Chân Nhã cũng không thể để Tuyết Tuyết một mình trong Noãn Viên được.

Khi đến trường thì hầu như cả lớp chỉ còn lại mình cô, nhưng may mắn vẫn còn chưa đến 9h, cô không đến trễ.

Nhìn thấy Liễu Chân Nhã ôm theo một con chó trắng, ánh mắt các cô gái trong lớp đều phát ra tia sáng lung linh, ngay cả kẻ ngày thường không hề muốn nhìn thấy Liễu Chân Nhã – Liễu Trân Trân cũng vươn tay sờ sờ chú chó.

“Mình cứ nghĩ chỉ có Vương Quý, Đặng Trung mới mang theo đồ đạc công kênh, ai ngờ bạn còn mang theo một chú chó con ngoài sức tưởng tượng của mọi người nữa chứ!” Vương Minh cười sờ sờ đầu Tuyết Tuyết, vỗ như không để ý tiếp cận Liễu Chân Nhã mới lui về sau mọi người.

“Thế này là sao ha, Liễu Chân Nhã, sao lại đem con chó nhà cô theo thế? Chúng ta là đi du lịch, không phải là để cô đi chăm sóc chó đâu nha.” Liễu Trân Trân thấy Vương Minh vừa cười vừa nói với Liễu Chân Nhã, miệng không thể không buông lời châm chọc.

Liễu Chân Nhã cũng không thèm để ý đến Liễu Trân Trân, chỉ khó hiểu nhìn về Vương Quý đang cầm một cái chảo trên tay. “Không phải chỉ là đi du lịch thôi sao, Vương Quý, sao bạn lại cầm theo chảo vậy?” Vương Quý trên tay cầm chảo, lưng mang một cái bao lớn, không biết là đựng cái gì. Còn có mấy nam sinh khác cũng vậy, nếu đoán không lầm, mấy túi lớn trong tay họ là đồ ăn đúng không?

Cậu bạn cao gầy Vương Quý cào cào tóc cười: “Mình nghĩ đi chơi thì kiếm chỗ nào đó tự nấu ăn.”

Mấy nam sinh cầm túi lớn túi nhỏ khác cũng hưởng ứng: “Đúng rồi, du lịch không phải là nấu nướng đã ngoại sao?”

Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn về lớp trưởng Tiêu Lăng Xuân: “Họp lớp quyết định thế nào vậy?”

Về mặt lạnh lùng của Tiêu Lăng Xuân hiện lên một chút bất đắc dĩ: “Làm sao mình biết lớp mình có nhiều người không nhiễm khói lửa nhân gian đâu chứ, ngay cả nấu cơm đã ngoại khi đi chơi cũng không phân công rõ ràng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Mình và bạn lên phía trước thống kê lại xem sao.” Vương Minh đi tới nói chen vào: “Đa số bạn học lớp mình muốn kết hợp nấu cơm đã ngoại và du lịch lại, mọi người cùng leo núi, ngắm cảnh, mệt rồi thì bày ra nấu ăn như vậy mới vui. Chỉ là nếu muốn nấu ăn đã ngoại, bây giờ phải đi mua thêm đồ, vật dụng nấu nướng và nguyên liệu không đủ.”

“Đàm Hạo, Giản Phán và mấy bạn nữa đi siêu thị mua thêm vật dụng và nguyên liệu đi.” Tiêu Lăng Xuân chủ động cầm ba lô giúp Liễu Chân Nhã, lại bị sức nặng của ba lô kéo muốn oằn tay: “Bạn bỏ cái gì trong ba lô mà nặng dữ vậy?”

Liễu Chân Nhã cười ha ha: “Chỉ có chút hoa quả và đồ ăn vặt thôi.” Sức cô không nhỏ, nên đương nhiên ba lô của cô cũng không nhẹ rồi.

Đội Đàm Hạo và Giản Phán trở lại, một đám người mới kéo nhau ngồi xe công cộng xuất phát đi núi Bạch Mã.

Tại sao gọi là núi Bạch Mã, nguyên do đã không thể tìm được, núi Bạch Mã cũng không phải là thắng cảnh gì, bởi vì nhiều năm trước nông dân sống gần đó phá rừng quá mức, núi Bạch Mã có thể nói là trống trơ

trồng tróc. Cách đây 2 năm nhà nước mới kêu gọi trồng rừng, nên bây giờ núi Bạch Mã mới có được lơ thơ và cây. Sở dĩ Tiêu Lăng Xuân và Vương Minh cùng những bạn học khác chọn núi Bạch Mã, bởi vì ở đây thuận tiện giao thông, độ cao cũng vừa phải, phù hợp cho học sinh đi leo núi.

Dọc theo đường đi, bạn học cùng lớp thân thiết với nhau bắt đầu chia nhau đồ ăn vặt, to to nhỏ nhỏ trò chuyện cùng nhau, hi hi ha ha khá vui vẻ.

Tiêu Lăng Xuân lưng mang ba lô của cậu cộng thêm ba lô của Liễu Chân Nhã, đầu vã đầy mồ hôi, lưng tâm Liễu Chân Nhã trĩu nặng nên mới đặt Tuyết Tuyết xuống đất để nó tự đứng, sau đó cầm lại ba lô của mình: “Vẫn là để mình tự mang đi, mình sợ khi lên đến đỉnh núi bạn sẽ mệt đến mức nằm sấp xuống luôn quá!”

Liễu Chân Nhã mang ba lô lên lưng rất nhẹ nhàng, Tiêu Lăng Xuân nhìn thân hình nhỏ gầy hơn so với đa số người phương Bắc khác của cô, nhỏ như vậy mà sức lực cũng không thua kém gì con trai nhà.

Mới vừa mang ba lô lên lưng một chút, Vương Minh không biết từ đâu chui ra: “Liễu Chân Nhã, ba lô của bạn nhìn qua không nhẹ đâu nhỉ, để mình mang giúp bạn cho.”

“Cảm ơn bạn, để mình tự mang được rồi, khi nào mang không nổi nữa mình sẽ nhờ bạn mang hộ mình nhé.” Cảm thấy có ánh mắt như phóng tên lửa vào người mình, Liễu Chân Nhã vội vàng từ chối ý tốt của Vương Minh.

“Vương Minh, mình thấy mệt quá, bạn mang túi giúp mình được không?” Liễu Trần Trần trừng mắt nhìn Liễu Chân Nhã một cái, sau đó xoay người lau lau mồ hôi dụi dụi nói với Vương Minh.

Nhìn thấy cái túi màu trắng trên vai Liễu Trần Trần, Vương Minh mang vẻ mặt tươi cười trả lời: “Phục vụ cho các cô nương xinh đẹp là nhiệm vụ của mình.”

“Cảm ơn bạn.” liếc mắt thị uy với Liễu Chân Nhã một cái, Liễu Trần Trần ông ẹo thắt lưng bước đi song song cùng với Vương Minh.

“Em gái bạn hình như mọi lúc mọi nơi đều đấu với bạn nhỉ.” Không biết từ khi nào, Tiêu Lăng Xuân đã bước lên song song với Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã cười không trả lời.

“Liễu Chân Nhã, con chó của bạn ngoan ghê, không chạy loạn cũng không sủa loạn nhỉ.” Nhìn thấy Tuyết Tuyết bé nhỏ chạy bên cô, vẻ mặt Tiêu Lăng Xuân buồn cười cùng với ngạc nhiên, buồn cười vì con chó chạy nhảy cứ như cái bánh gạo nếp di động, ngạc nhiên vì con chó nhỏ này rất biết nghe lời.

“Ừ, Tuyết Tuyết rất ngoan.” Liễu Chân Nhã cúi đầu dụi dụi nhìn con chó nhỏ dưới chân.

“Bạn để con gái và con trai của bạn ở nhà à?” Tiêu Lăng Xuân nhỏ giọng hỏi, cậu còn tưởng hôm nay Liễu Chân Nhã sẽ không đi chơi cùng mọi người, không ngờ....

“Hai tiểu tử đó đến võ quán võ thuật Trung Quốc học võ rồi, lúc mình đi còn bảo mình cứ đi chơi vui vẻ đi nữa.” Liễu Chân Nhã cười cười lắc đầu, hai tiểu tử kia cứ luôn muốn cô ra ngoài chơi nhiều một chút, nên cô vừa nói sẽ đi chơi với lớp thì tỏ ra hào hứng vô cùng, nếu không phải mắc học võ, không chừng hai tiểu tử đó cũng sẽ đi theo.

Tiêu Lăng Xuân nặng nề nhìn Liễu Chân Nhã: “Bạn thật kiên cường, hai con của bạn cũng thật hạnh phúc...”

Liễu Chân Nhã cảm thấy khó hiểu nhìn Tiêu Lăng Xuân, sao cậu ấy nói mà có vẻ cô đơn quá vậy?

Đi mấy giờ liền mới lên tới đỉnh núi, rất nhiều bạn mệt mỏi nằm vật ra đất.

“Mọi người tự do hoạt động, 12h30 tập hợp lại cùng nhau nấu cơm trưa.” Đàm Hạo vẻ mặt tươi tỉnh đứng giữa vổ vổ tay tập trung sự chú ý của mọi người, “Phía đông có một khoảng trống với nhiều loại cây phong và cây bạch quả, muốn chụp ảnh thì có thể qua đó, phong cảnh không tồi đâu; còn bạn nào muốn tâm sự thì đi về phía tây vài chục bước có một dòng suối nhỏ, rất tĩnh lặng....Tóm lại, mọi người muốn vui chơi thể nào thì vui chơi, nhưng mà làm ơn lúc nào cũng phải chú ý an toàn nhé.”

Nhìn đám người tốp năm tốp ba tản ra, Liễu Chân Nhã ôm Tuyết Tuyết ngồi bên một tảng đá nghỉ tạm, núi Bạch Mã tuy không quá cao so với mặt nước biển, nhưng đứng từ trên đỉnh cũng có thể nhìn thấy được toàn cảnh thành phố Thiên Hải. Từ trên đây nhìn xuống, Thành Phố Thiên Hải thật sự rất lớn nha, Thành Phố An Nguyên nơi cô sống hơn mười năm cũng lớn như vậy.

Nghĩ ngợi trong chốc lát, Liễu Chân Nhã thả Tuyết Tuyết để nó tự mình đi chơi, còn cô thì cùng với vài bạn học khác bàn xem sẽ nấu cơm trưa thế nào.

Đây đều là một đám con nít thành thị, bình thường đến giờ cơm đều chỉ biết há mồm, vì vậy bây giờ đối diện với một đồng nồi niêu xoong chảo thì không biết phải làm thế nào.

Nhưng mà vẫn có ngoại lệ, Tiêu Lăng Xuân có vẻ rất thông thạo chỉ huy: “Vương Minh, Đàm Hạo, hai bạn phụ trách kiếm củi; Liễu Chân Nhã, Giản Phán, hai bạn chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, còn mình thì phụ trách đào lỗ.”

“Đào lỗ làm gì?” Ngoại trừ Liễu Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân thì một đám thiên kim công tử kia trăm miệng một lời hỏi.

Tiêu Lăng Xuân bắt đầu dĩ liếc nhìn bọn họ: “Không đào lỗ thì lấy cái gì nhóm lửa nấu cơm?”

Đám người mới bình tĩnh hiểu ra.

Liễu Chân Nhã và Giản Phán được phân công chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, nhưng thực chất chỉ có mình Liễu Chân Nhã làm, Giản Phán chỉ làm vớ vẩn vớ vẩn chứ không giúp được gì. Khi Giản Phán một lần nữa làm rớt con gà làm sẵn mua trong siêu thị xuống đất, Liễu Chân Nhã mới dè tay Giản Phán lại, như là muốn cầu xin cô ấy: “Giản Phán, bạn đi giúp Vương Minh và Đàm Hạo kiếm củi được không? Nấu nhiều đồ ăn như vậy thì phải có nhiều củi mới được.”

Giản Phán cũng biết mình chẳng giúp được gì, mới thè lưỡi với Liễu Chân Nhã rồi chạy đi.

Đến gần 12h, các bạn cùng lớp mới bắt đầu lục tục tập trung về lại, thấy một cái bếp lò trống rỗng, một cái thớt cũng trống trơn luôn, thì lúc này mới vội vàng vàng nhóm lửa nấu cơm trưa.

Khi Liễu Chân Nhã đang hướng dẫn một bạn nữ cùng lớp cắt cá, thì Vương Quý và vài bạn nam khác chạy đến hô to: “Mọi người mau đến đây xem này, xem mình tìm được cái gì này!”

“Ôi, đây là hài cốt sao?”

“Chắc là giả đó! Trên núi làm gì có hài cốt chứ!”

“Thấy ghê quá, mau vứt đi!”

“Vương Quý, bạn như vậy là không tôn trọng người chết đó, mau trả lại chỗ cũ đi.”

“Ôi, ở đây có hài cốt vậy có phải ở đây từng có người chết không? Chúng ta là đang ở hiện trường án mạng sao?”

“Tự nhiên mình thấy lạnh quá, mình muốn về nhà...”

Thứ Vương Quý cầm trong tay là một cái sọ, là khi cậu ấy cùng mấy bạn khác chơi dưới suối lấy ra từ phía dưới một tảng đá.

“Vương Quý, mau trả lại chỗ cũ đi, đồ của người chết không thể tùy tiện lấy được đâu.” Trong lòng Liễu Chân Nhã có cảm giác bất an, giống như có một cặp mắt dữ tợn từ bộ hài cốt đang nhìn chằm chằm vào cô vậy.

Vương Quý giơ cao cái sọ trong tay lên, “Mọi người không thấy kỳ lạ sao? Sao hài cốt này lại nằm ở trong nước, hơn nữa chỉ còn lại một cái sọ này thôi? Có muốn một lần làm Homers không? (Sherlock Holmes)” Vương Quý cầm cái sọ nhẹ nhàng đi chuyển qua trước mặt từng người. (Càfé: thằng này gan ghê, tưởng tượng thôi mình đã nổi da gà rồi!)

Khi Vương Quý cầm cái sọ lướt ngang qua mặt Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã nghiêm mặt lùi về sau vài bước, cảm thấy bức bối, bức bối là vì tại sao đi leo núi mà cũng gặp phải ma?

31. Chương 31

Từ cái sọ thoát ra một luồng khí đen cùng với một tràng tiếng cười “khắc khặc” của ai đó – cảnh tượng đáng sợ này chỉ có một mình Liễu Chân Nhã nhìn thấy, và trường hợp này chỉ xuất hiện khi có ma quỷ mà thôi.

Nhìn thấy một vài bạn nam trong lớp lớn gan giờ tay chọc chọc vào cái sọ, hai chân Liễu Chân Nhã như muốn nhũn ra, thật xui xẻo mà, nhưng sao trẻ con bây giờ gan lớn quá vậy trời, ngay cả xương người mà tụi nó cũng dám nghịch nữa!

“Gâu gâu!” Tuyết Tuyết đứng bên cạnh vừa điên cuồng sửa cái sọ vừa nhanh như chớp nhảy lên người Liễu Chân Nhã, 4 cái chân nhỏ bám chặt vào chân cô, con chó nhỏ bị dọa đến run cầm cập.

Đa số bạn học không chú ý đến sự bất thường của Liễu Chân Nhã, nhưng cũng có một vài người thấy được vẻ mặt trắng bệch của cô.

“Liễu Chân Nhã, bạn bị sao vậy?” Tiêu Lăng Xuân khó hiểu nhìn vẻ mặt Liễu Chân Nhã cứ như nhìn thấy quỷ, còn con chó trắng nhỏ kia nữa, động tác của nó vừa buồn cười vừa rất đáng yêu...

“Liễu Chân Nhã, bạn không khỏe hả? Tuy bây giờ còn là mùa thu, nhưng nhiệt độ cũng đã rất thấp, bạn gây như vậy phải cẩn thận mới được.” Vương Minh đưa mắt nhìn lên không trung rồi chà chà cánh tay, cảm thấy có chút khó hiểu. “Nhưng mà mình cũng cảm thấy hôm nay hình như trời đột nhiên lạnh hơn bình thường thì phải, hi vọng tối nay sau khi trở về mọi người sẽ không bị cảm.”

“Tiểu tử cậu quả thật là bộ dạng học sinh tốt biết quan tâm người khác nha...” Đàm Hạo nháy mắt với Vương Minh, vẻ mặt biểu lộ cái gì thì cũng chỉ có hai người bọn họ hiểu được.

Liễu Chân Nhã thì lúc nào cũng hướng về phía Vương Minh và Đàm Hạo, lúc này nhìn thấy bộ dạng Liễu Chân Nhã yếu ớt hấp dẫn được sự chú ý của hai người đó, mở miệng dè dặt: “Giả vờ ngoan ngoãn yếu ớt cho ai nhìn vậy chứ? Không phải là thấy bình thường tỏ ra lạnh lùng thanh cao không có tác dụng nên mới đổi chiến lược chứ gì? Hừ, thủ đoạn vụng về ngu ngốc như vậy cũng chỉ có đứa ngốc mới bị cô....”

Liễu Chân Nhã không quan tâm đến mấy lời quan tâm hay khiêu khích của mấy người đó, cô chỉ nhìn theo cái bóng đen thoát ra từ cái sọ kia bay quanh hết bạn học này đến bạn học khác trong lớp mà thôi, thỉnh thoảng nó giờ tay bóp bóp cổ người này, hoặc là vươn cái lưỡi dài liếm liếm mặt người kia. (Càfe: -_-||| lạnh gáy)

Nhìn thấy bạn học cùng lớp khó hiểu mà sờ cổ, thay đổi sắc mặt, Liễu Chân Nhã che mắt lại, cô thật sự không muốn nhìn thấy cảnh tượng ghê rợn này đâu.

“Liễu Chân Nhã ...” Tiêu Lăng Xuân phát hiện Liễu Chân Nhã vẫn còn đang thất thần, liền giờ tay định vỗ vai để cô hoàn hồn trở lại, nhưng mà lại vỗ hụt —— Liễu Chân Nhã đột nhiên ngồi sụp xuống đất.

Nhìn thấy bóng đen kia bay về phía cô, Liễu Chân Nhã phản xạ có điều kiện ôm đầu ngồi sụp xuống —— cô không muốn bị cái thứ ma quỷ đó xuyên qua người, lại càng không muốn bị con sắc quỷ (Càfe: đại khái là con quỷ dê xồm) này bóp cổ liếm mặt đâu.

Vì Liễu Chân Nhã ngồi sụp xuống đất, nên cái bóng đen kia cứ vậy mà xuyên qua người Tiêu Lăng Xuân và Vương Minh.

“Ôi, lạnh quá đi!” Tiêu Lăng Xuân và Vương Minh không hẹn mà cùng nhau rùng mình một cái.

Liễu Chân Nhã tỏ vẻ như không có chuyện gì đứng dậy, nhìn thấy con ma kia lần lượt bóp cổ, sờ mặt Tiêu Lăng Xuân, Vương Minh, Đàm Hạo và Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã đầu đầy vạch đen, không chỉ là sắc quỷ, mà còn là con sắc quỷ già trẻ không tha nữa chứ!

Đang mãi nghĩ ngợi, Liễu Chân Nhã nhìn thấy con ma đó sau khi đã sờ đã bóp mấy người kia xong lại bay về phía mình, với ý nghĩ kiên quyết không cho con sắc quỷ đó chạm được nên Liễu Chân Nhã cứ vậy mà một lúc ngồi xuống, lúc sau đứng dậy, nghiêng trái xoay phải né tránh nó.

Nhóm người Tiêu Lăng Xuân không hiểu đầu đuôi gì nhìn theo những hành động khó hiểu của Liễu Chân Nhã, một lát thì ngồi xuống, lát sau lại nghiêng người đủ kiểu, là đau bụng hay đau ngực vậy?

Liễu Chân Nhã cứ liên tục tránh được sự tiếp xúc của con ma kia, cuối cùng làm cho nó bắt đầu nghi ngờ, nó ngừng lại, lơ lửng trên không, hai mắt nó lóe ra tia sáng xanh lục như lang sói: “Tiểu nha đầu này sao lần nào cũng có thể trùng hợp tránh được mình vậy nhỉ?”

Liễu Chân Nhã giờ tay cột lại mái tóc rối tung trên vai, thuận tiện tránh đi cánh tay khô quắt của con sắc quỷ.

“Tiểu nha đầu, này giờ không phải là trùng hợp, cô có thể nhìn thấy tôi đúng không?” Một giọng nói như chuông đồng bất ngờ vang lên, Liễu Chân Nhã còn chưa cột tóc xong hai tay cứ vậy mà cứng ngắc giữa không trung, nhưng chớp mắt một cái liền vờ như không có chuyện gì buông tay xuống.

Cúi người ôm lấy Tuyết Tuyết đang bám chặt chân cô lên, Liễu Chân Nhã nói với đám người Tiêu Lăng Xuân: “Cũng không còn sớm nữa, chúng ta cũng nhanh làm cơm trưa thôi.”

“Tiểu nha đầu, không cần giả vờ nữa, phản ứng của cô đã chứng minh cô có thể nhìn thấy tôi rồi.” Sau đó bóng đen kia run rẩy kịch liệt một chút, một người đàn ông trung niên mặc cảnh phục (quần áo cảnh sát) xuất hiện trước mặt Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã coi như không nghe thấy gì xoay người đi lướt qua ông ta.

Liễu Chân Nhã đi đến chỗ để nguyên liệu bắt đầu cầm dao xắt củ cải, ừ, sườn lợn có vẻ hơi nhiều, làm sườn hầm củ cải, sườn kho tàu cũng được đó....

“Ôi, bị chôn ở chỗ này 5, 6 năm, cuối cùng cũng có người nhìn thấy được tôi rồi...” con ma nam trung niên kia đứng bên người Liễu Chân Nhã ra vẻ như đang hoài niệm lại quá khứ, “Tôi tên Triển Quốc Quân, sinh ra và lớn lên dưới ngọn cờ Trung Quốc đổi mới, bình thường chưa bao giờ tin tưởng vào chuyện quỷ thần, nhưng mà bây giờ chính bản thân mình biến thành ma quỷ thì thật không còn gì có thể nói nữa.”

Liễu Chân Nhã giật giật khóe miệng, a, bên kia có bạn nữ đang xuyên chân gà, mình phải qua đó giúp đỡ mới được.

Liễu Chân Nhã đi qua xuyên chân gà, Triển Quốc Quân cũng lượn lờ theo sau, sau đó lại tiếp tục rầu rĩ kể chuyện quá khứ: “Tôi là cảnh sát của cục công an thành phố Thiên Hải, có thể cô đã nghe qua tên tôi rồi, năm 2000 là thời điểm tôi phá được một vụ án buôn bán ma túy lớn, đem tên trùm ma túy lớn nhất vùng Đông Bắc lôi đến cục cảnh sát, đó cũng là năm tên tuổi tôi vang vọng cả thành phố Thiên Hải, thậm chí là cả Trung Quốc luôn nữa đấy,...hahaha.... Hảo hán bắt đề đương niên dũng (Hảo hán không nhắc lại chuyện anh hùng ngày xưa), bây giờ tôi chỉ là một con ma cái gì cũng không làm được, ngay cả báo thù cho bản thân cũng không thể.”

Lại là một con ma muốn báo thù nữa! Liễu Chân Nhã bực mình chạy đến giúp một bạn học rửa nấm.

“Này này lớp trưởng Tiêu, bạn có thấy lớp phó lớp chúng ta hôm nay rất lạ không?” Vương Minh ngồi xổm bên người Tiêu Lăng Xuân đang cố gắng nhóm lửa, đưa tay xoa cằm đắm chiêu nhìn Liễu Chân Nhã chạy đi chạy lại trong đám người.

Tiêu Lăng Xuân nghiêng đầu — về mặt Liễu Chân Nhã bực bội, có vẻ là đang khinh thường cái gì đó nữa — quả thật là có hơi kỳ lạ, nhưng mà ... “Bạn còn có thời gian nhìn Liễu Chân Nhã lạ hay không quen, không bằng tập trung nhóm lửa cho xong đùm mình cái.”

Vương Minh nhìn lại cái lò thô sơ nhờ đào đất mà thành, nhún nhún vai nói: “Nếu bạn còn muốn mọi người sớm có cơm ăn, thì đừng đặt hi vọng vào việc mình có thể nhóm lửa.” Đừng nói nhóm lửa bằng củi thế này, ngay cả cái bếp ga ở nhà cậu ta còn chưa dùng qua bao giờ nữa là — nói đơn giản, cậu ta chính là một công tử cơm đến chỉ biết há mồm mà thôi. “Lớp trưởng Tiêu, bạn ngồi cùng bàn với Liễu Chân Nhã lâu như vậy mà không thấy tò mò cái gì sao? Một cô gái nhà giàu bị gia tộc xóa tên, một đứa con gái hợp pháp bị

em gái khác mẹ oán hận, nhưng mà bạn nhìn xem, cô ấy rộng rãi thoải mái, cư xử chừng chạc, ngoài việc không thích chủ động thân thiết với người khác, thì hoàn toàn không thấy được một chút oán giận nào cả.”

“Chuyện của người ta, bạn quản nhiều làm cái gì chứ!” Tiêu Lăng Xuân không kiên nhẫn ngắt lời Vương Minh, cậu cũng nhìn ra Vương Minh đang có hứng thú với Liễu Chân Nhã, có thể là do ngoại hình Liễu Chân Nhã khá xinh đẹp, cũng có thể là do gia thế của cô ấy, nhưng mà.... “Vương Minh, Liễu Chân Nhã là cô gái tốt, bạn đừng trêu chọc cô ấy.”

“Bốp!” Vương Minh cười đấm một quyền lên vai Tiêu Lăng Xuân: “Lớp trưởng của tôi ơi, bạn quản rộng quá rồi đó, hay là bạn cũng để ý Liễu Chân Nhã? Nếu vậy thì chúng ta cạnh tranh công bằng nhé?”

Tiêu Lăng Xuân quay đầu lạnh lùng nhìn Vương Minh: “Mình chỉ là một học sinh nghèo, không có hứng thú chơi đùa mấy trò của học sinh nhà giàu các bạn. Nhưng mà, Liễu Chân Nhã là bạn mình, mình chỉ hi vọng các bạn đừng trêu chọc bạn ấy mà thôi.”

“Ha ha, được rồi, mình biết rồi.” Vương Minh vừa tỏ ra không để ý lên tiếng trả lời vừa chậm rãi đi về bên kia — Đàm Hạo đang ở đó không biết kể chuyện gì buồn cười mà khiến ột đám nữ sinh cười ha ha.

“Câm miệng!” Liễu Chân Nhã giận dữ gào lên làm một đám bạn học đang hi hi ha ha giống như bị ai bóp họng mà im phăng phắc lại.

Một đám người đồng loạt nhìn về Liễu Chân Nhã vẻ mặt lúc trắng lúc xanh, là ai chọc giận lớp phó nhà mình vậy nhỉ?

Cô bạn đang cùng rửa nắm với Liễu Chân Nhã vội vàng xua tay lên tiếng: “Không phải mình, không phải mình đâu!”

“Hừ, tiểu nha đầu, nếu cô không chịu giúp tôi báo nguy, không chịu giúp tôi tìm con trai, thì mỗi ngày tôi sẽ đe dọa bạn học của cô, mỗi ngày đều lải nhải bên tai cô cho xem.” Khi Liễu Chân Nhã tức giận gào lên, Triển Quốc Quân vô cùng vui vẻ bay tới bay lui trên không trung. đọc chương mới nhất tại Doc Truyen . o r g

Liễu Chân Nhã nhìn ánh mắt hoài nghi của bạn học cùng lớp, lại nhìn sang bộ dạng như thổ phỉ của Triển Quốc Quân, tay trái không tự chủ được mà vỗ trán, cô vậy mà lại bị một con ma uy hiếp cơ chứ!

Sau đó, bạn học cùng lớp của Liễu Chân Nhã thấy cô cứ hầm hầm mặt từ lúc làm cơm trưa xong đến xế chiều khi xuống núi trở về, nhưng hành động hôm nay của Liễu Chân Nhã thì đã khắc sâu trong đầu của mỗi người, ví dụ như cô trợn mắt nhìn khoảng không không người, lẩm bẩm một mình, ví dụ như cô rống giận muốn đuổi cái gì đó đi, à, đúng rồi, còn có con chó trắng của Liễu Chân Nhã điên cuồng sủa vào khoảng không nữa.....

Hôm nay là ngày Liễu Chân Nhã đem hình tượng bình tĩnh cẩn thận của mình vứt đi sạch sẽ.

32. Chương 32

Liễu Chân Nhã bị Triển Quốc Quân đeo bám dai dẳng.

Liễu Chân Nhã đi học, ông ta đi theo; sau mỗi ngày tan học, Liễu Chân Nhã đưa hai con đến vũ quán vũ thuật Trung Quốc, ông ta cũng đi theo; Liễu Chân Nhã ở nhà xem phim ma, ông ta ở bên cạnh khoa tay múa chân chê diễn viên diễn không thật; Liễu Chân Nhã ăn cơm, ông ta lượn lờ trong không trung hít mùi cơm, còn nói thêm: “đã nhiều năm không được ngửi qua mùi cơm, thật là thơm quá đi mà....”, ngoại trừ đi tắm và đi WC, thì Liễu Chân Nhã cứ đi đâu là ông ta sẽ đi theo đó. (Càfé: cái này người ta gọi là ma ám nè.)

“Mẹ, sao không ném ông ta vào Noãn Viên đi?” Noãn Noãn thấy mẹ mình bị đeo bám thật khổ sở nên mới đưa ra đề nghị đem Triển Quốc Quân vứt vào Noãn Viên.

“Nếu vậy không phải có lợi cho ông ta quá rồi sao?” Giang Thành lại không đồng ý cho Triển Quốc Quân vào Noãn Viên, Noãn Viên là chỗ là ai cũng có thể vào được sao chứ? “Noãn Viên linh khí nồng đậm, lại có mỹ nhân như dì Ngọc ở trong đó, ông ta là sắc quỷ, đi vào rồi thì chắc chắn sẽ không chịu ra đâu!”

Triển Quốc Quân đang lơ lửng trên không, nghe Giang Thành gọi mình là sắc quỷ, ngay lập tức gương mặt trở nên vụn vỡ, “Tôi không phải sắc quỷ!” Ông ta rống lên.

Liễu Chân Nhã và Giang Thành có thể nghe được tiếng ma nói nên đồng loạt giơ tay bịt tai lại, Giang Thành còn khinh thường nói thêm với Triển Quốc Quân: “Con nghe mẹ con nói, ông sờ cổ liếm mặt người khác, đó không phải là hành động của sắc quỷ thì là cái gì chứ? Coi thường con là con nít không biết xem TV à?”

Triển Quốc Quân cứng họng, ông ta tự nói trong lòng là phải cảm thấy may mắn vì phải một vận đũa con nít mới có một đũa khó giải quyết như Giang Thành, ông ta lại tự biện bạch một vận lần nữa: “Cái đó không phải là sàm sỡ họ, tôi là ma, mà ma thì thuần âm, nếu muốn có thể hoạt động vào ban ngày thì phải hấp thu thật nhiều dương khí, bằng không khi mặt trời lên thì sẽ hồn phi phách tán. Tôi bóp cổ, liếm mặt bọn họ chỉ muốn hấp thu dương khí của họ một chút thôi, tuyệt đối không làm họ bị thương.”

Liễu Chân Nhã và Giang Thành mặc kệ ông ta nói gì, đọc sách thì cứ đọc sách, xem TV thì cứ xem TV, hoàn toàn không để ý đến Triển Quốc Quân.

“Tiểu Nhã, Tiểu Nhã đáng yêu, tôi cũng không cần cô giúp tôi báo nguy nữa, nhưng cô có thể giúp tôi đem manh mối về vụ buôn bán ma túy nói cho con tôi biết được không?” Đi theo Liễu Chân Nhã hơn nửa tháng, thủ đoạn gì ông cũng đã áp dụng qua rồi nhưng vẫn không thể làm cô đổi ý, Triển Quốc Quân cảm thấy rất chán nản— con nít thời nay sao không có lòng yêu nước gì hết vậy. “Cô cũng biết con tôi vậy thì tại sao lại không chịu giúp tôi truyền lời chứ?”

Liễu Chân Nhã buông sách, thở dài: “Chú Triển, không phải con không muốn chú giải được oan khuất, cũng không phải con không muốn góp sức vì đất nước, nhưng chú nghĩ thử xem nếu con mang tin tức đến cho Triển Phi thì sẽ có hậu quả gì? Bọn họ chắc chắn sẽ nghi ngờ tin tức của con là thật hay giả, sau đó cả nhà con làm sao bình yên qua ngày đây, nếu như khả năng nhìn thấy ma và có thể giao tiếp với ma của con bị lộ ra ngoài, con thật không muốn bị cơ quan nghiên cứu quốc gia giám thị hoặc giải phẫu đâu.”

Triển Quốc Quân không còn gì để nói nữa, lo lắng của Liễu Chân Nhã không phải là không có lý, nhưng mà..... “Theo chú được biết, ông chủ xí nghiệp Trang Thị của Thành Phố Thiên Hải và trùm buôn bán ma túy nước Nga có quan hệ với nhau, nhưng mà bọn họ che giấu rất cẩn thận, nếu cục công an không phát hiện được, thì nhiều nhất là một hai năm tới, Thành Phố Thiên Hải chắc chắn sẽ thành trung tâm ma túy của toàn vùng Đông Bắc.”

“Chú Triển, thế giới này đã có ma, cũng có những người có thể thấy ma như con và Giang Thành, thì chắc chắn cũng sẽ có người khác thấy được ma quỷ, nói không chừng Thiên Sư hay Mao Sơn đạo trưởng (chắc là pháp sư hay thầy bùa) gì đó cũng tồn tại, chú đi tìm những người này nhờ giúp đỡ có vẻ dễ dàng hơn đó. Gia đình con chỉ có con, Noãn Noãn và Giang Thành, con không thể đem sự an toàn của ba người bọn con ra mạo hiểm được. Thật xin lỗi, con không thể giúp chú được.” Liễu Chân Nhã thấy Triển Quốc Quân đang chán nản thì ánh mắt đầy vẻ áy náy. Trước đó Vệ Hồng và Diệp Tử không thể vào luân hồi cũng vì thù hận, nhưng thù hận của họ và Triển Quốc Quân không giống nhau, mối thù của ông ấy liên quan đến lợi ích quốc gia, trách nhiệm lớn như vậy cô không muốn dính dáng vào, huống gì trung gian còn kéo theo một xí nghiệp Trang Thị nữa..... Trang thị là xí nghiệp vùi nước của Thành Phố Thiên Hải, nếu nhớ không lầm, thì Trang Thị kia chính là gia đình Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn, đã lâu không nghĩ đến cái tên này rồi.....nhìn Giang Thành đang xem TV mà vẻ mặt nghiêm túc như đang nghiên cứu cái gì đó, Liễu Chân Nhã nheo mắt, Giang Thành tuyệt đối không được có mối liên hệ nào cùng một gia đình như vậy.

“Nhưng mà, cô quen con tôi, lại có thể thấy ma thì tôi mắc gì lại đi bỏ gần tìm xa chứ?” Triển Quốc Quân tỏ ra tội nghiệp nói.

Khuyên can này giờ mà ông ma này vẫn nghe không lọt được, Liễu Chân Nhã nổi điên: “Chính bởi vì con biết anh ta nên mới không thể giúp đó!” Ai mà ngờ đũa con ngoan của ông ta, chính là cái ông Triển Phi

của cục công an Thanh Sơn kia chứ, hai lần gặp mặt anh ta toàn là phát sinh ra những chuyện không ra làm sao cả. “Chú à, con chú chính là cái máy hỏi, nghiêm túc vô cùng, con mà dám ở trước mặt anh ta mà nói câu ‘này, hồn ma của ba anh bảo tôi nói với anh một việc’, con dám cam đoan, con còn chưa dứt lời thì anh ta đã cho người tống con vào nhà thương điên rồi. Được rồi, chú có thể thông qua việc nói ra những chuyện mà chỉ có cha con chú biết, nhờ đó mà chứng minh được có ma quỷ tồn tại, nhưng nếu thật sự như vậy, con càng sợ là sau này con sẽ càng không còn đường sống —”, quay đầu nhìn thoáng qua vẻ mặt nghi hoặc của Triển Quốc Quân, nói tiếp: “Bởi vì sau này cứ có án nào tra không ra, hoặc là tìm người mất tích, chắc chắn sẽ lại tìm đến con.”

“Ha ha, ha ha.....” Triển Quốc Quân cười gian, dựa vào tính tình của con trai ông, thì những lời Liễu Chân Nhã nói trăm phần trăm sẽ thành sự thật.

Liễu Chân Nhã buông tay: “Cho nên con chỉ có thể nói xin lỗi với chú mà thôi.”

“Linh...linh...linh...” Tiếng chuông cửa vang lên cắt ngang lời Triển Quốc Quân định nói.

“Đã trễ thế này rồi còn ai đến nhấn chuông vậy nhỉ?” Liễu Chân Nhã vừa nâng đồng hồ trên tay lên xem giờ, đã hơn 10h rồi, vừa nghi hoặc bước ra ngoài mở cửa.

Mở cửa ra, không nghĩ đến gặp được người này: “Tiêu Lăng Xuân, đã trễ thế này rồi, bạn...”

“Hôm nay bạn chỉ học một tiết rồi ra về, sau đó giáo viên toán có giao hai bài tập cho chúng ta về nhà làm, chiều mai ông ấy sẽ kiểm tra hai bài này đó.” Sau khi đem bài tập đưa cho Liễu Chân Nhã, Tiêu Lăng Xuân giơ hai tay lên che miệng hà hơi, tháng 11, trời càng ngày càng lạnh.

“Cảm ơn bạn, đúng rồi, sao trễ thế này bạn còn chưa về nhà?” Sau khi nhận bài tập, Liễu Chân Nhã kín đáo trừng mắt nhìn Triển Quốc Quân một cái. Nếu không phải lúc đi học ông ta cứ ở bên tai cô lải nhải lắm bầm, cô sẽ ở trước mặt giáo viên chủ nhiệm mà gào lên ‘câm miệng’ sao? Kết quả bị giáo viên chủ nhiệm gọi đi nói chuyện: “Liễu Chân Nhã, cô nghe giáo viên Nhâm Khóa nói em dạo này vào học không được tập trung, hay gào lên khi đang ngồi học, có phải em không được khỏe hay trong lòng có chuyện gì sao? Nếu thấy không khỏe, thì tranh thủ đến bệnh viện kiểm tra xem, em không có tinh thần ngồi học, cũng sẽ ảnh hưởng đến những bạn học khác. Thế này đi, chiều nay giờ học của Thầy Khóa cô sẽ xin nghỉ bệnh cho em, em đi gặp bác sĩ hoặc nghỉ ngơi một chút, điều chỉnh lại tinh thần, hi vọng ngày mai em vẫn là một Liễu Chân Nhã giỏi giang ngoan ngoãn”. Vì vậy mà được nghỉ học.

“Mình mới làm gia sư về, chuẩn bị về nhà, sẵn tiện đi ngang nhà bạn, nên mình ghé vào đưa bài tập cho bạn luôn.” Tiêu Lăng Xuân Nói xong thì ngừng một chút nhìn sắc mặt Liễu Chân Nhã, sau đó nói tiếp: “Dạo này bạn bị sao vậy? Đi học không tập trung lại hay nhìn trần phòng học ngẩn người, tan học thì một mình lải nhải với khoảng không, thỉnh thoảng còn hét to lên khi đang có giáo viên dạy học nữa....Bạn không phải đang gặp khó khăn gì chứ, nếu không thể giải quyết thì nói mình một tiếng, có thể mình sẽ giúp được.”

Liễu Chân Nhã xấu hổ nở nụ cười: “Có chút việc, nhưng mình có thể giải quyết được, hơn nữa cũng rất nhanh thôi. Tiêu Lăng Xuân, cảm ơn sự quan tâm của bạn.” Haizzz, cô cũng mong Tiêu Lăng Xuân có thể giúp được, tốt nhất là đem cái kẻ nói dài nói dai Triển Quốc Quân này mang đi đâu thì đi cho rồi.

Tiêu Lăng Xuân thoải mái gật đầu: “Nếu giải quyết được thì giải quyết nhanh một chút, đừng để ảnh hưởng đến việc học. Người như chúng ta, không thể dựa vào ai cả, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi, cho nên bạn phải luôn nhớ là không thể làm gì ảnh hưởng đến việc học nhé.”

Người như chúng ta là sao? Là loại người nào chứ? Hai mắt Liễu Chân Nhã hiện ra nhiều dấu chấm hỏi.

“Được rồi, cũng khuya lắm rồi, bạn vào nhà đi, mình cũng về nghỉ đây.” Nói chúc ngủ ngon xong, Tiêu Lăng Xuân nhanh chóng cưỡi xe đạp về nhà.

Liễu Chân Nhã cúi đầu đóng cửa lại, đem thắc mắc lúc nãy với Tiêu Lăng Xuân ném qua một bên, dù gì sau mấy tháng học chung cô cũng đã quen rồi, Tiêu Lăng Xuân nói chuyện luôn cứ là lạ làm sao ấy.

Trở lại phòng khách nhìn thấy Noãn Noãn và Giang Thành còn đang xem phim truyền hình, Liễu Chân Nhã vỗ tay nói: “Noãn Noãn, Giang Thành, hơn 10h rồi, bé ngoan đi ngủ thôi.”

“Dạ, tụi con đi ngủ ngay đây.” Hai tiểu tử rất nghe lời tắt TV, sau đó lần lượt hôn hai má Liễu Chân Nhã rồi kéo nhau lên lầu đi ngủ.

Buổi tối hôm nay không có Triển Quốc Quân lái nhải bên tai, Liễu Chân Nhã rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Trong mộng, Liễu Chân Nhã gặp Trang Nhĩ Ngôn 14 tuổi, cậu ngang tàng bất cần, cậu buông thả ương bướng, cậu cũng rất chăm sóc Liễu Chân Nhã.... Ngoại trừ ông nội và ông ngoại, Liễu Chân Nhã chỉ khóc trong lòng Trang Nhĩ Ngôn; khi bị uất ức ở chỗ Liễu Kiến Thành và Dương Chi Lan, cũng là Trang Nhĩ Ngôn hối thúc Phó An Thành thay Liễu Chân Nhã nghĩ cách thu hút sự chú ý của ba mẹ, Liễu Chân Nhã nhờ có Trang Nhĩ Ngôn mà quen biết được hai người bạn là Phó An Thành và Vương Cách Cách; khi Liễu Kiến Thành và Dương Chi Lan tuyên bố họ không có đứa con gái tên Liễu Chân Nhã, là Trang Nhĩ Ngôn thề cả đời sẽ ở bên cạnh chăm sóc cô; khi có bạn học nhạo báng Liễu Chân Nhã là đứa con bị ba mẹ vứt bỏ, cũng là Trang Nhĩ Ngôn dùng nắm đấm khiến bọn họ không dám....nói lời nào không tốt với Liễu Chân Nhã....

Thời điểm Liễu Chân Nhã khó khăn nhất, đau khổ nhất đều cùng với Trang Nhĩ Ngôn vượt qua.

Liễu Chân Nhã đầu đầy mồ hôi từ trong mộng tỉnh dậy, bật đèn bàn ở đầu giường lên, lại cảm đồng hồ báo thức lên xem, vội vàng bay xuống giường, sao hôm nay lại ngủ đến hơn bảy giờ vậy? Hôm nay không chạy thể dục buổi sáng được rồi, nếu không nhanh lên, không chừng còn không kịp ăn sáng.

Liễu Chân Nhã vội vàng thay quần áo, rồi ầm ầm chạy sang phòng Noãn Noãn, Giang Thành, “Noãn Noãn, Giang Thành, dậy thôi, trễ giờ học rồi.”

Noãn Noãn và Giang Thành đánh răng, rửa mặt trong nhà tắm, Liễu Chân Nhã làm đồ ăn sáng trong bếp —bánh mì và sữa thì đã có sẵn, chỉ cần chiên mấy quả trứng là được rồi.

Bữa sáng làm xong rất nhanh, ba mẹ con ăn như mấy trăm năm chưa được ăn gì, vội vàng há to mồm tiêu diệt bữa sáng. Nhìn lên đồng hồ, đã 8h10 rồi, ba mẹ con lại vội vàng cầm túi chạy đi, — tất cả đều là bé ngoan, không thể bị hạnh kiểm xấu được.

“Mẹ, hôm nay mẹ không để báo thức sao? Ngày mai nhất định không được dậy trễ nữa, con ghét ăn bánh mì, con là trẻ con Trung Quốc, con muốn ăn cháo buổi sáng...” Giang Thành vừa nhăn nhó chạy đi, vừa phát biểu sự không hài lòng của mình về bữa sáng kiểu Tây với mẹ.

“Mẹ hứa ngày mai sẽ không dậy trễ nữa...” Liễu Chân Nhã lau mặt lớn tiếng hứa hẹn.

Đều là tại Trang Nhĩ Ngôn, nếu không phải mơ thấy cậu ta, sao mình lại dậy trễ được chứ!?

Mời các bạn đọc tại Doc Truyen . o r g để có chương mới nhanh nhất

33. Chương 33

Liễu Chân Nhã ngồi trong lớp cắn bút với vẻ mặt nghi hoặc, sao lại thấy có cái gì đó không được thích hợp lắm, cứ như là thiếu thiếu cái gì đó vậy.

“Cộc...cộc, Liễu Chân Nhã , bạn đang ngẩng người cái gì vậy?” Vương Minh tò mò gõ gõ lên bàn Liễu Chân Nhã.

“Có việc gì không?” Nếu không phải thật cần thiết, Liễu Chân Nhã tuyệt nhiên không muốn tỏ ra thân thiện nói chuyện với Vương Minh và Đàm Hạo. Ngẩng đầu nhìn quanh lớp học một chút, quả nhiên, đa số các cô gái trong lớp đều như có như không liếc đến chỗ bọn họ rồi. Haizzz, từ xưa đến nay hồng nhan đúng là luôn họa thủy, cũng giống như vậy, đàn ông mà đẹp thì gây tai họa chẳng thua kém gì hồng nhan cả. Liễu Chân Nhã dám chắc chắn, con gái trong lớp ngoại trừ cô và Giản Phán ra thì hầu như đều có ý với hai anh chàng này.

Vương Minh thật sự không biết làm sao, không thể phủ nhận, là do cậu thấy Liễu Chân Nhã nhìn xinh đẹp, sáng sủa nên có ý tiếp cận, thân thiết với cô hơn, nhưng mà sao cô lại cứ phòng bị cậu như phòng ngừa lang sói vậy? Ngay cả trao đổi vài câu cũng thể hiện bộ dạng vô cùng không kiên nhẫn. “Chủ Nhật tuần này là sinh nhật 15 tuổi của mình, mình muốn mời bạn đến dự. Đúng rồi, không chỉ có một mình bạn đâu, đa số bạn học lớp mình đều tham dự đó.”

“Tiệc sinh nhật sao? Thật xin lỗi bạn rồi, mình sợ là mình không đến được, cuối tuần này mình học lái xe, không thể nghỉ được.”

“Vậy thì tiếc thật.” Vương Minh cũng không miễn cưỡng, mặc dù có hơi thất vọng, nhưng mà từ đầu cậu cũng đã đoán là sẽ bị từ chối rồi, vốn dĩ cô gái kia không thích nơi náo nhiệt, thậm chí bình thường còn không thích cùng cậu qua lại nữa mà.

“Vương Minh, có người tìm kìa!” Một cậu bạn ở ngoài cửa gào lên.

Liễu Chân Nhã và Vương Minh đồng thời nhìn ra phía cửa, có mấy cô gái vây quanh một cô gái xinh đẹp đang đổ mặt bên ngoài.

Tay trái Liễu Chân Nhã vịn hờ cằm, nghiêng đầu, nha nha, lại là một đóa hoa đào của bạn học Vương Minh.

Vương Minh mang theo nụ cười tao nhã ra cửa trò chuyện thân thiết với mấy cô gái đó, không biết nói gì, chỉ thấy mấy cô gái đó trêu ghẹo đẩy đẩy cô gái xinh đẹp kia, cô gái xinh đẹp nhào vào lòng Vương Minh, trong ngoài lớp học đồng thời ngân lên mấy tiếng sói tru.

Cô gái xinh đẹp luống cuống tay chân vội vàng đứng dậy, nâng tay nhét một gói quà được gói vô cùng tinh xảo vào tay Vương Minh, sau đó then thùng che mặt lại.

Liễu Chân Nhã đang xem với vẻ hứng thú bưng bưng, thì bỗng dưng nghe thấy âm thanh chế giễu của Liễu Trân Trân phát ra từ cửa: “Thời nay đúng là có nhiều đứa không ra làm sao thật, cũng không chịu xem lại thân phận của mình mà suốt ngày cứ mơ mộng hão huyền có thể từ chim sẻ biến thành Phượng Hoàng, không biết có phải do xem nhiều tiểu thuyết, phim truyền hình hay là đầu óc có vấn đề nữa, hoặc là cũng có thể do bố mẹ ở nhà dạy dỗ không tốt.”

Không biết có phải Liễu Trân Trân gắn máy theo dõi trên người Vương Minh hay không, còn không thì tại sao cứ mỗi lần bên cạnh Vương Minh có gió thổi cỏ lay một chút là Liễu Trân Trân ngay lập tức có mặt? Liễu Chân Nhã mở to hai mắt quan sát Vương Minh từ xa, muốn tìm thử xem máy theo dõi của Liễu Trân Trân gắn ở chỗ nào trên người Vương Minh.

“Không biết ai mới là thứ xem nhiều tiểu thuyết, phim truyền hình cộng thêm không được bố mẹ dạy dỗ tốt à? Còn không thì sao lại rãnh quá mà bắt chớ đi cày xen vào chuyện của người khác chứ? Cứ cho là người ta muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng thì sao, cũng có phải nhổ lông phượng hoàng của ai đó đâu, ai đó ở đó mà lẩm lờn gì kia chứ? Cũng không nhìn lại mình xem, cái kiểu nhà giàu mới nổi nhìn mà thấy tởm!”

Trong ngoài phòng học đột nhiên yên tĩnh lại, ba giây sau từng trận cười dòn dập lần lượt vang lên, cười đến nỗi khiến cho vẻ mặt Liễu Trân Trân trở nên lúc xanh lúc trắng.

Ánh mắt Liễu Chân Nhã lóe sáng tìm kiếm trong đám người, haha, thật là nhanh mồm nhanh miệng mà, thật đúng là hào kiệt nha, rất đáng để kết bạn. A, thấy rồi, là cô gái tóc ngắn mặc áo lông màu đỏ đang nhìn Liễu Trân Trân với vẻ mặt khinh thường, ừm, dáng người cao ráo tư thế hiên ngang, ghi nhớ hình dáng cô gái đó thật kỹ, lát nữa tìm thám tử Giản Phán tìm hiểu một chút về cô bạn đó mới được.

Tiếng chuông vào học vang lên, Liễu Trân Trân tức giận quay lại chỗ ngồi, Liễu Chân Nhã từ phía sau cô ta che miệng cười lên, ừm, nhìn thấy cô nàng đáng ghét này bị người ta xiên xỏ cảm thấy vui ghê.

“Liễu Chân Nhã, bạn cười cái gì vậy?” Tiêu Lăng Xuân dùng bút chọc chọc khuỷu tay Liễu Chân Nhã, “giáo viên vào rồi kìa, lo mà học, bạn còn ở đó cười nữa?”

Liễu Chân Nhã chớp mắt một cái, sau đó nhìn lên bảng chăm chú nghe giáo viên giảng bài.

Ngồi được nửa giờ học, bỗng nhiên có một bóng ma che trước tầm mắt mình, Liễu Chân Nhã ngẩng đầu nhìn Triển Quốc Quân mang nét mặt u oán, khóe miệng không khỏi giật giật, bảo sao hôm nay lại cảm thấy

thiếu thiếu cái gì đó, thì ra là thiếu ông già Triễn Quốc Quân chuyên lái nhải lảm bảm này.

“Hôm nay chú đi đâu vậy?” Liễu Chân Nhã cầm bút viết lên tờ giấy nháp.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

34. Chương 34

“Bốp!” Trong phòng khách vang lên một tiếng tát tay thanh thúy, Noãn Noãn và Giang Thành vừa đồng loạt giơ tay lên che lấy má trái vừa đồng thanh hô khẽ một tiếng “đau quá.”

Liễu Chân Nhã lắc lắc bàn tay hơi run run của mình — nhờ có linh khí tẩm bổ nên sức lực của cô người bình thường không thể nào so sánh được — lại ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông xa lạ trên mặt in bốn dấu tay màu hồng trước mặt cô, Liễu Chân Nhã nháy mắt có chút chột dạ, nhưng ngay sau đó lại cảm thấy bình thường lại, dám tùy tiện ôm cô, không bị đánh mới lạ đó!

Trang Nhĩ Ngôn ôm bờ má bị đánh đến bỏng rát, ánh mắt lại hiện lên ý cười nhớ nhung: “Liễu Liễu, bạn vẫn giống với ba năm trước, không hề thay đổi chút nào.” Vẫn dễ kích động như trước, vẫn luôn nhìn về phía trước mà không để ý đến phía sau.

Liễu Chân Nhã nghiêng đầu nhìn anh ta: “Anh biết tôi sao?” Sao trong trí nhớ mình lại không có người này nhỉ?

“Mình là Trang Nhĩ Ngôn.” Trang Nhĩ Ngôn tươi cười trả lời, trong lúc Liễu Chân Nhã còn ngây người thì lại tiếp tục chạy đến ôm cổ cô: “Liễu Liễu, mình rất nhớ bạn.”

Liễu Chân Nhã thật sự ngây người, Trang Nhĩ Ngôn sao? Đêm hôm qua mới mơ thấy cậu ấy, bây giờ người trong mơ đột nhiên xuất hiện trước mắt....

Quả thật là giấc mơ không lành mà!

Ngồi lại sô pha một lần nữa, Trang Nhĩ Ngôn như vừa do dự lại vừa mang vẻ chờ mong nhìn về Liễu Chân Nhã: “Liễu Liễu, hơn hai năm qua bạn vẫn khỏe chứ?”

“Bạn nhìn mình bây giờ xem, hẳn là tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của bạn đấy!” Liễu Chân Nhã gạt đầu, quay đầu nói với hai đứa nhóc đang mở to mắt nhìn với vẻ tò mò và ngạc nhiên: “Noãn Noãn, Giang Thành, trẻ rồi, ngày mai còn phải đi học, lên lầu rửa mặt rồi đi ngủ đi.”

Hai đứa nhóc liếc nhìn nhau một cái rồi nghiêng người lần lượt hôn lên má Liễu Chân Nhã, “Chúc mẹ ngủ ngon”, lại quay qua cười ngọt ngào với Trang Nhĩ Ngôn: “Chúc chú ngủ ngon”.

Chờ đến khi bóng dáng của hai đứa nhóc biến mất trên lầu, Trang Nhĩ Ngôn nhìn Liễu Chân Nhã với ánh mắt sâu xa: “Mẹ? Bọn chúng là?”

Liễu Chân Nhã ảm đạm cười: “Bọn chúng là mình nhận nuôi” . Lúc này Liễu Chân Nhã lại cảm thấy vô cùng may mắn khi Noãn Noãn và Giang Thành không giống với trẻ con bình thường, Noãn Noãn 5 tuổi nhìn như đứa trẻ 7 tuổi, còn Giang Thành 2 tuổi lại giống với đứa trẻ 5 tuổi, vì vậy ngoại trừ những người thân cận ra, thì không ai có thể ngờ được cô có thể sinh ra hai đứa con lớn đến thế.

Trầm mặc một lúc, Trang Nhĩ Ngôn ngẩng đầu lên, hai mắt ẩn chứa sự tủi thân mơ hồ: “Liễu Liễu, hai năm không gặp, bạn đã không còn thân thiết với mình nữa rồi.”

“Không phải không thân, mà là chúng ta đều đã trưởng thành hơn.” Liễu Chân Nhã nghiêng người nhìn về phía Trang Nhĩ Ngôn, cô vẫn còn nhớ rõ hình dạng của cậu trước khi rời đi, đầu tóc đủ màu, lộ vẻ bướng bỉnh ngang ngược, cứ như là ba mẹ thấy cô mắc nợ cậu. Hai năm không gặp, không riêng bộ dạng cao lớn đẹp trai, ngay cả khí chất cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất, trước kia là khí chất của một thiếu niên chơi bời trác táng không biết trời cao đất dày,hiện giờ lại là sự trầm ổn sâu sắc như tầng lớp tinh anh của xã hội, thỉnh thoảng từ sâu trong đôi mắt hiện lên một chút sắc bén tàn nhẫn của loài lang sói. Cậu trai chỉ hơn cô nửa tuổi này trong hai năm qua ở nước ngoài đã phải trải qua những gì?

Trang Nhĩ Ngôn ngồi chéo chân trên sofa, đôi mắt sâu xa khó hiểu, thậm chí Liễu Chân Nhã còn có loại ảo giác là nếu trên tay cậu ấy có thêm điều thuốc, thì sẽ hoàn toàn giống với đại Boss hắc bang đứng đầu hai giới hắc bạch trong phim truyền hình vẫn hay diễn, còn không cũng là người cầm quyền có chức vị cao. “Liều Liều, lần này mình trở về là để hoàn thành giấc mộng của mình.”

“Giấc mộng sao?” Liễu Chân Nhã vẫn còn chưa phát hiện sự dè dặt trong lời nói của Trang Nhĩ Ngôn, vì vậy thì thảo luận lại.

“Đúng vậy, là giấc mộng của mình.” Trang Nhĩ Ngôn cong môi cười, Liễu Chân Nhã đột nhiên cảm thấy nhiệt độ trong phòng như giảm đi vài độ.

Liều Chân Nhã ngẩng đầu chăm chú nhìn Trang Nhĩ Ngôn, một cậu trai 18 tuổi vẫn chưa thật sự trở thành một người đàn ông, nhưng Trang Nhĩ Ngôn trước mặt cô lại mang theo vẻ tàn độc mà đại bộ phận đàn ông đô thị hiện đại bây giờ không có, ánh mắt cậu lóe ra ánh máu chính là minh chứng rõ ràng: “Bạn....ở Mỹ dường như sống không được tốt?”

Trang Nhĩ Ngôn hơi hột mỉm cười, cũng không hề giấu diếm Liễu Chân Nhã: “Đúng vậy, quả thật là không tốt.”

Liều Chân Nhã nhú mày, “Có thể nói mình nghe không?” Không phải là ra nước ngoài mà vàng (Càfé: đại khái là đi mài giũa, nhưng mang theo nghĩa là nhà giàu có tiền ra nước ngoài cho sang vậy đó.), vì sao lại sống không tốt chứ?

“Mấy tháng đầu qua đó, ăn mặc ngủ nghỉ đều có nhà trả tiền cho, mỗi ngày đều có tiền ra bar uống rượu, ngắm cảnh.” Thấy bộ dạng Liễu Chân Nhã như bị nghẹn, Trang Nhĩ Ngôn cười khê: “Sống những ngày tháng thối nát như vậy được hơn 3 tháng, sau đó liền từ thiên đường rơi xuống địa ngục. Ba tháng sau khi qua Mỹ thì bỗng dưng thẻ của mình không rút tiền được nữa, sau đó chính là cuộc sống đói khổ lạnh lẽo, cho đến khi nhận được điện thoại của bà ngoại mình, mẹ mình tự sát, mà ba mình....Mẹ mình chết không được bao lâu, ông ta liền cưới con gái đối tác của ông ấy về, thuận tiện ngừng luôn việc chu cấp tiền ình. Bây giờ mình có một em trai hai tuổi, nếu mình không về nước, có lẽ tất cả những gì của mình và mẹ mình đều sẽ mọc cánh bay đi hết.”

Liều Chân Nhã im lặng, cảm thấy thật giống như trong những bộ phim truyền hình cầu huyết lúc 8h: “Lần này bạn trở về là để phân chia tài sản với ba bạn sao?” Thật lâu sau, Liễu Chân Nhã mới cất tiếng hỏi tiếp.

“Không phải, tài sản của lão ta mình cũng chẳng thấy hiếm lạ gì. Trải qua hơn 2 năm ở nước ngoài, tiền tài với mình mà nói cũng chỉ là thứ cần thiết cho cuộc sống mà thôi, mình trở về là để báo thù.” Sự tàn bạo trên người Trang Nhĩ Ngôn quá lớn, phát hiện sát khí của mình dọa đến Liễu Chân Nhã nên cậu mới vội vàng điều chỉnh lại, sau đó dịu dàng nói với Liễu Chân Nhã: “Liều Liều, có lẽ đây là lần cuối cùng mình gặp bạn, nên mình mới kiên nhẫn ngồi đợi bạn đến 4, 5 tiếng. Thấy bạn hiện tại yên ổn mình cũng an tâm rồi, trước kia là do mình đưa ra những ý tưởng ngu ngốc, hại bạn còn nhỏ lại không được sống yên ổn ở hai nhà Liễu Dương, trước kia mình nói sẽ bên cạnh chăm sóc bạn cả đời, sợ là mình phải nuốt lời rồi....”

“Trang Nhĩ Ngôn, bạn....” tuy là Trang Nhĩ Ngôn đang cười, nhưng cả người lại hiện ra vẻ cô đơn và chua xót không thể diễn tả được, Trang Nhĩ Ngôn như vậy làm Liễu Chân Nhã cảm thấy rất khó chịu.

“Liều Liều, mình đã ra ngoài từ trưa, bây giờ cũng đến lúc phải về rồi.” Trang Nhĩ Ngôn đứng dậy đưa lưng về phía Liễu Chân Nhã: “Hôm nay đến chỉ là để nhìn bạn một chút...Liều Liều, nếu có cơ hội thì bạn rời khỏi Thành phố Thiên Hải đi, Liễu Gia cũng là loại dơ bẩn thối nát, trước sau gì cũng có người tiêu diệt bọn họ mà thôi. Liều Liều, sau này mình sẽ không đến thăm bạn nữa, nếu lỡ trên đường có gặp nhau, bạn phải nhớ là coi như không quen biết mình....Liều Liều, thật xin lỗi, là mình nợ bạn....Nếu có kiếp sau, cho dù có làm trâu ngựa mình cũng sẽ bù đắp lại cho bạn. Liều Liều, hẹn gặp lại.”

Liều Chân Nhã hai mắt chưa xót nhìn theo bóng lưng Trang Nhĩ Ngôn rời đi.

Không biết qua bao lâu, đến khi Liễu Chân Nhã bình thường lại sau sự bồn bả, lấy lại tinh thần muốn gọi Trang Nhĩ Ngôn lại thì đã phát hiện trong phòng khách đã không còn bóng dáng Trang Nhĩ Ngôn từ lâu “Không được, không được để cậu ấy rời đi như vậy, mình vẫn luôn có cảm giác là sẽ phát sinh chuyện gì đó không tốt.” Liễu Chân Nhã nói xong ngay lập tức chạy ra ngoài.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

“Này, này, Liễu Chân Nhã, trẻ thế này rồi cô đừng đi ra ngoài nữa, cậu Trang Nhĩ Ngôn kia cứ để tôi đi trông nom cho.” Triển Quốc Quân đột nhiên bay đến chặn đường Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã đầu tiên là vui vẻ, sau đó lại thấy ngượng ngùng: “Chú Triển.....”

“Không sao, dù sao ta cũng đang để ý chuyện nhà cậu ta mà.” Triển Quốc Quân bay về phía cửa.

“Chú Triển, chú....” Liễu Chân Nhã gọi Triển Quốc Quân, nhìn ông ấy muốn nói lại thôi. “Tại sao chú lại.....”

“Tại sao không nhân cơ hội này mà đưa ra yêu cầu hoặc uy hiếp cô đúng không?” Triển Quốc Quân cười cười hỏi lại, sau đó chỉ vào bộ cảnh phục trên người rồi nghiêm túc nói với Liễu Chân Nhã: “Liễu nha đầu, cô xem kỹ nhé, thứ mà chú Triển của cô đang mặc là cảnh phục, chú đây không phải là người hay uy hiếp người khác.”

Nhìn theo bóng dáng biến mất trong đêm tuyết rơi, Liễu Chân Nhã vô cùng rối rắm, chú ấy rõ ràng đã uy hiếp cô vô số lần trước đó mà.

Vì chuyện của Trang Nhĩ Ngôn nên cả đêm hôm qua Liễu Chân Nhã không thể nào ngủ ngon được, sáu giờ sáng hôm nay đã dậy rồi. Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi rất nhiều, Liễu Chân Nhã đứng ở trước sân diễn vài động tác ngũ cầm mã mã hổ hổ trong bộ võ thuật truyền thống Trung Quốc mà võ sư dạy cho Noãn Noãn và Giang Thành (Noãn Noãn và Giang Thành mỗi khi học được một chiêu thức mới sẽ về khoe khoang với Liễu Chân Nhã, nên cô cứ mỗi lần xem qua tự nhiên cũng học lỏm được đôi chút), lại không có tinh thần luyện Tiếng Anh một chút, sau đó mơ mơ hồ hồ vào bếp làm bữa sáng.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

(Càfé: Nguyên văn “ ” (Mǎmǎhǔhǔ) – Mǎ Mǎ Hǔ Hǔ là thành ngữ thường được dùng khi mô tả ai đó không cẩn thận, làm việc qua loa hoặc một sự việc bình thường)

Ninh cháo được một lúc, Noãn Noãn và Giang Thành cũng ngủ dậy, cùng chào buổi sáng với Liễu Chân Nhã xong liền đứng trước mặt cô cười như tên trộm: “Mẹ, chú đẹp trai hôm qua là ai vậy ạ?”

Cúi đầu nhìn hai cặp mắt to tròn, Liễu Chân Nhã xoa xoa đầu hai cô cậu nhóc, “Kinh ngạc như vậy sao?”

“Dạ.” hai đứa nhóc gật đầu dút khoát.

“Chú ngày hôm qua có quan hệ rất mật thiết với nhà chúng ta.” Tuy là không thể cho Trang Nhĩ Ngôn biết được thân phận của Giang Thành, nhưng Liễu Chân Nhã lại chưa bao giờ muốn giấu diếm sự tồn tại của Trang Nhĩ Ngôn với Noãn Noãn và Giang Thành cả, chỉ là hai người con của cô chưa bao giờ đề cập đến hai chữ “baba” trước mặt cô, cho nên đến khi Trang Nhĩ Ngôn xuất hiện cô mới nhớ đến vấn đề này. “Noãn Noãn, Giang Thành, tại sao tụi con chưa bao giờ hỏi mẹ về chuyện của baba vậy?”

Noãn Noãn vươn cổ trả lời: “Baba không tốt với mẹ, tại sao con lại muốn baba chứ? Con có mẹ là đủ rồi!” Chuyện của Cốc Tuyết và Thạch Lâm, Noãn Noãn biết được là từ chỗ của Tiểu Mật, có một baba như vậy, Noãn Noãn cảm thấy vô cùng xấu hổ. Tuy huyết thống máu mủ là trời sinh, nhưng trong lòng Noãn Noãn bé nhỏ, tất cả những ai không tốt với mẹ cô bé đều là kẻ địch, cho dù người kia có là baba có máu mủ ruột rà với cô bé cũng vậy.

Giang Thành thì vỗ vỗ ngực trả lời: “Con là nam tử hán, còn cần baba làm gì đâu chứ?”

Thấy vẻ mặt muốn được khen ngợi của hai đứa nhóc, Liễu Chân Nhã bật cười, cười xong mới buồn bã nói: “Chú đó gọi là Trang Nhĩ Ngôn, là baba của Giang Thành.” Khoảng thời gian tuổi trẻ hoang đường kia đã trở thành quá khứ, những việc Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn đã làm trước kia cũng đã trở thành quá khứ luôn rồi, nhưng Giang Thành chính là bằng chứng được giữ lại của khoảng thời gian hoang đường ấy. Thật ra, nếu Cốc Tuyết không trở thành Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn không xuất ngoại, thì bất luận thế nào Giang Thành cũng sẽ không được giữ lại đúng không? Người với người có thể quen biết nhau chính là do duyên phận, mẹ con, tình mẹ con thì càng phải có duyên phận đến bao nhiêu.

“Em trai, là baba em đó.” Noãn Noãn hưng phấn ôm lấy Giang Thành, baba của cô bé là kẻ không ra gì, nhưng baba của Giang Thành nhìn qua có vẻ tốt lắm, chắc là sẽ không giống như baba Thạch Lâm không

cần Giang Thành đâu nhỉ?

“Baba của em là sao? Chị, chúng ta không phải là cùng một baba sao?” Gương mặt bé nhỏ của Giang Thành đầy vẻ hoang mang, cậu bé và chị cùng chung một mẹ, tại sao chị lại nói “baba của em” mà không phải là “baba của chúng ta” cơ chứ?

Nhìn vẻ mặt hoang mang của Giang Thành, mặt Liễu Chân Nhã lúc xanh lúc trắng, đúng vậy, mọi người trong nhà bao gồm cô, Tiểu Mật và Noãn Noãn, hình như chưa ai nói với Giang Thành là baba của cậu bé và Noãn Noãn không cùng một người thì phải!

Xong rồi, chọc phải tổ ong vò vẽ Giang Thành rồi.....

35. Chương 35

“Mẹ, chị, chuyện hai người đang giấu con, là muốn tự mình nói cho con biết hay là muốn....” Tiểu Giang Thành vẻ mặt hung dữ nghiêm mặt nói nửa câu, sau đó ánh mắt uy hiếp nhìn mẹ và chị mình đang lo lắng run rẩy.

“Em....em vẫn là trẻ con, việc này có biết hay không cũng đâu có gì quan trọng đâu.” Ban đầu Noãn Noãn còn thấy hơi đuối lý, nhưng ngay sau đó liền đứng thẳng lưng, cô bé làm chị, sao lại có thể tỏ ra yếu thế trước mặt em trai cơ chứ!

“Mẹ và chị đều là kẻ lừa đảo, mọi người đều nói chúng ta là người một nhà, bất luận là chuyện gì cũng không được giấu diếm nhau, nhưng mà rõ ràng là bây giờ mẹ và chị có bí mật không cho con biết.” Giang Thành đi đến sofa ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, chôn đầu xuống đầu gối – nhìn qua cứ như đang khóc, nhìn đáng thương vô cùng. “Con là nam tử hán duy nhất trong nhà, con cố gắng học võ là muốn bảo vệ mẹ và chị, nhưng mà....” Giang Thành nói xong thì ngẩng đầu, hai quả nho đen trong nháy mắt trở nên ảm ảm ướt: “Thì ra mẹ và chị cơ bản không xem con là người một nhà.”

Ôi, thế này thì hơi quá rồi nhỉ! Liễu Chân Nhã còn đang lo lắng không biết nói với Giang Thành thế nào về Trang Nhĩ Ngôn, thì Noãn Noãn lại không thể nhìn được Giang Thành giọt ngắn giọt dài (*), nên xoay người ôm Giang Thành vào lòng giải thích rõ ràng cho cậu bé nghe: “Em trai, chị và mẹ không phải muốn giấu diếm em, chỉ là do mẹ và chị quên nói em nghe mà thôi. Năm đó mẹ của chúng mình rất đáng thương, Ba Liễu, Mẹ Dương không thương yêu, vì để Ba Liễu và Mẹ Dương chú ý, mẹ chúng mình đã làm rất nhiều việc không đúng, hút thuốc, uống rượu, đánh nhau, hút thuốc phiện, kết giao bạn bè loạn xạ....mẹ chúng mình đều làm hết. Lúc mang thai em, thanh danh của mẹ ở Thiên Hải đã xấu vô cùng, nên ông ngoại và bà ngoại mới lên báo cắt đứt quan hệ với mẹ. Baba em biết mẹ mang thai em, nhưng mà chú ấy lại bị người nhà bắt đi nước ngoài, trước đó bảo mẹ đi bệnh viện bỏ em đi, nhưng mà mẹ chúng mình luyện tiệt em, cho nên bây giờ em mới tồn tại đó.”

(*)Càfé: Nguyên văn “ ” nghĩa là: điệu kim đậu tử: 1 – nước mắt có hình hạt đậu, 2 – ý nói nước mắt rất quý, không được khóc, 3 – là lời người lớn dỗ trẻ con khi bé đang khóc, đối với một đứa bé thì “vàng” là vô giá, nếu khóc sẽ làm “vàng” bị bốc hơi đi, vì vậy, không nên khóc, đừng khóc nữa – Nguồn: tham khảo từ một bài trong blog rimusm.wordpress /

Noãn Noãn nói một hơi xong thì Giang Thành đã hiểu được mọi việc, còn về linh hồn của Cốc Tuyết thay vào cơ thể của Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn hiểu nhưng không hề nói ra chữ nào, cô bé biết mẹ mình vĩnh viễn không muốn Giang Thành biết được. Chuyện này ngoài cô bé, mẹ cô bé và Tiểu Mật, trên đời sẽ không có người thứ ba nào biết được nữa.

Sau khi nghe xong Giang Thành vẫn yên lặng không nói tiếng nào, Liễu Chân Nhã đi đến ôm cậu bé vào lòng, dịu dàng nói: “Giang Thành, không phải mẹ cố ý muốn giấu con, chỉ là con không giống những bạn nhỏ bình thường hay đòi baba, cho nên lâu ngày mẹ đã quên mất.”

“Mẹ, là tại con nên mẹ mới bị ông bà ngoại đuổi ra ngoài đúng không?” Giang Thành kể sất đầu vào ngực Liễu Chân Nhã, sau đó nói khẽ: “Nếu như không sinh con....”

“Đương nhiên là không phải rồi!” Liễu Chân Nhã dứt khoát phủ nhận suy đoán của Giang Thành, cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cậu bé rồi nói: “Lúc mẹ vừa được sinh ra thì ông bà ngoại đã không thích mẹ rồi, từ nhỏ

đến giờ mẹ cũng chưa từng sống cùng với ông bà ngoại. Lúc ông nội, ông ngoại của mẹ còn sống, ông bà ngoại con còn xem mẹ như người xa lạ, nhưng sau khi ông nội và ông ngoại của mẹ qua đời, ông bà ngoại con lại đối đãi với mẹ như kẻ thù, cho dù mẹ có làm gì đi nữa thì cũng chỉ khiến họ càng thêm chán ghét, sự tồn tại của con chẳng qua là cái cớ để họ đuổi mẹ ra khỏi hai nhà Liễu Dương mà thôi.”

Dựa vào sự thông minh của Giang Thành, Liễu Chân Nhã không hề lo lắng Giang Thành sẽ không hiểu những điều cô nói, vì vậy cô đem tất cả những suy nghĩ của bản thân từ quá khứ đến hiện tại nói hết cho Giang Thành nghe: “Lúc bị đuổi khỏi hai nhà Liễu Dương thì mẹ đã biết đứa trẻ trong bụng mẹ chính là thân thích duy nhất còn lại của mẹ trên đời này, cho dù có chết mẹ cũng phải giữ con lại. Baba Trang Nhĩ Ngôn của con cũng giống như mẹ, cũng là một người đáng thương, ba mẹ của cậu ấy tuy vẫn còn đầy đủ, nhưng trong mắt baba của cậu ấy chỉ có việc làm ăn, mà trong mắt mẹ của cậu ấy thì chỉ có ba cậu ấy mà thôi, hai người bọn họ chỉ biết cho baba con tiền, muốn dùng tiền đó như thế nào thì mặc kệ.”

Liễu Chân Nhã xoa đầu cậu nhóc Giang Thành đang ngồi lặng thinh: “Baba con là người tốt, lúc mẹ còn nhỏ, nhờ có sự bảo vệ của baba con mới có thể xem như là yên ổn mà sống, nếu cậu ấy biết con là con của cậu ấy, chắc chắn sẽ yêu thương con hết lòng như mẹ. Ngoan nhé, mẹ đã kể hết cho con nghe rồi, đừng giận mẹ nữa được không?”

“Đúng rồi, em trai, đừng giận nữa mà. Em xem ba và mẹ em đều ở đây, chứ không như chị còn không biết ba và mẹ chị ở đâu nữa nè.” Noãn Noãn thấy Giang Thành vẫn không nói gì, hai mắt cô bé lấm lét xoay tròn, sau đó giả vờ đáng thương nói: “Mẹ yêu em như vậy, baba em chẳng qua là không biết có em thôi, không như chị, chị được mẹ nhặt về trong một đêm gió tuyết mịt mù, chị là đứa trẻ bị ba mẹ ruột vứt bỏ đó.”

“Noãn Noãn...” Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng trừng mắt nhìn Noãn Noãn đang giả vờ đáng thương một cái, con nhóc này thế mà dám đặt điều bị mẹ ruột vứt bỏ nữa chứ!

Noãn Noãn thè lưỡi, vội vàng chạy đến ôm cổ Liễu Chân Nhã cười gian: “Mẹ, mẹ chính là mẹ ruột của con! Ngoại trừ mẹ, con sẽ không gọi thêm người nào khác là mẹ nữa đâu!” Nhìn Liễu Chân Nhã nở nụ cười yêu chiều lại như là không biết làm sao, Noãn Noãn càng cười vui vẻ hơn.

“Chị giả vờ đáng thương nha!” Giang Thành cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nhưng vẻ mặt lém lỉnh kia làm gì có chút nào là muốn khóc đâu chứ!

“Giang Thành, em giả vờ giận để lừa mẹ và chị đúng không!” Noãn Noãn chỉ vào Giang Thành la lên.

Giang Thành ngả vào trong lòng Liễu Chân Nhã cọ cọ: “Hừ, đây là mưu kế của bản thiếu gia ta, giả vờ đáng thương đương nhiên là hữu dụng hơn gân cổ cãi lộn rồi!”

Liễu Chân Nhã đầu đầy vạch đen, con trai cô là một nhân tinh! (Càfé:~ tương tự như yêu tinh, nhưng chỉ người, gọi là nhân tinh: ý là gian xảo, mưu mẹo)

“Mẹ, tên con là Liễu Giang Thành, thì vĩnh viễn chỉ là con của mẹ, thật ra baba hay cái gì gì đó linh tinh con cũng chẳng thấy hiếm lạ gì đâu.” Giang Thành kiêu ngạo ngẩng đầu lên: “Con có mẹ, có chị, có Tiểu Mật, có dì Ngọc, có nhiều người thân như vậy, còn cần thêm baba làm gì nữa chứ?”

“Em trai, em lại chơi xấu nữa nhé, làm hại chị lo lắng cho em...” Noãn Noãn nhào người qua cù cậu nhóc Giang Thành, hai tiểu tử lăn lộn trên sofa cười đùa vui vẻ.

“Được rồi, không nói nữa, ăn cơm nhanh còn đến trường nào.” Liễu Chân Nhã vỗ vỗ mông hai cục cưng, gọi hai đứa nhóc đến ăn sáng, sau đó lại nhìn ra phía cửa sổ, chú Triển đi cả đêm qua mà vẫn chưa về, không biết Trang Nhĩ Ngôn có gặp phải chuyện gì không may hay không.

Vào trường học, cả ngày tinh thần của Liễu Chân Nhã đều không yên, trong đầu vẫn luôn nghĩ ngợi về chuyện của Trang Nhĩ Ngôn. Cậu ta nói là lần này quay về để báo thù, chú Triển cũng có nói qua là nhà cậu ấy buôn bán ma túy, vậy có phải Trang Nhĩ Ngôn xem đây là cơ hội để báo thù không? Nhà cậu ấy là đầu não ma túy với nước Nga ở thành phố Thiên Hải, vậy nếu Trang Nhĩ Ngôn dựa vào điều này để báo thù, thì bất kể là thành công hay thất bại, giới ma túy nước Nga cũng sẽ không tha cho cậu ấy đúng không?

Tay phải Liễu Chân Nhã xoay bút, tay trái chống một bên mặt, ánh mắt thần thờ nhìn về phía trước, ngay cả khi giáo viên đi đến đứng bên cạnh cô cũng không hay biết gì.

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

Dưới bàn Tiêu Lăng Xuân giờ chân đá đá chân Liễu Chân Nhã, cái cô này mới bình thường được một hai ngày hôm nay lại ngẩn người nữa rồi.

Liễu Chân Nhã hoàn hồn, thấy giáo viên đang nhú mày nhìn mình, vội vàng ngượng ngùng cúi đầu nhìn vào sách giáo khoa.

Giáo viên lắc đầu rời đi.

Hết giờ học, Liễu Chân Nhã chán nản nằm bò lên bàn lẩm bẩm: “Chú Triển đi đến Bắc Cực theo dõi hay sao vậy trời, một ngày một đêm rồi còn chưa về nữa.”

“Liễu Chân Nhã, hôm nay đi học bạn lại không tập trung nữa rồi.” Sau khi hết giờ học, Tiêu Lăng Xuân cũng không ra ngoài chơi, mà ngồi lại nói chuyện một chút với Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn bộ dạng đàn anh của Tiêu Lăng Xuân cười: “Hai hôm nay trong nhà mình có nhiều việc xảy ra, mình có chút trở tay không kịp.”

“Có khó khăn lắm không? Mình có thể giúp gì cho bạn được không?”

Nhìn thấy sự quan tâm rõ ràng từ đôi mắt Tiêu Lăng Xuân, Liễu Chân Nhã bất ngờ cảm thấy cảm động: “Lớp trưởng, sao bạn lại quan tâm đến mình như vậy?”

Tiêu Lăng Xuân sững sốt, sau đó nở nụ cười mang theo vẻ chua xót: “Vì bạn rất giống mẹ mình.”

“Giống mẹ bạn sao?”

“Ừ, giống mẹ mình. Đương nhiên không phải là giống về vẻ ngoài, mà là những việc đã trải qua, đều cùng gặp phải đàn ông phụ tình, đều cùng chưa kết hôn mà có con, cũng đều vì con cái mà cố gắng.”

Liễu Chân Nhã tròn tròn mắt: “À, lớp trưởng này, chắc là bạn có hiểu lầm gì đó rồi, tuy là mình chưa kết hôn đã có con, nhưng mà mình không có gặp phải đàn ông phụ tình, cũng không có bị đàn ông vứt bỏ, mình...”

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyện..o.r.,g..

“Cái gì chưa kết hôn sinh con? Ai chưa kết hôn mà có con vậy?” Giản Phán vừa về chỗ ngồi đã nghe nói cái gì chưa kết hôn mà có con, máu bà tám nổi lên liền nhào về phía Liễu Chân Nhã ôm cổ cô.

Cái cô Giản Phán này không chỉ có đôi mắt bà tám mà ngay cả lỗ tai cũng bà tám nốt. Liễu Chân Nhã vừa đẩy cánh tay Giản Phán đang ôm cổ cô, vừa giọng khinh bỉ nói: “Bọn mình đang nói chuyện dạo này có nhiều bạn học sinh cấp hai chưa kết hôn mà có con quá.”

“Chứ còn gì nữa?” Cứ như là bất kể đề tài gì Giản Phán cũng có thể có nhiều chuyện để nói: “Đâu chỉ là học sinh cấp hai, học sinh trung học cũng đầy người chưa kết hôn mà có con đây nè, Lưu Na lớp số 2 kể lớp mình mấy bạn cũng biết chứ? Bạn ấy học sơ trung chung với mình, lúc đó bạn ấy qua lại với một bạn nam khác cùng trường, sau đó mang thai, rồi bị sinh non, nếu không, với thành tích cũ của bạn ấy sẽ không vào trường trung học số 7 này học đâu. Còn có bạn XXX học cùng mình năm....” nhìn qua nhìn lại xung quanh như ăn trộm, Giản Phán và Liễu Chân Nhã, Tiêu Lăng Xuân chụm đầu lại thì thầm to nhỏ với nhau.

Liễu Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân nhìn nhau cười khỏ, Giản Phán một khi tìm được đề tài hứng thú rồi thì sẽ nói liên tục đến khi hết hứng mới thôi, thật là, sao chưa có chuông vào học vậy không biết!

“Đinh...linh...linh...” Tiếng chuông vào học vang lên, Liễu Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân không hẹn mà cũng nhau có biểu hiện “cuối cùng cũng được giải thoát rồi” ra vẻ may mắn vô cùng.

Mới vào học được một lúc, bỗng nhiên trong phòng học lướt qua một luồng khí lạnh, giáo viên và học sinh trong lớp đồng loạt rung mình một cái.

Cảm nhận được khí lạnh kỳ quái, Liễu Chân Nhã vui mừng ngẩng đầu lên, nhìn bóng người ngồi trên đầu bàn, Liễu Chân Nhã cầm bút viết vào tờ giấy nháp: “Sao rồi, Trang Nhĩ Ngôn có xảy ra chuyện gì không? Chú điều tra được gì rồi?”

“Liều nha đầu, xem ra lần này dù có thế nào cô cũng tránh không thoát được rồi!” Triển Quốc Quân không trả lời vấn đề của Liều Chân Nhã mà cảm thán một câu như vậy trước.

Liều Chân Nhã hoang mang nhìn về phía Triển Quốc Quân.

“Người bạn kia của cô đang muốn thu thập chứng cứ buôn bán ma túy của nhà cậu ấy để báo cho cảnh sát, nhưng mà cậu ta lại không biết, người đang quản lý toàn bộ việc của nhà ấy - Nhâm Phong Thanh đã theo dõi cậu ta rồi. Hôm qua cậu ta đến gặp cô, nên cả nhà cô cũng bị lộ ra luôn, thậm chí chuyện Giang Thành là con của cậu ta cũng bị tra ra được, tình cảnh của cô và hai đứa trẻ hiện giờ rất nguy hiểm. Đợi lát nữa tan học về, cô theo tôi đến gặp con tôi đi.”

Sắc mặt Liều Chân Nhã tái nhợt, sao lại trở nên như vậy chứ? “Nhâm Phong Thanh là ai?”

“Liều Chân Nhã, bạn đang nói với mình sao?” Tiêu Lăng Xuân vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Liều Chân Nhã, lại bị sắc mặt tái nhợt của Liều Chân Nhã làm cho hoảng sợ: “Ôi, sao mặt bạn trắng bệch ra vậy, bị bệnh sao?”

“Mình không sao, bạn cứ học tiếp đi.” Liều Chân Nhã gơ tay vuốt mặt gượng cười nói với Tiêu Lăng Xuân.

“Nhâm Phong Thanh là mẹ kế của bạn cô, bây giờ cô ta là người quản lý mọi việc trong nhà cậu ấy, ba của bạn cô rất nghe lời cô ta. Còn tại sao cô ta lại theo dõi bạn cô, rất đơn giản, một gia đình chỉ cần một người thừa kế, mà Nhâm Phong Thanh đã có con ruột của mình rồi.” Triển Quốc Quân bay tới bay lui rồi tiếp tục nói với Liều Chân Nhã: “Nhâm Phong Thanh sẽ xuống tay với bạn cô nhanh thôi, bây giờ chỉ có cảnh sát mới có thể bảo vệ được mọi người các cô.”

Cả người Liều Chân Nhã đổ mồ hôi lạnh, không biết có phải là do bị dọa sợ hay không, nghiêng răng nghiêng lợi một chút rồi cầm bút viết: “Con với chú đi gặp Triển Phi, bây giờ chú đến trường nói với Noãn Noãn và Giang Thành ở trường đợi con, con lập tức đến đón bọn chúng. Đúng rồi, chú ở lại bên cạnh Noãn Noãn và Giang Thành nhé, giúp con trông chừng hai đứa thật tốt.”

Triển Quốc Quân gật đầu bay đi.

Liều Chân Nhã thở hắt ra, sau đó gơ tay nói với giáo viên đang giảng bài: “Thưa cô, em thấy không được khỏe, xin phép cô cho em về ạ.”

Sắc mặt tái nhợt của Liều Chân Nhã rất có tính lừa gạt, giáo viên liếc nhìn cô một cái xem có thật bị bệnh không.

“Trở về nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Lúc Liều Chân Nhã thu dọn sách vở thì Tiêu Lăng Xuân ở bên cạnh lên tiếng dặn dò.

Liều Chân Nhã mỉm cười nhìn Tiêu Lăng Xuân, sau đó bước ra khỏi lớp.

36. Chương 36

Liều Chân Nhã vội vội vàng vàng chạy đến tụ hội với Noãn Noãn và Giang Thành, lúc chạy trên đường không biết có phải là do ảo giác hay không, cô vẫn luôn có cảm giác có người đi theo mình, nhưng khi quay đầu lại nhìn, thì xung quanh đều là những người qua đường xa lạ.

Có lẽ là do quá lo lắng cho hai con nên mới nghi ngờ như vậy, Liều Chân Nhã lắc đầu chạy vội về phía trước.

Hơn 10' sau, Liều Chân Nhã đầu đầy mồ hôi đứng ở trường học của Noãn Noãn và Giang Thành, ở cổng, hai tiểu tử mặc quần áo tròn vo đang ngóng trông nhìn theo kẻ qua người lại trên đường.

“Noãn Noãn, Giang Thành” Liều Chân Nhã chạy đến ôm hai đứa trẻ.

“Mẹ, xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Hai đứa nhóc cũng cảm nhận được sự bất an của Liều Chân Nhã, nên vươn bàn tay bé nhỏ của mình ra vỗ vỗ lưng cô.

Liều Chân Nhã nắm tay hai con liếc mắt nhìn Triển Quốc Quân đang bay trên không ý bảo ông ta dẫn đường, sau đó nhìn hai con nói: “Noãn Noãn, Giang Thành, chúng ta sẽ đến nhà một chú cảnh sát ở một thời gian, lát nữa mẹ sẽ gọi điện cho giáo viên trong lớp và giáo viên lớp võ thuật xin nghỉ cho tụi con.”

“Nhà tôi cách đây khá xa, hôm nay tuyết lớn, gọi xe qua đó đi.” Bóng dáng hư vô của Triển Quốc Quân phiêu đảng cùng những bông tuyết trong không trung.

Liễu Chân Nhã gạt đầu gối tay vẫy taxi, ôm hai con vào xe rồi đọc địa chỉ mà Triển Quốc Quân cung cấp, đợi đến khi taxi vững vàng chạy vào quốc lộ cô mới nhẹ nhàng thở ra, cô đã chết một lần đương nhiên không sợ chết nữa, nhưng còn mạng hai con của cô, cô không thể chấp nhận được việc hai đứa xảy ra chuyện gì.

Haizzzz, Trang Nhi Ngôn quả là tai tinh mà! (Càfé: tai tinh: ngôi sao tai vạ)

Khoảng chừng nửa giờ sau, Liễu Chân Nhã nắm tay Noãn Noãn và Giang Thành đến trước nhà Triển Quốc Quân.

Gõ cửa, một phụ nữ vẻ mặt già nua mở cửa ra: “Tụi con tìm ai?”

“Dì khỏe ạ, con tên là Liễu Chân Nhã, con có việc tìm đội trưởng Triển ạ.” Nhìn Triển Quốc Quân thờ dài liên tục, lại nhìn người phụ nữ khoảng sáu bảy mươi tuổi trước mắt này, trong lòng Liễu Chân Nhã tràn đầy đồng tình, chú Triển hi sinh một cách vinh quang, nhưng để lại gia đình không có đàn ông làm chủ và con trai mình dựa vào một bờ vai yếu đuối....

“Con gái đến tìm Phi nhi à, nó còn chưa tan làm, nếu không con vào nhà ngồi đợi nó nhé!” Người phụ nữ nghiêng người nhường lối “Gần đây cục công an cũng không nhiều việc, nên mỗi ngày nó đều đứng giờ về nhà, không chừng lát nữa nó về đến đấy!”

“Quấy rầy gia đình ạ.” Liễu Chân Nhã nắm tay hai đứa nhóc đi vào nhà.

Trong nhà có vẻ rất vắng lặng, Liễu Chân Nhã vào nhà bà ấy đã bắt đầu liên miên nói chuyện với cô, kể về công việc của Triển Phi, nói là Triển Phi rất hiếu thảo, kể xong Triển Phi lại nói đến ba của Triển Phi, nói là chú Triển là người vô cùng chính trực, dũng cảm, nói là chú Triển hiện tại đã mất tích rồi....

Liễu Chân Nhã vừa nghe vừa trộm nhìn Triển Quốc Quân, quả nhiên nghe đến đoạn bà nói ông mất tích liền đỏ hốc mắt, sự áy náy trong mắt dường như có thể vùi lấp được cả người ông ấy Liễu Chân Nhã xoa đầu hai con, kiên quyết sau này sẽ không cho con mình thi vào trường cảnh sát hoặc quân đội gì đó.

Hơn 7h tối, Triển Phi mang theo cả người gió tuyết trở về, vừa vào nhà nhìn thấy Liễu Chân Nhã và hai đứa nhóc thì hơi bất ngờ một chút, sau đó cong miệng lên: “Liễu Chân Nhã, sao cô ở đây vậy?” Tuy mới gặp qua Liễu Chân Nhã hai lần, nhưng mà Triển Phi chỉ cần nhìn qua đã nhận ra cô ngay, tự sát, chưa chồng có con, bước ra khỏi nhà đã gặp phải một vụ giết người vì tình (sự kiện Diệp Tử và Ngô Chính Văn), một cô gái xinh đẹp trải qua nhiều sự kiện như vậy, Liễu Chân Nhã là người đầu tiên anh gặp được.

“Đội trưởng Triển, tôi đến để báo án, đồng thời cũng nhờ đến sự giúp đỡ của anh.” Liễu Chân Nhã trực tiếp nói ra dụng ý của mình khi đến đây.

Triển Phi đang cởi giày, cởi áo khoác, vừa nghe thấy Liễu Chân Nhã nói là đến báo án, vội vàng đem áo khoác vứt lên sofa, quay đầu nhìn Liễu Chân Nhã nói: “Vào thư phòng nói chuyện.”

“Chân Nhã, còn hai đứa trẻ này nữa.” Sau một buổi trò chuyện cùng nhau, mẹ Triển Phi đã đổi cách xưng hô từ “cô gái” sang “Chân Nhã” luôn rồi, “Tụi con cùng Phi Nhi nói chuyện đi nhé, lát nữa ở đây ăn cơm tối luôn.”

“Dạ, làm phiền dì ạ.” Trước khi Liễu Chân Nhã bước vào thư phòng thì quay lưng lại mỉm cười nói với mẹ Triển Phi.

Vào đến thư phòng của Triển Phi, để Noãn Noãn và Giang Thành ngồi xuống, Liễu Chân Nhã cũng không mất thời gian khách khí với Triển Phi, nói thẳng vào vấn đề: “Tôi muốn báo án giúp một con ma, theo lời con ma này nói, ông ta bị Trang Đông Hâm của Tập đoàn Trang Thị sát hại, Trang Đông Hâm sát hại ông ấy vì ông ấy tìm thấy chứng cứ buôn bán ma túy của tập đoàn Trang Thị.”

“Cô báo án giúp ma sao? Tiểu quỷ này, cô uống lộn thuốc hay bị trúng tà vậy hả?” Đương nhiên Triển Phi không tin lời nói của Liễu Chân Nhã, không chút khách khí nào bác bỏ ngay: “Cả ngày không chịu lo học hành, còn ở đó mà lừa gạt cảnh sát, có tin tôi lập tức công tay cô lại không hả?”

Liều Chân Nhã tức giận trừng mắt xem thường anh ta, cô rãnh mà đi lừa anh ta à. “Con ma kia tên là Triển Quốc Quân, theo lời ông ấy nói, ông ấy là người baba mà anh và mẹ anh tìm suốt 5 năm qua.”

“Này này, tiểu quỷ kia, cô càng nói càng quá đáng rồi đấy....”

“Chú Triển nói tên mẹ của anh là Cầu Oa, đến 5 tuổi anh vẫn còn đái dầm, mỗi lần anh vẽ bản đồ (Càfé:đái dầm đó) lên drap giường đều là chú Triển giặt cho anh, 12 tuổi anh thăm mền một nữ sinh, thư tình là chú Triển thay anh viết, 14 tuổi cùng chú Triển đi xem phim điện ảnh ở rạp, bộ phim đó tên là”

“Không cần, không cần nói nữa, làm sao cô biết được những chuyện đó?” Triển Phi nghiêm mặt ngắt lời, nhưng một bên tai đỏ bừng chứng tỏ anh ta đang ngượng ngùng khi bị người khác nhắc đến những chuyện riêng tư.

Liều Chân Nhã trước hết là cười trộm chiến tích huy hoàng của anh ta, sau đó mới nghiêm mặt nói: “Ba anh, chú Triển Quốc Quân nói cho tôi, ông ấy đang ở ngay bên cạnh tôi, trong phòng này ngoại trừ tôi, con trai tôi cũng có thể nhìn thấy được.”

“Triển gia gia nói, nếu chú còn chưa tin, ông ấy còn có thể nói cho tụi con biết trên người chú có bao nhiêu nốt ruồi, cùng với việc chú khai trai năm mấy tuổi nữa.” Giang Thành nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ quay sang Liều Chân Nhã: “Mẹ, “khai trai” là gì vậy ạ, là ăn thịt sao?”

Liều Chân Nhã bị hỏi mà ghen hòng, cuối cùng chỉ có thể ngây ngây ngô ngô gật đầu, “Khai trai ấy à, đại khái cũng gần như là ăn được thịt.”

(Càfé: “khai trai” là lần đầu tiên bọn con trai xxoo đó =)))))

“Khụ....” Triển Phi ho mạnh một tiếng, ngẩng đầu cẩn thận nói: “Ba tôi ở trong này sao, cô thật sự có thể thấy được hồn ma sao?”

Liều Chân Nhã liếc nhìn vào khoảng không rồi nói: “Nếu ba anh là một người đàn ông trên dưới 50 tuổi, tên là Triển Quốc Quân, có một người con trai tên Triển Phi năm nay 27 tuổi, có một người vợ tên Lý Văn 48 tuổi, vậy thì hồn ma bên cạnh tôi chính xác là ba anh.”

Nét mặt Triển Phi giống Triển Quốc Quân đến sáu phần, hiện tại đều mang theo vẻ u buồn đơn độc: “Ba tôi đã chết 5 năm rồi sao?”

Liều Chân Nhã nhìn về phía Triển Quốc Quân, Triển Quốc Quân nói: “Ngày 1 tháng 10 năm 2002, đó là ngày tôi bị giết hại.”

Liều Chân Nhã lặp lại lời Triển Quốc Quân, Triển Phi nghe xong thì yên lặng, sau đó nói: “Đó là ngày ba tôi mất tích.”

“Ba anh nói ông ấy không phải mất tích, mà là ông ấy nắm trong tay chứng cứ buôn bán ma túy của Trang Đông Hâm, hôm đó Trang Đông Hâm hẹn ông ra ngoài đàm phán, một mình ba anh đến chỗ hẹn, cuối cùng bị Trang Đông Hâm giết chết trên núi Bạch Mã.” Liều Chân Nhã thở dài, làm một người cảnh sát, chú Triển cũng sơ suất quá rồi, biết rõ Trang Đông Hâm là kẻ phạm tội, vậy mà còn dám một mình đi đến chỗ hẹn với ông ta.

Để ý đến ánh mắt trách cứ của Liều Chân Nhã, Triển Quốc Quân ngượng ngùng giải thích: “Thời điểm đó vừa mới diệt được một ổ ma túy lớn, lúc đó tôi vẫn chưa khẳng định hoàn toàn là có liên quan đến Trang Đông Hâm hay không, tôi không muốn bắt mây động rừng nên mới một mình đến chỗ hẹn, ai ngờ Trang Đông Hâm lại to gan lớn mật đến vậy....”

Liều Chân Nhã quay đầu, tốt xấu gì thì tập đoàn Trang Thị cũng là tập đoàn lớn nhất Thành Phố Thiên Hải, bản thân Trang Đông Hâm cũng là người giàu nhất nhì Thành Phố Thiên Hải này, ông ta không to gan lớn mật sao có thể đưa tập đoàn Trang Thị trở nên lớn mạnh như bây giờ chứ!

“Ba tôi đang ở bên cạnh cô đúng không?” Triển Phi mở cửa sổ ra, một trận gió tuyết thổi vào, thư phòng đang mở hệ thống sưởi trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo. “Dem mọi việc kể lại từ đầu đến cuối cho tôi nghe đi.”

“Anh tin tôi rồi sao?” Liễu Chân Nhã kinh ngạc hỏi lại, cô còn đang định bỏ ra một đồng công sức nữa để tiếp tục thuyết phục anh ta đây này.

“Trước đó cô nói việc ba tôi giúp tôi viết thư tình ột cô bé năm 12 tuổi, chuyện đó ngay cả mẹ tôi cũng không biết, mà tôi cũng không tin cô có thể thần thông quảng đại đến mức có thể điều tra được những việc riêng tư giữa tôi và ba tôi.” Triển Phi cười chua xót, đến lúc này ngay cả bản thân anh vẫn không thể tiếp nhận được sự thật là ba mình đã chết, thế nên bảo anh phải nói thế nào với người mẹ đang ngày đêm đau khổ hi vọng và chờ đợi ba anh đây?

Liễu Chân Nhã nhìn Triển Phi với ánh mắt thấu hiểu, anh ta tin cô cũng có nghĩa anh ta đã tiếp nhận sự thật là ba anh ta đã chết, phải chấp nhận sự thật người thân yêu nhất của mình đã rời đi, cần phải có dũng khí lớn đến dường nào. “Được rồi, tôi gặp được chú Triển khi đi leo núi ở núi Bạch Mã....”

Dùng hơn nửa giờ, Liễu Chân Nhã kể lại việc cô bị Triển Quốc Quân quán theo như thế nào, để cô đi tìm Triển Phi thì cô đã bị ông ấy uy hiếp ra sao, còn kể đến mối quan hệ với Trang Nhĩ Ngôn thế nào mà làm ảnh hưởng đến mẹ con các cô nữa....

Sau khi Liễu Chân Nhã nói xong thì Triển Phi trầm mặc rất lâu, ngay lúc Liễu Chân Nhã định mở miệng hỏi anh ta định bảo vệ ba mẹ con cô thế nào thì Triển Phi mới cất tiếng nói: “Tôi đã hiểu được đại khái tình huống đang xảy ra rồi....tình cảnh của mọi người quả thật đang rất nguy hiểm.” Triển Phi đứng bên cửa sổ lạnh lùng nhìn xuống dưới lầu: “Nhưng mà không cần lo lắng, bây giờ tôi sẽ gọi cho cục trưởng ngay, để ông ấy cho người đến bảo vệ các cô. Hiện tại cô còn liên lạc với Trang Nhĩ Ngôn không?”

Liễu Chân Nhã lắc đầu: “Tôi không có phương thức liên hệ với cậu ấy!”

“Nếu có thể liên lạc được với cậu ta thì tốt, cậu ta ở nhà đó có thể dễ dàng lấy được chứng cứ phạm tội hơn, chỉ sợ cậu ta lại nhất thời đổi ý không muốn lật đổ cái nhà đó thôi.” Triển Phi lẩm nhẩm nói tiếp: “Dù gì cậu ta cũng là người thừa kế....”

“Không cần lo nghĩ về Trang Nhĩ Ngôn đâu.” Khi nhắc đến Trang Nhĩ Ngôn thì ánh mắt Triển Quốc Quân lại hiện lên vẻ thương xót: “Người thẳng bé đó cầm hận nhất trên đời này là Trang Đông Hâm, hận nhất là không thể làm cho tập đoàn Trang Thị giải thể.”

“Chú Triển, chú nói vậy là có ý gì?” Tuy là trước đó cũng đã nghe qua Trang Nhĩ Ngôn nói nhưng cô vẫn chưa rõ lắm, nhưng mà từ miệng chú Triển thì có vẻ như sự tình nghiêm trọng hơn rất nhiều.

“Ba tôi nói gì vậy?” Thấy Liễu Chân Nhã nói chuyện với khoảng không, Triển Phi vừa tò mò, vừa cảm thấy mất mát cất tiếng hỏi, nếu anh có thể thấy được ma thì tốt rồi, như vậy anh đã có thể nhìn thấy người ba thân yêu của mình sau 5 năm không gặp.

“Người hợp tác với Trang Đông Hâm yêu thích mẹ của Trang Nhĩ Ngôn, vì vậy Trang Đông Hâm tính toán đem mẹ của Trang Nhĩ Ngôn tặng cho kẻ đó, mẹ của Trang Nhĩ Ngôn không muốn, nên trước khi bị Trang Đông Hâm ép lên máy bay đã uống thuốc độc tự sát. Sau khi mẹ của Trang Nhĩ Ngôn mất, không bao lâu sau thì Trang Đông Hâm cưới Nhâm Phong Thanh về, Nhâm Phong Thanh và gia tộc cô ta đều có dã tâm rất lớn, Nhâm gia muốn độc chiếm tập đoàn Trang Thị, bây giờ Trang Đông Hâm đã bị bọn họ tùy ý chèn ép nhào nặn rồi, nên hiện tại gây trở ngại cho bọn họ chỉ còn một mình Trang Nhĩ Ngôn mà thôi. Nhưng mà, bây giờ lại có thêm một đứa trẻ con của Trang Nhĩ Ngôn là Liễu Giang Thành nữa, vì vậy Nhâm Phong Thanh và Nhâm gia đồng thời đem Giang Thành trở thành trở ngại cùng với Trang Nhĩ Ngôn luôn.”

Thấy Liễu Chân Nhã trầm mặc không nói gì, Triển Quốc Quân nói tiếp: “Trang Nhĩ Ngôn thông qua một người quen ở nước ngoài mà biết được gia đình cậu ta buôn bán ma túy, lại điều tra ra được nguyên nhân tự sát của mẹ cậu ta, nên cậu đã vạch kế hoạch muốn diệt Trang Đông Hâm và tập đoàn Trang Thị, thập chí chính bản thân cậu ta. Tôi muốn cô nhanh chóng tìm Phi Nhi chính là lý do này, Trang Nhĩ Ngôn muốn cùng với Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh đồng quy vu tận (Càfé: cùng chết).”

Liễu Chân Nhã không thể kiềm chế mà rét lạnh trong lòng, không phải vì Trang Nhĩ Ngôn muốn đồng vu quy tận với Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh, mà là vì Trang Đông Hâm lại có thể đem người vợ chia ngọt sẻ bùi mấy thập niên với mình biến thành lễ vật dâng tặng kẻ khác, người như vậy.... như vậy còn xứng là một con người hay sao?

37. Chương 37

“Liều Chân Nhã, ba tôi nói gì vậy?” thấy sắc mặt Liều Chân Nhã lúc trắng lúc xanh, ánh mắt còn toát ra sự căm phẫn, Triển Phi không thể không cảm thấy tò mò, ba mình rốt cục đã nói cái gì?

Liều Chân Nhã cảm phẫn lập lại lời Triển Quốc Quân, cuối cùng chốt lại một câu: “Đàn ông như Trang Đông Hâm xứng đáng bị chặt ra từng khúc cho chó ăn, mà không, cho chó ăn không chừng còn sỉ nhục cả chó nữa ấy chứ, chó là người bạn trung thành của con người, cho nó ăn thịt ông ta quả thật là quá ghê tởm rồi.” Trách sao khi Trang Nhĩ Ngôn đến gặp cô lại bị thương như vậy, có một người cha như vậy ai có thể vui vẻ được đây? Tuy Liều Kiến Thành không thích và không muốn chịu trách nhiệm với vợ, với con gái, nhưng so ra, Liều Kiến Thành vẫn còn tốt hơn Trang Đông Hâm kia quá nhiều rồi.

“Không ngờ Trang Đông Hâm lại là người như vậy.” Triển Phi ngạc nhiên, “Trong cục công an bọn tôi có rất nhiều người nể phục ông ta lắm, vì ông ta rất hay làm từ thiện.” Không phải giống trống khua chiêng làm từ thiện chỉ là để ngụy trang thôi đấy chứ?

“Bên ngoài Trang Đông Hâm này quả thật là người rất có bản lĩnh, tiền nộp thuế cho nhà nước mỗi năm, tiền trích ra để làm từ thiện, toàn bộ đều là con số thiên văn. Năm đó nếu không phải vô tình nghe được tên Trang Đông Hâm từ miệng của một tay chân tên trùm ma túy lớn, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ đến đường dây buôn bán ma túy từ Đông Bắc xuống Đông Nam, Tây Nam đều thông qua tập đoàn Trang Thị này đâu.” Triển Quốc Quân vừa cảm thán vừa bay đến phía rìa cửa sổ, Triển Phi cứ từ cửa sổ nhìn xuống suốt, ngoài cửa sổ có cái gì vậy?

“Chân Nhã, chúng ta bị theo dõi rồi.” Triển Quốc Quân quay đầu cười nói với Liều Chân Nhã: “Động tác của Nhâm Phong Thanh kia nhanh thật đấy, đêm qua mới điều tra ra được quan hệ của cô và Giang Thành với Trang Nhĩ Ngôn, hôm nay đã có người bám theo rồi.”

Liều Chân Nhã chạy đến phía rìa cửa sổ nhìn xuống, quả thật là có mấy người thập thò lén lén lúc lúc bên dưới: “Đội trưởng Triển, xem ra ở nhà anh cũng không an toàn rồi.”

“Lúc vừa về thì tôi đã chú ý đến mấy người lạ mặt này rồi, sau khi nói chuyện với cô thì tôi cũng đã đoán những người này là vì cô mà đến, cũng may tôi còn chưa gọi điện cho cục trưởng, còn không đã bắt mây động rừng rồi.” Triển Phi nói xong thì nhẹ nhàng đóng cửa sổ lại.

Bên ngoài có nhiều người theo dõi như vậy, lại nghĩ đến lòng dạ độc ác của Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh, Liều Chân Nhã lo lắng hỏi: “Đội trưởng Triển, chúng tôi sẽ không làm liên lụy đến anh và dì đấy chứ?”

“Bây giờ còn nói cái gì liên lụy hay không liên lụy chứ, Trang Đông Hâm kia chính là kẻ thù giết cha của tôi, bất luận là cảnh sát hay là một người con, tôi đều phải chính tay bắt ông ta.” Ánh mắt Triển Phi cũng toát ra sự phẫn nộ, đe dọa an toàn gia đình người khác, phá hủy gia đình đang hạnh phúc của anh, hai chuyện này Trang Đông Hâm đều ôm hết vào người, anh làm sao có thể bỏ qua cho ông ta đây chứ?

Mẹ Triển nấu xong cơm chiều, ngoại trừ mẹ Triển, thì Liều Chân Nhã, Triển Phi, thậm chí cả hai đứa trẻ đều thấp thỏm không yên.

Liều Chân Nhã luôn suy nghĩ xem phải làm sao mới có thể đảm bảo được sự an toàn của hai đứa trẻ, nếu có thể, cô cũng rất hi vọng Trang Nhĩ Ngôn có thể bình an vô sự; còn Triển Phi thì suy nghĩ xem phải làm sao để điều động người của cục công an, giải thích thế nào để cục trưởng tin là Trang Đông Hâm mua bán ma túy, tập đoàn Trang Thị là hang ổ ma túy, sắp xếp ẹ con Liều Chân Nhã thế nào, còn phải đảm bảo sự an toàn của mẹ Triển nữa.

Mọi người đều rất cố gắng mới ăn được một chút cơm, trở lại thư phòng, Liều Chân Nhã nhớ ra Noãn Viên nên đã nghĩ ra một biện pháp khả thi: “Đội trưởng Triển, tôi có biện pháp có thể liên hệ được với Trang Nhĩ Ngôn, cũng có biện pháp giúp anh lấy được chứng cứ của hang ổ hiểm độc kia.....” “bởi vì căm ghét Trang Đông Hâm, nên Liều Chân Nhã đã dùng từ “hang ổ hiểm độc” thay cho từ tập đoàn Trang Thị, “Nhưng mà sau khi thành công mong anh có thể nhanh chóng giúp tôi hai việc.”

“Cô nói đi.” Triển Phi thần nhiên nói, lấy cá tính của Liều Chân Nhã, nói thật là anh cũng không sợ cô đưa ra những yêu cầu quá đáng gì.

“Tôi có một người bạn, cô ấy không có hộ khẩu, hi vọng lúc đó anh có thể giúp cô ấy làm hộ khẩu. Đó là chuyện đầu tiên cần anh hỗ trợ, thứ hai là mong anh đừng đem chuyện tôi có thể nhìn thấy hồn ma nói ra ngoài.” Liễu Chân Nhã tha thiết nhìn Triển Phi: “Hai yêu cầu này cũng đơn giản mà đúng không, cũng không phải là giết người hay phóng hỏa....”

“Tôi phải gặp người bạn kia của cô mới được, nếu là tội phạm có tiền án tiền sự, thì tôi không thể cấp tạm trú cho người đó được.”

“Chị ấy làm gì có tiền án tiền sự chứ! Thế này, anh cũng đã tin là trên đời này có quỷ ma tồn tại, vậy anh có tin trên đời này vẫn còn tồn tại một loại hình sinh vật khác hay không? Ví dụ như yêu quái, yêu tinh chẳng hạn.” Liễu Chân Nhã hỏi thử, nếu có thể cô cũng không muốn thân phận của Ngọc Tấn Ngâm bị bại lộ, nhưng mà chị ấy xinh đẹp như vậy thì người bình thường rất hiếm khi gặp được, mà lại không thể điều tra ra.....Nếu cô không nói, người nhanh trí cẩn thận như Triển Phi nhất định sẽ nghi ngờ, đến khi đi điều tra thì.....

“....thật sự có yêu quái sao? Cô đã gặp qua rồi?” Ánh mắt Triển Phi khiếp sợ, Liễu Chân Nhã này rốt cục là ai, nhìn thấy hồn ma thì còn có thể giải thích là do cô ấy có mắt âm dương, nhưng nếu bên người cô ấy còn có yêu quái.....

Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng gạt đầu, “Tôi biết một con yêu quái, chị ấy là ngọc tinh. Bây giờ tôi có thể cho chị ấy ra gặp anh, nhưng mà tôi cũng cảnh báo trước với anh, chị ấy xinh đẹp vô cùng, nhưng anh tuyệt đối không được thích chị ấy, bằng không anh sẽ bị thương đấy.” Chị Ngọc vẫn còn yêu thương và nhung nhớ với phu quân chị ấy, bây giờ biến thành ngọc tinh lại càng không có lòng dạ nào yêu thích thêm ai, nên đàn ông nếu yêu thích chị ấy tuyệt đối là tự tìm tai vạ.

“Ồ, tạm thời tôi vẫn chưa muốn có bạn gái hoặc kết hôn đâu.” Có lẽ do Liễu Chân Nhã đã có con, nên khi nói chuyện với cô Triển Phi đều không xem cô như trẻ con, vẫn ngang hàng mà nói chuyện.

“Dù sao thì cứ nhớ là đừng rung động với chị ấy là được. Chị Ngọc, ra đây đi!”

Liễu Chân Nhã trừng mắt nhìn Noãn Noãn và Giang Thành vẫn im lặng bên người cô này giờ, ha ha, nhìn xem Triển Phi có bị sự xuất hiện của Ngọc Tấn Ngâm dọa cho sợ hãi không đây.

Ngọc Tấn Ngâm xuất hiện quả thật là dọa sợ Triển Phi, mà không chỉ riêng Triển Phi, ngay cả Triển Quốc Quân cũng bị dọa, nhưng mà hai cha con nhà này không phải bị dọa vì Ngọc Tấn Ngâm đẹp quá, mà là do phương thức lên sân khấu của cô: “Cô từ đâu ra vậy?”

“Chào mọi người.” Ngọc Tấn Ngâm lễ phép chào Triển Phi và Triển Quốc Quân.

Đối mặt với gương mặt tươi cười của Ngọc Tấn Ngâm, khó có dịp thấy được anh chàng nghiêm túc Triển Phi đỏ mặt, thật không hổ là yêu tinh mà, đẹp đến mức làm người ta không dám nhìn gần: “Liễu Chân Nhã, chờ phá xong án buôn bán ma túy của tập đoàn Trang Thị, tôi sẽ giúp cô làm hộ khẩu cho cô ấy. Về phần yêu cầu thứ hai của cô, nếu không thể tiết lộ chuyện cô có thể thấy ma, thì tôi thật không biết phải giải thích với cục trưởng thế nào để lập án nữa.”

“Chuyện này tôi đã nghĩ thay anh rồi.” Liễu Chân Nhã cười ha ha nói: “Trang Nhĩ Ngôn không phải đang thu thập chứng cứ phạm tội của Trang Đông Hâm sao? Tôi sẽ đi giúp cậu ấy, đến lúc đó sẽ giao chứng cứ cho anh, anh sẽ có thể không làm bại lộ việc tôi không giống người bình thường mà vẫn có thể thuyết phục được cục trưởng các anh lập án.”

Vừa nghe biện pháp mà Liễu Chân Nhã nghĩ ra xong, ngay lập tức Triển Quốc Quân trên không gào lên: “Ý cô là muốn đi làm nội ứng bên cạnh Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh sao? Không được, quá nguy hiểm.”

“Không được, nguy hiểm lắm.” tương tự Triển Phi cũng dứt khoát cự tuyệt Liễu Chân Nhã.

“Ai da, tuyệt đối không nguy hiểm gì đâu.” Liễu Chân Nhã tủm tỉm cười kéo Ngọc Tấn Ngâm đến trước mặt: “Có chị ấy giúp đỡ, thì có thêm mấy Trang Đông Hâm, Nhâm Phong Thanh nữa cũng không ngại.”

Về mặt Triển Quốc Quân và Triển Phi đồng loạt dụi xuống, đúng nhỉ, cô Ngọc Tấn Ngâm này là yêu tinh trong truyền thuyết mà.

Thấy vẻ mặt mọi người đều buồn lòng, Liễu Chân Nhã tiếp tục thuyết phục: “Tôi sẽ để chị Ngọc mang Noãn Noãn và Giang Thành đến một nơi an toàn cho đến khi mọi việc kết thúc, Chú Triễn và đội trưởng Triễn ở nhà chờ tin tốt của tôi đi.” Chị Ngọc xuất hiện rồi, Noãn Noãn và Giang Thành mới có thể quang minh chính đại vào Noãn Viên mà không sợ bị Triễn Phi hoài nghi, còn Triễn Quốc Quân có nghi ngờ thì sao? Không sao cả, ông ấy có nghi ngờ thì ông ấy cũng là ma, không thể nói chuyện với Triễn Phi được.

Hiểu được ý trong lời nói của Liễu Chân Nhã, Ngọc Tấn Ngâm nhìn Liễu Chân Nhã cười nói: “Để tôi mang Noãn Noãn và Giang Thành đến chỗ an toàn.”

“Cảm ơn chị Ngọc. Noãn Noãn, Giang Thành, đừng nghịch ngợm quá nhé!” Vừa dặn dò hai tiểu quỷ tinh quái, vừa nhìn về phía Ngọc Tấn Ngâm với ánh mắt cảm ơn, Liễu Chân Nhã nói thầm trong lòng: “Noãn Noãn, Giang Thành, chị Ngọc đi vào Noãn Viên.” Linh khí trong Noãn Viên tăng thêm thật tốt, bằng không, cô cũng không thể mang Ngọc Tấn Ngâm, Noãn Noãn và Giang Thành vào Noãn Viên dễ dàng được, xem ra sau này thỉnh thoảng phải lo chút chuyện của vài con ma nữa mới được.

Hai đứa trẻ và cô nàng yêu tinh xinh đẹp biến mất trong hư không, Triễn Phi và Triễn Quốc Quân đều kinh ngạc trừng lớn hai mắt, cuối cùng cũng không thể nào tìm được cơ để phủ nhận sự tồn tại của yêu ma được nữa.

Cảm nhận được sự sợ hãi của một người một ma kia, Liễu Chân Nhã mỉm cười vỗ vỗ hai tay: “Cái này có thể làm mọi người yên tâm để tôi đi làm nội ứng rồi chứ?!”

38. Chương 38

Muốn đột nhập vào tập đoàn Trang Thị đối với Liễu Chân Nhã mà nói là việc vô cùng đơn giản, chỉ cần bị Trang Đông Hâm hoặc Nhâm Phong Thanh bắt được là vào được thôi. Mà muốn được họ bắt vào càng đơn giản hơn nữa, đứng dưới lầu đạo qua một vòng là được ngay.

Bước ra khỏi cửa rồi dùng tư thái vẫy tay với Triễn Phi cứ như chỉ là đi du lịch, Liễu Chân Nhã mang theo vẻ mặt tươi cười đứng dưới lầu nhà Triễn Phi.

Ra khỏi tiểu khu tiến vào đường quốc lộ, đi đông một chút rồi lại đi tây một chút, đến khi rẽ vào một ngã rẽ thì Liễu Chân Nhã bị một nhóm đàn ông cao lớn đeo kính đen bắt lại vứt vào một chiếc xe màu đen có rèm che.

Khi ngồi vào xe, thực ra Liễu Chân Nhã còn muốn học theo mấy người đàn bà chanh chua trong TV một khúc hai la ba thất cổ, nhưng mà rất nhanh có một vật thể lạnh băng áp vào thái dương, khiến cô nhanh chóng thay đổi ý định, vốn dĩ mình không có khí chất của người đàn bà chanh chua, thôi vẫn cứ làm một cô gái nề nếp ngoan ngoãn đi vậy!

Chiếc xe màu đen nhanh chóng chạy vào khu biệt thự phía Bắc thành phố.

Xuống xe, nhìn thấy khu biệt thự rộng lớn trước mắt, Liễu Chân Nhã ân thầm gật đầu, đây đúng là nhà của Trang Nhĩ Ngôn, khi còn nhỏ cô cũng thường hay đến đây.

Liễu Chân Nhã bị mấy người mặc đồ đen, đeo kính đen đầy mồ hôi lôi vào một gian thư phòng. Thư phòng rất xa hoa, nhưng Liễu Chân Nhã cũng không rảnh mà tham quan nó, toàn bộ lực chú ý của cô đều đặt trên người một phụ nữ xinh đẹp tay cầm ly rượu ngồi trên sofa rồi.

“Phu nhân, chúng tôi đã mang người ngài tìm đến rồi.” Nhóm người mặc đồ đen đầy mồ hôi kính cẩn cúi đầu.

Liễu Chân Nhã nhìn người ngồi trên sofa, quần jean, giày đen, chiếc áo lông dê màu đen trễ ngực bó sát người, ấn tượng đầu tiên của Liễu Chân Nhã là, dáng người thật tốt; lại nhìn lên một chút, ừm, trang điểm rất đậm, nhìn không rõ màu da vốn có của bà ta, chỉ là đôi mắt rất sắc bén, cũng rất xinh đẹp, nên ấn tượng thứ hai của cô là quả thật vẻ ngoài phù hợp với tính tình mà.

Đây là mẹ kế của Trang Nhĩ Ngôn sao? Trách sao Trang Đông Hâm lại muốn nhanh chóng tiễn mẹ của Trang Nhĩ Ngôn đi, mẹ của Trang Nhĩ Ngôn dịu dàng, xinh đẹp, ánh mắt lại luôn dõi theo Trang Đông Hâm, mà người phụ nữ trước mắt này quả thật là kiểu người gợi lên ý muốn chinh phục của đàn ông, mà loại đàn ông thành đạt như Trang Đông Hâm thứ không thiếu nhất chính là phụ nữ dịu dàng ngoan ngoãn, nên đương nhiên mẹ Trang Nhĩ Ngôn là người thua cuộc rồi.

“Cô chính là cô tình nhân bé nhỏ của Trang Nhĩ Ngôn sao?” Nhâm Phong Thanh khẽ nhấp một ngụm rượu, sau đó lả lướt đi đến bên cạnh Liễu Chân Nhã, vươn tay nâng cằm Liễu Chân Nhã lên, “Bộ dạng quả thật không tồi.”

Liễu Chân Nhã chỉ trừng mắt nhìn mà không nói gì.

“Còn sinh cho Trang Nhĩ Ngôn một đứa con riêng nữa đúng không?” Nhâm Phong Thanh khẽ nhếch bờ môi đồ sộ, dường như chán ghét nên buông cằm Liễu Chân Nhã ra, “Thật đáng ghét mà, cô gái nhỏ, hôm nay rơi vào tay tôi là vận khí cô không tốt, muốn trách thì nên trách bản thân lại là cô tình nhân bé nhỏ của Trang Nhĩ Ngôn, an an ổn ổn ở bên ngoài làm đại thiếu gia không chịu, lại chạy về lợi vào cái vũng nước đục này làm gì cơ chứ?” Vỗ vỗ gương mặt của Liễu Chân Nhã, Nhâm Phong Thanh cất giọng quyến rũ phân phó nhóm người mặc đồ đen: “Trông chừng cô ta cẩn thận, không được để cô ta ra khỏi thư phòng nửa bước, bây giờ tôi phải đi liên hệ cảm tình với con riêng đây.”

Nhâm Phong Thanh lại lả lướt ra ngoài, Liễu Chân Nhã lau mồ hôi trên trán, không hổ là người đàn bà buôn bán ma túy mà, khí thế này, chắc....chắc....

Yếu ớt cười với nhóm người mặc đồ đen, sau đó đi đến sô pha nằm xuống, cũng đã gần sáng, trước kia trời vừa tối là cô đã lên giường đi ngủ rồi.

Nhìn bóng dáng nhỏ bé ngủ trên sô pha, nhóm người phụ trách trông chừng nhìn nhau ngơ ngác, cô gái này thần kinh vững vàng đến mức nào vậy, trên địa bàn bọn cướp mà vẫn có thể say sưa ngủ được sao?

Liễu Chân Nhã ngủ mơ màng một chút, Trang Nhĩ Ngôn ơi Trang Nhĩ Ngôn, cậu phải đến gặp tôi nhanh một chút nha.

Liễu Chân Nhã ở Trang gia được ăn uống đầy đủ, không cần phải đến trường nhìn sắc mặt Liễu Trân Trân, cũng không cần phải lo lắng đến sự an toàn của hai tiểu bảo bối, có sách đọc, có máy tính để lên mạng, Liễu Chân Nhã ăn ngon ngủ ngon vui vẻ như thần tiên.

Ngày thứ ba Liễu Chân Nhã bị trong thư phòng, Trang Nhĩ Ngôn cuối cùng cũng xuất hiện.

“Liễu Liễu, thật xin lỗi, mình lại liên lụy đến bạn rồi.” Trang Nhĩ Ngôn cúi bước đến ôm chầm lấy Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã giãy giụa ra khỏi ôm ấp của Trang Nhĩ Ngôn, “Buông ra, buông mình ra, bạn muốn siết chết mình à? Bạn ôm mình chặt quá!” Liễu Chân Nhã luôn tự nhận bản thân là người ít nói, là người hay ngại ngùng, đặc biệt là ở trước mặt những người không thân, nhưng mà không biết có phải do trước kia Trang Nhĩ Ngôn đã để lại những ký ức tốt đẹp trong đầu Liễu Chân Nhã hay không, mà ở trước mặt Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã hoàn toàn không có cách nào đem cậu thành người xa lạ mà đối đãi được.

“Thật xin lỗi.” Trang Nhĩ Ngôn rất khó chịu nhưng cũng không muốn buông Liễu Chân Nhã ra.

Nhìn mấy đại thần đồ đen giữ cửa, Liễu Chân Nhã kéo tay Trang Nhĩ Ngôn đi đến bên cạnh của sổ cách cửa lớn xa nhất rồi nói: “Vì sao mình ở chỗ này, chắc bạn đã biết nguyên nhân rồi nhỉ? Bây giờ mình chỉ muốn hỏi bạn là đã tìm được bằng chứng mua bán ma túy của họ chưa?”

“Tìm được rồi.” Trang Nhĩ Ngôn nhìn qua có vẻ rất uể oải, “Chỉ là Nhâm Phong Thanh thật sự lợi hại quá, chứng cứ mình thu thập được đều bị bà ta thu về hết rồi.”

“Vậy tiếp theo phải làm sao bây giờ? Ba bạn và mẹ kế bạn sẽ không bỏ qua cho bạn đâu, mình vừa nghe nói người thừa kế sẽ đổi thành em trai của bạn đấy.” Liễu Chân Nhã vừa nói vừa chú ý về mặt của Trang Nhĩ Ngôn, cậu ấy đã hạn Trang Đông Hâm đến mức muốn đồng vu quy tận với ông ta rồi sao?

“Yên tâm đi, việc sau đó mình đã sắp xếp cả rồi, dù sao thì Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh cũng sẽ không thể được như ý đâu.” Trang Nhĩ Ngôn dựa vào cửa nhìn qua có vẻ rất thư thả trả lời Liễu Chân

Nhã: “Liễu Liễu, Nhâm Phong Thanh nói với mình một chuyện, mình muốn xác nhận với bạn xem có thật đúng như vậy không.”

Thân mình Liễu Chân Nhã cứng đờ, đã đoán được Trang Nhĩ Ngôn muốn hỏi gì rồi. “Bạn thấy sao?” Cái này gọi là lấy bất biến ứng vạn biến, cậu ấy đã gặp qua Giang Thành, hi vọng vẻ ngoài của Giang Thành có thể lừa được cậu ấy.

Liễu Chân Nhã khấn trương đến cả thân người đều cứng ngắc, Trang Nhĩ Ngôn vươn tay vuốt tóc cô, “Tuy là mình hận Nhâm Phong Thanh, nhưng mình cũng tin bà ta sẽ không gạt mình chuyện này. Trang Đông Hâm đối với mẹ mình bất nhân, nhưng đối với mình vẫn còn nể chút tình cha con mà không đành lòng giết mình, nên Nhâm Phong Thanh mới phải đi tìm nhược điểm của mình, ép mình nhường lại vị trí cho con bà ta.”

“Vậy bạn định đối phó thế nào?” Liễu Chân Nhã nghiêng đầu tránh đi ánh nhìn chăm chú của Trang Nhĩ Ngôn, chiều này gọi là lảng sang chuyện khác nhỉ? “Thì làm theo uy hiếp của bà ta, đem mọi thứ tặng lại cho con bà ấy thôi.”

Tiếng cười trầm thấp vang lên: “Bây giờ bà ấy đem Giang Thành ra uy hiếp mình, bạn nghĩ mình phải làm sao đây chứ?”

Nghe Trang Nhĩ Ngôn nói vậy, Liễu Chân Nhã bực mình: “Sao bạn lại ngốc như vậy chứ, nếu bạn đồng ý nhường thì bà ta vẫn giết bạn thôi, chỉ cần bạn còn sống thì bà ta vẫn còn không yên tâm, sẽ luôn lo lắng bạn cướp đi tất cả của con bà ta. Bạn không cần lo lắng ỉn và Giang Thành, mình đã giấu Giang Thành đến một chỗ vô cùng an toàn rồi, chắc chắn bà ta sẽ không thể làm gì nguy hại được đâu.”

“Liễu Liễu, bạn đó, một chút cũng không thay đổi mà.” Trang Nhĩ Ngôn cười ngả người vào Liễu Chân Nhã, đầu gác trên vai Liễu Chân Nhã, cười đến cả người run run lên.

Liễu Chân Nhã nhìn trời, cô nói chuyện buồn cười lắm sao? “Mình nói đều là sự thật. Trang Nhĩ Ngôn, có chuyện này mình nghĩ hẳn là nên nói với bạn, bạn có biết tại sao mình lại bị chộp tới đây không?”

Trang Nhĩ Ngôn vẫn như cũ gác đầu trên vai Liễu Chân Nhã, “Không phải vì mình mới bị chộp tới đây sao?”

Liễu Chân Nhã gờ tay cào cào tóc: “Tuy là lời thật có thể sẽ đả kích bạn, nhưng mà nếu như mình không phải cố ý lượn lờ trên đường, thì có thêm 100 Nhâm Phong Thanh nữa cũng đừng mơ mà bắt được mình nhé. Mình là cố ý để bị bắt, muốn đến đây để liên hệ với bạn, sau đó cảm chứng có bạn thu thập được giao cho cảnh sát.” Câu cuối cùng, Liễu Chân Nhã bám vào Trang Nhĩ Ngôn, nói vào tai cậu.

“Liễu Liễu, sao bạn lại biết chuyện này vậy?” Trang Nhĩ Ngôn ngẩng đầu nghiêm túc hỏi. Chuyện Trang Đông Hâm buôn bán ma túy, trừ bỏ những người trong tòa nhà này, Trang Nhĩ Ngôn có thể chắc chắn cả thành phố Thiên Hải này tuyệt đối không còn người nào biết nữa.

Liễu Chân Nhã gầy gầy đầu: “Chuyện này và chuyện mình muốn nói với bạn có quan hệ với nhau —mình có thể nhìn thấy ma. Ngày đó bạn đến nhà mình, con ma đó bình thường vẫn quần quýt theo mình vì tò mò nên đã theo bạn về nhà, cho nên chuyện bạn tại sao đột ngột trở về, ba bạn đối xử với mẹ bạn thế nào mình đều biết hết —”

“Được rồi, không cần nói nữa.” Trang Nhĩ Ngôn lạnh lùng nhìn Liễu Chân Nhã, dùng giọng điệu lạnh băng cảnh cáo cô: “Đừng để mình nghe thấy bạn nhắc tới chuyện của mẹ mình nữa.”

Một cơn gió lạnh thổi qua, Liễu Chân Nhã như bị đông cứng, toàn thân cứng ngắc không thể nhúc nhích.

“Tối hôm nay sẽ có người đến đón bạn rồi đi, bạn chỉ cần phối hợp với người đó là được rồi.” Ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn tràn ngập sự âm trầm và sát khí kinh người, trên mặt cậu bây giờ không còn chút dịu dàng và nụ cười nào nữa, dường như người trước đó khẽ vuốt tóc và cười to trên vai cô không phải là Trang Nhĩ Ngôn vậy. “Liễu Liễu, sau này phải sống thật tốt, đừng bao giờ quan tâm đến chuyện của mình nữa.”

Liễu Chân Nhã trở mắt nhìn theo Trang Nhĩ Ngôn mang theo núi băng lạnh lẽo ngàn năm rồi đi.

Nửa đêm, nhóm người mặc đồ đen vẫn đứng trước thư phòng bỗng đứng ngả “ầm” xuống, làm Liễu Chân Nhã đang trong giấc ngủ chập chờn giật mình thức dậy.

Trong bóng đêm, một hơi thở lạnh băng đến gần cô: “Liễu Chân Nhã?”

Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng vượt vượt cánh tay, trời đất ơi, sao tự dưng anh ta đến gần mình lại thấy lạnh thế này cơ chứ: “Tôi là Liễu Chân Nhã.”

“Đi theo tôi.” Lời ít ý nhiều, không đợi Liễu Chân Nhã trả lời, anh ta liền đi đến vác Liễu Chân Nhã lên vai.

“Này, để tôi xuống, để tôi xuống, tôi có thể tự đi được.” Bị một người đàn ông khiêng trên vai, Liễu Chân Nhã cũng chẳng thèm để ý cái gì lễ nghi với không lễ nghi, tay nắm chân đá liên tục vào lưng anh ta.

“Câm miệng!” Một giọng nói lạnh lẽo gầm lên, Liễu Chân Nhã ngoan ngoãn ngậm miệng lại, cái kiểu lạnh băng của người này cho cô cảm giác y như cảm giác lạnh băng mà Trang Nhĩ Ngôn cho cô lúc chiều, đây hẳn là bạn bè của Trang Nhĩ Ngôn nhỉ?

Một mạch ra khỏi biệt thự, ra khỏi cổng, Liễu Chân Nhã được đặt xuống, “Ra ngoài gọi xe tìm chỗ ở đi, ở bên ngoài khoảng 10 ngày nữa tháng gì đó đừng về nhà.”

Thân ảnh anh ta lóe lên một cái, không thấy người nói chuyện đâu nữa, Liễu Chân Nhã đứng trong gió tuyết ngoài cổng hoài nghi có phải mình vừa gặp ma hay không, nếu không người vừa mới khiêng cô trên vai, thế nào chớp mắt đã không thấy nữa rồi?

Khom người chạy nhanh ra khỏi biệt thự, vươn tay vẫy taxi, khi ngồi vào trong xe rồi, Liễu Chân Nhã quay người lại nhìn ngôi biệt thự tối om không một ánh đèn, ánh mắt tức giận —

Trang Nhĩ Ngôn cậu được lắm, lần sau gặp lại nhất định cô sẽ xem cậu ta như người xa lạ!

39. Chương 39

Liễu Chân Nhã nghĩ Nhâm Phong Thanh nhất định sẽ cho người tới bắt cô, vì vậy cô không quay về nhà mà trực tiếp đến nhà Triển Phi.

Đã hơn nửa đêm lại gọi cửa nhà Triển Phi, Liễu Chân Nhã có chút ngại ngùng, trái lại Triển Phi lại giật mình vì sự xuất hiện của cô: “Sao cô ở đây vậy?”

Liễu Chân Nhã khoát tay đi vào nhà, “Trang Nhĩ Ngôn cho người cứu tôi ra.”

“Tôi còn đang nghĩ sao nhiều ngày như vậy rồi mà cô còn chưa liên lạc với tôi, kết quả bây giờ cô đã trở lại, có lấy được bằng chứng không?”

“Không có, bị nhốt mấy ngày ở đó, buổi chiều hôm nay mới lần đầu gặp được Trang Nhĩ Ngôn, sau đó mới rạng sáng đã được người cứu ra rồi.” Cào cào tóc, Liễu Chân Nhã nhìn Triển Phi áy náy: “Trang Nhĩ Ngôn không cho tôi nhúng tay vào chuyện này, còn bắt tôi sau này phải xem cậu ấy như người xa lạ nữa.” Kế hoạch làm nội ứng thế là bị phá sản.

Triển Phi há miệng thở dốc, hết cách, chuyện báo thù cho cha, thu thập bằng chứng vốn là nghĩa vụ của cảnh sát: “Như vậy cũng tốt, một cô gái đi làm nội ứng quả thật rất nguy hiểm. Trong phòng mẹ tôi còn một cái giường đơn, cô vào phòng mẹ tôi ngủ tạm nhé, để tôi nghĩ xem nên sắp xếp chỗ nào an toàn hơn cho cô. Cô được cứu ra ngoài, tôi nghĩ Nhâm Phong Thanh chắc chắn sẽ cho người tìm cô lại đây.”

“Anh không cần lo lắng, tôi muốn ở lại nhà anh một thời gian, chị Ngọc vẫn đang ẩn thân bên cạnh, nên tôi sẽ không gặp phải nguy hiểm gì đâu.” Liễu Chân Nhã nhìn quanh, hỏi: “Ba anh đâu? À, tôi quên mất anh không nhìn thấy ông ấy được.”

“Vậy thì tốt rồi, cô không cho tôi nói chuyện của cô cho cục trưởng nên tôi cũng đang đau đầu về vấn đề an toàn của cô đây, nghe cô nói vậy thì tôi cũng yên tâm rồi.”

Triển Phi nhẹ nhàng dẫn Liễu Chân Nhã vào phòng mẹ anh ta, đẩy cửa ra, Liễu Chân Nhã thấy Triển Quốc Quân đang nằm trên giường mẹ Triển, vẻ mặt một người một ma đều lộ vẻ tươi cười.

Liễu Chân Nhã nói khê với Triển Phi: “Ba anh đang ngủ trên giường với mẹ anh đó.”

Triển Phi sững sốt, sau đó khê cúi mắt: “Cô nói xem có phải ba tôi đi vào giấc mơ của mẹ tôi không? Mấy hôm nay mẹ tôi có vẻ tốt lắm, nhìn qua cũng không còn vẻ sầu khổ như trước nữa.”

“Để ngày mai tôi hỏi ba anh một chút, trước kia tôi có quen một con ma cũng có khả năng đi vào giấc mộng, tôi nghĩ chắc ba anh cũng có thể.”

Sáng sớm hôm sau, mẹ Triển thấy Liễu Chân Nhã ngủ trong phòng bà thì vô cùng hoảng sợ, nghe Liễu Chân Nhã nói sẽ ở lại đây một khoảng thời gian, mẹ Triển mang theo vẻ mặt tươi cười đi làm bữa sáng. Trước kia ban ngày Triển Phi đều phải đến cơ quan, trong nhà chỉ còn lại một mình bà, nay có Liễu Chân Nhã đến ở, ban ngày cũng có người cùng bà trò chuyện.

“Liễu nha đầu cô lấy được chứng cứ phạm tội của Trang Đông Hâm nhanh vậy sao?” Thấy Liễu Chân Nhã, Triển Quốc Quân cũng giật mình, nhớ đến Liễu Chân Nhã nhìn thấy mình cũng bà xã ngủ cùng nhau, nên vẻ mặt già nua của ông không khỏi ửng hồng lên.

“Không có, không lập được hiệp nghị với Trang Nhĩ Ngôn, nên công cốc trở về.” Thấy Triển Quốc Quân then thừng hai má ửng hồng như cô gái, Liễu Chân Nhã không nhịn được cười trộm: “Chú à, chú với dì Triển tình cảm tốt thật đó nha.”

Nghĩ đến mình và mẹ Triển vốn là vợ chồng với nhau, Triển Quốc Quân không khỏi ưỡn ngực nói: “Đương nhiên rồi, tôi với bà xã của tôi lấy nhau 30 năm mà chưa hề giận hờn hay cãi vả gì đâu đó.”

“Chú ơi, buổi tối chú đi vào giấc mơ của dì đúng không? Chú với dì hai người cảnh xuân đầy mặt, nhìn qua như trẻ hơn mười tuổi luôn đó nha.” Liễu Chân Nhã cười hì hì trên choker.

“Khụ.....” Nét mặt già nua của Triển Quốc Quân lại tiếp tục ửng hồng. “Mấy hôm trước, Phi nhi đi làm, một mình bà ấy ở nhà không biết sao lại khóc lên, tôi chỉ là một con ma không có cách nào an ủi bà ấy được....Sau đó thấy bà ấy khóc rồi ngủ mất, đột nhiên tôi phát hiện mình có thể đi vào giấc mơ của bà ấy....”

Tuy cũng rất mừng vì chú Triển và dì có thể gặp nhau trong mơ, nhưng Liễu Chân Nhã đã từng nghe Tiểu Mật nói qua: “Người và ma cuối cùng vẫn không cùng đường”, Liễu Chân Nhã không thể không tát một gáo nước lạnh, “Chú à, sau này chú ít vào giấc mơ của dì một chút, ma dựa vào việc hút dương khí của con người, linh khí của trời đất để tồn tại, con sợ chú ở cùng với dì lâu ngày sẽ ảnh hưởng không tốt đến cơ thể của dì ấy. Dù sao đi nữa thì dì cũng rất yêu chú, có thể gặp lại chú trong mơ, chắc chắn dì sẽ chìm đắm trong giấc mơ đó, không chừng một ngày nào đó dì sẽ ngủ say không bao giờ tỉnh lại.”

Về mặt Triển Quốc Quân đang căng tràn sắc xuân bỗng chốc trở nên tái nhợt, ông khẩn trương hỏi Liễu Chân Nhã: “Tôi sẽ gây hại đến bà xã của tôi thật sao?”

“Con cũng không chắc nữa.” Liễu Chân Nhã nhìn Triển Quốc Quân đang khẩn trương chậm rãi trả lời: “Con chỉ có thể khẳng định là người và ma tuyệt đối không thể bên nhau lâu dài được.”

Triển Quốc Quân lập tức cảm thấy mất mát, “Tôi còn đang nghĩ sẽ đợi bà ấy cùng nhau đi xuống hoàng tuyền nữa kia.”

Liễu Chân Nhã khe khẽ thở dài, không biết khuyên ông thế nào để ông có thể rời dì mà đi trước nữa.

Ăn điểm tâm xong, Triển Phi đi làm, mẹ Triển đi siêu thị mua đồ ăn, Triển Quốc Quân cũng đi theo, Liễu Chân Nhã thừa dịp không ai ở nhà đi vào Noãn Viên.

“Mẹ!” Thấy Liễu Chân Nhã, hai mắt Noãn Noãn và Giang Thành đều sáng lên, sau đó một trước một sau chạy đến ôm cô, mấy bạn thú cưng Tuyết Tuyết, Tiểu Khả Ái, cũng chạy lưng ta lưng tưng xung quanh, Thanh Long thì bò trên đầu Giang Thành vươn lưỡi.

“Tiểu Nhã, đã lâu không gặp.” Tiểu Mật nở nụ cười sáng chói bay đến cọt cọt Liễu Chân Nhã.

Xoa đầu hai tiểu bảo bối, Liễu Chân Nhã cười ha ha nói: “Tiểu Mật này, chị Ngọc, Noãn Noãn, Giang Thành đều vào đây với cô, cô ở đây cũng không buồn chán nữa nhỉ?” Noãn Viên vẫn nơi xanh tươi mơn mẫm, chỉ là ở trước ngôi nhà gỗ, có thêm một cái xích đu và hai con ngựa gỗ, chắc là do chị Ngọc và Tiểu Mật chuẩn bị cho Noãn Noãn và Giang Thành chơi.

Tiểu Mật gật đầu liên tục: “Ừ, có mọi người ở cùng rất vui vẻ, nhưng mà nếu Tiểu Nhã cũng vào đây nữa thì càng vui hơn.”

“Ha ha, sau này có thời gian sẽ vào đây với cô.”

“Tôi biết cô vô sự bất đẳng tam bảo điện(*) rồi, từ lúc cô có thể dùng ý nghĩ để lấy đồ vật từ trong Noãn Viên ra, nếu không phải có chuyện bất đắc dĩ, thì tuyệt nhiên không thấy cô vào Noãn Viên nữa nha.” Tiểu Mật bĩu môi oán giận.

(*) Càfé: “Vô sự bất đẳng tam bảo điện”: Thành ngữ – không có việc gì sẽ không đến chùa tam bảo – ý đại khái là có việc mới tìm đến.

“Tiểu Mật, Tiểu Nhã chỉ là người bình thường, không giống chúng ta, cô muốn cô ấy đến Noãn Viên thường xuyên là làm hại cô ấy đấy.” Ngọc Tấn Ngâm cầm Tiểu Mật đặt vào lòng bàn tay vừa khuyên giải vừa an ủi. “Chúng ta không cảm thấy được sự khác biệt của Tiểu Nhã, Noãn Noãn và Giang Thành, nhưng mà với thế giới bên ngoài, ba mẹ con họ thật sự không giống người thường. Trưởng thành xinh đẹp, sức khỏe tốt hơn, quá trình lão hóa lại chậm hơn người khác rất nhiều....Bây giờ người quen biết họ không nhiều lắm, nên vẫn còn chưa nhận ra sự khác biệt của họ, đợi vài năm nữa khi họ quen biết nhiều người hơn, thì chắc chắn chỉ cần là người có mắt đều có thể nhận thấy sự bất thường mà thôi.”

“Vây....vây về sau Tiểu Nhã, Noãn Noãn và Giang Thành sẽ không vào Noãn Viên nữa sao? Nhưng mà chỉ cần vài ngày không gặp thì tôi sẽ rất nhớ bọn họ đó.” Tiểu Mật cuộn thân hình nhỏ nhắn của mình lại thành một cục, nhìn qua vô cùng đáng thương.

“Thật xin lỗi, Tiểu Mật, quả thật tôi không phải là một chủ nhân tốt.” Liễu Chân Nhã nhìn về Tiểu Mật xin lỗi: “Noãn Viên là bảo vật thần tiên, chỉ vì tôi nhát gan nên không dám sử dụng nó”, trước kia Phỉ Lam dùng Noãn Viên để cứu người trong lúc nước sôi lửa bỏng, mà cô ngay cả rau quả trong Noãn Viên cũng không dám quang minh chính đại lấy ra ăn, “tôi không muốn bị người khác dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào mình.” Nếu không phải linh khí trong Noãn Viên có ích cho cơ thể, thì ngay cả Noãn Noãn và Giang Thành cô cũng không để vào Noãn Viên.

“Thôi đi, tính cô tôi cũng không phải không biết, cô đó, chỉ muốn làm một giọt nước kiêu ngạo giữa biển khơi mà thôi.” Tiểu Mật nhún vai xòe hai bàn tay ra: “Tôi đã sớm hết hi vọng rồi, Noãn Viên trong tay cô chỉ có thể là một khu vườn nghỉ dưỡng mà thôi.”

Liễu Chân Nhã ngượng ngùng cười, từ lần đầu tiên sử dụng đồ vật trong Noãn Viên kiếm tiền mà dẫn đến mất mạng, cô đã không còn ý nghĩ muốn kiếm tiền từ Noãn Viên nữa, hơn nữa bây giờ cô cũng không thiếu tiền, vì vậy Noãn Viên rơi vào tay cô quả thật đúng là đại tài tiểu dụng (Càfé: gần như là không biết sử dụng nhân tài).

“Nói đi, hôm nay tìm tôi có việc gì?” Tiểu Mật khoanh hai tay, ra vẻ già dặn nhìn Liễu Chân Nhã: “Chắc chắn là có liên quan đến ma quỷ gì đó đúng không?”

“Quả thật không hổ là Tiểu Mật biết tuốt mà!” Liễu Chân Nhã bội phục liên tục gật đầu, “Cô cũng biết chú Triển mà đúng không? Tôi muốn hỏi xem có cách nào giúp chú ấy có thể tiếp xúc được với người thường, hoặc ít nhất tiếp xúc với người thường mà không gây nguy hiểm cho người đó.”

Tiểu Mật cau mày: “Cái này thì hơi khó đấy, vì ma khi tiếp xúc với người thường sẽ không thể chủ động được mà hút dương khí của người đó, việc này căn bản không thể đơn phương ngăn chặn được.”

“Haizzz, tôi thấy chủ Triển và dì Triển không dễ dàng gì nên mới muốn giúp họ một chút mà thôi.”. Nhớ đến chú Triển và dì Triển chỉ có thể gặp nhau trong mơ mà về mặt hai người cũng đã thỏa mãn như vậy, trái ngược hoàn toàn với Trang Đông Hâm và mẹ Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã thở dài, cũng phá lệ mà muốn thành toàn cho bọn họ.

Tiểu Mật chau mày nghiêm túc suy nghĩ, cuối cùng lắc đầu bó tay, “Thật có lỗi, việc này tôi không thể giúp được rồi.”

“Haizzz, thôi đi, là tôi yêu cầu quá đáng, vốn tình cảm của chú Triển và dì Triển đã cắt đứt từ 5 năm trước rồi...”

“Tiểu Nhã, tôi có biện pháp này có lẽ có thể thử được đấy.” Ngọc Tấn Ngâm đột nhiên lên tiếng: “Mọi người quên mất lý do tại sao tôi có thể trở thành ngọc tinh rồi sao? Tìm một khối học tốt rồi để hồn phách Triển Quốc Quân nhập tạm vào, không chừng có thể giúp ông ấy có thể ở bên cạnh vợ ông đến khi bà ấy qua đời đấy.”

Liễu Chân Nhã và Tiểu Mật đồng thanh lên tiếng: “Ông ấy sẽ không trở thành ngọc tinh luôn đấy chứ?”

Ngọc Tấn Ngâm buồn cười lắc đầu, nếu không gặp được cơ hội và duyên phận, người bình thường và ma quỷ sao lại có thể trở thành yêu tinh cơ chứ? “Tôi bị giam trong hòn ngọc thạch đó hơn một ngàn năm, nếu không có linh khí nồng đậm của Noãn Viên và một giọt máu của Tiểu Nhã, sao tôi có thể trở thành yêu tinh được chứ?”

Liễu Chân Nhã ngẫm lại thấy cũng đúng “Vậy tôi nên tìm giúp chú Triển một miếng ngọc tốt sao?”

“Tôi là ngọc tinh thì cô còn phải đi đâu tìm ngọc nữa chứ?” Ngọc Tấn Ngâm mỉm cười lắc đầu, Liễu Chân Nhã quả thật chuyện lớn khôn khéo việc nhỏ hồ đồ mà, “Tôi chỉ cần tùy tiện tách ra một miếng ngọc thì cũng đủ cho ông ấy ở mười hai mươi năm nữa rồi đấy.”

Tách một miếng ngọc từ người chị Ngọc sao? Liễu Chân Nhã gật đầu liên tục như trống bỏi: “Nếu vậy chị Ngọc có bị đau không, còn không cứ để em đi Vân Nam mua một miếng ngọc tốt là được rồi.”

Ngọc Tấn Ngâm phì cười, nụ cười như trăm hoa cùng nở rộ: “Tiểu Nhã à, cô thật đáng yêu quá đi. Yên tâm đi, tôi không đau đớn gì đâu, tách một miếng ngọc nhỏ sẽ không ảnh hưởng gì đến tôi cả.” Ngọc Tấn Ngâm xoe bàn tay ra, trong lòng bàn tay cô là một viên ngọc trong suốt khoảng một quả bóng bàn.

Liễu Chân Nhã nhìn trái nhìn phải cũng không phát hiện Ngọc Tấn Ngâm có gì khác thường mới yên tâm nhận lấy viên ngọc: “Để lát nữa tôi đem viên ngọc này đưa cho dì Triển, xem chú Triển có vào ở được không.”

Đang nói chuyện, thì nghe được một âm thanh du dương, Liễu Chân Nhã sửng sốt sau đó luống cuống tay chân lấy di động ra, trong Noãn Viên cũng có thể nghe di động được sao!

Nhắc máy, là Triển Phi, từ giọng nói anh ta vang ra có vẻ như đang rất kích động, “Liễu Chân Nhã, ở cục chúng tôi vừa nhận được điện thoại báo án của Trang Đông Hâm, kết bảo hiểm nhà ông ta hôm qua mới bị người khiêng, mất rất nhiều tiền bạc và châu báu, quan trọng nhất là sổ sách công ty nằm trong kết bảo hiểm đó cũng bị túm đi luôn rồi.”

“Ha ha, chắc chắn là do Trang Nhĩ Ngôn làm đó.” Liễu Chân Nhã cười ha ha, tuy rằng bức bối Trang Nhĩ Ngôn tính tình thay đổi thất thường, nhưng không thể không nói cậu ấy xuất chiêu này quả thật là chó ngáp phải ruồi, ít nhất có thể giúp Triển Phi quang minh chính đại tham gia vào vụ án này.

“Chờ tối về tôi bàn tiếp với cô, bây giờ tôi phải đến hiện trường vụ án cái đã.”

Gác điện thoại, Liễu Chân Nhã vô cùng vui vẻ, nói thầm, chỉ cần Triển Phi có thể tham gia vào vụ án này, tin rằng không bao lâu nữa cô, Noãn Noãn và Giang Thành có thể về nhà rồi.

“Mẹ có chuyện gì vui sao?” Noãn Noãn ngẩng đầu lên cười cười hỏi Liễu Chân Nhã: “Là vì chú Trang không phải đồng vu quy tội với Trang đại phơi đản sao ạ?”

“Hứ, ai quản cậu ta làm gì chứ!” Liễu Chân Nhã bĩu môi, hứ một tiếng, sau đó quay đầu nói: “Mẹ vui vẻ vì chúng ta sắp được về nhà, nếu con không nhắc đến hai chữ “chú Trang” mẹ cũng quên mất cậu ta rồi ấy chứ.”

“Chú ấy làm gì mất lòng mẹ sao ạ?” Giang Thành kéo tay Liễu Chân Nhã cọ cọ: “Để con đi trả thù ẹ nhé!”

“Không nhắc đến cậu ta nữa, nhắc đến lại mất hứng.” Liễu Chân Nhã vô cùng hào hứng nói với mọi người: “Trong Noãn Viên có thể thu được sóng điện thoại, vậy những thiết bị khác chắc cũng sử dụng được, để lát nữa mẹ mang máy tính vào cho tụi con, như vậy tụi con cũng sẽ đỡ buồn chán hơn.”

“Hay quá đi!” Noãn Noãn và Giang Thành đồng loạt hoan hô, có máy tính có thể chơi game, xem phim hoặc xem hoạt hình, có nó thì hai đứa nhóc này có thể ở bao lâu trong Noãn Viên cũng được.

Liều Chân Nhã hừng chí bùng bùng ra khỏi Noãn Viên, nói thầm trong lòng, Trang Nhĩ Ngôn chết bầm, không cần cậu giúp đỡ đâu nhé, chị đây vẫn có thể nhanh chóng túm Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh đưa vào trong ngục, để họ vĩnh viễn không thể đến làm phiền Noãn Noãn, Giang Thành và chị đây nữa đâu!

40. Chương 40

Trở về biệt thự Liều gia một chuyến xong, Liều Chân Nhã lấy laptop mà Noãn Noãn và Giang Thành đang vô cùng thèm khát vào Noãn Viên, rồi lấy hòn ngọc mà Ngọc Tấn Ngâm tách ra đưa ẹ Triển đeo trên cổ, sau đó Liều Chân Nhã ngồi chéo chân ở Triển gia theo dõi diễn biến vụ án nhà Trang Đông Hâm.

Ban ngày Liều Chân Nhã để Triển Quốc Quân đi quan sát mọi việc ở Trang gia, tối đến thì cùng Triển Phi phân tích thương lượng những thông tin mà Triển Quốc Quân mang về, tìm cách để bắt Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh, cũng không phải lo lắng Nhâm Phong Thanh lại cho người đến bắt cô lần nữa – vì bây giờ Nhâm Phong Thanh phải bù đầu lo tìm về sổ sổ sách bị mất, thời gian đâu mà đuổi bắt cô.

Kể cũng lạ, sổ sổ sách bị mất là cùng một đêm với đêm cô trốn đi, nhưng sao Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh lại không nghi ngờ là cô trộm đi sổ sổ sách đó nhỉ? Không lẽ Trang Nhĩ Ngôn đã làm gì sao?

Rất nhanh, Triển Phi đang điều tra vụ mất cắp nhà Trang Đông Hâm đã biến thành điều tra xem Trang Đông Hâm có phạm pháp hay không, bởi vì toàn bộ tư liệu trong sổ sách của Trang Đông Hâm đã được công khai trên internet, lợi nhuận của tập đoàn Trang thị hằng năm là bao nhiêu, nộp thuế bao nhiêu, trốn thuế thế nào, số liệu rõ ràng chi tiết nhìn vào là hiểu ngay. Nhưng mà thứ làm mọi người hứng thú nhất chính là có một khoảng thu vào không rõ nguồn gốc mà số tiền lại cực đại, đến một hai trăm triệu, toàn bộ tài sản hiện tại của Trang thị cũng không đến được bao nhiêu đó đâu!

Tư liệu của tập đoàn Trang Thị công khai trên internet đã gây chấn động cả thành phố Thiên Hải, Trang Đông Hâm còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì ông ta đã bị đội cảnh sát đặc nhiệm thành phố Thiên Hải áp giải về cục công an hỗ trợ điều tra rồi.

Nhìn cảnh Trang Đông Hâm bị cảnh sát áp giải đi trên TV, Liều Chân Nhã đang gặm táo phải lú lười, chiều này của Trang Nhĩ Ngôn ác thật, Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh bây giờ chắc cũng bạc trắng đầu rồi nhỉ?

Ngày thứ hai, TV và internet tung ra tin tức tập đoàn Trang Thị buôn bán ma túy, tổng giám đốc Trang Đông Hâm của tập đoàn Trang thị đã giao dịch buôn bán ma túy với Nga trong suốt 7 năm, mà người vợ hiện tại của ông ta là đồng phạm. Khoản thu cực đại không rõ nguồn gốc trong sổ sách chính là từ việc buôn bán ma túy mà có được.

Trên TV, Nhâm Phong Thanh đeo kính mát, tự tin nói với phóng viên: “Mọi người cũng biết sổ sách của Trang Thị chúng tôi bị trộm, tôi khẳng định số liệu hiện tại đang công bố trên internet đã qua chỉnh sửa. Gia nghiệp của Trang Thị rất lớn, hằng năm nộp thuế nhiều ít thế nào, mọi người có thể đến chi cục thuế để tìm hiểu. Bản chất nhà chúng tôi đã rất nhiều tiền rồi, còn phải buôn bán ma túy làm gì nữa chứ? Bảo Trang thị chúng tôi buôn bán ma túy, tất cả đều là những lời gièm pha, bịa đặt, tôi tin tưởng cục công an, viện kiểm sát và tất cả mọi người sẽ lấy lại công bằng cho tập đoàn Trang thị chúng tôi.”

“Có thể người phụ nữ này sẽ ra độc chiêu đấy.” Triển Quốc Quân nhìn Nhâm Phong Thanh trên TV rồi nói với Liều Chân Nhã: “Thằng nhóc kia ở lại nhà đó sẽ gặp nguy hiểm.”

Liều Chân Nhã chỉ im lặng không nói gì, Trang Nhĩ Ngôn rất lợi hại, nếu Nhâm Phong Thanh dám xuống tay với cậu ấy không chừng sẽ còn thảm hại hơn ấy chứ.

Buổi tối ngày thứ ba sau khi Trang thị bị buộc tội buôn bán ma túy, Triển Phi ở lại cục công an tăng ca, Liều Chân Nhã đang say giấc trên chiếc giường đơn trong phòng mẹ Triển thì Triển Quốc Quân mang theo khí lạnh của hồn ma bay vào, “Liều nha đầu, tỉnh lại, tỉnh lại mau, có nguy hiểm!”

Liễu Chân Nhã giật mình tỉnh lại, thất kinh ngồi dậy hỏi: “Làm sao, có chuyện gì?”

“Mạng của Trang Nhi Ngôn nguy rồi, Nhâm Phong Thanh cho người giết cậu ta.” Triển Quốc Quân gấp gấp bay qua bay lại bên người Liễu Chân Nhã, “Nhưng cái này cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là cô và bà xã tôi cũng đang gặp nguy hiểm. Lần trước cô bị tóm đi ở gần đây, nên Nhâm Phong Thanh cho rằng cô sẽ quay lại đây, nên cô ta đã cho rất nhiều người đến đây bắt cô. Nhâm Phong Thanh đã ra lệnh bằng mọi giá cũng phải bắt cô cho được, nên bây giờ cô và bà xã tôi đang rất nguy hiểm đó. Nhanh lên, nhanh lên, mau gọi bà xã tôi dậy, cùng nhau trốn đi.”

“Rầm!” thính giác nhạy bén của Liễu Chân Nhã nghe được tiếng cửa đã bị cái gì đó cạy mở.

Chỗ nào cũng không trốn được, nên Liễu Chân Nhã nhỏ giọng gọi: “Chị Ngọc”, đồng thời chạy đến bên giường mẹ Triển cầm tay bà cùng đi vào Noãn Viên.

Vào tới Noãn Viên, thấy mẹ Triển vẫn còn chưa tỉnh lại, lại nhìn Noãn Noãn, Giang Thành đang hào hứng chạy đến, Liễu Chân Nhã còn chưa định hồn vươn tay lau mồ hôi lạnh trên trán, xem ra mấy năm nay đã bị Giang Thành ảnh hưởng nhiều thật, thời khắc nguy hiểm như vậy mà cũng không quên lên tiếng gọi “chị Ngọc” để loại bỏ hoài nghi của chú Triển nữa chứ.

“Mẹ!” Noãn Noãn và Giang Thành như hai con mèo nhỏ cọ cọ trong lòng Liễu Chân Nhã.

“Tiểu Nhã, người lần này cô mang vào thật bình thường nhỉ.” Tiểu Mật vẫn nghĩ là Liễu Chân Nhã mang người vào chơi với cô ấy.

“Bà ấy là dì Triển, tôi mang bà ấy vào không phải là để chơi với cô, mà là để tị nạn.” Liễu Chân Nhã ôm Noãn Noãn và Giang Thành kể lại chuyện bị Nhâm Phong Thanh đuổi bắt.

“Tiểu Nhã à, cô thật là đáng thương quá đi.” Tiểu Mật cọ vào hai má Liễu Chân Nhã để an ủi, Tiểu Nhã vẫn luôn muốn là người bình thường, mà những việc cô ấy gặp phải thì lại không bình thường chút nào cả, ha ha, cũng đúng, chủ nhân hiện tại của Phi Lam tinh cho dù không thể phi thăng thành tiên như chủ nhân trước kia, nhưng làm sao có thể là người bình thường được cơ chứ.

“Cám ơn sự an ủi của cô.” Liễu Chân Nhã chẳng còn hơi sức trò chuyện với Tiểu Mật, cô còn đang cảm thấy may mắn vì vừa rồi mình trốn nhanh, nếu không có chú Triển gọi cô dậy, trăm phần trăm giờ này cô đã nằm trong miệng cạp rồi.

Một chốc sau thì mẹ Triển tỉnh lại, đập vào mắt chính là khung cảnh mờ ảo như chốn thần tiên, một nơi xa lạ nhưng xinh đẹp vô cùng, phản ứng đầu tiên của mẹ Triển là hét to lên, đợi đến khi nhìn thấy Liễu Chân Nhã bà mới vỗ ngực sợ hãi thở gấp.

Phiền toái rồi, bây giờ phải giải thích ẹ Triển thế nào đây? Trong mơ bà gặp được Triển Quốc Quân chính là hồn ma của ông ấy, miếng ngọc trên cổ bà đang đeo là chỗ ở hiện thời của Triển Quốc Quân, Ngọc Tấn Ngâm là ngọc tình và còn..... Liễu Chân Nhã đau đầu xoa trán, chuyện cô có thể thấy được ma quỷ, cô và Triển Phi vẫn còn chưa muốn nói ẹ Triển biết đâu.

Lắp ba lấp bắp giải thích tại sao phải đến chỗ này, rồi lờ mờ nói ra thân phận của Ngọc Tấn Ngâm và sự tồn tại của Triển Quốc Quân, về phần Noãn Viên, Liễu Chân Nhã nói đây là chỗ Ngọc Tấn Ngâm tu luyện.

“Bảo sao dạo này con với Phi nhi cứ thần thần bí bí, thì ra đã xảy ra nhiều chuyện nguy hiểm mà dì không biết đến vậy.” Vì chồng và con trai đều làm cảnh sát nên suy nghĩ của mẹ Triển rất cởi mở, khả năng tiếp thu cũng đặc biệt mạnh mẽ, nghe được trên đời thật sự có ma quỷ tồn tại, phản ứng đầu tiên của bà không phải là sợ hãi mà là vui vẻ, lại nghe đến người chồng mà mình gặp được trong mơ là hồn ma của ông, mẹ Triển bùng mặt vui mừng khóc lên: “Dì biết, dì biết ông ấy vẫn chưa chết, ông ấy không nở rời bỏ dì và Phi nhi mà.”

Liễu Chân Nhã đầu đầy vạch đen, khả năng tiếp thu của mẹ Triển rất mạnh, nhưng mà giải thích thế này thì.....chú Triển đã thành ma rồi mà còn chưa chết là sao chứ?

“Dì à, sau này dì cứ ở đây, đợi mọi việc bên ngoài xong xuôi hết, đến khi an toàn rồi, chúng ta mới ra ngoài nhé.” Liễu Chân Nhã lau nước mắt thay mẹ Triển: “Dì à, đừng khóc nữa, dì và chú Triển có thể gặp lại nhau, dì phải vui vẻ mới đúng chứ.”

“Ừ, ừ, vui, dì đang rất vui.” Mẹ Triển vừa khóc vừa cười như đứa con nít, bàn tay nắm miếng ngọc trên cổ hỏi Liễu Chân Nhã: “Con nói là ông Quân đang ở trong này sao?”

“Dạ không ạ, chú Triển là ma, không vào đây được ạ.” Liễu Chân Nhã cúi đầu chột dạ, chú ấy là ma, đương nhiên vẫn có thể vào đây, nhưng cũng bởi vì chú ấy là ma nên mới không thể cho chú ấy vào được. Ma quỷ đi đường toàn bay, Noãn Viên cho dù có lớn cách mấy, ông ấy chỉ cần bay vài giờ, thì toàn bộ Noãn Viên chắc chắn sẽ bại lộ cả. Mẹ Triển thì không như vậy, với khả năng đi lại của dì ấy, 10 ngày nửa tháng cũng không đi hết được Noãn Viên, huống chi còn có Tiểu Mật và bọn Noãn Noãn trông chừng, dì ấy sẽ không có cơ hội tìm hiểu về Noãn Viên. Đó cũng là lý do cô mang mẹ Triển vào nhưng lại bỏ chú Triển ở bên ngoài.

“À, thì ra là vậy.” ánh mắt mẹ Triển có chút mất mát, bà còn tưởng là chồng bà vẫn luôn bên cạnh cơ chứ.

Ở trong Noãn Viên một đêm, đến hừng đông, một mình Liễu Chân Nhã len lén ra ngoài Triển gia. Triển gia cứ như là vừa bị bọn cướp càn quét qua, mọi thứ trong nhà đều bị lật tung lên. Nhìn tủ lạnh bị mở ra và một mớ đồ vật loạn xạ trong tủ lạnh, Liễu Chân Nhã đầu đầy vạch đen, cô đâu có điên đâu nhỉ, chui vào tủ lạnh thì trốn làm sao?

“Chú ơi, chú ơi, chú Triển ơi, chú có nhà không vậy?” Liễu Chân Nhã ở trong phòng nhỏ giọng gọi Triển Quốc Quân.

“Liễu nha đầu, cô đem bà xã tôi giấu ở đâu vậy hả?”

“Á..a!” Liễu Chân Nhã bị âm thanh lạnh lẽo sát bên tai dọa cho nhảy dựng, quay đầu thấy Triển Quốc Quân không khỏi hást mặt lườm ông: “Chú Triển à, người dọa người có thể gây chết người, ma dọa người cũng gây chết người đấy!”

“Ai bảo cô mang bà xã tôi biến đi đâu mất làm gì.” Triển Quốc Quân có lý nên chẳng sợ, trừng mắt nhìn Liễu Chân Nhã: “Một đêm không thấy tôi đây đã phải lo lắng một đêm đấy.”

“Chú yên tâm đi, chị Ngọc mang dì Triển đến chỗ chị ấy tị nạn rồi, chờ chuyện nhà Trang Đông Hâm giải quyết xong, dì Triển sẽ về lại thôi.” Liễu Chân Nhã xoay người dọn dẹp lại phòng khách, “Mà chú, hôm qua sau khi con và dì Triển đi thì đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Thì mấy người đó không tìm được các cô nên vừa đập phá vừa tìm kiếm chứ gì nữa, cũng may là chị Ngọc gì đó kịp thời mang hai người đi, chứ có đến mười mấy người đến bắt cô, mà trên tay người nào cũng có một khẩu súng hết đấy.”

“Trang Nhĩ Ngôn đáng ghét, còn chú ngựa, đều tại hai người hết đó, nếu không gặp phải hai người thì chuyện gì con cũng sẽ không biết, bây giờ cũng không phải trốn trốn tránh tránh thế này.” Liễu Chân Nhã nói xong lại cảm thấy vô cùng tức giận, nếu không phải do Triển Quốc Quân cứ lải nhải bên tai cô suốt ngày phá án thế này phá án thế kia, cô cũng sẽ không biết đến chuyện nhà họ Trang, mà không biết đến chuyện này, thì cho dù cô có cùng Trang Nhĩ Ngôn gặp lại đi nữa, thì cũng sẽ không liên quan gì đến mọi thứ của cậu ta, còn bây giờ thì sao chứ? Chuyện gì cũng gom hết một lần.

“Ôi chao, Liễu nha đầu à, bên cạnh cô có Ngọc tinh gì đó, còn sợ gì nữa chứ? Lại nói, cô cũng phải tin tưởng vào năng lực của Phi nhi nhà tôi chứ, nó nhất định sẽ phá được án nhanh thôi. Với lại, Trang Nhĩ Ngôn cũng sẽ không để cô gặp phải chuyện gì không may đâu.” Đối diện với ánh mắt bùng lửa của Liễu Chân Nhã, Triển Quốc Quân đuối lý sờ sờ mũi — xui xẻo của Liễu Chân Nhã quả thật là do ông và Trang Nhĩ Ngôn mang đến.

“Hừ, chú tránh chỗ khác đi, bây giờ con chẳng muốn thấy mặt chú chút nào đâu.” Liễu Chân Nhã ngồi xuống gọi điện cho Triển Phi, mọi chuyện xảy ra ở Triển gia tối hôm qua Triển Phi cần phải biết được.

Gọi cho Triển Phi xong, Liễu Chân Nhã đứng dậy mở chốt cửa chuẩn bị ra ngoài.

“Liễu nha đầu, đi đâu vậy, bên ngoài vẫn còn nguy hiểm lắm đấy!” Triển Quốc Quân cũng không thêm để ý đến sự khinh thường của Liễu Chân Nhã, vội vàng vàng bay đến bên người cô.

“Ra ngoài mua đồ ăn.” Mỗi ngày đều phải đối diện với chú Triển, cô cũng không dám lấy đồ ăn thức uống trong Noãn Viên ra ngoài. Liễu Chân Nhã bực mình quăng một ánh mắt xem thường cho Triển Quốc Quân, hừ, mặc kệ là chú Triển hay là Trang Nhĩ Ngôn, bây giờ cô vừa thấy mặt họ là chỉ muốn đánh ngay thôi.

Liều Chân Nhã đi đến siêu thị gần đó mua đồ, lúc tính tiền thì nhìn thấy Tiêu Lăng Xuân đang mặc đồng phục siêu thị đứng đó.

“Liều Chân Nhã, gần đây bạn đi đâu vậy? Giáo viên chủ nhiệm nói bạn xin nghỉ bệnh nửa tháng, nhưng mà mình đến nhà bạn mấy lần, lại chẳng nhìn thấy ai cả.” Tiêu Lăng Xuân nhìn thấy Liều Chân Nhã cứ như là gặp lại người thân “Bạn bị bệnh gì vậy? Có nặng lắm không?”

Liều Chân Nhã cảm thấy khó hiểu nhìn Tiêu Lăng Xuân đang vô cùng nhiệt tình, ừm, một người bình thường ít nói bỗng đứng lại trở nên nhiệt tình....Á, cái gọi là “Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo” (Càfé: Không có chuyện gì mà ân cần, không gian trá cũng trộm cướp)..... “À, bệnh cũng không nặng lắm, tính dưỡng một thời gian sẽ ổn lại thôi.”

“Vậy thì tốt rồi.” Tuy là sắc mặt Liều Chân Nhã hồng hào, nhìn chẳng có chút nào giống người bệnh, nhưng Tiêu Lăng Xuân vẫn quan tâm dặn dò Liều Chân Nhã: “Bạn về nhà nghỉ ngơi nhanh đi, lát nữa tan ca mình lại đến thăm bạn, sẵn tiện đem bài vở mấy hôm nay đưa cho bạn luôn.”

Nhìn bạn trẻ Tiêu Lăng Xuân vừa nói xong với cô liền xoay người liền mỉm cười giới thiệu sản phẩm với khách hàng, Liều Chân Nhã đầu đầy vạch đen vội vàng tính tiền chạy đi, bây giờ cô không ở biệt thự Liều gia, buổi tối cậu ấy đến không thấy ai không biết sẽ nói gì đây nhỉ?

41. Chương 41

Tiêu Lăng Xuân là kiểu người ít nói nhưng lại thích hỏi cặn kẽ mọi chuyện, vì Liều Chân Nhã và mẹ cậu đã trải qua những chuyện tương tự như nhau, nên cậu ấy mới quan tâm Liều Chân Nhã như người có cùng cảnh ngộ. Dựa vào sự quan tâm này, Liều Chân Nhã cảm thấy không thể để Tiêu Lăng Xuân đi một chuyến không công được.

Nhìn thời gian, thấy vẫn còn sớm, mới hơn 10h sáng, sau khi đem đồ đạc các thứ về Triển gia xong, Liều Chân Nhã ngồi xe công cộng về biệt thự Liều gia.

Tại sao cô dám đi nghênh ngang trên đường mà không sợ Nhâm Phong Thanh đến bắt? Hừ, sợ gì chứ, khi có nguy hiểm thì cứ chui vào Noãn Viên trốn là được rồi, không chừng còn dọa cho bọn người đến bắt cô phải hết hồn ấy chứ.

Trở lại Liều gia, Liều Chân Nhã ngạc nhiên phát hiện không hề có tuyết đọng trước cổng dù đã một khoảng thời gian cô không về nhà, là xe dọn tuyết đến biệt thự sao? Xoay đầu nhìn cổng biệt thự nhà Lưu Úy tuyết đọng một đồng, xem ra không phải là xe dọn tuyết rồi, vậy là ai giúp cô dọn tuyết vậy nhỉ?

Nhằm chán đi đông chơi cái này đi tây chơi cái kia, qua mấy giờ liền, cuối cùng chuông cửa cũng vang lên.

“Đây, bài vở này cho bạn, bài vở của mấy môn này mình đã ghi chú cẩn thận cho bạn hết rồi, bạn chỉ cần xem là hiểu ngay. Còn nếu có gì không hiểu, khi quay lại trường có thể hỏi mình hoặc giáo viên cũng được, còn không sau mỗi ngày tan ca mình đến đây bạn đều có thể hỏi mình”. Vừa mở cửa ra liền thấy Tiêu Lăng Xuân ôm một chồng tài liệu, vì khí trời lạnh lẽo nên gương mặt cậu ấy có vẻ cứng ngắc, nhưng giọng điệu khi nói chuyện lại có chút....dài dòng.

“Bạn vào nhà ngồi cái đã, để mình rót ly trà nóng cho bạn.” Liều Chân Nhã nhận tài liệu rồi mời Tiêu Lăng Xuân vào nhà, thuận miệng hỏi: “Không phải bạn làm gia sư sao, sao lại làm nhân viên tiếp thị ở siêu thị nữa? Còn phải đi học, bạn có bận lắm không?”

“Không sao, làm gia sư, nhân viên tiếp thị còn dễ chịu hơn nhiều so với nhặt ve chai hay rửa chén đĩa thuê ấy chứ.” Tiêu Lăng Xuân vẫn duy trì gương mặt cứng ngắc.

Vốn định rót ly trà cho Tiêu Lăng Xuân nhưng Liều Chân Nhã lại dừng tay, lấy bình nước sôi, xoay người bước vào phòng bếp một lúc sau bưng ra một ly sữa nóng để trước mặt Tiêu Lăng Xuân: “Trời lạnh uống sữa nóng vẫn tốt hơn.”

Tiêu Lăng Xuân khẽ cau mày— nam sinh trời sinh không thích sữa hay hoa quả các loại, khẽ nhấp một ngụm sau đó càng nhứu mày chặt hơn: “Sao lại ngọt quá vậy?”

“Lúc pha sữa mình có thêm vào chút đường phèn, đậu đỏ và đậu phộng, uống ngon không? Cả nhà mình ai cũng thích uống như vậy đó.” Trong khoảng thời gian cô không ở nhà, công ty giao sữa đều treo sữa trước cổng nhà, Liễu Chân Nhã nổi hứng đem số sữa đó chế biến lại lần hai: lấy đường, đậu phộng giã, đậu đỏ giã đem lên bếp đun qua một lần, cho ra hương vị cũng không tệ lắm, so với sữa đậu đỏ đậu phộng trong siêu thị bán ngon hơn một chút. “Sữa rất tốt cho cơ thể, bạn uống nhiều vào nhé, mình nấu nhiều lắm.” Từng ấy sữa cô mang ra nấu hết một lần, cho nên bây giờ còn hẵn một nồi cực to.

Tiêu Lăng Xuân nhần nạy uống hết một ly sữa lớn, sau đó đặt ly lên bàn cách chỗ cậu một khoảng rất xa, “Cũng chỉ có bọn con gái và trẻ con mấy bạn mới uống được đồ ngọt thế này thôi.”

Liễu Chân Nhã quay đầu không nói gì, bạn học à, cậu cũng nằm trong phạm vi trẻ con đó biết không?

Tiêu Lăng Xuân nhiều lần đưa sữa cho Liễu Chân Nhã, giúp cô chép bài, mà trong trường thì cũng chỉ có cô nói chuyện với cậu, nhưng trên thực tế thì đây là lần đầu tiên cậu bước vào nhà Liễu Chân Nhã. TV LCD cỡ lớn, dàn âm thanh nhìn qua có vẻ đắt tiền, đồ nội thất trang nhã, ấm áp....Đến khu biệt thự Thanh Sơn vô số lần, nhưng đây là lần đầu tiên Tiêu Lăng Xuân nhận ra được chỗ ở hiện tại của bản thân như thế nào, đó là chỗ của những người lao động nghèo khổ, vất vả cả đời cũng không thể mua nổi một căn biệt thự, Liễu Chân Nhã và mẹ cậu đều chưa kết hôn mà sinh con, nhưng Liễu Chân Nhã không cần phải bận bịu tìm kế sinh nhai để nuôi con trẻ, cô ấy và mẹ cậu hoàn toàn không giống nhau.

Ánh mắt Tiêu Lăng Xuân đột nhiên hiện ra vẻ đau thương làm Liễu Chân Nhã cảm thấy khó hiểu, cô lo lắng hỏi: “Lớp trưởng, bạn sao vậy?”

“Không sao.” Tiêu Lăng Xuân lắc đầu, gương mặt lấy lại vẻ bình tĩnh, “À đúng rồi, bệnh của bạn có nghiêm trọng lắm không? Khi nào thì đi học lại? Giản Phán cứ mãi nhải tên bạn suốt.”

Liễu Chân Nhã cúi đầu, không để Tiêu Lăng Xuân nhìn thấy sự chột dạ trong mắt mình: “Mình sẽ đi học lại nhanh thôi.”

“Noãn Noãn và Giang Thành nhà bạn đâu rồi? Không có nhà sao?” Mấy lần trước cậu đến đây, hai đứa nhóc đều vây lấy cậu hỏi đông hỏi tây, nay lại không thấy bóng dáng đâu hết.

“À...mình bị bệnh không chăm bọn chúng được, nên gửi bọn chúng đến nhà dì mình rồi.” Chớp mắt vài cái, Liễu Chân Nhã nói ra một lý do hợp lý.

“Ừ.” Tiêu Lăng Xuân gật đầu, ngẩng đầu nhìn Liễu Chân Nhã, cả hai đều giật giật khóe miệng — phải làm gì tiếp theo đây?

Hai người đều im lặng, đột nhiên trong phòng có vài cơn gió lạnh thổi qua, Tiêu Lăng Xuân đang cảm thấy khó hiểu sao gió tuyết đột nhiên mạnh quá vậy, còn Liễu Chân Nhã thì có thể khẳng định cơn gió lạnh lẽo này là gió cõi âm.

Nhìn đến bóng dáng quen thuộc đang phiêu đảng trong phòng khách, trông mắt Liễu Chân Nhã thiếu chút rớt luôn ra ngoài, cái con ma mang vẻ mặt hưng phấn tò mò kia là ai? Không phải là kẻ trước kia đã gào qua thét lại với cô là sau này có gặp nhau phải xem nhau như người xa lạ— Trang Nhĩ Ngôn hay sao?

“Liễu Chân Nhã? Liễu Chân Nhã?” Tiêu Lăng Xuân hươ hươ tay trước mặt Liễu Chân Nhã đang hóa đá, sao phản ứng cứ như đang gặp phải ma vậy chứ?

Người nào đó quá thật gặp phải ma rồi còn gì! “Trang....Trang...” Người nào đó gặp phải ma nên nói không nên lời.

“Liễu Chân Nhã, bạn nói chuyện với ai vậy?” Không phải lại phát bệnh đó chứ? Tiêu Lăng Xuân đem việc Liễu Chân Nhã hay nói chuyện với khoảng không thành một loại bệnh.

Không nghe được tiếng gọi của Tiêu Lăng Xuân, cũng càng không quan tâm đến ánh mắt quan tâm, khẩn trương của cậu ấy, toàn bộ tâm tư của Liễu Chân Nhã hiện giờ đều bị con ma đang cười yếu ớt lơ lửng giữa không trung hút đi rồi— hồn ma của Trang Nhĩ Ngôn, Trang Nhĩ Ngôn đã chết rồi sao?

Không phải cậu ta vô cùng tự tin quay về trả thù ba và mẹ kế cậu ta sao, không phải cậu ta đã quây long trời lở đất cái nhà đó sao, không phải cậu ta còn có một người bạn có thể dễ dàng mang cô ra ngoài an toàn hay sao, sao cậu ta lại biến thành ma thể này?

Liều Chân Nhã không thể tin được.

“Ha ha, thì ra Liều Liều có thể nhìn thấy ma.” Nhân tử như đấng diệt (Càfé:Người chết như đèn tắt), hơn nữa thù lớn đã báo xong, những bất mãn trước đó cũng tan thành mây khói, Trang Nhĩ Ngôn bây giờ đã trở lại thành một Trang Nhĩ Ngôn khô ngô tuần tú của ngày nào, về mặt gian ác hiểm độc...không bao giờ xuất hiện nữa.

Liều Chân Nhã trừng mắt nhìn Trang Nhĩ Ngôn đang lảng lạng mỉm cười trước mặt cô, cô nghiêng rằng, chết rồi không đi đầu thai đi đến đây tìm cô làm gì?

“Cảm giác khi biến thành ma thật tốt, thân thể nhẹ như mây bay, muốn đi đâu chỉ cần bay một chút là tới...” Trang Nhĩ Ngôn cứ như đứa con nít thích khoe khoang, còn đặc biệt bay vòng tới vòng lui quanh Liều Chân Nhã.

“Chúng ta—” là người xa lạ, cậu cút đi đầu thai cho tôi nhờ!

“Liều Liều, bạn đã quên bên cạnh bạn còn một người không nhìn thấy chúng ta rồi kia.” Trang Nhĩ Ngôn hí ha hí hửng xuyên qua xuyên lại người Tiêu Lăng Xuân, làm Tiêu Lăng Xuân rung mình liên tục phải tự ôm lấy mình.

Đúng rồi, quên mất Tiêu Lăng Xuân nữa chứ. Rất muốn nở nụ cười với Tiêu Lăng Xuân, chỉ là nhìn thấy Trang Nhĩ Ngôn ở bên cạnh nhẩn nhó nhìn cô, Liều Chân Nhã thật sự không nặn ra được nụ cười, cố gắng không nổi điên mà gào to trước mặt Tiêu Lăng Xuân, Liều Chân Nhã như đang nghiêng rằng nói: “Lốp trứng, cũng trễ rồi, bạn cũng nên về nhà nghỉ ngơi.”

“Ừ, trễ thật, mình về đây.” Tiêu Lăng Xuân là người thông minh, đương nhiên nghe được sự tức giận và ý muốn tiễn khách của Liều Chân Nhã, muốn mở miệng quan tâm một chút nhưng trực giác cho cậu biết là cô sẽ không trả lời, cuối cùng chỉ có chút dăm chiêu rời khỏi biệt thự Liều gia mà thôi.

Trong nhà còn lại một người một ma, Liều Chân Nhã ngồi trên sofa châm chọc nhìn Trang Nhĩ Ngôn: “Trang Nhĩ Ngôn, còn nhớ bạn đã nói gì không hả? Chúng ta bây giờ là người xa lạ, sao bây giờ bạn lại xuất hiện ở nhà tôi vậy?”

“Mình nhớ rõ là mình đã nói gì, nhưng mà không biết sao mình lại muốn đến đây nữa, dù sao thì cũng đã đến đây rồi.” Trang Nhĩ Ngôn thoải mái trả lời với vẻ vô lại vô cùng.

“Vẫn nhớ là được rồi, vậy thì, mời đi cho.” Liều Chân Nhã chỉ tay về phía cửa trưng ra vẻ mặt tươi cười tiễn khách với Trang Nhĩ Ngôn.

“Liều Liều, sao bạn nhẩn tâm quá vậy, mình chết mà vẫn còn chưa yên tâm về bạn, nên mình mới bay đến đây tìm bạn, kết quả mới vừa gặp thì bạn đã đuổi mình đi rồi.” Trang Nhĩ Ngôn bay đến sofa Liều Chân Nhã đang ngồi, chớp chớp hai mắt như con chó con ra vẻ tội nghiệp nhìn Liều Chân Nhã: “Liều Liều, mình chết, mình chết rồi đó, bạn không đau lòng chút nào sao?”

“Đau lòng, tại sao tôi phải đau lòng chứ?” Liều Chân Nhã nhướn mày, ánh mắt châm chọc: “Cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.” Mời các bạn sang web . đọc nhé

“Bạn vẫn thù dai như vậy, vẫn giống như trước kia.” Trang Nhĩ Ngôn vươn tay muốn xoa đầu Liều Chân Nhã, lại bị Liều Chân Nhã “bóp” một cái hất đi, “Liều Liều, lúc đó mình nói vậy cũng chỉ là muốn bảo vệ bạn thôi—ơ, mình có thể đụng được bạn sao?” Bạn trẻ Trang Nhĩ Ngôn đang nhận sai xin lỗi sự tha thứ sững sờ nhìn Liều Chân Nhã hất tay mình, sau đó hai mắt sáng trưng lên: “Liều Liều, mình có thể đụng vào bạn, không phải ma không thể đụng được vật nào khác hay sao?”

“Không phải bạn có thể động vào tôi mà là tôi có thể động vào ma— này, buông ra, nam nữ thụ thụ bất thân, bạn buông ra ngay cho tôi!” Liều Chân Nhã suýt nữa bị Trang Nhĩ Ngôn ôm nghẹt thở, thật bực mình, đã thành ma rồi sao sức lực vẫn còn mạnh dữ vậy không biết?

“Ha ha, Liễu Liễu, mình có thể ôm bạn, bẹp— còn có thể hôn bạn được nữa!” Trang Nhĩ Ngôn hí ha hí hửng, cũng không quan tâm đến Liễu Chân Nhã có đồng ý hay không, nhào tới hôn lên trán Liễu Chân Nhã.

“Á, kinh tởm, thấy ghê quá đi.” Liễu Chân Nhã “phi, phi” hai tiếng, thấy Trang Nhĩ Ngôn còn đang ôm cô chưa chịu buông ra, không khỏi nghiêng rằng nghiêng lợi cất giọng căm thù: “Nếu không buông ra tôi sẽ cắn bạn đó.”

“Liễu Liễu thật keo kiệt, lúc xưa chúng ta cùng ăn cùng ngủ bạn còn vui vẻ biết bao nhiêu, bây giờ mới ôm một chút đã đòi cắn rồi.” Trang Nhĩ Ngôn oán giận thả lỏng vòng tay.

“Khi đó tôi còn nhỏ nên mới bị bạn chiếm tiện nghi trắng trợn như vậy!” Liễu Chân Nhã nhón người ngồi xích vào một chút, tạo ra khoảng cách với Trang Nhĩ Ngôn, “Mà này, sao bạn lại chết vậy?” Liễu Chân Nhã là người nhanh giận nhanh quên, lập tức tò mò lý hỏi do Trang Nhĩ Ngôn chết.

Trang Nhĩ Ngôn lau nước mắt: “Liễu Liễu, mình thật đau khổ, mình chết mà bạn không đau lòng chút nào cả.”

“Bạn thôi giả vờ ngay cho tôi!” Liễu Chân Nhã nổi giận, trong khoảng thời gian này, ấn tượng của Liễu Chân Nhã về Trang Nhĩ Ngôn đó là một người cõi lòng chứa đầy u sầu và thù hận, bây giờ lại làm trò như con cún, hành động vô lại thoải mái không chút gượng ép nào, tính cách một người sao có thể thay đổi nhanh đến vậy chứ? “Bây giờ bạn ngồi đây nói rõ ràng tôi nghe nào, tại sao tôi phải đau lòng chứ hả?”

Trang Nhĩ Ngôn thì thảo gặt đầu: “Cũng đúng, bộ dạng bây giờ của mình cũng có khác gì chưa chết đâu.”

Khác nhau, sao lại không khác nhau cơ chứ? “Này, chết rồi thì đi đầu thai đi, sao lại lưu lại đây vậy hả?” Hơn nữa vừa chết đã chạy ngay đến nhà cô rồi.

“Đầu thai sao? Người chết rồi thật sự có thể chuyển thể đầu thai sao?” Trang Nhĩ Ngôn sáng mắt hào hứng bồng bồng, nhưng chỉ trong chốc lát lại ỉu xìu xuống, “Nhưng mà mình phải ở bên cạnh Liễu Liễu, không cần đi đầu thai đâu.”

Liễu Chân Nhã muốn phun máu, “Ai cần bạn ở bên cạnh tôi chứ, mau cút đi đầu thai ngay cho tôi!”

42. Chương 42

Trang Nhĩ Ngôn chết, là đúng như kế hoạch của cậu ấy, cùng đồng vu quy tận với Trang Đông Hâm và Nhâm Phong Thanh.

Ngay trong buổi tối Nhâm Phong Thanh cho người bắt Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn nghe được những kẻ được phái đến bắt cô đều là sát thủ, cậu liền tính hết nọ nần đó lên người em trai cùng cha khác mẹ của cậu. Nhâm Phong Thanh không thể ngờ được thủ đoạn đó của Trang Nhĩ Ngôn, cũng không thể ngờ được những nguy hiểm trùng trùng mà gia đình đang gặp phải là do Trang Nhĩ Ngôn gây ra, nên bà ta vẫn còn hiên ngang đứng trước mặt Trang Nhĩ Ngôn mà châm biếm, bảo cậu chỉ là một kẻ dư thừa, bảo mẹ cậu là hoa tàn ít bướm không thể quyến rũ được người khác....Nhâm Phong Thanh châm biếm mẹ Trang Nhĩ Ngôn khiến cậu vô cùng tức giận, dùng súng bắn chết cậu em cùng cha khác mẹ kia ngay trước mặt Nhâm Phong Thanh.

Con trai bị bắn chết ngay trước mặt mình, Nhâm Phong Thanh làm gì còn tâm tình suy nghĩ thiệt hơn nữa, kết quả cuối cùng là hai người mỗi bên cho nhau một dao, cùng nhau đi đời nhà ma.

Còn Trang Đông Hâm, dựa theo cách nói của Trang Nhĩ Ngôn, đánh đắm chân tay với ông ta à làm nhục cậu ấy, nên cậu chỉ cần cho Trang Đông Hâm biết chính tay cậu đã giết chết vợ và con trai nhỏ của ông ta, sau đó để ông ta trở mắt nhìn cơ ngơi sụp đổ, để ông ta và đám người buôn bán ma túy với ông ta cùng nhau bị tống vào nhà giam.....Còn mạng của Trang Đông Hâm, cho đến bây giờ Trang Nhĩ Ngôn chưa hề muốn giết ông ta, bởi vì với mớ tội trạng trong từng ấy năm của ông ta..... cũng đủ để ông ta đi đời rồi, cho dù không bị tử hình thì đời này của ông ta cũng coi như xong, cậu cần gì phải mang thêm vào người

tội danh “giết cha” cơ chứ! Lại nói, với cuộc sống bình yên êm ả trước đó và tính khí ngạo mạng cả đời của Trang Đông Hâm, ông ta còn sống không chừng sẽ còn khó chịu hơn ngàn vạn lần so với việc chết đi ấy chứ, đây mới chính là sự trả thù tốt nhất.

Nhìn Trang Nhĩ Ngôn cười hi hi kể lại quá trình giết mẹ kế, giết em trai khác mẹ, rồi làm thế nào giao bằng chứng phạm tội của Trang Đông Hâm và đồng bọn cho cảnh sát, Liễu Chân Nhã lạnh gáy rùng mình, còn nhỏ thì đã nghĩ ra cách mang thai thu hút sự chú ý của ba mẹ, lớn lên quả nhiên càng không thể tỉnh ngộ được. Đã giết hai người mà lại có thể thờ ơ như thế, huống chi một người là mẹ kế, người còn lại là em trai mang nửa dòng máu với mình, đến tột cùng thì người này máu lạnh đến cỡ nào vậy?

“Liều Liều, bạn đừng sợ mình.” Thấy Liễu Chân Nhã run run đôi môi, ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn lộ vẻ kinh hoàng và phức tạp, cậu chán nản ôm chặt lấy Liễu Chân Nhã đang giãy giụa liên tục trong lòng, “Bây giờ mình chỉ còn bạn mà thôi, đừng sợ mình mà.”

Nghe thấy lời nói đau thương và giọng điệu cầu xin của Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã không giãy giụa nữa, tuy là báo thù ẹ, nhưng đối tượng báo thù lại là ba ruột, mẹ kế và em trai, trong lòng Trang Nhĩ Ngôn chắc chắn đau đớn hơn bất kỳ người nào khác.

Liều Chân Nhã không biết làm sao nên để mặc cho Trang Nhĩ Ngôn ôm cô, Trang Nhĩ Ngôn bây giờ vẫn như Trang Nhĩ Ngôn trong trí nhớ, bất luận sâu khổ thế nào cũng đều chôn hết trong lòng, sau đó tự bản thân tìm ra cách giải quyết. Ở một khía cạnh nào đó, Trang Nhĩ Ngôn và Liễu Chân Nhã rất giống nhau, hai người đều đem mọi đau khổ chôn vào lòng, cho đến khi nghẹn thành Ninja Rùa thì mới ngẫu nhiên bùng nổ một chút.

“Bạn ôm đủ chưa hả?” Tuy là Trang Nhĩ Ngôn đáng thương, nhưng mà bị một con ma, còn là con ma đàn ông ôm, Liễu Chân Nhã vẫn cảm thấy không được thoải mái.

“Không đủ, xa bạn hai năm không thể thân thiết được, mình phải ôm bù lại hai năm đó mới thôi.” Trang Nhĩ Ngôn ngả ngớn ôm Liễu Chân Nhã không buông.

“Bạn đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu nha chưa!” Xoay người đẩy Trang Nhĩ Ngôn ra, Liễu Chân Nhã hí hóp nói: “Trang Nhĩ Ngôn, bạn còn có nguyện vọng gì không? Bạn nói đi, chúng ta coi như cũng là bạn bè, tôi sẽ giúp bạn.” Thông thường, hồn ma sau khi rời khỏi thân xác sẽ lập tức đi đầu thai, những hồn ma còn ở lại nếu không phải cô hồn dã quỷ thì cũng là còn chấp niệm gì đó, chỉ khi nào họ buông những chấp niệm, khúc mắc đó xuống, thì mới có thể thanh thản mà đi đầu thai được.”

“Nguyện vọng sao? Có, có nhiều lắm đó.” Trang Nhĩ Ngôn giơ ngón tay liệt kê với Liễu Chân Nhã: “Mình muốn nhìn thấy con mình trưởng thành, muốn nhìn thấy bạn tìm được người thật lòng yêu bạn rồi thành gia lập nghiệp, muốn tính sổ với những kẻ đã từng ăn hiếp bạn ngày xưa....là ba mẹ bạn đó. Nhưng muốn nhất là cùng bạn bạch đầu giai lão.”

Liều Chân Nhã bối rối trờng lớn hai mắt, vài giây sau mới hoàn hồn lại, sau đó đỏ mặt quát: “Bạn nói lung tung cái gì vậy hả, cái gì thành gia lập nghiệp, cái gì bạch đầu giai lão hả...”

“Liều Liều, mình không nói lung tung. Khoảng thời gian hoang đường ở Mỹ, sau khi mình tỉnh ngộ lại đã tự thề với lòng sẽ ở bên cạnh chăm sóc bạn cả đời, để bạn luôn vui vẻ hạnh phúc; sau khi quay về biết bạn đã sinh đứa bé của chúng ta ra, thì mình đã muốn bảo vệ thêm hai người nữa — là Noãn Noãn và Giang Thành. Mình muốn nhanh chóng giải quyết mọi việc, sau đó đem bạn, Noãn Noãn và Giang Thành danh chính ngôn thuận thành người nhà của mình, nhưng ai có ngờ...” Trang Nhĩ Ngôn nở nụ cười chua xót, ai có ngờ lại thành một con ma vất vưởng thế này đâu chứ.

Ánh mắt Liễu Chân Nhã hiện ra nụ cười — Trang Nhĩ Ngôn quả thật thật lòng quan tâm Liễu Chân Nhã, “Nhĩ Ngôn”, Liễu Chân Nhã trong trí nhớ xưng hô với cậu ấy như vậy, “Đừng lo lắng ỉn, mình lớn thế này không lẽ không tự chăm sóc cho bản thân được sao? Cũng không cần phải lo lắng cho Noãn Noãn và Giang Thành, hai đứa nhóc đó là nhân tinh, không ai ăn hiếp được bọn nó đâu. Nhĩ Ngôn, bây giờ bạn không phải là người, bạn ở lại thế giới này sẽ không tốt cho bạn, bạn nên quên hết những âu lo của kiếp này mà đi đầu thai đi, làm một người mới vui vẻ hạnh phúc hơn.”

Trang Nhĩ Ngôn im lặng một lúc lâu, sau đó nói: “Liều Liều, bạn có thể nhìn thấy, chạm được vào ma, vậy bạn có giúp ma đầu thai được không?”

Liều Chân Nhã lắc đầu, “Mình không học qua đạo thuật, pháp thuật, sao có thể giúp ma đầu thai được? Chỉ là thỉnh thoảng tâm sự với ma, giải tỏa nỗi lòng của họ, cứ vậy mà tự đương đi đầu thai được thôi.”

“Vậy sao...” Trang Nhĩ Ngôn đột nhiên nở nụ cười láu cá, “Nói cách khác nếu như mình không nghĩ đến chuyện đi đầu thai mà muốn ở lại, thì bạn có đuổi mình cũng không được đúng không? Hơn nữa trên đời này ngoài ma ra, thì chỉ có bạn mới thấy được mình?” Thấy Liều Chân Nhã đen mặt, Trang Nhĩ Ngôn cười hì hì bay lên không trung: “Liều Liều, mình không đi đầu thai đâu, mình sẽ chờ đến khi bạn tìm được hạnh phúc, nhìn thấy Giang Thành trưởng thành, thì lúc đó mình sẽ suy nghĩ lại một chút. Còn bây giờ thì thôi, Liều Liều, sau này mình sẽ ở bên cạnh bạn, ngày xưa là mình bảo vệ bạn, sau này đến phiên bạn bảo vệ con ma không có khả năng công kích là mình đây nha.”

Liều Chân Nhã bực bội: “Nhĩ Ngôn, bạn đừng tùy hứng như vậy...”

Cảm thấy Liều Chân Nhã bắt đầu nổi nóng, mà nguồn gốc sự tức giận của cô là từ cậu, Trang Nhĩ Ngôn nhanh trí kiếm cớ chuồn đi: “Liều Liều, mình đến cục cảnh sát xem Trang lão đầu (Trang Đông Hâm) ăn ở thế nào đây, ha ha, tí xíu nữa mình về.”

“Trang Nhĩ Ngôn, bạn đi chết đi cho tôi!” Liều Chân Nhã gào to giữa phòng khách không người.

Ngồi một mình vò đầu bứt tóc, trút giận trên sofa xong, trừ bỏ Tiểu Mật và Ngọc Tấn Ngâm, Liều Chân Nhã gọi hết những người và thú cưng còn lại ra ngoài. Những kẻ uy hiếp họ người thì chết kẻ thì bị bắt, cần gì phải trốn trốn tránh tránh nữa?

“Mẹ, chúng ta không trốn nữa sao ạ?” Giang Thành nhào vào vòng ôm của mẹ mình.

“Không cần nữa, mọi việc giải quyết xong hết rồi.” Mời mẹ Triển đang tò mò ngồi xuống, lại vẫy tay gọi Noãn Noãn và Giang Thành đến bên cạnh, Liều Chân Nhã bóp trán, vụ án đó coi như đã giải quyết xong, nhưng Liều Chân Nhã lại phải tiếp đón một phiền toái lớn khác nữa.

“Đã giải quyết xong rồi sao? Vậy là dì có thể về nhà rồi? Chỗ Ngọc cô nương tu luyện không có ngày đêm, thức ăn nước uống ngọt mát như đồ thần tiên, chỉ là cảm thấy không quen lắm, với lại cũng lo lắng cho con trai và ông nhà dì nữa...” Mẹ Triển nói xong thì cười ngượng ngùng, nhìn Liều Chân Nhã với ánh mắt chờ mong: “Tiểu Nhã, ông nhà dì có đây không con?”

“Dạ không ạ.” Nhớ đến lúc sáng nổi điên không cho chú Triển xuất hiện trước mặt mình, Liều Chân Nhã có chút chột dạ, “Chắc chú Triển đang đợi dì ở nhà đó ạ.”

“Vậy bây giờ dì về đây.” Mẹ Triển vội vàng đứng dậy.

“Dì à, cũng trễ lắm rồi, để con đưa dì về.” Mẹ Triển cũng đã lớn tuổi, Liều Chân Nhã không yên tâm để bà đi về một mình, “Đi thôi, tụi con đưa dì về.”

Trên taxi là một phụ nữ lớn tuổi mang vẻ mặt vội vã, một cô gái trẻ mắt ngọc mày ngài, hai búp bê trắng noãn đáng yêu, một con chó trắng lạnh lợi, một con mèo lười biếng, một con rắn xanh đang quấn người trên cổ cậu bé... Tài xế taxi vừa lái xe vừa tò mò quan sát những hành khách kỳ lạ trên xe, ngoại trừ người phụ nữ lớn tuổi trông có vẻ bình thường, ba người còn lại nhìn xinh đẹp như là ngôi sao trên TV, không phải ông đang chở ngôi sao đó chứ? Hay là đoàn xiếc thú? Nhìn qua mấy con chó mèo rắn kia có vẻ rất thông minh và biết nghe lời....

Chú tài xế tò mò liên tục trộm nhìn khiến Liều Chân Nhã đề phòng không thôi, không lẽ là người muốn bắt cô và Giang Thành? Không đâu, Trang Đông Hâm bị bắt còn Nhâm Phong Thanh bị bắn chết rồi mà....

Suốt đoạn đường Liều Chân Nhã đều trong trạng thái lo lắng xoắn xít, cuối cùng thì taxi cũng đến trước tiểu khu Triển gia. Vội vàng ném tờ 100 cho tài xế, Liều Chân Nhã kéo Noãn Noãn và Giang Thành, hối thúc mẹ Triển Nhanh chóng đi vào tiểu khu.

Trở lại Triển Gia, đóng chặt cửa phòng, lại bước vài bước đến cửa sổ nhìn xuống thấy không có người khả nghi, Liều Chân Nhã như chìm sợ cảnh cong lúc bấy giờ mới nhẹ người vỗ ngực — không sợ, không sợ, người xấu đều chết hết rồi!

“Liều nha đầu, sao cô mang bà xã tôi về vậy, bây giờ bên ngoài vẫn còn nguy hiểm lắm.” Nghe thấy âm thanh mở cửa, Triển Quốc Quân hằm hằm bay từ không trung xuống, ban đầu thấy mẹ Triển thì vô cùng

vui vẻ, ngay sau đó lại biến thành lo lắng: “Nhanh, nhanh gọi Ngọc tiểu thư mang mọi người đi trốn đi.”

“Chú à, không sao nữa rồi.” Liễu Chân Nhã khoát tay với Triển Quốc Quân, nhìn thấy mẹ Triển đang loay hoay không biết ngồi chỗ nào, không nhận được ha ha vừa cười vừa nói: “Dì à, chú đang ở ngay bên cạnh dì đó. Chỗ chị Ngọc tu luyện không có ngày đêm, dì ở đó chắc cũng không nghỉ ngơi được gì, không bằng bây giờ dì vào phòng nghỉ ngơi chút đi, sẵn tiện gặp mặt trò chuyện với chú luôn thể.”

“Vậy sao được chứ? Tiểu Nhã con còn chưa ăn cơm mà, để dì đi nấu cơm cho con ăn trước.” Mẹ Triển xoa tay rồi đi vào phòng bếp.

“Dì ơi, không cần phiền vậy đâu ạ, con về ngay bây giờ đây, vì trong nhà con còn một vị khách giống chú đang chờ con về ạ.” Giữ tay mẹ Triển lại, Liễu Chân Nhã ngắc đầu nói với Triển Quốc Quân: “Chú, không cần lo vấn đề an toàn nữa đâu, Trang Nhĩ Ngôn đã đồng vu quy tận với Nhâm Phong Thanh rồi, chứng cứ các thứ cậu ấy đã đưa đến cục công an, nên đội trưởng Triển sẽ nhanh chóng kết án rồi về nhà thôi ạ.”

“Vậy thì tốt rồi!” Cuối cùng Trang Đông Hâm cũng không thoát khỏi sự trừng trị của pháp luật, Triển Quốc Quân hào hứng nói: “Hắn ta đã sa lưới rồi, lần này coi như cũng không có tổn thất gì quá lớn. Mà này, lúc này cô nói có vị khách giống tôi chờ ở nhà, là tên tiểu tử đó sao?”

“Đúng ạ, là Trang Nhĩ Ngôn.” Liễu Chân Nhã gật đầu với vẻ bất đắc dĩ, “Cậu ấy là con ma còn cố chấp hơn chú gấp 100 lần. Được rồi, chú, con không quấy rầy hai người đoàn tụ nữa, có việc gì thì chú cứ tới nhà hoặc tới trường tìm con, con cũng thường xuyên liên lạc với đội trưởng Triển, bọn con về đây ạ.”

“Được” Triển Quốc Quân mỉm cười gật đầu, cuối cùng chân thành nói: “Liễu nha đầu, thật xin lỗi vì đã mang đến nhiều phiền toái cho cô, còn có, cảm ơn cô, cảm ơn cô đã giúp cả nhà tôi được đoàn tụ.”

“Ha ha, không cần cảm ơn con đâu, sau này lỡ gặp phải chuyện gì con còn phải đến làm phiền đội trưởng Triển nữa ấy chứ.”

“Việc gì chúng tôi có thể giúp được thì cô cứ nói, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.” Triển Quốc Quân lớn tiếng trả lời.

Khi về nhà, ba mẹ con thông thả tản bộ, mùa đông cũng nên vận động một chút, còn không sẽ càng cảm thấy lạnh hơn. Ba người và hai con thú cưng đi song song với nhau, Liễu Chân Nhã ở giữa, hai bên trái phải là Noãn Noãn và Giang Thành, hai bên còn lại Noãn Noãn và Giang Thành là hai bạn Tuyết Tuyết và Tiểu Khả Ái đang ngắc đầu ưỡn ngực, còn bạn Thanh Long, bạn ý là rắn, mà rắn thì phải ngủ đông, nên hiện tại bạn ý đang quần người trên cổ Giang Thành sưởi ấm.

“Mẹ, chú Trang sẽ ở nhà chúng ta sao?” Noãn Noãn và Giang Thành ở hai bên cạnh Liễu Chân Nhã ôm cô cọ cọ, vẻ mặt ngây thơ và thỏa mãn, dù ở Noãn Viên rất tốt, nhưng vẫn không thể hạnh phúc bằng ở bên cạnh mẹ được.

“Đúng vậy, có lẽ sau này chú ấy sẽ là khách quen ở nhà chúng ta luôn đó”. Liễu Chân Nhã thở dài vuốt đầu hai bạn nhỏ, Trang Nhĩ Ngôn cố chấp lại tùy tiện, phải làm sao để cậu ta chịu đi đâu thai đây?

Noãn Noãn và Giang Thành nhân lúc Liễu Chân Nhã không để ý trao đổi ánh mắt với nhau, trên mặt hai đứa nhóc hiện ra vẻ xấu xa, ha ha, chú Trang đúng không, hai đứa này sẽ chiêu đãi chú thật tốt!

Mong các bạn ghé thăm nhà . để có có chương mới hơn

43. Chương 43

“Liễu Liễu, bạn về rồi!”

Vừa bước vào cửa đã bị một người mạnh mẽ ôm chặt, Liễu Chân Nhã chán nản nắm tay đẩy mạnh người đó ra, “Đồ vô lại Trang Nhĩ Ngôn, buông ra mau!”

“Liều Liều, đây là con chúng ta đúng không?” Hớn ha hớn hở ôm lấy gương mặt bé nhỏ của Giang Thành, Trang Nhĩ Ngôn còn đặc biệt nhấn mạnh ba chữ “con chúng ta”.

“Ai là con chứ chứ? Buông ra!” Giang Thành cất giọng trẻ con lên nhưng giọng điệu lại có phần lạnh lẽo.

“Ồ” Trang Nhĩ Ngôn kinh ngạc nhìn Giang Thành, lại sững sờ nhìn về phía Liều Chân Nhã, “Liều Liều, Giang Thành cũng nhìn thấy được mình, hơn nữa mình cũng có thể ôm nó nữa!”

Liều Chân Nhã xoay đầu đi, không thèm để ý đến bạn trẻ Trang Nhĩ Ngôn thoạt nhìn có vẻ ngu ngốc kia, nhưng mà trong lòng lại cảm thấy khiếp sợ — Trang Nhĩ Ngôn không xuyên qua cơ thể Giang Thành mà là ôm lấy cậu bé.

“Mẹ, mẹ, con phát hiện ra một chuyện rất kỳ quái!” Noãn Noãn thét lên rồi chạy đến vùi đầu vào lòng Liều Chân Nhã.

Liều Chân Nhã mỉm cười ôm Noãn Noãn: “Phát hiện ra chuyện gì kỳ quái vậy?”

“Hình như con có thể nhìn thấy ma mẹ ạ, chỉ hơi hơi lơ mơ thấy bóng dáng thôi, nhưng mà chú Trang nói gì thì con nghe được rất rõ ràng.” Noãn Noãn chỉ vào chỗ của Trang Nhĩ Ngôn, rồi nói với vẻ hiếu kỳ: “Chú Trang, chú nói Giang Thành là con trai chú, vậy là chú muốn nhận Giang Thành sao ạ?”

Trang Nhĩ Ngôn lập tức bay phần phật đến trước mặt Noãn Noãn: “Con tên Cốc Noãn đúng không? Vậy chú sẽ gọi con là Noãn Noãn như mẹ con nhé? Giang Thành là con trai chú, đương nhiên là chú phải nhận nó rồi, còn con nữa, con cũng là con gái của chú.”

Noãn Noãn ôm cổ Liều Chân Nhã nhỏ giọng nói: “Con không thèm làm con gái chú, con là con gái của mẹ thôi.” Nói xong mới cảm thấy cái cổ mình đang ôm đang cứng ngắc, hai mắt đen tròn trong suốt ngơ ngác nhìn Liều Chân Nhã: “Mẹ, mẹ sao vậy?”

“Noãn Noãn, con nhìn thấy chú Trang sao?” hiện giờ Liều Chân Nhã đang nghi hoặc vô cùng, không phải Noãn Noãn không thể nhìn thấy ma sao? Sao đột nhiên lại nhìn thấy được rồi? Trước kia Noãn Noãn không thấy được ma thì đã vô cùng sợ ma, bây giờ có thể thấy được không biết sẽ còn bị dọa đến mức nào nữa. “Noãn Noãn, con đừng sợ nhé, chú Trang sẽ không làm hại con.”

“Mẹ, con không sợ chú Trang, con chỉ sợ mấy con ma trên TV thôi, đã xấu, lại còn ăn thịt người nữa.” Cảm nhận được sự quan tâm và lo lắng của mẹ mình, Noãn Noãn nở nụ cười thật tươi.

“Haizzzz...sao tự dưng lại nhìn thấy được thế không biết!” Liều Chân Nhã vẫn cảm thấy lo lắng, ma cỏ trên TV quả thật có chút khoa trương, nhưng ma quỷ ngoài đời thực khi trong lòng đã mang ác ý thì cũng không thua kém trên TV chút nào cả. Ví như Diệp Tử tái nhợt bơ phờ khi lần đầu tiên xuất hiện, rồi như chú Triển ban đầu xuất hiện cũng chỉ có cái đầu lâu mang theo khói đen.....nếu Noãn Noãn gặp phải mấy con ma như vậy..... Liều Chân Nhã nắm chặt hai tay Noãn Noãn, xem ra phải đi gặp Tiểu Mật để hỏi xem tại sao Noãn Noãn có thể nhìn thấy ma mới được.

“Bây giờ con chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ thôi, đợi một khoảng thời gian nữa không chừng con cũng sẽ như mẹ và Giang Thành, có thể nhìn thấy rõ ràng luôn đó.” Noãn Noãn đang hớn hở vì bản thân có thể nhìn thấy được ma giống mẹ và Giang Thành nên tạm thời quên mất bản thân cô bé lại vô cùng sợ ma.

“Liều Liều, sao trước kia mình không biết bạn có khả năng này, còn di truyền cho Giang Thành nữa.” Trang Nhĩ Ngôn dựa đầu sát vào Liều Chân Nhã, tròn mắt xoay tròn tò mò nhìn về Noãn Noãn, “Mọi người vừa nói trước kia Noãn Noãn không nhìn thấy ma, nhưng bây giờ đột nhiên lại có thể nhìn thấy, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thì tự dưng con có thể thấy được thôi, làm sao biết sao lại vậy đâu.” Noãn Noãn dùng giọng điệu ngây ngô của trẻ con trả lời Trang Nhĩ Ngôn.

“Đây là chuyện nhà bọn con, chú hỏi nhiều làm gì chứ?” Giang Thành dùng bộ dáng phòng ngừa kẻ địch trừng mắt nhìn Trang Nhĩ Ngôn.

“Hai tiểu quỷ này, đây là thái độ đối xử với ba ba của tụi con sao hả?” Trang Nhĩ Ngôn đã quyết định ở lại chăm sóc cả nhà Liều Chân Nhã, tuy rằng biết rõ tương lai Liều Chân Nhã sẽ kết hôn và có gia đình riêng, nhưng cậu là ba của Giang Thành là sự thật, nên cậu cảm thấy phải cho Giang Thành hiểu được cái gì gọi

là “kính phụ” (Kính trọng phụ thân, ở đây là ba). “Giang Thành, mặc kệ con phủ nhận thế nào, thì ba vẫn là ba của con, đời này con cũng không thể thay đổi được.”

“Này, nói gì vậy hả?” Liễu Chân Nhã vô cùng bất mãn với thái độ nói chuyện của Trang Nhĩ Ngôn, đã thành ma rồi còn muốn cướp con của cô nữa à! “Bạn nghĩ bạn là ai hả? Là chồng tôi hay là người sinh ra Giang Thành? Đã không phải thì đừng ở đó mà ra về Giang Thành phải thế này thế kia với ba với bố. Con tôi không đến lượt cậu thuyết giáo đâu! Hơn nữa, cậu là một con ma, để Giang Thành nhận một con ma làm ba thì có ý nghĩa gì cơ chứ?”

Liễu Chân Nhã nổi giận đùng đùng mắng Trang Nhĩ Ngôn rồi kéo hai con lên lầu, cô cũng chẳng còn hứng thú khuyên giải Trang Nhĩ Ngôn nữa. Cũng phải thôi, cô cũng không phải người chuyên đi thu hồn, lại càng không phải Bồ Tát, sao phải quản chuyện của hết con ma này tới con ma nọ chứ? “Mặc kệ cậu du dương ở đâu, sau này đứng đến nhà tôi nữa!” Liễu Chân Nhã không khách khí chút nào lên tiếng đuổi ma.

Kể bị Liễu Chân Nhã đang kéo lên lầu — Giang Thành xoay người làm mặt quỷ với Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn cô đơn đứng giữa phòng khách nhìn theo Liễu Chân Nhã dắt hai đứa trẻ lên lầu, cậu nói toàn là sự thật, sao Liễu Liễu lại đuổi cậu vậy?

Chờ khi Noãn Noãn và Giang Thành đều ngủ hết, Liễu Chân Nhã mới quay về phòng mình, nằm lên giường đắp chăn lại rồi vào Noãn Viên.

“Tiểu Nhã, nhớ tôi sao?” Tiểu Mật tươi cười hơn hớn chào Liễu Chân Nhã.

Vì trong lòng đang có chuyện bức mình nên Liễu Chân Nhã không thể nặn nổi nụ cười, hỏi: “Tiểu Mật, cô có biết tại sao Noãn Noãn lại có thể nhìn thấy ma không?”

“Chuyện này cũng bình thường thôi, cô cũng không cần ngại xem Noãn Noãn đã vào đây bao lâu rồi? Giang Thành thì do từ khi là bào thai đã được linh khí tắm bổ, cho nên vừa sinh ra thì cậu nhóc đã có thể thấy ma, hơn nữa xương cốt cũng được thanh lọc, khứu giác, thị giác, thính giác, vị giác đều nhanh nhạy hơn người thường. Còn Noãn Noãn thì đã sinh ra rồi mới vào Noãn Viên, nên điều kiện của cô bé sẽ không được tốt như Giang Thành, nên cũng sẽ không như Giang Thành vừa sinh đã có thể thấy ma. Bây giờ cô bé thấy được ma chính là kết quả của quá trình linh khí điều dưỡng, ngoại trừ việc nam giới trời sinh đã mạnh mẽ hơn nữ giới, thì sau này Noãn Noãn tuyệt đối sẽ không thua kém gì Giang Thành đâu.”

“Nhưng mà Noãn Noãn lại sợ ma vô cùng, cô có cách nào giúp nó không thấy ma được không?”

“Tôi bó tay. Ma có gì mà sợ chứ? Chủ nhân trước kia của tôi có nói con người so với ma quỷ còn đáng sợ hơn nhiều kìa. Cô cũng thấy ma đó, cô thấy có đáng sợ không?”

Liễu Chân Nhã lắc đầu, chẳng những không hề đáng sợ, thậm chí còn hiền lành hơn rất nhiều người nữa.

“Vậy thì được rồi! Noãn Noãn sợ ma, cô là mẹ thì phải giúp nó vượt qua chứ. Chỉ cần bước vào Noãn Viên, thì giờ phút nào cũng sẽ được linh khí tinh lọc cơ thể, tiếp xúc với ma quỷ là chuyện không thể tránh khỏi, nên cái cô cần dạy Noãn Noãn không phải là tránh né mà là đối mặt!”

“Tôi sợ bọn nó bị thương. Trước kia chỉ có mình tôi có thể tiếp xúc được với ma, nay lại có thêm Giang Thành, có phải không bao lâu nữa thì Noãn Noãn cũng sẽ như vậy đúng không?” Có thể tiếp xúc được thì cũng sẽ có ngày bị thương, nếu gặp phải một con ma có khả năng vũ lực mạnh mẽ, thì cả nhà bọn họ còn đường sống hay sao?

“Đó là hiển nhiên, trừ phi cô cấm Noãn Noãn vào Noãn Viên.” Tiểu Mật cười hì hì bay xuống trước mặt Liễu Chân Nhã: “Còn có một cách, đó là cả nhà các cô học làm đạo sĩ, học được đạo thuật thì khi gặp ma quỷ sẽ không phải sợ nữa.”

“Thời nay làm gì còn người có đạo pháp nữa chứ, cứ cho là có thì cũng toàn đồ lừa gạt thôi.” Đa số mọi người đều theo chủ nghĩa duy vật, các loại đạo thuật theo chủ nghĩa duy tâm đã bị hủy đi theo dòng chảy thời gian từ đời kiếp nào rồi. Mời các bạn sang web . đọc nhé

“Cũng không hẳn đâu, cô cứ đi dạo vào các chùa miếu lớn, hay đạo quan gì đó thử xem sao.”

“Haizzz...đợi đến nghỉ hè, nghỉ đông đi rồi tính.” Bình thường toàn phải đi học, làm gì có thời gian mà đi tìm hiểu mấy cái thuật sĩ đạo pháp gì đó chứ.

Rời Noãn Viên, Liễu Chân Nhã vui đùa — mấy chuyện nhức đầu này cứ để ngày mai đi.

Hôm sau, một nhà ba người không đi học mà cũng nhau ngồi trên sofa xem TV— bản án của Trang Đông Hâm và đồng bọn còn chưa định xuống, thì Liễu Chân Nhã còn chưa dám phớt lờ, dù sao thì cha mẹ Nhâm Phong Thanh vẫn còn chưa hoàn toàn thất thế.

Noãn Noãn và Giang Thành không có hứng thú với những tin tức này, mới sáng sớm đã vào trong vườn chặt mấy cành đào rồi ngồi đẽo đẽo gọt gọt. Sức của hai tiểu tử này không nhỏ, dao cũng rất sắc bén nên khoảng một giờ sau thì hai cây thập tự giá xấu xí xiêu vẹo đã nằm trong tay chúng rồi.

“Noãn Noãn, Giang Thành, tụi con khắc thập tự giá làm gì vậy?” Liễu Chân Nhã thấy từ khi bắt đầu làm hai cây thập tự giá này, hai đứa nhóc đều vô cùng chăm chú, nhưng hai cây thập tự giá này lại trái phải không cân, dài ngắn không đều, nói tóm lại, vẻ ngoài của hai cây thập tự giá này vô cùng không đẹp mắt.

“Mẹ, mẹ xem nhiều phim ma quỷ vậy mà không biết đây là gì sao?” Giang Thành cầm dao tiếp tục đẽo gọt, “Gỗ đào chống ma quỷ đó. Đào trong vườn nhà chúng ta toàn được mang ra từ Noãn Viên, ít nhất cũng có ngàn năm lịch sử, số năm càng lâu chắc là khả năng chống ma quỷ sẽ càng mạnh.”

“Ừm, mang theo cây thập tự giá bằng gỗ đào này bên người, thì ma quỷ sẽ không dám đến gần đâu.” Noãn Noãn nói xong thì ngắc đầu nhướn miệng cười với Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã vừa nghe thì đã thấy hứng thú: “Dùng được thật sao? Vậy tụi con cũng tự làm mấy cái mang theo thử xem sao.” Nếu thật sự hữu dụng thì sẽ có thể không cần phải đi học làm đạo sĩ.

Noãn Noãn và Giang Thành đồng thời mím môi cười: “Thì bây giờ tụi con đang làm để mang theo nè.”

Giữa trưa, một nhà ba người đang ngồi quanh bàn cơm uống canh xương hầm thì Trang Nhĩ Ngôn suốt một ngày một đêm không thấy đâu lượn lơ bay vào. Thấy Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn và Giang Thành chỉ ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu một cái rồi lại tiếp tục uống canh, Trang Nhĩ Ngôn ảo não vô cùng, “Liễu Liễu, Noãn Noãn, Giang Thành, mình về rồi!”

Liễu Chân Nhã dừng lại một chút: “Đây là Liễu gia, chỗ bạn nên về là Trang gia kia.”

“Nhà bạn chính là nhà mình, con trai con gái đều đã lớn thế này rồi, còn phân biệt cái gì của bạn của mình nữa chứ?” Trang Nhĩ Ngôn mặt dày bay đến gần bàn ăn.

Liễu Chân Nhã trừng mắt nhìn anh bạn mặt dày Trang Nhĩ Ngôn: “Bạn có phải là Trang Nhĩ Ngôn không vậy? Sao lại vô lại đến thế chứ?”

“Đương nhiên mình là Trang Nhĩ Ngôn rồi, không tin bạn sờ thử xem!” Trang Nhĩ Ngôn bay đến sát bên người Liễu Chân Nhã, vừa nói vừa đem mặt đưa đến cho Liễu Chân Nhã sờ thì bỗng dưng bị một luồng sức mạnh đẩy ra xa, ngã xuống sàn không còn sức đứng dậy.

“Này, bạn không sao chứ?” Thấy Trang Nhĩ Ngôn yếu ớt té ngã trên sàn, Liễu Chân Nhã đứng dậy định dìu cậu, nhưng vừa đến gần, thì Trang Nhĩ Ngôn lại đau đớn kêu lên một tiếng rồi té xỉu, trong người giống như bị cái gì đó đốt cháy.

Nghe thấy Trang Nhĩ Ngôn kêu lên thảm thiết rồi té xỉu, Liễu Chân Nhã không dám đến gần nữa, “Rốt cục là chuyện gì xảy ra vậy?”

“Ha ha ha, thành công rồi!” Noãn Noãn và Giang Thành trên bàn ăn hào hứng vỗ tay chúc mừng với nhau, “Gỗ đào quả nhiên có thể chống lại ma quỷ, xem chú ta sau này còn dám chiếm tiện nghi của mẹ nữa không.”

Nghe được tiếng hoan hô của Noãn Noãn và Giang Thành, Liễu Chân Nhã nín thở nhìn Trang Nhĩ Ngôn đang nằm dưới sàn, cây thập tự giá bằng gỗ đào không phải là chuyện dùng để đối phó cậu ta đó chứ?

44. Chương 44

Sức mạnh của gỗ đào ngàn năm không thể coi thường, đặc biệt đối với con ma mới chết như Trang Nhĩ Ngôn, cậu đã phải mê man suốt một ngày một đêm mới run rẩy tỉnh lại được.

Khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên sô pha trong phòng khách nhà Liễu Chân Nhã, cậu nâng tay xoa trán đồng thời không khỏi nhếch miệng nở nụ cười, Liễu Liễu cuối cùng cũng không nở tuyệt tình nhân lúc cậu bất tỉnh mà đã cậu ra khỏi nhà.

Lăn lộn trong xã hội đen tối ở nước ngoài vài năm đã dạy Trang Nhĩ Ngôn biết cách quý trọng, mà đối tượng để cậu quý trọng chính là cô nàng Liễu Chân Nhã nhỏ bé quật cường, cho dù có đau khổ cũng nuốt nước mắt vào trong, không liên quan đến tình yêu, chỉ đơn giản vì cô là người đầu tiên mang lại cho cậu cảm giác ấm áp. Ở vào hoàn cảnh của cậu, ai có thể tin tưởng vào tình yêu đây chứ?

Trang Nhĩ Ngôn mang cơ thể nặng nề bay tới bay lui trong biệt thự, lầu trên lầu dưới mỗi phòng đều kiểm tra qua hết để tìm Liễu Chân Nhã, kết quả ngay cả bóng dáng cũng không thấy đâu, không được, nhất định phải tìm cho ra, cậu muốn biết thứ sức mạnh gì đã ngăn cậu đến gần cô ấy mới được.

Trang Nhĩ Ngôn bay ra ngoài biệt thự.

Bên ngoài biệt thự, những bông tuyết trắng xóa lả lướt bay bay theo từng cơn gió lạnh, sắc trời lơ mờ u ám nên nhất thời Trang Nhĩ Ngôn không thể phân biệt được hiện giờ là chạng vạng hay tinh mơ, nhưng mà, làm ma vẫn là thật sự có lợi, gió tuyết lạnh lẽo thế này nhưng chỉ mặc mỗi cái áo lông dê mà không thấy lạnh chút nào. Lại nói, cái áo lông này là cái áo cậu mặc trước khi chết đúng không nhỉ? Chẳng lẽ trước khi chết mặc cái gì, thì sau khi chết sẽ mặc cái đó sao? Trang Nhĩ Ngôn có chút rối rắm và thậm chí cảm thấy may mắn vì trước khi chết mình không cởi truồng hoặc mặc đồ ngủ. Con ma cởi truồng, con ma mặc đồ ngủ, hai cách gọi này chẳng dễ nghe chút nào cả— tư duy của bạn trẻ Trang Nhĩ Ngôn đã phiêu đảng tới một cảnh giới vô cùng quỷ dị rồi.

Liễu Chân Nhã mang theo hai đứa nhóc cùng với Tiêu Lăng Xuân ra cổng xức tuyết, mấy hôm nay tuyết rơi ngày càng nhiều, từ cổng ra đến đường chỉ qua một đêm thì tuyết đã phủ dày đến bốn năm li, gây cản trở cho việc đi lại rất nhiều.

Trang Nhĩ Ngôn bị thánh giá gỗ đào làm ngất xỉu một ngày một đêm chưa tỉnh lại, trên TV cũng không đưa thêm tin tức gì về nhà họ Trang, ba mẹ con đang ngồi ngây ngốc trong nhà muốn mốc meo lên thì vừa đúng lúc Tiêu Lăng Xuân mượn di động của Giản Phán nhắn tin thông báo sẽ giúp cô phụ đạo lại bài vở trong thời gian cô nghỉ bệnh trước đó, sẵn tiện xức tuyết trước cổng nhà cô luôn, ba mẹ con thấy có việc để làm, hứng trí bừng bừng chạy đi chuẩn bị dụng cụ xức tuyết.

Tiêu Lăng Xuân đội gió đội tuyết đi vào Liễu gia, Liễu Chân Nhã vô cùng cảm kích, “Lớp trưởng, mấy hôm trước là bạn xức tuyết trước cửa nhà mình đúng không, cảm ơn bạn nhiều nhé.”

Tiêu Lăng Xuân vẫn giữ nguyên gương mặt nghiêm túc, gật đầu: “Chúng ta là bạn mà.”

Chuyện bài vở Liễu Chân Nhã rất xuất sắc, nên chuyện này Tiêu Lăng Xuân đến đây hoàn toàn là đến làm lao động xức tuyết không công.

Đang cầm cái xẻng xức tuyết đổ ra hai bên đường thì Liễu Chân Nhã nhìn thấy Trang Nhĩ Ngôn là đà trong gió tuyết bay tới, thiếu chút nữa là cô hét toáng lên rồi, giữa trời gió tuyết tự dưng có một con ma là đà trôi giạt....Không dọa người mới lạ đó!

“Liễu Liễu!” Hoàn toàn không tiếp thu được bài học trước đó, Trang Nhĩ Ngôn vừa nhìn thấy Liễu Chân Nhã là hí hì sà tới, ôm cổ Liễu Chân Nhã với dáng vẻ hạnh phúc như trẻ con có được món đồ chơi yêu thích.

Liễu Chân Nhã đột nhiên cảm thấy bản thân thật không nên tháo cây thập tự giá bằng gỗ đào xuống, tự dưng mềm lòng sợ gây thương tổn cho cậu ta mà tháo xuống làm chi thế không biết? Cố gắng điều khiển khóe miệng không để nó co giật, Liễu Chân Nhã gắng sức bấu môi tròng mắt ra hiệu cho Noãn Noãn và Giang Thành mang con ma Trang Nhĩ Ngôn ném vào trong nhà.

“Mẹ, vừa nãy con nhìn thấy có cái gì đó phiêu phiêu lập lờ bên cạnh mẹ ấy.” Giang Thành gơ bàn tay đang đeo găng dày cộm vỗ vỗ vào ngực, làm ra vẻ sợ hãi: “Có phải là ma không? Con sợ quá!”

Liều Chân Nhã thờ người ra, Giang Thành lại muốn diễn trò gì nữa đây?

“Giang Thành, không cần sợ, trên đời này không có ma quỷ đâu.” Tiêu Lăng Xuân buông chỗi nhíu mày đi đến bên cạnh Giang Thành, nhẹ nhàng nói: “Lúc này tuyết rơi rất nhiều, chắc con bị hoa mắt thôi.”

Giang Thành tủi thân bấu môi, “Mắt con không bị mờ, con vừa thấy cái gì đó lập lờ bên cạnh mẹ mà.”

“Giang Thành, đừng sợ, chị có đồ chuyên dùng để trị ma quỷ nè.” Hai mắt Noãn Noãn lóe ra ý cười ranh mãnh, gỡ cây thập tự giá đang đeo trên cổ xuống đặt vào tay Giang Thành, “Đây là thập tự giá làm từ gỗ đào, ma quỷ có lợi hại cách mấy khi gặp phải nó cũng phải lui binh, em đeo đi.”

“Mẹ đeo đi, con thấy cái bóng lập lờ đó vẫn đeo bám theo mẹ đó.” Giang Thành cười gian cầm cây thập tự giá đi đến chỗ Trang Nhĩ Ngôn đang nhíu mày bên cạnh Liều Chân Nhã.

Giang Thành vừa đến gần, Trang Nhĩ Ngôn liền cảm thấy có một luồng khí nóng rực, luồng khí đó làm hơi thở của cậu nóng lên, toàn thân đều vô cùng khó chịu. Trang Nhĩ Ngôn không tự chủ được phải lùi ra mấy bước, tránh xa Giang Thành.

Liều Chân Nhã không nói gì, còn Noãn Noãn và Giang Thành thì cười ha ha.

Trang Nhĩ Ngôn nhìn ba người khó hiểu, “Mình không làm gì tổn hại đến mọi người, tại sao lại không inh tới gần?”

Ba người còn chưa trả lời cậu — Tiêu Lăng Xuân nhìn bọn họ như vậy, có chút muốn nói lại thôi.

“Liều Chân Nhã, bạn ít cho Giang Thành và Noãn Noãn xem phim lại đi, đối với tương lai của chúng không tốt đâu.” Tiêu Lăng Xuân mang vẻ mặt không tán thành nhìn ba mẹ con Liều Chân Nhã đang vô cùng kỳ dị, “Noãn Noãn, Giang Thành, hai đứa tụi con nữa, cũng đừng học theo mẹ tụi con xem phim ma quỷ, tụi con còn nhỏ, xem nhiều tối ngủ sẽ gặp ác mộng đấy. Đúng rồi, Noãn Noãn, cái thập tự giá của con nhìn không đẹp, cái đó con mua sao?” Dù thế nào đi nữa thì chắc chắn Noãn Noãn cũng đã bị mấy tay buôn bán không đàng hoàng lừa rồi.

“Con tự làm, trong vườn có mấy cây đào, cắt đại vài cành là có thể làm được rồi ạ.” Noãn Noãn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn Tiêu Lăng Xuân, người bạn này của mẹ không phải thích mẹ đấy chứ? Còn không sao lại thường xuyên mang tài liệu ẹ, dạy bù, dọn tuyết, bây giờ lại còn dùng giọng điệu của trưởng bối giảng đạo mình và Giang Thành nữa?

“Tiểu tử này, sao mình cứ có cảm giác không thích hợp lắm nhỉ?” Ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn trở nên sắc bén, muốn để ý đến Liều Liễu thì phải bước qua cửa của cậu, mà bây giờ Liều Liễu mới hơn 17 tuổi, cho nên tất cả những kẻ để ý đến Liều Chân Nhã đều không qua được cửa!

Giang Thành bước thêm mấy bước đứng trước mặt Liều Chân Nhã, nắm lấy góc áo cô, quay đầu dùng ánh mắt đề phòng nhìn Tiêu Lăng Xuân đang giảng đạo, hừ, mẹ là của cậu và chị, sẽ không cho ai cướp đi đâu!

Nhìn vẻ mặt khác thường của con ma bên cạnh và hai đứa nhóc, Liều Chân Nhã có chút xấu hổ, mặt ửng đỏ, cuối cùng chột dạ sờ sờ mũi không nói gì. Đừng nói chỉ có Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa nhóc hoài nghi, chính bản thân cô đôi khi cũng có ý nghĩ có phải Tiêu Lăng Xuân thích mình hay không, bởi vì trong ấn tượng của những bạn học khác trong lớp, Tiêu Lăng Xuân là một cậu trai nghèo khó nghiêm túc, hiếm khi giở giọng trêu chọc người khác, nhưng trong lớp Tiêu Lăng Xuân lại có vô số đề tài thảo luận với cô, cho dù những đề tài đó chỉ xoay quanh chuyện học hành; mỗi khi Liều Trần Trần châm chọc cô thì cũng là cậu an ủi; ngồi học thất thần cũng là cậu nhắc nhở; trời lạnh thêm áo, những việc bình thường nhỏ nhặt trong cuộc sống đều là cậu nhắc nhở cô.... Đối xử tốt như vậy, muốn cô không hiểu lầm cũng khó.

Nhưng mà, Liều Chân Nhã lại cảm thấy bản thân tự mình đa tình, Tiêu Lăng Xuân đã từng nói thẳng là vì hoàn cảnh của cô giống mẹ cậu ấy, nói trắng ra chính là cậu ấy đồng cảm với cô. Cốc Tuyết đến với Thạch Lâm là vì Thạch gia đối với Cốc Tuyết có ơn nuôi dưỡng, Liều Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn có con với nhau là vì âm ức và bất mãn với cha mẹ, mặc kệ là Cốc Tuyết hay là Liều Chân Nhã, Liều Chân Nhã bây giờ mới là lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác rối rắm trong quan hệ nam nữ, trong lòng băng khoăn không thể diễn tả thành lời.

“Liều Chân Nhã, nghĩ gì vậy? Quét tuyết nhanh thôi, xong sớm rồi vào nhà sưởi ấm.” Cả không gian lúc này chỉ có âm thanh phát ra từ cây chổi trên tay cậu, Tiêu Lăng Xuân không khỏi cảm thấy kỳ quái nhìn ba mẹ con Liều Chân Nhã đang đứng ngơ ngác một bên. Thấy Liều Chân Nhã cúi mắt, Noãn Noãn và Giang Thành về mặt thờ ơ ngăn người nhìn cậu, Tiêu Lăng Xuân cho là hai đứa nhóc bị lạnh, nói: “Noãn Noãn, Giang Thành, trời lạnh, tụi con vào nhà trước đi, để chú và mẹ con dọn là được rồi.”

“Dạ, mẹ, chú Tiêu, con với chị vào nhà trước đây.” Giang Thành không phản đối đề nghị của Tiêu Lăng Xuân, vứt cây thạp tự giá bằng gỗ đào cho Noãn Noãn ở phía sau, gương mặt nhỏ nhắn ra hiệu cho Trang Nhĩ Ngôn cùng cậu vào nhà.

Đôi mắt đen tròn của Giang Thành tràn ngập uy hiếp, toàn thân cũng tản ra khí thế không cho phép cự tuyệt, Trang Nhĩ Ngôn nhú mày, sau đó nở nụ cười— không hổ là con trai của Trang Nhĩ Ngôn cậu, rất có khí thế.

Để lại Liều Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân ở bên ngoài dọn tuyết, Noãn Noãn và Giang Thành trở vào phòng khách ấm áp vô cùng, Giang Thành vươn tay nắm gương mặt nhỏ bé suy tính xem phải đàm phán thế nào với Trang Nhĩ Ngôn.

“Baba, sao baba không đi chuyển thế vậy?” Giang Thành vừa mở miệng đã làm Noãn Noãn và Trang Nhĩ Ngôn muốn té xỉu, baba? Không phải Giang Thành đang muốn nhận người ba này đó chứ?

“Giang Thành....” Noãn Noãn sốt ruột lên tiếng gọi Giang Thành, cô bé luôn có cảm giác những chuyện phía sau sẽ không thể khống chế được.

“Vì không muốn rời khỏi tụi con và mẹ Liều Liều của tụi con.” Trang Nhĩ Ngôn cười nhẹ, thành thật trả lời vấn đề của Giang Thành.

“Vì sao chứ? Vì mẹ là thanh mai trúc mã của ba, hay vì mẹ sinh ra con?” Giang Thành cũng cười nhạt, cong nhẹ đuôi mắt, khế nhếch khóe môi nhìn qua vô cùng giống với Trang Nhĩ Ngôn khi cười, về ngoài hai cha con không có điểm nào giống nhau, nhưng ở một vài điểm rất nhỏ nào đó lại giống y như đúc.

“Đều không phải, không phải vì mẹ con là thanh mai trúc mã của ba, cũng không phải vì cô ấy đã sinh ra con, đơn giản chỉ là vì cô ấy nên ba mới luyến tiếc rời đi mà thôi.” Trang Nhĩ Ngôn vẫn mỉm cười bình thản, haha, con trai cậu đang sợ cậu cướp mẹ nó đi đây mà!

Hai mắt Giang Thành nhìn thẳng vào Trang Nhĩ Ngôn, một chốc sau cong môi nở một nụ cười sung sướng: “Ba yêu mẹ.”

“Ba yêu Liều Liều sao?” Trang Nhĩ Ngôn sững sốt, sau đó nở nụ cười vô cùng vui sướng thừa nhận: “Đúng vậy, ba yêu cô ấy.” Nếu không yêu, vì sao trong khoảng thời gian rời đi hai năm lại ngày đêm mong nhớ? Nếu không yêu, vì sao lại sợ cô ấy khinh thường vì những lời gièm pha của Trang gia mà gào thét với cô? Nếu không yêu, thì vì sao lúc bị Nhâm Phong Thanh bắn trong đầu lại lướt qua những hình ảnh của cậu và cô trong quá khứ? Nếu không yêu, vậy thì tại sao sau khi biến thành ma việc đầu tiên là bay đến tìm cô? Nếu không yêu, vậy tại sao khi thấy cô đứng cùng người con trai khác lại thấy bất an lo lắng?

“Ba yêu Liều Liều, thật sự, thật sự yêu cô ấy.” Trang Nhĩ Ngôn xác nhận chắc chắn lần nữa.

“Ba sẽ không hi vọng mẹ sẽ kết hôn cùng người khác, sẽ không hi vọng con và chị gọi người khác là baba, đúng không?” Giang Thành ngồi xếp bằng trên sofa, vẻ mặt như đã định liệu trước mọi việc.

“Đương nhiên rồi.” Trang Nhĩ Ngôn gật đầu không hề phủ nhận, trong lòng cũng đang phỏng đoán xem Giang Thành muốn làm gì.

“Con cũng không muốn mẹ kết hôn với người khác.” Giang Thành nghiêm túc nói: “Nói như vậy, chúng ta có thể hợp tác với nhau, làm mẹ yêu thương ba, tránh xa những người con trai khác.”

Trang Nhĩ Ngôn kinh ngạc trừng lớn hai mắt: “Ba là ma!” Không thể phủ nhận, bất luận là trước hay sau việc biết bản thân mình yêu Liều Liều, cậu cũng sẽ không thể hạnh phúc khi không có cô, nhưng cậu đã biến thành ma, nên cậu bắt buộc phải mở rộng tầm lòng để Liều Liều đi tìm hạnh phúc khác mà không phải là cậu. “Giang Thành, con muốn hại mẹ con sao?” Ma không thể ở bên cạnh người (cậu chính là điển hình), mà Liều Liều là con người, đã biết rõ sao còn cố chấp phạm vào? Đây là hiện thực, không phải phim

“Người ma tình chưa dứt”, cho nên giữa cậu và Liễu Liễu, kể từ giây phút cậu biến thành ma thì đã vĩnh viễn không còn khả năng nữa rồi.

“Sao con lại hại mẹ chứ?” Giang Thành khinh thường phản bác, “Trên đời này con là người yêu mẹ nhất.” Cho nên đàn ông khác đừng mơ đến gần mẹ được.

“Vậy sao con lại muốn mẹ yêu ba chứ? Con biết rõ là không thể...” Ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn dần hiện ra sự tức giận, trong căn phòng ẩm áp bất ngờ nổi lên một trận gió âm.

“Con làm vậy đương nhiên là có lý do rồi, dù sao ba chỉ cần tìm cách để mẹ yêu ba là được rồi.” Giang Thành bóp tay.... không muốn nói chuyện với Trang Nhĩ Ngôn nữa.

“Là được rồi? Con nói nghe đơn giản quá. Giang Thành, tốt nhất con nên nói cho rõ ràng, bằng không, cho dù trên người con có đồ vật khắc chế ma đi nữa, thì ba nhất định cũng sẽ dạy con một bài học.” Trang Nhĩ Ngôn lạnh lùng nhìn Giang Thành, một đứa trẻ mới hơn hai tuổi, thế mà dám tính kể ba mẹ mình....Liễu Liễu đã nuôi đứa trẻ này thế nào mà trở thành một yêu nghiệt như vậy?!

Về mặt tức giận của Trang Nhĩ Ngôn rất rõ ràng, Noãn Noãn và Giang Thành ngồi trên sofa đều cảm nhận được, Noãn Noãn có chút sợ hãi nắm bàn tay nhỏ bé của Giang Thành: “Giang Thành, chúng ta là con của mẹ, không được hại mẹ.”

“Chị, em không có.” Giang Thành ầm ức giải thích: “Về ngoài Tiêu Lăng Xuân bình thường, điều kiện gia đình không tốt, chú ấy không xứng với mẹ; baba và mẹ là thanh mai trúc mã, không có gánh nặng gia đình, đối với mẹ thì toàn tâm toàn ý, miễn cưỡng có thể xứng đôi với mẹ chúng ta.”

Noãn Noãn nhũ mày, sao lại có cảm giác Giang Thành không nói thật nhỉ?

Giang Thành bĩu môi nhìn Noãn Noãn như muốn nói lại thôi, quả thật là cậu không nói thật, đã làm trò trước mặt Trang Nhĩ Ngôn sao lại nói thật cơ chứ. Trang Nhĩ Ngôn quả thật là thanh mai trúc mã của mẹ, nhưng trong lòng cậu bé, Trang Nhĩ Ngôn cũng như Tiêu Lăng Xuân, đều không xứng với mẹ cậu, mẹ là của cậu và Noãn Noãn, ai cũng không được phép cướp đi. Chỉ cần mẹ yêu Trang Nhĩ Ngôn, như vậy thì người nào cũng không thể vọng tưởng mẹ cậu, mà Trang Nhĩ Ngôn là ma, ma và người mãi mãi không thể là vợ chồng. Đến cuối cùng, thì mẹ vẫn là của cậu và chị.

— Giang Thành vô cùng yêu mẹ, đồng thời cũng vô cùng sợ hãi sẽ mất đi mẹ, vì vậy cậu mới hờn hờ mà tính kể Trang Nhĩ Ngôn. Mặc dù Trang Nhĩ Ngôn là baba cậu, nhưng để không bị mất đi mẹ, thì baba có là gì?

“Tiểu Quỷ, ba nhớ không lầm, năm nay con còn chưa được ba tuổi nhỉ? Con còn nhỏ như vậy sao có thể hiểu hết được thế giới của người lớn, càng không nói đến sự đau khổ của tình yêu.” Nghe Noãn Noãn và Giang Thành đối thoại, Trang Nhĩ Ngôn bật cười, Tiểu quỷ này bày mưu bày kế nhiều như vậy, thì ra là không muốn mất mẹ, trong lòng bỗng dưng cảm thấy áy náy, tiểu quỷ này thiếu cảm giác an toàn như vậy có lẽ cũng bởi vì không có ba bên cạnh chăm nom cậu nhóc lớn lên....

“Tuy con còn chưa tròn ba tuổi, nhưng giáo viên trong trường đều nói chỉ số thông minh của con và chị đều trên 167”. Giang Thành nhìn Trang Nhĩ Ngôn với ánh mắt khinh thường, mẹ chưa bao giờ dùng câu “trẻ con không hiểu được thế giới của người lớn”, “trẻ con không hiểu tình yêu” để nói lấy lệ với cậu cả.

Trang Nhĩ Ngôn không thể ngờ rằng mình bị đứa nhóc mà bản thân gọi là “tiểu quỷ” này tính kế, nên chỉ lơ lửng trên không trung vừa vui vừa buồn cảm thán: “Mình cùng Liễu Liễu thế nào lại sinh ra con trai có chỉ số thông minh cao như vậy nhỉ?”

45. Chương 45

Trong phòng, Giang Thành và Trang Nhĩ Ngôn nhìn nhau cười, và cũng như nhau đều giả vờ tươi cười ngoài mặt, Noãn Noãn thì cau mày đắm chiêu nhìn hai người bọn họ; còn bên ngoài, Liễu Chân Nhã mời anh bạn nhiệt tình Tiêu Lăng Xuân ở lại ăn bữa cơm rau dưa.

Lập tức, Liễu Chân Nhã ở trong bếp bận rộn, Tiêu Lăng Xuân, Noãn Noãn, Giang Thành ngồi trong phòng khách mắt to trừng mắt nhỏ, còn bạn ma Trang Nhĩ Ngôn thì đương nhiên chỉ trừng mắt nhìn Tiêu Lăng Xuân rồi.

Ăn mặc đơn giản, tính tình cứng nhắc, vẻ ngoài bình thường....Trang Nhĩ Ngôn phê bình Tiêu Lăng Xuân từ trên đầu xuống tới gót chân. Chết đi rồi biến thành ma, ban đầu còn thăm nghĩ muốn yên lặng bảo vệ Liễu Liễu và Giang Thành, nào ngờ Liễu Liễu và Giang Thành đều có thể nhìn thấy ma, thằng nhóc Giang Thành còn muốn cậu tìm cách để Liễu Liễu yêu cậu, còn chưa biết phải quyết định thế nào thì cậu không thể nào làm ra vẻ cáo chúc tết gà với Tiêu Lăng Xuân được....Đủ thứ vấn đề gom lại với nhau, sự không an phận và không cam lòng trong lòng đều bị khuấy động, Trang Nhĩ Ngôn bỗng dưng cảm thấy cậu không thể nào đem Liễu Chân Nhã giao vào tay người đàn ông khác được.

“Giang Thành, con ghét chú sao?” Bị Giang Thành trừng mắt nhìn một hồi lâu, rốt cục Tiêu Lăng Xuân cũng không nhịn được mà cất tiếng hỏi. Bởi vì từ nhỏ đã mang thân phận con riêng, nên Tiêu Lăng Xuân rất miễn cảm với cái nhìn của người khác, huống chi Giang Thành còn hiên ngang nhìn chằm chằm cậu như kẻ địch, cậu cũng không phải khúc gỗ, thế nào lại nhìn không ra? Nhưng cậu chỉ cảm thấy kỳ quái, mấy lần trước gặp mặt, không phải chú nhóc này còn thân thiết lúc gọi anh lúc gọi chú hay sao, sao chỉ mới qua vài ngày lại thay đổi thành thế này vậy nhỉ?

Giang Thành bị hỏi thì rất sững sốt, chớp chớp đôi mắt to tròn nghi hoặc, Tiêu Lăng Xuân này có bị ngốc không vậy, có ai đi hỏi thằng mặt người khác là sao lại ghét mình không? Đầu óc chuyển động mấy vòng, bỗng dưng trước mắt sáng ngời, nháy mắt đã hiểu được dụng ý của Tiêu Lăng Xuân. Nếu cậu trả lời có, nhất định Tiêu Lăng Xuân sẽ mách lẻo với mẹ, còn nếu cậu trả lời không, thì phải thu lại kiểu nhìn chằm chằm của cậu với chú ta....thật sự là kẻ gian xảo mà!

Giang Thành “ừ” một tiếng rồi ngoảnh đầu qua một bên, để lại cái ót vụt qua trước mặt Tiêu Lăng Xuân.

Tiêu Lăng Xuân bên cạnh không hiểu gì hết, sao cậu lại cảm thấy địch ý của Giang Thành với cậu ngày càng trầm trọng nhỉ?

“Chú Tiêu, không cần để ý đến em trai con, nó đang giận đối với con đấy ạ.” Noãn Noãn cười ha ha nói, khe kéo áo Giang Thành, lại ngẩng đầu nhìn về chỗ Trang Nhĩ Ngôn đang mờ mịch lơ lửng trừng mắt một cái. Trước kia nghe Giang Thành nói không cho những chú khác tiếp cận mẹ, Noãn Noãn cũng không có phản ứng gì, đợi đến khi có phản ứng thì việc đầu tiên cô bé làm chính là tuyệt đối không để ý tưởng của Giang Thành và Trang Nhĩ Ngôn thực hiện được, làm con cái, bọn họ không có quyền tước đoạt hạnh phúc của mẹ mình.

Nhìn vẻ mặt xinh xắn đáng yêu của Noãn Noãn, vẻ mặt Tiêu Lăng Xuân cũng nhu hòa trở lại, “Tụi con là chị em phải chăm sóc lẫn nhau, không nên giận hờn cái vả.” Hai người con của Liễu Chân Nhã còn xinh đẹp đáng yêu hơn mấy phần so với những ngôi sao nhí trên TV, người có thói quen nghiêm túc như Tiêu Lăng Xuân cũng không thể không nhu hòa trước hai đứa nhóc này được.

“Dạ, con biết rồi, chú Tiêu.” Noãn Noãn đáng yêu gật gật đầu, vừa nói vừa nở nụ cười ngọt ngào với Tiêu Lăng Xuân. Thật ra, so với Giang Thành căm thù Tiêu Lăng Xuân, thì Noãn Noãn lại thích ông chú ít nói nhưng vẫn luôn yên lặng quan tâm mẹ cô bé này hơn. Ba người Liễu gia, từ Liễu Chân Nhã cho đến Noãn Noãn và Giang Thành, đều được già trẻ lớn bé trong khu biệt thự yêu mến, nhưng loại yêu mến này có được là do ba người nhà họ xinh đẹp, nói chuyện ngọt ngào, sẽ không phát ngôn tùy tiện không có cơ sở, sự quan tâm thật tình ngay từ trong ánh mắt như Tiêu Lăng Xuân, từ lúc có trí nhớ đến nay Noãn Noãn chưa bao giờ cảm nhận qua. Đương nhiên, cô bé cũng không phủ nhận sự quan tâm của bà Vương, chị San San, và chú Lưu, nhưng chỉ vì sự quan tâm của họ đều là do muốn cảm ơn, bởi vì mẹ cô bé giúp họ, nên sự quan tâm của họ càng giống như sự báo ơn.

“Rốt cục là mẹ con bị bệnh gì vậy? Đã chữa khỏi hẳn chưa?” Mỗi lần nhắc đến bệnh, Liễu Chân Nhã đều nói lảng sang chuyện khác, nên Tiêu Lăng Xuân đành phải xuống tay ở chỗ hai đứa nhóc này.

“Mẹ không nói cho tụi con biết là bệnh gì, nhưng mà mẹ nói là đã tốt rồi, đợi vài ngày nữa là có thể quay về trường học tiếp rồi ạ.” Noãn Noãn rất ngây thơ, cũng rất thành thật nói ra đáp án cho Tiêu Lăng Xuân, chính là làm như đối với bệnh tình của Liễu Chân Nhã hoàn toàn không biết gì.

“Vậy thì tốt rồi”. Tiêu Lăng Xuân gật đầu.

“Ăn cơm thôi, ăn cơm thôi. Noãn Noãn, Giang Thành, nhanh rửa tay ăn cơm nào, lớp trưởng, lại đây ném thử tay nghề của mình nè.” Liễu Chân Nhã bưng món canh cá cuối cùng lên bàn ăn, vừa giơ hai tay nóng hổi xoa xoa hai bên lỗ tai, nấu ăn, hầm canh khá nhiều, tay đều bị nóng đến đỏ cả lên.

Bốn người rửa tay xong, ngồi vây quanh bàn ăn, ngửi mùi thức ăn bốc lên mà nuốt nước miếng.

“Ăn nào!” Liễu Chân Nhã lên tiếng, bốn đôi đũa lớn nhỏ đồng loạt hướng đến chén đĩa trên bàn hoạt động.

Noãn Noãn và Giang Thành vừa ăn một đũa, liền biết được cơm tối hôm nay là đồ ăn trong Noãn Viên, vì vậy không nói tiếng nào vui đùa vào ăn; điều kiện kinh tế nhà Tiêu Lăng Xuân có hạn, thịt cá bình thường chỉ hai ba món quanh đi quẩn lại, hôm nay Liễu Chân Nhã nấu một bàn đồ ăn, Tiêu Lăng Xuân không cần hỏi cũng biết lý do là vì có cậu, lại thêm hương vị đồ ăn rất ngon, vì vậy cũng không hề khách khí mà vui đùa vào ăn.

Liễu Chân Nhã một bên khuyên Tiêu Lăng Xuân ăn thêm, một bên không ngừng gấp đồ ăn vào bát hai đũa nhóc, thấy ba người ủng hộ tay nghề của cô như vậy, mặc dù biết hương vị phân nửa là do nơi trồng ra, nhưng vẫn không kềm được vui vẻ; lại ngẩng đầu nhìn con ma lơ lửng trên bàn cơm liên tục hít mũi ngửi mùi đồ ăn, Liễu Chân Nhã cười càng thêm hơn hớn, hừ, cho cậu quán lấy tôi không buông, thềm chết cậu đi!

Đang ỉu xiu vì không ném được tay nghề của Liễu Chân Nhã bỗng dưng Trang Nhĩ Ngôn cảm thấy lạnh toát, quay đầu nhìn lại thì thấy Liễu Chân Nhã đang hớn hớn mỉm cười nhìn cậu. Tròng mắt xoay tròn, Trang Nhĩ Ngôn dừng cảm quên mình nhào đến chỗ Liễu Chân Nhã, “Liễu Liễu, mình muốn ăn đồ ăn bạn nấu, mình muốn ăn, muốn ăn!”

Liễu Chân Nhã giật giật khóe miệng nhìn Trang Nhĩ Ngôn đang làm nũng như chó con trên vai cô, may mắn là hồn ma không nặng, bằng không với cú nhào này của cậu, chắc chắn cô sẽ chống vó xuống đất.

“Liễu Liễu, mình không biết là bạn biết nấu ăn đó, hơn nữa tay nghề có vẻ không tệ nữa.” Nhìn ba người đang cặm cụi vui đùa ăn, tay nghề không chỉ là không tồi thôi nhỉ? Trang Nhĩ Ngôn đột nhiên hối hận vì năm đó rời đi, bỏ mất hai năm với Liễu Liễu, trên người cô đã xảy ra bao nhiêu việc mà cậu không biết? Vì sao có thể nhìn thấy ma? Vì sao lại học nấu ăn? Vì sao lại một mình mang theo hai con..... Trang Nhĩ Ngôn có rất nhiều vấn đề không dám hỏi Liễu Chân Nhã, đơn giản vì trước đây hứa hẹn mãi mãi ở cùng cô nhưng lại không làm được.

Liễu Chân Nhã mỉm cười búng tay Trang Nhĩ Ngôn, động tác cũng không quá mạnh, dù sao cũng còn Tiêu Lăng Xuân ở đây.

Trang Nhĩ Ngôn cũng nhìn ra điểm ấy, vì vậy mới nhân lúc chấy nhà hôi của nằm trên đầu vai Liễu Chân Nhã tươi cười hơn hớn: “Bạn không chịu đồng ý với mình thì mình sẽ không để bạn ăn cơm yên đâu.”

Liễu Chân Nhã cắn răng, mắt diếc tai ngơ không thềm để ý đến Trang Nhĩ Ngôn đang ra điều kiện.

“Liễu Liễu nha? Nha Liễu Liễu?” Trang Nhĩ Ngôn cọ đầu liên tục vào lưng Liễu Chân Nhã, “Bạn đồng ý với mình đi, không lẽ bạn đã quên ngày xưa chúng ta đã từng ngoéo tay sao? Cả đời chúng ta đều không rời bỏ nhau, thân thể mình tuy rằng đã chết, nhưng linh hồn mình vẫn còn ở đây, mình vẫn sẽ thực hiện lời hứa khi xưa của chúng ta.”

Liễu Chân Nhã không nói gì rùng mình một cái, lời này với lời mấy con ma trong phim vẫn hay nói: “Tôi có thành quỷ cũng sẽ không tha cho cô” có gì khác nhau chứ? Nghiêng đầu đối mặt, đối mắt với Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã hết cách gật đầu. Ở lại thì ở lại đi, không phải vì lời hứa khi xưa, mà là vì Giang Thành, tiểu gia hỏa kia khi biết Trang Nhĩ Ngôn là ba nó đã nhủu mày mấy ngày liền, vị trí của người cha trong lòng con trẻ bất luận thế nào cũng không thể thay thế được.

Noãn Noãn và Giang Thành đang ăn cơm đều nghe được lời của Trang Nhĩ Ngôn, cũng thấy được Liễu Chân Nhã gật đầu, ánh mắt hai đũa nhóc đều có chút đăm chiêu.

“Liễu Chân Nhã, món cá đậu hũ này là cá gì vậy, cá rất ít xương, hương vị cũng rất ngon nữa.” Tiêu Lăng Xuân ăn món cá mềm mại như đậu hũ, không nhịn được sự tò mò nên hỏi: “Mua trong siêu thị sao? Con cá này ngon lắm, mình muốn mua về bồi bổ ẹ mình.”

“Đây là cá trắm đen.” Nếu không phải cá bạc trong Noãn Viên màu sắc quá khác biệt so với những con cá khác, mà mùa này ở Đông Bắc cũng không phải là mùa cá bạc, Liễu Chân Nhã thật muốn bắt cá bạc ra nấu cho Tiêu Lăng Xuân ăn — mấy con cá bạc con nuôi dạo trước nay đã thành cá bạc béo mập hết rồi, “Bạn muốn bồi bổ ẹ bạn, vậy lát nữa bạn cầm mấy con ở đây về là được rồi. Lúc trưa mình có gặp một xe bán cá, mình thấy cá nhìn ngon, lại tươi, giá cũng không mắc nên mua một lúc sáu bảy con đang nuôi trong bể sau nhà.”

Lúc này Liễu Chân Nhã mới thấy vô cùng khâm phục tài năng của mình, mua một cái bể lớn đặt trong bếp, rồi bắt cá trắm cỏ, cá trích, cá trắm đen linh tinh trong Noãn Viên ra thả vào nuôi, khi nào muốn ăn thì vớt ra, như vậy người khác cũng không thể nghi ngờ bọn cá từ đâu mà có. Ha ha, không phải lúc này đã dùng tới rồi sao?

Thấy Tiêu Lăng Xuân nhú mày, Liễu Chân Nhã vội vàng nói: “Lát nữa bạn bắt ba con đi, đem đông đá hay nuôi tiếp cũng được. Còn nữa, cũng đừng nhắc đến tiền bạc với mình, bình thường bạn toàn giúp mình đủ chỗ, không lẽ chỗ bạn bè tặng nhau chút quà cũng không được sao?”

Tiêu Lăng Xuân giãn mày: “Ừ, vậy cảm ơn bạn nhé.” Trong lòng cậu rất vui vẻ, vì Liễu Chân Nhã đã xem cậu như bạn bè. Từ nhỏ đến lớn, bất kỳ việc gì, cậu đều cố gắng làm hết sức, nhưng rất nhiều người cậu giúp đều quay ngược lại nói cậu khờ, nói cậu ngốc, cậu làm nhiều việc như vậy lại biến thành xen vào việc của người khác. Nhưng cậu cũng không quá để ý, vì mẹ cậu từ nhỏ đã dạy cậu “Có lúc chịu thiệt lại là được lợi”, cho dù người khác dè bĩu, soi mói cậu thế nào, cậu vẫn sẽ quan tâm nếu thấy việc đó chướng mắt, vẫn sẽ tiếp tục giúp người khi thấy họ cần được giúp đỡ, cũng vì vậy mà từ nhỏ đến lớn, hằng năm bình chọn học sinh ba tốt ở trường đều có tên cậu, các loại học bổng, tài trợ nhất định cậu đều có cả.

Tuy vậy, nhưng Tiêu Lăng Xuân vẫn phải thừa nhận, giúp người biết nói tiếng cảm ơn và người coi như chuyện đó là đương nhiên thì cảm giác khác nhau rất nhiều, ít nhất cậu sẽ cam tâm tình nguyện giúp người biết nói tiếng cảm ơn hơn.

Tiêu Lăng Xuân về nhà với ba con cá trắm đen hơn 10 cân trên tay, quay đầu nhìn bóng dáng đang vẫy tay với cậu dưới ánh đèn, Tiêu Lăng Xuân nói lớn: “Liễu Chân Nhã, hoan nghênh bạn ngày mai đi học lại!”

46. Chương 46

Tiến bước Tiêu Lăng Xuân xong, ba người Liễu gia đồng loạt nghiêm mặt đối diện với con ma Trang Nhĩ Ngôn vì muốn được ở lại mà đang giả vờ cười ngây thơ vô hại.

“Mình thật không biết giữ bạn lại là đúng hay sai nữa đây”, Liễu Chân Nhã mím môi, nhưng cũng đồng ý để cậu ở lại: “Những cái khác mình không nói, nhưng phòng riêng của mình, Noãn Noãn và Giang Thành, nếu không có sự đồng ý của bọn mình thì bạn không được tùy tiện đi vào. Mặc khác, bạn là ma, không thể tùy ý tiếp xúc với ánh mắt trời, nên ban ngày bạn tốt nhất là ở yên trong biệt thự đừng đi lung tung đấy.”

Về mặt Trang Nhĩ Ngôn suy sụp, ra vẻ đáng thương nhìn Liễu Chân Nhã: “Vì sao mình không được tùy tiện vào phòng mọi người?” Làm ma mấy ngày cậu đã biết là ma không cần phải ăn uống ngủ nghỉ, vốn đang định thừa dịp Liễu Chân Nhã ngủ sẽ lên vào tập kích, ai ngờ....

“Không cần hỏi vì sao, nếu bạn muốn ở đây thì phải làm theo quy định của mình, nếu không mình và bọn trẻ sẽ đeo thập tự giá gỗ đào vào đó, hừ.” Ném ánh mắt xem thường cho cậu, Liễu Chân Nhã xoay người bỏ đi.

“Hừ.” Giang Thành cũng nói gót Liễu Chân Nhã, cũng quăng ánh mắt “thấu hiểu hết rồi” cho cậu rồi chậm chậm rời đi.

“Chú Trang”, Noãn Noãn cảm thấy trong nhà này chỉ còn có mình cô bé là ra dáng người lớn, tuy là thực tế cô bé mới 5 tuổi, nhưng xem ra bây giờ, mọi việc trong nhà đều phải do cô bé giải quyết rồi. Cô bé mỉm cười lễ phép với bạn ma Trang Nhĩ Ngôn: “Hoan nghênh chú gia nhập Liễu gia. Đúng rồi, trước đó Giang

Thành nói gì với chú, chú đừng để bụng nhé, chú cũng biết đó, thân phận của chú và mẹ con bây giờ không giống nhau...”

Chân mày Trang Nhĩ Ngôn giắt giắt, liên tục cảm thán Liễu Liễu đã nuôi ra hai đứa nhân tinh, “Con không tán thành, hoặc nói thẳng ra là không hi vọng chú đến với mẹ con sao?”

Noãn Noãn nở nụ cười xinh xắn, hồn nhiên như đoá hoa nhỏ nói: “Dạ không ạ, mẹ con ở cùng với ai con cũng không để ý, chỉ cần mẹ con thích là được rồi, cho dù là chú hay chú Tiêu, con đều không có ý kiến.”

Trang Nhĩ Ngôn nghiêng đầu suy tư, cậu phát hiện bản thân không thể theo được tư duy của cô nhóc 5 tuổi này: “Cho dù chú là ma, con cũng không để ý sao?”

Noãn Noãn lắc đầu, “Con không ngại ạ.” Ma có là gì, chỉ cần có Noãn Viên thì chẳng sợ gì cả.

Trang Nhĩ Ngôn ngậm miệng, không còn gì để nói, từ khi nào thì mấy đứa con nít 4, 5 tuổi này lại trở nên tinh quái như vậy? Bọn người lớn đã lẫn lộn ngoài xã hội biết bao lâu như bọn cậu làm sao chịu được đây?

Tuy Liễu Chân Nhã đã đồng ý để Trang Nhĩ Ngôn ở lại biệt thự Liễu gia, nhưng Trang Nhĩ Ngôn vẫn như đứa con nít trừ bỏ lúc ngủ thì mỗi ngày 24h đều dính bên người Liễu Chân Nhã, đối với hành động của cậu, Liễu Chân Nhã cũng không còn trách mắng hay đuổi cổ cậu nữa, vì thỉnh thoảng sự bi thương trong đôi mắt cậu đã cho cô biết nội tâm cậu không thật sự nhẹ nhàng như mây gió như vẻ bề ngoài cậu thể hiện ra, quá khứ đau khổ, hiện tại đau xót thậm chí đã chết đi vẫn không thể nào phai nhạt được.

Nhưng mà, nhìn Trang Nhĩ Ngôn mặt dày dính lấy Liễu Chân Nhã không buông mà Liễu Chân Nhã lại có thái độ dung túng như vậy, hai tiểu quỷ đều nhất trí dùng ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Trang Nhĩ Ngôn, người này không phải thấy được mẹ mềm lòng mà cố tình tỏ ra mềm yếu đó chứ?

Dính vào người Liễu Chân Nhã, dùng giọng điệu bình thản kể lại cuộc sống gian nan trong hai năm ở nước ngoài, nhưng Trang Nhĩ Ngôn cũng đã sớm nhìn thấy được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của hai tiểu quỷ kia rồi, nhưng mà..... Việc quan trọng trước mắt là làm cho Liễu Chân Nhã nói ra tình hình ngày trước, không còn giấu diếm việc gì với cậu, còn về phần hai tiểu quỷ đó, hừ hừ, lớn là cậu, còn sợ không làm gì được nhỏ sao?

Ở nhà ngây ngốc khoảng một tuần, cuối cùng cũng nhận được điện thoại thông báo đã an toàn rồi của Triển Phi, trên TV cũng đưa tin Trang Đông Hâm và đồng bọn bị kết án tử hình.

“Yeah, ngày mai là có thể đi học lại, có thể học võ lại rồi!” Giang Thành là người đầu tiên nhảy lên hoan hô.

“Để con gọi cho chị San San, sáng mai sẽ đi học cùng chị ấy.” Noãn Noãn vội vàng bắt đầu tìm số điện thoại nhà San San.

Nhìn thấy Trang Đông Hâm bị còng tay đang gục đầu ủ rũ, uể oải trên TV, Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn Trang Nhĩ Ngôn đang im lặng không nói gì: “Này, bạn không sao chứ?”

Ngẩng đầu, Trang Nhĩ Ngôn dịu dàng nhìn Liễu Chân Nhã: “Mình chỉ hi vọng ông ta bị tử hình sớm một chút, không bị hoãn ngày thi án lại.” Nói xong, cả người bay lên, nhào vào lòng Liễu Chân Nhã cọ cọ, vẻ mặt thỏa mãn: “Ha ha, mình quên mất, tiền bạc của Trang thị còn đồng nào đâu, ông ta lấy tiền đâu mà hoãn án tử hình chứ!”

Bàn tay đang đẩy đầu Trang Nhĩ Ngôn của Liễu Chân Nhã dừng lại: “Bạn đem tiền của Trang thị dọn hết rồi sao?”

“Đương nhiên, muốn lão già đó và con mụ độc ác kia(Nhâm Phong Thanh) khổ sở, thì phải để bọn họ trợ mắt nhìn tiền của Trang thị bị dọn sạch mà không thể làm gì rồi. Cái hôm mà mình đưa bạn rời khỏi Trang gia, mình đã dọn sạch toàn bộ tài sản của Trang Thị đi, dùng danh nghĩa của mẹ mình quyên góp toàn bộ cho hội chữ thập đỏ, để bọn họ giúp đỡ những người nghèo khó và trẻ em không có cơ hội đến trường. Trên trăm triệu đấy, chỉ cần trong hội chữ thập đỏ không có kẻ tham, mình nghĩ số tiền kia cũng đủ để nuôi được hơn 10 vạn đứa trẻ học xong trung học đấy. Vốn cũng định chuyển đến một ít cho bạn, nhưng mà tiền đó không sạch sẽ, bạn chắc cũng chẳng cần đồng nào đâu, vậy nên mình đem toàn bộ đi làm từ thiện hết.” Trang Nhĩ Ngôn cười ha ha kể lể, vẻ mặt như con chó trung thành đang chờ chủ nhân khen ngợi.

“Tiền của Trang thì hẳn là phải thuộc về nhà nước, kết quả bạn lại...” Liễu Chân Nhã với hành động của Trang Nhĩ Ngôn thật không còn gì để nói, “Còn số công nhân của Trang thị, những người đó chắc chắn không biết việc làm của ba bạn, bạn lại không để lại đồng nào, nhiều người mất việc như vậy, tiền lương của họ thì sao? Mình không đồng ý với cách làm này chút nào cả.”

“Dem tiền giao cho nhà nước?” Trang Nhĩ Ngôn hừ lạnh một tiếng, “Liều Liễu, mình dám cá với bạn, nếu mình không đem tiền này quyên đi, thì số tiền chân chính đưa cho nhà nước không biết có đến một nửa không ấy chứ, quan trường đen tối thế nào, bạn không thể tưởng tượng được đâu.” Trang Nhĩ Ngôn nói xong lại nhào vào lòng Liễu Chân Nhã “Liều Liễu, mình nói nhé, sau này bạn đừng qua lại gì với đám quan nhị đại, phú nhị đại nhé, mấy người đó lòng dạ độc ác lắm đấy!”

Trùng mắt nhìn Trang Nhĩ Ngôn được một lát lại tiến thêm một bước, Liễu Chân Nhã không nhịn được cốc đầu cậu một cái: “Muốn ném thử hương vị thập tự giá gỗ đào không?”

Trang Nhĩ Ngôn tủi thân ôm đầu lui về bên cạnh sô pha một chút, hai mắt u oán liên tục nhìn Liễu Chân Nhã.

Liều Chân Nhã quay đầu nhìn hai đứa nhóc đang ngồi trên thảm chơi PSP (*): “Noãn Noãn, Giang Thành, ngày mai đi học rồi, rửa mặt đi ngủ sớm thôi.”

(*) PSP: Viết tắt của PlayStation Portable: là một thiết bị giải trí cầm tay do Sony Computer Entertainment thiết kế và sản xuất, tung ra thị trường thế giới lần đầu tiên vào ngày 11 tháng 5 năm 2004. Đây là thiết bị chơi game đầu tiên sử dụng đĩa quang Universal Media Disc (UMD) – Nguồn: Wikipedia

Ba mẹ con dặt tay nhau lên lầu, không ai thèm liếc mắt đến Trang Nhĩ Ngôn đáng thương đang ngồi đó.

Một lần nữa trở lại trường, nghe âm thanh đùa giỡn hi hi ha ha của bạn cùng lớp, Liễu Chân Nhã cong môi cười vô cùng thoải mái. Trước kia vào học thì ghét bạn học âm ỉ, rồi đi một thời gian mới thấy nhớ vô cùng.

Giáo viên và bạn cùng lớp đều rất hoan nghênh Liễu Chân Nhã vào học lại, mọi người đều quan tâm hỏi han bệnh tình của cô, một số bạn cho cô mượn tập để bổ sung bài vở còn thiếu, Đàm Hạo và Vương Minh còn nói buổi chiều sẽ có món quà tặng cô mừng cô trở lại tập thể, cô bạn Giản Phán thì ôm cổ cô liên tục nói “Tiểu Nhã, mình rất nhớ bạn, không có bạn, ngày nào mình cũng buồn chết đi được đó”. Còn Tiêu Lăng Xuân thì đem bàn ghế, ngăn kéo sửa soạn chỉnh tề, không dính một hạt bụi nào.

Chỉ trừ bỏ một người — Liễu Trân Trân. Lúc Liễu Trân Trân thấy Liễu Chân Nhã cười tươi như hoa nói nói cười cười với những bạn học khác, thiếu chút nữa cắn rứt cái răng bạc, con quỷ này sao không bệnh chết luôn cho rồi?

Liều Chân Nhã không hiểu tại sao khi lần này gặp lại Liễu Trân Trân thì có vẻ như cô ta càng căm ghét cô hơn trước, hỏi Giản Phán, mật thám Giản Phán cũng lắc đầu bó tay: “Nhà Liễu Trân Trân xảy ra chuyện, còn cụ thể là chuyện gì, haizzz, năng lực mình có hạn, không đánh tới trong nhà cô ta được.”

Liều Chân Nhã nén cười vỗ vai Giản Phán, ra biểu cảm “nén bi thương đi” với cô ấy.

Buổi chiều trước giờ vào học, Đàm Hạo và Vương Minh mỗi người tặng Liễu Chân Nhã một món quà được gói rất đẹp, Liễu Chân Nhã nói cảm ơn xong mới cười hỏi: “Bây giờ mình mở ra được không?”

Hai người đồng loạt gật đầu: “Được”.

“Ha ha, Tiểu Nhã, để mình giúp bạn bóc ra cho, để mình xem thử hai bạn trai đẹp trai nhất lớp chúng ta mua quà gì tặng bạn nào.” Chỗ nào có đông vui là chỗ đó có Giản Phán tham dự, cô bạn giật lấy hộp quà trên tay Liễu Chân Nhã rồi bóc ra: “Ồi, haha, là khăn quàng cổ nha.” Giản Phán cầm chiếc khăn màu xám có sọc tím trong tay, ánh mắt trêu chọc.

Liều Chân Nhã bóc gói quà của Đàm Hạo, là một đôi găng tay bông xù màu hồng phấn. Chớp mắt mấy cái, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, hai người này đã bàn bạc với nhau rồi đúng không? Một người tặng găng tay, một người tặng khăn quàng cổ. Hơn nữa nhìn qua chất lượng của hai món đồ này, sợ là giá cũng rất xa xỉ. Nhìn thấy ánh mắt tò mò pha lẫn trêu chọc của bạn cùng lớp với Đàm Hạo và Vương Minh, quan hệ của cô và bạn học cùng lớp, chân chính thân thiết cũng chỉ có Giản Phán và Tiêu Lăng Xuân, còn Đàm

Hạo và Vương Minh, cũng chỉ có thể nói là quan hệ bình thường, bọn họ muốn thể hiện sự quan tâm với cô, chỉ cần hỏi thăm vài câu là được rồi, tặng quà cáp nọ kia thật sự như có dụng ý gì đó không được tốt.

“Ôi chào, khi nào mình cũng phải bị bệnh mới được, có lẽ cũng sẽ được quà của hai bạn đẹp trai nhỉ? Phải không? Bạn Vương đẹp trai, bạn Đàm đẹp trai?” Giản Phán cười hì hì cầm chiếc khăn quàng cổ đang đưa qua lại trước mặt các bạn học đang vây xem, hai mắt đảo qua Đàm Hạo và Vương Minh, cuối cùng dừng lại chỗ Liễu Chân Nhã, lóe ra ánh sáng nhiều chuyện.

“Ừ, nếu bạn bị bệnh, bọn mình nhất định cũng sẽ tặng quà cho bạn.” Vương Minh và Đàm Hạo vẫn bình tĩnh, dường như việc tặng quà cho nữ sinh là chuyện vô cùng bình thường.

“Hừ, con cái cũng đã mấy tuổi rồi, còn giả vờ đơn thuần câu ba đáp bốn (Càfé: ý là lằng lờ). Một giọng nói hoàn toàn không ăn nhập gì với bầu không khí hiện tại vang lên, “Vương Minh, Đàm Hạo, các bạn định làm ba ba thuận tiện à?”

Phòng học đang đùa giỡn hi hi ha ha nháy mắt trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả mọi người đều chuyển mắt sang kẻ vừa lên tiếng — Liễu Trân Trân, đang vòng tay dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn ba người Liễu Chân Nhã, Đàm Hạo và Vương Minh đang bị các bạn học trêu đùa.

“Liễu Chân Nhã, đứa con riêng của cô năm nay cũng ba tuổi rồi nhỉ, khi nào mang đến ọi người nhìn chút nhé? Cô lớn lên trông cũng không tệ, nghe ba tôi nói tên đàn ông để lại con trong bụng cô cũng rất dễ nhìn, nói vậy đứa con riêng đó của cô chắc cũng có thể gặp người nhỉ?” Nhìn thấy các bạn học đều giật mình nhìn Liễu Chân Nhã, hai mắt Liễu Trân Trân tràn ngập hả hê, thể hiện rõ vẻ mặt tiểu nhân đắc chí.

“Cô đối với chuyện riêng của gia đình tôi tìm hiểu kỹ quá nhỉ, nhưng mà con tôi dù có là con riêng đi nữa, thì cô có tư cách gì đánh giá nó? Cũng đừng quên, bản thân cô cũng là con riêng. À, đúng rồi, mẹ cô cũng đã khúm núm trước người nhà họ Liễu mười mấy năm, thân phận vợ của Liễu Kiến Thành đã được công nhận chưa vậy? Còn cô nữa, lễ tết hằng năm hình như cũng chỉ ở ngoài đại trạch họ Liễu, chưa từng được bước chân vào một bước đúng không?” Thấy sắc mặt Liễu Trân Trân lúc xanh lúc đỏ, Liễu Chân Nhã cười vô cùng vui vẻ, xí, tưởng cô sợ mấy cái tranh luận nhảm nhí này sao!

“Liễu Chân Nhã, cô!” Ánh mắt khác thường của bạn cùng lớp nhìn Liễu Trân Trân khiến cô ta hận không thể lập tức bay đến tát Liễu Chân Nhã, “Những gì tôi nói đều là sự thật, cô có dám phủ nhận cô có một đứa con không cha không?”

Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng vén tóc ra sau tai, lách qua đám người đi đến trước mặt Liễu Trân Trân, nhìn thẳng vào cô ta. Khi Liễu Trân Trân bị ánh mắt sắc bén như dao làm cho sợ hãi phải cúi đầu, thì Liễu Chân Nhã mới hất cằm dùng ưu thế cao hơn cất cao giọng: “Lỗi tại cô bị điếc sao, còn không thì lỗi tại nào của cô nghe thấy tôi phủ nhận mình có con hả?”

Ánh mắt Liễu Trân Trân hiện ra vẻ đắc ý trong nháy mắt, “Hừ, chưa chồng có con, vị thành niên sinh con....Da mặt cô cũng dày thật đó, tiếng xấu đồn xa cỡ đó mà vẫn có thể chường mặt đến trường đi học được.”

“Bốp!” Liễu Chân Nhã tát mạnh vào mặt Liễu Trân Trân một cái, thấy má cô ta trong nháy mắt đã sưng lên, còn lưu lại bốn ngón tay rõ ràng, ngay lập tức cảm thấy vô cùng hài lòng vì bản thân mình khỏe hơn người khác. Vẫy vẫy tay, ngẩng đầu nhìn Liễu Trân Trân mặt sưng lên như đầu heo, lạnh lùng nói: “Liễu Trân Trân, tốt nhất cô đừng chọc điên tôi, đến khi tôi thật sự điên lên, đảm bảo cô không chịu nổi đâu đấy.” Cốc Tuyết ngày xưa khi giận hờn chưa từng dám lên tiếng nói nên mới ăn đau khổ đủ bề, khi có được trí nhớ của Liễu Chân Nhã cô liền cố gắng học tập, cố gắng thay đổi, thâm hạ quyết tâm phải trở thành một người kiên cường tự lập, người này lại dám đem chuyện quá khứ ra soi mói cô, xem ra cô không thể để người khác lưu lại hình ảnh bản thân là một kẻ yếu đuối mới được.

Liễu Trân Trân bưng một bên mặt đang bỏng rát, trong lòng vừa tủi thân vừa đau khổ. Trang gia sụp đổ đã gây ảnh hưởng rất lớn đến việc làm ăn và địa vị của Liễu gia, Liễu Kiến Thành liên tục tìm đường tắt cứu vớt lại chuyện làm ăn của gia đình — liên hôn với gia đình có quyền thế. Trong các đối tượng liên hôn có Đàm Hạo và Vương Minh, Liễu Trân Trân rất vui vẻ, bất luận là ai trong hai người này thì cô ta đều rất hài lòng, nhưng mà Đàm Hạo và Vương Minh lại cự tuyệt cô ta. Thậm chí hai người bọn họ còn nói với

người trong Đàm gia và Vương gia, bọn họ sẵn lòng lấy đứa con bị gia tộc Liễu gia trục xuất — Liễu Chân Nhã còn hơn phải lấy cô ta.

Nhớ tới nỗi nhục khi bị Đàm Hạo và Vương Minh cự tuyệt, lại nhớ tới bản thân trước giờ không thể nào so được với Liễu Chân Nhã, hiện giờ cô ta còn bị tát trước mặt nhiều người như vậy, trong thoáng chốc Liễu Trân Trân nước mắt như mưa: “Liễu Chân Nhã, nếu cô còn nhận mình là con cháu nhà họ Liễu, thì hãy ở trước mặt bạn bè trong lớp mà cự tuyệt liên hôn với Đàm Hạo và Vương Minh đi, Liễu thị chúng ta không chống đỡ nổi những tin tức tiêu cực của cô đâu, những việc mà cô từng làm qua, trốn học, đánh nhau là chuyện nhỏ, nhưng việc cô hút ma túy, nạo thai, kết bạn loạn xạ, chỉ cần ai đó lên tiếng khai ra thì Liễu thị sẽ bị phong ba mà hủy diệt mất. Liễu Chân Nhã, baba đã vì Liễu thị mà vất vả cả đời, cô làm ơn coi như vì công sinh thành mà giúp Liễu Thị đi.”

Các bạn học trong lớp đang dán mắt vào Liễu Trân Trân cúi đầu khóc lóc đều quay đầu nhìn về phía Liễu Chân Nhã với ánh mắt thăm dò, Liễu Chân Nhã nhìn Tiêu Lăng Xuân vẫn bình thản như cũ, nhìn Liễu Trân Trân vẻ mặt u buồn, nhìn qua Đàm Hạo, Vương Minh, rồi nhìn qua vẻ mặt hờn hờ của Giản Phán, cuối cùng nở nụ cười, bản thân Liễu Trân Trân ngu ngốc không có nghĩa ai cũng ngu ngốc như cô ta.

“Liễu Trân Trân, tôi đã cảnh cáo cô rồi, đừng có chọc điên tôi, cũng đừng chọc tôi phải nói, xem ra cô vẫn chưa tiếp thu được nhỉ.” “Bốp!” lại một cái tát nữa, Liễu Chân Nhã xoay cổ tay mỉm cười với những bạn học đang trợn mắt há mồm xung quanh, “Trái phải đều có mối căn, nhìn cũng đẹp hơn nữa.”

Này, vấn đề cơ bản không phải là cân hay không đâu nhỉ? Liễu Chân Nhã ra tay không nhẹ chút nào đâu! Đánh người nhẹ nhàng cứ như đập muỗi vậy đó, bạn học đều tỏ vẻ sùng bái với cô hết rồi, khi nào thì họ mới đạt đến cảnh giới như vậy chứ? — cho dù phần thưởng của Trường Trung Học Số 7 có cao đến đâu, thì học sinh ngoan, học sinh giỏi cũng không thể vì vậy mà chọn trường này được.

“Mình cũng nghĩ sao bỗng dưng hôm nay bạn học Vương Minh và Đàm Hạo lại khách khí tặng quà ỉn như vậy, thì ra nguyên nhân là vậy.” Liễu Chân Nhã kéo dài giọng nói chuyện, Đàm Hạo và Vương Minh đều đồng thời mỉm cười nhìn cô — ánh mắt lộ vẻ sẵn đón. Vỗ vỗ hai má Liễu Trân Trân, tâm trạng rất tốt nên Liễu Chân Nhã nói tiếp: “Liễu Trân Trân, thời buổi này đã không còn thịnh hành kiểu yếu đuối và dịu dàng đáng yêu nữa rồi, nếu cô muốn bơi nhọ tôi thì cứ thẳng thừng tự nhiên mà bơi nhọ, ai lại như cô trước đó hung hăng ngang ngược, sau lại lập tức biến thành dịu dàng đáng yêu rồi, cô không biết là sẽ không ai thêm tin cô sao?”

Thấy những bạn học khác trong lớp gật đầu, Liễu Chân Nhã chuyển hướng câu chuyện: “Nhưng mà, Liễu Trân Trân cũng không nói sai, đánh nhau, hút ma túy, nạo thai, kết giao loạn xạ..... Ngoại trừ giết người phóng hỏa, trên cơ bản thì tất cả những việc xấu mình đều đã làm qua. Khi xưa mình chanh chua, ngang ngược thất thường, là kẻ mà mọi người vô cùng căm ghét, nhưng mà, từ khi mình rời khỏi Liễu gia đã bắt đầu làm lại từ đầu, mọi người cứ nhìn bộ dáng của Liễu Trân Trân bây giờ thì đại khái cũng sẽ hiểu được vì sao mình lại biến thành kẻ bị người người căm ghét rồi đó.”

Nghe vậy thì bạn học cùng lớp nhất thời cười vang lên, Liễu Chân Nhã là đang châm chọc Liễu Kiến Thành không biết dạy con. Liễu Chân Nhã tiếp tục nhịp điệu kể tiếp câu chuyện ngày xưa: “Mình có một con gái hơn 5 tuổi, một con trai gần 3 tuổi, bọn chúng thông minh lanh lợi, lớn lên xinh đẹp đáng yêu, đó vĩnh viễn là sự kiêu ngạo của mình. Mình cũng chẳng sợ việc mọi người nói mình chưa chồng có con, cũng chẳng sợ có người đi bêu xấu mình, mình sống đường đường chính chính, thì làm gì phải sợ gặp người khác chứ? Hơn nữa hiệu trưởng trường Trung Học Số 7 này và giáo viên chủ nhiệm của chúng ta cũng biết mình chưa kết hôn mà sinh con, mình đang đợi xem người nào có thể đi tố cáo mình đây.”

Bạn học cùng lớp lại đồng loạt trợn mắt há mồm, quá khứ của Liễu Chân Nhã cũng phần khích thật đó. Đàm Hạo và Vương Minh thì nhìn nhau cười gượng, còn cạnh tranh công bằng gì nữa, có con luôn rồi còn cạnh tranh công bằng nổi gì? Vụ náo loạn này của Liễu Trân Trân, rồi sự thừa nhận của Liễu Chân Nhã, chuyện của bọn họ và Liễu Chân Nhã coi như một phần vụn cũng đi tong luôn, Đàm gia, Vương gia tuyệt đối sẽ không để một cô gái có vết nhơ làm đối tượng liên hôn rồi.

Đương nhiên Đàm Hạo và Vương Minh cũng không thật quá thích Liễu Chân Nhã, nhưng mà qua nửa năm tiếp xúc, bọn họ biết cô là cô gái dịu dàng thế nào, còn hơn cái cô Liễu Trân Trân điêu ngoa tùy tiện kia, người không có quyền tự chủ trong hôn nhân như bọn họ đương nhiên sẽ chọn Liễu Chân Nhã rồi, nhưng

mà dường như cô ấy có vẻ chững mắt hai người bọn họ, bằng không cũng sẽ không làm trò như thế trước mặt bạn học, còn thần thẳng thừng nhận quá khứ hoang đường của mình.

Còn Tiêu Lăng Xuân thì lại rất bội phục Liễu Chân Nhã, thật là một cô gái kiên cường, có được mấy ai dám thẳng thừng nhận sai đâu chứ? Đừng nói ai khác, chính mẹ cậu, tuổi trẻ lỡ bước sai lầm một lần — đến hơn ba mươi tuổi còn không thể đối diện với sai lầm đó mà chọn con đường tự sát.

Giản Phán vỗ vai Liễu Chân Nhã, vẻ mặt vui sướng như tìm được tri âm: “Tiểu Nhã, câu vừa rồi của bạn thật đúng, thời buổi này đã không còn lưu hành một yếu đuối dằng dặc yêu nữa rồi, người nào đó hình như đang ngỡ mình là diễn viên trong tuyện của bà nội Quỳnh Dao rồi thì phải ha? Chắc nghĩ là chỉ cần nhỏ vài giọt nước mắt sẽ kéo được một đồng lớn người chạy đến kéo tay an ủi quan tâm hay sao ấy, thật là, coi bọn mình là đồ ngốc hay sao?” Giản Phán nói xong cũng không ngại liếc mắt chằm chọc nhìn về cô bạn Liễu Trân Trân đang run run cánh môi, sau đó chán ghét ngoảnh đầu sang một bên.

Quả thật Giản Phán rất ghét Liễu Trân Trân, sau khi học cùng lớp với Liễu Trân Trân thì càng ghét cô ta hơn nữa, theo như tính cách khéo léo của Giản Phán thì khi ghét ai cũng sẽ không biểu hiện ra mặt, nhưng mà cô lại vô cùng ghét Liễu Trân Trân. Ghét cô ta dốt đặc cán mai mà hay khoe khoang như nhà giàu mới nổi, ghét cô ta nói chuyện vô duyên không sử dụng đầu óc, ghét cô ta không muốn người khác hơn mình, ghét cô ta vừa thấy trai là mê mẩn, ghét cô ta dùng tiền lời kéo đám con gái nhảm nhí như cô ta, nhất là ghét cô ta đã sai lại còn không biết sửa.... Loại người như Liễu Trân Trân, Giản Phán không một chút tôn trọng.

Liễu Chân Nhã thẳng thừng thừa nhận quá khứ của mình, ngược lại lại được lòng của rất nhiều bạn học khác, mọi người đều là những thiếu niên thiếu nữ 16, 17 tuổi, có ai chưa bao giờ phản nghịch? Không chính mắt nhìn thấy quá khứ thối nát của Liễu Chân Nhã, nhưng nếu không có mô tả của Liễu Trân Trân và lời của Liễu Chân Nhã, thì làm sao có thể đoán ra, nhưng mà Liễu Chân Nhã của bây giờ lại rất tuyệt, thông minh, thành tích vĩ đại, cư xử ôn hòa, làm việc có trách nhiệm, bộ dạng lại xinh đẹp nữa.... Bất luận quá khứ của Liễu Chân Nhã thế nào, thì ít nhất Liễu Chân Nhã của hiện tại khiến người ta không thể dời mắt được, nếu như vậy, vì sao còn đi so đo quá khứ của người ta nữa?

Xung quanh bàn học của Liễu Chân Nhã chật như nêm cối, đột nhiên biết được người bên cạnh mình từng có quá khứ điên cuồng đến vậy, đám trẻ đầy lòng tò mò rất cục không nhịn được mà ánh mắt đều lộ ra hào quang nhiều chuyện “câu cụ thể và chi tiết”.

Liễu Trân Trân bị cướp chỗ, bị một vài bạn chen lấn cuối cùng lão đảo ngồi phịch xuống đất, cứ vậy mà xuyên qua đám đông nhìn về Liễu Chân Nhã đang tươi cười rạng rỡ, ánh mắt đang thần thờ bỗng chốc trở nên hung ác, Liễu Chân Nhã đã sỉ nhục cô thế nào, cô sẽ nhớ thật kỹ!

Lơ đi con sóng nhỏ Liễu Trân Trân, thì ngày đầu tiên quay lại trường của Liễu Chân Nhã coi như rất vui vẻ, bất luận là do sự quan tâm của giáo viên và bạn học, hay vì vắng học một thời gian mà tiến độ học tập bị rút xuống hai ba mức, thì việc ngồi học cùng bạn bè cùng lớp luôn làm cho cô cảm thấy buổi học hôm nay thật ngắn vô cùng.

Tan học được giáo viên chủ nhiệm quan tâm hỏi han một chút, mà Tiêu Lăng Xuân thì ở lại làm thêm vài việc, nên cuối cùng hai người bọn họ là hai người ra về sau cùng. Cất hết tập vở dụng cụ xong, Liễu Chân Nhã lên tiếng mời Tiêu Lăng Xuân đến nhà cô chơi, nhưng cậu lại từ chối, vì cậu phải đến nhà người ta dạy kèm.

Tiêu Lăng Xuân còn chưa cất hết tập vở vào túi xong, thì mu hai bàn tay bị nứt da bưng mủ của cậu đã đập vào mắt Liễu Chân Nhã: “Tiêu Lăng Xuân, sao tay bạn bị nứt da nghiêm trọng vậy? Bưng mủ hết rồi.”

Tiêu Lăng Xuân cũng không để ý trả lời: “Không sao, nhìn qua có vẻ nghiêm trọng vậy thôi, chỉ cần đến đầu xuân, thì tự nhiên sẽ khỏi.”

Liễu Chân Nhã nhíu chặt chân mày, từ đầu đông tới nay Tiêu Lăng Xuân cũng chỉ mặc áo bông, không hề thấy đổi qua áo lông, mang thêm khăn quàng cổ hay găng tay gì hết....Người này chỉ vì muốn tiết kiệm tiền mà không thèm quan tâm gì đến thân thể hết, nghĩ nghĩ một chút liền lấy khăn quàng cổ và găng tay mà Đàm Hạo và Vương Minh vừa tặng lúc chiều ra, “Khăn quàng cổ và găng tay này mình cho bạn, mặc dù có hơi nữ tính một chút, nhưng mà khăn quàng cổ có thể giấu trong áo, còn găng tay, màu hồng phần nhìn có

hơi....găng tay này thì khi đạp xe dạy kèm thì mang, để mình đan một đôi găng tay khác cho bạn. Ừm, hai vị kia chỉ rất rộng rãi, ăn xài toàn đồ hiệu, cái khăn quàng cổ và đôi găng tay này chắc cũng là đồ hiệu luôn đấy, có thể giữ ấm được, bạn tuyệt đối không được từ chối.”

Tiêu Lăng Xuân vừa bất đắc dĩ vừa thấy buồn cười nhìn Liễu Chân Nhã: “Đó là quà Vương Minh và Đàm Hạo tặng bạn mà.” Nhưng mà.... Liễu Chân Nhã nói sẽ đan cho cậu một đôi găng tay phải không? Cậu không nghe nhầm chứ?

“Thì cũng bởi vì là họ tặng mình mới muốn tặng ra ngoài, bọn họ tặng mình cái gì mình cũng không thể nhận được, bạn không nghe Liễu Trân Trân nói sao, hai thằng nhóc kia muốn mình làm đối tượng liên hôn đó. Đương nhiên, nếu bạn ngại cái này là đồ của con gái, hoặc cho rằng nhận đồ của mình là không tốt, thì có thể từ chối.”

Tiêu Lăng Xuân càng thêm bất đắc dĩ, sao cậu lại cảm thấy Liễu Chân Nhã có chút chậm tiêu trong việc đối nhân xử thế thế nhỉ? “Đàm Hạo và Vương Minh mà biết đồ bọn họ tặng bạn lại ở trên người mình, không chừng bọn họ sẽ giết mình đấy.”

“Nếu đã là quà tặng mình, thì đương nhiên mình có quyền xử lý rồi.” Liễu Chân Nhã khoát tay tỏ ý không sao đâu, “Có lấy không? Vừa đúng bạn đang cần, nếu bạn không cần, mình đem về để đó đóng bụi chứ cũng không dùng được.” Đây là lời vô cùng chân thật, khăn quàng cổ và găng tay Vương Minh và Đàm Hạo tặng, cô sẽ tuyệt đối không mang.

Tiêu Lăng Xuân lắc đầu bất đắc dĩ, “Đưa mình, mình mang về ẹ mình dùng.” Cho dù cậu có cần, thì một thằng con trai lại mang đồ của con gái....Cậu còn chưa muốn bị người khác coi là biến thái đâu.

“Để mẹ bạn dùng, ừ nhỉ. Về nhà mình sẽ nhanh chóng đan cho bạn một đôi găng tay khác, với một cái khăn quàng cổ nữa, à, mà bạn thích màu gì vậy?” Khóa kỹ cửa phòng học, Liễu Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân sóng vai nhau xuống lầu.

“Màu đen, mình thích màu đen. Màu đen mạnh mẽ, cũng ít bẩn nữa.” Thì ra không phải là cậu nghe nhầm. Nhất thời trong lòng Tiêu Lăng Xuân cảm thấy ấm áp, gió lạnh thấu xương cũng không thể ảnh hưởng đến sự ấm áp trong lòng cậu.

Liễu Chân Nhã đen mặt, “Không phải nguyên nhân chủ yếu là ít bẩn nên bạn mới thích màu đen đó chứ?”

“Bị bạn nhìn thấu rồi.” Ánh mắt Tiêu Lăng Xuân lộ ra ý cười ấm áp.

.....

Hai người chia tay ở cổng trường, Tiêu Lăng Xuân cười chiếc xe đạp rách nát của cậu đi ngược lại đường về nhà của Liễu Chân Nhã, “Liễu Chân Nhã, mai gặp lại.”

“Đi xe cẩn thận nhé, mai gặp lại.” Liễu Chân Nhã vẫy tay với bóng dáng gầy yếu dần mờ đi sau màn tuyết, khi nào rãnh phải đến thăm nhà Tiêu Lăng Xuân mới được, là bạn bè với nhau, cô không thể trở mặt nhìn cậu ấy vất vả như vậy.

47. Chương 47

Về nhà, trong nhà chỉ có Trang Nhĩ Ngôn vẽ mặt oán giận thê lương nhìn chăm chăm cô, bóng dáng hai đứa bé Noãn Noãn và Giang Thành như thế nào cũng tìm không ra, “Trang Nhĩ Ngôn, Noãn Noãn và Giang Thành đi ra ngoài chơi rồi sao?” Về phần khả năng giáo viên dạy quá giờ, Liễu Chân Nhã không hề nghĩ tới, một đứa đi nhà trẻ, một đứa học lớp 1, giáo viên có cái gì để dạy quá giờ?

Trang Nhĩ Ngôn ở phía sau Liễu Chân Nhã, bủ môi, rất kiên định có đánh chết cũng không mở miệng. Liễu Liễu và hai đứa bé sáng sớm phải đi học, giữa trưa cũng không về nhà, cả ngày chỉ có một mình hẩn ở trong biệt thự to lớn đi vòng vòng, hẩn thật đáng thương!

“Anh lại làm sao vậy?” Giống như cô đang làm chuyện gì cần phải xin lỗi ấy. Đợi vài giây đồng hồ Trang Nhĩ Ngôn vẫn là không mở miệng, Liễu Chân Nhã nhún vai lấy di động trong túi áo ra bắt đầu gọi.

Trang Nhĩ Ngôn hai mắt hung tợn nhìn chăm chăm di động trong tay Liễu Chân Nhã, hận không thể nhìn thủng cái di động. Trên thế giới này tại sao phải có di động tồn tại trở ngại hần và Liễu Liễu nói chuyện?

“Noãn Noãn, con và em ở đâu? Mau về nhà, lớp võ thuật bị muộn rồi.” Liễu Chân Nhã cười tủm tỉm nói điện thoại, nhưng khi nghe được giọng trẻ con non mềm nói ở đầu kia điện thoại, khuôn mặt tươi cười của cô nháy mắt vắn vẹo, “Con nói cái gì? Con và Giang Thành tự mình đi thuật quán? Hiện tại các con đã ở trên xe công cộng? Hai đứa các con chỉ là trẻ con, nếu trên đường gặp phải nguy hiểm thì làm sao bây giờ...” Một hồi giáo huấn “blah blah blah”, năm sáu phút sau Liễu Chân Nhã văn chương ào ào cúp điện thoại.

Hai đứa này thật sự là rất không ngoan, cũng không biết cô sẽ lo lắng sao?

Sinh hờn dỗi nửa ngày, Liễu Chân Nhã nghiêm mặt tức giận nói với Trang Nhĩ Ngôn vẫn đang vẽ mặt ai oán như cũ: “Noãn Noãn và Giang Thành tự mình đi thuật quán, tại sao anh không ngăn cản?”

Trang Nhĩ Ngôn rất u oán nói với Liễu Chân Nhã nói: “Làm sao mà anh không ngăn cản, nhưng trên người hai đứa nó đều mang theo Đào Mộc, căn bản anh không có biện pháp tiếp cận, trước khi đi còn nghiêm mặt không cho anh trông nom chuyện của bọn chúng, hừ, hai đứa tiểu quỷ!”

Thấy vẻ mặt Liễu Chân Nhã lo lắng, Trang Nhĩ Ngôn an ủi: “Liễu Liễu, em đừng lo lắng, hai tiểu quỷ đó tinh ranh như vậy, bọn chúng không đi lừa người khác thì tốt rồi, ai có thể lừa bọn chúng?”

“Anh thật ngu ngốc, Noãn Noãn và Giang Thành có một chút xú tính quái, nhưng cho dù khôn khéo như thế nào, anh cũng đừng quên trên thực tế bọn chúng, một đứa chỉ hơn ba tuổi, một đứa hơn hai tuổi! Đầu năm nay không thiếu nhất chính là bọn lừa gạt, Noãn Noãn và Giang Thành đáng yêu như vậy tuyệt đối là mục tiêu hàng đầu của bọn lừa gạt. Anh thật ngu xuẩn, nếu Noãn Noãn và Giang Thành xảy chuyện gì, anh chờ bị tôi hohn phi phách tán...” Liễu Chân Nhã như một trận gió ra ngoài biệt thự.

“Liễu Liễu, Liễu Liễu...” Nhìn bóng dáng chạy vội đi, Trang Nhĩ Ngôn suy nghĩ xong cũng trầm mặt đi theo.

Hừ, về sau Liễu Liễu đi chỗ nào hần đều phải đi theo, kiên quyết không trở thành một cây nấm mọc rễ ở nhà!

Liễu Chân Nhã một đường bắt taxi chạy đến thuật quán tìm, nhìn thấy hai đứa bé đang luyện võ bên trong, không khỏi thở phào tựa vào tường.

“Xem đi, anh đã nói không cần lo lắng cho hai tiểu quỷ này mà.” Trang Nhĩ Ngôn bay tới bên cạnh Liễu Chân Nhã, sát vào lỗ tai nàng lặng lẽ nói.

“Câm miệng!” Liễu Chân Nhã lạnh lùng, “Lần sau còn phát sinh loại chuyện này anh nhất định phải ngăn cản, ngăn cản không được liền lập tức tới tìm tôi.” Trải qua sự kiện Nhâm Phong Thanh bắt cóc hiếp bức trước kia, Liễu Chân Nhã đối với an toàn của hai đứa con chú ý đề cao thêm một lần, làm như không chú ý tới bọn chúng liền lâm vào trong nguy hiểm.

“Liễu Liễu, em thật bất công, rõ ràng tình cảnh của anh so với bọn nó nguy hiểm hơn.” Giang Thành là con trai ruột của Trang Nhĩ Ngôn, trong tim trong mắt hần cũng coi Noãn Noãn như con của mình. Nhưng bây giờ nhìn thấy trình độ khẩn trương của Liễu Chân Nhã đối với hai búp bê này, hần thừa nhận hần ăn dấm rồi, phân khẩn trương, tình cảm quan tâm này rõ ràng chỉ là thuộc về một mình hần.

“Tình cảnh của anh có cái gì nguy hiểm?”

“Mặt trời vừa mới mọc, anh liền phải trốn vào một góc âm u. Các loại vật phẩm trang sức nhỏ bé Đào Mộc làm ra cũng có thể làm thương tổn được anh. Quan trọng nhất là, em không có như trước kia, quan tâm anh, em một chút cũng không thích anh...” Trang Nhĩ Ngôn nói xong toàn thân tản mát ra một loại hơi thở tên là “cô đơn”.

Liễu Chân Nhã thản nhiên nhìn Trang Nhĩ Ngôn một cái, quay đầu nói, “Chỉ cần anh chấp niệm không sâu như vậy, sớm một chút đi chuyển thể, mặt trời, Đào Mộc cái gì đó hoàn toàn không cần sợ nữa.”

Trang Nhĩ Ngôn suy sụp bả vai, Trang đáng thương lại thất bại!

Không để ý tới Trang Nhĩ Ngôn hai gò má đã phồng thành bánh bao, nhìn thoáng qua sư phụ đang chân thành chỉ đạo Noãn Noãn và Giang Thành, Liễu Chân Nhã xoay người đi về phía cửa hàng đàn gần thuật quán. Lốp đàn dương cầm cũng nộp một năm phí, không thể lãng phí, hôm nay bắt đầu đi học lại đi.

Nữ giáo viên đàn dương cầm xinh đẹp thấy Liễu Chân Nhã, cười cho Liễu Chân Nhã một cái ôm lớn hoan nghênh, khách khí nói chuyện phiếm vài câu sau liền sắc mặt nghiêm chỉnh bắt đầu kiểm tra những gì trước đây Liễu Chân Nhã học được còn nhớ hay đã quên, dù sao Liễu Chân Nhã đã hơn nửa tháng không có tới học, mà đàn dương cầm trừ bỏ phải có thiên phú, còn cần người học chăm chỉ kiên trì luyện tập.

Hoạt động ngón tay cổ tay một chút, Liễu Chân Nhã vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở trên ghế đàn dương cầm, sau đó ngón tay mềm nhẹ lại linh hoạt đánh bài “tiểu bộ vũ khúc”...

Khúc đàn thanh thoát vang lên trong phòng, giáo viên đàn dương cầm nhìn ngón tay tinh tế di động ở trên bàn phím trắng đen, vừa lòng gật đầu; còn Trang Nhĩ Ngôn hai tay nâng cầm ngồi xếp bằng ở trên đàn dương cầm, trong mắt ánh lên tia si mê, quả nhiên Liễu Liễu làm chuyện gì đều phá lệ chuyên tâm, mà khi chuyên tâm thì Liễu Liễu đáng yêu nhất.

Nhớ lại quá khứ lúc đi học, chứng minh Liễu Chân Nhã không có quên kiến thức đã học qua, đối với giáo viên đàn dương cầm dạy người mới học mà nói, khúc đàn thích hợp nhất chính là “vũ ấn ký”.

Khúc nhạc này Liễu Chân Nhã nghe qua trên TV, lại tận mắt nhìn giáo viên đàn dương cầm đàn hai lần, dường như cô rất dễ dàng học khúc nhạc này. Híp mắt, khước miệng mang theo nụ cười khê, Liễu Chân Nhã lấy tư thái thực hưởng thụ đàn khúc nhạc này — lúc trước là vì theo Noãn Noãn và Giang Thành mới nhất thời xúc động đăng ký lớp đàn dương cầm này, nhưng lúc này Liễu Chân Nhã lại vô cùng may mắn lúc trước mình nhất thời xúc động, đàn dương cầm rất có ý nghĩa, mà chính mình dùng đàn dương cầm đàn ra khúc nhạc êm tai cũng có ý tứ.

Sau khi giờ học đàn dương cầm kết thúc, Liễu Chân Nhã thực thỏa mãn quay lại thuật quán.

Lúc làm Cốc Tuyết lúc ấy đặc biệt thích hát mấy điệu dân ca, khi làm Liễu Chân Nhã thích nghe ca khúc mới được yêu thích, vẫn cảm thấy nghệ thuật này thực trừu tượng, thẳng đến sau khi chân chính tiếp xúc mới bình tĩnh đại ngộ. “Có thể làm ĩnh ngộ ra đều là nghệ thuật”, đàn dương cầm này cũng rất nghệ thuật, bởi vì nó làm cho cô quên mất ưu phiền sau khi trở thành Liễu Chân Nhã.

Liễu gia, Dương gia, Liễu Trân Trân hiện tại đang chú ý cô, cô chớ sợ hãi, chớ lo lắng, bởi vì xe đến trước núi ắt có đường.

“Trang Nhĩ Ngôn, cầu xin anh chuyện này.” Liễu Chân Nhã lấy giọng nói chuyện với bạn bè bắt đầu nói chuyện phiếm với quỷ bên người.

“Liễu Liễu, em thật khách khí, quan hệ của chúng ta mà phải dùng hai chữ “cầu xin” sao?” Tuy rằng giọng điệu nói chuyện của Trang Nhĩ Ngôn vẫn ai oán trước sau như một, nhưng trong mắt lại tràn ngập ý cười thả lỏng. Loại giọng điệu nói chuyện này, thần kinh căng thẳng của Liễu Liễu rốt cục không còn buộc chặt như vậy?

“Anh, cái người này, nói chuyện đứng đắn không được sao? Vẫn là lúc còn làm người, giọng điệu nói chuyện với anh thực bình thường,” chẳng những là bình thường, còn thực đứng đắn, nghiêm túc, “Tại sao khi biến thành quỷ, giọng điệu nói chuyện lập tức liền làm cho tôi trở nên toàn thân nổi da gà đây? Đi Liễu gia giúp tôi nhìn xem tình hình của Liễu Kiến Thành và tập đoàn Liễu thị.”

“Anh làm chuyện này còn ít sao, được, đợi lát nữa anh liền giúp em đi nhìn xem. Ở trước mặt em, anh mới như vậy nha, ở trước mặt em, cho dù anh là quỷ cũng là quỷ chân thật nhất.” Trang Nhĩ Ngôn thực vô sỉ làm động tác khi Giang Thành làm nũng, ôm cổ Liễu Chân Nhã cọt nhẹ.

“Lại gạt người. Tôi rõ ràng nhớ rõ trước kia anh thực kiêu ngạo thực... Lạnh lùng? Lãnh khốc?”

Liễu Chân Nhã nhú mày nghĩ từ hình dung thích hợp, “Anh có thể mặt mỉm cười dùng chai bia đập người khác đầu rơi máu chảy, cũng có thể nghiêm mặt lạnh lùng giẫm lên tay người ta máu tươi đầm đìa... Anh cười lạnh, giả cười, cười nhạt, trào phúng, ngoài cười nhưng trong không cười, chính là chưa thấy qua anh như bây giờ, ngây ngô cười.” Liễu Chân Nhã sâu xa nhìn Trang Nhĩ Ngôn nhếch môi.

Trang Nhĩ Ngôn giống con chó nhỏ dùng cái mũi ở cần cổ Liễu Chân Nhã ngửi nhẹ, ngửi phương hướng cơ thể cô, cảm thụ được độ ấm thân thể cô, khoe miệng ngây ngô cười, độ cong còn lớn hơn nữa, cơ thể Liễu Liễu thật mềm, thật ấm, thơm quá!

Liễu Chân Nhã hoàn toàn không nhận thấy được người nào đó ngây ngô cười là bởi vì đang ở ăn đậu hủ cô, “Tôi nghe nói người biến thành quỷ thì một phần tính cách sẽ biến dị, nhưng là không đến mức trở nên lợi hại giống như anh vậy đi?”

“Liễu Liễu, anh không có biến dị, bất quá chỉ là anh báo xong thù, thể xác và tinh thần thoải mái, tính cách liền khôi phục như bộ dáng lúc ban đầu.” Trang Nhĩ Ngôn nhẹ nhàng giải thích chuyện lạ, mỗi người lúc ban đầu không phải là khờ dại, tinh khiết lương thiện sao, tính cách hắc đương nhiên cũng có một mặt khờ dại, tinh khiết lương thiện này, chính là đại gia tộc hắc ám cùng với cha mẹ thờ ơ làm cho hắc rất sớm liền vứt bỏ mặt này. Mẹ ruột mất, giết mẹ kế và em trai cùng cha khác mẹ, lại một tay đưa cha vào tù, hiện tại có năng lực thời khắc không rời mong nhớ ngày đêm muốn ở bên cạnh người thân, cho nên hắc có thể nặng mười phần khờ dại, có thể tự nhiên mà ngây ngô cười.

“Bộ dạng anh bây giờ nếu như bị An Thành và Cách Cách nhìn thấy, tuyệt đối sẽ bị dọa.”

“May mắn anh đã chết, bọn họ vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy.” Trang Nhĩ Ngôn vui tươi hơn hử gật đầu, cho nên nói chết thực cũng không phải hoàn toàn không có ưu đãi.

“...” Liễu Chân Nhã cảm thấy Trang Nhĩ Ngôn chẳng những choáng váng rất nhiều, còn da mặt cũng dày rất nhiều.

Trong thuật quán, chương trình võ thuật học trong ngày của Noãn Noãn và Giang Thành cũng đã xong, khi Liễu Chân Nhã đi vào trong trường luyện võ, Noãn Noãn và Giang Thành đầu đầy mồ hôi làm lễ tan học với sự phụ.

Liễu Chân Nhã lặng lẽ chờ bọn chúng.

Chờ Noãn Noãn và Giang Thành đổi quần áo xong đi ra ngoài nhìn thấy Liễu Chân Nhã đang nhíu mày suy nghĩ, hai đứa bé không hẹn mà cùng rụt bả vai, sau đó nịnh nọt chạy về phía Liễu Chân Nhã, “Mẹ!”

Liễu Chân Nhã đầu tiên là cười với hai đứa bé, tiện đà thu lại nụ cười, nghiêm mặt, hai mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hai đứa nhóc muốn dùng làm nũng tránh được một kiếp: “Các con hôm nay thật đúng là làm một chuyện lớn.”

Khi Liễu Chân Nhã không cười rất có khí thế không giận mà uy, lại thêm ánh mắt đâm tới người, trong mắt hai đứa bé hiện lên một tia nhát gan, mẹ hình như rất tức giận!

“Mẹ, con biết sai rồi, mẹ đừng tức giận...” Giang Thành dùng khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương hề hề cầu xin tha thứ, “Con cam đoan lần sau không có không nói với mẹ mà chạy loạn có được không?”

“Còn có lần sau?” Giọng nói Liễu Chân Nhã lạnh lùng.

“Không có, không có, không còn có lần sau.” Giang Thành lắc đầu như trống bỏi, liên tục cam đoan.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, hôm nay chúng con quả thật làm sai, bởi vì đến thuật quán trước mà không báo với mẹ.” Noãn Noãn hoàn toàn một bộ dáng “con biết sai rồi, mặc ẹ muốn đánh muốn phạt”, “Trong khoảng thời gian này mẹ rất mệt đi, mà hôm nay tuyệt lại rất lớn, cho nên con và Giang Thành thương lượng tự chúng con đến thuật quán, để ẹ ở nhà nghỉ ngơi thật tốt. Con và Giang Thành đều đã lớn, bất quá chỉ là ngồi xe công cộng đến thuật quán, chúng con cho rằng không cần mẹ theo cũng có thể tự mình ngồi xe đến... Kết quả để ẹ lo lắng, thực xin lỗi.”

“Mẹ, mẹ, mẹ đừng phạt chị, kia đều là ý của con, chị chỉ là không muốn cự tuyệt con mới... Kỳ thật trước đó chị rất muốn gọi điện thoại ẹ, là con không cho, sợ mẹ ngăn cản, cho nên trước bữa sau tấu.” Giang Thành nói xong xoay người nhếch lên miệng nhỏ, “Mẹ, đều là con sai, mẹ đánh con đi.”

“Mẹ, là con sai.” Noãn Noãn lo lắng chắn phía trước Giang Thành, “Con làm chị nhưng không có trông nom em thật tốt, đều là con sai...”

“Không, là con sai...”

“Con sai...”

Hai chị em phía sau tới trước nhận sai.

Liễu Chân Nhã bật cười ôm hai đứa con vào trong lòng, lôi kéo bọn chúng đi ra ngoài, “Được rồi, biết sai thì tốt rồi, không có lần thứ hai, biết không?”

Hai đứa bé đều thật biết điều gật đầu.

“Mẹ biết các con thông minh, hơn nữa các con đều học võ, cho nên liền cho rằng hoàn toàn không có nguy hiểm gì đúng hay không?” Liễu Chân Nhã cảm thấy hay là đem một vài điều nguy hiểm nói cho bọn chúng nghe, bằng không hai đứa bé này còn nhỏ lại nghịch, bọn chúng tuyệt đối còn có thể phạm lần thứ hai.” Nghĩ như vậy hoàn toàn là sai lầm, trước đó mẹ bị Nhâm Phong Thanh bắt đi, các con cũng biết? Trên thế giới này người giống như Nhâm Phong Thanh còn có rất nhiều rất nhiều, trong tay bọn họ có súng, mặc cho các con luyện võ giỏi đến đâu, cũng đánh không lại bọn họ. Đương nhiên, người như vậy cũng sẽ không vô duyên vô cớ đối phó hai đứa bé các con, chính là trên thế giới này còn có người buôn lậu, bắt cóc, bại hoại cuộn cuộn thiệt nhiều hiện tại các con không đối phó được, mấy tên bại hoại này đều siêu cấp không nói lý, hoàn toàn có thể bởi vì các con lớn lên đáng yêu mà bắt các con đi.”

“Phốc...” Vẫn ngoan ngoãn nhìn Liễu Chân Nhã giáo dục hai đứa nhỏ Trang Nhĩ Ngôn nhin không được “phốc” cười, ngấm lại trước kia Liễu Chân Nhã tóc nhuộm đủ mọi màu sắc, tay cầm điều thuốc, gây loạn chung quanh, nhìn lại Liễu Chân Nhã trước mắt này đang thật sự thuyết giáo con cái, Trang Nhĩ Ngôn ở trong lòng cảm thán, kỳ thật Liễu Liễu so với hắn trở nên trưởng thành nhiều hơn a!

Liễu Chân Nhã mắt diếc tai ngơ với tiếng cười của Trang Nhĩ Ngôn, tiếp tục nói: “Biết vì sao hôm nay mẹ lo lắng các con như vậy không? Các con thực thông minh, mẹ cũng sẽ không nói mạnh miệng, lời nói khách sáo. Hiện nay mẹ đặc tội với người ta, người đó là Liễu Trân Trân, là em gái cùng cha khác mẹ với mẹ. Hai chúng ta nhìn nhau không vừa mắt, hôm nay mẹ còn làm trò khiến cho cô ta mất mặt với rất nhiều người, nếu nhìn cá tính châm chọc của cô ta, khẳng định cô ta sẽ nghĩ biện pháp trả thù mẹ. Đối với mẹ, cô ta không có cách nào, cho nên cô ta hoàn toàn có thể lấy hai người các con làm mục tiêu báo thù mẹ.”

Trang Nhĩ Ngôn hai mắt rùng mình, cho nên mới nói hắn đi Liễu gia nhìn xem sao?

Thấy trong mắt hai người con đều tràn đầy ngưng trọng cùng lo lắng, Liễu Chân Nhã vui mừng nói: “Bây giờ biết mẹ vì sao lại lo lắng cho các con như vậy đi?”

Noãn Noãn và Giang Thành ngẩng đầu trăm miệng một lời nói với Liễu Chân Nhã: “Mẹ, về sau không có mẹ bên cạnh, chỗ nào chúng con cũng không đi.”

Ra khỏi thuật quán, ba mẹ con tính đi bộ một khoảng, thuận tiện thưởng cảnh tuyết ban đêm.

Khi qua chợ quảng trường trung tâm, ba mẹ con phát hiện quảng trường đèn đuốc sáng trưng, người chen chúc vô số, đủ mọi màu sắc.

Lạnh như thế này, không nằm ở nhà chui vào ổ chăn ấm áp lại tụ tập ở trên quảng trường làm gì?

Đi vài bước, ngửi được trên quảng trường truyền đến mùi thức ăn nướng, ánh mắt ba mẹ con đồng thời sáng ngời, đêm tuyết ăn đồ nướng, đỡ thêm lại giữ ấm!

Trong tiếng than thở “ba quý tham ăn” của Trang Nhĩ Ngôn, ba mẹ con chạy chen vào quảng trường nhón nháo.

Có vài gian đồ nướng, Liễu Chân Nhã kéo Noãn Noãn và Giang Thành đứng trước một gian đồ nướng cách bọn họ gần nhất, “Tôi muốn cánh gà, lạp sườn, cá nướng, sườn, đậu da, cải trắng, súp lơ, mỗi thứ ba phần.” Liễu Chân Nhã một hơi chỉ vài món nướng, đồ ăn hơi ít, bằng không cô còn có thể kêu thêm.

“Yes sir, món đã gọi tôi nhớ kỹ, hơi nhiều người, xin chờ một chút.” Bà chủ nướng đồ lưu loát đáp, hai tay vội vàng càng không ngừng trở đồ nướng trên vỉ.

“Bà chủ, đồ chúng tôi gọi sao còn không có? Chúng tôi đã đợi hơn nửa tiếng.” Bên cạnh đã có người không kiên nhẫn thúc giục.

“Sắp rồi, sắp rồi, lập tức là xong rồi. Lãng Xuân, mẹ lại nướng xong mười lăm phần, con lại đây nhìn xem là vị khách ấy, nhanh đưa qua đi.” Bà chủ hướng về bên phải kêu một tiếng, tiếp theo lại cúi đầu vội làm.

“Đến đây.” Bên phải truyền đến một tiếng đáp cứng nhắc.

Quay đầu hướng bên phải nhìn lại, Liễu Chân Nhã cứng họng, Lãng Xuân, không phải là Lãng Xuân mà cô nghĩ tới chứ?

Bóng người đến gần, Liễu Chân Nhã há to mồm, thật đúng là Lãng Xuân mà cô nghĩ tới. Người này rất cuộc có bao nhiêu tình lực a, buổi tối dạy mấy đứa nhỏ tiểu học, sơ trung, buổi sáng đưa báo, đưa sữa, thứ bảy, ngày cuối tuần làm thêm ở cửa hàng, hiện tại buổi tối chín mười giờ lại tình cờ thấy hắn bán đồ nướng, rồi cuộc hắn làm thêm bao nhiêu công việc vậy? Rồi cuộc hắn cần bao nhiêu tiền?

Tiêu Lãng Xuân cũng nhìn thấy Liễu Chân Nhã ngơ ngác đứng ở bên quán nướng, có điểm ngoài ý muốn, có điểm buồn cười, bộ dáng cô như vậy là nhìn thấy cái gì bất khả tư nghị sao? “Liễu Chân Nhã, đến ăn đồ nướng? Muốn ăn cái gì, tôi mời khách.”

Liễu Chân Nhã chưa hoàn hồn, Noãn Noãn nhu thuận lập lại món ăn Liễu Chân Nhã gọi một lần.

“Mọi người chờ một chút, một hồi là xong rồi.” Tiêu Lãng Xuân đem mấy món bà chủ nướng xong bỏ vào trong mâm đi đến một cái ô đồ chót.

Liễu Chân Nhã ngơ ngác nhìn hình ảnh kia bận rộn trong đám người, cuối cùng kéo khóe miệng cảm thán nói: “Thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng a.”

Trang Nhĩ Ngôn ở giữa không trung vẽ mặt tìm tòi nghiên cứu, gần đây tựa hồ thường xuyên cùng người này gặp mặt nhỉ?

“Noãn Noãn và Giang Thành mới tan học sao?” Tiêu Lãng Xuân cước bộ nhẹ nhàng trở về, thuận tay ở một bên bếp rót ba chén canh gừng nóng hầm hập cho ba mẫu tử Liễu Chân Nhã, “Uống chén canh bổ thêm chút nóng, giải hàn.”

Liễu Chân Nhã không khách khí nhận uống một ngụm, ngọt ngào, còn mang theo nhẹ nhẹ vị gừng, ừ, thực giải hàn, “Ừ, chúng tôi mới tan học. Lớp trưởng đại nhân, anh một ngày vừa dạy thêm vừa bán đồ nướng, anh đều không cảm giác mệt sao?” Thời điểm Cốc Tuyết vắt vắt nhất bất quá là buổi sáng tám giờ lên núi làm việc, buổi chiều bảy giờ xuống núi, nhưng trung gian tốt xấu mệt mỏi là có thể nghỉ ngơi, cũng không giống như Tiêu Lãng Xuân ở ngày tuyết lớn đi làm khắp nơi nha...

“Cháu gái là bạn học của Lãng Xuân nhà tôi sao?” Bà chủ ngẩng đầu nở nụ cười với Liễu Chân Nhã, lộ ra dung mạo tang thương, “Khó được nhìn thấy bạn học của Lãng Xuân, ha ha, cháu gái tên là gì?”

“Chào dì, cháu gọi là Liễu Chân Nhã, là bạn học cùng lớp của Tiêu Lãng Xuân, cũng là ngồi cùng bàn với hắn.”

“A, cháu chính là bạn nữ hảo tâm đưa tôi khăn quàng cổ cùng bao tay nha.” Nụ cười trên mặt bà chủ rất sâu, nụ cười làm huyết thái dương bám cái trán giữ nếp uốn thật sâu, “Cháu gái, cảm ơn khăn quàng cổ cùng bao tay của cháu, buổi tối tôi đeo chúng ra quán, khi dọn quán cũng áp áp hơn.”

“Không cần khách khí, có thể sử dụng là tốt rồi.”

Đang chờ Tiêu Lãng Xuân và bà chủ nướng đồ ăn, một sạp kế bên truyền đến một tiếng ồn ào.

“Người, người này nướng mỗi loại năm phần cho tôi, nhanh nướng cho tôi, tôi đang vội.” Liễu Chân Nhã cảm thấy thanh âm này có điểm quen thuộc, chính là ai ta?

“Này này, cô chen ngang.” Trong đám người tiếng động chính nghĩa lập tức vang lên.

“Ai chen ngang? Con mắt nào của anh thấy tôi chen ngang?” Xa xa cách đám người, Liễu Chân Nhã có thể nghe ra cô gái đang nói đắc ý và khinh miệt, “Tôi lập tức mua nhiều đồ nướng như vậy, ông chủ nên cho tôi nhiều ưu đãi.”

“Cô, cô gái này sao lại thế này? Chúng tôi so với cô tới trước ít nhất nửa tiếng, tại sao cô lại xếp hàng phía trước?”

“Chính vậy, phẩm chất cô em này đều đi nơi nào rồi? Chúng tôi ở giữa tuyết hơn nửa tiếng đến bây giờ cũng còn ngoan ngoãn chờ, cô lại muốn chen ngang?”

Một đám người người một lời tôi một câu chỉ trích cô gái không theo trật tự công cộng, Liễu Chân Nhã muốn nhìn một chút là cô gái nào khiến cho nhiều người tức giận như vậy, lách trong đám người nhìn xem, nháy mắt liền hối hận, làm sao lại có chuyện tốt như vậy đây, kết quả là thấy một người không muốn gặp.

“Em biết cô bé kia?” Trang Nhĩ Ngôn nhướn mày nhìn sắc mặt khó coi giống như nuốt phải ruồi bọ của Liễu Chân Nhã.

“Liễu Trân Trân.” Liễu Chân Nhã oán niệm từng chỗ Liễu Trân Trân đang đứng, sau đó quay đầu lại chỗ Liễu Trân Trân, nhướn mày nói với Tiêu Lăng Xuân: “Tôi không ăn đồ nướng nữa, bằng không đợi lát nữa mà gặp phải nó, tôi sợ chúng tôi nhịn không được ở quảng trường đánh đấm.”

Tiêu Lăng Xuân trong mắt hiện lên ý cười, “Không có việc gì đâu, cô ta hẳn là sẽ lập tức rời đi.”

“Tại sao khẳng định như vậy?”

“Da mặt Liễu Trân Trân còn không có dày bị nhiều người chỉ trích như vậy mà thờ ơ.” Tiêu Lăng Xuân dùng cằm chỉ đám người đỏ mặt bắt đầu tức giận.

Liễu Chân Nhã sửng sốt, sau đó buồn cười lắc đầu, cũng là đứa ngốc mới chọc nhiều người tức giận. Ủ, xem ra, Liễu Trân Trân chính là con ngốc rõ đầu rõ đuôi.

Quả nhiên, bị người chỉ trích vài câu, tính tình đại tiểu thư Liễu Trân Trân lập tức phát tác, từ trong túi xách trên vai lấy ra một chồng giấy màu đỏ đối với đám người đặc ý nói: “Các người, người nào xếp hàng phía trước tôi, tôi dùng số tiền này mua vị trí, đủ chưa?”

Liễu Chân Nhã che mặt quay đầu, đại tiểu thư Liễu Trân Trân rốt cuộc là làm sao mà bình an lớn được như vậy? Còn có Liễu Kiến Thành và bà mẹ kế kia, chẳng lẽ bọn họ kỳ thật không yêu đứa con gái này, cho nên mới đem dạy cô ta trở thành hung đại ngốc ghê tởm như vậy?

“Trước giờ chỉ ở trên máy tính mới nhìn thấy cái gì gọi là con nhà giàu có dùng tiền đập người, không thể tưởng tượng được đêm nay còn có vận khí thấy xuất hiện ở đây.” Tiêu Lăng Xuân ôm ngực châm chọc nói, cuối cùng còn ngẩng đầu, miệng dị thường vui mừng nói với Liễu Chân Nhã: “May mắn cô không bị dạy thành bộ dáng đó.”

“Tôi đã tiêm vắc xin.” Như thế nào cũng không thể biến thành bộ dáng kém cỏi kia.

Nghe Liễu Chân Nhã nói, ánh sáng trong mắt Trang Nhĩ Ngôn, có nên nhắc nhở Liễu Liễu lúc trước cô cũng không ít lần làm việc dùng tiền đập người hay không? Tuy rằng bọn họ bị người khác dùng tiền đập trước, mới đồng dạng dùng tiền phản kích.

Chỉ chốc lát sau, Liễu Trân Trân bị mọi người áp cái danh hiệu “nhị thế tổ quần áo lụa là” phải xấu hổ rời khỏi quảng trường. Lực lượng quần chúng nhân dân thật lớn, đồng dạng, khi quần chúng nhân dân muốn dùng ngôn ngữ công kích người, thời khắc đó nói nhỏ cũng sẽ trở nên tương đương phản kích, Liễu Trân Trân đầu không lại số đông, chạy trốn chết.

“Liễu Liễu, bây giờ anh liền đi theo Liễu Trân Trân kia về Liễu gia.” Bị Liễu Chân Nhã có người ngoài không thêm để ý tới, Trang Nhĩ Ngôn nhảm chán, cuối cùng nhớ ra nhiệm vụ nhỏ mà trước đó Liễu Chân Nhã nhờ hắn, “Ăn đồ nướng xong liền bắt xe trực tiếp về nhà, biết không?”

Liễu Chân Nhã phát phát tay.

Quán đồ nướng làm ăn tốt lắm, Liễu Chân Nhã ở một bên chờ đồ nướng một bên cùng bà chủ và Tiêu Lăng Xuân nói chuyện phiếm.

“Lớp trưởng, quán đồ nướng nhà anh làm ăn không tồi, tại sao một ngày anh còn làm thêm nhiều việc như vậy?” Cô nhìn quán đồ nướng trước mặt trong chốc lát, ít nhất bà chủ cũng đã có hai mươi ba mươi đồng ghi sổ, như vậy tính tiếp, bán đồ nướng cả đêm lãi ròng ít nhất là một trăm đồng đi? Một ngày một trăm khối, một tháng tính chặt chẽ cũng có hơn hai ngàn, hơn hai ngàn đã là tiền lương một người dẫn chương trình, tại sao còn bắt Tiêu Lăng Xuân đem tất cả thời gian rảnh rỗi đều lấy ra đi làm công vậy?

“Thân thể bà ngoại tôi không tốt, bình thường chút tiền tôi và mẹ kiếm được ngay cả mua thuốc cho bà cũng không đủ.” Tiêu Lăng Xuân đem tình huống cơ bản của nhà hắn đều nói cho Liễu Chân Nhã, cho nên cũng không để ý đem bí mật cuối cùng ấy đều nói cho cô.

“Bệnh gì?”

“Bà ngoại nó bị ung thư, bây giờ chúng tôi cũng chỉ là nghĩ biện pháp kéo dài thời gian cho bà.”

Giọng nói của bà chủ trôi nổi, trong hai mắt khô cạn tràn đầy dấu vết năm tháng lưu lại cùng đau xót, rồi cuộc cũng lưu lại không ra nước mắt.

Nhớ tới Tiêu Lăng Xuân có nói qua mẹ hắn cũng là chưa kết hôn mà sinh con, nhìn người đàn bà trước mắt này già nua tựa như năm sáu chục tuổi, Liễu Chân Nhã hít một hơi thật sâu, tuy rằng nói nghịch cảnh sinh ra nhân tài, nhưng ông trời cũng khảo nghiệm Tiêu Lăng Xuân quá nhiều.

Sau khi tạm biệt Tiêu Lăng Xuân, Liễu Chân Nhã và hai đứa bé trầm mặc trở về biệt thự.

Ở trong phòng tắm khi giúp hai đứa bé tắm, Noãn Noãn đột nhiên nói: “Mẹ, trong núi lớn của Noãn viên có rất nhiều dược liệu, nói không chừng có thể chữa ung thư.”

Bôi một đồng bột sữa tắm lên đầu Noãn Noãn, Liễu Chân Nhã cười cười nói: “Được, tắm rửa cho các con xong, mẹ sẽ vào Noãn viên tìm Tiểu Mật hỏi một chút xem.”

Sáng sớm hôm sau, Liễu Chân Nhã cầm hai hộp dược liệu quý hiếm đi tới trường học, cất kỹ túi xách tính cùng Tiêu Lăng Xuân nói chuyện trị chứng ung thư của bà ngoại hắn, vừa ngẩng đầu lại bị vết xanh đen trên mặt hắn làm hoảng sợ, “Tiêu Lăng Xuân, đêm qua anh đánh nhau với người ta à?”

Nhất thời trên mặt Tiêu Lăng Xuân tràn ngập khí đen thật sâu, “Đêm qua gặp phải bà điên uống say, tôi hảo tâm công cô ta về nhà của ta cho tỉnh rượu, kết quả buổi sáng hôm nay vừa tỉnh lại đã đánh tôi mặt mũi bầm dập...”

“Phốc...” Liễu Chân Nhã che miệng lại, gắt gao nhin cười, nàng bội phục bà điên uống say kia, thủ pháp đánh người thật sự là rất có nghệ thuật. Mỗi bên mắt của Tiêu Lăng Xuân có vết xanh đen một cái lớn nhỏ không khác biệt lắm, mà vốn mắt to bởi vì hai vết bầm tím kia thành một cái khe hở hẹp; trái phải trên gương mặt có dấu ngón tay tương xứng; một vòng mũi cùng miệng phồng chùng cũng bị hung hăng đánh một quyền, bởi vì môi đều sưng giống như lạp xườn.

“Cô muốn cười liên cười đi, dù sao buổi sáng hôm nay từ lúc đưa sữa đến bây giờ, tôi đã bị vô số người giễu cợt qua.” Tiêu Lăng Xuân bất đắc dĩ nói, về sau không bao giờ nổi lên thiện tâm nữa, bằng không lần sau không biết sẽ bị đánh thành bộ dáng gì nữa. Nhưng nữ quỷ say rượu kia vũ lực rất dọa người, vóc dáng không cao hơn hắn, lại đem hắn đánh vô lực chống đỡ, làm một người nam nhân, thật sự là rất mất mặt.

“Phốc... Ha ha ha...” Liễu Chân Nhã rốt cục nhin không được ôm bần cười.

“Oa ha ha, lớp trưởng, anh đây là hóa trang gì thế? Gấu mèo sao, thật mắc cười a...” Giản Phán mới vừa buông túi sách liền nhìn thấy bộ dáng khôi hài của Tiêu Lăng Xuân, lập tức gia nhập đội ngũ cười rần của Liễu Chân Nhã.

Trong chốc lát, bạn cùng lớp càng ngày càng đông, mọi người nhìn thấy bộ dạng của Tiêu Lăng Xuân đều là trước sững sốt, sau đó cười to...

Trầm mặc, ổn trọng hơn mười năm, bạn học Tiêu Lăng Xuân, duy nhất hôm nay đã đem mặt mũi mười mấy năm làm mất hết!

48. Chương 48

Liễu Chân Nhã tan học, không có việc gì liền nhìn vết thương trên mặt Tiêu Lăng Xuân cười trộm, cười đến Tiêu Lăng Xuân thẹn quá thành giận, “Cô đã cười cả một ngày, miệng không mỏi sao?”

Liễu Chân Nhã như có chuyện lạ xoa cằm, “Thật là có chút mỗi, anh không nói tôi cũng không cảm thấy được.”

Tiêu Lăng Xuân chán nản, có cô gái vô lại như vậy sao?

Vẫn duy trì một ngày tâm tình vui vẻ, Liễu Chân Nhã khoe miệng mang ý cười tan học về nhà. Trên đường về nhà lại nhận được một cuộc gọi đáng mừng, xe mua hồi tháng mười ngày mai sẽ đưa đến nhà, ha ha, cái này chính là phương tiện đưa đón Noãn Noãn và Giang Thành.

Về nhà đem túi sách ném ở trên ghế sa lon, nhìn cái túi sách màu đen lẳng lẳng nằm ở trên ghế sa lon, vẻ mặt Liễu Chân Nhã nháy mắt cứng ngắc. Xem ra hôm nay lo cười nhạo Tiêu Lăng Xuân đến xuất thần, đã quên đem được liệu chữa bệnh chuẩn bị cho bà ngoại hẳn. Đen mặt một hồi, Liễu Chân Nhã vỗ ót, quên đi, mất thời gian một ngày cũng không sao, ngày mai đưa cho hẳn cũng vậy, hiện tại nên đưa hai đứa bé đi học võ.

Trên đường đi thuật quán, Liễu Chân Nhã báo tin tốt sắp có xe chạy cho hai đứa con, hai đứa bé cũng hưng phấn hai mắt sáng lên, rốt cuộc bọn chúng có thể tự do tự tại ngồi xe của nhà mình.

“Mẹ, sao hôm nay không có nghe thấy giọng nói của chú Trang?” Noãn Noãn tò mò hỏi tin tức của Trang Nhĩ Ngôn. Từ khi Trang Nhĩ Ngôn đến Liễu gia, tuy Liễu Chân Nhã nói rõ quy định không cho hẳn xông loạn phòng người khác, nhưng trên thực tế hẳn vào phòng của Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành như vào chỗ không người. Đặc biệt mỗi buổi sáng, hẳn sẽ đứng giờ bay vào phòng bắt bọn họ dậy rèn luyện, đem thời gian so với đồng hồ báo thức còn chuẩn hơn. “Sáng hôm nay con là bị đồng hồ báo thức đánh thức nên có điểm không quen.” Bình thường cũng đã quen con ma Trang làm chuông báo.

“Vâng, sau khi con tan học về nhà cũng không có nhìn thấy ông ở biệt thự.” Giang Thành lên tiếng phụ họa, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia phức tạp, tình cảm của bé đối với Trang Nhĩ Ngôn thực phức tạp. Trước khi Trang Nhĩ Ngôn chưa xuất hiện, Giang Thành đối với cái từ “cha” này hoàn toàn không có cảm giác, bé không cảm thấy trong cuộc đời của bé và mẹ cùng chị phải có cha tồn tại; sau khi nhìn thấy Trang Nhĩ Ngôn bé hận không thể để ông vĩnh viễn biến mất không thể nhìn thấy nữa vì thực xin lỗi với thù của mẹ, cũng bởi vậy mỗi lần chỉnh ông đều không lưu tình chút nào, nhưng cả ngày hôm nay không phát hiện được bóng dáng bay bổng của ông ở trong biệt thự, trong lòng bé lại rất không yên...

“À, chú ấy à, đêm qua chú giúp mẹ đi làm một chuyện nho nhỏ.” Đã đi ra ngoài một ngày một đêm cũng nên trở lại rồi. Cúi đầu nhìn hai đứa bé kia như đang nhũu mày suy nghĩ, Liễu Chân Nhã nhìn không được nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn non mềm đáng yêu của bọn chúng, “Thật sự chỉ là một chuyện rất nhỏ, đối với chú ấy không có nguy hiểm. Đêm qua khi các con chuyên tâm ăn đồ nướng thì chú ấy rời đi, phỏng chừng tối nay về nhà là có thể nhìn thấy chú ấy.”

Lông mày Noãn Noãn và Giang Thành tức thì giãn ra, trong mắt đều hiện lên nét thả lỏng.

Liễu Chân Nhã nhìn mà bật cười, một phen kéo bé Giang Thành vào trong lòng, “Giang Thành, thực lo lắng cho ba ba của con?”

Giang Thành miệng nhếch lên, quay đầu, “Mới không có, ông có cái gì đáng giá cho con lo lắng?”

Lúc nói chuyện, taxi vừa vặn chở ba người tới cửa thuật quán, Liễu Chân Nhã thuận thể ôm Giang Thành xuống xe, “Thằng nhóc con mạnh miệng.” Buông Giang Thành, hai tay một trái một phải dắt bé và Noãn Noãn đi vào trong thuật quán, “Noãn Noãn, Giang Thành, mẹ cũng không ngại các con gọi chú ấy là ba ba, nói thật, kỳ thật trong lòng các con đã muốn thừa nhận chú ấy đi?”

Khi Trang Nhĩ Ngôn biến thành quỷ mới tới biệt thự Liễu gia, dịch ý của Noãn Noãn và Giang Thành, đặc biệt là Giang Thành, đối với Trang Nhĩ Ngôn chỉ thiếu điều không hóa thành chữ to khắc vào trên trán bọn chúng. Một thời gian ngắn ở chung, Noãn Noãn đã xem Trang Nhĩ Ngôn thành trưởng bối, có vấn đề gì cũng đi thỉnh giáo hẳn, tâm sự bé con cũng sẽ nói với hẳn; Giang Thành đến giờ vẫn thường lấy thập tự giá đào mộ dọa Trang Nhĩ Ngôn, rãnh rỗi không làm gì liền khiêu khích Trang Nhĩ Ngôn đấu võ mồm với bé, nhưng mỗi khi Trang Nhĩ Ngôn dạy Noãn Noãn một ít đạo lý xử sự, thái độ làm người, bé đều làm bộ như không chú ý vênh tai nghe lén, trong lúc không tự giác, mắt bé nhìn Trang Nhĩ Ngôn mang theo sùng bái và thân cận, chỉ là thằng nhóc này còn không tự biết thôi...

“Dạ, chú Trang rất tuyệt, chú hiểu biết rất nhiều thứ. Biết nói bốn tiếng trung, anh, nhật, pháp, biết quyền đạo và nhu đạo, còn có thể dùng súng, quan trọng nhất là chú Trang còn dạy con dùng thái độ khác nhau đối mặt với những người khác nhau như thế nào.” Khóe môi Noãn Noãn nhếch lên tia đắc ý, thời gian gần đây nhờ chú Trang dạy, mấy đứa nhỏ trong trường học thường ghen tị bé, nói mẹ là đàn bà hư, mà bé là một đứa con nít không có ba đều bị bé thu thập thành dễ bảo, vừa nhìn thấy bé liền hận không thể đi lên ôm lấy bé nói một tràng trung thành.

Giang Thành mím môi phần nộn không nói, bé thực rất không muốn thừa nhận Trang Nhĩ Ngôn tồn tại làm cho bé nhận thấy rõ bé vẫn là một đứa nhỏ không có năng lực gì. Bé không có khí thế của Trang Nhĩ Ngôn cho dù biến thành quỷ cũng có thể làm người ta cảm thấy sợ, không có cái lưỡi dẻo của ổng có năng lực xảo biện như vậy, không có đại nghĩa và sức lực của ổng... Ai, ba tuổi cùng mười tám tuổi, chênh lệch tất nhiên to lớn như thế.

“Cùng chú ấy ở chung thật tốt, chậm rãi ép khô toàn bộ năng lực của chú ấy.” Liễu Chân Nhã cổ vũ hai đứa bé tiếp cận với Trang Nhĩ Ngôn, hẳn có thể trong lúc bị Nhâm Phong Thanh cố ý làm khó dễ tra được nguyên nhân cái chết của mẹ Trang, sau đó bình an trở lại, cuối cùng còn búng toàn bộ Trang thị... Tuy rằng Trang Nhĩ Ngôn chỉ có mười tám tuổi, nhưng Liễu Chân Nhã cảm thấy những gì hắn trải qua và kiến thức của hắn theo kịp người bốn năm chục tuổi, Noãn Noãn và Giang Thành thường đi theo hắn học hỏi tuyệt đối chỉ có chỗ tốt không có chỗ xấu.

Noãn Noãn và Giang Thành một cười tủm tỉm một dựa cửa không lên tiếng gật đầu với Liễu Chân Nhã.

Người một nhà đều tự mình học xong lớp đàn dương cầm, lớp võ thuật lại thân thiết tay trong tay về nhà. Đi đến cửa nhà, ba mẹ con đồng thời bị đèn ô tô bỗng nhiên sáng lên làm lóa mắt.

“Hơn nửa tối rồi lại đi chơi nơi nào? Sắp đến mười giờ mới về nhà, có phải lại cùng đám hồ bằng cầu hữu kia của mày đi ra ngoài lêu lổng hay không?”

Trách mắng lạnh lùng xen lẫn khinh miệt làm Liễu Chân Nhã sững sốt, hí mắt nhìn bóng dáng cao gầy từ trong xe BMW màu đỏ đi ra, trong mắt hiện lên một chút giật mình, nguyên lai là bà ta, mẹ của Liễu Chân Nhã, Dương Chi Lan.

Dương Chi Lan mặc áo khoác da chồn dừng lại cách Liễu Chân Nhã hai ba bước, khi mắt đảo qua ba mẹ con Liễu Chân Nhã hiện lên chán ghét sâu đậm, “Theo ta trở về, ba của mày, còn có em trai của mày đều muốn trông thấy mày.”

Liễu Chân Nhã nghi hoặc nháy mắt mấy cái, “Trở về? Ba của tôi? Em trai của tôi?” Từng chữ trong lời nói của Dương Chi Lan cô đều hiểu, nhưng tại sao hợp cùng một chỗ cô nghe liền hoàn toàn không hiểu?

“Ừ, bọn họ muốn gặp mày, hiện tại liền theo ta trở về. Hai đứa bé này,” Dương Chi Lan chán ghét, khinh thường nhìn Noãn Noãn và Giang Thành, “Quên đi, cùng nhau đi, Dương gia cũng không thiếu phần cơm của hai đứa bọn chúng.”

Dường như đã hiểu ý tứ của Dương Chi Lan, “Bà nói trở về là chỉ quay về Dương gia? Ba của tôi là chỉ ba dương? Em trai của tôi là chỉ đứa con bà sinh sau khi ly hôn?”

“Bằng không mày còn có ba và em trai khác sao?” Dương Chi Lan làm như ngại cùng Liễu Chân Nhã nhiều lời thêm một câu đều là dư thừa, biểu tình dị thường không kiên nhẫn, “Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì, nhanh lên xe, thời gian của ta rất quý giá.”

“Em trai thì không có, nhưng tôi còn có một người ba ruột đi? Chồng hiện tại của bà thì tôi nên gọi là ba dương, chú hoặc là bác.” Liễu Chân Nhã sâu sắc cảm thấy Liễu Kiến Thành, Dương Chi Lan đúng thực là cha mẹ cực phẩm, cực phẩm kém, đồng thời cảm thấy vì Liễu Chân Nhã đã mất thật không đáng giá, cha mẹ như vậy có cái gì đáng cho Liễu Chân Nhã làm ra nhiều chuyện hoang đường như vậy khiến cho bọn họ chú ý, cuối cùng còn tự sát? Nghĩ đến linh hồn đã mất đi, Liễu Chân Nhã khi nói chuyện tự nhiên cũng mang theo đậm nhạt, “Dương phu nhân, thời gian của bà đã quý giá, như vậy tôi cũng không chậm trễ thời gian của bà, mời trở về, tạm biệt, không bao giờ gặp lại.”

“Liễu Chân Nhã, mẹ nói mày cũng không nghe sao?” Giọng nói của Dương Chi Lan đột nhiên nâng cao, ở đêm tuyết mùa đông có vẻ phá lệ bén nhọn, trong mắt tràn đầy toan tính và tức giận, không hề nghĩ tới

Liều Chân Nhã sẽ cự tuyệt trở về với bà.

“Mẹ?” Liều Chân Nhã cười khẽ, thanh âm bình thản không mang theo chút nhân tình, “Dương phu nhân, năm nay bà hẳn là không đến bốn mươi tuổi đi, tại sao liền già còn si ngốc đã quên từ ba năm trước đây đã đăng báo cắt đứt quan hệ mẹ con với tôi?”

Trong mắt Liều Chân Nhã hiện lên một chút trào phúng không thể nhận ra, vì sao muốn gặp cô, sợ là giống với Liều Kiến Thành, chủ ý muốn đem cô trở thành công cụ liên hôn đi? Bất quá, ý tưởng của mấy người này thật đúng là thiên kì bách quái, Liều Kiến Thành và Dương Chi Lan dựa vào cái gì nghĩ đến đón cô trở về thì cô nên mang ơn? Chớ nói chi là Dương Chi Lan vẫn dùng thái độ thi ân trên cao nhìn xuống như vậy, tuy rằng cho dù Dương Chi Lan dùng là giọng điệu dịu dàng đi nữa, cô vẫn sẽ không chút do dự mà cự tuyệt.

Lại suy nghĩ một chút, Liều Chân Nhã cũng hiểu được vì sao Dương Chi Lan vẫn cường ngạnh giống như trước đây, như khinh thường cô. Vốn là ngay từ đầu đã không thích cô, cho tới nay đều là dùng loại thái độ không kiên nhẫn này đối mặt với cô, vẫn xem cô như một sỉ nhục, ôm thái độ như vậy, Dương Chi Lan ở trước mặt cô làm sao lại có thể mềm mỏng được?

“Không phải mày vẫn muốn ta quan tâm mày sao? Theo ta quay về Dương gia, theo ta sẽ sửa họ Dương, ta sẽ làm một người mẹ đủ tư cách.” Dương Chi Lan thay đổi giọng điệu nói chuyện, nhưng vẫn không thay đổi cường ngạnh và bức hiếp.

Cái này không chỉ khiến Liều Chân Nhã, ngay cả Noãn Noãn và Giang Thành đều giận quá thành cười, “Không nhận ra nha bà cố nội, có mẹ như bà vậy tuyệt đối là bất hạnh to lớn trong thiên hạ, con của bà khẳng định sẽ giảm thọ hai mươi năm.” Giang Thành nói lời ác độc công kích, đồng thời còn không quên mang mặt mỉm cười, Trang Nhĩ Ngôn đã dạy, mặt mang mỉm cười mắng chửi người mà lại mắng chửi người không mang theo chữ thô tục mới là mắng chửi người cảnh giới cao nhất, chính là bé chặt chẽ nhớ kỹ.

“Bà cố nội, nhanh về nhà đi, giữa mùa đông lớn, người đầu óc không bình thường đặc biệt nhiều, nếu bà gặp phải sẽ không tốt.” Noãn Noãn đồng dạng không cam lòng yếu thế đả kích người xấu khi dễ mẹ của bé.

“Mày... Tụi bây!” Dương Chi Lan bị tức nói không ra lời. Dương Chi Lan là người thực kiêu ngạo thực bá đạo, nhưng gia giáo của bà không thể chê, cho nên bà không làm được bộ dạng của người đàn bà chanh chua chửi đổng, đồng dạng cũng không nói nên lời thô tục khó nghe để phát tiết tức giận, bởi vậy cuối cùng bị tức sắp phát bệnh tim cũng chỉ có bà.

“Dương phu nhân, hàn môn nhà nghèo, thứ cho không nhận tiếp đãi, xin bà hãy tự tiện.” Liều Chân Nhã xoay người kéo Noãn Noãn và Giang Thành vào cửa chính biệt thự, sau đó làm trò trước mặt Dương Chi Lan khóa bên trong cửa lại.

Thời gian thật sự không còn sớm, Liều Chân Nhã đỡ hai đứa bé ngủ xong như có điều suy nghĩ trở về gian phòng của mình. Công việc của Liều gia xảy ra vấn đề cần bán cô lấy tiền, Dương gia cũng đang nghĩ biện pháp như vậy sao? Không nên nha, Liều gia đánh chủ ý với cô là bởi vì toàn bộ gia tộc Liều thị chỉ có hai đứa con gái là cô và Liều Trân Trân, mà Liều Trân Trân lại hoàn toàn không có đầu óc, nhưng Dương gia làm sao không có con gái? Ông ngoại Dương gia ba trai một gái, ba đứa con trai đều có hai đứa con gái, ngoại trừ hai người con gái bác cả đã sớm kết hôn, con gái bác hai và bác ba, lớn cũng chỉ hơn cô ba bốn tuổi, nhỏ nhất cũng chỉ kém cô hai tuổi, Dương thị muốn liên hôn gì thì tìm một đứa con gái họ Dương so với tìm cô còn tốt hơn? Đây rốt cuộc là sao lại thế này?

Đang lúc trăm mối chưa giải được, Trang Nhĩ Ngôn xuyên qua cửa mà vào, “Liều Liều, anh đã trở về.” Nói xong lấy tư thế sói đói thấy dê béo nhào về phía Liều Chân Nhã.

“Có phải Liều Kiến Thành muốn dùng tôi để liên hôn hay không?” Đầu óc loạn thành một đoàn, Liều Chân Nhã lúc này vô tâm sữa đúng hành động sỗ sàng của Trang Nhĩ Ngôn, mặc hắn ôm cổ nàng xoay tới xoay lui.

“Đúng, đúng, bất quá không biết vì sao Liều Kiến Thành lại bỏ qua.” Theo Liều Kiến Thành một ngày, trái lại Trang Nhĩ Ngôn dò xét được một chút hành vi trái pháp luật của Liều thị, chuyện có liên quan tới Liều Chân Nhã cũng là ở giữa trưa sau khi Liều Kiến Thành gọi điện thoại cho tộc trưởng Liều thị nói Liều Chân Nhã không chịu quay về.

Liều Chân Nhã biết là hôm trước cùng Liều Trân Trân kia nháo lên đã có tác dụng, về sau đại khái là Liều Kiến Thành sẽ không lại nhớ tới cô. “Như vậy là tốt rồi, chỉ cần ông ta bỏ qua là tốt rồi, bằng không lấy lực lượng cá nhân của tôi cùng với cái gia tộc lớn như vậy đối kháng thật là có chút khó khăn. Trước đó khi về nhà, tôi đã gặp mẹ của tôi, bà cũng muốn tôi trở về, còn để cho tôi sửa thành họ Dương của bà, anh nói có phải Dương gia cũng tính cùng xí nghiệp nhà ai liên hôn hay không?”

Trang Nhĩ Ngôn suy nghĩ xong nói: “Có khả năng, nhưng như thế nào cũng không nên tìm tới em nha. Tuy rằng em và dì Dương không đến mức thù hận, nhưng hòa bình ở chung sợ là khó, như thế nào Dương gia cũng không nên tìm em, người trong lòng hoàn toàn không có là con gái Dương thị để liên hôn.”

Liều Chân Nhã thản nhiên nói: “Đây chính là chỗ tôi nghĩ không ra nha, lại nói mấy năm trước tôi nháo dữ như vậy, gia tộc hơi có chút mặt mũi cũng sẽ không chọn tôi làm con dâu, điểm ấy tôi còn tự mình hiểu lấy.”

“Đừng hạ thấp bản thân, những người đó chính là không biết em tốt thôi.” Trong lòng Trang Nhĩ Ngôn thật ra thấy may mắn khi Liều Chân Nhã có chút năm tháng hoang đường như vậy, bởi vì có chỗ bần đó, Liều Chân Nhã mới không cần tiếp tục sinh trưởng ở trong nước bần, mới có thể được sống tự do tự tại.

“Ai, phiền toái quá, tôi sợ kể tiếp Dương phu nhân sẽ thường xuyên tìm tới cửa hoặc là trường học.” Ngã xuống giường, Liều Chân Nhã nghĩ Dương Chi Lan không hành động tầm thường, “Biết rất rõ cho dù tôi theo như ý bà cùng người khác liên hôn, cũng sẽ không vì Dương thị nói chuyện, vì sao bà muốn nhận tôi về đây?”

Trang Nhĩ Ngôn không nói tiếng nào nằm ở bên cạnh Liều Chân Nhã, xuyên thấu qua thân thể của hắn có thể nhìn rõ sàng đan thêu hoa dưới thân hắn, thân thể của hắn càng ngày càng trong suốt.

Trong phòng mở hệ thống sưởi hơi, lúc này đang là thời gian ngủ, Liều Chân Nhã suy nghĩ một lát lập tức không tự chủ được nhắm mắt, hô hấp chậm rãi trở nên đều đều.

“Liều Liều, em đoán xem có phải bởi vì dì Dương biết chú Liều muốn nhận em về cho nên cố ý cùng chú Liều làm như vậy hay không? Em nghĩ đi, dì Dương và chú Liều vẫn hận thù lẫn nhau như vậy, lần này Liều thị gặp nạn không phải là cơ hội tốt để kích chú Liều sao? Anh cảm thấy dì Dương chính là cố ý, dì ấy sợ em thực bị chú Liều nhận về giải nguy cho Liều thị, cho nên cũng lập tức phải sửa họ, đưa em quay về Dương gia. Dì ấy rất hiểu tâm lý dẫn dắt của em, biết em muốn được cha mẹ yêu, biết em không bỏ được cha mẹ, như vậy cơ hội chú Liều muốn nhờ em khôi phục Liều thị liên hoàn toàn không có.”

Đợi thật lâu không được Liều Chân Nhã hồi âm, Trang Nhĩ Ngôn quay đầu nhìn mới phát hiện cô đang ngủ. Nghĩ muốn đắp chăn cho cô, hai tay lại nhiều lần xuyên qua mền, cầm lấy, buông đều là khoảng không.

Phiền muộn trong chốc lát, không muốn đánh thức Liều Liều âm ỷ đến giấc ngủ của cô, Trang Nhĩ Ngôn đứng dậy bay đến phòng của Giang Thành, vẫn là đến phòng bên cạnh quấy rầy thẳng con cho nó tỉnh tới đắp chăn ẹ nó, thuận tiện cùng nó thảo luận một chút biện pháp bảo hộ mẹ nó.

49. Chương 49

Sáng sớm, Liều Chân Nhã phát hiện Trang Nhĩ Ngôn và Giang Thành nói nhỏ thương lượng cái gì đó, trên mặt còn mang theo ý cười giảo hoạt, hỏi hai người bọn hắn, nhưng hai người lại càng cười đến càng thêm giảo hoạt như hồ ly.

Thấy một người một quỷ rõ ràng không có ý nói cho cô, Liều Chân Nhã bĩu môi, một hơi uống cạn sữa, đi ra ngoài, “Noãn Noãn, Giang Thành, mẹ đến trường, các con ở trong nhà chơi, đừng có chạy lung tung.” Thuận miệng còn dặn dò Trang Nhĩ Ngôn một câu, “Trang Nhĩ Ngôn, an toàn của hai đứa con giao cho anh.”

“Dạ, đã biết, con và chị sẽ không chạy loạn, chỉ chơi ở trong nhà.” Giang Thành ngoan ngoãn đáp ứng.

“Liều Liều, tan học trở về sớm một chút.” Trang Nhĩ Ngôn ân cần giống như cô vợ nhỏ tiễn chồng đi làm đưa Liều Chân Nhã ra cửa chính.

Khi rời nhà, Liều Chân Nhã quay đầu lại nhìn thoáng qua Trang Nhĩ Ngôn đứng ở cửa nhìn theo cô, người này trong khoảng thời gian này đều cùng Giang Thành thần thần bí bí kế hoạch chuyện gì đó, đáng tiếc hiện tại đang trong giai đoạn thi cuối kì, bằng không sẽ có thời gian tra khảo bọn họ.

Ai, rốt cục cũng sắp nghỉ đông, hai bé con được nghỉ trước chừng mười ngày so với cô, mỗi ngày nhìn thấy bọn chúng có thể ngủ thẳng đến khi tự nhiên tỉnh, trong lòng ngang dọc là hăm mộ vạn phần, đều là đi học, vì sao trung học phải học hơn tiểu học hơn mười ngày? Thật sự là chế độ giáo dục kỳ quái.

Vừa buông túi sách, Tiêu Lăng Xuân ngồi cùng bàn liền quan tâm hỏi han: “Sáng hôm nay thi toán, cô chuẩn bị thế nào rồi?”

“Hừ hừ, yên tâm, tuyệt đối sẽ không để cho anh dễ dàng đạt được học bổng đứng đầu.” Liều Chân Nhã thị uy trừng mắt, bạn học nửa năm cùng trải qua bốn năm lần thi tháng, thành tích hai người đều là bất phân thắng bại, nhưng mà vẫn kém hần một chút. Chế độ học bổng trung học có điểm biến thái, ví như chỉ có thường một vị trí đứng đầu, nhưng phải là đứng đầu cả năm. Liều Chân Nhã vì có được học bổng đứng đầu này cũng không tính nhường Tiêu Lăng Xuân, bạn bè là bạn bè, đồng tình là đồng tình, loại cuộc thi đánh giá thành tích học tập, kiểm nghiệm bản thân này kiên quyết không thể lừa gạt...

“A, chúng ta lại cùng muốn một chuyện.” Tiêu Lăng Xuân thần nhiên nhướn mày, xem như chấp nhận khiêu khích của Liều Chân Nhã, “Chờ xem, học bổng đứng đầu là do tôi quyết định.”

Liều Chân Nhã trừng mắt, cùng ánh mắt Tiêu Lăng Xuân giao nhau phát ra tia lửa “tung tóe ngàn dặm”.

Ngồi ở phía sau hai người, Giản Phán có chút hăng hái nâng cằm, đôi mắt to ngó ngó bên này, lại ngó ngó bên kia, chỉ chốc lát sau, hứng thú hiện lên ở đáy mắt, ha ha, vô luận như thế nào đều cảm thấy trong lúc này lớp trưởng cùng lớp phó... có gian tình. Trong học tập là đối thủ một mất một còn, trong cuộc sống lại quan tâm lẫn nhau, theo như chuyện ngôn tình chính là tình yêu học đường, thật sự là kết ra gian tình nha!

Cảm giác được ánh mắt nhìn trộm nóng bỏng không hiểu rõ sau lưng, lưng Liều Chân Nhã cùng Tiêu Lăng Xuân đồng thời cứng đờ, sau đó đồng thời đều tự dời đầu đi chỗ khác không nhìn ánh mắt nhiều chuyện của Giản Phán, tên kia đã xem chuyện tiểu thuyết đến tẩu hỏa nhập ma.

Im lặng trong chốc lát, Tiêu Lăng Xuân lại kéo khoe miệng nói với Liều Chân Nhã: “Bà ngoại tôi đã xuất viện, cảm ơn cô hỗ trợ.”

Nhìn đến nụ cười vạn vẹo trên mặt Tiêu Lăng Xuân, Liều Chân Nhã chỉ cảm thấy ghê rợn, “Cái kia, tôi nói này, nếu anh không có thói quen cười không cần phải cười, giống như bây giờ ngoài cười nhưng trong không cười thực dọa người. Về phần anh nói hỗ trợ, cho tới hôm nay thì thôi đi, anh đã nói lời cảm tạ tôi mười bảy lần, có phải có thể dừng rồi hay không?”

Tiêu Lăng Xuân khoe miệng vừa kéo, hần có tạ ơn nhiều lần như vậy rồi sao? “Cô giúp tôi một chuyện lớn như vậy, tôi cũng chỉ có nói vài tiếng cảm tạ với cô...”

“Lớp trưởng, Tiểu Nhã giúp anh việc gì thế? Anh muốn lấy thân báo đáp sao?” Một câu của Giản Phán không chỉ có làm cho Liều Chân Nhã cùng Tiêu Lăng Xuân xấu hổ, liên đới mấy bạn học cùng lớp chung quanh cũng mạnh mẽ quay đầu nhìn bọn họ.

“Ngồi yên, ngồi yên, bắt đầu cuộc thi.” Giám thị đi vào phòng gõ bục giảng.

Liều Chân Nhã cùng Tiêu Lăng Xuân nhìn nhau, không hẹn mà cùng hơi thở phào, giáo viên thật sự là làm mưa đúng lúc.

Khoảng chừng một giờ sau, Liều Chân Nhã đã làm xong bài thi cũng kiểm tra lại một lần, sau đó nộp bài thi, thu thập xong bút giấy trước tiên.

Nộp bài thi xong mới vừa ra khỏi phòng, phía sau truyền đến giọng nói của Tiêu Lăng Xuân, “Liều Chân Nhã, từ từ, cùng đi.”

Liều Chân Nhã quay đầu lại cười, “Anh cũng nộp bài thi trước?”

“Đề rất đơn giản.” Tiêu Lăng Xuân nhẹ nhàng băng quơ nói: “Cùng tôi đi nhà sách thế nào?”

“Mua sách? Được.”

“Tôi tính đi mua một chút sách bài tập về nhà làm. Trường của chúng ta, trình độ học sinh nằm trong mức thấp của các trường trung học thành phố, nếu chỉ trông cậy vào kiến thức giáo viên giảng và bài tập giáo viên cho, đến khi thi vào cao đẳng phỏng chừng không có người nào có thể đậu vào trường chính quy.”

Liễu Chân Nhã đồng ý gật đầu, ai bảo đó chỉ là một ngôi trường mới xây được một hai năm học đâu. “Vây đi thôi, tôi cũng đi nhà sách mua một số tư liệu.”

“Đúng rồi, bình thuốc chữa bệnh cô đưa bà ngoại tôi đã bị tôi cho bên ngoài.”

“Cho bên ngoài? Bệnh của bà ngoại anh đã khỏi hẳn rồi, hoàn toàn không cần bình thuốc kia nữa à? Tôi nói, anh cũng quá hào phóng, anh có biết bình thuốc kia giá trị bao nhiêu tiền hay không?” Về mặt Liễu Chân Nhã đau lòng, cũng là sau khi cô cho nước thuốc Tiểu Mật mới nói cho cô biết giá trị của bình thuốc kia, rõ ràng chỉ cần một hai giọt đã có thể chữa khỏi bệnh của bà ngoại Tiêu Lăng Xuân, kết quả dưới tình huống cô không biết chuyện tặng hẳn nguyên một lọ, mà hiện tại lại bị hẳn hào phóng cho bên ngoài, ô ô, cô mệt lắm!

“Bình dân không tội, mang ngọc có tội, thuốc linh nghiệm như vậy, cô cảm thấy bằng một Tiêu Lăng Xuân nho nhỏ như tôi giữ được sao? Ai bảo khi cô đưa thuốc cho tôi không chịu nói thật, một chút tôi cũng không biết thuốc kia có giá trị đến vậy. Khi tới bệnh viện tôi liền dứt cho bà ngoại uống một giọt, kết quả ngày hôm sau bà ngoại tôi đã có thể xuống giường đi lại, cuối cùng mới bị bác sĩ trong bệnh viện chú ý tới.”

Liễu Chân Nhã rơi lệ, cô chỉ biết là bình thuốc kia có thể trị bệnh, nhưng lại không nghĩ tới nó lợi hại như vậy, đều do Tiểu Mật, chính cô ta là một bảo vật, cũng không nghĩ tới cái khác cũng là bảo vật. “Cho thì cho đi, dù sao cho dù bọn họ đem nghiên cứu hay kiểm nghiệm hợp chất cũng không tra được thành phần thảo dược trong thuốc. Anh không có nói cho bọn họ biết bình thuốc kia là tôi cho anh chứ?”

“Cô cảm thấy sao?” Nói lời này Tiêu Lăng Xuân còn có một bụng oán khí. Buổi sáng hôm đó, hẳn giúp đỡ bà ngoại tập đi vài bước ở lối nhỏ, vừa vặn gặp phải bác sĩ trưởng tiến hành kiểm tra mỗi ngày, bác sĩ nhìn thấy bà ngoại đi được thiếu chút nữa mừng rỡ trông mắt ra, phải biết rằng bà ngoại hẳn đã nằm ở trên giường hơn nửa năm, sau đó về mặt liền cuồng nhiệt mà đẩy bà ngoại hẳn vào phòng quan sát. Từ trong phòng quan sát đi ra, khi bác sĩ tuyên bố tế bào ung thư trên người bà ngoại đang giảm bớt, hẳn chỉ biết thuốc Liễu Chân Nhã cho thực có tác dụng. Có tâm giấu diếm nguyên nhân bà ngoại biến chuyển tốt, nhưng bệnh viện khẳng định sẽ không để cho tư liệu sống nghiên cứu tốt như vậy rời đi, lại nói, tuyệt đối sẽ mang đến phiền toái cho Liễu Chân Nhã, cuối cùng Tiêu Lăng Xuân giao nước thuốc ra lại giấu đi lai lịch của nó, chỉ nói cho bọn họ biết nước thuốc đó là do một hòa thượng xa lạ cho hẳn.

“Hắc hắc, tôi cảm thấy anh sẽ không bán đứng tôi.” Trong lời nói của Liễu Chân Nhã bao hàm tin cậy đối với Tiêu Lăng Xuân, “Thế nhân sâm ngàn năm tặng cho nhà anh bồi bổ thân thể thì sao? Nó chưa mang đến phiền toái cho anh chứ?”

Tiêu Lăng Xuân bước nhẹ một chút, sau đó dường như không có việc gì đi về phía trước, “Ngày đó cô không chớp mắt đưa cho tôi một bình thuốc “bình thường”, một cây nhân sâm ngàn năm như đứa bé, khi đó đứa ngốc cũng biết phải giấu nhem đồ vật trân quý như thế.” Kết quả vẫn là lẫn lộn xem trân châu là cá mực, tùy tiện để lộ đồ vật quý hiếm chân chính.

“Bác sĩ bệnh viện không yêu cầu anh nói ra bộ dạng hòa thượng đó sao?” Liễu Chân Nhã tò mò hỏi, hai giọt nước thuốc có thể trị hết hoàn toàn bệnh ung thư, người có mắt khẳng định hy vọng được càng nhiều nước thuốc càng tốt.

“Yêu cầu, tôi tùy tiện nói đại tướng mạo, dù sao tôi cũng không biết, tìm được hay không là việc của bọn họ.” Tiêu Lăng Xuân nói rất không chịu trách nhiệm, “Tôi nói là sáng mấy hôm trước khi tôi đi đưa sữa gặp được lão hòa thượng đó. Lão hòa thượng lúc ấy vừa lạnh vừa đói, tôi liền tặng cho lão một chai sữa chua, lão liền cho tôi một cái bình nghe nói có thể trị bách bệnh. Tôi ôm tâm lý thử xem dứt cho bà ngoại tôi uống một giọt, ai ngờ nước thuốc kia thực sự có tác dụng... Tôi tùy tiện nói, tùy tiện bọn họ tin hay không, chỉ có tôi và cô biết lai lịch của nước thuốc, cho dù bọn họ điều tra tôi như thế nào đều là tra không ra được.”

Liễu Chân Nhã đối với Tiêu Lăng Xuân giơ ngón tay cái lên, “Thật sự là biện pháp trốn tránh thông minh. Bất quá, tôi cảm thấy anh là ngu ngốc đệ nhất thiên hạ, nước thuốc lợi hại như vậy anh liền không cho bên ngoài như vậy, nếu là tôi, nâng giá lên mấy trăm mấy ngàn vạn bán cho bệnh viện.”

Tiêu Lăng Xuân vuốt cằm thật sự suy nghĩ nói: “Cô nói thật đúng là mới để ý, ừ, chờ thi xong thử đi tìm viện trưởng bệnh viện kia.” Có tiện nghi không chiếm là đứa ngốc, “Thuận tiện còn có thể xem trình độ nghiên cứu của bọn họ đối với nước thuốc kia, xem bọn họ có thể chế tạo ra nước thuốc hay không.”

“Bọn họ không có khả năng chế tạo ra.” Liễu Chân Nhã khẳng định đáp, thành phần nước thuốc này là trên trăm loại linh thảo cộng thêm nước ngọc tích lũy ngàn năm trong mỏ ngọc của Noãn viên trộn lẫn tinh luyện mà thành, nếu bệnh viện bình thường có thể chế tạo ra nước thuốc thần kỳ như vậy, Noãn viên của cô cũng không cần tồn tại.

“Cô biết cách phối nước thuốc?” Tiêu Lăng Xuân bất động thanh sắc hỏi, nói thật hẳn cũng rất ngạc nhiên lai lịch chân chính của nước thuốc, không phải hẳn xem thường Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã tuyệt đối không có năng lực tự mình làm ra một lọ nước thuốc thần kỳ như vậy. Không biết là ai lợi hại như vậy, nghiên cứu chế tạo ra loại nước thuốc có thể trị liệu bệnh ung thư, nếu công bố phương thuốc ra ngoài, thì người bệnh ung thư trên thế giới sẽ được hưởng phúc.

“Không rõ lắm, nhưng tôi biết phần lớn thành phần trong nước thuốc là tinh hoa thực vật gần tuyệt chủng trên thế giới. Về phần tôi từ đâu được bình thuốc kia thì anh đừng hỏi nữa, đây là bí mật của tôi, tôi sẽ không nói cho bất luận kẻ nào. Lại nói với anh một lần nữa, bất luận là ai hỏi, cho dù là mẹ anh, bà ngoại anh, anh cũng không thể lộ ra nước thuốc là tôi cho anh... Lúc ấy tôi một lòng muốn giúp anh, nhưng không nghĩ tới người kia cho tôi một lọ nước thuốc nghịch thiên như vậy, ai, lần này sợ là mang đến tai nạn cho anh.” Sau, Liễu Chân Nhã đánh giá may mắn là lúc cô trộm đem nước thuốc và nhân sâm cho Tiêu Lăng Xuân, không có người thứ ba thấy, bằng không... Ai, làm việc vẫn là không đủ cẩn thận mà.

“Cô yên tâm đi, tôi biết chừng mực, biết nên nói như thế nào.” Tiêu Lăng Xuân cơ hồ nói như là thề với Liễu Chân Nhã, tất cả mọi người không phải là đứa trẻ, đương nhiên biết cái nào nên nói, cái nào không nên nói.

Liễu Chân Nhã và Tiêu Lăng Xuân cùng đi nhà sách tự mua tư liệu cần, đợi cho đến khi tính tiền, hai người nhìn nhau cười, hai người đều là mua sách học lớp 11.

Bởi vì nộp bài thi trước tiên, khi Liễu Chân Nhã về đến nhà còn chưa đến mười một giờ, đẩy cửa ra chợt nghe thấy tiếng cười của một quỷ hai đứa bé, còn có tiếng hưng phấn kêu gào của mấy con thú cưng.

“Đang đùa cái gì mà vui vẻ như vậy?” Liễu Chân Nhã nghĩ chắc Noãn Noãn và Giang Thành lại đang tiến hành trò chơi đại chiến.

“Liễu Liễu, em đã về rồi.” Trang Nhĩ Ngôn giống như cô vợ nhỏ nghênh đón anh chồng trở về nhà, cười đến ngọt ngào.

Nhìn vẻ mặt cười của Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã không kìm được rung mình một cái, “Đã nói n lần, nói chuyện đàng hoàng cho tôi, một người đàn ông mà nói chuyện ngọt ngào như vậy, có ghê tởm hay không?”

Mặt cười của Trang Nhĩ Ngôn nháy mắt biến thành mặt khóc, “Oa, Liễu Liễu, em lại ghét bỏ anh.”

“Mẹ, con đã giúp mẹ báo thù.” Giang Thành như con cọp nhào tới ôm chặt thắt lưng của Liễu Chân Nhã, vẻ mặt hưng phấn như muốn nói “khen con, mau khen con đi”.

“Giúp mẹ báo thù? Giúp mẹ báo thù gì?” Liễu Chân Nhã không rõ.

“Thời gian trước mẹ không phải vì ông Liễu, bà Dương làm phiền não sao? Giang Thành dùng một kế sách nhỏ làm cho bọn họ chó cắn chó, đại khái bọn họ vĩnh viễn sẽ không đến làm phiền mẹ nữa.” Noãn Noãn chậm rãi giải thích, trên mặt cười ôn ôn nhu nhu.

“Là anh đó, đây đều là công lao của anh, là anh dạy Giang Thành công phá hệ thống máy tính của tổng công ty Liễu thị, Dương thị, sau đó đem một ít tư liệu công ty hai nhà trao đổi... Ha ha, nghe nói Dương thị, Liễu thị đang đào góc tường của nhau.”

Trang Nhĩ Ngôn vốn đang hồi hận ồn ào nhảy đến trước mặt Liễu Chân Nhã, lộ ra vẻ mặt đang chờ đợi được khen giống Giang Thành như đức.

Nghe thế, cuối cùng Liễu Chân Nhã đã biết Trang Nhĩ Ngôn và Giang Thành trong khoảng thời gian này thì thâm cái gì, nháy mắt trong lòng vừa là cảm động vừa là chua xót, còn có khoái ý đã trả thù Liễu Kiến Thành, Dương Chi Lan, cũng sinh ra loại cảm giác nhẹ nhẹ không biết làm sao với Trang Nhĩ Ngôn, đủ loại tư vị đan vào cùng một chỗ làm cho lòng Liễu Chân Nhã phá lệ phức tạp, “Liễu thị cùng Dương thị sẽ không bị mọi người phá đến suy sụp đi?” Giang Thành có lẽ không có năng lực này, nhưng cô tin tưởng Trang Nhĩ Ngôn trăm phần trăm có thể.

Khóe miệng Trang Nhĩ Ngôn và Giang Thành gợi lên một tia cười gian, “Nhanh thôi, bọn họ bây giờ còn đang trên võ đài, lời dài chấm dứt công ty hai nhà liền xong rồi.”

Liễu Chân Nhã không nói gì nhìn trời, đứa bé nhà cô mới ba tuổi, dưới sự chỉ đạo của ba ba đã phá hủy hai công ty quý mô coi như tập đoàn lớn!

50. Chương 50

Thi xong thì được ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, Liễu Chân Nhã kêu to “Giải phóng” sau đó cùng hai đứa bé trong nhà bắt đầu chuẩn bị đồ tết. Nói đến mua đồ tết, Liễu Chân Nhã cùng hai đứa bé đều oán niệm nhìn chằm chằm Trang Nhĩ Ngôn. Trong Noãn viên có rau, có gà, có cá, có hoa quả, bọn họ vốn chỉ cần chuẩn bị một ít điểm tâm nhỏ cùng pháo hoa pháo trúc linh tinh. Nhưng Trang Nhĩ Ngôn mỗi ngày lượn lờ ở trước mặt, vì không để cho hắn nghi ngờ bại lộ sự tồn tại của Noãn viên, bọn họ không thể không giống trống khua chiêng đi mua các loại đồ tết, thật sự là vừa lãng phí thời gian lại lãng phí tiền tài.

Liên tục vài ngày chịu đủ ánh mắt oán niệm, Trang Nhĩ Ngôn có điểm không hiểu, hắn vẫn thật biết điều, không có đắc tội bọn họ mà.

Bởi vì bóng đèn lớn Trang Nhĩ Ngôn vẫn ở trước mặt, Liễu Chân Nhã không thể không đem hành động mua đồ tết vốn tính toán giả vờ giả vịt biến thành chân thật. Người trong nhà tuy rằng không nhiều lắm, lễ mừng năm mới cũng không cần thăm người thân, người khác cũng sẽ không đến nhà chúc tết, nhưng là lễ mừng năm mới, mong ước chính là cái không khí vui mừng, Liễu Chân Nhã cũng sẽ không bởi vì ít người mà làm lễ mừng năm mới qua loa đại khái, cứ như vậy, đồ cần phải mua liền mua.

Cầm trong tay danh sách đồ tết một nhà ba người cả đêm liệt kê ra, Liễu Chân Nhã quyết định lái xe đi mua đồ tết, bởi vì đồ cần phải mua thật sự hơi nhiều.

Mua thịt khô, mua gà vịt cá, mua pháo hoa pháo trúc... Cuối cùng còn bị Noãn Noãn, Giang Thành lôi kéo đi cửa hàng, mỗi người mua hai bộ quần áo mới, đến khi đồ vật cần đều mua đủ, chỗ ngồi phía sau chiếc xe Volvo xinh đẹp đã bị nhét chật ních đồ đồ lớn hàng hóa.

“Mua xong, chuẩn bị trở về nhà thôi.” Đóng kỹ cửa xe, Liễu Chân Nhã liền tính chở hai đứa bé thêm một con quỳ về nhà.

“Về nhà!” Giang Thành như một giọt nước mưa trơn từ ghế trước luôn ra ghế sau, sau đó thân hình nhỏ nhỏ an vị ở trên một đồng đồ ăn.

“Giang Thành, chỗ đó có chocolate chị thích ăn, em đừng có dè dặt đấy.” Thấy Giang Thành đặt mông ngồi ở trên một túi hàng, Noãn Noãn có chút hết hồn, chocolate nhập khẩu của bé nha, đó chính là đồ ăn vặt đêm ba mươi của bé, hỏng rồi thì không thể ăn đâu.

Giang Thành cười hắc hắc với Noãn Noãn, cái mông nhỏ dùng sức dè lên trên túi mua sắm một cái, “Chị, trong TV đều nói con gái không thể ăn nhiều đồ ngọt, bằng không sẽ béo phì.”

Mắt Noãn Noãn có chút đỏ lên, hơn phân nửa đồ trong túi mua sắm dưới đó đều là thức ăn vặt bé thích ăn mà! Ngược lại lại vô tình cười, “Hừ, em liền dè đi, không thể ăn thì đến lúc đó chị lại đi mua.”

Hai nhóc con ở trong xe đầu võ mồm, Liễu Chân Nhã nắm tay lái vui sướng chạy xuyên qua thành phố, có xe thật là tiện lợi nha, mua đồ cũng tiện, về nhà cũng tiện...

“Liều Liễu, chạy chậm một chút, trên mặt đất có tuyết, đường trơn.” Trang Nhĩ Ngôn ngồi nhẹ ở trên vai trái Liễu Chân Nhã, thấy Liễu Chân Nhã lái xe có chút mau, không khỏi kinh hãi đảm chiến lên tiếng nhắc nhở.

“Anh thật phiền, cũng không phải lần đầu tiên tôi lái xe, hơn nữa tốc độ lái xe của tôi không khác biệt mất chiếc xe khác có được hay không?” Học lái xe vài tháng, sau khi lấy xe mới về mỗi buổi tối đều đưa đón Noãn Noãn và Giang Thành, kỹ thuật lái xe của cô tuyệt đối qua được khảo nghiệm.

“Anh biết không phải lần đầu tiên em lái xe, nhưng đang là mùa đông, trên mặt đất nơi nơi đều là tuyết tan, lái chậm một chút an toàn hơn... Dừng xe, Liều Liễu, hình như anh nhìn thấy người quen.” Miệng tận tình khuyên bảo giáo huấn nháy mắt trở nên đứng đắn, Trang Nhĩ Ngôn nhìn cửa hàng bán sỉ phía trước mà trừng lớn mắt.

Liều Chân Nhã thuận theo dừng xe, nhìn sang, “A, đây không phải là Tiêu Lăng Xuân sao?” Nhìn bóng dáng kia ở trong đám người dỡ hàng hoá chuyên chở, Liễu Chân Nhã buồn cười lắc đầu, “Thật là một người không biết nghỉ ngơi.” Bệnh ung thư của bà Tiêu đã được chữa khỏi, quán nhỏ của mẹ Tiêu buôn bán cũng không tồi, nhưng Tiêu Lăng Xuân tựa như con quay không dừng được, không làm gì liền như cũ tìm việc làm kiếm tiền.

“Ai muốn nhìn thằng nhóc đó, ” bởi vì Liễu Chân Nhã vừa nhắc tới Tiêu Lăng Xuân lời liền mang ý cười, trong lòng Trang Nhĩ Ngôn rất không vui, Liều Liễu sẽ không thực coi trọng cái tên chất phác kia chứ? “Anh nói người quen thuộc chính là cái cô gái bên cạnh hần.”

Liều Chân Nhã lại nhìn sang, quả thật bên cạnh Tiêu Lăng Xuân có một cô gái xinh đẹp, Tiêu Lăng Xuân vội vàng không ngừng dỡ hàng hoá chuyên chở, cô bé kia cũng không ngừng nói cái gì đó với hần, trên mặt cô gái có nhần nạt tức giận, trên mặt Tiêu Lăng Xuân cũng có một tia không kiên nhẫn không dễ nhận ra. “Ha ha, lớp trưởng đại nhân cũng có cô gái xinh đẹp như vậy theo đuổi nha, tôi còn tưởng rằng cá tính của hần thì phải cô độc suốt đời chứ.”

Trang Nhĩ Ngôn quái dị nhìn Liễu Chân Nhã, “Liều Liễu không nhận ra cô gái bên cạnh hần là ai sao?”

“Không nhận ra, tôi nên biết sao?” Liễu Chân Nhã hí mắt nhìn thoáng qua cô gái với vóc dáng nhỏ xinh, khuôn mặt ngọt ngào, tóc dài quấn quýt rũ. A, hình như thực sự điểm nhìn quen mắt. Liễu Chân Nhã tìm tìm ở trong trí nhớ, rốt cục tìm được người có điểm tương đồng với cô gái đó, “A, có điểm giống Vương Cách Cách.”

“Không phải giống, chính là vậy.” Trang Nhĩ Ngôn khẳng định gật đầu, “Bất quá không phải nó đang học ở Sydney sao, tại sao lại trở về đây? Hơn nữa đã trở lại thế mà cũng không có tới tìm em.”

Một tay chống tay lái, một tay gãi gãi cái ót, Liễu Chân Nhã nhú mày nói: “Kỳ thật tôi và cô ta quan hệ bình thường, cô ta không đến gặp tôi là thực bình thường.” Nhưng thật ra cô rất hiếu kỳ tại sao Tiêu Lăng Xuân và Vương Cách Cách lại ở cùng nhau, xem bộ dạng bọn họ nói chuyện hiện giờ, tựa hồ không phải mới quen.

“Em và nó quan hệ bình thường?” Lời nói của Trang Nhĩ Ngôn che dấu không được nghi hoặc, “Em, anh, An Thành, Cách Cách không phải là bạn tốt sao?”

Liều Chân Nhã nhẹ nhàng nhún vai, “Dù sao không có tốt như anh tưởng tượng. Tôi và Phó An Thành, Vương Cách Cách là bởi vì anh mà trở thành bạn bè, anh vừa đi, tôi và bọn họ tự nhiên liền tan.” Nhớ tới nhiều chuyện trong trí nhớ đều là do Phó An Thành nghĩ ra, mà cô và Trang Nhĩ Ngôn xung phong, Vương Cách Cách thì ở một bên chế giễu... Liễu Chân Nhã âm thầm lắc đầu, Phó An Thành và Vương Cách Cách là hai tên quá âm hiểm.

Trang Nhĩ Ngôn nhú mày, trong quá khứ khi chơi chung với An Thành và Cách Cách, có nói Liều Liễu rất yếu đuối, một phần vì vô vọng tìm tình thương của cha, của mẹ mà đem mình biến thành sống không bằng chết, người như vậy không thích hợp làm bạn bè của bọn hần, chưa từng nghĩ rằng Liều Liễu cũng là bởi vì quan hệ với hần mà miễn cưỡng làm bạn bè với An Thành, Cách Cách.

“Liều Liều, em không thích An Thành và Cách Cách?” Trang Nhĩ Ngôn nhìn Vương Cách Cách phía trước bởi vì giận dữ đã đá đổ hộp giấy Tiêu Lăng Xuân xếp hàng hoàng, quay đầu lại hỏi Liều Chân Nhã.

“Đối với người nào mang một bộ mặt giả nhân giả nghĩa thật sự làm cho tôi thích không nổi. Tôi và anh đều đã làm rất nhiều chuyện sai, đối với cả hai chúng ta đều bị phá hủy tương lai, mà hai người kia khi còn nhỏ đã học tránh ở chỗ tối tính kẻ người, càng miễn bàn người mà bọn họ chân chính tính kẻ duy nhất chính là tôi.”

“Người duy nhất bị tính kẻ chính là em? Lời này là có ý gì?” Trang Nhĩ Ngôn khiếp sợ hỏi, đã có cái gì phát sinh mà hần không biết sao?

“Trước đây cũng là tôi rất ngu, cho nên mới hoàn toàn nghe theo kế hoạch của Phó An Thành. Phó An Thành là người thông minh như vậy làm sao lại không biết kế hoạch này của hần sẽ chỉ làm tôi cách cha mẹ tôi càng ngày càng xa? Ba người các anh, thanh danh hư hỏng nhất bất quá chỉ là “con cháu nhà giàu vô tích sự”, không giống tôi, hít thuốc phiện, mang thai, sẩy thai, tràn ngập cái loại thanh danh không tốt đều bị một mình tôi ôm đồm. Anh còn nhớ rõ có mấy lần anh nói cùng với tôi hành động, kết quả đều bị hần tìm lấy cớ đem anh ra khỏi tôi sao? Phó An Thành suy nghĩ nhiều biện pháp bôi đen tôi như vậy, muốn phá hư, đại khái chỉ là muốn làm cho tôi rời xa anh đi, hần đối với anh là thật tốt.”

Thấy Trang Nhĩ Ngôn bày một bộ dáng không thể tin được, Liều Chân Nhã cười cười rồi nói tiếp: “Đương nhiên, cái này hết thảy đều là theo tôi đoán, hoàn toàn không có căn cứ thực tế, cho nên hết thảy có thể đều là tôi lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.” Đó cũng là lời nói thật, năm đó mấy người Trang Nhĩ Ngôn, Phó An Thành xuất ngoại, cô sửa sang lại trí nhớ của Liều Chân Nhã trước đây, lại thêm khi đó mới từ Cốc Tuyết biến thành Liều Chân Nhã, cho nên nhìn bất luận kẻ nào bất cứ chuyện gì đều mang theo tám phần nghi kỵ, lúc này cũng là đột nhiên nhìn thấy Vương Cách Cách mới nhớ tới hoài nghi nửa thật nửa giả năm đó, “Anh cũng đừng nghĩ nhiều, thực ra đều là do tôi đoán.”

Trang Nhĩ Ngôn phiền não vuốt vuốt tóc, Liều Liều còn nói đừng nghĩ nhiều, hiện tại nói cho hần biết chuyện này rõ ràng là làm cho hần biến thành quỷ cũng không an lòng thôi.

“Đi thôi, về nhà.” Liều Chân Nhã một chút cũng không có hứng thú đi chào hỏi hay quen biết Vương Cách Cách, khởi động động cơ liền tính lái xe chạy lấy người.

“Nơi này cấm dừng xe, đem giấy căn cước và hộ chiếu của cô lấy ra cho tôi xem.” Một người mặc đồng phục cảnh sát giao thông gõ cửa kính xe.

“Tôi...” Liều Chân Nhã muốn giải thích với cảnh sát một tiếng, ngẩng đầu lại thấy là một người quen biết, “Triển đội trưởng?” Mặc đồng phục cảnh sát giao thông không phải là Triển Phi thì là ai? Nhưng tại sao từ cảnh sát hình sự lại biến thành cảnh sát giao thông? Chẳng lẽ hần phá án Trang thị chẳng những không được thăng chức ngược lại còn bị rớt chức?

“Liều Chân Nhã, là cô!” Thấy là Liều Chân Nhã, Triển Phi vốn không có biểu tình gì nhưng gương mặt coi là bình thản nháy mắt trầm xuống, “Nếu là cô, giấy căn cước và hộ chiếu tôi không cần nhìn.” Liều Chân Nhã còn chưa kịp cao hứng, Triển Phi nghiêm mặt nói: “Xuống xe cho tôi, còn chưa đủ mười tám tuổi liền dám lái xe chạy loạn, hơn nữa còn là giữa ngày trời tuyết lớn.”

Liều Chân Nhã khóe miệng co quắp, “Triển đội trưởng... Không, anh Triển, em đã đủ mười tám tuổi, có thể lái xe.”

“Đủ mười tám tuổi?” Triển Phi hướng về phía Liều Chân Nhã bắn qua một ánh mắt sắc như dao, “Không phải là cô đã quên tôi đăng ký sổ chứng minh nhân dân cho cô chứ?”

Liều Chân Nhã cứng họng, cô thật đúng là quên, “Anh Triển, còn vài tháng nữa em liền đủ mười tám, hôm nay anh coi như không thấy em được không? Sau khi về nhà, em sẽ để xe vào trong ga ra, chờ đủ mười tám tuổi mới lấy ra.”

“Đừng có nói nhảm nhiều như vậy, xuống xe cho tôi, xe của cô tạm thời tôi sẽ bảo quản, chờ cô đủ mười tám tuổi tôi sẽ đem xe trả lại cho cô. Cô yên tâm, tôi là suy nghĩ cho an toàn của cô, sẽ không mở trộm xe của cô đâu.” Triển Phi vẻ mặt không nề tình riêng, dùng ánh mắt ý bảo Liều Chân Nhã xuống xe.

“Anh Triển,” Liễu Chân Nhã đáng thương hề hề nhìn Triển Phi, “Em thề với anh, cam đoan với anh, hôm nay lái xe về nhà nhất định sẽ đợi đủ mười tám tuổi mới mang ra được không?”

Triển Phi bất vi sở động, “Tôi không tin cô nói.” Con bé này khi nói chuyện khi con mắt loạn chuyển, nhất định là bằng mặt không bằng lòng.

Giả bộ đáng thương đánh động người ý chí sắt đá không được, Liễu Chân Nhã nhụt chí, “Anh Triển, em mua một xe đồ tốt, Noãn Noãn và Giang Thành đang ở trên xe, em đem xe cho anh, chúng em về nhà như thế nào?”

“Chờ tôi một chút.” Triển Phi quay người ngoắc tay bắt một chiếc taxi màu xanh biếc, taxi dừng lại bên cạnh Triển Phi. “Bỏ đồ đạc của cô vào trong cốp xe taxi, cô, Noãn Noãn và Giang Thành lên xe về nhà.”

“Anh Triển...” Liễu Chân Nhã cầu xin nhìn Triển Phi.

“Cô không cần nói gì hết, nhanh lên xuống xe.” Triển Phi nói xong đã mở ra hai cửa trước sau của xe, ôm Giang Thành xuống xe đặt ở trên mặt đất sau đó giúp Liễu Chân Nhã xách mấy túi mua sắm ở ghế sau.

Liễu Chân Nhã bấu môi ôm Noãn Noãn không tình nguyện xuống xe.

Một mình Triển Phi đem đồ tốt Liễu Chân Nhã mua bỏ vào trong cốp xe taxi, “Tôi sẽ lái xe của cô đi cục công an, ngày cô đủ mười tám tuổi gọi điện thoại cho tôi đi lấy xe về, tôi cam đoan đến lúc đó hoàn trả xe nguyên dạng cho cô, hư hao một chút liền đền cho cô một chiếc mới tinh giống như đúc.”

Liễu Chân Nhã nhìn theo Triển Phi mở cửa chiếc Volvo màu đỏ của cô rồi đi, phỏng má với chiếc Volvo màu đỏ hòa lẫn vào dòng xe cộ quơ quơ nắm tay, “Tên bá đạo, anh đáng bị phạt từ cảnh sát hình sự xuống thành cảnh sát giao thông!”

51. Chương 51

Nỗi niềm không vui khi chiếc xe yêu bị tịch thu sau khi trở về nhà liền tan thành mây khói khi nhận được bưu phẩm đến từ Thành Đô. Ha ha, Lưu Úy gửi quà mừng năm mới qua bưu điện. Mở ra nhìn, Liễu Chân Nhã lại cười đến ánh mắt híp lại, đồ trong bưu phẩm tất cả đều là đặc sản Tứ Xuyên, khô bò, Lạp Xườn, thịt khô... Chỉ là khô bò cũng phân làm vài loại, nào là khô bò ngũ vị hương, khô bò cay, khô bò bóng, thịt bò Trương Phi, còn có chút đậu tằm, đậu cả vỏ, đồ chua lạ mắt, thật sự là cái gì cũng có.

“Noãn Noãn, Giang Thành, đến, ăn khô bò.” Liễu Chân Nhã cười ha ha quăng hai bao khô bò mắt lờn cặp mắt của Noãn Noãn và Giang Thành, “Chú Lưu các con còn gửi cả Lạp Xườn và thịt khô Tứ Xuyên, tối nay chúng ta ăn Lạp Xườn, thịt khô chưng với đậu phụ được không?”

“Được, được.” Noãn Noãn và Giang Thành một bên tước khô bò một bên gật đầu.

Trang Nhĩ Ngôn bay bay ở phía trên thùng, bên tai nghe thấy món ngon mà Liễu Chân Nhã nói, miệng thiếu chút nữa chảy nước miếng, quả nhiên biến thành quỷ vẫn là có nhiều thứ không tiện, tay nghề của Liễu Liễu a, đáng thương hần một ngum cũng không thưởng thức được.

Buổi tối, khi người một nhà đang ăn Lạp Xườn, thịt khô gửi đến từ Thành Đô qua bưu điện, Liễu Chân Nhã lại nhận được điện thoại của Triển Phi, nói là có thể giúp Ngọc Tấn Ngâm lo liệu giấy căn cước.

Liễu Chân Nhã vừa nghe, đầu tiên là cao hứng, sau là kỳ quái, “Không phải anh bị cắt chức? Bây giờ giúp chị Ngọc lo giấy căn cước sẽ không có vấn đề gì sao?”

Đầu kia điện thoại, Triển Phi bình tĩnh hỏi: “Tôi bị cắt chức? Tôi khi nào thì bị cắt chức sao tôi không biết?”

Chép miệng, Liễu Chân Nhã mang theo chút vui sướng nho nhỏ khi người gặp họa, nói: “Sáng nay không phải anh đang chỉ huy giao thông sao? Đồng phục cảnh sát giao thông nhìn qua rất đẹp nha.”

“Hôm nay bất quá là tôi giúp một người bạn cảnh sát giao thông trực ban, nghe như cô thực sư hy vọng tôi làm cảnh sát giao thông?”

“Ha ha, sao có thể chứ.” Liễu Chân Nhã cầm di động chợt dạ cười cười, “Anh khôn khéo như vậy, có tài năng, anh minh thần võ, làm cảnh sát hình sự rất hợp với anh, làm cảnh sát giao thông thì rất ủy khuất anh.”

“Hừ, vượt mong ngựa. Nhớ rõ, nói chị Ngọc kia của cô tới tìm tôi, tôi giúp cô ấy làm các loại giấy tờ có thể chứng minh thân phận cô ấy, còn cần cô ấy chụp tấm ảnh thẻ. Được rồi, tôi cúp đây.”

Liễu Chân Nhã con mắt xoay chuyển, cuối cùng cười cúp điện thoại, thì ra không phải bị cắt chức, ừ, ngày mai kêu chị Ngọc đi tìm Triển Phi.

“Liễu Liễu, là cảnh sát giao thông hôm nay gặp phải gọi điện thoại sao? Tại sao em quen biết hẳn vậy?” Trang Nhĩ Ngôn nhớ tới ban ngày Triển Phi rất cứng rắn tịch thu xe của Liễu Chân Nhã, mà Liễu Chân Nhã tuy rằng bộ dáng khó chịu nhưng không dám phản bác, nhin không được tò mò liền chủ động mở miệng hỏi, Liễu Liễu cùng cảnh sát kia có quan hệ như thế nào ta?

“Triển Phi là cảnh sát hình sự khu Thanh Sơn, quen biết anh ta cũng là có chút trùng hợp đặc biệt, bây giờ còn liên hệ là bởi vì nhà anh cũng có quỹ giống như anh, cha anh ta chính là quỹ đó. A, đúng rồi, cha anh ta là bị cha anh hại chết, cục công an có thể phá án của cha anh nhanh như vậy, ngoại trừ chứng cứ anh âm thầm không ngừng cung cấp cho cục công an, còn là do cha Triển Phi đang âm thầm hỗ trợ.” Liễu Chân Nhã bỏ vào trong miệng một miếng lap xườn xuyên vị thơm ngát, hai mắt tò mò quan sát Trang Nhĩ Ngôn, có nên đem chuyện chị Ngọc tồn tại nói cho Trang Nhĩ Ngôn hay không?

“Thì ra thế giới này không chỉ có một mình anh là quỹ nha,” Về mặt Trang Nhĩ Ngôn hưng phấn, “Các quỹ khác bộ dáng trông như thế nào, có phải cũng giống anh hay không?”

Liễu Chân Nhã nháy mắt mấy cái không biết nên trả lời như thế nào. Vừa ăn cơm một bên vừa nghe Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn nói chuyện, Noãn Noãn, Giang Thành nhin không được ho khan hai tiếng, chú Trang sẽ không luôn cho rằng trên đời này chỉ có một mình ông là quỹ chứ? Rốt cuộc người này trình độ tự kỷ tới mức nào vậy?

“Liễu Liễu, khi nào rảnh mang anh đi gặp mấy quỹ khác đi?” Về mặt Trang Nhĩ Ngôn hưng phấn theo kiểu “Anh rất ngạc nhiên”, “Anh rất muốn cùng các quỹ khác giao lưu trao đổi.”

Quỹ có gì để giao lưu trao đổi đây? “Anh muốn trao đổi cái gì? Tôi không có hứng thú mang anh đi trao đổi với quỹ, anh muốn thì tự mình đi tìm, thế giới này không thiếu quỹ.”

“A, thực sao? Không thiếu quỹ? Nhưng anh biến thành quỹ thời gian lâu như vậy tại sao không phát hiện ra một con quỹ nào ở ngoài trừ anh? Anh đều cảm thấy kỳ quái, khi anh và Nhâm Phong Thanh cùng chết, vì sao anh có thể biến thành quỹ ở lại nhân gian mà không thấy cô ta đâu?”

“Vấn đề này, thật ra tôi có thể trả lời anh. Cũng không phải mọi người sau khi chết đều có thể biến thành quỹ. Quỹ, kỳ thật là từ chấp niệm của con người, oán khí chờ một loạt tình cảm phức tạp, hơn nữa ý nguyện mãnh liệt, ý chí siêu cường hình thành một thể tập hợp, cho nên đại bộ phận con người sau khi linh hồn bảo trì hình thể liền trực tiếp đi đầu thai, giống như anh, hy vọng mãnh liệt nào đó trong lòng vẫn chưa hoàn thành xong, linh hồn mới có thể biến thành quỹ.”

Liễu Chân Nhã nói thực trừu tượng, bất quá Trang Nhĩ Ngôn vừa nghe đã hiểu, “Thì ra làm quỹ cũng phải dựa vào cơ duyên xảo hợp.”

“Kia là đương nhiên, bằng không thế giới này mỗi thời mỗi khắc đều có người chết, như vậy quỹ còn không chạy đầy đường sao?”

Trang Nhĩ Ngôn vò đầu ngây ngô cười.

Tiếng pháo Tết âm lịch vang vọng trên không đã truyền đến, nhìn pháo hoa bắn ngợp trời, Liễu Chân Nhã đem Noãn Noãn và Giang Thành hóa trang thành thổ trắng ôm vào trong ngực, sau đó hưng hăng ở trên mặt hai đứa bé hun một hơi, “Noãn Noãn, Giang Thành, tết âm lịch vui vẻ, chúc hai bảo bối của mẹ năm mới vui vẻ trưởng thành, mọi sự như ý.”

Noãn Noãn và Giang Thành cũng hung hăng hôn trả lại, ở hai bên má trái phải trên gương mặt của Liễu Chân Nhã để lại hai cái ấn son đỏ tươi, mẹ bắt bọn họ ăn mặc hóa trang thành thổ kỳ quái như vậy, để báo đáp, bọn họ lưu lại hai dấu son ở trên mặt mẹ không tính là cái gì đi? “Mẹ, tết âm lịch vui vẻ!”

Trang Nhĩ Ngôn nhìn ba mẹ con cười đến không thấy mắt, hai bảo bối hóa trang thành con thổ thật đáng yêu, ừ, lát nữa phải nhớ nhắc nhở Liễu Liễu chụp ảnh làm kỷ niệm, còn có ấn son trên mặt Liễu Liễu cũng rất có cảm giác vui vẻ... Thì ra bốn người đón năm mới cũng có thể náo nhiệt như thế.

Vốn tưởng rằng không có ai đến chúc tết, kết quả là sau hai ngày, từ mừng ba năm mới lại nghênh đón ba nhóm người đến chúc tết.

Nhóm thứ nhất đến chúc tết là ông bà Vương và Hường San. Tất cả mọi người ở cùng một tiểu khu, Hường San và dì Vương ở nhà Liễu Chân Nhã một năm, bọn họ đến chúc tết là bình thường. Liễu Chân Nhã chiêu đãi một nhà Hường San. Cuối cùng Noãn Noãn, Giang Thành, bao gồm cả Liễu Chân Nhã, mỗi người được dì Vương mừng tuổi hai trăm đồng.

Liễu Chân Nhã ngây ngô cười nhận tiền mừng tuổi, từ khi có trí nhớ tới nay, tựa hồ đây là đầu tiên cô nhận được tiền mừng tuổi. Đương nhiên hai trăm đồng này cũng không có ở lâu trong tay cô, ban đêm, cô là dì của Hường San, nên cũng mừng tuổi cho bé Hường San năm trăm đồng.

Nhóm thứ hai đến chúc tết là Triển Phi và mẹ hắn, đương nhiên còn có chú Triển như bóng với hình với mẹ Triển. Mẹ Triển đầu tiên là nói ba đứa bé Liễu gia gần đây gầy quá, sau đó vén tay áo chạy tới phòng bếp bận bịu, còn không cho Liễu Chân Nhã đi vào giúp đỡ; Trang Nhĩ Ngôn và chú Triển được gặp vui mừng, hai quý cầm tay nhìn nhau hai mắt đầm lệ sau đó nhiệt liệt nói đến tâm đắc thành quý; Triển Phi mang đến giấy căn cước hoàn toàn mới cho Ngọc Tấn Ngâm, cũng nói cho Liễu Chân Nhã biết hắn sắp xếp thân thế Ngọc Tấn Ngâm từ khi sinh ra đến bây giờ như thế nào... Sau khi người Triển gia rời đi, Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành, trong tay ba người có hơn hai trăm đồng tiền mừng tuổi.

Nhóm thứ ba đến chúc tết chân chính gây bất ngờ lớn, lại là người Liễu Chân Nhã nghĩ hẳn là sẽ không xuất hiện nữa, Phó An Thành và Vương Cách Cách.

Đã hơn một năm không gặp, Vương Cách Cách càng thêm thành thực, quyến rũ, mà trên sống mũi Phó An Thành lại nhiều hơn cặp kính, cả người có vẻ càng thêm nhã nhặn, thư sinh.

“Cô tựa hồ sống cũng không tệ lắm.” Nâng cặp kính, Phó An Thành nói lời hợp không khí vô cùng.

Không biết tại sao, Liễu Chân Nhã lại cảm thấy trong ôn hòa của Phó An Thành hàm chứa độc xà âm hàn, lạnh lẽo, “Nhờ phúc, nhờ phúc, các người sao rồi, hai năm nay ở bên ngoài sống được không?”

“Cũng không tệ lắm.” Phó An Thành mỉm cười vuốt cằm. Nụ cười tao nhã xứng với gương mặt nhã nhặn tuấn đạt, cho dù Liễu Chân Nhã rất bài xích Phó An Thành nhưng không thể không thừa nhận đó là một người rất thu hút người khác, không giống như Trang Nhĩ Ngôn, một người khí phách sắc bén thu hút, một người nhã nhặn tuấn đạt thu hút.

“Chân Nhã, đứa bé bên cạnh cô chính là con của Nhĩ Ngôn sao? Gọi là Giang Thành đúng không?” Vương Cách Cách một tay cuốn tóc quăn trước ngực, một bên tò mò đánh giá Giang Thành im lặng ngồi ở bên cạnh Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã âm thầm nhướn mày, nghe lời này là đã điều tra cô nha. “Ừ, bé tên là Giang Thành.”

“Ha ha, tên Nhĩ Ngôn kia cuối cùng cũng không có tuyệt hậu.” Vương Cách Cách nháy mắt với Giang Thành, đáng tiếc Giang Thành không nhìn cô ta. Cô ta lại chu môi đổ mọng thần nhiên quét Noãn Noãn đang ngồi kế bên Giang Thành, “Cô nuôi một mình con của Nhĩ Ngôn là đủ rồi, còn thu dưỡng một đứa nhỏ nữa làm chi?”

Noãn Noãn giống như không có nghe thấy lời của Vương Cách Cách, cười thiên chân vô tà như cũ, Liễu Chân Nhã lại lập tức nhướn mày, “Tôi thích nuôi.” Ngụ ý chính là “không mượn cô xen vào”.

Vương Cách Cách trong mắt hiện lên một tia tức giận, nhưng lập tức lại đổi thành bình thản, “Tôi không phải đang quan tâm cô sao? Đầu năm nay làm mẹ đơn thân cũng không phải dễ dàng gì, huống hồ cô còn làm mẹ của hai đứa trẻ, còn không phải đang có việc làm.”

“Cám ơn đã quan tâm. Bất quá cô đã biết Giang Thành là con của Nhĩ Ngôn, Noãn Noãn là tôi thu dưỡng, chẳng lẽ không biết trên người tôi có bao nhiêu tiền? Tôi nghĩ cô không cần lo lắng tôi không nuôi nổi hai đứa con.” Liễu Chân Nhã mặt mang ý cười, giọng điệu châm chọc nói. Quả nhiên trước đây cô đoán không sai, hai người kia hoàn toàn là bởi vì Trang Nhĩ Ngôn mới miễn cưỡng làm bạn với cô.

“Vậy thì tốt.” Vương Cách Cách cười càng thêm ngọt, “Giang Thành là con của Nhĩ Ngôn, tôi và An Thành không hy vọng nó xảy ra chuyện gì.” Tiếp theo cười với Giang Thành, nói: “Giang Thành, về sau con muốn cái gì hoặc là thiếu cái gì liền gọi điện thoại cho dì, dì mua cho con. Đến, đây là số điện thoại di động của dì, tốt nhất là luôn mang theo bên người.” Vương Cách Cách đưa cho Giang Thành danh thiếp có viết tên, địa chỉ nhà, và số điện thoại di động.

Giang Thành quay đầu, đem thân hình nho nhỏ nhào vào trong lòng ấm áp của Liễu Chân Nhã, “Cháu thiếu cái gì, muốn cái gì tự nhiên sẽ tìm mẹ của cháu, không cần người ngoài quan tâm.”

Nụ cười của Vương Cách Cách nhất thời trở nên cứng ngắt.

Không muốn lại cùng Phó An Thành, Vương Cách Cách cứ nói chuyện có thâm ý như vậy, Liễu Chân Nhã đứng lên nói: “Buổi trưa lưu lại ăn chút cơm rau dưa đi, tôi sẽ đi nấu cơm ngay bây giờ.” Thức thời cũng nên biết cút xéo ngay cho tôi.

Giống như nghe ra ý tứ tiền khách trong lời nói của Liễu Chân Nhã, Phó An Thành tao nhã cười, “Không cần phiền, Chân Nhã, trong nhà có khách, tôi và Cách Cách phải về nhà ăn trưa.” Phó An Thành đứng lên, “Chân Nhã, tôi và Cách Cách đi trước, chờ khi chúng tôi rảnh lại đến thăm cô.”

Tuy rằng Liễu Chân Nhã cười, trong mắt lại sâu sắc biểu đạt ý “Ai muốn các người tới thăm? Tốt nhất vĩnh viễn không thấy!”

“Ai nha, kỳ thật về sau cơ hội gặp mặt còn nhiều, Chân Nhã, học kỳ sau tôi và An Thành sẽ chuyển tới lớp của cô học.” Vương Cách Cách không chút để ý bỏ lại một quả bom làm Liễu Chân Nhã hồn bay đầy trời, khi lấy lại tinh thần, trong phòng khách đã không còn bóng dáng của Phó An Thành và Vương Cách Cách, chỉ có Trang Nhĩ Ngôn, Noãn Noãn và Giang Thành đang quan tâm vây quanh cô.

“Mẹ, cái này là của ông chú mang mất kính chán ghét kia để lại, ông ta nói mật mã là ngày sinh của người họ Trang.” Giang Thành đưa thẻ ngân hàng cho Liễu Chân Nhã.

“Giang Thành, thằng nhóc bất hiếu, con phải gọi ta là “ba ba”, sao có thể xưng hô là “người họ Trang?”” Trang Nhĩ Ngôn ai oán gườm gườm, hần muốn Noãn Noãn và Giang Thành gọi hần một tiếng “ba ba”.

“Ông chú mang mất kính kia còn nói tiền này là giúp người họ Trang nuôi con.” Giang Thành không nhìn Trang Nhĩ Ngôn đang thở phì phì, khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh nói với Liễu Chân Nhã: “Mẹ, con cảm thấy ông chú mất kính kia không có ý tốt với mẹ, số tiền này chúng ta không thể nhận.”

“Đúng, đúng, không thể nhận, không thể nhận tiền dơ bẩn của An Thành.” Trang Nhĩ Ngôn “hừ” một tiếng bay tới trước mặt Liễu Chân Nhã, “Nó nghĩ nó là ai vậy, vậy mà dám dùng cái loại giọng điệu chẳng hề để ý này nói chuyện với em, hừ, thì ra nó vẫn không xem em là bạn. Hừ, con anh, anh tự mình nuôi dưỡng, không cần tiền dơ bẩn của nó, Liễu Liễu, đem thẻ trả lại cho nó, chúng ta không cần tiền của nó.”

Ba người Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành đồng thời đen mặt, làm quỷ, Trang Nhĩ Ngôn làm sao nuôi ba người sống sờ sờ đây?

Liễu Chân Nhã lấy thẻ của Phó An Thành để lại cất vào trong túi, người ta tặng không tiền, không cần chính là thăng lộc, “Ngày mai đi ngân hàng nhìn xem trong thẻ này có bao nhiêu tiền, sau đó lấy toàn bộ tiền trong thẻ chuyển vài khoản của mẹ, như vậy cho dù Phó An Thành đổi ý cũng không thể lấy lại.”

Lần này đến phiên Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa con đen mặt, trong nhà lại không thiếu tiền, tại sao Liễu Liễu/mẹ trở nên tham tiền như vậy?

“Mấy người thì biết gì?” Liễu Chân Nhã hiểu ý tứ trong mắt của một quỷ hai đứa con, chậm rãi nói: “Tiền vĩnh viễn chê ít, người khác nguyện ý đưa, chúng ta vì sao không nhận? Hơn nữa, mấy người cũng nhìn ra ý của Phó An Thành đi? Hần đây là giúp người họ Trang nuôi con.”

“A, Liễu Liễu, tại sao em cũng gọi anh là người họ Trang?” Trang Nhĩ Ngôn bất mãn phồng hai má.

“Tôi cảm thấy tên này không tồi, rất thích hợp với anh.” Liễu Chân Nhã nín cười nhún vai.

“Em, hừ!” Trang Nhĩ Ngôn chán nản, giây lát lại ý vị thâm trường nhìn chằm chằm Liễu Chân Nhã, “Liễu Liễu, không phải là em có chuyện gì đã quên nói cho anh biết sao?”

“Có sao?” Liễu Chân Nhã nghĩ nghĩ, lắc đầu, “Không có gì mà.”

“Em không tính nói cho anh biết chuyện của Ngọc Tấn Ngâm sao?” Trang Nhĩ Ngôn hai tay ôm ngực, hoàn toàn một bộ tư thế thâm vấn, trên mặt viết “tốt nhất thẳng thắn sẽ được khoan hồng”.

“Anh không phải đã biết đầy đủ rồi sao, còn hỏi tôi làm gì?” Liễu Chân Nhã mới không tin chú Triển cái gì cũng không nói cho Trang Nhĩ Ngôn.

“Nhưng anh muốn nghe em nói.” Từ miệng người khác biết với từ miệng Liễu Liễu biết ý nghĩa đại biểu hoàn toàn khác nhau, đó là đại biểu Liễu Liễu tín nhiệm hẳn.

“Lại phải nói từ đầu, thật là phiền phức. Noãn Noãn, Giang Thành, các con nói cho chú ấy biết, mẹ đi làm cơm trưa, đói bụng rồi.” Đem nhiệm vụ phân lại cho hai đứa con, Liễu Chân Nhã không chịu trách nhiệm chạy vào phòng bếp, điền đầy bụng so với kể chuyện xưa quan trọng hơn.

Ngày hôm sau ra ngân hàng kiểm tra, thẻ Phó An Thành để lại có hai mươi vạn đồng, Liễu Chân Nhã không chút khách khí chuyển toàn bộ hai mươi vạn đồng vào thẻ của mình.

Năm nay, qua tuổi mới không tồi, chẳng những không có tiêu tiền, còn kiếm được hai mươi vạn, ha ha, kiếm thật tốt lắm, thật tốt lắm!

52. Chương 52

Sau ngày nghỉ dài Tết âm lịch là khai giảng học kì mới, Liễu Chân Nhã mang tâm tình phức tạp tới trường học, sau này cùng với Phó An Thành, Vương Cách Cách sớm chiều ở chung, thật sự là phiền toái.

Nhìn hai người kia thoải mái cùng bạn học chào hỏi, Liễu Chân Nhã rất muốn tiến lên hỏi bọn họ một tiếng đã mười tám tuổi rồi còn học trường cấp 3 không thấy xấu hổ sao? Cô là bởi vì mang thai sinh con nên không thể không lưu ban, hai người kia đều đã đi du học vài năm tại sao còn giảng cấp học lại lớp 10 một lần nữa?

Hai người kia bởi vì vấn đề tuổi và ngoại hình cao lớn nên bị giáo viên an bài ngồi ở hàng cuối cùng, cách Liễu Chân Nhã hai hàng. Liễu Chân Nhã quay đầu lại nhìn hai người một cái, vừa lúc đối diện khuôn mặt tươi cười của hai người, nhẹ kéo miệng cười rồi quay đầu lại. Quay đầu lại phát hiện sắc mặt Tiêu Lăng Xuân không phải tốt lắm, không khỏi tò mò nhìn hẳn, “Anh làm sao vậy?”

Tiêu Lăng Xuân cũng nhìn chỗ ngồi phía sau một cái, sau đó trả lời Liễu Chân Nhã, nói: “Hai học sinh chuyển trường kia, nam sinh thì tôi không biết, nhưng nữ sinh kia là một phiền toái lớn.”

Liễu Chân Nhã vạn phần đồng ý với cách nói của Tiêu Lăng Xuân, chẳng những là một phiền toái lớn mà còn là một phiền toái siêu cấp lớn, “Anh quen Vương Cách Cách?”

Trước lễ mừng năm mới còn nhìn thấy bọn họ day dưa ở trên đường.

“Lần trước tôi bị mấy người cười nhạo chính là bởi vì cô ta. Cô ta uống rượu rồi mê man ở ngoài cửa nhà tôi, tôi hảo tâm đem cô ta về nhà kết quả sau khi tỉnh cô ta lại đánh tôi một trận. Tính cách nữ sinh này thực làm người ta chán ghét,” Trong lời nói của Tiêu Lăng Xuân tràn ngập bất mãn và nén giận đối với Vương Cách Cách, “Lúc sau cô ta lại qua nhà của tôi vài lần, làm chút chuyện mặc danh kỳ diệu, nói vài câu mặc danh kỳ diệu, tôi và mẹ, bà ngoại cũng không thích nhìn thấy cô ấy, không thể tưởng tượng được giờ lại làm bạn học.”

Liễu Chân Nhã rất muốn biết cái gì gọi là “chuyện mặc danh kỳ diệu, câu mặc danh kỳ diệu” của Tiêu Lăng Xuân, nhưng nhìn vẻ mặt ngưng trọng của Tiêu Lăng Xuân, vì thế nhịn không có hỏi, ngược lại căn cứ vào

tình cảm bạn bè lại cảnh báo hẳn, “Hai học sinh chuyển trường kia, nếu có có thể, tốt nhất là đừng có bất cứ quan hệ gì với bọn họ.”

“Lời kinh nghiệm?” Tiêu Lăng Xuân cổ quái hỏi.

Liễu Chân Nhã cười, không có phủ nhận, “Đúng là lời kinh nghiệm. Tôi và bọn họ cũng coi là thanh mai trúc mã, bất quá ở trong mắt bọn họ đại khái tôi chỉ có thể xem như là bại tướng dưới tay hoặc là món đồ chơi của bọn họ... Dù sao nên cẩn thận, đó là hai người tính kế người khác siêu cấp.”

Tiêu Lăng Xuân tay nâng cằm không nói nữa.

Liễu Chân Nhã cũng trầm mặc không nói, nghĩ đại khái Tiêu Lăng Xuân đã gặp phải Vương Cách Cách, muốn thoát khỏi cô ta sợ là đã không kịp... Còn có bản thân mình, hai người kia không phải là bởi vì cô mới giáng cấp đến lớp này học chứ? Cô có sức quyến rũ lớn như vậy sao?

Một ngày học trôi qua, nghỉ hoặc trong lòng Liễu Chân Nhã càng ngày càng nhiều. Bởi vì Phó An Thành và Vương Cách Cách không có ở trước mặt bạn học biểu hiện ra đã từng quen biết cô một chút nào, nhưng kể từ đó, Liễu Chân Nhã liên càng không rõ bọn họ tiếp cận cô rốt cuộc có mục đích gì.

Tan học, Liễu Chân Nhã theo thói quen kêu Tiêu Lăng Xuân một tiếng, “Tiêu Lăng Xuân, đi thôi.” Nhà hai người cùng hướng, bởi vậy phần lớn thời gian sau khi tan học hai người đều cùng đi.

Nhưng một tiếng kêu này, bạn học biết chuyện không có phản ứng gì khác, Vương Cách Cách và Phó An Thành yên lặng ngồi ở phía sau lại dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá Liễu Chân Nhã, đặc biệt là Vương Cách Cách, ánh mắt đánh giá Liễu Chân Nhã nóng rực có thể so với mặt trời, cho đến khi đi ra khỏi phòng học, Liễu Chân Nhã còn cảm thấy lửa bùng bùng ở phía sau lưng.

Nhớ tới Tiêu Lăng Xuân cùng Vương Cách Cách là bởi vì Vương Cách Cách uống say mà quen biết, lại nghĩ tới trước lễ mừng năm mới nhìn thấy một màn Vương Cách Cách cùng Tiêu Lăng Xuân trò chuyện với nhau ở trên đường kia, Liễu Chân Nhã không khỏi lẩm bẩm nói: “Không phải là Vương Cách Cách thích Tiêu Lăng Xuân chứ?” Có lẽ như vậy có thể giải thích được nguyên nhân lưu ban của Vương Cách Cách và Phó An Thành, cô đã nói mà, cô còn không có sức quyến rũ lớn như vậy làm cho hai tên hầu tinh lưu ban vì cô.

“Nói cái gì đó?” Tiêu Lăng Xuân không có nghe được câu Liễu Chân Nhã ngậm trong miệng.

Liễu Chân Nhã quay đầu, thương xót nhìn Tiêu Lăng Xuân nói: “Bạn học Tiêu Lăng Xuân, về sau phải vất vả anh.” Cô đã khẳng định Tiêu Lăng Xuân mới là nguyên nhân hàng đầu khiến Vương Cách Cách lưu ban, về phần Phó An Thành, phỏng chừng là đi theo Vương Cách Cách. Trong trí nhớ, quan hệ giữa Phó An Thành và Vương Cách Cách giống như Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn, bất cứ lúc nào Phó An Thành cũng che chở Vương Cách Cách trong vùng đất của mình, cho nên Vương Cách Cách mới có thể bá đạo chẳng kiêng nể như vậy.

Tiêu Lăng Xuân không hiểu cho nên hỏi, “Vất vả tôi cái gì?”

Há miệng thở dốc, Liễu Chân Nhã giống như trêu ghẹo giống như đồng tình nói: “Anh đang gặp đào hoa.”

Tiêu Lăng Xuân trừng mắt Liễu Chân Nhã một cái, “Nhảm chán.”

Đi đến cửa khu biệt thự Thanh Uyển, Liễu Chân Nhã cùng Tiêu Lăng Xuân chia tay, một đi đến ngôi nhà mình đang dạy thêm, một về nhà đưa con đi thuật quán.

Buổi tối về nhà cùng Trang Nhĩ Ngôn nói chuyện Phó An Thành và Vương Cách Cách, Trang Nhĩ Ngôn trầm mặc nửa ngày sau mới nghiêm mặt nói: “Suy nghĩ của hai đứa nó, bất quá chỉ là em đoán, về sau chỉ cần cùng bọn họ duy trì quan hệ bạn học bình thường thôi, không nóng cũng không lạnh.”

Liễu Chân Nhã cũng không nói ra suy đoán Vương Cách Cách coi trọng Tiêu Lăng Xuân, nếu như nói ra, cô khẳng định Trang Nhĩ Ngôn lập tức bảo cô bình thường ít cùng Tiêu Lăng Xuân tiếp xúc, đừng tưởng rằng cô không thấy hẳn đối với Tiêu Lăng Xuân có địch ý rất sâu.

“Ai nha, Liễu Liễu, nếu em không thích Phó An Thành và Vương Cách Cách, vậy thường ngày có thể mang anh theo trên người, nếu có việc gì, anh có thể giúp em ra chủ ý.”

Trang Nhĩ Ngôn hai mắt quay tròn, nụ cười sáng lạn mang theo một tia nịnh nọt.

“Mang anh theo trên người?” Lúc đầu còn không có hiểu được ý tứ những lời này, khi nhìn đến nụ cười của Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã chỉ có thể tán thưởng người này thực biết đánh rắn tùy côn, “Anh muốn giống như chú Triển, ban ngày tránh ở trong ngọc thạch?”

Từ khi quen biết chú Triển, vô số lần lúc nửa đêm Trang Nhĩ Ngôn bay tới nhà chú Triển, cùng chú Triển nói chuyện phiếm. Chú Triển đã không chỉ một lần nói với Liễu Chân Nhã oán giận Trang Nhĩ Ngôn ảnh hưởng đến ông và mẹ Triển gặp gỡ trong mộng.

“Hắc hắc...” Tựa như mèo con làm nũng đòi cưng chiều, Trang Nhĩ Ngôn đem mặt dán trên mặt Liễu Chân Nhã cợt nhả, “Chú Triển nói ngọc đối quý mới có lợi, hơn nữa, ban ngày mọi người đều có chuyện làm, để một mình anh ở nhà thật nhàm chán. Anh nói anh đi tìm Ngọc tiểu thư, em lại không muốn anh đi quấy rầy cô ấy.”

Liễu Chân Nhã quay đầu, chị Ngọc ở Noãn viên tu luyện, chính là cho hắn đi ra ngoài tìm hắn cũng tìm không thấy a. “Chờ chị Ngọc xử lý xong việc riêng của chị ấy, chị ấy sẽ tới tìm tôi, đến lúc đó chị ấy sẽ cùng chúng ta sống chung.”

Trang Nhĩ Ngôn căn bản không thèm để ý việc Ngọc Tấn Ngâm có thể đến ở biệt thự Liễu gia hay không, hắn nhắc tới chú Triển, Ngọc Tấn Ngâm bất quá là vì muốn Liễu Chân Nhã mang hắn theo trên người, đã có Tiêu Lăng Xuân ở một bên như hổ rình mồi không nói, hiện tại lại thêm Phó An Thành không rõ mục đích, Liễu Liễu bị soi vây quanh quá nguy hiểm, hắn sao có thể không theo bảo hộ bên người? “Liễu Liễu, em cũng tìm khối ngọc thạch để anh ở bên trong được không? Em xem, anh ở trong nhà nhàm chán, đi theo bên cạnh em, anh còn có thể giúp em nhìn rõ Phó An Thành a.”

Liễu Chân Nhã còn thật sự suy tính đề nghị của Trang Nhĩ Ngôn, không biết là Phó An Thành là người như thế nào, cô thực rất không thích Phó An Thành người này, nói không dễ nghe là, cô thậm chí sợ hãi Phó An Thành, cảm thấy người này quá nguy hiểm, hắn xuất hiện sẽ gây cho cô một ít tai nạn không thể tưởng được.

“Vậy được rồi, tôi sẽ mau chóng tìm khối ngọc thạch cư trú cho anh, bất quá, đầu tiên là phải nói trước, ban ngày khi tôi đi học, anh không thể quấy rầy tôi học nha.” Liễu Chân Nhã nói lời này đồng thời nhớ tới tình cảnh khủng bố trước kia bị chú Triển ngày đêm dây dưa, một lần còn bị bạn học cho rằng cô có bệnh, cô cũng không muốn lại bị hiểu lầm một lần nữa.

Trang Nhĩ Ngôn nhắc tay, cọt nhả chào theo nghi thức quân đội, “Cam đoan không quấy rầy em học.”

Liên tiếp vài ngày, Vương Cách Cách và Phó An Thành cùng đại đa số bạn học cùng lớp quen biết, cùng Liễu Chân Nhã lại thủy chung chỉ ở giai đoạn gặp mặt gật đầu. Như vậy vài lần, Liễu Chân Nhã liền như cá bị bỏ nổi chảo, cả người khó chịu, rõ ràng chính là người quen lại làm bộ như không quen, Phó An Thành cùng Vương Cách Cách rốt cuộc muốn làm gì hả?

Ngay khi Liễu Chân Nhã nhận không được muốn chủ động mở miệng đi hỏi hai người, Vương Cách Cách mang nụ cười hữu hảo đứng ở cạnh bàn của Liễu Chân Nhã. Liễu Chân Nhã có điểm đề phòng nhìn chăm chăm Vương Cách Cách, kết quả Vương Cách Cách người ta không lưu cho cô một ánh mắt, mà là quyến rũ lại ẩn tình cười với người cô ngồi cùng bàn, Tiêu Lăng Xuân, “Tiêu Lăng Xuân, em là vì anh mới đến trường này học, anh có vui hay không?”

Vừa mở miệng chính là câu nói kinh hãi như vậy, Liễu Chân Nhã trừng lớn mắt tỏ vẻ khiếp sợ.

Tiêu Lăng Xuân rõ ràng cũng sưng sốt, nhưng sau một cái chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh thản nhiên hỏi: “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Vương Cách Cách mím môi mềm mại ngọt ngào mỉm cười, “Trước đó em nói anh làm bạn trai em, anh không đáp ứng, không còn biện pháp, em chỉ đành dùng phương pháp thiên thời, địa lợi làm anh đáp ứng thôi.”

A a, thổ lộ chân tình! Liễu Chân Nhã cùng mấy bạn học không hẹn mà cùng bắt tay nắm thành quyền đặt ở ngực.

Tiêu Lăng Xuân không nói chuyện, chỉ là hơi hơi nghiêng đầu lẳng lẳng nhìn Vương Cách Cách cười đến ngọt ngào, đáy mắt đậm đậm thấu tình đạt lý.

“Ai nha, em nói, em đặt biệt lưu ban chuyển trường vì anh, một chút anh cũng không cảm động sao?” Giống như không thấy vẻ mặt đậm đậm của Tiêu Lăng Xuân, Vương Cách Cách cứ thể nói ra tâm tình bản thân, bạn học chung quanh cũng nghe đến nuốt nước miếng. Tục ngữ nói “Nam truy nữ cách tầng núi, nữ truy nam cách tầng sa”, tiết mục con gái chủ động theo đuổi con trai ở xã hội hiện đại có thể nói là lúc nào cũng có thể trình diễn, nhưng giống như vậy, thổ lộ cứ như đùa giỡn trước mặt nhiều người như vậy quả nhiên là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Bạn học Vương Cách Cách, hành vi của cô đã tạo phức tạp cho tôi.” Bạn học Tiêu Lăng Xuân là một người định lực rất mạnh, Vương Cách Cách thổ lộ không làm cho vẻ mặt nghiêm túc của hắn biến mất một chút ít.

“Chân Nhã, hai ta đổi chỗ ngồi được không? Hai ta giao tình nhiều năm, cô sẽ không đáp ứng thỉnh cầu này của tôi chứ?” Vương Cách Cách đột nhiên cúi đầu nói với Liễu Chân Nhã như thói quen, giọng điệu tựa như cô ta vẫn là bạn tốt ở bên cạnh Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã trừng mắt nhìn, nhìn Vương Cách Cách cười tủm tỉm, nhìn lại Tiêu Lăng Xuân không khác cái máy lạnh lắm, mắt híp lại hình bán nguyệt, “Làm lớp phó, tôi nghĩ tôi có nghĩa vụ nói cho cô biết, không có được sự đồng ý của chủ nhiệm lớp, học sinh không thể loạn đổi vị trí. Thật có lỗi, làm bạn bè nhiều năm, tôi cũng hy vọng đường tình của cô có thể thuận lợi, nhưng tôi là lớp phó chỉ có thể làm theo nguyên tắc.”

Chớp mắt khoe miệng tươi cười của Vương Cách Cách tan biến, Liễu Chân Nhã thề trong mắt cô ta hiện lên một tia hào quang không khác xa sát khí trong truyền thuyết, trong lòng càng khẳng định Vương Cách Cách cùng Phó An Thành lần này trở về có một phần mục đích là cô, cô cũng không tin loại người của Vương Cách Cách sẽ thiệt tình thích Tiêu Lăng Xuân. Không phải cô xem thường Tiêu Lăng Xuân, mà là hiểu rất rõ phẩm chất tính cách của con người Vương Cách Cách, cô ta đối với Tiêu Lăng Xuân giỏi nhất chỉ là chinh phục mới lạ, đại khái bởi vì Tiêu Lăng Xuân là người đầu tiên không thêm để ý sắc đẹp của cô còn đánh cô đi.

Nghĩ đến đây, Liễu Chân Nhã lặng lẽ thở dài, Vương Cách Cách còn không phải đáng sợ nhất, đáng sợ nhất vẫn là Phó An Thành đang bất động thanh sắc, thật muốn nhanh biết mục đích của bọn họ.

Liễu Chân Nhã cùng Vương Cách Cách lần đầu tiên giao phong liền chấm dứt bình thường như vậy, lại cấp bạn học cùng lớp vô số khả năng để đoán, ít nhất ngày hôm sau khi đi học, ánh mắt bạn học nhìn cô, Tiêu Lăng Xuân cùng Vương Cách Cách phả lệ nhiệt liệt, tuyệt.

Liễu Chân Nhã tay trái nâng cằm, tay phải không ngừng xoay cây bút đen, hai mắt híp lại, che dấu ánh sáng lưu động trong mắt. Phó An Thành cùng Vương Cách Cách sẽ không vô duyên vô cớ nhằm vào cô, như vậy trước đây ở đâu mà chọc tới bọn họ, nhưng rốt cuộc vì sao Phó An Thành, Vương Cách Cách cứ chinh cô như vậy? Ở thời điểm cô tỉnh tỉnh mê mê thì coi cô như món đồ chơi tiêu khiển, hiện tại lại không ngừng thử cô... Đúng vậy, Liễu Chân Nhã hoài nghi Vương Cách Cách cùng Tiêu Lăng Xuân dây dưa không rõ đầu là vì thử cô. Tuy rằng không có chứng cứ, nhưng là không riêng bản thân cô, ngay cả Trang Nhĩ Ngôn cũng cho là như thế...

Đang xoay bút, Liễu Chân Nhã nghĩ nghĩ. Từ khi mọi người quen biết lẫn nhau, đến chậm rãi biến thành bạn bè có thể xuất đầu giúp đỡ đối phương, cho đến khi mấy người cấu kết với nhau làm việc xấu, cuối cùng đều tự tách ra... Trong lúc đó, Liễu Chân Nhã có thể thề cô chưa từng làm qua chuyện có lỗi với Vương Cách Cách cùng Phó An Thành. Không phải bởi vì duyên cớ của chính bản thân cô, sẽ không là nguyên nhân ở bậc cha chú đi...

Càng nghĩ càng cảm thấy có thể, đích thị là Liễu Kiến Thành cùng Dương Chi Lan lúc trẻ tuổi đã làm chuyện gì có lỗi với người nhà của Vương Cách Cách, Phó An Thành, cho nên hai người trả thù ở trên người cô.

Nằm trên bàn, Liễu Chân Nhã khê đảo mắt, đáy mắt là buồn rầu thật sâu. Nói Phó An Thành, Vương Cách Cách phải trả thù ở trên người cô, vậy tại sao Phó An Thành lại cho cô hai mươi vạn? Tuy rằng trên danh nghĩa nói là để nuôi dưỡng Giang Thành, nhưng quyền sử dụng thủy chung ở trên tay của cô. Hơn

nữa, cô chỉ là một đứa con gái cha mẹ không cần, tìm cô trả thù căn bản sẽ không làm cho cha Liễu, mẹ Dương có cái gì không thoải mái đi? Rõ ràng Liễu Trân Trân, một cái bia ngấm lớn như vậy dựng thẳng ở đó cũng không dùng, chẳng lẽ đơn giản là trên người cô đồng thời có dòng máu của Liễu Kiến Thành cùng Dương Chi Lan?

Khi đang phiền não muốn cào tóc, Tiêu Lăng Xuân đột nhiên tới gần cô nhẹ giọng nói: “Liễu Chân Nhã, trong khoảng thời gian này cẩn thận một chút.”

“Làm sao vậy?” Quay đầu rất nhanh, Liễu Chân Nhã cũng nhỏ giọng hỏi.

“Mấy ngày gần đây tôi bị người ta theo dõi. Đêm qua, mẹ tôi nói mấy bác sĩ bệnh viện nơi bà ngoại tôi chữa bệnh không chế tạo ra được nước thuốc trị ung thư, mấy ngày nay lại chạy tới nhà tôi nói chuyện, thuận tiện còn hỏi han tình hình bạn bè nhà chúng tôi, đặc biệt là tôi. Tôi lo lắng này mấy bác sĩ đã nhận ra chuyện gì.”

“Thật sự là đáng ghét, hết chuyện này tới chuyện khác. Anh xác định theo dõi anh là người của bệnh viện?” Nếu thật sự là người của bệnh viện Liễu Chân Nhã thật không lo lắng chút nào, bởi vì cô có thể cam đoan những người đó cái gì cũng tra không được, sợ là sợ người theo dõi có liên quan đến Phó An Thành, Vương Cách Cách.

“Tôi không dám khẳng định, tôi...”

Liễu Trân Trân khóc chạy vào phòng học chặn Liễu Chân Nhã cùng Tiêu Lăng Xuân đang bí mật nói chuyện, hai mắt đỏ bừng làm cho cô thoát nhìn giống như con thỏ con đáng thương.

Thấy Liễu Trân Trân khóc thương tâm, Liễu Chân Nhã tâm thần chấn động, đáy lòng có dự cảm, Liễu thị cùng Dương thị sợ là hoàn toàn bị Giang Thành cùng Trang Nhĩ Ngôn chơi đến phá sản.

Sau khi tan học, Liễu Chân Nhã cho Tiêu Lăng Xuân một cái ánh mắt “bản thân cẩn thận”, sau đó nắm túi sách chạy về nhà.

Về đến nhà trước hết cho Trang Nhĩ Ngôn một nhiệm vụ, “Nhĩ Ngôn, có người theo dõi Tiêu Lăng Xuân, phiền anh đi xem rõ người theo dõi là ai, có ác ý hay không.”

Về mặt Trang Nhĩ Ngôn không muốn, hần sao phải đi trợ giúp tình địch của mình?

Nhìn thấy Trang Nhĩ Ngôn không muốn, Liễu Chân Nhã lấy lợi dụ, “Chị Ngọc sắp đến ở nhà của chúng ta, chờ chị ấy đến, tôi sẽ nhờ chị ấy làm một khối ngọc thạch cư trừ thật tốt cho anh.”

Trang Nhĩ Ngôn tâm không cam lòng không muốn đồng ý, “Hừ, được rồi, chờ sắc trời tối xuống anh sẽ đến nhà hần.”

Liễu Chân Nhã vừa lòng gật đầu, bất luận là người bệnh viện nhân hay là Phó An Thành, Vương Cách Cách, cô cũng không hy vọng Tiêu Lăng Xuân bởi vì cô mà có chuyện, “Nhĩ Ngôn, có phải anh và Giang Thành chính Dương thị, Liễu thị đến phá sản hay không?”

Trang Nhĩ Ngôn về mặt kiêu ngạo cười, “Anh và Giang Thành đã chơi hơn một tháng, cảm thấy không còn ý nghĩa đã thu tay.” Ngụ ý chính là “Liễu thị, Dương thị chính là bị chúng ta chơi đến phá sản”.

Hiện tại Liễu Chân Nhã đối với Liễu thị, Dương thị hoàn toàn không có cảm tình, cho dù phá sản cũng không thể làm cho tâm Liễu Chân Nhã có một tia dao động, “Làm sạch sẽ tí đi, đừng để cho người Dương thị, Liễu thị hoặc cục công an tìm đến đây.”

Trang Nhĩ Ngôn cười không nói, bên ngoài hần phá sụp bao nhiêu xí nghiệp lớn cũng không bị người ta bắt lấy một chút sơ hở, Dương thị, Liễu thị nhỏ nhỏ sao đáng nói đến!

“Mẹ, con rất lợi hại, sẽ không bị người ta bắt được.” Giang Thành đứng ở trước mặt Liễu Chân Nhã ưỡn ngực, hần đã lớn, có thể bảo hộ mẹ.

“Mẹ, Vương Cách Cách kia còn nhằm vào mẹ sao?” So sánh với chuyện Liễu thị, Dương thị phá sản, Noãn Noãn càng quan tâm mẹ mình có còn bị vây trong cầm thù của Vương Cách Cách hay không.

“Bên ngoài thì không có nhằm vào, ngầm...” Nói đến Vương Cách Cách cùng Phó An Thành, Liễu Chân Nhã liền oán niệm không thôi. Hai vị này giống như biết Liễu Chân Nhã đối với bọn họ có phòng bị, bình thường ít tiếp xúc với Liễu Chân Nhã, thậm chí ngay cả nói cũng ít nhất, nhưng dù vậy, ánh mắt của bọn họ thời thời khắc khắc nghiền ngẫm trên người Liễu Chân Nhã làm cho cô biết bọn họ là lai giả bất thiện. “Nhĩ Ngôn, không phải tôi nói anh nghĩ lại giùm tôi, tôi cùng bọn họ có hận thù gì, hoặc là hai nhà Dương Liễu cùng hai nhà Phó, Vương có hận thù gì sao? Nhớ được cái gì không?”

Trang Nhĩ Ngôn lắc đầu, “Tuy rằng quá khứ thời gian cùng bọn họ lui tới cũng coi như nhiều, nhưng miệng hai người này so với vỏ trai còn cứng hơn, ngoại trừ anh biết ba Phó An Thành là bí thư thành ủy, ba Vương Cách Cách là thị trưởng, chuyện khác về gia đình hai người bọn họ anh hoàn toàn không biết gì cả.”

“Thật sự là đáng ghét,” Liễu Chân Nhã rốt cục như phát điên cào tóc mình, “Vì sao đi học cũng không yên ổn?” Cô muốn ngày an ổn bình tĩnh mà cũng khó như vậy sao?

53. Chương 53: Chương 53

Edit: Tiểu Di

Chẳng qua là để cho Trang Nhĩ Ngôn hỗ trợ đi xem là ai theo dõi Tiêu Lăng Xuân, Liễu Chân Nhã thật không có nghĩ tới hần vừa đi thì không trở về.

Tiêu Lăng Xuân đã có thời gian một tuần không đi học, mà Trang Nhĩ Ngôn cũng biến mất một tuần. Trang Nhĩ Ngôn là quỷ, đến vô ảnh, đi vô tung, nhưng Liễu Chân Nhã cảm thấy trong lòng hốt hoảng, cảm thấy Trang Nhĩ Ngôn và Tiêu Lăng Xuân có thể gặp chuyện không may.

Chạy tới hỏi giáo viên chủ nhiệm lớp, kết quả là bà đối với tình hình của Tiêu Lăng Xuân cũng hoàn toàn không biết gì cả, gọi điện thoại đến nhà Tiêu Lăng Xuân, điện thoại vẫn reo không ai nhận. Chạy tới nhà Tiêu Lăng Xuân xem tình hình, trong nhà một người cũng không có, thậm chí ngay cả người thân thể mới vừa dưỡng khỏi, bà ngoại Tiêu cũng không có ở nhà, hỏi hàng xóm chung quanh, đều nói một tuần gần đây cũng không thấy ba người Tiêu gia ra vào.

Liễu Chân Nhã đến cục công an báo mất tích, còn nhờ Triển Phi, chú Triển giúp đỡ tìm kiếm. Nhưng ba ngày nữa lại qua đi, Tiêu Lăng Xuân, mẹ Tiêu, bà ngoại Tiêu như cũ không có tin tức, Trang Nhĩ Ngôn lại vô tung vô ảnh.

Tuy rằng mỗi ngày đúng hạn đi học, nhưng lo âu đã sớm lộ ra ngoài, làm cho cô đứng ngồi không yên, không riêng gì Noãn Noãn cùng Giang Thành, thậm chí là bạn cùng lớp cũng phát giác cô không thích hợp.

“Tiểu Nhã, lớp trưởng đã hai tuần lễ không có đi học, hần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tuy rằng giáo viên nói Tiêu Lăng Xuân có xin phép ở nhà, nhưng Giản Phán tin tức linh thông đã sớm biết Tiêu Lăng Xuân là mất tích.

Liễu Chân Nhã tay xoa khóe miệng, mấy ngày nay bởi vì nóng lòng mà nóng trong người, bên miệng đã xuất hiện vài cái bọt nước, vừa ngứa vừa đau, “Tôi cũng không biết, hàng xóm chung quanh cũng không biết một nhà bọn họ đi đâu.”

“Ai, hy vọng lớp trưởng đại nhân bình an.”

Liễu Chân Nhã vẻ mặt vẻ u sầu, người một nhà Tiêu Lăng Xuân mất tích cô còn có thể báo cảnh sát, Trang Nhĩ Ngôn mất tích cô nên làm cái gì bây giờ? Không có khả năng báo cảnh sát tìm quỷ chứ?

Thời gian lại qua hai ngày, Liễu Chân Nhã đã thỉnh Ngọc Tấn Ngâm đi ra giúp cô tìm người, tìm quỷ, còn có ba con thú cưng nhỏ cũng bị kêu đi hỗ trợ, nhưng cuối cùng như cũ không thu hoạch được gì, Liễu Chân Nhã từ lo lắng, hoảng hốt đến bất đắc dĩ, cuối cùng không thể không buông bỏ.

Liễu Chân Nhã thường giả bộ tươi tỉnh, nhưng trên mặt thiếu đi tươi cười lại thêm ưu phiền.

Khi rét lạnh hoàn toàn đi xa, mùa xuân thân nhiên đến, cái bàn của Tiêu Lăng Xuân trong phòng học bị dời đi, Liễu Chân Nhã mím môi gọi Vương Cách Cách, Phó An Thành vào nơi ít có người chú ý hỏi.

“Người một nhà Tiêu Lăng Xuân mất tích có phải liên quan tới các người hay không?” Liễu Chân Nhã hỏi thẳng. Hơn một tháng, Trang Nhĩ Ngôn và ba người Tiêu gia hoàn toàn không có tăm hơi, cô vừa vội vừa hoảng, thật sự không bày ra được giọng điệu ôn hòa đối mặt với hai người có thể là hung thủ.

Phó An Thành cùng Vương Cách Cách đồng thời sửng sốt, sau đó Vương Cách Cách ngọt ngào cười hỏi: “Tại sao cô lại hỏi như vậy?”

“Không phải cô vì Tiêu Lăng Xuân mới đến trường này học lại lớp 10 sao, vì sao hần mất tích cô một chút cũng không sốt ruột?” Liễu Chân Nhã vừa nói vừa một bên tinh tế chú ý vẻ mặt hai người.

“Lời nói dối như vậy cô cũng tin? Cô vẫn là khờ dại như trước kia.” Vương Cách Cách vẽ mặt khinh thường, trong mắt lần đầu tiên toát ra bất mãn cùng khinh bỉ nhắm vào Liễu Chân Nhã.

“Các người quả nhiên là bởi vì tôi... Vì sao? Tôi tự nhận chưa làm qua chuyện có lỗi với các người, vì sao muốn làm dơ thanh danh của tôi?”

Phó An Thành cùng Vương Cách Cách trong mắt hiện lên một tia kỳ dị, sau đó Phó An Thành đẩy mắt kính nói: “Phát giác rồi? Tôi còn tưởng rằng lần này cô sẽ giống như trước đây chúng tôi nói cái gì cô cũng sẽ tin chứ.”

Liễu Chân Nhã oán hận cắn răng, “Rốt cuộc là vì sao?”

Wương Cách Cách vuốt tóc dài, khẽ cười nói: “Bởi vì cô ngu, cô ngốc, nhìn cô không vừa mắt.”

“Cũng bởi vì nguyên nhân như vậy? Cũng bởi vì thế, các người thiết kế tôi mang thai, thiết kế tôi bị đuổi học, thiết kế tôi bị đuổi ra khỏi nhà?” Liễu Chân Nhã con ngươi sắp phun hỏa, hai người này ngoan độc cỡ nào chứ! Mười ba mười bốn tuổi liền dễ dàng phá hủy một cô gái vô tội, nếu không phải hồn phách Cố Tuyết nhập vào thân thể Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã đại khái đã sớm không còn tồn tại trên cái thế giới này.

“Với tôi mà nói, lý do này đã đủ, dù sao tôi chính là không thích cô, không muốn thấy cô. Nhưng lại không nghĩ tới cô càng bị áp chế lại càng hăng, bất luận giáo viên, bạn học đối với cô nói lời lạnh nhạt như thế nào, bất luận người quen biết cô đối với cô châm chọc khiêu khích như thế nào, bất luận cha mẹ cô mỗi lần gặp cô đều là bộ dáng chán ghét, cô thủy chung là một bộ dáng toàn bộ thế giới mọi người thiếu cô như thế.”

Wương Cách Cách vô tình nhún vai, một chút cảm giác tội ác cũng không thừa nhận Liễu Chân Nhã có hôm nay hoàn toàn là do cô ta cùng Phó An Thành một tay tạo thành.

Phó An Thành cười giải thích kể lại, “Tiểu Nhã, cô thực đơn thuần, bướng bỉnh, còn có loại người như chúng tôi không có cứng cổ cùng chân thành. Vô luận người khác đả kích cô không nhìn cô như thế nào, cô tựa như cổ đại bị thiêu đốt, một trận gió mát một hồi mưa xuân, sau đó bền gan vững chí lớn dần như cũ. Khi đó không hiểu, nhưng trực giác chán ghét cô, loại người tính chất đặc biệt này, thậm chí muốn đánh vỡ đập nát sự dẻo dai này của cô... Cô là bạn tốt của Nhị Ngôn, tôi cùng Cách Cách cũng là thiết tình tiếp nhận cô, nhưng cô rất không giống người thường.” Mà phần không giống người thường kia dẫn tới dục vọng tàn phá của bọn họ.

Liễu Chân Nhã kinh hãi lui về phía sau hai bước, “Các người... tâm lý có bệnh.” Bởi vì không thích người khác cứng cổ cùng chân thành, mà dùng liên tiếp độc kế đẩy một cô gái vô tội tự sát, đây không phải là tâm lý biến thái thì là cái gì?

“Hừ.” Vương Cách Cách hừ nhẹ một tiếng, quay đầu.

Thấy đáy mắt Liễu Chân Nhã tràn đầy hoảng sợ, Phó An Thành mang theo mỉm cười trấn an, nói: “Tiểu Nhã, bây giờ tôi cùng Cách Cách đều là người trưởng thành mười tám mười chín tuổi rồi, sẽ không làm ra chuyện không hiểu biết như vậy nữa, chúng tôi sẽ không tiếp tục tổn thương cô. Kỳ thật, lần này chúng tôi trở về là vì Nhĩ Ngôn, nghe nói chuyện nhà hần, lo lắng cho hần nên vội vàng trở về, kết quả vẫn là về trễ. Tiêu Lăng Xuân kia...” Phó An Thành cười lắc đầu, “Cách Cách tiếp cận Tiêu Lăng Xuân không có mục đích hại người gì, cô ấy là thật có điểm vừa mắt với nam thanh niên kia, lại nghe nói hần và cô khá thân

quen, cho nên chúng tôi nhất thời tò mò chạy đến làm bạn học với mấy người. Người một nhà bọn họ mất tích, tôi cùng Cách Cách đã điều tra, nhưng đáng tiếc, chúng tôi cũng giống cô, cái gì cũng không tra ra, một nhà bọn họ tựa như đột nhiên biến mất.”

Biết Trang Nhĩ Ngôn và một nhà Tiêu Lăng Xuân mất tích cùng hai người trước mắt không quan hệ, Liễu Chân Nhã hơi mím môi, về sau khó nén sợ hãi đối với hai người, nói: “Các người đối với Nhĩ Ngôn thật ra rất tốt.”

“Cô kỳ quái chúng tôi cùng Nhĩ Ngôn là bằng hữu tốt như vậy, đối với cô lại không lấy chân thành đối đãi?” Phó An Thành đột nhiên giống như đứa nhỏ đùa dai thành công ác ý cười nói: “Cho nên nói cô đơn thuần, Nhĩ Ngôn cùng tôi, Cách Cách là một loại người, mà cô... Ngay cả che dấu tâm tư bản thân cũng sẽ không, làm sao có thể chân chính làm bằng hữu với chúng tôi?”

Liễu Chân Nhã mắt nhú lại, khoe miệng mỉm cười, lời nói cũng là trào phúng nói không nên lời, “Chẳng lẽ giống như các người lòng dạ hiểm độc đen tối mới có thể làm bằng hữu các người?”

“Liễu Chân Nhã, cô đừng càng nói càng dửng dưng cảm.” Vương Cách Cách nổi giận, gương mặt quyền rũ nháy mắt như bị đốt nóng nở rộ ra hào quang bức người, hai mắt mang theo lợi hại dày đặc làm cho người ta không dám nhìn gần, “Muốn làm bằng hữu chúng tôi là phải có bản lĩnh thật sự. Cô lấy chai bia đập người thì chuyên chọn thịt nhiều, ở chỗ không đả thương được người lại đập, cô như vậy thì có bản lĩnh gì đối mặt với tầng tầng lớp lớp bất tận nhằm vào tôi cùng An Thành. Cô nói bắt cóc, cưỡng bức, lợi dụng? Muốn ở trong vòng luẩn quẩn của chúng tôi sinh tồn, cô không có lòng dạ hiểm độc rồi cuộc chỉ có thể bị người cắn ngay cả xương cốt cũng không còn. Như thế nào, cô nghĩ rằng tôi đang hù dọa cô? Hừ, éch ngồi đấy giếng! Biết xí nghiệp người ba kia của cô phá sản chứ? Biết hiện tại ổng ở chỗ nào sao? Một ngôi nhà thường không đến sáu mươi thước vuông ở phía đông. Biết vì sao ở chỗ đó không? Liễu thị phá sản, Liễu Kiến Thành nợ hơn hai ngàn vạn, ổng đem sản nghiệp tổ tiên đều bán nhưng vẫn thiếu hơn trăm vạn, tìm người vay tiền khắp nơi cũng không có được hơn một trăm vạn, cuối cùng không còn biện pháp, đem Liễu Trân Trân bán ột thương nhân bất động sản nhỏ lấy hai mươi vạn, trả xong nợ nần tiền còn lại chỉ đủ bọn họ thuê một căn nhà nhỏ như vậy.”

Liễu Chân Nhã không dám tin, Liễu Trân Trân không phải là đứa con gái Liễu Kiến Thành hận không thể phung ở lòng bàn tay sao?

“Hừ, Liễu Kiến Thành ngay cả đứa con gái mình nuông chiều hơn mười năm cũng có thể không nháy mắt chút nào bán đi, nếu cô không cùng ông ta cắt đứt quan hệ cha con khẳng định cũng giống như Liễu Trân Trân, trở thành món hàng cho ông ta đem bán.”

Đối với vẻ mặt tái nhợt của Liễu Chân Nhã, Vương Cách Cách thực vừa lòng, cô chính là chán ghét Liễu Chân Nhã đơn thuần không hiểu thế sự, trừ bỏ một lòng khát cầu cha mẹ chú ý thì hình như cái gì cô cũng không để vào mắt, đây đối với bọn họ gian nan muốn tồn tại ở trong đại gia tộc mà nói thật sự là châm chọc thật lớn.

Như còn ngại Liễu Chân Nhã bị đả kích không đủ, Vương Cách Cách tiếp tục nói: “Làm thanh mai trúc mã của Nhĩ Ngôn, cô thật sự là thất bại. Cô biết không? Khi Nhĩ Ngôn tám tuổi, một mình giết chết hai nam thanh niên; có biết trước kia vì sao bạn học không dám trào phúng trước mặt cô không? Đều là công lao của Nhĩ Ngôn, hắn đem đám người nói xấu cô đánh rằng rơi đầy đất không nói, còn cho người đi uy hiếp cha mẹ của đám nhóc đó. Năm đó, ít nhất có hai ba chục người bởi vì cô mất đi việc làm hoặc là bị thương nằm ở trên giường. Lại nói cho cô hiểu rõ một chút, bây giờ cô còn có tâm tư lo lắng cho an nguy của Tiêu Lăng Xuân đều là công lao của tôi cùng An Thành, bằng không cô đã sớm bị Liễu Kiến Thành cưỡng bắt trở về, nhà của cô đang ở, cùng với tiền lúc trước Liễu Kiến Thành để lại cho cô đều đã bị Liễu Kiến Thành thu hồi rồi. Nếu tôi cùng An Thành lòng dạ hiểm độc đen tối để Liễu Kiến Thành không thể không bán con gái, cô cho là cô còn có thể đứng ở đây chất vấn chúng tôi?”

“Tôi...” Liễu Chân Nhã trong khoảng thời gian ngắn ngũ vị tạp trần, mới vừa biết trước kia là bị bọn họ thiết kế, nhưng quay người lại bọn họ lại trở thành ân nhân cứu mạng của cô, nhân vật hoán chuyển quá nhanh, cô hoàn toàn không biết nên phản ứng như thế nào...

“Được rồi, Cách Cách, đừng nói nữa.” Vỗ vỗ bả vai Vương Cách Cách kích động không thôi, Phó An Thành xoay người nói với Liễu Chân Nhã hai mắt đang ngơ ngác: “Tiểu Nhã, mang theo Giang Thành sống thật

tốt, an toàn của các người liên toàn quyền giao cho tôi cùng Cách Cách đi. Khi Nhĩ Ngôn gặp chuyện không may chúng tôi không thể giúp đỡ, hiện tại chỉ có thể giúp hẩn chiếu cố tốt người phụ nữ và đứa con của hẩn.”

...

Liều Chân Nhã thất hồn lạc phách về đến nhà, đối mặt với Noãn Noãn cùng Giang Thành đang lo lắng hỏi, cô vuốt đầu bọn họ không biết nên nói từ đâu.

“Mẹ, mẹ đừng làm chúng con sợ.” Noãn Noãn nắm chặt quần áo của Liều Chân Nhã, bộ dáng sắp khóc, bộ dáng Liều Chân Nhã thất thần làm bé sợ.

Giang Thành ôm chặt lấy thất lưng Liều Chân Nhã, đầu tựa vào ngực Liều Chân Nhã, môi mím chặt, ba ba cùng chú Tiêu đều mất tích, mẹ không thể xảy ra chuyện.

“Noãn Noãn, Giang Thành, mẹ không có việc gì, đừng lo lắng, đừng lo lắng.” Liều Chân Nhã đem hai đứa con ôm thật chặt vào trong lòng.

“Mẹ, chú Trang sẽ trở về sao?” Noãn Noãn nhẹ giọng hỏi. Trong khoảng thời gian này vì tìm Trang Nhĩ Ngôn và Tiêu Lăng Xuân, Ngọc Tấn Ngâm cùng với chó mèo rần trong nhà đều xuất động, cho nên việc Trang Nhĩ Ngôn và Tiêu Lăng Xuân mất tích không lẽ được hai đứa con, mà Liều Chân Nhã cũng không ý giấu bọn chúng.

“Mẹ cũng không biết.” Liều Chân Nhã ăn ngay nói thật, “Nhưng nếu chú ấy còn sống, mẹ nghĩ chú ấy nhất định sẽ trở về, bởi vì chú ấy luyện tiếu chúng ta.”

Noãn Noãn dùng sức gật đầu, “Dạ, chú Trang nhất định sẽ trở về. Mẹ, sau khi chú Trang trở về, con không gọi là chú Trang nữa, gọi là ba ba được không?”

“Được.” Liều Chân Nhã nhẹ nhàng gật đầu đáp ứng.

“Mẹ, có phải bởi vì con dùng thập tự đào mộ chính ổng, ổng chán ghét con cho nên mới rời đi?” Giang Thành nhu thuận ngẩng đầu, đôi mắt to màu nho ươn ướt sưng, “Nếu ổng trở về, con cũng bằng lòng đổi giọng gọi là ba ba, hơn nữa không bao giờ dùng thập tự đào mộ chính ổng nữa.”

“Giang Thành, ba ba của con mất tích hoàn toàn không có liên quan tới con, con đừng tự trách. Ba ba của con cát nhân thiên tướng, mẹ tin tưởng ổng ấy nhất định sẽ trở về.”

“Bình bình!” Ba mẹ con đang ôm nhau, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng đập cửa mạnh mẽ.

“Các con ngồi đây, mẹ đi mở cửa.” Liều Chân Nhã chạy nhanh tới mở cửa, mở cửa nhìn thấy gương mặt quen thuộc ngoài cửa lại nhận không được thét chói tai một tiếng: “Tiêu Lăng Xuân?! Trời, hơn một tháng nay anh chạy tới chỗ nào, tôi...”

“Liều Liều...” Suy yếu cười, Tiêu Lăng Xuân nhắm mắt lại ngã vào trong lòng Liều Chân Nhã

54. Chương 54: Chương 54

Edit: Tiểu Di

Tiêu Lăng Xuân đột nhiên té xỉu khiến Liều Chân Nhã không khỏi một trận tâm hoảng ý loạn, sau khi cơn buồn ngủ qua đi mới luống cuống tay chân ôm lấy người lồi tới sa lon trong phòng khách. Sức của cô đã sớm vượt qua người thường nên ôm một thanh niên hơn chục tuổi cũng có chút nhẹ nhàng.

Đem người để ngấn ngấn trên sa lon mới thấy hẩn không bình thường, sắc mặt vàng như nến, môi trở nên trắng bệch lộ ra tơ máu khô cằn; lại vén vạt áo, xắn ống tay áo, Liều Chân Nhã cùng hai đứa bé đồng thời hít một hơi. Trên người hẩn khắp nơi đều là lỗ châm màu tím, trên hai cổ tay đầy vết dao mới vừa kết vảy.

Nhớ tới Tiêu Lăng Xuân có nói qua có người đang theo dõi hắn, nhìn đến vết thương cùng lỗ châm rõ ràng trên người, Liễu Chân Nhã thoáng suy nghĩ liền đoán được là Tiêu Lăng Xuân bị bắt cóc làm chuột bạch thí nghiệm.

Là bình nước thuốc của cô làm hại!

Thân thể Tiêu Lăng Xuân thực suy yếu. Liễu Chân Nhã lấy nước tuyết trên núi tuyết trong Noãn viên cho hắn uống. Hơn chín giờ tối Tiêu Lăng Xuân tỉnh lại.

“Liều Liều, anh tưởng rằng anh sẽ không còn được gặp lại em.” Tiêu Lăng Xuân nhẹ nhàng nói, ánh sáng trong mắt chuyển nhu hòa.

“Tiêu Lăng Xuân...” Không đúng! Tiêu Lăng Xuân sẽ không gọi cô là Liễu Liều, người gọi cô là Liễu Liều chỉ có một. Liễu Chân Nhã chăm chăm nhìn khuôn mặt ngồi cùng bàn quen thuộc trước mắt “Anh... gọi tôi là ‘Liều Liều’, anh xác định anh là Tiêu Lăng Xuân?”

“Không phải em đã đoán được sao. Anh xác định anh không phải là Tiêu Lăng Xuân, anh là Trang Nhĩ Ngôn.” Khoác lớp da Tiêu Lăng Xuân, khoe miệng hắn suy yếu nói, “Anh cảm thấy anh biến thành quỷ đã là thực kỳ diệu, không nghĩ tới còn có thể lấy quỷ thần nhập vào cơ thể người, biến thành một người khác... Thế giới này thật quá huyền diệu.”

Vây quanh ở bên người Trang Nhĩ Ngôn, vẻ mặt Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn cùng Giang Thành đều là ánh mắt trừng thật to hoàn toàn nói không nên lời... Lời Trang Nhĩ Ngôn nói đều là khiêu chiến cực hạn thừa nhận của nhân loại.

Đương nhiên Liễu Chân Nhã biến sắc còn là bởi vì không nghĩ tới ngoại trừ bản thân mình, Trang Nhĩ Ngôn cũng sẽ giống như cô, linh hồn sẽ ngụ trong thân thể người khác.

“Liều Liều, anh không lừa em, anh là Trang Nhĩ Ngôn.” Trang Nhĩ Ngôn nói xong một tay cầm thật chặt tay Liễu Chân Nhã, hai mắt tràn đầy mong ngóng và ủy khuất vì không được tin tưởng chống lại ánh mắt của Liễu Chân Nhã. Liễu Chân Nhã thật lâu không nói lời nào. Noãn Noãn cùng Giang Thành vẫn mang một bộ dạng trợn mắt há hốc mồm. Trang Nhĩ Ngôn thấy ba người không tin nhưng đây là một chuyện rất ly kỳ.

Lấy lại tinh thần Liễu Chân Nhã ho nhẹ hai tiếng nói: “Tôi biết anh không gạt tôi.” Tiêu Lăng Xuân cho tới bây giờ không biết dùng giọng điệu làm nũng như vậy nói chuyện với cô. “Như vậy, linh hồn Tiêu Lăng Xuân đã biến mất sao?”

Một tia ảm đạm ở trong mắt Trang Nhĩ Ngôn hiện lên, thấp giọng đáp: “Ừ, đã biến mất cùng bà ngoại và mẹ hắn.”

“Bà ngoại và mẹ hắn cũng thế? Rốt cuộc là như thế nào? Ngày ấy sau khi anh đến nhà Tiêu Lăng Xuân liền một đi không trở lại. Một nhà Tiêu Lăng Xuân đồng thời mất tích. Tôi và chú Triển, Triển Phi tìm các người suốt hơn một tháng đều không hề có tin tức.”

“Lúc ấy, anh vừa tới, đúng lúc nhìn thấy một đám người đang cưỡng ép người một nhà Tiêu Lăng Xuân. Trong lúc Tiêu Lăng Xuân liều mạng kháng cự giãy giụa, một người trong số đó vung con dao nhỏ trong tay lên đánh hắn bị trọng thương hôn mê. Anh nhào lên muốn cứu, nhưng không biết tại sao khi tới gần thân thể hắn liền bị thân thể đó hút vào. Cho đến khi anh tỉnh lại, Tiêu Lăng Xuân đã biến thành linh hồn đứng ở bên cạnh anh, mà anh thì ở trong thân thể hắn, làm như thế nào cũng không ra được. Anh vốn định nói hắn đến tìm em, kết quả linh hồn hắn căn bản không thể rời khỏi thân thể quá hai thước.”

Liều Chân Nhã nghe được trăm mối nhưng không thể lý giải được tại sao lại có chuyện kì quái như vậy. Linh hồn của Trang Nhĩ Ngôn thì bị hút vào thân thể của Tiêu Lăng Xuân, mà linh hồn của Tiêu Lăng Xuân lại không có thể rời khỏi thân thể này quá xa... Đây quả thực so với việc cô lúc trước có được Phỉ Lam tinh, tiến vào thân thể Liễu Chân Nhã còn kỳ diệu hơn.

“Mới đầu anh còn thấy may mắn có thể một lần nữa làm người...” Một lần nữa làm người đại biểu có thể cùng Liều Liều, Noãn Noãn, Giang Thành làm thành một gia đình, có thể quang minh chính đại mà đem Liều Liều thành người phụ nữ của mình. Về phần ấy nấy, cảm thấy có lỗi vì đã chiếm cứ thân thể của Tiêu Lăng Xuân hoàn toàn không có. Hắn và Tiêu Lăng Xuân không quen thì sao lại có cảm giác ấy nấy. Huống

hồ có thể một lần nữa làm người thì cho dù là chiếm thân thể người quen cũng sẽ không có áy náy, làm người thì sẽ chạm được Liễu Liễu cùng con trai, con gái. “Nhưng khi người chủ đám bắt cóc Tiêu Lăng Xuân kia đi ra thì anh không thể suy nghĩ nhiều được nữa. Đám đó dùng bà ngoại và mẹ Tiêu Lăng Xuân cưỡng bức anh nói ra phương pháp và nơi phối phương thuốc thần kì gì đó có thể trị chứng ung thư, anh căn bản hoàn toàn không biết gì cả. Nhưng Tiêu Lăng Xuân nói cho anh biết là em cho hẩn nước thuốc trị ung thư cho bà ngoại hẩn. Vì an toàn của em, anh cái gì cũng không nói. Nhưng mẹ và bà ngoại Tiêu Lăng Xuân bởi vậy bị rất nhiều tra tấn. Sau đó, anh, bà ngoại và mẹ Tiêu Lăng Xuân mỗi ngày bị người ta lấy máu đi xét nghiệm. Cuối cùng ba người bọn anh liền hoàn toàn trở thành chuột bạch. Ba người này đều từng dùng qua nhân sâm ngàn năm em cho, bà ngoại hẩn còn uống qua nước thuốc thần kì kia, bởi vậy máu một nhà ba người này giống như được vật có tác dụng trị liệu.”

Tâm Liễu Chân Nhã bị nhéo gắt gao. Nói như vậy người một nhà hẩn là bị cô hại. Nếu lúc trước cô nói rõ với Tiêu Lăng Xuân rằng nước thuốc kia có thể chữa khỏi cho bà ngoại hẩn, như vậy có phải cũng sẽ không thành như vậy hay không? Nhưng đã trễ rồi, cho dù hối hận như thế nào đều đã trễ..

“Sau hơn nửa tháng bị giam ở một phòng kín không kê hở, bọn bắt cóc muốn tiến hành giải phẫu cơ thể sống bà ngoại Tiêu Lăng Xuân, bà ngoại nhất thời khó chịu đập vào tường; mẹ bị bà ngoại kích thích đến cuồng sau đó cũng đập đầu tự sát; bà ngoại, mẹ mất, Tiêu Lăng Xuân mất hết can đảm, tiếp theo linh hồn hẩn có thể rời khỏi thân thể. Cuối cùng linh hồn hẩn cùng linh hồn bà ngoại và mẹ cùng nhau biến mất. Trước khi biến mất liền giao cho anh nhất định phải chiếu cố em.”

Kỳ thật quá trình đã bị Trang Nhĩ Ngôn che giấu một ít, tỷ như khi những người đó muốn giải phẫu cơ thể sống bà ngoại, Tiêu Lăng Xuân vừa cầu xin vừa uy hiếp Trang Nhĩ Ngôn nói cho những người đó nguồn gốc nước thuốc, nhưng Trang Nhĩ Ngôn đem miệng dán kín như vỏ trai, không nói một chữ về nguồn gốc nước thuốc. Nhớ rõ khi Tiêu Lăng Xuân nghe được tiếng bà ngoại bị tra tấn, ánh mắt Tiêu Lăng Xuân kia hận không thể giết hết, nhưng chuyện đó quan hệ đến an toàn tính mạng của Liễu Liễu, làm sao có thể liên lụy cô. Trong lúc nguy hiểm mình đã từng thể chẳng sợ bản thân tan xương nát thịt cũng nhất định phải bảo vệ Liễu Liễu bình an.

Bà ngoại cùng mẹ gặp nạn không cứu nhưng hẩn không hối hận, cho dù lặp lại một lần nữa hẩn cũng sẽ không hối hận. Chỉ sẽ bồi thường giúp một nhà Tiêu Lăng Xuân báo thù.

Chuyện này không cần phải nói cho Liễu Liễu. Về sau cho dù Liễu Liễu là tốt hay xấu đều không cần đeo gánh nặng này!

“Đây đều là tôi sai.” Liễu Chân Nhã nhịn không được khóc lên. Mảnh hảo tâm của cô lại không cẩn thận mang đến tai họa ột nhà Tiêu Lăng Xuân. Cẩn thận rồi cẩn thận kết quả vẫn bị người có tâm chú ý. Nếu không phải cô nhiều chuyện, có lẽ bà ngoại hay bệnh nhưng được mẹ hòa ái cần cù cùng Tiêu Lăng Xuân chăm chỉ nhiệt tâm quan tâm tuyệt đối có thể sống.

“Liễu Liễu, chuyện này hoàn toàn không có liên quan đến em.” Gian nan vươn tay lau chùi nơi khóe mắt Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn cố hết sức nói: “Tuy rằng nhà họ bị nước thuốc kia hại, nhưng trước đây nhà họ đã trải qua hơn nửa năm đoàn tụ khoái hoạt mà không bị bóng ma bao phủ. Nếu như không có nước thuốc kia... anh nghĩ một nhà Tiêu Lăng Xuân phải trải qua những ngày dị thường đau khổ, bệnh ung thư giai đoạn cuối là không thể ngừng thuốc, phí trị bệnh bằng hoá chất căn bản không phải là gia đình như Tiêu Lăng Xuân gánh được. Theo anh biết gia đình Tiêu Lăng Xuân đang thiếu nợ hơn hai mươi mấy vạn. Em có nghĩ một chút, khi bà ngoại khỏi bệnh, tương lai Tiêu Lăng Xuân phải gánh một số nợ lớn như thế, mẹ Tiêu Lăng Xuân trên thực tế cũng là người đầy ốm đau, mỗi tháng còn phải gửi cho em trai ở Tây Bắc một số tiền không ít... Tình hình gia đình như vậy, nếu anh là Tiêu Lăng Xuân anh tình nguyện để cho bà ngoại khoái hoạt ra đi mà không phải bị ốm đau tra tấn.”

“Nhưng... Tiêu Lăng Xuân chăm chỉ học tập như vậy, cũng rất giỏi, cố vất vả một hai năm khẳng định thi tốt nghiệp sẽ được cấp học bổng vào trường đại học lớn, lấy tư chất hẩn không lo sau khi tốt nghiệp không tìm thấy một công việc tốt, tiếp qua vài năm tuyệt đối có thể thoải mái, có thể cuối cùng bà ngoại sẽ không còn, nhưng nhất định có thể cùng mẹ sống tốt... Đều là tôi hại họ, tại sao tôi lại rảnh rỗi muốn trông nom, người bệnh như vậy đều là ý trời, lòng tôi tham, muốn thay đổi vận mệnh người khác, dùng đồ không có của nhân gian cải biến tuổi thọ của bà ngoại hẩn, cuối cùng lại trả giá cả một nhà người ta... Đều là tôi sai, đều là tôi tự tiện, lòng tham không đủ...”

Liều Chân Nhã đỏ mắt không ngừng đánh đầu mình làm Noãn Noãn cùng Giang Thành vẻ mặt hoảng sợ ôm lấy hai tay cô để tránh cô ngược đãi chính mình.

Thấy Liều Chân Nhã lâm vào tự trách không thể tự thoát ra được, Trang Nhĩ Ngôn đau lòng, nói “Trước khi Tiêu Lăng Xuân biến mất để anh chuyển lời cho em ‘đời này có thể có bạn tốt là em hẳn rất vui vẻ’. Liều Liễu, Tiêu Lăng Xuân một chút cũng không trách em. Còn nữa, em hiểu biết quý, hẳn là hiểu được bọn họ phải đi chuyển thế, nói không chừng bọn họ có duyên còn có thể thành người một nhà hạnh phúc. Nếu em cảm thấy có lỗi, trước mắt còn có một cơ hội bồi thường.”

“Còn bồi thường bọn họ như thế nào?” Đôi mắt ngập nước tràn đầy áy náy hỏi hận “Nếu người một nhà bọn họ biến thành quỷ giống như anh, có lẽ tôi còn có cơ hội bồi thường, nhưng người một nhà bọn họ hoàn toàn biến mất.”

“Sao không thể bồi thường. Bọn người hại họ còn đang nhơn nhớn ngoài vòng pháp luật mà. Em không nghĩ giúp gia đình Tiêu Lăng Xuân báo thù sao? Thi thể bà ngoại và mẹ hẳn vẫn còn đang ở trong cái mật thất kia, chúng ta phải nghĩ biện pháp cướp về an táng nữa; khoản nợ và nhân tình Tiêu Lăng Xuân còn thiếu chúng ta giúp trả từng món; em trai hẳn chúng ta cũng phải giúp nuôi... Bao nhiêu đó không phải bồi thường sao.”

Liều Chân Nhã giật mình sững sốt nửa ngày sau mới hít mũi nói: “Cũng chỉ có như vậy.” Bằng không còn có thể làm sao bây giờ, người cũng không thể trở lại nữa, hối hận cũng không thể bày tỏ với người nơi đó. “Tôi liền gọi điện thoại cho Triển Phi.” Muốn bắt đám bại hoại này còn cần Triển Phi hỗ trợ.

“Đừng, không thể gọi điện thoại.” Trang Nhĩ Ngôn gấp giọng ngăn cản Liều Chân Nhã. “Liều Liễu, không thể nói cho Triển Phi. Em muốn Triển Phi biết nguyên nhân người nhà Tiêu Lăng Xuân bị bắt, vậy đại biểu toàn bộ cục cảnh sát và người chỗ bệnh viện sẽ biết. Đại khái sau đó không lâu toàn bộ thành phố sẽ biết anh là người duy nhất còn sống thì sẽ rất nguy hiểm. Cho nên chúng ta cái gì cũng không thể nói cho Triển Phi, phải tìm nguyên nhân hợp lý để cho Triển Phi không truy anh.”

Trang Nhĩ Ngôn vừa nói Liều Chân Nhã cũng ý thức được tình trạng nguy hiểm trước mắt, nhưng phải làm sao giấu diếm được cục cảnh sát và bệnh viện chuyện chứng ung thư của bà ngoại đột nhiên khỏi toàn bộ... Nếu như vậy toàn bộ bệnh viện cũng sẽ biết chuyện kỳ tích, như vậy người có tâm truy cứu rất nhanh sẽ liên tưởng đến trên người người nhà, đến cuối cùng đại khái tránh không được sẽ bị toàn dân điên cuồng mà truy tìm nước thuốc kia...

Nghĩ vậy Liều Chân Nhã chợt cảm thấy rung mình phía sau lưng, nếu chuyện này làm không tốt, Trang Nhĩ Ngôn chiếm thân thể Tiêu Lăng Xuân và một nhà cô đều bước trên con đường không lối về.

“Liều Liễu, kỳ thật anh đã nghĩ ra một biện pháp...” Trang Nhĩ Ngôn chần chờ nhìn Noãn Noãn cùng Giang Thành mở to mắt lóe ra ý kiến. Tuy rằng đã cùng hai đứa con liên thủ làm sụp xí nghiệp của Liều thị cùng Dương thị, nhưng lúc này đây lại khác, lúc này đây là chuyện máu me, hai đứa nhỏ không nên nghe chuyện dơ bẩn này. “Noãn Noãn, Giang Thành, thời gian đã khuya. Các con mau về phòng của mình nghỉ ngơi đi.”

Giang Thành bĩu môi nhìn Trang Nhĩ Ngôn, mắt to hơi lộ ra một tia khinh thường “Ba... Chú, chuyện chúng con hiểu so với chú tưởng tượng còn nhiều hơn, đừng coi chúng con như đứa nhỏ không biết gì. Con biết chuyện này chín mươi lăm phần trăm có thể sẽ liên lụy đến mẹ, là người đàn ông duy nhất trong nhà, con có trách nhiệm bảo hộ mẹ. Chúng con phải đem hết thảy nguy hiểm bóp chết từ trong nôi.”

“Đúng vậy, ba ba, ba đừng giấu diếm. Chuyện gì trong nhà con và Giang Thành cũng có quyền tham dự. Lần này có quan hệ đến an toàn tính mạng của lớn nhỏ một nhà chúng ta, ba lại càng không thể giấu chúng con. Nước thuốc là mẹ đưa ra ngoài, ngày thường chú Tiêu đối với chúng con cũng rất tốt. Báo thù cho chú nên tính luôn cả phần của con và Giang Thành đi.” Noãn Noãn nói đạo lý rõ ràng, miệng cười cất giấu một tia huyết tính cùng ngoan ý, đã lần đến trên đầu người nhà bé, bé còn nhấn nạt cái gì.

Trang Nhĩ Ngôn vừa lòng hai đứa con có cái nhìn đại cục nhưng kế hoạch không thích hợp cho hai đứa nhỏ nghe, miệng cứ ngập ngừng khó khăn nói không nên lời.

“Nói đi, trước kia mặc kệ chuyện gì tôi đều cùng Noãn Noãn, Giang Thành thương lượng. Lần này cũng không ngoại lệ, bằng không tôi sợ hai đứa nhỏ tính nghịch sẽ âm thầm làm bậy.” Vuốt đầu nhỏ của hai đứa

con, Liễu Chân Nhã thực bất đắc dĩ. Có hai đứa nhỏ thông minh chính là không tốt, cái gì cũng không thể làm sau lưng.

Nhìn Noãn Noãn cùng Giang Thành vẽ mặt đắc ý, lại nhìn Liễu Chân Nhã trong mắt bất đắc dĩ cứng chiều, Trang Nhĩ Ngôn thở dài thỏa hiệp, “Em còn nhớ người năm trước cứu em từ biệt thự ra không? Hắn tên là Bồ Lôi Đức, là một sát thủ rất nổi danh. Trước đó anh đã cứu hắn hai lần cho nên thiếu anh hai cái nhân tình. Lần trước giúp anh một lần cho nên còn thiếu anh một nhân tình. Bởi vậy lần này anh định dùng một cái nhân tình còn lại.”

Nhớ tới sát thủ kia toàn thân như người đàn ông lỗ mãng, Liễu Chân Nhã rung mình một cái “Anh mời đến giết người?”

“Anh tính như vậy.” Đáy mắt Trang Nhĩ Ngôn hiện lên một tia sát ý dày đặc, thật muốn tra tấn hơn một tháng, nếu không phải suy nghĩ cho an toàn của Liễu Liễu, chắc chắn hắn sẽ tự mình động thủ bắt lấy những người đó tra tấn cuối cùng mới giết, để cho bọn hắn không có một chút thống khổ chết trong tay Bồ Lôi Đức quả thực là tiện nghi. “Tên chủ và những người ra tay với người một nhà Tiêu Lăng Xuân anh đều nhớ kỹ, chỉ cần giết những người đó liền OK.”

Liễu Chân Nhã kéo miệng, OK mới là lạ! “Trong bệnh viện, viện trưởng và một số bác sĩ cũng biết bà ngoại là do một lọ nước thuốc thần kỳ chữa khỏi, những người này làm sao bây giờ, cũng không thể giết hết để chặn miệng.”

“Thế thì không cần. Chỉ cần tên chủ mơ ước nước thuốc cùng bọn chó săn ngược đãi người một nhà Tiêu Lăng Xuân là được rồi. Chờ Bồ Lôi Đức giết những người đó xong, anh quay lại mặt thất kia, sau đó làm bộ như bị bắt cóc, gọi điện thoại cho cảnh sát xin giúp đỡ. Như vậy bất kể là như thế nào những cảnh sát đó cũng sẽ không hoài nghi đến trên người chúng ta.”

“Nhưng cứ như vậy sự tồn tại của nước thuốc vẫn bại lộ như cũ.”

“Không quan hệ, bại lộ thì bại lộ. Không ai biết nước thuốc là em cho. Anh vẫn kiên trì như cũ là nước thuốc thần kỳ kia là một hòa thượng vô danh đưa cho. Nếu bọn họ không tin, ha ha... Kế tiếp liền cần Liễu Liễu em ra mặt. Nước thuốc kia tồn tại cũng thần kỳ giống như quỷ tồn tại, phỏng chừng cũng sẽ có rất nhiều người không tin tưởng chuyện anh nói. Em tìm vài lệ quỷ đi ra nháo chứng minh trên thế giới này có rất nhiều chuyện khoa học không thể suy đoán được, nói ọi người biết nước thuốc thần kỳ kia không phải tất cả mọi người đều có mệnh hưởng, cho dù chuyện nước thuốc tồn tại bại lộ, cũng sẽ không làm cho anh lâm vào nguy hiểm.”

“Làm như vậy hữu dụng sao? Những người đó tin tưởng sao?” Thật lâu sau Liễu Chân Nhã nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Ha ha...” Trang Nhĩ Ngôn suy yếu cười cười “Liễu Liễu, phần lớn con người trên thế giới này sẽ sợ. Chỉ cần em tìm chút quỷ nháo chung quanh, anh dám cam đoan người tâm hoài bất quỷ xác định vững chắc lập tức đem đầu lùi về trong vỏ.”

“Tôi đi thử xem.” Liễu Chân Nhã nắm thật chặt hai nắm tay, trong lòng vì nguyên nhân muốn giết người mà sinh ra sợ hãi lại bị khoái ý có thể thay người một nhà Tiêu Lăng Xuân báo thù mê hoặc. Tuy rằng sợ hãi, nhưng ý muốn giết những người đó một chút cũng không cảm thấy hối hận. Tại sao cô lại trở nên như vậy, không đem mạng người để ở trong lòng, bản chất cô đây phải người máu lạnh.

“001xxxxxxxxx, đây là dãy số để liên hệ với Bồ Lôi Đức. Em gọi điện thoại nói là trước đây Trang Nhĩ Ngôn đưa số điện thoại này cho em, ân tình hắn thiếu Trang Nhĩ Ngôn chuyển giao cho em, em đang cần hỗ trợ.”

“Hắn sẽ đồng ý hỗ trợ?” Liễu Chân Nhã hoài nghi một người đàn ông như vậy, sẽ đồng ý chuyển nhượng nhân tình sao?

“Yên tâm đi. Bồ Lôi Đức là một lời nói một gói vàng, hắn biết quan hệ giữa anh và em cho nên nhất định sẽ hỗ trợ.” Trang Nhĩ Ngôn nói thực khẳng định. Tuy rằng tính tình Bồ Lôi Đức thực khó nói nhưng thực tế hắn là một người rất nặng tình, người phụ nữ của ân nhân kiếm bằng hữu yêu cầu giúp đỡ, hắn làm sao lại cự tuyệt. “Liễu Liễu, em phải đi liên lạc với Bồ Lôi Đức, anh lập tức trở về mặt thất.”

“Lập tức quay về, nhưng thân thể anh...”

“Kỳ thật anh mất máu không nhiều lắm, thừa dịp buổi tối bỏ trốn vừa lúc không ai thấy.” Không ai phát hiện lỗ hổng này.

“Nhưng anh quay về có thể những người đó sẽ biết anh chạy thoát, anh quay về bọn họ có thể sẽ không bỏ qua cho anh hay không.” Liễu lo lắng nhìn Trang Nhĩ Ngôn.

“Đó cũng là không có biện pháp.” Trang Nhĩ Ngôn tiêu sái nói: “Người nhà chủ nước thuốc chỉ còn lại một mình anh, bọn họ cho dù muốn giết anh cũng sẽ không động thủ, giải làm lại bị tra tấn một phen.”

“Chị Ngọc, chị xuất hiện đi.” Liễu Chân Nhã suy nghĩ xong kêu Ngọc Tấn Ngâm, ôm Trang Nhĩ Ngôn bỏ vào lòng Ngọc Tấn Ngâm. “Chị Ngọc, kính nhờ chị hộ tống Trang Nhĩ Ngôn.”

Ngọc Tấn Ngâm cúi đầu ghen cười nhìn Trang Nhĩ Ngôn vẻ mặt đỏ bừng một cái, gạt đầu, “Yên tâm đi chị sẽ che chở hần an toàn.”

Trang Nhĩ Ngôn bị Ngọc Tấn Ngâm ôm trong lòng như ôm công chúa, đáy lòng tràn đầy buồn bực, này gọi là gì đây, tự nhiên bị một phụ nữ ôm kiểu công chúa!

Hừ, này đều do đám kia nên một vạn lần y cũng sẽ không bỏ qua!

55. Chương 55: Chương 55

Sau khi Trang Nhĩ Ngôn rời đi Liễu Chân Nhã cũng bắt đầu bắt tay vào chuẩn bị kế hoạch của Trang Nhĩ Ngôn. Chuyện tìm quỷ nói dễ cũng không dễ. Nếu chỉ cần tìm quỷ thì hoàn toàn không làm khó Liễu Chân Nhã, khó là làm cho quỷ hiện hình ở trước mặt người bình thường làm cho họ thấy bằng cách nào. Theo cách nói của Tiểu Mật, quỷ muốn có thể ở trước mặt người bình thường hiện hình ít nhất cần tu luyện vài chục năm. Cho tới tận bây giờ cô chưa từng gặp qua quỷ nào có khả năng hiện hình ở trước mặt người bình thường.

Bất quá vừa mới bắt đầu chuẩn bị thì không thể nói không được. Vốn định tìm chú Triển hỗ trợ, nhưng chú Triển nhất định phải hỏi tiền căn hậu quả, mà lúc này đã nói không thể tiết lộ, suy nghĩ một hồi Liễu Chân Nhã từ bỏ việc tìm chú Triển, như thế cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nhưng trước khi Liễu Chân Nhã hành động, người tới hôm trước mới nói chuyện điện thoại, Bồ Lô Đức lông mày sẫm nghiêm, ánh mắt lạnh lẽo như hổ sâu, đứng ở trước mặt có thể cảm giác được gió tuyết ngàn dặm làm cho Liễu Chân Nhã không tự chủ rùng mình.

“... Nhân tình của anh được Trang Nhĩ Ngôn chuyển giao cho tôi, bảo tôi khi có khó khăn thì tìm anh.” Liễu Chân Nhã đứng ở trước mặt Bồ Lô Đức, không dám nhìn thẳng ánh mắt, rất gian nan nói ra mục đích của mình. “Bạn tôi bị bắt cóc. Bọn bắt cóc còn giết bà ngoại và mẹ hần... Muốn mời anh giúp báo thù giết... giết bọn bắt cóc.” Nói xong gắt gao nhắm hai mắt lại, cô không dám nhìn người đàn ông mặt lạnh này nghe thấy cô yêu cầu giết người sẽ có phản ứng gì.

Một trận không khí lạnh chui vào thân thể Liễu Chân Nhã. Ngay sau đó giọng nói lạnh lùng băng giá ở trước mặt vang lên, “Lần này giúp cô, nhân tình Trang Nhĩ Ngôn toàn bộ triệt tiêu. Về sau nếu còn có tìm tôi hỗ trợ, vui lòng trả tiền bình thường.”

Liễu Chân Nhã trừng lớn mắt. Người này không hỏi cô tại sao lại giết người nhưng vẫn giúp giết người? Còn thực bình thường nói với cô lần sau giết người thì cần trả tiền! Rốt cuộc đây là chuyện gì?!

“Tên bạn của cô?”

“Tiêu Lăng Xuân, hiện tại ở...”

“Biết tên là được rồi.” Bồ Lô Đức một thân lạnh lùng rời đi.

Liễu Chân Nhã đứng ở phòng khách lau mồ hôi. Người này thật là đáng sợ, hy vọng vĩnh viễn không có việc buôn bán gì nữa!

Sau khi đem chuyện giết người toàn quyền phó thác cho Bồ Lôi Đức, Liễu Chân Nhã mới có tâm tư lo lắng nhiệm vụ Trang Nhĩ Ngôn giao cho cô. Nhưng bất kể là như thế nào muốn có biện pháp hoàn hảo để quỷ hiện hình thì phải cần Tiểu Mật cố vấn một chút.

Tìm Tiểu Mật, sau khi Liễu Chân Nhã nói chuyện mình khó xử, Tiểu Mật vừa nghe liền vui vẻ, “Em còn tưởng rằng chuyện gì. Không phải chỉ là làm cho quỷ hiện hình thôi sao? Cực đơn giản! Chị có biết quỷ là từ âm khí, oán khí hợp thành không? Trên thực tế, âm khí, oán khí cũng thuộc loại linh khí của trời đất, chỉ cần có cũng đủ linh khí còn lo lắng quỷ không thể hiện hình sao? Nói linh khí thì tại mình thiếu sao?”

Liễu Chân Nhã thật vui vẻ. Vấn đề cô lo lắng một đêm liền được giải quyết nhẹ nhàng như vậy. Bất quá Liễu Chân Nhã lại muốn hỏi kĩ, “Vậy chị có thể không mang quỷ từ Noãn viên ra không? Hơn nữa nếu có thể chị không muốn cùng quỷ tiếp xúc. Đám đó vừa hiện hình ai biết có thể đem bí mật của chúng ta nói ra hay không.”

Tiểu Mật vuốt cằm giả dạng lão già, “Vấn đề chị nói đúng là làm cho em phải suy nghĩ...”

Một hồi lâu sau khi Liễu Chân Nhã nhịn không được muốn thúc giục thì Tiểu Mật mở miệng, “Lần trước em cho chị bình nước thuốc là có thể làm cho quỷ hiện hình. Em lập tức làm lại một bình khác, sau đó chị đổ nước thuốc tại nơi quỷ thích xuất hiện. Quỷ hút đủ linh khí trong nước thuốc là tự nhiên có thể hiện hình. Làm như vậy sẽ không bại lộ ra chị, nhưng có thể sinh ra hậu quả không tốt lắm. Phương thức cơ bản để quỷ sống sót là hấp thụ âm khí, oán khí nhưng âm khí, oán khí trong cơ thể quỷ tích lũy đến trình độ nhất định sẽ tu luyện bước tiến hóa tiếp theo. Cái gọi là tu luyện chính là hấp thụ tức giận của nhân loại hoặc là cắn nuốt quỷ hồn. Chúng ta làm cho quỷ hiện hình chính là trong nháy mắt sẽ gia tăng tu vi của quỷ, em sợ cuối cùng làm ra lệ quỷ... Thiên hạ sẽ không còn an bình!”

Liễu Chân Nhã nghe xong khản trương không thôi, liên tục xoa tay “Không nên! Không nên! Chúng ta không thể làm ra lệ quỷ!”

“Cho nên mới nói đây chính là lo lắng của em...” Tiểu Mật khó xử nói nhỏ, mặt mày gắt gao nhăn lại.

“Ai! Nếu có nhiều người có mắt thông linh có thể thấy quỷ cũng không cần phiền như vậy!”

“A! Có!” Tiểu Mật đột nhiên hoan hô một tiếng. “Ít nhiều những lời này của chị đã nhắc nhở em. Chị chờ một chút. Em đi lấy thứ này.” Tiểu Mật giống như một cơn gió biến mất ở trước mặt Liễu Chân Nhã.

Khi Tiểu Mật trở về trên tay cầm thêm một nhánh cỏ nhỏ màu tím. Lá cỏ tựa như mùa xuân mới làm cho toàn bộ mặt đất sinh sôi bừng bừng, nhìn qua rất có linh khí. “Đây là cây cỏ tản mát ra mùi có thể kích thích mắt người, sau đó làm cho con người ở trong khoảng thời gian ngắn mở ra thiên nhãn.”

Liễu Chân Nhã tiếp nhận lá cỏ liền ngửi thấy một loại hương nồng không tả được, giống như đàn hương lại giống như xạ hương, mùi hương mới vừa chui vào mũi, hai mắt liền mơ hồ, tay Liễu Chân Nhã dụi mắt, mở mắt ra chỉ cảm thấy hai mắt nhìn mọi thứ trở nên rõ ràng hơn. “Tiểu Mật, có rãnh thì dạy chị nhận biết các loại hoa cỏ trong Noãn viên đi.” Lần trước Ngọc Tấn Ngâm cầm một loại cây cỏ có thể làm cho người ta gặp ác mộng biến ảo, hiện tại tác dụng của đám cây cỏ này không nhỏ, sớm nhận biết toàn bộ bọn chúng một chút có thể nhanh chóng phát huy tác dụng cứu nạn của chúng.

“Được, khi nào rãnh em cũng có thể chỉ cho chị rất nhiều loại thực vật trong Noãn viên mà trên địa cầu không có, đều là do chủ nhân Phủ Lam phát hiện ở dị giới!”

“Dị giới?!” Liễu Chân Nhã cảm thấy thế giới này thực huyền ảo, chẳng lẽ mấy tiểu thuyết trên internet viết xuyên qua thời không, không gian dị giới đều là tồn tại có thực?

“Đương nhiên! Có quỷ tồn tại, còn có minh địa ngục tồn tại. Mà có minh địa ngục tồn tại vì sao lại không thể có thời không khác tồn tại?”

Liễu Chân Nhã choáng váng xoa tay. “Quên đi! Quên đi! Đừng nói chuyện vượt qua ngoài nhận biết của chị.” Để cho cô thừa nhận tiên, quỷ tồn tại cũng mất nhiều thời gian, hiện tại lại thêm không gian dị giới... Không nghĩ tới nữa, dù sao cô lại không có cơ hội đi không gian dị giới, suy nghĩ nhiều chỉ càng làm mình đau đầu. “Đúng rồi! Em mới vừa nói lá cỏ chỉ có thể mở ra thiên nhãn trong khoảng thời gian ngắn?”

“Ừ. Lá cỏ dùng có thời hạn, chỉ có thể duy trì mười bốn canh giờ. Nói cách khác người ngửi mùi của nó sẽ được mở thiên nhãn, sau mười bốn canh giờ sẽ khôi phục nguyên trạng không nhìn thấy quỷ.”

Liễu Chân Nhã nắm lá cỏ quả thực muốn ngửa mặt lên trời cười dài. Lá cỏ này hoàn toàn là vì giải quyết chuyện lần này mà tồn tại. “Này thật đúng là tốt quá! Tiểu Mật em đã giúp chị một chuyện lớn!”

“Ha ha. Có thể giúp đỡ được một chuyện nhỏ là tốt rồi.” Tiểu Mật vỗ cánh cọ nhẹ gò má Liễu Chân Nhã.

“A! Đúng rồi. Tiểu Mật, số lượng cỏ này nhiều không? Chị sợ dùng nhiều thực vật dị giới sẽ bị tuyệt tích.”

“Yên tâm. Em nhặt rất nhiều mầm cỏ, dùng xong lại trồng xuống là được.”

Vấn đề làm cho quỷ hiện hình đã được giải quyết, còn lại chính là làm sao để cho cư dân thành phố Thiên Hải ngửi thấy mùi cỏ này và tìm cho đủ quỷ.

Ban ngày Liễu Chân Nhã cùng hai đứa nhỏ đi học bình thường, nhưng trước ngực ba người đều đeo lá cỏ kết thành hoa, hơn nữa ngoài giờ học ở còn chạy lung tung trong sân trường, đặc biệt thích chạy đến nơi có nhiều người, còn có chính là phái ba thú cưng nhỏ đặc biệt thông minh trong nhà tản hương cỏ trên đường, dùng cỏ kết thành vòng hoa mang ở trên cổ sau đó chạy chung quanh thành phố cả ngày.

Buổi tối Liễu Chân Nhã mang theo hai đứa bé, ba thú cưng đến quảng trường, quán ăn, cửa hàng, nơi nhiều người tản hương cỏ, thuận tiện ở những nơi này còn rắc một chút nước thuốc, nước thuốc này có thể hấp dẫn quỷ. Nói cách khác Liễu Chân Nhã ngay cả quỷ cũng không tự đi tìm, quỷ sẽ tự nhiên tụ tập ở nội thành.

Ở chỗ bà ngoại Tiêu Lăng Xuân trị bệnh, Liễu Chân Nhã rắc vài giọt nước thuốc, sau đó mang theo hai đứa bé, ba thú cưng đi vào tản mùi cây cỏ, đối với bóng quỷ bay nhanh trước mặt, ba người ba thú thực bình tĩnh giả bộ không thấy.

Sai thú cưng Thanh Long của Giang Thành chạy vào dọc phòng làm việc của bệnh viện thả gốc cây cỏ, sau đó ba người ba thú vẫn như cũ bình tĩnh đi ra. Đối với đám quỷ làm thành một vòng mảnh liệt hút linh khí từ nước thuốc, mọi người như cũ nhất trí lựa chọn coi thường để tỏ vẻ bản thân thực không nhìn thấy. Noãn Noãn cùng Giang Thành còn lớn gan hơn xuyên qua thân thể đám quỷ.

Làm xong hết thấy về nhà đã hơn mười một giờ tối, ba người, ba thú sức cùng lực kiệt tính lên giường ngủ, đột nhiên nhận được điện thoại của Triển Phi nói tới chỗ hắn.

Vì để diễn càng chân thật, Liễu Chân Nhã cố nén mệt mỏi lại đi đến vùng ngoại thành. Hai đứa bé muốn đi theo nhưng bị Liễu Chân Nhã ngăn cản. Khẳng định hiện trường không chỉ có hai người, một cảnh sát là Triển Phi hai là cô, nhìn bề ngoài xem ra hẳn là nơi xảy ra án thuận túy không thích hợp cho hai đứa bé đến sao?

Hơn nửa đêm rất khó tìm được xe, Liễu Chân Nhã lúc này ở trong lòng nén giận Triển Phi tịch thu xe của cô. May mắn đứng ở cửa tiểu khu trong chốc lát gặp một người lái xe đêm về, chủ nhân là người quen trong tiểu khu, Liễu Chân Nhã tiến lên nói muốn mượn xe đi đón bạn bị thương, chủ xe không nói gì liền đem xe cho Liễu Chân Nhã mượn còn dặn dò cô lái xe chậm một chút.

Nóng lòng muốn biết tình trạng của Trang Nhĩ Ngôn, tốc độ lái xe của Liễu Chân Nhã làm sao chậm được, giẫm chân ga màu bạc, chiếc Mercedes-Benz như tên rời cung chạy nhanh hướng nam.

Liễu Chân Nhã đến thì Triển Phi đang ở cửa, hai người cùng đi vào mật thất.

Nói là mật thất kỳ thật chỉ là hầm ngầm cải biến thành, nhưng cửa ra vào hầm thực bí ẩn, không ở mặt đất mà là trong một nhà dân cách hầm không xa.

Sau khi vào hầm hai ba phút, đường hầm hẹp kéo dài giống như trong phim điện ảnh những năm tám mươi, Liễu Chân Nhã đoán cái thông đạo này đại khái là thời kì chiến tranh chống Nhật, dân chúng dùng để trốn quỷ Nhật Bản, thật làm khó vị bác sĩ có thể tìm địa phương bí mật như vậy giấu một nhà ba người Tiêu Lăng Xuân.

Sau hai ba phút, Liễu Chân Nhã đến thông đạo cuối chỉ thấy là một không gian trang hoàng cũng tính là xa hoa, khoảng ba bốn mươi thước vuông, đoạn rèm ngăn không gian thành hai phần một lớn một nhỏ, sàn

nhà là đá cẩm thạch bóng lưỡng, trong phòng có tủ lạnh, TV, đèn điện, điện thoại, giường, đầy đủ mọi thứ, trong một gian nhỏ bị màn ngăn có rất nhiều dụng cụ chữa bệnh màu trắng, trên bàn mổ có nhiều điểm màu đỏ tươi.

Trang Nhĩ Ngôn?

Hơi nghiêng đầu, ở tận cùng bên trong góc âm u phát hiện mấy cảnh sát tưởng đang vây quanh Trang Nhĩ Ngôn nhưng thực ra đối tượng là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, mặc tây trang cùng năm người đàn ông khác, lúc này đang nằm ở một vũng máu, trên tai, cổ, mũi đều là vết máu, ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn Trang Nhĩ Ngôn nhìn qua tựa như người sắp chết.

“Liễu Chân Nhã, cô đến đây, cô xem xem có phải Tiêu Lăng Xuân cô muốn tìm hay không?” Triển Phi đi lại chỉ vào cơ thể Tiêu Lăng Xuân đã thay đổi linh hồn nói

“Dạ dạ, đúng rồi.” Liễu Chân Nhã bước nhanh chạy tới, thật cẩn thận hỏi han Trang Nhĩ Ngôn: “Tiêu Lăng Xuân, anh có khỏe không?”

“Tiêu Lăng Xuân” ngẩng đầu nhìn Liễu Chân Nhã rồi chậm rãi cúi đầu, một bộ dáng tâm như tro tàn.

“Liễu Chân Nhã, nhanh đưa Tiêu Lăng Xuân vào bệnh viện, tay và chân hắn đều bị bẻ gãy. Chuyện ở đây để tôi xử lý là được rồi.” Triển Phi vỗ vỗ bả vai Liễu Chân Nhã, lắc đầu với cô. “Bây giờ cô đừng hỏi gì hết. Để tinh thần Tiêu Lăng Xuân tốt rồi sẽ nói cho cô biết.” Lúc vừa mới vào hầm, nhìn thấy thi thể mấy gã đàn ông chính là bị một phát súng mất mạng; mà lúc này ngoại trừ Tiêu Lăng Xuân và Vương Thủ nửa chết nửa sống, còn có hai thi thể bà lão và phụ nữ trung niên. Dựa theo khám xét dấu vết trên hai cổ thi thể nữ thì biết khi còn sống bị tra tấn cực kỳ tàn ác, cũng không biết đắc tội với ai.

“Hiện tại đưa đi bệnh viện? Không cần ghi khẩu cung sao?”

“Trước khi cô tới, tôi đã nghe xong khẩu cung của Tiêu Lăng Xuân. Nhưng đầu lưỡi của Vương Thủ bị vũ khí ngăn cách không thể nói chuyện, còn lại cũng chỉ cần kiểm chứng. Cô mau đưa hắn đi bệnh viện, vết thương trên người hắn không chờ được.”

Nghe Triển Phi nói như vậy, Liễu Chân Nhã vội vàng một mình ôm lấy “Tiêu Lăng Xuân” sau đó theo thông đạo đi ra ngoài, lưu lại một cảnh sát đứng ở trong trợn mắt há hốc mồm.

Trên đường đi bệnh viện, phát giác phía sau không có người và xe khả nghi đi theo, Liễu Chân Nhã mới hướng chỗ ngồi phụ lái nhìn Trang Nhĩ Ngôn đã chết một lần hỏi: “Tại sao tay chân anh lại bị bẻ gãy? Là do tên bác sĩ Vương Thủ làm sao? Chị Ngọc đâu?” Không phải đã để cho Ngọc Tấn Ngâm ngầm che chở sao, tại sao còn bị thương nặng như vậy?

“Là anh không cho Ngọc tiểu thư nhúng tay vào. Anh bị thương càng nặng càng có sức thuyết phục. Sau khi anh trở về, Vương Thủ bẻ gãy tay và chân anh tính giam cầm anh cả đời để làm nghiên cứu.” Trang Nhĩ Ngôn nói xong còn rất có hứng trí cười cười. “Bất quá vết thương gia tăng ở trên người anh toàn bộ đã bị trả lại, đầu lưỡi bị Bồ Lô Đức cắt đứt, gân tay, gân chân, cũng bị Bồ Lô Đức hoàn toàn đánh gãy, yết hầu cũng bị anh cắn đứt, lúc này đại khái đã mất máu quá nhiều mà tử vong.”

“Xích!” Xe bị phanh khẩn cấp, Liễu Chân Nhã quay đầu trắng bệch nhìn Trang Nhĩ Ngôn tâm tình tốt, “Anh cần chết tươi?” Đây là không phải rất...

“Liễu Liễu bị dọa sao?” Muốn ôm Liễu Chân Nhã an ủi lại phát hiện hai tay bị bẻ gãy, toàn thân không dùng lực được, Trang Nhĩ Ngôn thực ủy khuất nhìn Liễu Chân Nhã. “Liễu Liễu, em đừng thương hại Vương Thủ. Em nhìn anh này,... tay chân anh rõ ràng bị bẻ gãy, lại giết bà ngoại và mẹ Tiêu Lăng Xuân...”

“Cũng không phải thương hại.” Nhưng thật là bị chuyện Trang Nhĩ Ngôn cắn chết người dọa thật. “Dạng người xấu này mặc dù chết cũng là trừng phạt đúng tội. Nhưng anh cần chết người có phải xúc động quá hay không? Trước mặt nhiều người cắn chết người thì làm sao anh né tội giết người?”

Nồng đậm tình ý ở đáy mắt Trang Nhĩ Ngôn hiện lên. “Yên tâm. Một chút tội anh cũng sẽ không có, nguyên nhân là do anh vì phòng vệ giết người.”

Liễu Chân Nhã thở dài, một lần nữa khởi động xe. “Tôi còn cảm thấy anh rất xằng bậy. Không nói tại sao anh có thể để cho Vương Thủ bẻ gãy tay chân anh thật hả? Nếu trị không hết thì đời này anh sẽ trở thành

người tàn tật.”

“Chỉ cần Liễu Liễu em không chê anh là người tàn tật là được rồi.” Trang Nhĩ Ngôn vui tươi hơn hỏ nói.

Liễu Chân Nhã lại thở dài.

Xe nhanh mà ổn định chạy về bệnh viện đa khoa thành phố.

Vết thương trên người Trang Nhĩ Ngôn rất nặng. Bệnh viện phải đưa hấn vào phòng phẫu thuật ngay lập tức. Liễu Chân Nhã đứng ngồi không yên canh ở bên ngoài.

Sáng sớm đang nôn nóng bất an, chuông điện thoại di động trên người đột nhiên vang lên, Liễu Chân Nhã sợ tới mức thiếu chút nữa nhảy dựng lên. Cầm lên nhìn thấy là Noãn Noãn gọi, “Noãn Noãn? Còn lâu lắm mới đến giờ đi học, tại sao không ngủ thêm chốc nữa?”

“Mẹ, mẹ cả đêm cũng chưa về, con lo lắng vô cùng, thế nào rồi ạ? Mẹ có sao không? Ba có sao không?”

“Mẹ một chút cũng không có chuyện gì. Chỉ có ba con bị thương, phỏng chừng phải ở bệnh viện một thời gian ngắn. Không cần lo lắng, không có nguy hiểm đến tính mạng của ba con.”

“Vậy là tốt rồi. Mọi người đang ở bệnh viện nào? Di Ngọc đã trở về, con nhờ di mang đồ ăn tới ẹ và ba. Trời sáng con cũng sẽ đến bệnh viện với mẹ.”

“Chúng ta ở bệnh viện đa khoa thành phố. Noãn Noãn, trời sáng con và Giang Thành ngoan ngoan đến trường, buổi chiều tan học hãy đến bệnh viện nhìn ba nha, ngoan!”

“Dạ, con và Giang Thành tan học sẽ đến gặp mọi người.”

Cúp điện thoại xong phát hiện đèn phòng giải phẫu vẫn sáng, Liễu Chân Nhã cau mày ngồi xuống ghế. Trang Nhĩ Ngôn bị thương rất nặng nhưng kỳ thật có thể trị được, chỉ cần ở Noãn viên một thời gian ngắn sẽ trở nên tốt thôi. Nhưng điều này cũng đại biểu sẽ phải đem bí mật của cô nói cho Trang Nhĩ Ngôn biết. Noãn viên là bí mật lớn nhất của cô cũng là nơi bảo vệ cô và hai đứa nhỏ, một khi Trang Nhĩ Ngôn nổi lên tâm thù hận muốn Noãn viên, cô đã chết thì không lo, nhưng Noãn Noãn và Giang Thành làm sao bây giờ?

Chỉ hy vọng bệnh viện đa khoa này có thể làm cho tay chân Trang Nhĩ Ngôn bình phục như lúc ban đầu, bằng không cô thật đúng là lưỡng nan. Dù sao Trang Nhĩ Ngôn không có đầu thai chuyển là bởi vì cô, hiện tại chịu vết thương nặng như vậy cũng là vì bảo vệ mẹ con cô.

Bảy giờ sáng, đèn phòng giải phẫu tắt, bác sĩ đang cởi khẩu trang bước ra khỏi phòng liền thấy Liễu Chân Nhã đứng lên nghênh đón.

“Giải phẫu rất thành công. Tay chân bị gãy cũng đã được nối, nhưng... tay chân bị gãy cũng không phải chỉ một chỗ, về sau chỉ sợ bình phục rồi cũng không có thể linh hoạt như trước.” Tin tức bác sĩ cho Liễu Chân Nhã cũng không được tính là tốt.

“Cám ơn bác sĩ.” Trong lòng có điểm mất mát có điểm khổ sở, Liễu Chân Nhã vẫn chân thành nói lời cảm tạ với vị bác sĩ một mối liên tục phần đầu mấy giờ liền.

Sau khi giải phẫu, Trang Nhĩ Ngôn bị chuyển vào phòng theo dõi phòng ngừa phát sinh biến chứng gì, thuốc mê trên người còn chưa tan, đại khái phải sau buổi trưa mới có thể tỉnh lại. Liễu Chân Nhã liền thừa dịp trong khoảng thời gian này trở về nhà tính thay Trang Nhĩ Ngôn thu dọn đồ dùng này nọ, chủ yếu nhất là muốn đi trả lại xe cho người ta.

Trên đường trở về mua một tờ báo ngày, chuyện người một nhà Tiêu Lăng Xuân phát sinh đã bị các hãng đưa làm đầu đề đăng lên. Nội dung đưa tin cũng rất chân thật: bệnh ung thư của bà ngoại Tiêu được một lọ nước thuốc thần chữa khỏi, Tiêu Lăng Xuân tốt bụng vì muốn để cho người bệnh ung thư hưởng thụ may mắn như bà ngoại Tiêu đã đem nước thuốc quyền không điều kiện cho bệnh viện nghiên cứu, bác sĩ trưởng chữa cho bà ngoại Tiêu thấy hơi tiền nổi máu tham tịch thu nước thuốc không nói còn bắt cóc một nhà ba người Tiêu gia tính ép hỏi nguồn gốc nước thuốc, cuối cùng lại giết bà ngoại Tiêu, mẹ Tiêu...Tất cả so với hiểu biết của Liễu Chân Nhã chính xác không sai một chút nào.

Bài báo cuối cùng còn phỏng đoán, giễu cợt bình luận nguồn gốc nước thuốc Tiêu Lăng Xuân nói là được hòa thượng tặng rất giả dối, khó trách Vương Thủ dùng phương thức cưỡng ép bức Tiêu Lăng Xuân nói ra

lai lịch thật của nước thuốc, nhưng không biết tại sao Tiêu Lăng Xuân không muốn nói ra nguồn gốc nước thuốc, lại hại chết bà ngoại cùng mẹ mình.

Cuối cùng bình luận viên còn nói nếu Tiêu Lăng Xuân không nói ra lai lịch thật của nước thuốc sợ là kết cục cũng sẽ giống như Vương Thủ, dù sao Vương Thủ là bởi vì muốn độc chiếm nước thuốc mới bị mất mạng. Dạng nước thuốc thần kì chữa được bệnh ung thư này chỉ sợ ngay cả đại nhân vật có quyền có thể cũng xua như xua vệt. Tình huống hiện tại của Tiêu Lăng Xuân giống như ôm một quả bom hẹn giờ chỉ có đem lai lịch thật của nước thuốc công bố cho đại chúng nhân dân, an toàn mới có thể bảo đảm.

Động tác phóng viên này thực mau. Chuyện phát sinh nửa đêm hôm qua có thể sáng sớm ngày hôm sau liền đăng ra chân tướng vụ án.

Đọc báo xong, Liễu Chân Nhã nhanh lái xe về nhà đem xe trả lại cho hàng xóm, hái hoa quả trong Noãn viên để Trang Nhĩ Ngôn bồi bổ thân thể, sau lại gọi điện thoại cho Triển Phi, “Anh Triển, bình nước thần hiện tại ở trong tay các anh sao?”

“Nửa đêm hôm qua đã mang cho thành ủy.” Giọng nói của Triển Phi nghe thực buồn bực. Ai nói không phải, nước thuốc là vật chứng vụ án, nhưng những người liên can nhân mới vừa nói về nước thuốc, còn chưa có nhìn ra nguyên cơ đã bị yêu cầu trình lên. Không buồn bực mới là lạ.

“Ai, thật sự là...”

“Làm sao vậy? Nước thuốc có vấn đề gì sao?”

“Có vấn đề. Có vấn đề rất lớn. Đêm qua Tiêu Lăng Xuân nói cho em biết nước thuốc có thể thu hút thứ bẩn thỉu.”

“Thứ bẩn thỉu? Cô là nói... Là nói... Là?”

Liễu Chân Nhã che miệng cười khê. Giọng nói của Triển Phi giờ phút này nghe tựa như yết hầu bị cái gì chặn lại vậy. Hít thở sâu một hơi, Liễu Chân Nhã khôi phục giọng điệu nghiêm túc, “Đúng, chính là quỷ. Hòa thượng cho Tiêu Lăng Xuân nước thuốc nói nó chẳng những có thể chữa trăm thứ bệnh còn có thể gia tăng tu vi của yêu ma quỷ quái trên địa cầu. Hiện tại chưa có yêu, ma, quái gì, nhưng quỷ cũng không ít.”

“Ngày, ngày hôm qua tại sao lại không nói cho tôi? Còn nữa, tại sao bây giờ cô mới nói cho tôi biết?” Triển Phi ở trong điện thoại rống to.

Liễu Chân Nhã ấp a ấp úng nói ra lý do của mình. “Tiêu Lăng Xuân nói quên mất, lúc ấy em một lòng lo lắng vết thương của Tiêu Lăng Xuân nên bây giờ mới nhớ lại... Đây...” Xem ra đối phương đã cúp điện thoại.

Liễu Chân Nhã không biết xấu hổ thề lưỡi, thật ngượng. Kỳ này anh Triển lại bị ràng buộc giúp chúng tôi một lần!

Trong nhà không có quần áo có thể cho Tiêu Lăng Xuân mặc, thu dọn hoa quả và hai cái khăn mặt xong, Liễu Chân Nhã tính vào cửa hàng trong nội thành mua quần áo, giấy vớ cho Trang Nhĩ Ngôn. Trang Nhĩ Ngôn ngậm chìa khóa vàng sinh ra tuyệt đối sẽ không mặc lại đồ của Tiêu Lăng Xuân.

Càng đi vào trong trung tâm càng phát hiện thành phố Thiên Hải khác thường, giữa không trung ngẫu nhiên có vài bóng người bay qua, người đi bộ đột nhiên chỉ vào khoảng không kêu “Quỷ!!” Toàn thân run rẩy như bị điện giật, người nhát gan hét lên một tiếng liền trực tiếp té xỉu ở trên đường.

Người qua đường tay kéo tay đi thật cẩn thận, trông mắt bối rối nhìn chung quanh, giảm nhỏ thanh thảo luận, “Quỷ xuất hiện, tận thế đến đây!”

Thành phố Thiên Hải là thành phố lớn. Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành cùng với ba con thú cưng nhỏ mất thời gian một ngày nửa đêm tản mùi cỏ, đương nhiên không thể cam đoan mọi người dân thành phố Thiên Hải đều ngửi thấy hương vị. Cho nên hôm nay người đi ở ngã tư đường cũng chỉ có một số nhỏ “may mắn” nhìn thấy rõ ràng ở giữa không trung pháp phình thân thể trong suốt.

Nghe không ít người thét chói tai lại nhìn không ít người bị dọa choáng váng, Liễu Chân Nhã nhất thời cười trộm, còn lo lắng có người bị dọa thật đến trở nên không ổn. Liễu Chân Nhã còn thực nghi hoặc, không

phải nói quỷ thấy ánh sáng sẽ biến mất sao, tại sao lại có nhiều quỷ bay lượn ở dưới ánh mặt trời chiếu ban ngày như vậy?

Nghĩ tới sẽ về nhà hỏi Tiểu Mật, Liễu Chân Nhã mang mấy bao đồ mua cho Trang Nhĩ Ngôn đi về phía bệnh viện đa khoa.

Trang Nhĩ Ngôn còn chưa có tỉnh. Liễu Chân Nhã đứng ở bên ngoài phòng theo dõi lẳng lặng nhìn Trang Nhĩ Ngôn, bên tai vang tiếng bác sĩ, y tá, người liên tiếp thét chói tai. Trong bệnh viện, người chết nhiều nhất, thành quỷ cũng có thể nói là nhiều nhất, cho nên khi Liễu Chân Nhã tản mùi cỏ chẳng những đích thân dẫn hai đứa nhỏ, ba con thú cưng đi dạo một vòng các bệnh viện ở thành phố Thiên Hải, trước khi rời đi còn tại những chỗ không bị chú ý để lại vài cọng cỏ.

Đang ngẩn người, tiếng chuông điện thoại lại vang lên, là Triển Phi gọi tới. Mới vừa bắt di động, đầu bên kia rống lên một tiếng thiếu chút nữa phá hư máy, khi điện năng biến thành âm thanh cũng làm cho tay Liễu Chân Nhã run lên. “Liễu Chân Nhã, cô mau tới đây, thành ủy bị quỷ vây quanh!”

56. Chương 56: Chương 56

Vội vàng chạy tới thành ủy, ấn tượng đầu tiên của Liễu Chân Nhã là rất nhiều bóng trắng vây quanh cao ốc thành ủy, quần ma loạn vũ, đem lại cảm giác không nên nhiều quỷ như vậy chứ?

Cao ốc thành ủy thành địa ngục âm u?

Liễu Chân Liễu vừa muốn đi đến cao ốc thành ủy, nhưng rồi lại chậm rãi dừng bước chân. Quỷ vây quanh cao ốc rất nhiều, nếu cô cứ đi vào như vậy, xác định sẽ phải cùng trao đổi một phen. Ai da, lúc này cô chán ghét khả năng gặp quỷ thể cỡ nào.

Do dự xong, Liễu Chân Nhã bấm số điện thoại của Triển Phi. Còn chưa có mở miệng, Triển Phi đã gầm lớn tiếng, “Liễu Chân Nhã, tại sao cô còn chưa tới? Mọi người đang chờ cô cứu!”

Liễu Chân Nhã cảm thấy tảng đá nặng ngàn cân đang đè lên vai mình. “Trước đó em đã nói với anh nước thuốc kia dụ quỷ đến mà. Nếu như muốn sống phải nhanh ném nước thuốc kia đi!”

“Nếu có thể ném đã sớm ném rồi! Thị trưởng đã đưa nước thuốc đi nghiên cứu thành phần. Nếu nghiên cứu thành công, như vậy bệnh ung thư sẽ không còn uy hiếp tính mạng con người nữa.”

Liễu Chân Nhã thật mệt mỏi. Có lẽ thị trưởng nghĩ rằng phải giải quyết được nan đề bệnh ung thư này, nhưng chẳng biết tại sao Liễu Chân Nhã cảm thấy thị trưởng vì con đường làm quan của mình nhiều hơn, rốt cuộc từ khi nào thì niềm tin của cô bắt đầu trở nên thay đổi rồi?

Liễu Chân Nhã cũng nghĩ rằng mọi thứ thay đổi như trong quá khứ chỉ vì con người sống trong thế giới riêng hiện tại của họ, chứ đừng nói cái gì là tin tưởng vào việc bảo vệ linh hồn để ngày nào đó lại sống lại lần thứ hai. “Anh Triển, em đã đến cao ốc thành ủy. Nhưng em đi vào chỉ làm quỷ vây quanh cao ốc thành ủy thêm. Cho dù em đi vào, nếu muốn cứu mọi người, em cũng chỉ có một lựa chọn, ném chai nước thuốc kia đi.”

Giọng Triển Phi đột nhiên thật nhỏ, Liễu Chân Nhã phải trướng lỗ tai mới có thể nghe rõ hắn nói gì. “Hiện giờ thị trưởng đang gắt gao nắm chai nước thuốc kia trong lòng bàn tay.”

“Em đây cũng không có cách nào vào cao ốc thành ủy.”

“Không có cách nào khác để đàm phán với đám quỷ này một chút sao?”

“Anh thực sự coi em là đạo sĩ thu quỷ hả, anh cho rằng quỷ nào cũng ngay thẳng như ba anh hả? Uy, cẩn thận một chút nha. Quỷ ngay thẳng giống như ba anh rất ít, nhưng ác quỷ như phim kinh dị miêu tả thì rất nhiều, tâm người làm quan đều rất tối, nên thành ủy có rất nhiều quỷ tai hại, quỷ sẽ khó bỏ qua bọn họ.” Thật ra chỉ thấy quỷ như vậy, cho dù quỷ có muốn trả thù như thế nào, đại khái bọn họ cũng sẽ bình an vô sự, nhưng hiện tại do tác dụng tràn lan của hương cỏ, ít nhất tám phần mười ở thành ủy có thể thấy quỷ, nên đại khái là đã dọa chết khiếp, nửa sống nửa chết những người thường làm việc hồ thẹn này đi.

“A, đừng đừng tới đây, tôi và anh không có quan hệ, đừng giết tôi a!” Một âm thanh kinh hãi vang lên xuyên qua di động rơi vào tai Liễu Chân Nhã, Liễu Chân Nhã nhắm mắt cũng có thể cảm nhận được một quan chức đang trắng xanh.

“Các người muốn cái này? Tôi cho các người, cho các người toàn bộ, cho các người, đừng làm tổn thương tôi!” Lại một âm thanh như tiếng thủy tinh vỡ truyền đến.

“Vù vù” Từ di động lớn Triển Phi truyền ra tiếng thở gấp đến từng đợt tiếng thét chói tai kéo dài. Lúc sau, giọng nói trầm trọng của Triển Phi lại truyền đến, “Liễu Chân Nhã, cái chai bị vỡ.”

“Em cũng đoán thế.” Liễu Chân Nhã kinh hãi nhìn đám quỷ vây quanh cao ốc thành ủy như có thuốc kích thích chen chúc tập trung tới cao ốc.

“Tôi nhìn hiện trường như đám oan quỷ muốn báo thù, cục trưởng đã sợ tới mức phát bệnh tim. Không kịp đưa đến bệnh viện, ông đã tắt thở.” Giọng Triển Phi vang lên không một chút tiếc hận, “Hắc, tôi nhìn thấy linh hồn Nghiêm cục trưởng rồi a... biến mất!”

“Chỉ cần không còn nước thuốc, quỷ sẽ rời đi rất nhanh.” Liễu Chân Nhã bắt cơ hội, nói: “Hai ngày này đại khái thành phố Thiên Hải sẽ có rất nhiều người bị hù chết.” Tục ngữ nói “bình sinh không làm chuyện hổ thẹn, nửa đêm không sợ quỷ đến”, nhưng xã hội càng ngày càng vật chất hóa, chuyện hổ thẹn càng ngày càng nhiều, bởi vậy tình hình này sẽ có rất nhiều người sợ nửa đêm quỷ đến thăm đấy.

“Liễu Chân Nhã, tên kia làm thế nào vậy? Hẳn thật lợi hại nha, cần chết sinh mệnh của bác sĩ Vương luôn.”

Triển Phi giống như đang nói chuyện phiếm với Liễu Chân Nhã, chỉ nghe được từ di động giọng nói của Triển Phi và tiếng rống kêu trời trách đất, Liễu Chân Nhã cảm thấy không biết nói gì, nên nói Triển Phi không biết sợ là gì? “Sau khi Tiêu Lăng Xuân làm phẫu thuật xong còn chưa tỉnh lại.”

“Chỉ cần không có việc gì là được rồi. Cô có biết chuyện nhà hắc không?”

“À, đêm qua khi đưa hắc đến bệnh viện, hắc có nói một chút, bản thân em cũng có suy đoán một chút.”

“Hắc không nhắc tới người giết tay chân của bác sĩ Vương hả?”

Liễu Chân Nhã trừng mắt nhìn quỷ hồn bốn phía, khóe miệng không tiếng động cười khê. “Nói đến một ít. Tiêu Lăng Xuân nói có một sát thủ cứu hắc. Tiêu Lăng Xuân biết là sát thủ vì tên đó nói cho hắc biết. Tiêu Lăng Xuân nói bởi vì buổi tối cho nên không thấy rõ bộ dáng của sát thủ nhưng hắc nói tiếng Anh giọng thuần Anh.”

“Sát thủ ngoại quốc à! Rốt cuộc ai lại mời sát thủ tới giết Vương Thủ đây?” Triển Phi giống như tự hỏi lại giống như hỏi Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã bảo trì trầm mặc. Dù đã thương lượng với Trang Nhĩ Ngôn phải đối mặt với những câu hỏi của cảnh sát như thế nào, nhưng có cái gọi là nói ít sai ít, lúc này nói một chút giữ bí mật một chút là phương pháp tốt nhất.

“Liễu Chân Nhã, cô nói xem tại sao sát thủ lại buông tha cho Tiêu Lăng Xuân? Tiêu Lăng Xuân nói chuyện với hắc, lại thấy tận mắt hắc giết người, hắc không sợ Tiêu Lăng Xuân tiết lộ bí mật của hắc sao?”

“Có lẽ là do đạo đức nghề nghiệp của sát thủ?” Liễu Chân Nhã hỏi đùa lại. “À, em cảm thấy tên sát thủ kia căn bản không sợ Tiêu Lăng Xuân tiết lộ bí mật của hắc. Dù sao đến hiện giờ cảnh sát cũng không tìm được một chút manh mối nào của hắc sao? Dù sao em nghĩ muốn biết tình huống cụ thể thì chờ Tiêu Lăng Xuân tỉnh lại thì anh đi hỏi hắc đi.”

“Ừ, đám quỷ chỗ chúng tôi đã sắp rời khỏi toàn bộ rồi. Cô cũng về đi. Cần thận một chút. Cô cũng biết năng lực của cô sẽ hấp dẫn một ít quỷ đến mà. Hiện thị thành phố có nhiều quỷ như vậy cô phải cần thận bọn chúng bám theo.”

“Em đến bệnh viện xem Tiêu Lăng Xuân. Anh cũng cần thận một chút.” Liễu Chân Nhã cười cúp điện thoại, Triển Phi thật là bạn chí cốt.

Trở lại bệnh viện, Trang Nhĩ Ngôn đã tỉnh lại, bác sĩ nói chỉ cần tối nay không phát sốt là có thể chuyển hắc qua phòng bệnh bình thường.

Liễu Chân Nhã đứng bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt của Trang Nhĩ Ngôn vẫy tay. Trang Nhĩ Ngôn cười yếu ớt với cô.

Chạng vạng, Noãn Noãn và Giang Thành tay dắt tay đi vào bệnh viện thăm Trang Nhĩ Ngôn. Hai đứa nhóc dán mặt vào kính cửa sổ, hai mắt chớp chớp nhìn Trang Nhĩ Ngôn. Trang Nhĩ Ngôn cũng cười nhẹ nhàng nháy mắt với bọn chúng.

Nhìn hai đứa nhỏ, Liễu Chân Nhã mới nhớ tới lớp võ của bọn chúng và lớp đàn dương cầm của cô, lập tức lấy di động tính xin phép nghỉ lại được cho biết, bởi vì trong thành phố quỷ tràn ngập cho nên lớp võ thuật và đàn dương tạm thời nghỉ học, thời gian học lại sẽ được thông báo sau.

Cho dù được nghỉ học, cô cũng phải bôn ba mỗi ngày qua lại trường học, bệnh viện, thuật quán.

Cho hai đứa nhỏ vào Noãn viên ngủ, một mình Liễu Chân Nhã quay lại phòng bệnh của Trang Nhĩ Ngôn mà bồi bồi trong lòng. Cho dù Liễu Chân Nhã không có cách nào nói chuyện cách thủy tinh với hắn, ngẫu nhiên ánh mắt giao hội, cũng chỉ thấy hắn vô lực nằm đó, sau khi làm giải phẫu thể chất của hắn rất mệt mỏi. Liễu Chân Nhã cùng hai đứa nhỏ rời đi một trong chốc lát, hắn liền mệt mỏi tự nhắm hai mắt lại.

Liễu Chân Nhã hai tay ôm ngực ngồi trên ghế suy tư về tương lai.

Bác sĩ nói Trang Nhĩ Ngôn đã bình phục nhưng hai tay hai chân hắn muốn có thể khôi phục lại độ linh hoạt trước đây sẽ rất khó, về sau còn có thể vì vậy mà còn bệnh phong thấp linh tinh, vậy rốt cuộc có nên dùng linh khí Noãn viên giúp hắn chữa thương không? Nếu như vậy, tất nhiên phải nói cho hắn biết về Noãn viên, nhưng hắn có giống hai đứa con Noãn Noãn và Giang Thành của mình, cũng có thể nói chuyện Tuyệt Tuyệt, bé yêu, ba con thú cưng Thanh Long, còn có Ngọc Tấn Ngâm đang thiếu Liễu Chân Nhã một ân tình siêu cấp lớn, làm sao để hắn cam đoan sẽ không tiết lộ về Noãn viên và ngăn lòng tham của hắn đối với Phỉ Lam tinh?

Lý trí nói cho Liễu Chân Nhã biết không nên nói cái gì hết nhưng tình cảm lại đứng về phía Trang Nhĩ Ngôn. Vương Thủ bức bách như vậy, hắn chiếm cơ thể Tiêu Lăng Xuân nhưng hắn cũng không nói chuyện nước thuốc từ tay cô ra, không phải sao? Cho dù linh hồn Tiêu Lăng Xuân ở một bên cầu xin, uy hiếp, cho dù hắn trở mặt nhìn bà ngoại Tiêu và mẹ Tiêu bị tra tấn mà chết; Trang Nhĩ Ngôn từ nhỏ đến lớn đều chiếu cố Liễu Chân Nhã, chuyện gì cũng đặt cô lên vị trí đứng đầu; Trang Nhĩ Ngôn bởi vì Liễu Chân Nhã mà trở thành quỷ siêu cường chấp niệm do đó chần chừ mà nhận hết quỷ khổ.

Liễu Chân Nhã bảo trì một tư thế ngồi suy nghĩ suốt một đêm, lý trí tình cảm giằng co, cuối cùng tình cảm chiếm thượng phong, cô quyết định chờ sau khi Trang Nhĩ Ngôn ra viện sẽ đưa hắn vào Noãn viên, dùng linh khí Noãn viên chữa thương cho hắn. Nói là tình cảm chiếm thượng phong nhưng trên thực tế trong đó còn bao hàm bao nhiêu là để ý.

Khi Trang Nhĩ Ngôn làm quỷ có nhiều kiêng kỵ, cho nên Liễu Chân Nhã dùng rất nhiều loại phương pháp ngăn cản Trang Nhĩ Ngôn tới gần cô, do đó bảo hộ được bí mật Phỉ Lam tinh. Nhưng khi Trang Nhĩ Ngôn làm người lại không có phần kiêng kỵ này, Liễu Chân Nhã không nắm chắc được Trang Nhĩ Ngôn. Ánh mắt của Trang Nhĩ Ngôn chỉ có thể dụng một từ sắc bén để hình dung, mà tương lai rõ ràng hắn sẽ không rời cô mà đi, nếu hắn cùng cô nuôi con cái, như vậy sớm hay muộn thì bí mật của Phỉ Lam tinh cũng sẽ bại lộ trước mắt hắn, trừ phi cô vĩnh viễn không vào Noãn viên.

Giữa trưa ngày hôm sau, Trang Nhĩ Ngôn chuyển tới phòng bệnh đơn. Rốt cục hắn không cần phải dùng ánh mắt trao đổi cách thủy tinh với Liễu Chân Nhã mà cao hứng.

“Hiện giờ bên ngoài thế nào?” Khi Trang Nhĩ Ngôn hỏi cái này hai mắt sáng kỳ dị, kế hoạch tình vi như vậy hắn tin tưởng sự kiện cùng kết quả phát sinh nhất định theo như hắn đoán trước.

Liễu Chân Nhã cảm điều khiển từ xa mở ra tivi trong phòng bệnh, đài truyền hình tỉnh cùng đài truyền hình địa phương phát tin đều là chuyện hai ngày nay quỷ phát sinh. “Hiện giờ, toàn bộ thành phố đều rõ ràng thế giới này có quỷ, cũng đều biết bình nước thuốc thần kỳ kia đem quỷ tới, nhưng hiện tại mới nói chuyện bề mặt, cũng không thấy phát biểu phân tích hay tổng kết gì.”

Trang Nhĩ Ngôn ngưng mắt nhìn tivi phát chuyện hai quỷ hù chết hai vợ chồng kia, nhưng lại là do quỷ hồn của cha mình hù chết. Người cha ngày trước mua xổ số trúng năm vạn. Sau khi vợ người con thứ hai

biết thì trộm nói cho hắn nghe. Đứa con thứ hai bị lòng tham che mắt vì năm vạn độc đắc lại cùng vợ dùng kế hãm hại đứa con cả, lợi dụng tay con cả độc hại chết cha. Người con lớn bị phán quyết ở tù mấy chục năm, cũng bởi vì hại chết cha mình mà đau lòng chết, còn người con thứ lại đem toàn bộ năm vạn của cha chuyển ỉnh.

Tin cuối cùng còn đưa hình ảnh một bà chủ xinh đẹp cảm khái nói, mặc dù quý hiện hình gây sợ hãi cho không ít người vô tội, nhưng lại hù chết toàn những người ác, căn cứ vào cái này thì hẳn là nên cảm tạ quý bởi vì cái gọi là “báo ứng”. Chẳng cần biết khi người làm chuyện xấu có không sợ hở như thế nào đi nữa, chúng quý không tránh được thiên lý trừng phạt.

Liễu Chân Nhã tỏ vẻ tán thưởng bà chủ mãnh liệt, “Em nghe Triển Phi nói hai ngày nay quý hù chết không hai mươi thì cũng chục người, tra ra tất cả đều phạm vào tội đáng chết. Lúc này nhiều người tận mắt thấy quý hiện hình như vậy, hoàn toàn khẳng định lý lẽ ‘thế giới này tồn quý’. Em nghĩ trải qua sự kiện lần này về sau khẳng định con người sẽ tốt hơn, bảo đảm lâu ngày trị an của thành phố Thiên Hải sẽ tốt nhất, quan chức sẽ không còn tâm tư riêng đối với thành phố nữa.”

Trang Nhĩ Ngôn nghiêng đầu sang chỗ khác, đôi mắt trông mong nhìn Liễu Chân Nhã, “Anh muốn ăn trái cây.”

“Chờ một chút nha, em đi gọt cho anh.” Liễu Chân Nhã lấy một quả từ trong túi trái cây ở tủ đầu giường bắt đầu gọt. “Về sau anh tính như thế nào? Em nói sau khi anh ra viện thì đến chỗ Tiêu Lăng Xuân sao.”

“Em, Noãn Noãn, Giang Thành ở chỗ nào thì anh vĩnh viễn ở chỗ đó!” Trang Nhĩ Ngôn vội khẳng định lựa chọn của mình. “Mặc dù cơ thể này là của Tiêu Lăng Xuân, nhưng bên trong đã đổi thành Trang Nhĩ Ngôn anh rồi. Cơ thể này hiện giờ cũng do Trang Nhĩ Ngôn anh điều khiển, sau này anh đổi khuôn mặt Trang Nhĩ Ngôn, không có nửa điểm quan hệ với Tiêu Lăng Xuân.”

“Không có nửa điểm quan hệ với Tiêu Lăng Xuân cũng có thể.” Liễu Chân Nhã cắt trái cây đã gọt vỏ thành từng khối nhỏ, cắm cây tăm vào đút Trang Nhĩ Ngôn ăn. “Trang Nhĩ Ngôn phải giúp hắn báo thù, giúp hắn nuôi em trai, giúp hắn báo đáp ân tình đâu? Chỉ cần anh ở trong cơ thể Tiêu Lăng Xuân một ngày, anh chính là Tiêu Lăng Xuân.”

“A” Chờ Liễu Chân Nhã lại xiên một ít trái cây bỏ vào miệng, Trang Nhĩ Ngôn nhai nhai quai hàm sau mới nói: “Anh quả nhiên nghĩ như thế nào. Dù sao em, Noãn Noãn, Giang Thành chỉ có thể coi anh là Trang Nhĩ Ngôn!”

Liễu Chân Nhã nhìn trời, xem thường lúc trước cô chiếm cơ thể Liễu Chân Nhã cũng không nghĩ tới chuyện này. “Tội em cũng chỉ coi anh là Trang Nhĩ Ngôn!”

“Bác sĩ nói khi nào thì anh có thể xuất viện?” Mùi bệnh viện thật khó chịu.

“Vết thương cũng không chỉ đã gân động cốt. Bác sĩ nói khoảng hai ba tháng anh mới xuất viện được.”

Trang Nhĩ Ngôn nhú mày vuốt cằm nói: “Như vậy cũng phải chờ khi anh có thể xuất viện, đại khái mọi chuyện cũng kết thúc.”

Liễu Chân Nhã trầm mặc. Chấm dứt này để lại di chứng quá sâu, ít nhất làm cho đại bộ phận mọi người biết ngắc đầu ba thước có thần linh, về sau không phạm tội hoặc là phạm tội ít lại.

Trang Nhĩ Ngôn ở lại bệnh viện liền ba tháng. Ba tháng này, cuộc sống của Liễu Chân Nhã chỉ tập trung ở ba điểm, trường học, nhà, bệnh viện. Qua một tháng chương trình ở thuật quán lại phục hồi, ba điểm này lại phải bổ thêm lộ trình đến thuật quán, về phần lớp đàn dương cầm của cô, do phải chiếu cố Trang Nhĩ Ngôn bán tằn tệt đành phải nghỉ học.

Về phần ba tháng trước, toàn bộ thành phố bị oanh động, thậm chí toàn bộ sự kiện quý thần cho tới bây giờ cũng chậm rãi hạ màn. Tìm được đưa phương thuốc hòa thượng lưu lại để kiểm nghiệm thành phần, hiểu được vì sao quý hiện hình nhiều như vậy, dân chúng bình thường muốn làm rõ vì sao quý hiện hình ba ngày sau những người có khả năng thấy quý lập tức lại không nhìn thấy, nghi hoặc tìm đáp án, nhân viên cao cấp ở cục cảnh sát cùng thành ủy trên văn kiện bí mật đánh cây ngũ gia bì thô thêm dấu chấm hỏi to.

Sau ba ngày quỷ phiêu du bốn phương, cho dù là người thấy hay không thấy quỷ càng thêm tôn kính thần linh, rảnh thì đi miếu thờ ngoại ô thành phố thêm hương khói, đốt giấy tiền vàng bạc, tụng kinh niệm Phật, không rảnh thì hoặc bên hàng hiên hoặc bên đường đốt chút nến thơm tỏ vẻ thành kính, còn biến hóa trong một đêm, ăn chay tịnh hành trong toàn thành phố, nhu cầu thịt thà giảm xuống kịch liệt.

Cuối cùng là vụ án của Tiêu Lăng Xuân. Cục cảnh sát đã chứng thật Vương Thủ bắt cóc Tiêu Lăng Xuân, muốn bức tử Tiêu Lăng Xuân, bà ngoại và mẹ hắn, Tiêu Lăng Xuân vì tự vệ nên cần chết Vương Thủ, nhưng tay chân của Vương Thủ do sát thủ top 5 thế giới, Bồ Lô Đức, giết chết.

Năm đồng phạm bị Bồ Lô Đức giết chết khiến cục cảnh sát bị yêu cầu mãnh liệt truy nã hung thủ quy án bằng tốc độ nhanh nhất. Cục cảnh sát bắt đắ dĩ tỏ vẻ cục điều tra liên bang Mỹ truy nã Bồ Lô Đức sáu năm cũng không hề tiến triển, bọn họ nhảy ra truy nã hung thủ không tám cũng mười năm.

Lại nói, từ đầu cho đến cuối, tên “Tiêu Lăng Xuân” này thủy chung lấy bộ dạng tổn thương trước mặt quần chúng nói cái gì tội danh mưu sát, hung thủ, linh tinh hoàn toàn không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Kế hoạch của Trang Nhĩ Ngôn hoàn toàn tránh liên lụy bản thân và Liễu Chân Nhã.

Ngoài ra, Liễu Chân Nhã còn hiểu rõ nguyên nhân tại sao quỷ lộ diện vào ban ngày, chỉ cần không có mặt trời, quỷ không quan tâm là ban ngày hay đêm tối, đối với quỷ mà nói quỷ chỉ sợ mặt trời.

Khi Liễu Chân Nhã nói cho Noãn Noãn và Giang Thành biết rằng cô sẽ tìm cơ hội thích hợp đem bí mật Noãn viên nói với Trang Nhĩ Ngôn. Hai đứa nhóc cơ hồ hoa chân múa tay tỏ vẻ vui sướng, suy nghĩ của hai đứa bé biến đổi thật là nhanh, rõ ràng trước đây còn dùng thập giá đào mộ để chinh Trang Nhĩ Ngôn chặt vật.

Cuối cùng sau kinh nghiệm hơn ba tháng chiếu cố Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã cảm thấy cô có thể so sánh với hộ sĩ chuyên nghiệp. Trang Nhĩ Ngôn kia siêu cấp khó hầu hạ, siêu cấp quẩn người, chỉ cần cô không sợ, đi nhà vệ sinh hắn cũng sẽ yêu cầu giúp đỡ.

Trong lúc Trang Nhĩ Ngôn nằm viện, Phó An Thành cùng Vương Cách Cách đến thăm bệnh vài lần. Phó An Thành vẫn như cũ một bên đứng mỉm cười nhìn Vương Cách Cách như hoa thơm bướm lượn trước giường bệnh Trang Nhĩ Ngôn bay tới bay lui mặt ngữ ngọt thanh an ủi Trang Nhĩ Ngôn dưỡng bệnh. Trang Nhĩ Ngôn đối với những lần gặp mặt này nghe mà nổi da gà.

Liễu Chân Nhã một bên nhìn thấy thú vị. Nếu Vương Cách Cách biết Tiêu Lăng Xuân không phải là Tiêu Lăng Xuân mà là thằng bạn Trang Nhĩ Ngôn của cô, cô còn có thể nhiệt tình như vậy không? Theo trí nhớ Trang Nhĩ Ngôn đối xử với Vương Cách Cách khiến Vương Cách Cách tựa hồ đặc biệt sợ Trang Nhĩ Ngôn.

Làm Liễu Chân Nhã tự nhận không nên nhầm chán mà nói cho Vương Cách Cách biết bên trong Tiêu Lăng Xuân đã thay đổi linh hồn.

Tháng sáu, Trang Nhĩ Ngôn rốt cục có thể xuất viện. Noãn Noãn và Giang Thành hưng phấn giúp Liễu Chân Nhã thu dọn hành lý của Trang Nhĩ Ngôn, làm cho Liễu Chân Nhã nhìn mà lòng chua xót. Cho dù cô yêu thương hai đứa nhỏ như thế nào, hai đứa vẫn khát vọng tình thương của cha.

Đang thu dọn hành lý, Vương Cách Cách ôm bó hoa hồng đỏ và Phó An Thành vĩnh viễn tay không mà đến dắt tay nhau xuất hiện ở phòng bệnh.

“Tiêu Lăng Xuân, em mang hoa tới, anh có thích không? A, đang thu dọn hành lý sao, có thể xuất viện à? Thật đúng lúc.” Thấy Liễu Chân Nhã đang dọn đồ, Vương Cách Cách nhíu mày quay đầu tươi cười rạng rỡ với Trang Nhĩ Ngôn, dịu dàng nói: “Tiêu Lăng Xuân, tay chân của anh cần an dưỡng mà nơi ở của anh thật không thích hợp cho người bệnh. Anh có muốn đến chỗ em ở một thời gian ngắn không? Hai anh của em đều tốt nghiệp trường y ở Havard, nhất định bọn họ có thể giúp tay chân anh khôi phục như lúc ban đầu.”

Trang Nhĩ Ngôn, dưới sự trợ giúp của Noãn Noãn và Giang Thành, đứng lên đi hai bước rồi quay đầu đưa tay nói với Liễu Chân Nhã: “Tiểu Nhã, chúng ta trở về thôi!”

Khóe mắt liếc qua, Liễu Chân Nhã cười trộm phát hiện vẻ mặt Vương Cách Cách xanh mét. Hừ, so với trước kia, chút kẻ nhỏ của Vương Cách Cách và Phó An Thành muốn trả thù cô làm sao có thể.

Phối hợp với Trang Nhĩ Ngôn chậm rãi đi đến cửa, phía sau đột truyền đến lời nói bình tĩnh mà không có độ ấm của Phó An Thành. “Tiêu Lăng Xuân, Liễu Chân Nhã, hai người muốn nghỉ cũng đừng nghỉ. Liễu Chân Nhã, đừng quên cô là mẹ của con của Nhĩ Ngôn. Hy vọng cô tự tôn tự ái, đừng để cho Nhĩ Ngôn hổ thẹn vì cô.”

“Đúng! Tiêu Lăng Xuân, lúc này tôi cũng không giả lả với anh nữa. Tôi muốn nói cho anh biết, tôi xem trọng anh, muốn anh làm bạn trai của tôi, không cho phép anh từ chối. Liễu Chân Nhã, tôi không cho phép cô giành Tiêu Lăng Xuân với tôi.” Vương Cách Cách tiến lên vài bước, bá đạo đánh rớt chỗ nắm tay giữa Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã cũng bối vì Vương Cách Cách đánh bất ngờ mà lao đảo hai bước.

Đứng thẳng dậy, Liễu Chân Nhã nhướng mi xem thường nhìn Phó An Thành, nói: “Tự tôn tự ái? Cái gọi là ‘tự tôn tự ái’ của anh là như thế nào? Sống những ngày quả phụ thờ chông, kết giao bạn bè phải được anh đồng ý? Phó An Thành, tôi nói đầu óc anh có vấn đề mà. Chuyện quá khứ anh đối với tôi, tôi rộng lượng không so đo với anh, không có có nghĩa là anh vẫn có thể đem tôi giẫm dưới chân anh, anh cho anh là cha mẹ ai hả, là bạn trai hả? Chuyện của tôi anh đứng một bên mà vung tay múa chân, về sau ở trường chúng ta cũng nên là người xa lạ không quen biết đi.”

Hơn ba tháng, cho dù là Phó An Thành cùng Vương Cách Cách đến thăm bệnh, Phó An Thành biểu hiện hoàn toàn như đến thăm bệnh (thăm bệnh mà mỗi lần đều đi tay không mà là thăm bệnh sao) còn Vương Cách Cách nhìn “Tiêu Lăng Xuân” nhiệt tình giống như tám năm qua chưa từng thấy đàn ông, thậm chí Trang Nhĩ Ngôn cũng coi thường hai người này. Liễu Chân Nhã vẫn không tham dự, bởi vì cô là bạn của Trang Nhĩ Ngôn nhưng với Phó An Thành, Vương Cách Cách? Thật xin lỗi, không coi bọn họ là kẻ thù, cô đã khoan hồng độ lượng lắm rồi.

Nhưng hai người này tựa như hoàn toàn không cảm thấy Liễu Chân Nhã xa cách bọn họ, còn coi cô như trước kia để bọn họ xoay quanh đùa giỡn, đối với Liễu Chân Nhã không nói thẳng thì cũng có thái độ uy hiếp với cô, tại sao cứ khi Liễu Chân Nhã cô là quả hồng mềm?

“Phó An Thành, Vương Cách Cách, các người đối với tôi nhục nhã và miệt thị, Liễu Chân Nhã tôi sẽ chặt chẽ ghi nhớ thời khắc không dám quên. Hy vọng các người tự lo thân, đừng bức tôi làm chuyện không thể vãn hồi!” Đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng khuyên Phó An Thành cùng Vương Cách Cách.

“Hai tên thần kinh, khoa thần kinh bệnh viện kế bên, các người đến khám đi.” Trang Nhĩ Ngôn đạm mạc nhìn chăm chú Phó An Thành cùng Vương Cách Cách, quay đầu ôn nhu hỏi Liễu Chân Nhã, “Tiểu Nhã, trên đường về nhà thuận tiện đi mua một ít lá bưởi về đuổi tà khí đi.” Khi nói hai chữ “tà khí”, Trang Nhĩ Ngôn còn ý chỉ nhìn về mặt sương lạnh của Phó An Thành, Vương Cách Cách.

“Đi liền nha, mẹ, chúng con cũng muốn mua thật nhiều lá bưởi để đuổi tà khí lây bệnh ngu ngốc đi.” Giang Thành vui vẻ tiếp lời, nhìn lại Phó An Thành, Vương Cách Cách, cái nhìn kia tràn ngập tuyệt vời hưng phấn.

Nhìn bóng dáng hai lớn hai nhỏ dắt nhau rời đi, trong mắt Phó An Thành cùng Vương Cách Cách hiện lên một tia sáng sắc bén.

Trở về nhà, Trang Nhĩ Ngôn một bộ dáng “được giải phóng”, nằm trên ghế sa lon lăn lộn “Thật có cảm giác!”

Liễu Chân Nhã cảm thấy da mặt Trang Nhĩ Ngôn lại dày lên một tầng, “Em, Noãn Noãn và Giang Thành khi nào lại biến thành của anh?”

“Đừng hẹp hòi thế. Chúng ta là vợ chồng, vợ chồng là một thể, chỗ của em và con đều là của anh!”

Liễu Chân Nhã cùng hai đứa bé rùng mình vạn phần nhìn Trang Nhĩ Ngôn cười tủm tỉm, quả là da mặt dày siêu cấp.

“Anh muốn ăn cơm em nấu. Ăn cơm dinh dưỡng của bệnh viện hơn ba tháng, miệng đều lạt cả rồi. ”

Nhìn ánh mắt như con chó nhỏ khát cầu, Liễu Chân Nhã vô lực cự tuyệt “Trước hết anh đi nghỉ đi, em đi nấu cơm.”

Liều Chân Nhã ở phòng bếp bận việc, Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa nhỏ ở phòng khách tâm sự.

“Ba, tại sao trước mắt chú Phó, dì Vương, ba lại gọi mẹ là Tiểu Nhã, trước giờ tụi con có nghe gọi mẹ như vậy đâu?” Noãn Noãn hai tay chống cằm mắt to chớp chớp mắt nhĩ, “Vì sợ bại lộ chuyện ba nhập vào Tiêu Lăng Xuân sao?”

Cánh tay nhỏ bé béo ú của Giang Thành còn đang sờ sờ miếng thạch cao trên đùi Trang Nhĩ Ngôn, “Chị, chị còn gọi hai người kia là chú dì làm chi vậy? Bọn họ châm chọc mẹ như thế, trực tiếp gọi tên bọn họ là được.”

“Giang Thành, đây là hành vi lễ phép.” Noãn Noãn giáo dục em trai. “Mẹ và ba đã nói với người chúng ta thích hay không, chúng ta phải lễ phép, không thể đem sự yêu ghét của chúng ta biểu lộ ra ngoài.”

“Đúng, Noãn Noãn nói đúng tại sao ba lại xưng hô với mẹ hai đứa như vậy.” Ánh mắt Trang Nhĩ Ngôn dưới ánh đèn lờ lờ lóe ra ánh sáng tinh khiết, “Ba đây là đối với mẹ các con gọi yêu nha, hắc hắc.”

“Ba lừa!” Hai đứa bé la lớn.

“Ha ha ha ha!” Trang Nhĩ Ngôn cười gượng. “Ừ, Noãn Noãn đã muốn đoán trúng nguyên nhân, vì để họ không phát hiện ba đã nhập vào Tiêu Lăng Xuân.”

Hai đứa nhỏ của hắn rất thông minh, nhất định phải lập uy nghiêm của người ba trong lòng bọn chúng!

57. Chương 57: Chương 57

Trang Nhĩ Ngôn lấy thân phận Tiêu Lăng Xuân ở nhà của Liều Chân Nhã, từ nay về sau chân chính trở thành một phần tử Liều gia, đương nhiên Trang Nhĩ Ngôn cho là mình không chỉ là một phần tử Liều gia mà là nam chủ nhân Liều gia.

Sau khi Trang Nhĩ Ngôn vào ở Liều gia, ngày trôi qua bình thường giống như không có gì thay đổi. Trừ việc trong khi ban ngày Liều Chân Nhã, Noãn Noãn, Giang Thành đến trường, trong nhà có thêm một người chống quải trượng đi đứng lau mồ hôi như mưa, cùng với buổi tối sau khi tan học về nhà, thêm một người ở trước mặt Liều Chân Nhã, không biết xấu hổ không cần da mặt làm nũng, còn bưng khuôn mặt ở trước mặt Noãn Noãn và Giang Thành làm một bộ dáng cha hiền.

Liều Chân Nhã cũng không cảm thấy trong nhà có nhiều người gì, bất quá chỉ là mỗi bữa cơm nhiều thêm một cái chén, thức ăn nhiều hơn vài món, mỗi ngày sung sướng chạy tới chạy lui giữa trường và nhà.

Đương nhiên, ngày trôi qua cũng không phải là mọi chuyện đều hài lòng. Mà nơi phát ra chuyện không hài lòng chính là Phó An Thành, Vương Cách Cách, còn có Liều Trân Trân. Phó An Thành thường dùng ánh mắt nghiên cứu tìm tòi nhìn chằm chằm Liều Chân Nhã; Vương Cách Cách lại càng không khách khí, mỗi ngày ở lớp học kêu gào Liều Chân Nhã cướp bạn trai của nó, Liều Chân Nhã đối với việc này chỉ cười khinh thường, bạn học cùng lớp và cả giáo viên người nào không biết Tiêu Lăng Xuân và Liều Chân Nhã có quan hệ tốt, mà đối với Vương Cách Cách cô cho tới bây giờ đều là chẳng thêm ngó tới; còn có Liều Trân Trân, Liều gia phá sản, những ngày làm thiên kim tiểu thư của nó cũng đi không trở lại, người ngày xưa lấy lòng nó hiện tại đều làm cách xa nó giống như xa lánh ôn dịch. Mà nó không tự ngẫm nghĩ nguyên nhân chính khiến Liều gia suy tàn, ngược lại còn trách Liều Chân Nhã lúc Liều gia nguy nan không có ra tay giúp đỡ, nhóc con này cảm thấy hắn là Liều Chân Nhã phải chủ động giao ra biệt thự và phí sinh hoạt mà lúc trước Liều Kiến Thành cho để giúp Liều gia vượt qua cửa ải khó khăn, bây giờ nhìn cuộc sống của Liều Chân Nhã trôi qua vô âu vô lo, Liều Trân Trân ghen tị hận không thể xé xác Liều Chân Nhã, mỗi ngày châm chọc khiêu khích Liều Chân Nhã...

Lúc đầu Liều Chân Nhã đối với những lời nói và ánh mắt không thân thiện của bọn họ còn trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau, nói vài lời cảnh cáo. Thời gian dài, cô căn bản là mặc kệ những người nhàn chán này. Cô xem như đã nhìn ra, ba người này trừ bỏ đầu lưỡi chiếm một chút tiện nghi, thực tế căn bản không dám chân chính ra tay.

Rất nhanh liền đến thi cuối kỳ, xét thấy vết thương trên người Trang Nhĩ Ngôn, Liều Chân Nhã đề nghị hắn bỏ thi chờ dưỡng thương cho tốt rồi lại đi học lại. Bất quá Trang Nhĩ Ngôn từ chối, vốn là, tuy rằng hắn

quậy phá nhưng đối với chuyện học tập chưa từng buông lỏng, một năm kia ở nước ngoài trên danh nghĩa là đi đọc trung học, nhưng trên thực tế thương ở Mỹ nửa năm, hắn đã đăng ký trường kinh doanh Havard và cũng lấy được giấy báo nhập học, cho nên một kỳ thi cuối kì nho nhỏ có thể làm khó được hắn sao?

Vì thế ngày thi cuối kỳ đó, Trang Nhĩ Ngôn chống nạng đi tham gia thi cuối kỳ. Dáng vẻ cứng cỏi kia làm cho nhận thức của toàn bộ học sinh đối với lớp trưởng kiên cường ham học nhà mình nâng lên một trình độ cao rất cao.

Thi xong, Liễu Chân Nhã giúp đỡ Trang Nhĩ Ngôn, dưới ánh mắt xem thường của Vương Cách Cách, trào phúng của Liễu Trân Trân đi bệnh viện, tuy rằng xuất viện, nhưng vẫn cần cách một thời gian ngắn đi kiểm tra.

Liễu Chân Nhã giúp đỡ Trang Nhĩ Ngôn đi, thân thể gánh 90% thể trọng của hắn, nhưng thực tế đối với cô không tạo thành ảnh hưởng gì, đi thực nhẹ nhàng.

Lúc đi ngang qua một phòng bệnh, Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn đồng thời dừng bước, hai người không hẹn mà cùng giật mình trông mắt nhìn ánh sáng trong phòng bệnh.

“Quý a!” Trang Nhĩ Ngôn thở nhẹ.

Liễu Chân Nhã giật mình nhìn quý trong phòng bệnh so với những quý mà cô gặp qua không giống nhau, quý trước kia gặp qua đều là màu trắng trong suốt, quý này cũng là màu trắng, nhưng quanh thân lại tản ra một tầng ánh sáng màu vàng. Lúc này lại nghe thấy Trang Nhĩ Ngôn thở nhẹ, Liễu Chân Nhã lập tức nghiêng đầu nhìn, “Nhĩ Ngôn, anh có thể thấy hắn?”

Trang Nhĩ Ngôn hai mắt nhìn chăm chăm cái hồn đang phát sáng, “Ừ, có thể thấy.”

Có phải sau khi chiếm thân thể người khác đều có thể thấy quý hay không? Liễu Chân Nhã nghi hoặc nghĩ.

Hai người đứng ở trước phòng bệnh không đi, một y tá đi qua, “Hai vị, các người là người thân của Tiểu Đạt?”

Hai người quay đầu, mê mang, “Hả?”

Y tá trẻ tuổi lại hỏi: “Tiểu Đạt, chính là người bệnh trong phòng này, các người không phải là người thân tới thăm hắn sao?”

“Không phải.” Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn cùng lắc đầu.

“Tôi còn tưởng rằng rốt cục có người đến thăm hắn rồi.” Y tá trẻ thở dài nói: “Tiểu Đạt được hàng xóm hắn đưa tới bệnh viện mấy tháng trước, lúc đưa tới bệnh viện chỉ còn một hơi thở. Ở bệnh viện ngủ ba bốn tháng cũng không có một ai đến thăm hắn, càng không có ai giúp hắn trả tiền thuốc men, cứ tiếp tục như vậy, bệnh viện chúng tôi không khỏi không ngừng thuốc cho hắn...”

“Hắn bệnh gì?” Liễu Chân Nhã tò mò hỏi, trong lòng tràn đầy hiếu kỳ đối với linh hồn không giống người thường này.

“Kỳ thật hắn không có bệnh, là bị sự kiện ngoài ý muốn mấy tháng trước liên lụy,” nói đến “ngoài ý muốn”, trong mắt y tá trẻ hiện lên một tia sợ hãi, hai mắt trộm hướng liếc nhìn bốn phía, run rẩy bả vai, nói: “Hắn là bị dọa thành người sống thực vật.”

Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn liếc nhau, đồng thời hiểu, sự kiện “ngoài ý muốn” kia chính là chuyện bọn họ thả ma quỷ.

“Người nhà Tiểu Đạt tại sao không đến thăm hắn?” Giọng nói Liễu Chân Nhã thực trầm, nếu như không có chuyện quỷ dị cô cùng Trang Nhĩ Ngôn bày ra, người tên Tiểu Đạt này nói không chừng đang vui vẻ tại nhà.

“Tôi cũng không rõ, chỉ nghe nói trước khi Tiểu Đạt nhập viện đã cùng người nhà hắn cãi nhau một trận lớn. Ngày hôm sau, mọi người trong nhà không biết tung tích, không biết những người đó có phải cũng bị mấy thứ kia... hay không. Bệnh viện chúng tôi là bệnh viện chính hình, người bệnh giống như vậy không nhiều lắm, nhưng các bệnh viện khác, trong khoảng thời gian này giường bệnh căn bản không đủ dùng, số

người bị dọa đến thần trí không rõ nhiều không kể xiết... Ách, không nói nữa, nếu lại đưa mấy thứ kia tới sẽ không tốt..." Lại lom nhom nhìn bốn phía, y tá trẻ như bị thần kinh chạy đi.

Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn có chút đỡ khóc đỡ cười. Y tá trẻ thật kỳ quái, nói cô nhát gan, cô lại dám làm việc ở bệnh viện có người chết nhiều nhất, nói cô gan lớn, lại cẩn thận ngay cả từ quỷ cũng không dám nói.

Nhìn linh hồn trong phòng bệnh chợt lóe, Liễu Chân Nhã giúp đỡ Trang Nhĩ Ngôn tiếp tục đi về phía trước, "Đi thôi, đi kiểm tra trước, về nhà tôi có chút chuyện muốn nói với anh." Là thời điểm nói cho hắn biết sự tồn tại của Noãn viên.

Trang Nhĩ Ngôn quay đầu nhìn Liễu Chân Nhã, sau đó thần sắc nghiêm cẩn gật đầu, "Được."

Bác sĩ phục hồi đem Trang Nhĩ Ngôn từ đầu đến chân kiểm tra một lần, tiếp theo vừa lòng vỗ vỗ bả vai Trang Nhĩ Ngôn, "Phục hồi tốt lắm, so với tưởng tượng của tôi thật là tốt hơn nhiều lắm, tin tưởng không lâu sau anh có thể bỏ nạng đi bình thường."

Trang Nhĩ Ngôn lặng lẽ nhếch miệng, làm bác sĩ sức tay đều lớn như vậy sao, hắn cảm giác bả vai sắp lệch rồi.

Sau khi kiểm tra hai người trở về nhà. Một thân thoải mái bởi vì kế tiếp là hai tháng nghỉ hè có thể nghỉ ngơi và hồi phục thật tốt sau khi chịu đủ kinh hách thể xác và tinh thần.

Về nhà, trong nhà không có một bóng người, hai đứa bé và ba con thú cưng đều đi ra ngoài chơi.

Đỡ Trang Nhĩ Ngôn ngồi ở trên ghế sa lon, lại rót cho hắn một chén canh táo đỏ ninh thật lâu đặt ở trên bàn nhỏ của sofa, trong cái chén còn cắm một cây ống hút giúp Trang Nhĩ Ngôn uống. Làm xong hết thấy, Liễu Chân Nhã mới nhàn mặt ngồi đối diện Trang Nhĩ Ngôn muốn nói lại thôi.

"Liễu Liễu, em ngồi xa như vậy làm gì?" Trang Nhĩ Ngôn khó chịu nhìn Liễu Chân Nhã, trên người hắn lại không có vi khuẩn gây bệnh.

Liễu Chân Nhã hít thở sâu một hơi, "Tôi có lời muốn nói với anh."

"Có chuyện nói cũng không cần phải ngồi xa như vậy, đến đây, ngồi ở đây." Trang Nhĩ Ngôn thật cẩn thận lấy tay vỗ nhẹ lên ghế sofa như sợ đau, ánh mắt mang ý cười nịnh nọt nhìn Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã quàng qua ánh mắt xem thường, người này không có lúc nào là không quên ăn đậu hủ của cô. Khi làm quỷ không có sức nặng không có cảm giác, đủ loại hành vi sỗ sàng của hắn cô cũng có thể xem nhẹ, nhưng hiện tại... Cô mà qua đó ngồi, cô chính là đứa ngốc. "Đừng đùa giỡn, hãy nghe tôi nói."

Trang Nhĩ Ngôn ủy khuất chép miệng, hắn mới không có đùa giỡn. Từ khi chiếm thân thể của Tiêu Lăng Xuân cũng không thể giống như khi làm quỷ, có thể tự do tiếp cận Liễu Liễu. Đoạn thời gian nằm viện Liễu Liễu còn có thể tự mình động thủ chiếu cố, hiện tại thương thể tốt hơn, thời điểm hắn có thể cùng cô tiếp cận nhất chính là lúc cô giúp hắn mặc đồ, dìu hắn đi đường.

"Nhĩ Ngôn, tôi có một thứ bảo bối," Liễu Chân Nhã âm thầm ở trong lòng sắp xếp từ ngữ, "Bảo bối này chẳng những có thể hoàn toàn chữa khỏi thương thể của anh, còn có thể không ngừng nâng cao tổ chất cơ thể của anh, có thể làm cho anh sống một trăm tuổi mà thoát nhìn trẻ cứ như bốn năm chục tuổi."

A? Trang Nhĩ Ngôn không thực tin tưởng trừng mắt nhìn, "Có bảo bối thần kỳ như thế sao?"

"Ừ, mắt thấy mới là thật, tôi cảm thấy vẫn là bản thân nên dẫn anh đi xem cho rõ." Liễu Chân Nhã nghĩ nghĩ đứng lên đi đến trước mặt Trang Nhĩ Ngôn, dắt tay hắn, thân ảnh hai người chợt lóe liền biến mất ở trong phòng khách.

"Chỗ này..." Chỉ cảm thấy ánh mắt chợt lóe liền đứng ở trong một cảnh tiên đầy mùi hoa, lời nói của Trang Nhĩ Ngôn có chút không thể thừa nhận, "Đây là nơi nào?"

"Chỗ này gọi là Noãn viên, là dị không gian trong vòng cổ mà tôi nhặt được." Vòng cổ đúng là nhặt được, bất quá người nhặt được nó là Cốc Tuyết mà không phải là Liễu Chân Nhã, điểm này cũng không cần nói cho hắn biết. "Chỗ này rất được đi? Tựa như một bãi cỏ cùng nông trường trang viên rất lớn rất lớn, thực vật nào cũng có thể trồng, động vật nào cũng có thể nuôi. Đó, trên núi bên kia sinh trưởng rất nhiều được

vật trong truyền thuyết. Nhân sâm ba ngàn năm mấy hôm trước cho anh ăn là từ ngọn núi kia. Mầm tai vạ nước thuốc thần kỳ chính là từ nước sông chảy dưới tòa ngọc thạch dưới chân núi, thêm một ít dược liệu phối thành.”

“Vì sao em muốn nói cho anh biết?” Trang Nhĩ Ngôn nhìn ngọn núi tuyết xa xa, trong hai mắt là ảnh ngược thanh sơn lục thủy.

Hắn nghĩ cô muốn nói gì? “Tôi cũng lo lắng muốn giấu anh cả đời, chính là...” Chiếm thân thể của Liễu Chân Nhã, dùng chung đại bộ phận trí nhớ và tình cảm của Liễu Chân Nhã, trước mặt người ở bên ngoài cẩn thận bao nhiêu nhưng cứ tới trước mặt Trang Nhĩ Ngôn thì không thể nào cẩn thận nổi, cùng với sớm chậm rãi bại lộ ở trước mặt Trang Nhĩ Ngôn, không bằng chính mình chủ động bày tỏ, chiếm được chút tín nhiệm, lấy tình trạng giữa hắn và cô, đại khái là cả đời này sẽ liên lụy không ngừng. “Chính là tôi không muốn lừa dối anh. Hơn nữa vết thương trên người anh cần linh khí của Noãn viên tẩm bổ. Tuy rằng lấy thực phẩm của Noãn viên cũng có thể tẩm bổ thân thể anh, nhưng muốn công hiệu cần một thời gian dài, còn không bằng trực tiếp đem anh vào Noãn viên, phỏng chừng mười ngày nửa tháng thương thể của anh sẽ khỏi toàn bộ.”

Trang Nhĩ Ngôn đột nhiên xoay người, vẻ mặt vui mừng, “Em đem bí mật quan trọng nhất của mình nói cho anh biết, có phải tính cả đời này sẽ ở một chỗ với anh không?”

Người này rất biết tận dụng cơ hội!

Liễu Chân Nhã bị hỏi đến đỏ mặt lên, “Vấn đề này chờ chúng ta trưởng thành rồi nói sau.” Nói thật, Liễu Chân Nhã đã nghĩ rằng cả đời này của cô đại khái sẽ bị buộc ở bên cạnh Trang Nhĩ Ngôn, không nói tới thân thể của bọn họ không khác biệt lắm, cùng nhau trải qua, sinh một đứa con, còn nói tính tình bá đạo cùng với quẩn quất quẩn chặt lấy của Trang Nhĩ Ngôn đã khiến cho cô biết hắn sẽ không buông tha cô cùng với những người khác để xây dựng một gia đình. Kỳ thật như vậy cũng tốt, cô đối với Trang Nhĩ Ngôn hiểu rõ, một năm ở chung này cũng làm cho cô biết Trang Nhĩ Ngôn là thật tâm thích cô bây giờ, mà ấn tượng của cô đối với hắn cũng không xấu, cho nên một chút cũng không phản đối cùng hắn làm thành một gia đình. Cả đời cứ như vậy ngẫu nhiên vượt qua bốn bề sóng dậy, cùng Noãn Noãn và Giang Thành lớn lên rồi già đi.

Chờ trưởng thành rồi nói sau? Đây là chấp nhận? Trên mặt Trang Nhĩ Ngôn nhất thời tràn đầy nụ cười ngây ngô, cười ngây ngô trong chốc lát lại đổi sắc mặt nói với Liễu Chân Nhã: “Liễu Liễu, anh đã sắp mười chín tuổi, đã là người lớn.”

Liễu Chân Nhã co quắp khóe miệng, vẻ mặt nghiêm túc như vậy còn tưởng rằng hắn muốn nói ra lời đứng đắn gì, kết quả... “Trang Nhĩ Ngôn sắp mười chín tuổi, đáng tiếc, Tiểu Lăng Xuân còn không đến mười bảy tuổi.”

“Ha ha...” Môi mỏng của Trang Nhĩ Ngôn mở ra, lộ ra một hàm răng trắng, “Liễu Liễu, anh nói này, có thể sau này có người cười em trâu già gặm cỏ non không?” Liễu Chân Nhã so với Trang Nhĩ Ngôn chỉ nhỏ hơn mấy tháng, nhưng Liễu Chân Nhã so với Trang Nhĩ Ngôn hiện tại lại lớn hơn một tuổi.

Liễu Chân Nhã đen mặt, khóe mắt nhìn thấy Ngọc Tấn Ngâm cùng Tiểu Mật đang cười cười dắt tay nhau đi tới phía bên này, vì thế bỏ qua câu nói, ném một mình Trang Nhĩ Ngôn ở Noãn viên, “Có vấn đề gì thì hỏi Tiểu Mật cùng chị Ngọc, tôi đi tìm Triển Phi.”

“A, Liễu Liễu, không thể bỏ lại một mình anh, anh sai rồi...” Tay Trang Nhĩ Ngôn muốn giữ chặt Liễu Chân Nhã, nhưng thân thể Liễu Chân Nhã nhoáng lên một cái, người đã không thấy tăm hơi.

Trang Nhĩ Ngôn ở lại tại chỗ thần tình ảo não.

Trở lại phòng khách Liễu Chân Nhã vẻ mặt hung tợn, “Hừ, nói tôi trâu già gặm cỏ non, anh liền ngoan ngoãn đứng ở Noãn viên cho tôi, chịu Tiểu Mật cùng chị Ngọc huấn luyện đi.” Lau mặt một phen, hung thần ác sát nháy mắt chuyển thành ý cười trong suốt, “Thằng nhóc Nhĩ Ngôn kia không đề cập tới mình đã quên ngày hai mươi bốn tháng trước chính là sinh nhật mười tám tuổi của mình, mình lại trưởng thành rồi đó, hừ hừ, Triển đại đội trưởng không lấy cớ này để tịch thu xe của tôi nữa đi?”

Cầm túi xách lên, khóa kỹ cửa, Liễu Chân Nhã cầm lấy chìa khóa vui vẻ đi đến cục công an, lại có thể lái xe.

Ừ, kế hoạch nghỉ hè năm nay sẽ đi thăm em trai của Tiêu Lăng Xuân, còn đáp ứng Lưu Úy đi Thành Đô thăm anh ấy, không thì đến lúc đó trực tiếp lái xe đi?

58. Chương 58: Chương 58

Khi Liễu Chân Nhã đến phân cục công an của Triển Phi lĩnh xe thì bị Triển Phi trêu chọc một phen, “Lâu như vậy cũng không thấy tới lấy xe, tôi còn tưởng rằng cô muốn để xe này lại cho cục công an làm xe công rồi đó.”

Liễu Chân Nhã không khách khí hừ một tiếng. Nếu hần không tịch thu xe của cô, xe của cô sẽ bị lưu lại cục công an lâu như vậy sao? – Đứa bé này hoàn toàn đã quên người ta tịch thu xe của cô là bởi vì cô còn chưa đủ tuổi.

“Nhóc con, có rảnh thì đến nhà tôi ngồi một chút, cha mẹ tôi đều nói lâu rồi không gặp cô.” Khi Liễu Chân Nhã phải lái xe đi, Triển Phi cười khanh khách mời cô đến nhà hần chơi.

Liễu Chân Nhã gật gật đầu, “Vâng, trong khoảng thời gian này phải chiếu cố Tiêu Lăng Xuân có chút bận. Chờ em qua khoảng thời gian này, em sẽ đi thăm hai bác.”

Lái chiếc xe âu yếm chạy thông suốt một đường về nhà, trên mặt Liễu Chân Nhã tràn đầy tươi cười, cảm giác tự mình lái xe với ngôi xe công cộng hay taxi là hoàn toàn khác biệt.

“Mẹ, mẹ đã về.” Vừa vào nhà đã bị Noãn Noãn cùng Giang Thành khuôn mặt đỏ bừng ôm lấy chân.

Liễu Chân Nhã yêu thương chà lau mồ hôi trên trán của hai đứa bé, “Chạy đi chơi thể nào mà biến thành đầu đầy mồ hôi? Lúc mặt trời lên cao đừng chạy bên ngoài, cẩn thận bị cảm nắng.”

“Mẹ, mẹ, hôm nay mẹ thi xong thì sẽ lại nghỉ hè phải không?” Giang Thành ngoan ngoãn chờ Liễu Chân Nhã lau mồ hôi trên trán bé xong mới ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, nghỉ rồi, có nửa tháng nghỉ.” Liễu Chân Nhã kéo hai đứa bé đi đến phòng khách.

“A, tuyệt quá, có nửa tháng nghỉ!” Bé Giang Thành hưng phấn vui mừng nhảy dựng lên.

Noãn Noãn cũng ôm thất lưng Liễu Chân Nhã “khanh khách” cười vui.

“Tại sao lại cao hứng như thế? Các con cũng có gần hai tháng nghỉ nha.” Liễu Chân Nhã khó hiểu hưng phấn của hai đứa con từ đâu mà đến.

“Đương nhiên cao hứng, mẹ có ngày nghỉ dài như vậy, lại không cần học bù, chúng ta lại có thể đi du lịch khắp nơi nha.” Giang Thành một bên vừa nói vừa vui sướng vỗ tay nhỏ bé, hai mắt híp lại thành hình bán nguyệt thật to.

“Mẹ, năm nay chúng ta đi đâu chơi? Năm trước đi Trường Giang, Vân Nam, năm nay đi Hoàng Hà ư?” Noãn Noãn trực tiếp hỏi hành trình.

“Mẹ nói tại sao các con lại cao hứng như thế.” Liễu Chân Nhã buồn cười không thôi, “Bất quá năm nay không thể đi Hoàng Hà, trước tiên chúng ta phải đi thăm em trai chú Tiêu, lại đi Thành Đô thăm chú Lưu, cho nên năm nay không thể tự do chọn chỗ đi chơi.”

“A, tại sao vậy?” Nụ cười trên mặt hai đứa bé xệ xuống, bả vai cũng mềm rũ xuống.

“Đừng có không vui mà. Tạm thời không biết tình hình em trai chú Tiêu như thế nào, nhưng chỗ chú Lưu có không ít chỗ chơi, như núi Nga Mi, Cửu Trại Câu, Nhạc Sơn Đại Phật, núi Thanh Thành, sông Yển... Cảnh đẹp vùng phụ cận Thành Đô rất nhiều, bao các con chơi đã luôn, chúng ta còn không phải trả tiền, ha ha...” Liễu Chân Nhã nói đến bản thân nở nụ cười. Khi Lưu Úy mời bọn họ rất sung sướng nói hần bao ăn bao ở bao chơi, nhưng cô cùng hai đứa con thật sự có thể ăn có thể chơi, hy vọng đến lúc đó Lưu Úy không hối hận.

“Muốn đi Thành Đô, không tệ không tệ.” Giang Thành vuốt cằm nhỏ gật đầu, “Thành Đô có gấu trúc quốc bảo Trung Quốc, núi Nga Mi có khỉ lông vàng...” Hai mắt Giang Thành đột nhiên lờ lờ sáng lên, “Mẹ, mẹ nói đến lúc đó chúng con có thể mang hai con gấu trúc cùng khỉ lông vàng nuôi ở trong Noãn viên hay không?”

Hai mắt Noãn Noãn cũng sáng ngời, “Đúng rồi, gấu trúc có vòng mắt đen trắng siêu cấp đáng yêu. Mẹ, chúng con nuôi một con ở Noãn viên nha, khỉ lông vàng... ừ, cũng rất khả ái, có thể nuôi một con ở Noãn viên.” Noãn Noãn có một tiêu chuẩn đáng yêu, bé đối với hết thảy những gì đó xinh đẹp đáng yêu đều cảm thấy hứng thú. Liễu Chân Nhã muốn mua mấy con ngựa nuôi ở trong Noãn viên, kết quả bị Noãn Noãn nói ngựa không xinh đẹp mà phải từ bỏ ý định nuôi ngựa. “Còn có món cay Tứ Xuyên, món ma lạt tiên hương, hắc hắc... Chúng ta thật có lộc ăn.”

Liễu Chân Nhã còn chưa kịp vì ý nghĩ kỳ lạ muốn nuôi động vật bảo hộ cấp quốc gia của hai đứa con mà rung động, chỉ thấy hai đứa con ngẩng đầu lên, ánh mắt sáng quắc hỏi han: “Mẹ, khi nào thì chúng ta xuất phát đi Thành Đô? Chuyện đặt vé máy bay, thu dọn hành lý giao cho chúng con đi.”

Khóe miệng Liễu Chân Nhã co rút, “Trước tiên chúng ta phải đi thăm em trai chú Tiêu, thời gian đến Thành Đô ước chừng là cuối tháng bảy.”

Bả vai nhỏ bé lại đồng thời sụp xuống, “Còn lâu như vậy à.”

Trầm mặc nửa ngày, Noãn Noãn giòn thanh nói: “Tháng bảy thì để tháng bảy đi. Có lẽ nhà chú Tiêu cũng có không ít chỗ chơi, chúng con có thể đi đến đó chơi trước một chút.”

“Đúng rồi.” Nghe Noãn Noãn vừa nói như thế, tươi cười lại lần nữa về tới trên mặt Giang Thành, “Nói không chừng nhà chú Tiêu cũng có rất nhiều chỗ chơi. Mẹ, ba đâu rồi, ba kế thừa trí nhớ chú Tiêu, nhất định biết nhà chú Tiêu có cái gì chơi, con đi hỏi ba.”

“Ba ở Noãn viên, các con vào tìm ba đi.” Thấy hai đứa bé há to miệng, Liễu Chân Nhã cười sờ sờ đầu bọn chúng, “Về sau ba của con sẽ cùng sinh hoạt với chúng ta, làm người nhà sinh hoạt cùng nhau.”

Hai đứa bé hiểu biết gật đầu. Bởi vì là người nhà, cho nên có một số việc không cần giấu diếm, không thể giấu diếm.

Đưa hai đứa bé vào Noãn viên làm bạn cùng Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã bắt đầu ở phòng bếp loay hoay chuẩn bị cơm chiều. Đang nấu đồ ăn lại đột nhiên thất thần, Liễu Chân Nhã nhớ tới quỷ hồn sáng lóa gặp ở bệnh viện, quỷ hồn kỳ lạ như vậy không biết là nguyên nhân gì tạo thành? Còn có, y tá trẻ nói rất nhiều bệnh viện đều có người như Tiểu Đạt bị quỷ dọa sợ tới mức nửa chết nửa sống. Đây đều là cô cùng Trang Nhĩ Ngôn tạo thành, có biện pháp nào bù lại một chút không?

Tuy nói có một số người là trừng phạt đúng tội, nhưng bọn họ, một không là cảnh sát, quan toà, hai không là sứ giả câu hồn, phán quan của âm phủ, bọn họ không có quyền quyết định sinh tử của bất cứ người nào. Lại nói, thế gian này còn có nhân quả, lợi dụng quỷ đả thương người như bọn họ, cho dù đời này không có báo ứng, chắc chắn cũng sẽ báo ứng trên người đời sau.

Không được, phải tìm phương pháp cải thiện vận toàn!

Buông dao, Liễu Chân Nhã vào Noãn viên.

Trong Noãn viên, Trang Nhĩ Ngôn, Noãn Noãn, Giang Thành, Ngọc Tấn Ngâm, Tiểu Mật làm thành một vòng ngồi dưới đất cười nói, ba con thú cưng miến cưỡng nằm ở bên.

“Liều Liều!” Vừa thấy Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn liền như con chó con thấy xương, ngây ngô cười ôm Liễu Chân Nhã chặt vào lòng.

Liễu Chân Nhã dùng lực rất lớn cũng không thể giẫy khỏi cái ôm của Trang Nhĩ Ngôn, không khỏi kỳ quái, “Tại sao lực của anh lại lớn như vậy? Tay khỏi rồi?” Cho dù dùng linh khí Noãn viên tắm bổ cũng không thể tốt nhanh như vậy.

Trang Nhĩ Ngôn ôm Liễu Chân Nhã thỏa mãn hít sâu, “Tiểu Mật chế một loại nước thuốc cho anh. Anh uống ngay, chỉ chốc lát sau cảm giác toàn thân thoải mái, thậm chí còn có thể cảm giác được đoạn xương gãy được nối lại một lần nữa, có thể trở nên so với trước đây càng chắc chắn hơn.”

“À.” Đúng rồi, Tiểu Mật đối với tác dụng của các loại dược liệu của Noãn viên rõ như lòng bàn tay, Trang Nhĩ Ngôn lại là do cô tự mình mang vào, mặc dù là chỉ nhìn mặt mũi của cô, Tiểu Mật cũng sẽ làm cho vết thương trên người Trang Nhĩ Ngôn khỏi hẳn bằng tốc độ mau nhất.

“Ai nha, ôm nhau, ba và mẹ ôm nhau.” Noãn Noãn ở một bên quái thanh quái điệu, hai tay nhỏ bé bịt mắt giống như ngượng ngùng, nhưng từ trong khe các ngón tay có thể gặp trong mắt bé lóe ra ý cười.

“Ba mẹ, con và chị vẫn còn là con nít, đừng dạy hư chúng con.” Giang Thành ôm chặt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang, trong mắt chợt lóe qua ý cười tiết lộ sự bướng bỉnh.

Bị hai đứa con xem trò vui, Liễu Chân Nhã mặt đỏ lên, thân mình vịn vài cái lại vẫn bị ôm nhanh lại, không khỏi buồn bực nói: “Anh buông ra nhanh lên!”

Trang Nhĩ Ngôn bởi vì mấy cái xoay của Liễu Chân Nhã mà hít một hơi, hít thở thật sâu, áp chế xúc động trong lòng, cúi người ở bên tai Liễu Chân Nhã, phả khí nói: “Liễu Liễu, bảo bối, đừng xoay qua xoay lại nữa, tiếp tục, anh...”

Mặc kệ là Cốc Tuyết hay là Liễu Chân Nhã cũng không phải là tiểu cô nương không hiểu chuyện, nghe xong lời nói không khác gì đùa giỡn của Trang Nhĩ Ngôn, trong lòng không khỏi vừa thẹn vừa giận, lại nghĩ đến hai đứa con còn có Tiểu Mật, Ngọc Tấn Ngâm đều ở một bên nhìn, trong lòng quỳnh lên, thân mình xoay càng thêm hăng say, trong lúc Trang Nhĩ Ngôn không ngừng to mồm hút không khí, hai tay ôm lấy thắt lưng hắn, hai tay sử dụng lực – Trang Nhĩ Ngôn bị quăng ngã ngửa.

“Ôi!” Trang Nhĩ Ngôn té trên mặt đất đau ra tiếng, ý định trong lòng lập tức tan thành mây khói, ngơ ngác nhìn Liễu Chân Nhã mặt đỏ lên, như thế nào cũng không dám tin – hắn bị Liễu Liễu ném qua vai!

“Ba, không phải ba nói ba là đại đồ quyền đạo sao? Tại sao lại bị mẹ mới học ngũ cầm hí thái cực nửa năm đả bại?” Giang Thành ghen cười hỏi Trang Nhĩ Ngôn nằm trên mặt đất quên đứng lên, tuy nói đã nhìn nhận Trang Nhĩ Ngôn người ba này rồi, nhưng nhìn chê cười chẳng phân biệt đối phương là ai.

Trong mắt hiện lên một tia quẫn bách, Trang Nhĩ Ngôn vồ vồ mông, vuốt vuốt tóc, đứng lên, nhìn vào mặt vài người xem kịch vui cười cười, “Thân thể này mới cho tới bây giờ không luyện qua võ.”

“Phốc...” Noãn Noãn che miệng cười đến bả vai run lên.

“Thôi, ba giả vờ giả vệt.” Giang Thành khinh thường nói, người nào có mắt cũng biết ba là bị sắc đẹp của mẹ mê hoặc mà quên phòng bị.

Ngọc Tấn Ngâm thần nhiên mỉm cười, chính là mỉm cười kia nhìn thế nào đều làm cho người ta cảm thấy cô đang xem cuộc vui.

Chỉ có Tiểu Mật, tinh linh thuần khiết đơn thuần là bởi vì Trang Nhĩ Ngôn bị Liễu Chân Nhã làm ngã sắp xuống mà cười.

Trang Nhĩ Ngôn thực oan. Hắn thật là bị Liễu Liễu cậy mạnh làm ngã sắp xuống có gì không hay? Đương nhiên là có một phần nguyên nhân đúng là quá say thân thể mềm mại cùng mùi thơm thần nhiên của cơ thể Liễu Liễu...

“Khụ...” Chờ khí nóng trên mặt rút đi, Liễu Chân Nhã ho nhẹ một tiếng ý bảo mọi người ngừng, cô nói ra chuyện của mình, “Tiểu Mật, chuyện ma quái lần trước vẫn chưa xong, còn cần em hỗ trợ.”

“Sao vậy, còn cần em hỗ trợ cái gì?” Tiểu Mật vui vẻ hỏi, có việc so với không có việc đều tốt hơn.

Liễu Chân Nhã nhượng mày nói về quỷ hồn sáng lên kỳ lạ, cuối cùng hỏi: “Người bị dọa đến thành người sống thực vật hoặc là tinh thần thất thường, em có biện pháp nào làm cho bọn họ khôi phục bình thường không?”

“Đừng có gấp, để em nghĩ có biện pháp nào không.” Tiểu Mật cau mày ngưng thần khổ nghĩ.

“Thấy quỷ sáng lên rất kỳ lạ sao? Lúc trước, hồn thể Tiêu Lăng Xuân cũng giống như Tiểu Đạt hôm nay gặp ở bệnh viện, cũng tản ra ánh sáng màu vàng nhạt.” Trang Nhĩ Ngôn kỳ quái nói, thấy bản thân mình khi nhìn thấy quỷ thì đều có ánh sáng trên người, cho nên Trang Nhĩ Ngôn còn tưởng rằng tất cả quỷ đều giống như Tiêu Lăng Xuân, Tiểu Đạt, đều là trên người sẽ sáng lên.

“Linh thể sáng lên không phải quỷ, mà là sinh hồn, đại biểu linh thể thân thể còn chưa có chết.” Tiểu Mật nói xong lại tiếp tục tự suy ngẫm.

Sinh hồn? Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn chấn động, vậy Tiêu Lăng Xuân...

“Vậy Tiêu Lăng Xuân có phải hoàn toàn là do tôi hại chết, vốn có thể không chết, lại bị tôi chiếm đoạt thân thể...” Sắc mặt Trang Nhĩ Ngôn có điểm trắng bệch, không dám nhìn Liễu Chân Nhã, Noãn Noãn Giang Thành, hần sợ nhìn thấy chỉ trích và nén giận ở trong mắt bọn họ. Cho dù là chiếm thân thể người khác, hần cũng không có chột dạ một chút nào, nhưng thân thể hần chiếm chính là của Tiêu Lăng Xuân, làm quỷ ở biệt thự Liễu gia vài tháng, hần biết cảm tình của Liễu Chân Nhã và hai đứa con đối với Tiêu Lăng Xuân...

Liễu Chân Nhã cúi đầu không nói, chân phải dùng sức đá cây cỏ trên đất. Đối với Tiêu Lăng Xuân là tình nghĩa bạn học, đối với Trang Nhĩ Ngôn là thanh mai trúc mã cùng loại tình cảm nói không rõ, lúc này, Liễu Chân Nhã thật không biết nên nói những gì.

Nhìn vẻ mặt uể oải của Trang Nhĩ Ngôn, lại nhìn Liễu Chân Nhã cúi đầu trầm mặc, Noãn Noãn chớp mắt mấy cái nói: “Ba ba, không phải đã nói là ba bị thân thể chú Tiêu hút vào sao, cũng không phải ba chủ động chiếm thân thể của chú...” Chú Tiêu tốt lắm, nhưng ba ba rất tốt, mà người phải ở bên cạnh bọn họ cả đời chính là ba ba, cho nên Noãn Noãn không chút do dự lựa chọn Trang Nhĩ Ngôn.

Liễu Chân Nhã ngẩng đầu nhìn hướng Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn nhìn lại Liễu Chân Nhã, gật đầu, “Ừ, lúc ấy ba nghĩ muốn giúp Tiêu Lăng Xuân ngăn trở một đạo liên xông đến, kết quả đạo xuyên qua cơ thể của ba đâm vào thân thể Tiêu Lăng Xuân, sau đó ba cũng cảm giác ba lập tức đã bị hút vào thân thể chú ấy, lúc sau vô luận dùng biện pháp gì đều không ra được.”

“Trang tiểu tử, người cùng thân thể này có phải sinh cùng tháng hay không?”

Tiểu Mật đột nhiên hỏi.

Trang Nhĩ Ngôn nghĩ nghĩ, gật đầu, “Ừ, đều là sinh vào lễ Trung thu, tôi lớn hơn hần hai tuổi.”

“Cái này đúng rồi. Bởi vì các người đều sinh cùng một tháng, thời điểm thân thể này bị trọng thương chỉ chứa một hơi, cho nên người mới có cơ hội nhập vào thân thể này, còn cùng thân thể này dung hợp rất nhanh. Người cũng không cần tự trách, cho dù người không chiếm thân thể Tiêu Lăng Xuân, Tiêu Lăng Xuân cũng không thể sống tiếp, bởi vì linh hồn hần đã ly thể, sinh hồn lấy dính vết bẩn nhân gian nếu quay về thân thể nhiều nhất chỉ sống thêm nửa năm, kết quả vẫn là chết.”

“A, vậy tôi chiếm thân thể Tiêu Lăng Xuân có phải cũng chỉ có thể sống thêm nửa năm hay không?” Trang Nhĩ Ngôn quá sợ hãi, đã chết qua một lần, tư vị chết đi cũng không hay gì, nếu lại chết một lần nữa...

“Nếu không phải Tiểu Nhã mang người đến nơi này, khẳng định người sống không qua nửa năm, nhưng hiện tại linh khí Noãn viên thời khắc tẩm bổ người, lại uống được tôi điều chế, hoàn toàn không cần lo lắng linh hồn cùng thân thể chia lìa.” Thấy mọi người thật sự lắng nghe, Tiểu Mật nhân cơ hội giáo dục nói:

“Nhân gian có pháp luật, quỷ có hạn chế, giống như loại quỷ chiếm thân thể này chính là không được phép, mặc dù nhất thời thành công, không lâu sau vẫn là thân quỷ như cũ. Giống như Trang tiểu tử, có thể thành công chiếm thân thể người khác như vậy cơ bản là năm trăm năm khó gặp. Trang tiểu tử, cảm tạ Tiểu Nhã đi.”

“Liễu Liễu, đời này cho anh lấy thân báo đáp ân tình của em đi.” Thừa dịp Liễu Chân Nhã không chú ý, Trang Nhĩ Ngôn “bẹp” một cái hôn ở trên môi của cô.

“Ha ha, hôn hôn, ba hôn mẹ!” Noãn Noãn cùng Giang Thành khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng vỗ tay.

Tiểu Mật cùng Ngọc Tần Ngâm một quay đầu một che mặt, đồng thời than nhẹ: “Ai nha, phi lễ chó nhìn!”

Mặt Liễu Chân Nhã đỏ lại đen, đen lại đỏ, cuối cùng hóa thành một tiếng bạo rống: “Trang Nhĩ Ngôn!!!”

59. Chương 59: Chương 59

Đuổi theo Trang Nhĩ Ngôn chạy vài vòng, đuổi đến hắc kên to, Liễu Chân Nhã mới dừng lại trong tiếng cười vang của mọi người, hung tợn trừng mắt nhìn Trang Nhĩ Ngôn cọt nhả sau mới không cam lòng trở lại bên cạnh nhóm người Noãn Noãn.

Tiểu Mật nhìn đủ chề cười rồi mới nói: “Tiểu Nhã, em vừa nghĩ ra phương pháp có thể cứu mấy người bị dọa, nhưng cách thực hiện rất phiền toái.”

“Biện pháp gì? Mau nói, chỉ cần có thể làm những người đó khôi phục lại bình thường, phiền toái cũng không sao.” Liễu Chân Nhã lắc đầu phớt lờ. Con người không phải sống một mình ở trên thế giới này, người bị quỷ dọa nhất định còn có người thân và bạn bè, bọn họ một khi đổ bệnh, mệt và đau đều là người thân và bạn bè của bọn họ, cho nên bất luận người bị dọa có phải trừng phạt đúng tội hay không, cô có trách nhiệm và nghĩa vụ làm cho bọn họ khôi phục lại bình thường.

“Muốn trị khỏi những người bị dọa hóa điên tương đối dễ, nghĩ biện pháp bỏ thuốc vào trong nước cho bọn họ uống, uống một hai lần sẽ hết bệnh. Phiền toái chính là những người bị hôn mê bất tỉnh và linh hồn ly thể. Người hôn mê bất tỉnh bình thường đều là dựa vào túi dinh dưỡng truyền vào duy trì, mọi người làm sao bỏ thuốc vào trong túi dinh dưỡng của bọn họ được? Lại còn có nhóm người linh hồn ly thể, trước hết phải nghĩ biện pháp làm linh hồn của bọn họ nhập vào thân thể rồi mới dùng thuốc, hơn nữa nhóm người này cứu sống xong cuối cùng chỉ có thể sống thêm một năm.”

Liễu Chân Nhã nửa ngày nói không nên lời, trình độ phiền toái này vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Mọi người vui đầu “minh tư khổ tượng”, Trang Nhĩ Ngôn chậm rì rì nói: “Chỉ ngồi ở chỗ này nghĩ cũng vô dụng, trước hết chúng ta phải điều tra rõ có bao nhiêu người bị dọa đến thần trí không rõ, bao nhiêu người hôn mê bất tỉnh, bao nhiêu người linh hồn ly thể, chỉ có biết rõ mấy vấn đề này mới có thể nghĩ ra phương pháp giải quyết.” Trang Nhĩ Ngôn mang theo vẻ mặt cười ngồi xuống bên cạnh Liễu Chân Nhã, “Điều tra chuyện này, kỳ thật cũng đơn giản, bất luận là thần trí không rõ hay là hôn mê bất tỉnh, những người này đều đã bị đưa vào bệnh viện trị liệu, cho nên chúng ta chỉ cần dò la các bệnh viện trong thành phố là được.” Nói xong duỗi lưng một cái, “May mắn lúc trước kế hoạch dọa người chỉ giới hạn trong nội thành, bằng không lúc này giải quyết tốt hậu quả sẽ mệt chết chúng ta, ừm, về sau khi làm việc nhất định phải càng kế hoạch cẩn thận.”

“Ba ba, con cùng em trai cũng có thể hỗ trợ.” Noãn Noãn giơ tay nhỏ bé lên hưng phấn nói.

Giang Thành cũng hưng trí bừng bừng gật đầu, nói tóm lại bọn họ là lấy chuyện giúp người làm niềm vui, cho nên bé không ngại hỗ trợ.

Liễu Chân Nhã nghĩ thấy đề nghị của Trang Nhĩ Ngôn rất tốt, thăm dò tình huống mới miễn cho làm không công, “Tốt lắm, đợi lát nữa chúng ta ăn cơm tối xong thì bắt đầu hành động.”

Bệnh viện thành phố Thiên Hải tất cả lớn nhỏ gồm 12 cái, nhưng điều tra nhằm vào người thần trí không rõ và hôn mê bất tỉnh, bởi vậy đối với một nhà Liễu Chân Nhã mà nói mặc dù điều tra này mệt mỏi nhưng vẫn ở trong phạm vi có thể chịu được.

Chỉ dùng thời gian ba bốn ngày, Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn cùng với hai đứa nhỏ đã thăm dò được trong 12 bệnh viện có bao nhiêu người là bởi vì bọn họ mà sinh bệnh nằm viện.

Sau công tác thống kê một ít số liệu, mọi người hô to may mắn, bởi vì tình huống thực tế so với

bọn hắc kên tưởng tượng tốt hơn nhiều, người bị dọa đến thân thể suy yếu hoặc thần trí không rõ rất nhiều, nhưng hôn mê bất tỉnh không vượt qua mười, về phần linh hồn ly thể càng ít, chỉ có hai.

“Cuối cùng không có tạo thành lỗi quá lớn.” Liễu Chân Nhã cười khép lại vở sổ liệu thống kê,

“Kế tiếp sẽ nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Biện pháp anh đã có.” Trang Nhĩ Ngôn tự tin nhìn Liễu Chân Nhã, hắc kên sẽ chứng minh với Liễu Liễu, hắc kên là người cô có thể dựa vào cả đời.

“Ba ba, ba thật thông minh.” Noãn Noãn cùng Giang Thành phía sau tiếp phía trước bổ nhào vào lòng Trang Nhĩ Ngôn. Hai đứa nhóc này đối với người ba Trang Nhĩ Ngôn này thực vừa lòng, đương nhiên bọn họ yêu mẹ nhất, mẹ thực ôn nhu, bọn họ ở trước mặt mẹ không tự chủ mà ngoan như con mèo nhỏ; ba lại là một loại cảm giác khác, cảm giác tựa như đứa trẻ lớn có thể cùng bọn chúng chơi tung bừng không giới hạn.

“Ha ha, bình thường bình thường, thứ hai thiên hạ thôi.” Trang Nhĩ Ngôn ôm hai con vào trong ngực cười ha ha.

Liễu Chân Nhã nhìn ba cha con ở trên ghế sa lon cuộn thành một đoàn mà bất đắc dĩ trợn mắt, trình độ da mặt dày của Trang Nhĩ Ngôn đã không ai bằng.

“Liễu Liễu có muốn biết biện pháp của anh không?” Trang Nhĩ Ngôn như kẻ trộm hỏi.

“Muốn nói đã nói.” Liễu Chân Nhã mới không tin Trang Nhĩ Ngôn có thể chịu đựng không nói.

“Nếu em cảm thấy biện pháp của anh được, vậy em có thể đáp ứng anh một điều kiện không?” Trang Nhĩ Ngôn khe khẽ đảo mắt cò kè mặc cả.

Liễu Chân Nhã chán nản, “Anh nghĩ rằng mỗi ngày chúng ta bận rộn như vậy là bởi vì ai?” Còn có lá gan nói điều kiện với cô, đáng đánh.

“Hắc hắc, gì kia, điều kiện của anh rất đơn giản, chính là khi mọi người đi Thành Đô chơi không thể bỏ lại một mình anh ở nhà của Tiêu Lăng Xuân, anh muốn cùng mọi người đi Thành Đô.”

Trang Nhĩ Ngôn ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, vẫn chấp nhất như cũ đưa ra điều kiện của mình. Hừ, Noãn Noãn cùng Giang Thành vô số lần ghé vào lỗ tai hắn nói lúc trước Lưu Ủy đối với một nhà bọn họ chiếu cố cỡ nào, hắn thật muốn tận mắt nhìn thấy thần thánh phương nào đáng giá để vợ con hắn nhớ mãi không quên như thế.

Liễu Chân Nhã bất đắc phủ trán, “Anh đi theo vậy tôi giải thích thân phận của anh như thế nào?” Theo cảm tình của Lưu Ủy đối với cô, rất là quan tâm đến vấn đề học tập, đột nhiên mang bạn nam cùng lớp đi theo, Lưu Ủy không giảng cho cô đến thối đầu mới là lạ.

“Cùng bạn cùng lớp kết bạn du lịch.” Trang Nhĩ Ngôn đúng lý hợp tình nói, tóm lại, hắn chính là khó chịu vợ con hắn muốn bỏ lại hắn một mình đi chơi.

Liễu Chân Nhã khóe miệng khe rút, cuối cùng xoa bóp cái trán nói: “Tốt thôi, nói vậy đi.”

Đạt được mục đích! Trang Nhĩ Ngôn giương cao khóe miệng, sợ người khác không nhìn thấy hắn vui sướng, “Thuốc Tiểu Mật điều chế cần người bệnh uống vào miệng mới có tác dụng, mà chúng ta lại không thể lỗ mãng đường đường chính chính vào trong đút thuốc, nhằm vào điểm ấy, anh nghĩ ra một chủ ý rất hay, em cảm thấy bỏ thuốc lẫn vào đập chứa nước thì như thế nào?”

Liễu Chân Nhã hơi tưởng tượng chút hai mắt liền sáng ngời, “Có thể làm.”

“Thành phố Thiên Hải có hai cái đập chứa nước, nguồn nước toàn bộ thành phố Thiên Hải sẽ từ hai cái đập chứa nước đó, chúng ta pha thuốc lẫn vào trong đập chứa nước, như vậy toàn bộ mọi người thành phố đều có thể uống thuốc. Thuốc nước Noãn viên thật sự quá thần kỳ, không tác dụng phụ không nói còn có thể cường thân kiện thể, đừng nói thần trí không rõ, người bệnh thân thể suy yếu cũng vì vậy mà chuyển biến tốt đẹp, ngay cả người thường không bệnh uống vào cũng sẽ kiện toàn thân thể.”

Liễu Chân Nhã cười gật đầu, “Điểm ấy tôi có thể làm chứng, những đồ từ Noãn viên tuyệt đối vô hại đối với thân thể.”

“Còn mười người hôn mê kia, khẳng định chúng ta không thể xuất hiện trước mặt bọn họ, bởi vậy anh tính giao nhiệm vụ đút thuốc cho bọn họ cho chị Ngọc. Tuy rằng pháp thuật của chị Ngọc không nhiều lắm, nhưng dầu gì cũng là ngọc tinh, tới vô ảnh đi vô tung, để không có bất luận người nào phát hiện ra người hôn mê bị đút thuốc, anh nghĩ chỉ có chị Ngọc là có thể làm được.”

“Lát nữa đi tìm chị Ngọc thương lượng.”

“Cuối cùng chính là hai người linh hồn ly thể kia, làm cho linh hồn bọn họ trở về vị trí cũ và thanh tỉnh lại vẫn là giao cho chị Ngọc đi làm. Khó chính là hai người kia sau khi tỉnh lại chỉ có thể sống một năm, chúng ta có thể làm cho bọn họ những gì? Tên Tiểu Đạt chúng ta có thể mặc kệ, bởi vì hắn ham bài bạc thành tánh, vợ mang theo con gái theo người khác lập gia đình đã nhiều năm cũng không hỏi chuyện của hắn, thân thích của hắn lại càng không trông nom hắn, cho dù là một năm sau lại chết bất quá cũng là đầu thai chuyển thế. Đáng thương chính là Quách Lan ở bệnh viện trung tâm, chồng của cô bị liệt, còn có hai đứa nhỏ không đến mười tuổi, nếu năm sau cô chết, chồng và con của cô thật đáng thương.”

Liễu Chân Nhã nhíu mày, đúng vậy, Quách Lan thật sự đáng thương. Không đến bốn mươi tuổi mà lại già như năm mươi, phải chiều cổ người chồng bị liệt nằm trên giường, phải nuôi nấng hai đứa nhỏ không đến mười tuổi cơm ăn, áo mặc, đến trường, mà bản thân cô làm bảo mẫu mỗi tháng chỉ có một ngàn đồng tiền lương... Quách Lan là cây trụ gia đình, cô mà chết, cái gia đình đó sợ là không còn đường sống.

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn nhìn nhau không nói, hai người cũng chưa nói ra phương pháp duy nhất giúp Quách Lan chờ linh hồn Quách Lan trở lại thân thể xong sẽ đem cô vào Noãn viên tỉnh dưỡng một thời gian ngắn, như vậy Quách Lan sẽ không còn nguy hiểm “sau một năm hoàn hồn là chết” nữa. Nhưng Liễu Chân Nhã và Trang Nhĩ Ngôn đều không dám mạo hiểm nữa, bất luận như thế nào bọn họ cũng sẽ không đem Quách Lan vào Noãn viên.

Đang trầm mặc, Giang Thành nhỏ nhẹ nói: “Ba mẹ nghĩ nhiều như vậy làm gì, con nói này, chờ cô Quách Lan xuất viện xong thì tìm một cơ hội làm cổ hôn mê, để cổ ở Noãn viên mê man một thời gian ngắn thì không phải cái gì cũng giải quyết rồi sao? Nếu ba mẹ còn cảm thấy có lỗi với cổ, vậy nghĩ biện pháp chữa khỏi bệnh chồng cô Quách Lan là được rồi.”

“Biện pháp này...” Liễu Chân Nhã vẻ mặt rối rắm, chẳng lẽ thật là đầu óc trẻ con đơn thuần cho nên Giang Thành mới có thể nghĩ ra những gì bọn họ không thể nghĩ được?

“Có thể.” Trang Nhĩ Ngôn đồng dạng rối rắm không thôi, vẫn đề hoang mang thật lâu lại bị con trai bảo bối một câu giải quyết, thật sự là chuyện làm sao chịu nổi a!

Noãn Noãn mắt buồn ngủ mông lung nhìn Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn, “Ba mẹ, ý kiến của em trai rất tốt, vậy quyết định như vậy được không? Con mệt mỏi quá a, buồn ngủ rồi.”

“Đi thôi đi thôi, mang em trai lên lầu ngủ đi.” Liễu Chân Nhã đẩy hai đứa con.

Sau khi hai đứa con lên lầu, Liễu Chân Nhã mang Trang Nhĩ Ngôn vào Noãn viên.

Trước mặt Tiểu Mật đang bày một đồng thuốc, có dạng phấn, có chất lỏng, còn có vài viên được gói trong lá sen giống như đan dược, “Tiểu Nhã, em đã chuẩn bị rất nhiều thuốc. Bột phấn này là cho người bệnh thân thể suy yếu, thần trí không rõ, nước thuốc là cho người hôn mê bất tỉnh uống, viên thuốc này là hoàn hồn đan, cho người linh hồn ly thể ăn, linh hồn bọn họ tự nhiên sẽ trở lại thân thể.”

“Cám ơn Tiểu Mật.” Liễu Chân Nhã vươn ngón trở gãi gãi cằm Tiểu Mật, chọc cho Tiểu Mật cười khanh khách không ngừng. Quay đầu cười nói với Ngọc Tấn Ngâm: “Chị Ngọc, chuyện kế tiếp còn cần chị hỗ trợ.” Liễu Chân Nhã nói cho Ngọc Tấn Ngâm biết biện pháp Trang Nhĩ Ngôn nghĩ ra.

Ngọc Tấn Ngâm một bên vừa nghe vừa gật đầu, “Biện pháp này không tồi, vô luận như thế nào mọi người đều không bị bại lộ. Được rồi, đợi lát nữa mang chị đi đập chứa nước đi, về phần người hôn mê cùng linh hồn ly thể, hai đứa nói địa chỉ của họ cho chị biết, chờ sau khi đem thuốc bột lẫn vào đập chứa nước xong chị lại đi tìm bọn họ.”

“Dạ, vậy phiền chị Ngọc.”

“Không có việc gì, mấy chuyện này đối với chị mà nói bất quá chỉ là tiện tay mà thôi, còn có thể gia tăng công đức của chị mà.”

“Tiểu Mật, hai cái đập chứa nước thành phố Thiên Hải rất lớn, phấn thuốc này bỏ vào có làm loãng hiệu quả thuốc không?” Được Trang Nhĩ Ngôn huấn luyện, Liễu Chân Nhã nói chuyện, làm việc càng ngày càng toàn diện.

“Khả năng định sẽ bị giảm hiệu quả, em nghĩ mọi người chỉ cho những người bệnh uống, cho nên lúc điều chế thuốc là dựa theo cá nhân mà tính toán số lượng. Hiện tại muốn đem thuốc hòa vào nhiều nước như vậy, hiệu quả ít nhất giảm bảy mươi phần trăm. Bất quá, vừa rồi em nghe xong biện pháp của hai người thì cảm thấy hiệu quả giảm đi bảy mươi phần trăm vừa hay, bởi vì người bệnh phải chậm rãi khỏe mới không khiến cho những người khác tìm tòi nghiên cứu và điều tra.”

Trang Nhĩ Ngôn sững sốt, lập tức bật cười, tuy rằng Tiểu Mật chưa từng rời khỏi Noãn viên, nhưng không hổ là hoa tinh sống mấy trăm năm, một chút liên thông. “Tiểu Mật, em có thể làm thuốc cho người hôn mê mười ngày nửa tháng lại không ảnh hưởng đến thể lực không? Tôi và Liễu Liễu cũng không muốn Quách Lan kia sống lại rồi chết, tính mang cô ấy vào Noãn viên tĩnh dưỡng một thời gian ngắn, mà không muốn bại lộ mọi chuyện, bởi vậy hy vọng khi Quách Lan ở Noãn viên tĩnh dưỡng đều là hôn mê.”

“Lại điều chế thêm một phần thuốc trị tê liệt.” Liễu Chân Nhã cười tủm tỉm bỏ thêm một câu.

Tiểu Mật dùng tay béo nhỏ che hai mắt tròn vo, ai thán, “Hai người áp bức em, được rồi, em sẽ giúp hai người chuẩn bị.”

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn vui cười hớn hở mang theo bao dược lớn cùng Ngọc Tấn Ngâm rời Noãn viên.

Ban đêm, Liễu Chân Nhã lái xe đến hai đập chứa nước lớn của thành phố và mấy bệnh viện đang tán loạn. Chỉ có ánh sao chợt lóe và trăng tròn trong trẻo nhưng lạnh lùng chứng giám xe màu đỏ chở hai người một yêu.

Trung tuần tháng bảy, Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa con tự giác mọi sự không lo rốt cục đóng gói hành lý xuất phát về nhà Tiêu Lăng Xuân.

Thẳng đến khi lên máy bay, Liễu Chân Nhã mới biết nhà Tiêu Lăng Xuân và Cốc Tuyết là cùng một chỗ, cách xa ba năm, cô muốn trở lại thị trấn bắt đầu mọi chuyện kia sao?

60. Chương 60: Chương 60

Ra khỏi đại sảnh sân bay, hít thở không khí nóng của thành phố C, tinh thần của Liễu Chân Nhã có điểm hoảng hốt, thành phố C cách nhà cũ có bốn giờ đi xe, một chuyến trần trọc trần trụi, lại về cái chỗ này.

Thấy Liễu Chân Nhã không yên lòng, Trang Nhĩ Ngôn nghĩ do cô còn vì không được lái xe mà ảo não, “Liễu Liễu, em mới học lái xe không bao lâu, thành phố Thiên Hải cách thành phố An Nguyên lại xa, tự mình lái xe rất không an toàn.”

Trong tay cầm cái túi nhỏ chứa một ít hoa quả cùng khăn tay, ví tiền, Liễu Chân Nhã lấy lại tinh thần cười cười với Trang Nhĩ Ngôn, “Em không có nghĩ tới chuyện lái xe, chính là lần đầu tiên tới Tây Bắc, cảm giác thực kỳ lạ.”

Trang Nhĩ Ngôn hiểu biết gật đầu, “Cũng đúng, người một nhà chúng ta đều là lần đầu tiên tới Tây Bắc mà, thời tiết bên này thật sự là vừa nóng vừa khô... Liễu Liễu, chúng ta trực tiếp thuê xe đến thành phố An Nguyên đi, hôm nay quá nóng, hai đứa con sợ là chịu không nổi, chúng ta sẽ đến bến xe trong thành phố.”

“A, ba, con và em trai còn muốn đi trung tâm chợ thành phố C dạo một vòng mà. Khó được đến tỉnh Tây Bắc này một lần, chúng ta ngay cả trung tâm cũng không đi dạo một vòng, cũng quá lỗ đi?” Noãn Noãn không ngại mặt trời bên ngoài chói lọi đốt người, hai mắt chớp chớp nhìn Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn thuận tay gõ nhẹ lên đầu Noãn Noãn, “Ba chưa nói không đi dạo chợ trung tâm, chẳng qua phải chờ ba xử lý xong chuyện Tiêu gia mới đi dạo, đến lúc đó trong lòng không gánh nặng đi dạo cũng vui vẻ hơn có phải hay không?”

Noãn Noãn vừa nghe vội vàng kích động lôi kéo tay Trang Nhĩ Ngôn đi ra ngoài, “Chúng ta đây còn chờ cái gì, nhanh tìm xe đi.”

Một nhà bốn người, trừ bỏ Liễu Chân Nhã, mọi người còn lại là bất cứ lúc nào chỗ nào cũng sẽ không ủy khuất chính mình, vừa đến thành phố An Nguyên, Trang Nhĩ Ngôn liền phân phó tắc xi chở bọn hắn đến

khách sạn tốt nhất trong thành phố. Vì thế, một nhà bốn người đến khách sạn bốn sao duy nhất trong thành phố.

Tắm rửa, uống chút nước đá, lại dùng máy điều hòa, chờ khi tinh thần khôi phục thì đã năm giờ nhiều, không thích hợp đến nhà Tiêu Lăng Xuân.

Nhà Tiêu Lăng Xuân ở một tiểu thị trấn tên là Lâu Dương, cách thành phố An Nguyên hơn hai giờ đi xe.

Nếu hôm nay không có cách nào đến nhà Tiêu Lăng Xuân, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn thương lượng quyết định đi ra ngoài mua chút lễ vật sáng mai đi Lâu Dương.

Trang Nhĩ Ngôn căn cứ trí nhớ liệt kê những người cần kính hiếu với Liễu Chân Nhã: ông bà, cha kế, mẹ kế của Tiêu Lăng Xuân. Những người này đều là trên danh nghĩa, mua vài lễ vật đại biểu tâm ý là được, chân chính cần chiếu cố cùng nhớ thương ở trong lòng chính là em trai cùng mẹ khác cha của Tiêu Lăng Xuân, Phạm Tiểu Long.

Liễu Chân Nhã một bên ở trong cửa hàng chọn quần áo thích hợp cho con trai mười lăm mười sáu tuổi, một bên nhỏ giọng nói với Trang Nhĩ Ngôn: “Không thể ngờ được tình huống gia đình Tiêu Lăng Xuân lại phức tạp như thế. Cha kế Phạm Vĩ của hắn cũng không phải là người, bởi vì người chung quanh nhiều chuyện mà đuổi vợ của mình đi, lúc đó phỏng chừng Tiêu Lăng Xuân chỉ có hai ba tuổi?”

Trang Nhĩ Ngôn hé mắt nói: “Không đến ba tuổi, Phạm Tiểu Long lúc ấy cũng mới mấy tháng. Kỳ thật có thể lý giải được, một người đàn ông không có kiến thức đương nhiên không thể dễ dàng tha thứ người chung quanh nhiều chuyện về hắn, dù sao mẹ Tiêu Lăng Xuân lúc tuổi trẻ làm sai chuyện sanh ra Tiêu Lăng Xuân không rõ ai là cha là sự thật. Phạm Vĩ kỳ thật coi như có chút lương tâm, hắn không có đuổi Phạm Tiểu Long không phải sao?”

Liễu Chân Nhã biết miệng, “Phạm Tiểu Long là con trai hắn, còn là một em bé, nếu hắn thực cũng đuổi Phạm Tiểu Long đi sợ là sẽ bị tất cả mọi người quen biết nhổ nước miếng mà chết. Bất quá, em cảm thấy Phạm Tiểu Long cũng không khác gì bị đuổi ra đường là mấy, anh xem a, sau khi Phạm Vĩ tái hôn lại có con trai, lại đem Phạm Tiểu Long hoàn toàn giao cho cha mẹ già nuôi dưỡng, nếu không có Tiêu Lăng Xuân mỗi tháng cho thẳng bé sinh hoạt phí, không biết hiện tại thẳng bé thể nào đâu.”

Trang Nhĩ Ngôn cười cười ôm bả vai Liễu Chân Nhã, “Nó bây giờ tốt lắm, không phải còn có chúng ta giúp nó sao?”

“Anh tính giúp nó như thế nào? Mang nó về thành phố Thiên Hải hay là cho nó một số tiền lớn?”

Trang Nhĩ Ngôn thở dài nói: “Anh tính kéo dài cách thức của Tiêu Lăng Xuân, mỗi tháng cho nó sinh hoạt phí cùng học phí, trước đó cho bao nhiêu thì bây giờ cho bấy nhiêu. Cho nhiều hơn, bây giờ vợ chồng Phạm Vĩ sẽ đổ mắt, Phạm Tiểu Long sẽ càng ngày càng khó sống. Cũng không thể dẫn nó đi thành phố Thiên Hải, năm đó Phạm Vĩ không để cho Phạm Tiểu Long đi theo mẹ Tiêu, hiện tại mẹ Tiêu mất lại càng không cho, hơn nữa, nếu hắn biết anh có năng lực chu cấp cho Phạm Tiểu Long học đại học, hắn không lấy danh nghĩa Phạm Tiểu Long bòn rút của anh mới là lạ.”

“Nhưng như vậy cũng không phải là biện pháp a, trước kia tiền Tiêu Lăng Xuân cho Phạm Tiểu Long không phải hơn phân nửa đều rơi vào tay mẹ kế Phạm Tiểu Long sao? Tiếp tục như vậy, Phạm Tiểu Long vẫn ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, tương lai làm sao thi đại học rời khỏi cái nhà kia a?”

“Yên tâm đi, mặt khác ngày mai anh sẽ cho Phạm Tiểu Long thẻ ngân hàng, chân chính học phí, sinh hoạt phí mỗi tháng đều chuyển vào tài khoản này. Mặt khác anh sẽ nói cho nó và Phạm Vĩ biết, anh chỉ trợ cấp nó đến khi thi lên đại học, sau khi lên đại học, học phí cùng sinh hoạt phí đều phải do nó tự lo lấy.”

Liễu Chân Nhã không cam lòng tiếp tục biết miệng, “Thật sự là tiện nghi vợ chồng Phạm Vĩ, tiền chúng ta cho Phạm Tiểu Long, bọn họ còn có thể lấy được vài năm nữa. Anh nói những người này sao da mặt lại dày như vậy? Phạm Tiểu Long rõ ràng là con trai ruột của Phạm Vĩ hắn, hắn lại đem toàn bộ chi phí ăn học của Phạm Tiểu Long giao hoàn toàn cho vợ trước đã ly dị, mà chính mình còn vô sỉ lấy không phí vợ trước đưa để nuôi nấng đứa con...”

Trang Nhĩ Ngôn vỗ về cảm chắc chắc ra tiếng, “Dẫn câu Noãn Noãn cùng Giang Thành thường nói, tiện nhân thì không có kẻ địch a.”

Liều Chân Nhã: “...”

Rạng sáng ngày hôm sau, Trang Nhĩ Ngôn mang theo bao lớn bao nhỏ về nhà. Về phần Liều Chân Nhã, Noãn Noãn cùng Giang Thành? Ba mẹ con đang nằm ở trên giường vù vù ngủ. Thăm người thân? Thật có lỗi, đó là thân thích của Tiêu Lăng Xuân, cùng người nhà họ Liều không có nửa xu quan hệ.

Chừng 10 giờ sáng, ba mẹ con trên giường mắt buồn ngủ mông lung bắt đầu tỉnh, đã đói bụng không ngủ được đâu.

Ăn một bữa sáng cộng bữa trưa phong phú, ba mẹ con Liều Chân Nhã ngồi ở trên giường tự đang cầm máy tính vùi đầu xem – Noãn Noãn đang tìm khu ăn vặt bản địa đặc sắc, Giang Thành đang tìm khu du lịch từ đây đến Thành Đô, Liều Chân Nhã mở to mắt xem tiểu thuyết ở trên mạng.

“Mẹ, chúng ta ngồi xe lửa đến Thành Đô đi, ngồi xe lửa sẽ đi qua Tần Lĩnh, con muốn đi Tần Lĩnh nhìn xem.” Giang Thành một bên vừa gõ máy tính cách cách, một bên nhẹ đề nghị với Liều Chân Nhã.

“Được.” Liều Chân Nhã cũng không quay đầu lại, hai mắt vẫn dính trên màn hình máy tính, “Tất cả ăn uống vui chơi, con và chị con thương lượng là được.”

“Ha ha, vậy thì tốt quá.” Giang Thành hoan hô cầm máy tính đến ngồi bên người Noãn Noãn, “Chị, chúng ta làm kế hoạch hành trình đi.”

Hai chị em đầu chạm trán bắt đầu xây dựng kế hoạch hành trình.

Khi Trang Nhĩ Ngôn trở về đã là buổi tối, hơn nữa vẻ mặt nản lòng giống như bị người chà đạp.

“Ô... Liều Liều, mau an ủi anh bị thương tâm linh đi.” Trang Nhĩ Ngôn giả khóc mãnh liệt bổ nhào một cái, sau đó đem Liều Chân Nhã cả người ôm vào trong ngực mãnh liệt cọ.

Liều Chân Nhã nhìn trời liếc mắt, lại chiêu này. “Nói chuyện đằng hoàng, hay là anh muốn lại bị ngã lần nữa?”

Trang Nhĩ Ngôn thút tha thút thít buông ra, ủy khuất nhìn Liều Chân Nhã, “Liều Liều, em một chút cũng không quan tâm anh.”

Đứng lên chọn vị trí cách Trang Nhĩ Ngôn rất xa ngồi xuống, Liều Chân Nhã dù bận vẫn ung dung nói: “Ít bày bộ dạng này cho em, nói mau, hôm nay thăm người thân thế nào.”

Lau mặt, Trang Nhĩ Ngôn giống như một cô vợ nhỏ bị tất cả ủy khuất bắt đầu tố khổ, “Ai, anh chỉ có thể nói thật là tiện nhân thì vô địch. Khi Phạm Vĩ nghe xong tin mẹ Tiêu chết không một chút khổ sở không nói, còn hỏi ta mẹ Tiêu để lại cho Phạm Tiểu Long bao nhiêu tài sản. Anh phải đè nén lại, lúc ấy thiếu chút nữa là ra một quyền. Vợ hán giống như là sợ anh trở về ở cùng bọn họ, không ngừng cường điệu bọn họ có hai đứa con phải nuôi, có mấy người già phải nuôi, trong nhà thiếu bao nhiêu tiền...”

Sai Giang Thành rót cho hán chén nước, Trang Nhĩ Ngôn ực mạnh vài hớp rồi nói tiếp: “Anh nói cho bọn họ biết mẹ Tiêu là bị hại chết, cũng không có tiền để lại cho Phạm Tiểu Long, sau đó Phạm Vĩ bắt đầu biến sắc mặt, gắt gao nhận định là anh tham tiền mẹ Tiêu để lại cho Phạm Tiểu Long, bắt anh phải giao cho bọn họ một vạn đồng. Thật là có lý cũng không thể nói rõ với bọn họ, lén giao thẻ ngân hàng cho Phạm Tiểu Long xong một mình anh liền trở lại.”

Đối với hành vi của Phạm Vĩ, Liều Chân Nhã cũng khó lý giải, “Phạm Vĩ người như vậy, thật đúng là... Nếu hán xem thường mẹ Tiêu, lúc trước vì sao muốn lấy mẹ Tiêu làm vợ? Làm hại Phạm Tiểu Long từ nhỏ không hưởng thụ được tình thương của mẹ không nói, ngay cả tình thương của cha cũng là vô vọng.”

“Nguyên nhân Phạm Vĩ đồng ý lấy mẹ Tiêu rất đơn giản – không cần cho Tiêu gia một phần sính lễ nào.” Trang Nhĩ Ngôn nhún vai, trong mắt hiện lên một tia khinh bỉ đối với Phạm Vĩ, “Lúc trước mẹ Tiêu sinh hạ Tiêu Lăng Xuân kết quả làm hại người một nhà Tiêu gia bị người chung quanh khinh thường, thậm chí ông ngoại Tiêu Lăng Xuân bởi vì vậy bệnh không dậy nổi. Trước khi đi, ông ngoại Tiêu lo lắng cho bạn già cùng con gái mình không người trông cậy, liền theo lẽ thường vì mẹ Tiêu tìm một người đàn ông thành thật đáng tin cậy. Như em đã biết, cái người đàn ông thành thật đáng tin cậy kia chính là Phạm Vĩ, lúc ấy Phạm Vĩ ở trước mặt ông ngoại Tiêu thể sẽ trân trọng mẹ Tiêu cả đời, sẽ coi Tiêu Lăng Xuân như chính

con trai ruột mình mà thương yêu, sẽ coi bà ngoại Tiêu như mẹ đẻ mà chiều cố, ông ngoại Tiêu cảm động đem tích tụ cả đời giao cho Phạm Vĩ, kết quả...”

“Ba chú Tiêu thật là xấu, lừa tiền Tiêu gia, cuối cùng còn đuổi người một nhà Tiêu gia đi.” Giang Thành làm bộ dạng phẫn nộ nhìn trời nắm tay, “Người như vậy là sỉ nhục của đàn ông chúng ta, đại biểu đàn ông khắp thiên hạ khinh bỉ hẳn.”

“Em trai, nói hay lắm!” Noãn Noãn nhiệt liệt vỗ tay.

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn hai mặt nhìn nhau, ngốc lảng một lát sau rốt cục nhin không được cười lớn, “Ha ha...” Là “sỉ nhục của đàn ông chúng ta”? Đại biểu đàn ông khắp thiên hạ khinh bỉ Phạm Vĩ? Giang Thành tại sao có thể đáng yêu như vậy!

Bởi vì lời nói đáng yêu của Giang Thành, Liễu Chân Nhã ở một bên cười đến bụng phát đau, Trang Nhĩ Ngôn cười lớn ôm lấy Giang Thành ném lên không trung, trực tiếp chơi trò ném lên cao, “Con trai, vĩnh viễn đáng yêu như vậy đi, đừng trưởng thành!”

“Ba, đối với đàn ông không thể dùng từ đáng yêu để hình dung.” Tuy rằng trò chơi ném lên cao thực kích thích, làm cho bé muốn cười to kêu to, nhưng Giang Thành cảm thấy mình là một người lớn không thể giống như đứa nhỏ tranh cãi kêu to vì thế thực rụt rè đưa ra kháng nghị với Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn nghe vậy lại một trận buồn cười cười to, “Được, được, con ta không phải là đáng yêu, là đẹp trai, được không?”

“Này không tệ lắm.” Giang Thành vừa lòng gật đầu, sau đó thúc giục Trang Nhĩ Ngôn, “Ba, cao thêm, ném cao thêm tí.”

Chờ hai cha con náo loạn đủ, Liễu Chân Nhã mới mở miệng hỏi: “Đứa bé Phạm Tiểu Long kia thế nào? Nó sẽ không ngơ ngác mà đem tiền anh cho nó đều giao cho Phạm Vĩ đi?”

Trang Nhĩ Ngôn thở phò phò cùng Giang Thành chơi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nằm giang tay dạng chân ở trên giường, “Yên tâm, đứa bé kia thực khôn khéo, sẽ không để cho bản thân chịu thiệt. Hơn nữa Phạm Tiểu Long đi theo ông bà ở khác chỗ với Phạm Vĩ, theo Phạm Tiểu Long nói cho dù ở cùng thị trấn, Phạm Vĩ một năm cũng khó có hai ba lần tới cửa nhìn ba mẹ già, đối với Phạm Tiểu Long lại giống như quên mất sự hiện hữu của nó.”

“Vậy là tốt rồi, chỉ sợ Phạm Tiểu Long ngây ngốc mà đem tiền dư giao ra.” Liễu Chân Nhã lúc này mới hơi yên tâm, nếu Phạm Tiểu Long là một đứa nhỏ nhất gan, cô cùng Trang Nhĩ Ngôn sợ là phải cả đời coi nó là trách nhiệm đeo trên lưng, đây đối với hai người bọn họ mà nói cũng không phải vấn đề khó, nhưng vẫn là ít nhiều sẽ mang tới cho bọn họ một chút phức tạp.

“Được rồi, không nói về nó nữa, tối hôm nay chúng ta nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xuất phát đi Thành Đô.” Trang Nhĩ Ngôn ở trong lòng xoa tay, chờ mong gặp mặt Lưu Úy.

Phải vội vã như vậy sao? “Hôm qua mới đến, ngày mai liền rời đi, có phải quá mau không?” Cô còn muốn mang Noãn Noãn cùng Giang Thành đến nơi cô sinh ra nhìn xem mà.

“Hắc hắc, muốn nhanh đến Thành Đô ăn món ngon, nhanh nhìn cảnh đẹp Thành Đô... Ừ, còn có muốn nhanh nhìn thấy chú Lưu mà Noãn Noãn cùng Giang Thành vạn phần sùng bái.” Trang Nhĩ Ngôn tay gối lên đầu, cười đến ý vị thâm trường.

Từ khi xuất phát từ thành phố Thiên Hải, Trang Nhĩ Ngôn và Lưu Úy thông qua điện thoại tán gẫu đến mười mấy phút đồng hồ. Trang Nhĩ Ngôn đã biết Lưu Úy đối với Liễu Liễu của hắn có ý, hừ hừ, đến Thành Đô sớm một chút, mới có thể làm cho cái người gọi là cái gì Lưu cái gì Úy cút qua một bên sớm một chút!

Nghe được Trang Nhĩ Ngôn nói muốn nhanh nhìn thấy Lưu Úy, Liễu Chân Nhã yên lặng quay đầu, quả nhiên người này đối với Lưu Úy cướp đi lực chú ý của con gái mình thực để ý.

61. Chương 61: Chương 61

Thật vất vả quay về ngôi nhà trong trí nhớ một chuyến cũng không thể trở về xem, nói thực ra, trong lòng Liễu Chân Nhã có chút oán niệm, nhưng lại tìm không ra có gì mang người một nhà đi đến đó nhìn xem, bởi vì chỗ đó một không có món ngon, hai không có chỗ chơi.

Ở trên giường lật một đêm, Liễu Chân Nhã cũng thông, cô bây giờ là Liễu Chân Nhã không còn là Cốc Tuyết, trở về địa phương kia thì có ý nghĩa gì? Nên đem dấu vết cuộc sống quá khứ của Cốc Tuyết chặt chẽ trên quý chôn ở trong lòng đi.

Nghĩ như thế, Liễu Chân Nhã liền cao hứng phần chần mà chuẩn bị cùng hai đứa con đi thành phố C dạo một vòng, về phần Trang Nhĩ Ngôn? Hẳn chỉ là nhân tiện mang theo, xem nhẹ đi.

Đợi cho Noãn Noãn cùng Giang Thành không còn kiên nhẫn ở thành phố C đã là bốn ngày qua đi, Trang Nhĩ Ngôn không ngừng liên tục gọi điện thoại đặt vé xe lửa. Đúng thời, phương diện nhân văn, địa lý thành phố C thật không có gì hay không nói, ăn cũng chỉ có ba bốn món coi là đặc sắc, còn không sớm đi chờ bị mặt trời chói lợi phơi nắng thành người da đen sao?

Buổi tối trước khi rời thành phố C, mọi người ở trong khách sạn nhỏ phụ cận nhà ga, cảnh vật chung quanh có chút hỗn tạp, nhưng khách sạn nhỏ thoáng vì sạch sẽ, hơn nữa xe lửa của bọn họ là năm giờ sáng xuất phát, ở tại khách sạn gần nhà ga như vậy đến lúc đó sẽ không hấp tấp vội vã.

Lúc nửa đêm, Liễu Chân Nhã ôm Giang Thành, Trang Nhĩ Ngôn ôm Noãn Noãn, bốn người chen chúc trên một cái giường cầm trong tay một quả táo lớn đỏ tươi nhìn laptop trong tay cười ha hả – máy tính đang phát phim hoạt hình “Vua Hải tặc” già trẻ đều thích.

Chính trong lúc xem phim, cách vách truyền đến tiếng con nít khóc kêu thật lâu không ngừng nghỉ, chỉ chốc lát lại truyền đến tiếng đàn ông đàn bà thô lỗ quát lớn, thanh âm càng lúc càng lớn, rất nhanh áp tiếng phim hoạt hình.

“Anh đã nói ở trung tâm thành phố đi, đến lúc đó lái xe đến nhà ga thật sớm. Nhìn xem hiện tại, trái phải làm cho người ta hoàn toàn không thể im lặng nghỉ ngơi một lát mà.” Nghe tiếng ồn ào, Trang Nhĩ Ngôn rất không bình tĩnh móm móm lỗ tai.

Cách vách lại truyền đến tiếng con nít bị đánh cùng với tiếng vợ chồng lớn tiếng cãi nhau, Liễu Chân Nhã nhún mày vận to tiếng máy tính.

Tiếng cãi vã thực kịch liệt, ầm ầm còn truyền đến tiếng vật chạm vào nhau, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn bắt đầu dĩ liếc nhau, hai vợ chồng cách vách sợ là đã đánh nhau.

“Mẹ, chúng con đi ra ngoài nhìn xem.” Liễu Chân Nhã còn chưa kịp ngăn cản, Noãn Noãn cùng Giang Thành đã nhảy xuống giường tay cầm tay chạy ra.

Tắt máy tính, Liễu Chân Nhã nhún vai với Trang Nhĩ Ngôn, “Chúng ta cũng đi ra xem một chút đi.”

Mở cửa vừa thấy, ngoài cửa hành lang đã có rất nhiều khách thuê đứng, Liễu Chân Nhã không khỏi đen mặt, tâm lý hiểu kì của con người thật sự rất lớn.

Không muốn đem chính mình liệt vào loại người muốn thỏa mãn tính hiếu kì, Liễu Chân Nhã tính gọi hai đứa con về đóng cửa đi ngủ, nhưng là tiếng con nít khóc trong phòng cách vách đến tê tâm liệt phế, lại vang lên tiếng tát cách cách cùng tiếng tức giận mắng chửi làm cho Liễu Chân Nhã dừng cước bộ trở về phòng, xoay người tiếp tục hướng cửa phòng cách vách đi đến.

Đi đến cạnh cửa, chợt nghe bên trong cánh cửa tiếng bé gái uất ức gào vang, “Oa... Ba, mẹ, con không ăn kem, hai người không cần đánh nhau, oa, con không ăn...”

“Cái tiểu quỷ đòi nợ, cút sang một bên!” “Ba” một tiếng bạt tai truyền ra.

“Thạch Lâm, đồ chết tiệt, con bé chỉ có 5 tuổi, anh muốn đánh chết nó sao?” Giọng nữ sắc nhọn giống như muốn phá tan cánh cửa.

Liễu Chân Nhã dừng tay đẩy cửa lại. Thạch Lâm? Sẽ không khéo như vậy đi.

“Đây là kiểu ba gì vậy, đánh đập con gái ác như vậy, tiếng vang kia ngay cả chúng ta ở ngoài cửa cũng nghe thấy được.” Trang Nhĩ Ngôn đứng ở phía sau Liễu Chân Nhã lạnh lùng nói, đồng thời một cước đá văng cửa phòng. Nếu như là quá khứ gặp được loại sự tình này, Trang Nhĩ Ngôn tuyệt đối là bỏ mặc, chính là từ khi có Noãn Noãn cùng Giang Thành hai đứa bé đó, tim của hắn một mặt đối với con nít luôn không tự chủ được sẽ mềm vãi phần.

Cửa bị đá văng, người bên trong cánh cửa đang ở tư thế đánh nhau ngạc nhiên dừng động tác.

Sau đó Liễu Chân Nhã đi theo Trang Nhĩ Ngôn vào phòng, thấy rõ bộ dáng hai người đang đánh nhau, khoe miệng không khỏi héch lên – thật sự là nhân sinh hà xứ bất tương phùng, quả nhiên là Thạch Lâm cùng Diêu Lệ.

Thạch Lâm một thân để trần, quần đùi, Diêu Lệ một thân sơ mi ngắn mọc mọc, váy ngắn đến gối. Bất quá cách xa hơn bốn năm, thời gian cũng đã để lại dấu vết ở trên người Thạch Lâm cùng Diêu Lệ, Thạch Lâm không còn hăng hái năm đó nữa, lại thành một người trung niên nông thôn cơ bắp cả người; Diêu Lệ không còn xinh đẹp năm đó nữa, thắt lưng lồi bụng, khuôn mặt tròn tròn màu vàng, hiện tại nhìn qua Diêu Lệ cũng chỉ là một bà cô trung niên tục tằng bình thường... Nhìn diện mạo tinh thần hai người này, hai năm nay bọn họ sống cũng không thật tốt.

Tận mắt thấy bọn họ giờ khắc này, Liễu Chân Nhã đột nhiên phát hiện hận ý cùng oán ý chôn sâu dưới đáy lòng giờ phút này đã tan thành mây khói, bởi vì cô sống tốt hơn bọn họ nhiều lắm.

“Hừ, các người như vậy cũng kêu là làm cha mẹ sao?” Khi Liễu Chân Nhã ngăn người, Trang Nhĩ Ngôn đã đem cô bé khóc đến sắp thở không nổi không ngừng thút thút bỏ lên trên giường, “Đứa bé nhỏ như vậy mà các người cũng ra tay được?” Nửa bên mặt cô bé xưng như bánh mì, bên miệng còn vương tơ máu, người sáng suốt vừa thấy liền biết là bị người ta đánh. “Chỉ lo chính mình sống khoái, mà ném đứa bé bị thương ở một bên, các người như vậy, chết đi coi như xong.”

Trang Nhĩ Ngôn nói chuyện thanh âm rất nhẹ, trên mặt thần nhiên, không có một tia giận dữ, như vậy thôi hắn đã có thể làm cho Thạch Lâm cùng Diêu Lệ ngừng chiến run rẩy đứng ở một bên, trong mắt toát ra vẻ sợ hãi thật sâu.

Đứa bé nhỏ nhỏ ngồi ở trên giường sợ hãi rụt rè nhìn ba mẹ kinh hoảng không ngừng, nhìn Liễu Chân Nhã thần sắc hồ hững, nhìn chú, anh, chị đang giúp bé xử lý miệng vết thương.

“Em gái nhỏ, không đau nha, chị giúp em thổi thổi.” Noãn Noãn nhẹ nhàng thổi gương mặt bé gái, giống như muốn đem đau đớn trên mặt bé gái thổi đi.

Bé gái nhìn Noãn Noãn chớp chớp đôi mắt sưng đỏ, lại sợ hãi nhìn thoáng qua ba mẹ đứng ở vách tường, môi nhẹ nhàng mấp máy nói: “Cảm ơn chị.”

Trên người Trang Nhĩ Ngôn có một loại khí thế, đó là cao ngạo cùng cao quý bẩm sinh, cũng là do gặp qua nhiều việc to lớn lắng đọng lại, cho dù linh hồn chuyển qua thân thể Tiêu Lăng Xuân, điểm ấy hắn cũng không thay đổi, đừng nói Thạch Lâm cùng Diêu Lệ tại đây trước mặt hắn bình tĩnh khác thường sợ hãi không thôi, chính là Liễu Chân Nhã thấy Trang Nhĩ Ngôn không giận mà uy như vậy tim cũng đập nhanh trong nháy mắt.

Quay đầu nghe được Noãn Noãn kêu đứa bé kia là em gái, Liễu Chân Nhã bật cười ở trong lòng không thôi, em gái, thật đúng, chính là em gái, em gái cùng cha khác mẹ. Chính là... chẳng sợ mặt đối mặt, Noãn Noãn không biết người đàn ông trung niên vẻ mặt dữ tợn cách bé không xa kia là ba của bé, Thạch Lâm cũng không nhận ra được cô bé tinh xảo đáng yêu như công chúa bước ra từ truyện cổ tích trước mặt là đứa con gái hắn từng không cần.

“Dì, chú, các người sao muốn đánh chị ấy? Đánh đến mặt chị ấy đều sưng lên.” Ở trước mặt người không quen, cho tới bây giờ Giang Thành đều là bưng một bộ dạng khờ dại ngây thơ không biết gì.

“Không phải dì, đó là con gái dì, làm sao dì đánh con gái dì được.” Diêu Lệ nở nụ cười với Giang Thành một chút, trong nụ cười có chút kính sợ cùng hèn mọn.

“Con nghe thấy,” Giang Thành bưng khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Một nhà chúng con ở cách vách, chúng con ở cách vách nghe thấy chú, dì đánh chị. Chị nóng, muốn ăn kem, dì không muốn mua kem cho chị nên đánh

chị khóc, sau đó chú bực tiếng khóc của chị làm cho chú ngủ không yên, cũng đánh chị, sau đó dì liền cùng chú đánh nhau.”

Giọng trẻ con của Giang Thành thanh thúy rõ ràng, tiếng nói vừa dứt, người bên ngoài tò mò vây xem không khỏi đều lắc đầu, “Đứa con ăn kem mà thôi, đánh đập ác như vậy sao?”

“Một cây kem hai ba đồng tiền, mua cho con mình một cây có gì mà không được?”

Người vây xem ngơ ngác một lời ta một câu quở trách Thạch Lâm cùng Diêu Lệ sắc mặt đỏ lên, đầu rất nhanh không nâng dậy nổi.

“Đây là chuyện nhà tôi, tụi tôi có mua kem cho con gái ăn hay không là chuyện của chúng tôi, không quan hệ mấy người.” Khi người ngoài cửa vây xem càng đến càng nhiều, Thạch Lâm ngẩng đầu cứng rắn róngh với mọi người.

Thẹn quá thành giận rồi! Người vây xem, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn, trong mắt đều hiểu rõ.

“Cút, cút đi đi! Đều cút đi đi, nửa đêm chạy đến phòng người khác, nếu không đi tôi sẽ báo cảnh sát.” Thạch Lâm thô lỗ đem người một nhà Liễu Chân Nhã đẩy ra ngoài cửa phòng, sau đó “bình” một tiếng đóng cửa lại.

Người một nhà Liễu Chân Nhã đứng ở ngoài cửa cùng người không có tản đi nhìn nhau cười hắc hắc, Noãn Noãn cùng Giang Thành đối với cửa phòng đóng chặt quơ quơ nắm tay, “Thật sự là không có lẽ phép.”

Trở lại phòng đóng cửa lại, bốn người nhìn nhau không nói gì, không có tâm tình tiếp tục xem phim hoạt hình, cũng không muốn ngủ, làm gì tiêu hao thời gian còn lại đây?

“Còn hơn bốn tiếng mới đến năm giờ, thật là dài đằng đẳng a, không bằng chúng ta đánh bài đi?” Mới vừa học được bài Tú lơ khơ, Giang Thành kích động đề nghị.

“Con nít không cần cứng rắn như vậy.” Liễu Chân Nhã cưng chiều xoa bóp khuôn mặt trắng noãn của Giang Thành, “Chỉ có hơn bốn tiếng, xem TV một lát hoặc là nằm một lát, thời gian lập tức liền qua.”

“Con đói bụng, muốn ăn thứ gì đó.” Noãn Noãn đáng thương xoa xoa bụng, “Con không thích ăn thịt dê, từ xé chiều đến giờ chỉ ăn hai ba quả đào.”

Liễu Chân Nhã lúc này mới nhớ lại buổi tối bọn họ ăn chính là thịt dê, mà Noãn Noãn bởi vì không thích ăn thịt dê nên không ăn. “Con muốn ăn cái gì, mẹ đi ra ngoài mua cho con.”

“Sắp rạng sáng rồi, bên ngoài sao còn bán đồ ăn?” Trang Nhĩ Ngôn nói xong dương môi cười, nói nhỏ: “Nói đến đói bụng, anh cũng có chút đói, chúng ta vào Noãn viên ăn thịt nướng thế nào?”

“Thịt nướng?” Liễu Chân Nhã nhíu mày, Noãn viên có thể đốt lửa sao?

“Hay quá, hay quá, ăn thịt nướng.” Noãn Noãn cùng Giang Thành thiếu chút nữa nhảy lên cao ba trượng, nhưng cuối cùng còn nhớ rõ phòng không có cách âm nên cực lực đem thanh âm hưng phấn đè ép xuống.

Liễu Chân Nhã không thể nể hà mà đem mấy người muốn ăn thịt nướng vào Noãn viên.

Tiểu Mật cùng Ngọc Tấn Ngâm vừa nghe nói mấy người muốn ăn thịt nướng cũng không khỏi nở nụ cười, chỉ vào Trang Nhĩ Ngôn hỏi: “Lúc trước người đem dầu muối tương dấm chua tiến vào sẽ không chính là vì hôm nay đi?”

Trang Nhĩ Ngôn ha hả cười, “Tôi đây là phòng ngừa chu đáo. Nơi này sông núi hữu tình, lại không có bóng người, nếu tôi không chuẩn bị đầy đủ hết, làm sao dám đem Noãn Noãn cùng Giang Thành vào đây?”

Tìm một khu đất trống, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn bắt đầu lấy than nhóm lửa, Tiểu Mật mang theo Noãn Noãn cùng Giang Thành đi dòng suối nhỏ bắt tôm cá, Ngọc Tấn Ngâm chạy lên núi hái nấm.

Ánh lửa dâng lên nhuộm đỏ gương mặt như ngọc của mọi người, Liễu Chân Nhã lo lắng hỏi: “Đốt lửa trong Noãn viên sẽ không có ảnh hưởng gì sao?”

“Em đã sớm cách pháp thuật ngăn cách chỗ này, yên tâm, một chút ảnh hưởng cũng sẽ không có.” Trả lời xong vấn đề của Liễu Chân Nhã, Tiểu Mật phe phẩy cánh vôi vàng hướng tới Noãn Noãn, “A, Noãn Noãn, chân gà rừng này là của chị, em không được lấy.”

Noãn Noãn nghiêng thân, a ô một ngụm nuốt trọn chân gà nướng vàng óng ánh tỏa mùi thơm ngát bốn phía, “Tôi trong tay em thì là của em, lấy trước hưởng trước.”

Trang Nhĩ Ngôn xé một cái chân thỏ nướng vàng óng ánh, đem thịt chân thỏ xé tít tởm tới miệng Liễu Chân Nhã. Thấy Liễu Chân Nhã ăn đến nheo mắt lại, khóe miệng bóng loáng, không khỏi cúi đầu, môi ôn nhuận nhẹ nhàng dán lên khóe miệng Liễu Chân Nhã, “Ăn ngon không?”

Liễu Chân Nhã mở choàng mắt, con ngươi màu đen dưới ánh mặt trời lóng lánh như trân châu đen, “Ăn thật ngon, mãnh liệt đề cử.”

“A...” Trang Nhĩ Ngôn thấp giọng cười khê.

Nướng gà rừng, nướng thỏ hoang, cá nướng, lại dùng một tô súp nắm thơm ngát, khi Liễu Chân Nhã mang theo Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa bé ra khỏi Noãn viên bụng bị trướng tròn vo, bữa ăn khuya này ăn thực là quá vẹn toàn!

62. Chương 62: Chương 62

Một thân thoải mái lên xe lửa, đem một đồng đồ ăn uống đặt ở trên bàn, sắp xếp hai đứa con ngồi xong, Liễu Chân Nhã mới ngồi xuống ở bên cạnh Trang Nhĩ Ngôn, quay đầu híp mắt cười nhìn hành khách vôi vàng chen chúc tìm ghế.

Trước giờ xe lửa khởi hành mười mấy phút đồng hồ, hành khách lên xe càng ngày càng nhiều, trong xe đã buồn chán lại càng nóng làm cho người ta sắp thở không được. Quạt điện phía trên thùng xe ô ô dùng sức thổi, mang đến gió nhẹ kèm theo khí nóng chẳng những không thể làm cho người cảm thấy mát mẻ, ngược lại gia tăng không gian oi bức chật chội.

“Thật nhiều người, thật chật chội.” Giang Thành ôm cánh tay Liễu Chân Nhã cảm thán, ngay cả lối đi nhỏ đều bị chen chúc không một chỗ thông khí, người Trung Quốc thật sự là nhiều.

“Noãn Noãn, Giang Thành, hai đứa có khỏe không?” Liễu Chân Nhã yêu thương dùng khăn tay chà lau cái trán đầy mồ hôi của hai đứa con, “Nhịn chốc lát, chờ xe lửa chạy thì tốt rồi, xe lửa chạy sẽ có gió lạnh thổi vào sẽ không nóng nữa.”

“Mẹ, chúng con khỏe, còn có thể chịu được.” Noãn Noãn vô tình lau mặt, so với người trên lối đi hẹp này quần áo đều bị ướt nhẹp, bọn họ chỉ cảm thấy có chút nóng.

“Nóng quá, thật nhiều mồ hôi.” Thấy Liễu Chân Nhã chỉ lo cho hai đứa con, Trang Nhĩ Ngôn giận cầm khăn tay ở trước mặt quạt không ngừng, miệng không ngừng hô nóng.

Nhìn Trang Nhĩ Ngôn một thân nhẹ nhàng khoan khoái, trên mặt một chút mồ hôi cũng không có, khóe miệng Liễu Chân Nhã hung hăng kéo, nhãn châu xoay động từ theo trong túi lấy ra một cái khăn lớn ném cho hắn, “Cho dù là mồ hôi như mưa, một cái khăn này cũng đủ để cho anh lau.”

Trang Nhĩ Ngôn cầm khăn, ánh mắt ai oán không ngừng bắn về phía Liễu Chân Nhã, “Liều Liều một chút cũng không quan tâm anh...”

“Anh muốn em quan tâm anh như thế nào?”

Trang Nhĩ Ngôn vôi vàng đem mặt tiến đến trước mặt Liễu Chân Nhã, “Giúp anh lau mồ hôi.”

Liễu Chân Nhã thật muốn vung một cái tát lên khuôn mặt đáng đánh đòn kia, một giọt mồ hôi đều không có, lau cái lông!

Một tiếng con nít thanh thúy đánh gãy hai người đang dùng ánh mắt trao đổi, “Mẹ, mẹ, mẹ xem là mấy anh chị kia.”

Một hương vị nói không nên lời đình trệ ở bên cạnh Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn lại, Thạch Lâm, Diêu Lệ cùng con gái bọn họ đang đứng ở bên cạnh cô, trên tay Thạch Lâm còn mang theo một cái túi dẹt cực lớn, Diêu Lệ một tay ôm một cái thùng màu xanh biếc, một tay kéo con gái, bé gái cầm một cái túi nhựa, trong túi trang bị đầy đủ nước khoáng, mì ăn liền linh tinh.

“Thạch Lâm, không đi nữa, đứng chỗ này đi.” Diêu Lệ đẩy con gái về hướng Noãn Noãn, đem thùng trên tay đặt ở trên đường đi, cũng không khách khí chút nào ngồi xuống bên cạnh Liễu Chân Nhã, “Em gái, phải ngồi xe lửa mười mấy tiếng lận, thông cảm ha, chen chúc chút nha.” Nói xong còn dùng móng to đẩy đẩy Liễu Chân Nhã hướng vào bên trong.

Một cơn hờn dỗi dồn lên ngực Liễu Chân Nhã, cô có thể đem thứ đàn bà không biết xấu hổ này ném ra ngoài cửa sổ hay không? “Bác gái, phía trước còn có rất nhiều chỗ trống, các người lên phía trước tìm vị trí ngồi đi.”

Nhưng Diêu Lệ căn bản không quan tâm Liễu Chân Nhã xưng hô châm chọc, móng được một tác lại muốn tiến một thước xê dịch vào bên trong, “Phía trước chen chúc ngay cả người còn không qua được làm sao còn chỗ cho chúng tôi ngồi, nơi này tốt rồi, mấy người chỉ có hai đứa bé, chen chúc thêm chúng tôi cũng được mà.”

Đôi mắt Liễu Chân Nhã muốn phun hỏa, lý trí tự nói với mình không cần cùng bà này so đo, nhưng tình cảm... Cô cảm thấy cùng người đàn bà tên Diêu Lệ này nói nhiều một câu chính là giẫm lên chính mình. “Ngại quá, đem qua bởi vì quá ồn, người một nhà chúng tôi cũng chưa ngủ ngon, lát nữa hai đứa bé phải ngủ bù, không có cách nào dời ra vị trí cho các người chen.”

Chính là cho dù trì hoãn cũng nên nghe ra lời nói của Liễu Chân Nhã có ý không muốn cùng cự tuyệt, nhưng Diêu Lệ vì có thể ở trên xe lửa mười mấy tiếng có chỗ nghỉ ngơi một chút mà mất điếc tai ngơ sự cự tuyệt của Liễu Chân Nhã, “Em gái, không cần nhỏ mọn như vậy, gặp lại tức là có duyên, phải ngồi mười mấy giờ xe, mọi người ngồi cùng nơi trò chuyện cũng tốt mà. Chúng tôi muốn đi Thành Đô, mấy người các em đi chỗ nào? Mọi người là đi thăm người thân hay là đi du lịch? Thấy cách ăn mặc của mọi người, tại sao lại không thuê xe ô tô mà chạy tới đây chen chúc trên xe lửa?”

Liễu Chân Nhã không nói gì nhìn trời, bà này, thật đúng là muốn cùng cô nói chuyện phiếm.

“Dì, trong túi của mọi người chứa cái gì? Thật thú vị.” Noãn Noãn ghét bỏ nhìn cái túi trong tay bé gái, “Mùi trứng thúi.”

“Cái gì thú vị, tôi không nghĩ được.” Diêu Lệ lấy gói to trong tay bé gái, cúi đầu tìm kiếm bên trong, cuối cùng lấy ra một bao gì đó làm người ta nhìn không được bịt mũi, “Đây là trứng tôi luộc chín ở nhà, này, tôi mời mọi người ăn sáng. Đứng mua đồ ăn trên xe lửa, quá mắc, không có lời.”

Vị tanh tưởi không ngừng đánh úp lại, Liễu Chân Nhã nghĩ nhìn không được một trận nôn khan.

Trang Nhĩ Ngôn nhẹ nhàng vỗ lưng Liễu Chân Nhã, thuận tay lấy trái trứng thúi trong tay Diêu Lệ ném ra ngoài cửa sổ, “Bà chị, trứng của chị đã hỏng rồi, quá thúi, không thể ăn.”

Trang Nhĩ Ngôn ném quá mức đúng lý hợp tình, Diêu Lệ nhất thời không tìm nên lời chỉ trích, cuối cùng chỉ phải ấp úng nói: “Nhóc con, cậu quá lãng phí.”

“Bà chị, trứng đó thật sự đã hỏng, chị ăn vào không chừng sinh bệnh. Đây, chúng tôi mua rất nhiều hoa quả, bánh bích quy, bánh mì linh tinh, ăn cũng ăn không hết, nếu không chê, mọi người dùng làm bữa sáng đi.” Trang Nhĩ Ngôn đem túi đồ ăn trên bàn bỏ vào trong lòng Diêu Lệ cùng bé gái.

Liễu Chân Nhã bất mãn nhéo thất lưng Trang Nhĩ Ngôn, đồ ăn của bọn họ tại sao phải đưa cho người đàn bà kia ăn?

“Liễu Liễu, ra đường hết thấy cần dĩ hòa vi quý. Anh cũng không thích bà, chính là bà này nhìn qua là quyết tâm phải chiếm chỗ ngồi của chúng ta, nếu một chút về mặt ôn hòa, một chút đồ ăn có thể đổi vài giờ im lặng, chúng ta cũng không chịu thiệt có phải hay không?” Trang Nhĩ Ngôn ôm thất lưng Liễu Chân Nhã ở bên tai cô nhẹ giọng nói.

Liều Chân Nhã lấy cùi chỏ chọc chọc thắt lưng Trang Nhĩ Ngôn, “Buông ra, lúc này sao anh không chê nóng đi?”

“Ôm em sẽ không nóng.” Trang Nhĩ Ngôn càng thêm da mặt dày ôm chặt Liều Chân Nhã.

Đồ ăn Trang Nhĩ Ngôn đưa cho Diều Lệ đều là bọn họ giả vờ mua, mấy người bọn họ đối với bánh mì khô khốc, bánh bích quy cùng một ít hoa quả đừng nói ăn, cắn bản là ngay cả mắt cũng thấy chướng, cho nên Trang Nhĩ Ngôn mới hào phóng bỏ đi như vậy.

Đồ ăn ngon của một nhà bọn họ đều bỏ trong hành lý trên kệ mà.

Tuy rằng một nhà Liều Chân Nhã chướng mắt đồ ăn, Diều Lệ tiếp nhận lại chần động, táo đỏ phú sĩ, tuyết lê, bánh bích quy vị chocolate, còn có bánh mì bơ... “Này... Này... Nhóc con, cậu thật sự đem mấy cái này đều cho chúng tôi ăn?” Mấy thứ này tùy tiện một thứ cũng đáng giá hơn so với quả trứng bị ném của cô.

“Bà chị, đã nói cho chị ăn, chị cứ ăn, đừng khách khí.” Trang Nhĩ Ngôn mỉm cười gật đầu.

“Nhưng... Nhưng là, nhiều như vậy, chúng tôi ăn thì mấy người ăn cái gì?” Diều Lệ cuối cùng còn không có bị bánh từ trên trời rơi xuống làm mê hoặc, hoài nghi nhìn Trang Nhĩ Ngôn, đối với cô tốt như vậy là có cái ý đồ gì?

“Nhóc con, chúng tôi cũng không có tiền cho người.” Thạch Lâm chẳng hề để ý nhìn Trang Nhĩ Ngôn một cái, cầm lấy bánh mì trong lòng bé gái ăn.

“Bà chị, ông anh, mấy người cứ yên tâm ăn đi, trong hành lý trên kệ của chúng tôi còn đồ ăn, cũng không thiếu.” Trang Nhĩ Ngôn mỉm cười chống đỡ.

Xe lửa chạy, ngồi đối diện mấy người Liều Chân Nhã là bốn thanh niên nam nữ đi Thành Đô chơi, Thạch Lâm không để ý bốn người trẻ tuổi sắc mặt khó coi mà cố ngồi chèn bên cạnh bọn họ.

Bởi vì Trang Nhĩ Ngôn chuyện trò vui vẻ, Noãn Noãn cùng Giang Thành ngọc tuyệt đáng yêu, bốn người trẻ tuổi cùng đoàn người Liều Chân Nhã hàn huyên khí thế ngất trời, ngay cả Diều Lệ cùng Thạch Lâm cũng nhin không được trên đường chen nói vào.

Liều Chân Nhã cùng mấy người trẻ tuổi đang nói chuyện sung sướng cùng thống khổ ở trung học, đại học, thỉnh linh Diều Lệ ở một bên đột nhiên mở miệng nói: “Hiện tại học nhiều như vậy có ích lợi gì, trên đường tùy tiện gặp đám người, hơn phân nửa đều là sinh viên, tôi không tính cho con gái của tôi học nhiều như vậy, biết vài chữ viết được tên mình là được.”

Liều Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn và mấy người trẻ tuổi nháy mắt tựa như nuốt phải ruồi bọ, sắc mặt thật khó coi.

Sau đó, Diều Lệ không nhìn sắc mặt mà nói về công tích vĩ đại năm đó của cô: một người tốt nghiệp tiểu học bằng năng lực của mình mở cửa hiệu cắt tóc nhỏ, buôn bán lời có thể mua căn nhà lớn ở thành phố sau đó cùng người chồng tốt nghiệp trung học kết hôn. Sau khi kết hôn, chồng lái xe vận chuyển tìm không được việc, cô phải dựa vào cửa hiệu cắt tóc kia nuôi chồng, đưa con nhỏ cùng mẹ chồng, cho đến khi chính quyền thành phố tiến hành cải tạo ngã tư đường phá bỏ cửa hiệu cắt tóc của cô, bây giờ bọn họ mới không thể không đến Thành Đô tìm việc làm lại từ đầu.

Liều Chân Nhã cùng mấy người nghe được hai mặt nhìn nhau, nhìn qua nhìn lại lại không nói được lời nào, giống như Thạch Lâm đang ngủ, cô gái tóc ngắn đối diện rốt cục nhin không được hỏi: “Cải tạo ngã tư đường à, chính phủ phá bỏ cửa hiệu cắt tóc của chị chắc cũng bồi thường chị một số tiền rất lớn đi? Cầm số tiền đó đến Thành Đô làm buôn bán vẫn là có chút lợi nhuận.”

“Nào có bồi thường tiền,” Diều Lệ một bộ đáng tiếc nuôi không đáng, “Mảnh đất kia vốn là thuộc chính phủ, năm đó tôi mua lại mảnh đất kia, nhưng là không có vấn đề gì...”

Liều Chân Nhã nghe không nổi nữa, cái gì mở cửa hiệu cắt tóc, tiền buôn bán lời mua căn nhà lớn, rõ ràng tiền trang hoàng cửa hiệu cắt tóc đều là do Thạch Lâm cướp tiền Cốc Tuyết cùng mẹ Thạch bán lương thực bán trâu. Kẻ lừa đảo, nói dối!

Quá tức giận, Liễu Chân Nhã vuốt vòng cổ trước ngực chỉ có mình có thể thấy, miệng niệm một trận, một viên thuốc trong suốt như đậu xanh lặn lẽ xuất hiện ở trong lòng bàn tay. Khóe miệng gợi lên nụ cười ác ý, Liễu Chân Nhã mở chai nước, bỏ viên thuốc vào trong, sau vẻ mặt tươi cười đưa chai nước cho Diêu Lệ, “Bà chị, khát nước rồi, uống nước rồi nói tiếp.” Đây là thuốc nói thực Tiểu Mật đặc biệt làm, Diêu Lệ người hưởng thụ thật tốt đi.

Diêu Lệ nhận cái chai không khách khí uống một ngụm, nói tiếp: “Lại nói tiếp, tôi còn rất hối hận, năm đó tiền buôn bán lời một mình mình có thể sống tốt, vì sao cố tình lại muốn buộc Thạch Lâm cùng vợ hắt ly hôn? Thạch Lâm hẳn chính là người thối nát không dám đảm đương, chính hắn chán ngấy bà vợ nông thôn vừa đen vừa xấu của hắn, đến cuối cùng ngược lại mọi người khắp nơi lại nói năm đó là tôi chủ động câu dẫn hắn. Tôi khinh, nếu không phải hắn có chút tiền, dầu gì bà đây năm đó cũng là một cành hoa, có thể xem trọng hắn? Còn có bà già thối kia, một ngày chỉ biết ăn rồi đánh rắm, thừa dịp bà chưa chết đuổi bà về nhà quê mà bà nhớ mãi không quên, vừa lúc giảm chuyện cho bà.”

Diêu Lệ nói xong lại uống một hớp lớn, “Nhưng là không nghĩ tới cái bà già thối kia có vận khí tốt như vậy, không biết kẻ nào có tiền cúng một số tiền lớn làm cái viện dưỡng lão ở đó, bà già thối kia vừa trở về vào ở luôn trong viện dưỡng lão, ở nhà lầu, xem TV, ngủ giường đệm, bữa bữa có thịt ăn... Bà già thối kia so với một nhà chúng tôi lại sống quá tốt, ông trời thật là rất không công bằng.”

“Các người nói, các người nói ông trời vì sao lại không công bằng như vậy?” Diêu Lệ căm giận nhìn mọi người nghe mà trợn mắt há hốc mồm, “Đúng, năm đó là tôi đoạt chồng Cốc Tuyết, nhưng chính là cô ta không có bản lĩnh giữ chồng, dựa vào cái gì báo ứng trên người của tôi? Chính phủ dựa vào cái gì nói của hiệu cắt tóc của tôi vi phạm luật kiến trúc, phá bỏ cửa hiệu cắt tóc của tôi? Thạch Lâm lái xe đụng người, dựa vào cái gì muốn lấy tiền của tôi bồi thường? Dựa vào cái gì người khác mua bán cổ phiếu thì kiếm tiền bó lớn bó nhỏ, đến tôi mua bán cổ phiếu liên thua không thể không bán nhà? Dựa vào cái gì tôi trở lại nhà Thạch Lâm lại bị mấy người nông dân đó xem thường?”

“Diêu Lệ, câm miệng, bà nói cái gì đó!” Thạch Lâm nhắm mắt dưỡng thần bị Diêu Lệ khốc lóc kể lể đánh thức, đứng lên “ba” một bạt tai đánh vào mặt Diêu Lệ, đánh cho người chung quanh vây xem kịch vui hít một hơi – một chiếc răng nanh bà ta cũng bị đánh văng, một bạt tai kia độc ác bao nhiêu a?

“Thạch Lâm, ông dám đánh tôi, ông, tên đàn ông thối này dám đánh tôi!” Như thần lực thêm thân, Diêu Lệ nhảy dựng lên hướng Thạch Lâm đánh tới, nắm tóc Thạch Lâm lại đá lại cắn, “Tôi nói cái gì, tôi nói đều là lời nói thật. Nếu không phải Thạch Lâm ông vô năng, tôi sẽ phải trải qua ngày ba bữa không cơm sao? Còn phải mang theo con gái bốn tuổi đi theo ông đến Thành Đô rửa chén đĩa cho người khác...”

“Là bà, là bà lừa tôi, nếu không phải bà nói bà có thai con trai, tôi sẽ không ly hôn cùng Cốc Tuyết. Mỗi ngày bà chỉ biết tìm tôi đòi tiền ăn mặc, được ăn được mặc, một chút công việc cũng không làm, lười đến có mùi, bà có tư cách gì so với Cốc Tuyết?” Thạch Lâm không cam lòng yếu thế cùng Diêu Lệ đánh nhau.

Hai người một bên đánh một bên miệng càng không ngừng lên án đối phương bất lương, quần chúng chung quanh vây xem cuộc vui thấy mùi ngon, ngẫu nhiên còn có người cảm thán nói: “Quả nhiên làm vợ bé và đàn ông phụ lòng cuối cùng đều bị báo ứng.”

Còn không phải sao, năm đó Thạch Lâm ở bên ngoài rất đúng lý hợp tình, Diêu Lệ còn ôm bụng đến trước mặt Cốc Tuyết châm biếm cô sinh không ra con trai, khi đó hai người tự phụ kiêu ngạo ra sao, hiện tại thế nào? Biến thành vợ chồng bất hoà nhìn nhau cùng ghét.

Nhìn một nhà Thạch Lâm bị nhân viên bảo vệ lôi đi, Liễu Chân Nhã thoải mái cười, Thạch Lâm, Diêu Lệ thật sự cùng cô hoàn toàn không quan hệ.

Sau khi một nhà Thạch Lâm rời đi, một nhà Liễu Chân Nhã thẳng đến Tần Lĩnh xuống xe lửa vẫn đều là sung sướng vô cùng, sung sướng vô cùng cùng mọi người thảo luận Diêu Lệ “vĩ đại”, sung sướng vô cùng cùng mọi người tự hỏi Diêu Lệ vì sao một hơi bộc ra nhiều tin tức như vậy...

Xế chiều hôm đó, một nhà Liễu Chân Nhã ở địa bàn núi Tần Lĩnh xuống xe lửa, sau đó thẳng tắp đi về phía Tần Lĩnh núi cao rừng già. Trên đường gặp được vài người tuần tra núi, đoàn người Liễu Chân Nhã đều khó khăn né tránh, nói dễ nghe là bọn họ đến Tần Lĩnh thám hiểm, nói khó nghe là tới Tần Lĩnh trộm động vật bảo hộ cấp quốc gia, dù thế nào cũng không thể cho người ta phát hiện.

63. Chương 63: Chương 63

Núi Tần Lĩnh rộng nhìn không thấy bờ, cây Tần Lĩnh cao không thấy đỉnh, đi ở khu rừng rậm rạp như vậy, hô hấp toàn mùi hoa cỏ cây cối, bên tai nghe các loại tiếng kêu của động vật nhỏ, đoàn người Liễu Chân Nhã có cảm giác kỳ diệu cùng thiên nhiên hòa thành nhất thể.

Núi Tần Lĩnh vắt ngang trung Trung Quốc. Phía Tây giáp nam Cam Túc, ngang nam Thiểm Tây đến tây Hà Nam, nằm chỗ giao giới nam Thiểm Tây và bắc Tứ Xuyên, tính toán dài chừng 1500 km. Vì nhánh sông Vị Hà của Hoàng Hà và nhánh sông Gia Lăng của Trường Giang hợp thành đường phân nước Hán Thủy. Sông Hoài, Tần Lĩnh, là đường ranh giới địa lý nam bắc trọng yếu nhất của Trung Quốc. Tần Lĩnh còn là long mạch văn minh Hoa Hạ.

Đi trong khu núi rừng hùng vĩ như vậy, Liễu Chân Nhã chỉ hận camera trong tay mình quá nhỏ không thể bắt được toàn bộ cảnh màu sắc tú lệ của núi rừng. Một đường đi một đường quay chụp, cũng không chú ý sắc trời đã đen, mà bọn họ đã ở trung tâm rừng rậm nơi ít có người thường tiến vào.

“Liều Liều, dừng chút.” Trang Nhĩ Ngôn đề hai tay Liễu Chân Nhã bận rộn không ngừng, “Sao em cứ chụp mãi, núi này, nước này cũng sẽ không đi theo em, còn có, trời đã tối rồi, em mang đồ được không?”

“Núi này, nước này, cảnh này quả thật không thể theo em, nhưng em có thể chụp nhiều ảnh trở về làm thành sách, sau đó khi muốn nhìn có thể mang ra nhìn xem.” Liễu Chân Nhã cầm camera tiếp tục chụp không ngừng, ban đêm Tần Lĩnh có vẻ đẹp ban đêm, đương nhiên không thể bỏ qua.

“Mẹ, chúng ta đi Tần Lĩnh là tìm động thực vật kỳ lạ, cảnh sắc này muốn nhìn tùy thời cũng có thể đến xem.” Giang Thành cũng không vừa lòng mẹ nhà mình bởi vì chụp ảnh mà kéo dài thời gian, “Sắc trời không còn sớm, rừng rậm buổi tối rất nguy hiểm, chúng ta không nên đi tiếp.”

“Vậy được rồi, mẹ gọi dì Ngọc ra.” Liễu Chân Nhã tiếc hận buông camera, kêu Ngọc Tấn Ngâm đã chờ lâu ở Noãn viên, “Chị Ngọc, nhiệm vụ tìm kỳ hoa dị thảo cùng động vật đáng yêu liền giao cho chị.”

Liều Chân Nhã đoạn đường này tạo thành thói quen nhàn hạ, Tần Lĩnh lớn như vậy, muốn bọn họ từ trong Tần Lĩnh lớn như vậy tìm ra kỳ hoa dị thảo, động vật thần kỳ có thể mang vào Noãn viên không khác là biển rộng tìm kim, chỉ đi khắp Tần Lĩnh sợ cũng mất thời gian bốn năm tháng, huống chi mấy người bọn họ đối với kỳ hoa dị thảo căn bản không có một chút hiểu biết, chỉ sợ là gặp cũng tưởng là cỏ dại mà bỏ. May mắn có Ngọc Tấn Ngâm, thân là ngọc tinh, Ngọc Tấn Ngâm có thể bay có thể tạo nhiều ảo ảnh, còn có thể dựa vào yêu loại đặc biệt có linh giác cảm xúc ngoại tộc, có cô ấy hỗ trợ, mấy người Liễu Chân Nhã có thể ngồi mát ăn bát vàng.

Từ trong Noãn viên lấy ra một viên dạ minh châu làm đèn, lại lấy ra thịt nướng tối hôm qua chưa ăn xong đã được Tiểu Mật dùng bí pháp bảo tồn đến bây giờ còn nóng hổi hấp làm cơm tối, bốn người ngồi trên chiếu bắt đầu khoái hoạt dùng bữa tối. Một hơi thịt nướng, một hơi tuyết lê nhiều nước thơm ngon, Liễu Chân Nhã cảm thấy cho dù là thần tiên so ra cũng không hơn bọn họ.

“Thật kỳ quái, rừng rậm tối đen cùng với động vật hoang dại gầm rú, theo lý thuyết con nên sợ hãi, nhưng tại sao con lại cảm giác tựa như đang ở Noãn viên, chỉ cảm thấy thoải mái vô cùng.” Giang Thành khó hiểu bĩu môi, ánh mắt sáng trong suốt nhìn về phía Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn.

“Ba cũng có loại cảm giác này, thật sự là kỳ quái.” Trang Nhĩ Ngôn đồng dạng khó hiểu, rừng rậm lớn như vậy, lại là buổi tối, tùy thời đều có thể từ chỗ nào đó nhào ra một con mãnh thú, nhưng kỳ quái chính là hẳn một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, đừng nói sợ hãi, quả thực là ở nơi rừng rậm nguy hiểm này như đi dạo ở nhà mình.

Noãn Noãn buồn bực ăn thịt, nhưng hai mắt như có điều suy nghĩ.

“Ha ha, mẹ biết.” Ba miếng gặm xong quả tuyết lê, Liễu Chân Nhã vung tay lên nói: “Đó là bởi vì thân thể mọi người bị Noãn viên cải tạo càng ngày càng tinh thuần, linh khí trên người cùng linh khí trên đất hô ứng lẫn nhau, tự nhiên cảm giác cùng núi rừng này hòa hợp thành nhất thể.” Cẩn thận nhìn Trang Nhĩ Ngôn và hai đứa con một cái, thấp giọng nói: “Cái đó, thân thể mọi người quả thật càng ngày càng tốt, nhưng... Về sau đại khái sẽ giống mẹ, một ít yêu quái không tầm thường gì đó sẽ tiếp cận.”

Trang Nhĩ Ngôn khoe miệng co quắp, “Không tầm thường gì đó? Không quan hệ, anh đã gặp qua.” Yêu a quỳ a vân vân cũng đã gặp qua, tin tưởng sẽ không lại xuất hiện so với mấy thứ đó càng “không tầm thường gì đó”.

“A, thịt nướng của con, có cái gì trộm thịt nướng của con!” Giang Thành đột nhiên nhảy người lên kêu to, hai mắt như đuốc, không ngừng quét mắt cây cối rậm rạp chung quanh, “Không biết là cái gì vậy, thật nhanh, con chỉ cảm giác một trận gió thổi qua mặt, sau đó thịt nướng trong tay đã không thấy tăm hơi.”

“Xem ra là hương vị thịt nướng rất thơm, đã đưa tới vị khách tham ăn.” Trang Nhĩ Ngôn cười bắt tay ném thịt nướng lên mặt đất.

“Vị khách nhỏ kia sẽ không đốt như vậy chứ?” Liễu Chân Nhã phủ trán, không biết loài động vật lấy tốc độ rất nhanh cướp thịt nướng trong tay Giang Thành, tuy rằng điều này có thể thuyết minh nó tham ăn, nhưng vô luận như thế nào nó cũng không có khả năng tham ăn đến nỗi hiện thân kiểm thịt nướng trên mặt đất ăn đi?

“Sư” một tiếng, một thân ảnh nhỏ màu vàng kim như một mũi tên nhọn từ theo trong bụi cỏ bắn ra, phần phật thổi qua trước mắt mọi người, một chút thịt nướng ném xuống đất không thấy.

“Thật đúng là vật nhỏ tham ăn.” Liễu Chân Nhã bất đắc dĩ thở dài, “Mẹ mới vừa thấy rõ, chỉ là hồ ly nhỏ màu vàng kim thôi.”

“Con cũng thấy rõ, là hồ ly.” Giang Thành vui vẻ hướng bụi cỏ hồ ly nhỏ biến mất tìm, “Hồ ly nhỏ, hồ ly nhỏ mau ra đây, chỗ của ta còn có thịt nướng.”

Thấy Giang Thành chậm rãi dần sâu vào cây cối tìm kiếm, lo lắng trên cây có độc xà Liễu Chân Nhã vội vàng gọi bé về, “Giang Thành, đừng đi tìm, nếu hồ ly nhỏ có duyên với Noãn viên, nó liền xuất hiện ở trước mặt chúng ta.”

Giang Thành vừa nghe cảm thấy có đạo lý liền ngoan ngoãn về bên cạnh Liễu Chân Nhã, “Mẹ, con cảm thấy hồ ly nhỏ cùng chúng ta có duyên, nó nhất định sẽ trở về. Chị, chị nói có phải hay không?” Giang Thành trưng cầu hỏi Noãn Noãn.

Tầm mắt chuyển tới bên người Noãn Noãn, Liễu Chân Nhã mới cảm thấy Noãn Noãn đêm nay quá trầm mặc, làm sao vậy? “Noãn Noãn, đi lâu như vậy nên mệt mỏi sao?”

“A? À, không có, con tốt lắm, mẹ.” Noãn Noãn giống như mới lấy lại tinh thần, không yên lòng trả lời Liễu Chân Nhã.

Noãn Noãn thật sự rất không thích hợp. Liễu Chân Nhã đi đến bên cạnh Noãn Noãn, tay dò xét cái trán của bé, nhiệt độ cơ thể thực bình thường không nóng lên, “Noãn Noãn, có phải có chỗ nào không thoải mái hay không?”

“Mẹ, con tốt lắm, không có việc gì.” Noãn Noãn nắm tay Liễu Chân Nhã, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Chính là, hôm nay trên xe lửa, người kia...” Lời nói còn lại nuốt ở trong miệng.

Trên xe lửa, người kia? Liễu Chân Nhã ở trong đầu cân nhắc một chút liền hiểu được Noãn Noãn là vì sao mà không được tự nhiên, vừa định mở miệng an ủi bé lại thấy Trang Nhĩ Ngôn đang quan tâm nhìn hai mẹ con, nhéo nhéo lòng bàn tay Noãn Noãn, quay đầu nói với Trang Nhĩ Ngôn nói: “Nhĩ Ngôn, em dẫn Noãn Noãn đến cây đại thụ đi tiểu.”

“Được, chờ đi xa, chú ý dưới chân.”

Liễu Chân Nhã kéo Noãn Noãn đi đến nơi hai người Trang Nhĩ Ngôn và Giang Thành không nghe được nói chuyện.

“Mẹ, Thạch Lâm hôm nay ở trên xe lửa gặp được chính là ba con, đúng không?” Noãn Noãn mở miệng trước.

“Ừ, ông ta chính là ba của con.” Liễu Chân Nhã gật đầu, “Noãn Noãn trách mẹ không cho con nhận ba sao?”

Noãn Noãn lắc đầu liên tục, “Làm sao con lại trách mẹ, đàn ông như vậy... Một chút con cũng không muốn quen biết ông ta. Con... Con cảm thấy con đối với người ba đó không có một chút tình cảm cha con, hơn nữa con còn cho rằng ông ta có hôm nay đều là xứng đáng, mẹ có cảm thấy Noãn Noãn thực không tìm không phổi hay không?” Noãn Noãn cúi đầu dùng sức vắn góc áo của mình.

“Đứa ngốc,” bàn tay mềm mại vỗ đầu Noãn Noãn, Noãn Noãn phiền não cả ngày tâm thần nháy mắt trầm tĩnh lại, “Hôm nay con vẫn trầm mặc chính là suy nghĩ mấy thứ này à? Mẹ làm sao trách con không tìm không phổi được, khi mẹ vẫn là Cốc Tuyết, lúc ấy hận không thể trực tiếp lấy bả đao giết chết hẳn cùng Diêu Lệ, sau một thời gian dài biến thành Liễu Chân Nhã lúc nào cũng nguyên rủa bọn họ không có ngày lành, con nói con không tìm không phổi, không phải mẹ là tâm tư độc ác sao?”

Vuốt đầu Noãn Noãn, Liễu Chân Nhã tiếp tục nói: “Người ta đều nói huyết thống cha con là thiên tính, thiên hạ không có cha con không nhận nhau, nhưng mẹ là một mực bá đạo, mẹ chính là không hy vọng con nhận ông ta, mặc kệ ông ta sống khá giả hay nghèo khó, mẹ cũng không muốn Noãn Noãn gọi ông ta một tiếng ba.”

“Mẹ!” Noãn Noãn mạnh mẽ bổ nhào vào trong lòng Liễu Chân Nhã, “Kỳ thật, có nhận người ba kia không con một chút cũng không để ý, con chỉ sợ mẹ không cần con, sẽ đuổi con về bên cạnh ông, còn lo lắng ba Nhĩ Ngôn biết con là con gái Thạch Lâm cũng sẽ không cần con.”

“Làm sao có thể? Có lẽ Noãn Noãn không biết, lúc trước khi Thạch Lâm phản bội mẹ, nhờ vào sự tồn tại của con chống đỡ mẹ sống tiếp, con so với mạng của mẹ còn quan trọng hơn, làm sao mẹ lại không cần con? Về phần ba Nhĩ Ngôn của con, ba vĩnh viễn cũng sẽ không biết cha ruột của con là ai, hơn nữa, nếu ba dám không cần con, mẹ đây sẽ không cần ông.” Câu nói sau cùng nói trăm đĩnh tiệt tiệt.

“Hắc hắc, ba Nhĩ Ngôn thật đáng thương, ở trong lòng mẹ, con cùng em trai, ai so với ba cũng quan trọng hơn.” Noãn Noãn nhếch miệng mà cười, trong lòng thoải mái vô cùng. Thạch Lâm chính là khách qua đường, bởi vì ngay từ đầu, trong cuộc sống của bé cũng chỉ có mẹ, sau lại thêm em trai Giang Thành, hiện tại vừa thêm thêm ba Nhĩ Ngôn, nhưng vĩnh viễn cũng sẽ không có vị trí của Thạch Lâm.

“Ha ha, hồ ly nhỏ, ta bắt được ngươi rồi.” Tiếng hô hưng phấn của Giang Thành truyền đến, “Mẹ, chị, hai người mau đến xem a, con bắt được hồ ly nhỏ ăn vụng thịt nướng rồi.”

“Noãn Noãn, đi, chúng ta đi xem em trai bắt hồ ly.” Liễu Chân Nhã kéo tay nhỏ bé của Noãn Noãn đi trở về.

Hồ ly nhỏ vàng kim ngồi ở trong lòng Giang Thành, móng vuốt cầm miếng thịt nướng màu so với nó hơi đậm hơn, cái miệng nhỏ ăn ăn, nghe được tiếng bước chân Liễu Chân Nhã và Noãn Noãn, lỗ tai tròn tròn giật giật, sau đó vùi đầu tiếp tục gặm thịt nướng.

Liễu Chân Nhã đi vào vừa thấy, toàn thân hồ ly nhỏ vàng óng ánh, da lông vàng óng ánh, ánh mắt vàng óng ánh, móng vuốt vàng óng ánh... Kỳ lạ nhất chính là toàn thân nó tròn vo, thịt móng vuốt đỏ đỏ, một chút cũng không giống hồ ly bình thường mỡ nhọn tai to.

“Đây thật là hồ ly sao?” Trang Nhĩ Ngôn tay gõ gõ lỗ tai mướt mà của vật nhỏ hoài nghi nói: “Mỡ nhọn tai to, thân dài chân ngắn, phía sau một cái đuôi thật dài... Trừ bỏ phía sau cũng có một cái đuôi thật dài, nó không có một chút bộ dáng của hồ ly.”

“Hồ hồ...” Hồ ly nhỏ đối với Trang Nhĩ Ngôn nhếch miệng, triển lãm một chút răng nanh tuyết trắng.

“Chắc, còn cấu kính với ta.” Trang Nhĩ Ngôn cười lại gõ gõ cái tai hồ ly nhỏ.

“Mẹ, chúng ta bắt nó vào Noãn viên được không?” Noãn Noãn hai mắt sáng trong suốt nhìn hồ ly nhỏ, hồ ly nhỏ này rất đáng yêu, hơn nữa kỳ lạ như vậy, không đem nó vào Noãn viên quả thực xin lỗi bản thân. “Mẹ cũng nói nếu hồ ly nhỏ cùng chúng ta có duyên bản thân sẽ xuất hiện ở trước mặt chúng ta, hiện tại nó lại xuất hiện, có phải đại biểu cùng chúng ta có duyên hay không?”

Nhìn hồ ly nhỏ nhanh như chớp chuyển mắt to màu vàng, Liễu Chân Nhã hí mắt cười, “Ừ, hồ ly nhỏ cùng chúng ta có duyên. Nếu khi chúng ta rời Tần Lĩnh nó còn đi theo, thì đại biểu nó nguyện ý cùng chúng ta đi, như vậy Noãn viên chính là chỗ ở tương lai của nó.” Hồ ly nhỏ này trong mắt lộ ra nhân tính khôn khéo,

lại là hồ ly nhan sắc kỳ quái như vậy, ha hả, nếu như không có đoán sai, hồ ly biến dị này đại khái là yêu hồ đang tu luyện.

“Liễu Liễu...” Trang Nhĩ Ngôn lôi kéo tay Liễu Chân Nhã muốn nói lại thôi, trực giác chỉ ra hồ ly này không bình thường, không biết hồ ly này sẽ mang đến ột nhà bọn họ cái gì, Liễu Liễu cứ như vậy quyết định thu nó vào Noãn viên...

Liễu Chân Nhã lắc tay Trang Nhĩ Ngôn, cười nói: “Em cảm giác hồ ly nhỏ này đại khái cũng giống như chị Ngọc, hơn nữa linh khí trên người nó thực tình thuần, sẽ không mang đến nguy hiểm cho chúng ta, yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi.”

Người một nhà đang thật vui vẻ đùa với hồ ly nhỏ, Ngọc Tấn Ngâm ôm một đồng đồ vật này kia trở lại. “Noãn Noãn, Giang Thành, xem dì Ngọc mang cái gì về cho các con nè?”

“Dì Ngọc, dì mang cái gì về vậy?” Noãn Noãn lập tức phản phật chạy đến bên cạnh Ngọc Tấn Ngâm.

Chờ Ngọc Tấn Ngâm ôm đồng đồ vật đến dưới dạ mình châu, Liễu Chân Nhã thấy rõ thứ trong lòng cô không khỏi thở dốc vì kinh ngạc, “Chị Ngọc, chị thật sự trộm quốc bảo về sao?”

Còn không phải ư, trong lòng Ngọc Tấn Ngâm chính là đang ôm hai con gấu trúc đáng điệu thơ ngây chân thành!

64. Chương 64

“Bên kia có ngọn núi bị quây lại, bên trong có mấy con gấu trúc, chị chọn nửa ngày mới chọn được hai con này vừa nhỏ vừa đáng yêu.” Ngọc Tấn Ngâm ôn nhu cười cười, “Hai con này một đực một cái, sau này nuôi trong Noãn viên sẽ phát triển thành đàn.”

Khóe miệng Liễu Chân Nhã co rút, giây lát kiên định nói: “Chúng ta nhanh xuống núi đi, nếu nhân viên bảo hộ phát hiện đã mất hai con gấu trúc, nói không chừng sẽ lập tức lục soát núi, nếu như chúng ta bị bắt thì không xong rồi.”

Trang Nhĩ Ngôn lập tức một phen ôm lấy Noãn Noãn cùng Giang Thành, “Bây giờ rời khỏi núi.” Bị coi như trộm cướp mà vậy bắt vân vân, rất mất mặt nha.

“Không đi tìm kỳ hoa dị thảo sao? Trong núi có nhân sâm, phong lan, có điều so ra thì kém hơn nhân sâm, phong lan trong Noãn viên một chút.” Ngọc Tấn Ngâm còn có chút ngây thơ, không hiểu vì sao mới vào núi vài giờ liền lập tức rời núi. “Kỳ hoa dị thảo trong Noãn viên đã đủ nhiều, có thể không cần trồng nữa, nhưng thật ra trong núi này có một ít loài động vật có thể mang vào. Chị đã xem qua hai ba loại động vật, ở đây gấu trúc là tuyệt nhất, còn có một loại trên vách đá ở phía trước không xa, chị nhìn một chút rất giống Ngọc Phong trong tiểu thuyết ghi lại. Chị có ném một chút mật của nó, hương thơm thanh nhuận, còn có linh khí nhẹ nhẹ. Bắt bọn nó vào Noãn viên nuôi sẽ rất tuyệt.”

“Ngọc Phong? Ngọc Phong Tiểu Long Nữ nuôi?” Bước chân của Liễu Chân Nhã dừng lại, “Đó không phải là Kim Dung bịa đặt trong tiểu thuyết thôi sao? Thực tế làm sao có thể tồn tại Ngọc Phong?”

“Trong thực tế cũng có quỷ có yêu, vì sao lại không thể tồn tại Ngọc Phong?” Ngọc Tấn Ngâm nhìn Liễu Chân Nhã cười cười, “Là Ngọc Phong không sai, cả vật thể sáng trong suốt, tựa như một khối ngọc thạch thanh thấu.”

Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn về phía Trang Nhĩ Ngôn, “Nếu không thì chúng ta bắt Ngọc Phong vào Noãn viên xong lại ra khỏi núi?” Ngọc Phong Tiểu Long Nữ nuôi đó, quá kỳ lạ,... thật muốn nha.

Trang Nhĩ Ngôn không thể cự tuyệt mắt hạnh ngập nước của Liễu Chân Nhã, chỉ phải gật đầu, “Đi thôi, bắt Ngọc Phong xong chúng ta lại rời khỏi núi.” Mật quốc bảo cũng không phải là việc nhỏ, nói không chừng trời vừa sáng sẽ có cảnh sát soát núi, cho nên vẫn là sớm đi sớm an toàn.

Về phần nói đem gấu trúc bỏ lại còn có thể coi như không có chuyện gì, ha hả, cho tới bây giờ không nghĩ tới phải trả lại, đã tới trong tay bọn họ rồi làm sao có thể trả lại? Không riêng Noãn Noãn cùng Giang

Thành thích gấu trúc ngây ngô, chính Trang Nhĩ Ngôn và Liễu Chân Nhã cũng vô pháp kháng cự gấu trúc đáng yêu.

Hơn nữa, mỗi ngày trên địa cầu này đều có ít nhiều động thực vật hiếm có biến mất hay diệt vong, bọn họ chứa hai động vật quốc bảo như vậy nói không chừng vẫn là vì địa cầu vì quốc gia làm chuyện tốt mà, ít nhất miễn cho bọn chúng bị hủy diệt.

Ở trên đường đi tróc Ngọc Phong, Ngọc Tấn Ngâm chú ý tới hồ ly nhỏ trong lòng Giang Thành, “A, hồ ly này... Dì nhìn xem.” Ngọc Tấn Ngâm ôm hồ ly nhỏ qua sờ sờ một cái, “Thì ra là linh hồ, ít nhất cũng có ba bốn trăm năm công lực, làm sao mọi người bắt được?”

Giang Thành ở phía trước kích động nói: “Dì Ngọc, hồ ly này siêu cấp tham ăn, nó là bị mùi thịt nướng của chúng con hấp dẫn tới. Vừa rồi con còn nói nó rời đi, nó còn bối quần áo của con không đi đâu. Sau mẹ nói trên người hồ ly nhỏ có linh khí, là hồ ly tu luyện, bởi vậy hiện tại nó cũng là một thành viên trong gia đình Noãn viên.”

“Ha ha.” Ngọc Tấn Ngâm cười gãi gãi cằm tròn vo của hồ ly nhỏ, “Hồ ly nhỏ thông minh, sợ là nó bị linh khí trên người mọi người hấp dẫn tới, dù sao thịt nướng đều là dùng nguyên liệu của Noãn viên làm ra, đồng dạng cũng có linh khí.” Nắm móng vuốt mập mập hồ ly nhỏ lắc lắc, “Hồ ly nhỏ, ta cũng mới vừa nhập đạo không lâu, về sau cùng nhau tu luyện đi.”

“Hồ hồ...” Hồ ly nhỏ giống như nghe hiểu tiếng người mà gật đầu, còn thân tình vươn đầu lưỡi liếm liếm tay Ngọc Tấn Ngâm.

“Chính là nơi này.” Ngọc Tấn Ngâm mang theo mọi người dừng bước ở trước một khối tảng đá lớn, tay chỉ vào phía trên, “Thấy không, cái tổ ong màu trắng kia kìa?”

Nhìn tổ ong màu trắng trên thạch bích, Liễu Chân Nhã cảm thấy có điểm khó giải quyết, “Ngọc Phong có chứa kì độc, chúng ta cứ tới gần như vậy sẽ bị nó chích nửa chết nửa sống đi?” Cho dù là muốn mang vào Noãn viên thì cũng phải đụng chạm được nha.

Ngọc Tấn Ngâm hơi hơi nhíu mi, “Trước đó chị vụng trộm lấy mật của chúng đã bị chúng nó đuổi theo vài chục dặm, nếu không thể bay như bọn chúng, tuyệt đối bị chúng nó chích đầy đầu.”

“Hồ hồ...” Hồ ly nhỏ nhảy xuống khỏi vòng ôm của Ngọc Tấn Ngâm, như khi con leo núi hai ba bước chạy lên thạch bích.

Hồ ly nhỏ tính làm gì? Mấy người hai mặt nhìn nhau.

“Hồ ly nhỏ, mau xuống dưới, mày sẽ bị Ngọc Phong chích chết...” Giang Thành lo lắng dậm chân.

“Noãn Noãn, Giang Thành, hai đứa vào Noãn viên trốn trước đi.” Trang Nhĩ Ngôn vội vàng muốn dắt Noãn Noãn cùng Giang Thành vào Noãn viên, nếu Ngọc Phong thân mang kì độc nổi bão, mấy người bọn họ chỉ có trốn vào Noãn viên mới là an toàn nhất.

Nhưng Noãn Noãn cùng Giang Thành lắc lắc thân mình không muốn vào Noãn viên, mắt to nhìn chăm chăm thân mình mập mập trên thạch bích.

“Hồ hồ...” Liễu Chân Nhã nghe thấy hồ ly nhỏ đập đập thạch bích, chỉ chốc lát sau lại là tiếng vù vù từ tảng đá lớn vang lên.

Nghe âm thanh “hồ hồ” cùng “ong ong” lẫn vào nhau vang lên, trong đầu Liễu Chân Nhã dâng lên một suy nghĩ quái dị, không phải là hồ ly nhỏ đang cùng Ngọc Phong nói chuyện chứ?

“Chị Ngọc, chị hiểu hồ ly nhỏ nói những gì không?” Liễu Chân Nhã tò mò nhìn về phía Ngọc Tấn Ngâm, cùng là yêu vật tu luyện, có lẽ chị Ngọc có thể nghe hiểu tiếng động vật nói chuyện?

Ngọc Tấn Ngâm tiếc nuối lắc đầu, “Chị là linh hồn thân ngọc, trao đổi của động thực vật, chị nghe không hiểu. Bất quá, chị không hiểu, khẳng định Tiểu Mật hiểu.”

“Liễu Liễu, mọi người xem!” Trang Nhĩ Ngôn đột nhiên chỉ vào thạch bích kêu to, dọa Liễu Chân Nhã đang cúi đầu trầm tư nhảy dựng.

Ngẩng đầu nhìn lại, lúc đó trên thạch bích sáng lên nhiều tia sáng, tia sáng càng ngày càng lớn, mới đầu tụ cùng một chỗ sau thành một cái bóng đèn lớn sáng lóa, “Không cần nói cho em biết Ngọc Phong đang sáng lên nha.” Liễu Chân Nhã cứng họng.

Trang Nhĩ Ngôn cũng lấp bắp nói: “Xem ra là đúng vậy.”

“Hồ hồ...” Hồ ly nhỏ mang theo cái bóng đèn lớn chạy tới bên cạnh Liễu Chân Nhã, thân mình ngồi chồm hổm, ánh mắt sáng trong suốt, móng vuốt nhỏ hướng Liễu Chân Nhã khoa tay múa chân cái gì đó.

Liễu Chân Nhã nhìn móng vuốt hồ ly nhỏ suy nghĩ nửa ngày, lắc đầu, “Không hiểu mày muốn biểu đạt với tao cái gì.”

Trang Nhĩ Ngôn vỗ cằm đoán: “Có phải nó thuyết phục được Ngọc Phong đồng ý đi theo chúng ta hay không?”

Hồ ly nhỏ loạn choạng thân hình gật đầu kêu “Hồ hồ”.

“Anh hiểu thú ngữ?” Liễu Chân Nhã nhìn chằm chằm Trang Nhĩ Ngôn, trong mắt lộ ra một tia tò mò, một tia bối phục.

Trang Nhĩ Ngôn nhin cười vuốt mũi Liễu Chân Nhã, “Em nghĩ đến tận đâu rồi vậy? Em và chị Ngọc đều nói hồ ly nhỏ đang tu luyện, như vậy anh đoán nó có thể hiểu lời nói của chúng ta, suy nghĩ như vậy là có thể lý giải được hành vi vừa rồi của nó, biết chúng ta muốn mang Ngọc Phong đi cho nên chủ động hỗ trợ đấy mà.”

“Hồ hồ...” Hồ ly nhỏ mừng rỡ lập tức nhảy lên bả vai Trang Nhĩ Ngôn.

Liễu Chân Nhã sờ sờ cái mũi, còn tưởng rằng người nào đó là một kỳ tài hiểu thú ngữ. Nhìn bóng đèn sáng kia, Liễu Chân Nhã lại tò mò lại sợ hãi, muốn sờ một chút lại sợ bị chúng nó chích, chú ý tới vẻ mặt tự tiếu phi tiếu của Trang Nhĩ Ngôn, ho nhẹ một tiếng rồi nói với hồ ly nhỏ: “Hồ ly nhỏ, nói chúng nó quay về tổ của mình đi, tao sẽ mang cả tổ của bọn chúng vào Noãn viên.” Trong tổ kia đều là mật, bỏ như vậy làm cô thấy luyến tiếc.

Hồ ly nhỏ hướng “bóng đèn” hồ hồ một trận, sau đó bóng đèn ngay ngắn trật tự trở về tổ trên thạch bích.

“Chị Ngọc, mang em theo đi.” Liễu Chân Nhã nói Ngọc Tấn Ngâm mang cô bay lên thạch bích.

Tay phải vuốt vuốt nếp uốn trên tổ, Liễu Chân Nhã mặc niệm “Thu”, tổ ong trên thạch bích biến mất không lưu một tia dấu vết nào.

Xuống khỏi thạch bích, Liễu Chân Nhã cao hứng vỗ tay một cái, “Đêm nay thật sự là thu hoạch lớn nha.” Linh hồ, gấu trúc, Ngọc Phong... “Em nghe nói Tần Linh có dấu chân hổ Hoa Nam, nếu không chúng ta lại đi tìm?” Liễu Chân Nhã đây là điển hình lòng người không đủ.

“Được, con muốn nuôi lão hổ.” Nghe nói có thể nuôi lão hổ, Giang Thành tuyệt đối là người thứ nhất hai tay hai chân tán thành.

“Không được.” Trang Nhĩ Ngôn lên tiếng cự tuyệt. Nuôi hồ ly, nuôi ong, nuôi gấu trúc, hẳn đồng ý, bởi vì các loài này sẽ không đối với người thường xuyên ra vào Noãn viên tạo thành nguy hiểm gì, nhưng hổ thì không giống, đây chính là mãnh thú ăn thịt, sao có thể coi như nuôi thú cưng? “Hổ quá nguy hiểm, không nuôi được. Bây giờ rời khỏi núi.”

“Ba...” Giang Thành đáng thương nhìn Trang Nhĩ Ngôn.

“Nói không được là không được, con nói gì đều không được. Noãn Noãn, Giang Thành, ôm hồ ly nhỏ cùng gấu trúc vào Noãn viên; chị Ngọc, chị cũng trở về Noãn viên đi, chăm ấy đứa nó, đừng để bọn chúng làm loạn trong Noãn viên.” Trang Nhĩ Ngôn hai ba câu làm quyết định cuối cùng.

Đêm tối lên núi săn bắt, đối với Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn mà nói đều là lần đầu tiên, hai người nắm tay đi trên đường núi yên tĩnh, cảm thấy cứ như vậy đi cả đời cũng không sao.

“Liễu Liễu, về sau nghỉ hè, nghỉ đông chúng ta đi khắp nơi du lịch đi, trong nước, nước ngoài, còn sống thì chúng ta cứ đi chơi khắp nơi.” Trước kia Trang Nhĩ Ngôn có hùng tâm tráng chí, nhưng hiện tại Trang Nhĩ

Ngôn có vợ có con, cái gọi là hùng tâm tráng chí toàn bộ biến thành cuộn tơ mềm – hẳn thâm nghĩ cả đời cùng vợ yêu con yêu ở cùng một chỗ, vĩnh viễn không biệt ly.

“Được.” Liễu Chân Nhã cười tùm tùm gật đầu, “Khai giảng là lớp 11 rồi, hai năm nữa sẽ lên đại học, Nhĩ Ngôn, anh có nghĩ tới tương lai làm gì không?” Đây là lần đầu tiên Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn đề cập tới tương lai.

“Trước kia nghĩ muốn chính mình thành lập một công ty, làm lão đại kinh doanh khắp thành phố Thiên Hải thậm chí là Trung Quốc. Hiện tại hả, chỉ muốn tương lai thi đỗ đại học ngoại ngữ, học vài ngoại ngữ làm phương tiện tương lai đi du lịch thế giới.”

Liễu Chân Nhã nghe được hai mắt sáng ngời, “Em cũng nghĩ như vậy, học vài ngoại ngữ tương lai sẽ đi khắp thế giới.”

Trang Nhĩ Ngôn ôm Liễu Chân Nhã hung hăng ở môi cô hôn một cái, “Chúng ta không hổ là vợ chồng, thật sự là tâm linh tương thông.”

Lúc này Liễu Chân Nhã không có cự tuyệt Trang Nhĩ Ngôn hôn, mà còn hôn trả lại hẳn thật sâu. Vừa hôn xong, Liễu Chân Nhã đỏ mặt cúi đầu không dám nhìn Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn kéo Liễu Chân Nhã tiếp tục đi trên đường núi, trong lòng rất là tiếc nuối, nếu không phải thời điểm không đúng, nơi này là địa phương nói chuyện yêu đương tốt cỡ nào nha... Quên đi, về sau còn có nhiều cơ hội.

“Nhĩ Ngôn, anh buông tha giấc mộng của anh, cùng em sống cuộc sống bình thường, sẽ không hối hận sao?” Cách thật lâu sau, Liễu Chân Nhã mới nhẹ giọng hỏi. Lấy tư chất của Trang Nhĩ Ngôn muốn làm một phen sự nghiệp lớn sẽ không quá khó, hiện tại hẳn lại phải cùng cô sống co đầu rút cổ, mạnh mẽ thu liễm tia sáng của mình, Trang Nhĩ Ngôn luôn luôn kiêu ngạo tự tin sẽ không hối hận sao?

Trang Nhĩ Ngôn nắm thật chặt tay của Liễu Chân Nhã, “Liễu Liễu, anh là người đã chết qua một lần, danh lợi vân vân đều là mây bay, bất quá, nuôi dạy hai đứa con thành người danh lợi song thu đối với anh cũng là một hứng thú... Người một nhà chúng ta đều có bí mật không thể nói với người ngoài, bí mật này nếu tiết lộ ra ngoài, kết quả như thế nào em cũng biết. Anh là người đã tự mình bức tử cha ruột của mình, huống chi là anh vì người trọng yếu nhất trong lòng buông tha tranh danh đoạt lợi?”

Liễu Chân Nhã nghiêng người nhìn nửa bên mặt Trang Nhĩ Ngôn, khoe miệng mỉm cười, người này có lẽ đáng giá cho cô lại trả giá một lần?

Ngồi trên tàu chạy hướng Thành Đô, nhìn cảnh sắc Tần Lĩnh thoáng ẩn hiện ngoài cửa sổ, Liễu Chân Nhã tựa vào Trang Nhĩ Ngôn trong lòng thoáng mỉm cười, bọn họ giống như là sau khi làm chuyện xấu chạy trốn chết? Ha hả, về sau vẫn là không nên làm chuyện thế này, miễn cho làm hư hai đứa con.

Chỉ là khi quay đầu nghe được Noãn Noãn cùng Giang Thành đang hưng trí bừng bừng thảo luận đến Nga Mi bất khả con, Liễu Chân Nhã lại không khỏi cúi đầu xấu hổ, kỳ thật tư tưởng và hành vi của hai tiểu quỷ này đã sai lệch rồi?

Tới Thành Đô liền gọi điện thoại cho Lưu Ủy, lại bị cho biết hẳn tạm thời bị phái đi Singapore công tác, phải một tháng sau mới trở về, Liễu Chân Nhã chỉ đành bất đắc dĩ cảm thán không đúng dịp.

Bất quá, thiếu Lưu Ủy bao ăn, bao ở, bao đùa, chính sách tam bao, một nhà Liễu Chân Nhã vẫn ăn chơi bình thường, đầu năm nay chỉ cần có chân có miệng, trên người lại có tiền, còn lo tìm không thấy nơi vui chơi sao?

Mua bản đồ, lại bao chiếc xe bản địa, một nhà dùng hai ba ngày thời gian dạo hết một vòng nội thành Thành Đô. Thăm viếng cảnh nổi tiếng nội thành Thành Đô Vũ Hầu Từ, Đỗ Phủ Thảo, không chỉ ăn thịt hâm lại, đậu hủ ma bà, lẩu cay Tứ Xuyên chính tông, còn nhấm nháp mạo thái, bát bát kê, đầu mẹ thỏ, toàn là những món ăn vặt đặc sắc của địa phương, coi Xuyên kịch biến sắc mặt... Ăn tận hứng, đùa vui vẻ, một nhà kết luận chuyến đi này không tệ.

Du ngoạn nội thành xong, ánh mắt mọi người lại chuyển hướng ngoại thành Thành Đô không xa: núi Nga Mi, núi Nhạc, núi Thanh Thành, Cửu Trại Câu và khu phong cảnh Giang Yển nổi tiếng.

Xét thấy không quen thuộc với mấy chỗ này, lại có vô số lời truyền tai về người Tứ Xuyên đặc biệt khôn khéo, vì không muốn bị coi là người giàu có để bị chém, Liễu Chân Nhã bỏ qua kế hoạch du lịch tự túc, mà đi đăng ký với công ty du lịch có danh tiếng.

Đối với chuyện này, hai đứa con mặc dù oán giận lắm như vậy thì không có cách nào để bọn chúng bắt những con vật yêu thích, nhưng biết quyết định này của Liễu Chân Nhã là vì suy nghĩ cho an toàn của người một nhà cũng vui vẻ đồng ý. Về phần động vật, hừ hừ, chỉ cần cẩn thận một chút không bị người nhìn thấy, bọn họ liền bắt bọn nó bỏ vào Noãn viên.

Núi Nga Mi hiểm, núi Thanh Thành u, Cửu Trại Câu tú, đại phật núi Nhạc trang nghiêm, Giang Yển bàng bạc... Mọi người xem không kịp, nhưng xem thế là đủ rồi, toàn bộ hợp tại Tứ Xuyên, lại tạo thành cảnh sắc không giống trần gian, thiên nhiên thật sự thần kỳ.

Lúc du ngoạn núi Nga Mi, Giang Thành, Noãn Noãn nhớ mãi không quên khỉ lông vàng của bọn chúng, không kháng cự được mắt to rưng rưng sương mù của hai đứa con, Liễu Chân Nhã lại một lần trộm trong bảo khố – trộm bắt giữ khỉ con vào Noãn viên.

Lúc du ngoạn cảnh cuối cùng của Tứ Xuyên là Thục nam trúc hải, nguyên bản chỗ này không có trong kế hoạch du ngoạn của mọi người, chỉ là một buổi tối, thời điểm tề tụ Noãn viên, trong lúc vô ý Tiểu Mật nói gấu trúc tựa hồ không quá thích thực vật Noãn viên, Liễu Chân Nhã mới nhớ lại gấu trúc thích ăn gậy trúc.

Gậy trúc ở Tứ Xuyên cũng không ít, cơ hồ trước cửa nhà nhà nông gia đều trồng mấy cây gậy trúc, nhưng Liễu Chân Nhã nghĩ muốn tìm vài loại gậy trúc gấu trúc thích ăn lại có thể điểm tô cho Noãn viên, cho nên đoàn người tới Thục nam trúc hải. Vốn định chặt vài loại gậy trúc liền rời đi, nhưng Thục nam trúc hải xanh tươi làm mấy người không nhịn được lưu luyến vài ngày, cho đến lúc vô ý phát hiện thời gian đã đến ngày ba mươi một tháng tám, mấy người mới không ngừng đóng gói hơn mười loại trúc phẩm vội vàng rời đi.

Ở Tứ Xuyên chơi gần một tháng, bốn người về nhà đều cảm thán thời gian thiếu thốn không chơi đủ, vì thế đều xoa tay tính toán nghỉ đông lại tiếp tục.

Sau khi khai giảng, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn rất bề bộn với lớp học, chính là bình thường hơi chú ý hai người một chút, mọi người đều nhìn thấy bọn họ khác xưa – hai người bất luận là nói chuyện hay là ánh mắt ngẫu nhiên đối diện đều có sự ẩn ý và thân mật không sai biệt. Đối với chuyện này, đại bộ phận bạn học là cười mà không nói, thời đại này học sinh trung học nói thương yêu một chút cũng sẽ không kỳ lạ, huống chi thời điểm lớp mười, hai người này đã có chút dấu hiệu như vậy.

Khỏi người vì hai người cùng một chỗ mà mất hứng cũng có, Phó An Thành cùng Vương Cách Cách tuyệt đối đứng đầu, nhưng Liễu Chân Nhã thế nào cũng không nghĩ tới Liễu Trân Trân cũng đứng thứ nhất.

“Lớp trưởng, đứa con gái như Liễu Chân Nhã mà anh cũng muốn? Mất anh mọc sau đầu à?” Liễu Trân Trân hèn mọn nhìn Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn, “Hay là Liễu Chân Nhã lấy tiền Liễu gia của tôi cho anh?”

Liễu Chân Nhã ném cái nhìn xem thường cho Liễu Trân Trân, “Bệnh thần kinh.”

Trang Nhĩ Ngôn lại cảm thấy ánh mắt khinh bỉ cho Liễu Trân Trân cũng là lãng phí. Đứa con gái thần kinh không bình thường như vậy, ai so đo với nó là đứa ngốc.

Hai người không hẹn mà cùng hoa hoa lệ lệ không để mắt đến Liễu Trân Trân, mặc ả một mình ở nơi đó giờ chân rống giận.

Kỳ thật hai người đều có thể lý giải Liễu Trân Trân, hiện tại ả không có cách nào sống như công chúa, áo dâng tận tay, cơm đến há mồm, mà Liễu Chân Nhã bị đuổi khỏi Liễu gia lại mỗi ngày ngọt ngào hiện lên trên mặt, cho nên trong lòng ả khó chịu, vì thế mới đi gây rối. Bất quá Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn đều tự giữ thành thực, bởi vậy một chút cũng không đem khiêu khích của Liễu Trân Trân để vào mắt.

Mấy ngày sau, Phó An Thành cùng Vương Cách Cách sắc mặt nặng nề đã tìm tới cửa.

Liễu Chân Nhã bị Trang Nhĩ Ngôn nửa kéo nửa ôm đối mặt với Phó An Thành cùng Vương Cách Cách, “Khó được tuần có một ngày không ở nhà ngủ lại giấc, sớm như vậy chạy tới nhà của tôi tìm tôi có chuyện

gì sao?” Liễu Chân Nhã dựa vào Trang Nhĩ Ngôn ngáp, mấy ngày liền ở trong Noãn viên đùa giỡn mấy cục cứng gấu trúc, hồ ly nhỏ cùng khỉ lông vàng suốt một buổi tối, rạng sáng bốn năm giờ mới lên giường ngủ, bảy giờ sáng lại bị đánh thức, người ngủ không đủ giấc dễ sinh ra cơn tức nhắm thẳng kẻ địch, “Nhanh lên, có việc thì nói, không có việc gì liền nhanh rời đi. Nhà của chúng tôi không chào đón hai người.”

Vương Cách Cách bị giọng điệu ghét bỏ của Liễu Chân Nhã tức giận đến thiếu chút nữa đầu tóc dựng thẳng lên, “Hừ, họ Liễu kia, đừng thấy bình thường tao đối với mày ôn tồn, mày tưởng mình ngon, chọc giận tao cần thận tao...”

“Chọc giận mày thì sao? Mày có thể ăn tao?” Liễu Chân Nhã hí mắt dùng chân gõ sàn, “Tao nói mày mới đừng tưởng mình ngon, bình thường bất hòa không so đo với mày không phải vì sợ mày, là lưỡi tiêu phí tính thần ở trên người của mày, làm tao nóng nảy tao làm ày cả ngày không được an bình. Đừng tưởng tao hay nói giỡn, chân trần không sợ đi giày, mày cho rằng mày có thời gian và sức lực cùng tao đấu?”

Liễu Chân Nhã không sợ cùng Vương Cách Cách xé rách mặt, nếu đã quyết định cùng Trang Nhĩ Ngôn sống qua ngày, như vậy tốt nhất sớm một chút giải quyết hoàn toàn mâu thuẫn với Phó An Thành, Vương Cách Cách.

Không đợi Vương Cách Cách mở miệng, Liễu Chân Nhã không kiên nhẫn tiếp tục nói: “Mày cũng đừng nói tao đoạt bạn trai mày, cho tới bây giờ Tiêu Lăng Xuân cũng chưa từng coi trọng mày, mà chính mày bắt quá cũng là đem hấn trở thành một món đồ chơi thú vị, bởi vì từ nhỏ đến lớn không có một người đàn ông nào đối với mày nói một chữ không, ngay cả cha của mày, Trang Nhĩ Ngôn cùng với Phó An Thành.”

Không nhìn sắc mặt Vương Cách Cách khó coi tới cực điểm, Liễu Chân Nhã lại chuyển hướng Phó An Thành về mặt âm trầm, “Còn mày, để tao đoán tại sao mày lại phản đối tao cùng Tiêu Lăng Xuân? Sợ là không xê xích cũng vì Vương Cách Cách hả? Từ nhỏ đến lớn tao cùng Nhĩ Ngôn đều nói là bạn bè của mày, không bằng nói là mày nghiên cứu người rất giỏi, chính là Nhĩ Ngôn trời sinh kiệt ngạo mày nắm trong tay không được, mà tao lại vì Nhĩ Ngôn như Thiên Lôi sai đâu đánh đó, có thể nói mày đối với hai người chúng tao là vừa yêu vừa hận. Hiện tại, Nhĩ Ngôn mất, mày nói mày muốn thay Nhĩ Ngôn bảo vệ đứa con hấn lưu lại, kỳ thật là ham muốn giữ lấy của mày quấy phá đi? Mày không chịu được tao từng thuộc Nhĩ Ngôn bây giờ lại thuộc vào người ngoài, nếu tao không đoán sai...” Liễu Chân Nhã nghiêng đầu nhìn bộ mặt buộc chặt của Phó An Thành, “Mày từ nước ngoài trở về tính toán đầu tiên chính là tiếp thu tao đi?”

Phó An Thành thản nhiên nhìn Liễu Chân Nhã, không nói chuyện.

Liễu Chân Nhã cười nhạo một tiếng nói: “Mặc kệ tụi mày nghĩ như thế nào, tao ở trong này nói cho tụi mày biết, Liễu Chân Nhã tao cùng hai đứa con, tụi mày vĩnh viễn không nắm trong tay được. Trước đó đã nói với tụi mày, chúng ta tốt nhất làm người xa lạ, cho nên về sau không có lời mời của tao thỉnh đừng tới quấy rầy tao cùng con của tao.”

“Ý kiến của Tiểu Nhã chính là ý kiến của tôi.” Trang Nhĩ Ngôn thường thức sợi tóc Liễu Chân Nhã, cũng không ngăn đầu lên.

“Mày... Lựa chọn Tiêu Lăng Xuân, sẽ không hối hận?” Phó An Thành hỏi, thanh âm bình thản vô ba.

Trang Nhĩ Ngôn ngẩng đầu dò xét liếc mắt một cái, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, An Thành cùng hấn là từ nhỏ đến lớn thật là bạn bè tốt, tâm tư thâm trầm, nhưng là theo biểu hiện một năm gần đây của hấn mà suy xét, người này không phải là...

“Chính là hối hận cũng không tới phiên mày tới trông nom.” Liễu Chân Nhã cay độc trả về.

“Liễu Chân Nhã mày đừng...” Lửa giận nhiễm đỏ gương mặt Vương Cách Cách, lửa giận trước mắt sắp bùng nổ thì bị Phó An Thành kéo lấy cánh tay, “Mày không hối hận là tốt rồi.” Nói xong lôi kéo Vương Cách Cách xoay người rời đi.

Trong đình viện ầm ầm truyền đến âm thanh Vương Cách Cách không cam lòng chất vấn, Liễu Chân Nhã quay đầu nhìn về phía Trang Nhĩ Ngôn, “Phản ứng của Phó An Thành có điểm kỳ quái.”

Trang Nhĩ Ngôn hai tay ôm thắt lưng Liễu Chân Nhã, đầu gác ở trên vai cô cọ cọ, vô cùng thân thiết nói: “Liễu Liễu, em có từng nghĩ tới An Thành có thể thật sự là bởi vì lo lắng cho em mới từ nước ngoài trở về gấp hay không?”

“Không thể nào?” Liễu Chân Nhã nghi hoặc cau cái mũi, “Hắn luôn luôn đều là vì nhìn mặt mũi của anh mới nói chuyện với em, làm sao lại chủ động quan tâm em?”

“Vây cũng không nhất định, theo anh thấy, thằng nhóc kia đối với em không hề có tâm tư gây rối, chỉ là...” Tất cả mọi người đều trưởng thành, biết có những chuyện không thể cưỡng cầu, bởi vậy thấy cố gắng không có kết quả thì bỏ qua.

“Ha?” Liễu Chân Nhã vẫn không tin Phó An Thành đối với cô tồn tại loại tâm tư kia, “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là chỉ sợ hắn cũng biết lấy tình trạng của hai người là không có khả năng có kết quả, vừa rồi em lại tuyệt đối cự tuyệt hẳn, về sau đại khái liền thật sự là người xa lạ.”

Tuy rằng khó chịu Phó An Thành đối với Liễu Chân Nhã có ý tưởng, nhưng bạn bè hơn mười năm gặp mặt không nhận thức được lại cứ như vậy đường ai nấy đi, trong lòng Trang Nhĩ Ngôn không thể không nói có chút mất mát cùng tiếc nuối. Bất quá, suy nghĩ ngược lại, nhân sinh có được tất có mất, nếu không quen biết Phó An Thành cùng Vương Cách Cách có thể bảo chứng an toàn của Liễu Chân Nhã cùng hai đứa con, có thể làmột nhà bọn họ bình an, cuộc sống hạnh phúc, đại giới này hắn nguyện ý chịu – tên họ Trang này kỳ thật là một người ẩn tính trọng sắc khinh bạn.

Thứ Hai đi học, Liễu Chân Nhã phát hiện hai cặp ánh mắt thường xuyên đâm vào phía sau lưng biến mất, quay đầu vừa thấy, chỗ ngồi của Phó An Thành cùng Vương Cách Cách trống rỗng.

Hỏi mật thám Giản Phán, Giản Phán nhún vai tỏ vẻ đồng dạng không biết.

Ba ngày qua đi, Phó An Thành cùng Vương Cách Cách như cũ không có đi học, mà bàn của bọn họ bị giáo viên yêu cầu bạn học dời đi. Sau đó, Giản Phán kích động chạy tới nói cho Liễu Chân Nhã, nói là Phó An Thành cùng Vương Cách Cách nghỉ học xuất ngoại.

Xuất ngoại, này đại biểu cho cuộc sống sau này của cô có thể an ổn được một chút sao?

Liễu Chân Nhã đối với chuyện Phó An Thành cùng Vương Cách Cách vì sao lại đột nhiên xuất ngoại không có một chút hứng thú, chính là tối sẽ về nhà làm một bàn đồ ăn lớn tỏ vẻ chúc mừng, ba ôn thần đã biến mất hai, ừ, cuộc sống ngày càng tốt!

Phía sau thiếu hai cặp mắt nhìn chăm chú, Liễu Chân Nhã bắt giác thấy trời càng xanh, nước càng thăm, không khí càng tươi mát, ngay cả Liễu Trân Trân mỗi ngày cho cô cái mặt táo bón cô đều hảo tâm mỉm cười đáp lại.

Tâm tình tốt, không cần vì tiền bạc mà sầu lo, người trong nhà cũng ăn cơm nhiều hơn, thân thể càng khỏe, lại không phải thường xuyên nhìn thấy bóng dáng trong suốt bay đến bay đi trước mắt bọn họ, thời gian giây lát trôi đến khi Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn thi đại học. So với những bạn học khác vội vàng dùng thời gian ôn tập cuối cùng, hai người Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn bộ dáng hi hi ha ha thoải mái quả thực làm cho người ta muốn đánh bọn họ một trận.

Tỷ như Liễu Trân Trân liền có chút không quen nhìn bọn họ thanh nhàn, “Hai tên ngu ngốc, đến lúc thi đỗ đại học hạng ba ngay cả nơi để khóc cũng không có.”

“Nói giỡn, lấy thành tích của Tiểu Nhã cùng lớp trưởng đại nhân mà nói, cho dù là thi đỗ Thanh Hoa, Bắc Đại cũng dễ như nướng khoai.” Giản Phán trừng lớn khinh bỉ nhìn Liễu Trân Trân, “Nhưng còn những người khác, mỗi lần trắc nghiệm đều ở cuối lớp, không biết có thể thi đậu cái dạng đại học gì.”

“Hừ, xen vào việc của người khác.” Liễu Trân Trân hừ lạnh một tiếng, xoay người cao ngạo chạy lấy người.

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn nhìn nhau cười, thời gian hơn hai năm, Liễu Trân Trân đã thay đổi, thậm chí hiện tại bọn họ có thể từ trong lời châm chọc của cô nghe ra hương vị quan tâm, hoặc là ảo giác? Mặc kệ như thế nào, Liễu Trân Trân tồn tại làm cho cuộc sống học sinh trung học thuận lợi của bọn họ tăng thêm nhẹ nhàng thú vị, về sau đại khái không bao giờ có thể nghe được châm chọc khiêu khích quen thuộc của Liễu Trân Trân nữa, nên nói như thế nào nhỉ, cảm giác thật là có điểm không quen.

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn thu thập toàn bộ sách vở trên bàn, sau đó đến cửa trường hào phóng bán cho chú thu ve chai. Cân nhắc mấy chục đồng trong tay, Liễu Chân Nhã bắt giác buồn cười, một học kỳ hơn một ngàn học phí, phí sách vở, đến cuối cùng bán lại chỉ bán được mấy chục đồng.

“A, Tiểu Nhã, lớp trưởng đại nhân, hai người thật phá của nha.” Giản Phán lưng đeo cái cặp to hì hục hì hục chạy đến bên cạnh hai người tay không, “Trong nhà hai người không phải còn có hai đứa bé sao? Lưu lại mớ sách vở này cho bọn chúng xem đi, coi như chuẩn bị bài trước một chút thôi. Còn có...” Kiễng mũi chân sát vào bên tai Liễu Chân Nhã, “Nếu như không có thi đậu đại học mong muốn còn có thể ôn tập một năm, sách vở đó có thể lại dùng tới, đến lúc đó có thể giảm một số lớn phí sách vở mà.”

Liễu Chân Nhã nhin không được cười, Giản Phán, thời gian ba năm không thể làm cho sự đơn giản, tươi vui của cô giảm bớt chút nào. “Phán Phán, đeo một cái túi sách lớn như vậy không nặng sao?” Lấy tay vỗ vỗ túi sách siêu lớn phía sau lưng cô, “Vóc dáng bà vốn không cao, cẩn thận cái này chúí xuống liền càng...”

Giản Phán ai oán liếc Liễu Chân Nhã một cái, “Tui đã mười tám tuổi, sẽ không cao thêm nữa.” Cho nên chúí xuống gì đó vẫn vẫn thật không có quan hệ.

“Liều Liều, đừng chọc bả nữa, chúng ta nhanh trở về, hai đứa kia sợ là chờ ở nhà sốt ruột.” Kỳ thật Trang Nhĩ Ngôn cũng rất muốn chê cười Giản Phán hai câu, nhưng nhìn lại hơn hai năm qua cô vì bọn họ nhiều lần can khiêu khích của Liễu Trân Trân, hẳn rất bằng lòng đem cười cợt giấu ở trong lòng.

“Phán Phán, ngày mốt thi vào trường đại học chúng ta không ở chung một trường thi, bà phải cố lên, chúng ta đã hẹn cùng nhau ở thủ đô chơi bốn năm mà.” Lời cổ vũ này đó chỉ là giọng điệu có lệ, bởi vì Liễu Chân Nhã tin tưởng thực lực Giản Phán, đừng nhìn Giản Phán vóc dáng nho nhỏ, mà sức bật siêu cường, mỗi lần đến cuộc thi mang tính máu chốt luôn có thể phát huy vượt xa người thường.

“Ừ, yên tâm đi, bà và lớp trưởng đại nhân đừng nghĩ thoát khỏi tui trong bốn năm đại học.” Giản Phán dùng sức phát tay với Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn.

Về đến nhà, phát hiện Noãn Noãn cùng Giang Thành giống như hai con ong mật nhỏ vội vàng lầu trên lầu dưới.

Trang Nhĩ Ngôn nghĩ hai đứa con vì hẳn chuẩn bị thi vào trường đại học mà muốn làm gì đó, vì thế chạy tới cảm động ôm lấy hai đứa nhỏ, “Ai nha, không vội, ba cùng mẹ đi thi chỉ cần mang bút cùng giấy tờ là được, không cần mọi người thu dọn đồ đạc.”

Lại thấy Noãn Noãn cùng Giang Thành chẳng biết tại sao hỏi đáp: “Ba, ba đang nói cái gì vậy? Sau khi hai người thi vào trường đại học xong, một nhà chúng ta không phải đi thủ đô sao, chúng con đang sửa sang lại phải mang cái gì đi đó mà. Đồ vật này nọ hơi nhiều, chờ mọi người thi đỗ xong mới thu dọn, sẽ không kịp thời gian.”

Trang Nhĩ Ngôn rơi lệ, lại quay về làm khổng tước tự mình đa tình, cảm động trắng rồi!

Liễu Chân Nhã ở một bên không tiếng động cười, Nhĩ Ngôn người này chính là bắt chước không giống rồi.

“Hai người các con thật không có lương tâm, ba mẹ phải thi vào trường đại học, mọi người cũng không quan tâm một chút.” Trang Nhĩ Ngôn làm bộ tức giận cong tay gãi ngứa hai đứa con. “Hơn nữa vội vã thu dọn đồ đạc như vậy làm cái gì, chúng ta phải điền đơn ý nguyện mới có thể đi.”

“Ha ha... Ha ha...” Hai đứa nhỏ cười đến ngã trái ngã phải, “Ba, đừng gãi... Nhột quá...”

“Biết sai rồi chưa?” Trang Nhĩ Ngôn như kẻ trộm hỏi: “Biết nên quan tâm ba mẹ một chút đi?”

“Ba... Ba...” Giang Thành cười đến không thở nổi, cuối cùng gian nan nói: “Ba, ba cùng mẹ thông minh như vậy, thi vào trường đại học đối với hai người mà nói liền đơn giản như gọt củ cải, cải trắng, con và chị lo lắng đối với mọi người mà nói căn bản là dư thừa.”

“Mẹ, mẹ, cứu mạng, mau tới cứu mạng...” Noãn Noãn cười lớn vươn tay hướng Liễu Chân Nhã ở một bên đang xem cuộc chiến xin giúp đỡ. Hai chị em Noãn Noãn cùng Giang Thành, ở trong mắt bạn học, giáo viên cùng một vài người lớn cơ hồ chính là thần đồng không gì không làm được, ở trong mắt Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn, hai chị em có nhược điểm vừa chọc được vừa buồn cười – sợ ngứa. Vừa đụng nách, thắt lưng, sườn, đầu gối bọn chúng, hai đứa sẽ vừa khóc vừa cười như những đứa bé ngây thơ khóc lóc om sòm.

Liễu Chân Nhã nhìn Noãn Noãn cùng Giang Thành bị Trang Nhĩ Ngôn gãi cười đến hai gò má đỏ bừng, mắt to đều chảy nước, lúc này mới không nhanh không chậm giơ tay kéo đoàn người náo loạn thành một khối

trên mặt đất tách ra, “Noãn Noãn, Giang Thành, nói chuyện với giáo viên chưa, ngày mai mẹ sẽ đi giúp hai đứa lo liệu thủ tục nghỉ học.”

Noãn Noãn vô lực ngã vào trong lòng Liễu Chân Nhã, thở hổn hển gật đầu nói: “Nói rồi. Giáo viên và bạn học đều luyện tiếc con, giáo viên còn tặng con một giỏ đeo laptop, cho bạn học viết lại lời nhắn cho con ở trên mặt.”

“Con nói con phải rời đi, thiệt nhiều bạn học ôm con khóc.” Đôi mắt sáng trong của Giang Thành pha chút thần nhiên và ngượng ngùng, “Mẹ, sau khi hai người tốt nghiệp đại học chúng ta còn trở về không? Con luyện tiếc nơi này, nơi này có bạn tốt của con, có chị San, vú Vương, còn có biệt thự này, cùng với cây ăn quả chung quanh biệt thự...”

Trang Nhĩ Ngôn cười nhạt sờ sờ đầu nhỏ của Giang Thành an ủi: “Sẽ trở về, nhà của chúng ta ngay tại nơi này. Bất luận đi tới chỗ nào, chúng ta thủy chung ở chỗ này.”

“Vậy là tốt rồi, ngày mai con nói cho đám bạn học của con biết tương lai chúng con còn có thể gặp lại.” Nét mặt Giang Thành biểu lộ một nụ cười ngây thơ.

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn dùng tâm tình bình tĩnh dị thường tham gia ba ngày thi vào trường đại học quyết định vận mạng đại bộ phận con người, vài ngày qua đi đang chuẩn bị kiểm tra điểm lại đột nhiên nhận được điện thoại kích động dị thường của chủ nhiệm lớp, thành tích hai người bọn họ phân ra đứng thứ nhất cùng thứ hai toàn bộ thành phố, thành tích này chính là ở toàn bộ tỉnh mà nói cũng tuyệt đối là cảm cờ đi trước. Hai người bình tĩnh diễn đơn ý nguyện nguyện vọng thứ nhất của mình – đại học ngoại ngữ thủ đô. Trừ bỏ nguyện vọng một, những nguyện vọng khác đều bỏ trống, hai người chỉ chuẩn bị đến đại học ngoại ngữ thủ đô.

Đem đơn ý nguyện giao cho chủ nhiệm lớp kích động sắp lẹ nóng doanh tròng xong, hai người rùng mình chạy trốn, cảm giác nếu không rời đi, giáo viên chủ nhiệm lớp sẽ khóc òa lên. Về đến nhà, đóng gói một ít đồ vật này nọ, đem biệt thự ủy thác cho ông bà nội Hướng San trông giữ, lại nhờ bọn họ giúp đỡ nhận thư trúng tuyển của hai người, sau đó người một nhà liền theo chiếc Volvo màu đỏ của Liễu Chân Nhã đi thủ đô.

Tới thủ đô, tìm khách sạn gần đại học ngoại ngữ ở tạm, Liễu Chân Nhã cùng hai đứa con chạy đi dạo trung tâm thương mại, siêu thị, chợ bán thức ăn, Trang Nhĩ Ngôn đến văn phòng địa ốc tìm chỗ ở.

Trang Nhĩ Ngôn mua chính là một căn nhà được trang bị đầy đủ, cả nhà chỉ cần vào ở là được, bởi vậy không đến thời gian một tuần, một gia đình ở thủ đô liền hoàn thành – ở dưới lầu mấy thước chính là một công viên thông xanh um úc, càng đi về phía trước mấy chục thước chính là một khu nhà kiên trường tiểu học cùng sơ trung có danh tiếng tốt, mà nơi này đến đại học ngoại ngữ thủ đô cũng chỉ hai mươi phút đi bộ, khoảng cách đường sắt ngầm, giao thông công cộng, sân ga cũng là rất gần, hơn nữa bệnh viện, trung tâm thương mại, siêu thị loại nhỏ cùng một ít cửa hàng tiện dụng cho dân cũng không thiếu... Tuy rằng căn nhà ở chỗ này là một vạn mấy thước vuông, nhưng Trang Nhĩ Ngôn cả thẻ rất là thư thái, phải ở nơi này bốn năm hoặc là hơn, phải có nhà cửa hoàn cảnh thoải mái.

Từ khi điền đơn ý nguyện vào trường đại học, lại chuyển nhà đến thủ đô, cuối cùng đến thủ đô định cư xong, tổng cộng không đến hai mươi ngày. Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn vỗ tay cười, hai năm nay nơi nơi đi ngao du một chút, cũng rèn luyện tốc độ làm việc.

Kế tiếp làm gì? Còn hơn một tháng ngày nghỉ.

“Đi Australia qua mùa đông.” Giang Thành nắm tay rống to, “Bên này mùa hè quá nóng, chúng ta đến nam bán cầu đi nghỉ hè.”

Noãn Noãn ỷ vào ưu thế vóc dáng cao vồ vồ đầu Giang Thành, “Giang Thành, đó không gọi là đi nghỉ hè, mà là kêu đi chịu đông lạnh. Khi chúng ta bên này giữa hè, bên kia là rét đậm, em cũng không phải chưa từng coi TV thấy mùa đông Australia như thế nào, tuyết lớn bay đầy trời, vậy gọi là đi nghỉ hè sao?”

Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn cười ha ha, có đôi khi hai đứa bé nói chuyện luôn làm cho người ta nhin không được cười to.

“Chúng tôi đi chơi biển tham quan phong cảnh tú lệ của quốc gia, nếu không nữa thì Bắc Âu bên kia cũng không tồi, núi A Nhĩ Ti Tư, hắc hắc, chúng ta có thể đi tận mắt chứng kiến một chút...” Giang Thành giờ đầu cọ nhẹ dưới chưởng tay nhỏ bé của Noãn Noãn, tình cảm hai chị em thật tốt làm cho Trang Nhĩ Ngôn ghen tị – Noãn Noãn cùng Giang Thành rất ít làm động tác vô cùng thân thiết với hần, cho nên lời Noãn Noãn nói với Giang Thành, cho tới bây giờ Giang Thành đều là dùng tâm linh nghe, khiêm tốn nhận.

“Trong nước còn có rất nhiều rất nhiều nơi vui chơi chưa đi tới, nhưng vài năm nay luôn đi trong nước, có chút ngấy, được rồi, lần này nghỉ hè nếu như hai đứa con muốn thì chúng ta xuất ngoại đi.” Trang Nhĩ Ngôn bày ra bộ dáng người lớn.

Liễu Chân Nhã khoát tay, “Mọi người quyết định, mẹ đi theo phụ trách trả tiền.”

“Phốc...” Lời nói của Liễu Chân Nhã làm cho hai đứa bé bật cười, nghẹn đỏ mặt nghiêng đầu nhìn về phía Trang Nhĩ Ngôn.

Trang Nhĩ Ngôn không hề có cảm giác, “Nhìn ba làm cái gì?”

“Ba là bị mẹ nuôi tiểu bạch kiểm, tất cả chi phí ăn mặc của ba đều là đến từ mẹ.” Giang Thành bưng cái miệng nhỏ nhắn cười nhạo.

Trang Nhĩ Ngôn ngẩn ra, mặt trắng nõn đỏ lên (trước kia là ngăm đen, nhưng Noãn viên rất vạn năng, cho nên qua thời gian hai năm, hần liền phát triển thành soái ca mặt trắng), “Khụ, ba và mẹ các con là một thể, của ba chính là của mẹ, tiền của mẹ cũng là của ba.”

Liễu Chân Nhã ở một bên “A” một tiếng, “Anh một câu tiền của em chính là của anh liền đoạt hết tiền của em sao? Phương pháp kiếm tiền này so với cướp ngân hàng còn nhanh hơn.”

“Liễu Liễu, hai chúng ta ai với ai a, còn so đo này đó để làm chi?” Trang Nhĩ Ngôn cọ a cọ a cọ tới bên người Liễu Chân Nhã, thấy cô không hề động, hai tay mở ra liền ôm lấy hông của cô, sau đó cả người liền cọ lên.

“Ba, ba thật sự là không xấu hổ, lớn như vậy còn làm nũng.” Noãn Noãn cùng Giang Thành không hẹn mà cùng quăng ánh mắt khinh bỉ.

“Biển, biển, đi qua một bên, đi qua một bên tìm chỗ ọi người chơi đi.” Trang Nhĩ Ngôn không quay đầu lại, chính là tay phất phất trên không trung, sau đó tiếp tục toàn tâm toàn ý quán Liễu Chân Nhã – cùng một chỗ ba năm, trừ bỏ nắm nắm tay nhỏ bé, hôn nhẹ cái miệng nhỏ nhắn, thực tế tiến triển một chút đều không có, lại ghen nữa hần sợ đem mình ghen thành Ninja rùa, cho nên kỳ nghỉ hè này, vô luận như thế nào, hần muốn thành công.

Không thành công liền xả thân!

Bị xua đuổi Noãn Noãn cùng Giang Thành bắt đắc dĩ đối diện nhau nhún nhún vai, được rồi, vài năm này lập kế hoạch du lịch đều là hai người bọn chúng, bọn chúng coi như đã làm cu li ba mẹ thành thói quen, cho nên lần này bọn chúng lại tiếp tục đi!

65. Chương 65: Kết Thúc

Thời gian sau khi lên đại học bận rộn mà phong phú hơn, ngày bình thường bị chương trình ngôn ngữ nhồi, thời gian còn lại một nhà đi dạo chơi trong nước ngoài nước. Nói là đi dạo chơi cũng không chuẩn xác, bởi vì thời điểm du ngoạn nơi nơi bọn họ cũng làm rất nhiều chuyện người khác làm không được hay không thể làm, chuyện người khác làm không được chính là siêu độ vong hồn, chuyện không thể làm chính là nhập cư trái phép động vật bảo hộ cấp quốc gia, mà việc này, một nhà bọn họ làm đã phi thường thuần thực.

Theo tuổi tăng trưởng, theo địa phương đi qua càng ngày càng nhiều, giống loài trong Noãn viên cũng càng ngày càng phong phú, các loại hoa hoa cỏ cỏ, động vật lớn, động vật nhỏ... Chỉ cần là trên trái đất có, Noãn viên cũng kém không nhiều lắm mỗi loại đều có một đại biểu.

Ngay cả hổ, sư tử, con báo động vật hung mãnh ăn thịt này đó thì Noãn viên cũng không khuyết thiếu. Lúc trước Liễu Chân Nhã kiên quyết chống lại ý để động vật ăn thịt vào, nhưng là đánh không lại Noãn Noãn cùng Giang Thành hai mắt đâm lẹ lẹ trông, lại có Tiểu Mật cùng Ngọc Tấn Ngâm ở một bên cam đoan

động vật vào Noãn viên đều lấy linh khí làm đồ ăn tuyệt đối sẽ không dả thương người, cho nên cô gật đầu đồng ý để động vật ăn thịt vào... Vì thế hiện tại Noãn viên tựa thành một cái vườn động thực vật thiên nhiên to lớn kỳ lạ, kỳ lạ ở chỗ động vật ăn thịt không hề ăn thịt, động vật ăn cỏ có thể nhảy lên đầu động vật ăn thịt...

Đi qua càng nhiều địa phương, gặp người lạ chuyện lạ cũng càng nhiều, cái gì đạo sĩ xua quỷ, sư âm dương, quỷ hút máu, pháp sư cũng không thiếu, chỉ là bọn hắn che giấu quá sâu, từ bề ngoài xem ra cũng không khác người thường nhiều, bởi vậy ít có người chú ý tới bọn họ. Chuyện này làm một nhà Liễu Chân Nhã cảm thán “Thế giới to lớn thật sự là không thiếu thứ lạ”, trước kia bọn họ kiến thức hạn hẹp, nhân giới nhỏ bé, trên thế giới này có rất nhiều điều không thể dùng khoa học giải thích, mọi người nhìn không ra cũng không đại biểu chúng nó không tồn tại.

Tóm lại, một bước từ người thường bước vào thế giới thần quái, một nhà người Liễu Chân Nhã chỉ cảm thấy “Thế giới này thật sự là rất giả tưởng!”

Trong trường học, Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn và bạn học vẫn duy trì khoảng cách không gần không xa, người quen biết bọn họ thật ra rất muốn cùng bọn họ thân cận, dù sao hai người này không khỏi bộ dạng môi hồng răng trắng, tinh xảo xinh đẹp, trên người còn tràn ngập một loại hơi thở tươi mát của thiên nhiên, nhưng hai người này vừa tan học thì bỏ chạy không thấy ảnh, nghĩ muốn tiếp cận cũng chưa có biện pháp.

Sau khi tan học, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn chạy đi đâu? Sau khi tan học đến trường tiểu học đón hai đứa con, đón hai đứa bé về lại cùng vào Noãn viên cùng động vật to nhỏ liên lạc cảm tình.

Không phải Liễu Chân Nhã không muốn cùng người thường giao tiếp, mà là trên người đeo bí mật quá lớn, chỉ cần vừa nghĩ tới bí mật bại lộ đem họa tới cho hai đứa con, nháy mắt Liễu Chân Nhã liền không dấy nổi hưng trí cùng mọi người kết giao bạn bè.

Trang Nhĩ Ngôn lại là người lạnh lùng đến tận xương cốt, người trọng yếu đều ở bên cạnh, chẳng sợ cả đời nhốt tại Noãn viên không cùng thế giới tiếp xúc, hắn cũng không có lời oán giận gì.

Noãn Noãn cùng Giang Thành ở trong trường học kết giao rất nhiều bạn tốt, thời điểm cuối tuần hai đứa bé cũng sẽ mời bạn tốt của bọn chúng đến nhà chơi, nhưng là mỗi khi thế, hai đứa bé đều thực tự giác lấy nguyên liệu nấu ăn, hoa quả, đồ ăn vặt từ trong siêu thị mua được chiêu đãi bạn bè.

Người một nhà cứ như vậy không nhạt không mặn sinh hoạt trong đám người.

Kì nghỉ hè đại học năm ba, một nhà Liễu Chân Nhã lại không kéo dài truyền thống năm rồi – du ngoạn chung quanh, mà là ở nhà nghiên cứu một người quái nhân (hoặc là hồn?). Mà kết quả nghiên cứu hẳn chính là Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn tìm được việc làm sau khi tốt nghiệp ra trường.

Người hoặc hồn này tên là Âu Hàng, chỉ có mười tuổi, học lớp năm tiểu học, là một trong bạn tốt của Giang Thành. Mười tuổi học lớp năm tiểu học, tính ra thằng nhóc này cũng coi như là một thiên tài.

Trọng điểm không ở chỗ nó mười tuổi học lớp năm tiểu học, trọng điểm ở chỗ đứa nhỏ này cùng người thường bất đồng, bất đồng ở chỗ nó không có bóng. Mà trừ bỏ lớn nhỏ một nhà Liễu gia thông qua cảm giác không gì sánh kịp nhận ra điểm khác thường trên người thằng bé, những người khác ngay cả cha mẹ thằng bé cũng không nhận thấy được gì khác thường.

Nhà Âu Hàng cùng nhà Liễu Chân Nhã ở cùng tiểu khu, chẳng qua một nhà Liễu Chân Nhã đến tiểu khu này ba năm, nhà Âu Hàng mới đến nơi đây hơn một tháng. Âu Hàng là một thằng bé thanh tú, mặc dù so ra kém tinh xảo, linh động hơn Noãn Noãn cùng Giang Thành, nhưng hai mắt che sương làm nó thoát nhìn thanh tú như con gái.

Noãn Noãn cùng Giang Thành ở trong tiểu khu rất có nhân duyên, trên có người già bảy tám chục tuổi, dưới có trẻ nhỏ, trong tiểu khu không ai không biết không ai không thích bọn họ, bởi vậy người mới đến không thích nói chuyện như Âu Hàng trở thành công cụ cho Noãn Noãn cùng Giang Thành tỷ thí xem ai nhân duyên tốt hơn. Một trận đấu này liền phát hiện vấn đề, Âu Hàng cũng giống bọn họ, có thể thấy “người” trong suốt ở thái dương phơi nắng không đến chỗ chung quanh âm u mơ hồ.

Phát hiện này làm cho Noãn Noãn cùng Giang Thành mừng rỡ không thôi, vài năm này đi nơi nơi đương nhiên gặp gỡ rất nhiều người có thể thấy quỷ, nhưng những người đó phần lớn là người lớn ba bốn chục tuổi, thanh tâm quả dục, gặp được Âu Hàng như vậy, một đứa bé tuổi không kém bọn họ vẫn là lần đầu tiên.

Hai đứa bé vui mừng đi tìm Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn báo cáo tin tức tốt.

Liễu Chân Nhã bảo Noãn Noãn cùng Giang Thành mời Âu Hàng về nhà chơi, sau đó nhân cơ hội này quan sát thẳng nhóc này một phen, bởi vì nghe nói chịu không khí, hoàn cảnh, chờ các loại nhân tố ảnh hưởng, trên thế giới này mất âm dương trời sinh đếm trên mười ngón tay đều tụ lại đây, như vậy mất âm dương của thẳng nhóc này là trời sinh hay là sau này mới hình thành?

Được linh khí tẩm bổ ra lực tương tác thật sự không người có thể kháng cự, Âu Hàng cũng không ngoại lệ, ở Liễu gia lập tức ngại ngừng nói lên chuyện của mình với Noãn Noãn, Giang Thành.

Theo miệng của Âu Hàng, một nhà Liễu Chân Nhã biết Âu gia đến thủ đô chính là vì chữa bệnh cho Âu Hàng – bố mẹ Âu gia coi việc Âu Hàng thường xuyên đối với nơi không có một bóng người lằm bằm lầu bầu khác thường trở thành một loại bệnh.

Âu Hàng thực buồn rầu thực mong ngóng nói với Liễu Chân Nhã: “Con thật sự thấy quỷ, còn cùng bọn họ nói chuyện, nhưng ba mẹ không tin, bọn họ nói đôi mắt và thần kinh của con xuất hiện vấn đề mới làm con sinh ra ảo giác. Còn có người nói con bị chứng ảo tưởng, là bệnh thần kinh.” Sau khi nói xong, nhóc Âu Hàng rất là cô đơn cúi đầu.

Liễu Chân Nhã muốn an ủi nó, Giang Thành đã đặt mông ngồi vào bên cạnh Âu Hàng, như anh trai tốt khoát vai hấn vỗ vỗ bộ ngực nói: “Âu Hàng, tớ tin bạn có thể thấy quỷ, còn có thể nói chuyện với quỷ, tôi sẽ không coi bạn là kẻ điên.”

Rất khó có được, trừ bé và chị ra, cuối cùng lại có thêm một đồng bọn gia nhập hàng ngũ “gặp quỷ”.

Âu Hàng ngẩng đầu, hai mắt như chột lóe dưới bầu trời đêm đầy sao, “Thật sự? Bạn thật sự tin lời của tôi?”

“Đương nhiên tin.” Giang Thành nháy mắt với Liễu Chân Nhã, Trang Nhĩ Ngôn, quay đầu cười hì hì với Âu Hàng nói: “Chuyện gặp quỷ này có gì kỳ quái? Bảy năm trước, thành phố Thiên Hải nhà tôi ở hơn phân nửa thành phố mọi người đều gặp quỷ.”

“Nhưng... Nhưng...” Nhóc Âu Hàng nắm nắm tay nhỏ kích động vẽ mặt đỏ bừng.

“Ba mẹ của bạn nếu không tin trên thế giới này có quỷ, nói bọn họ lên mạng tìm sự kiện phát sinh bảy năm trước ở thành phố Thiên Hải đi, sau đó bọn họ liền tuyệt đối tin tưởng trên thế giới này có quỷ.”

“Tôi... Bây giờ tôi trở về...” Nhóc Âu Hàng như một trận gió chạy ra khỏi Liễu gia.

Vào ban đêm, Âu Hàng mang theo cha mẹ bắt an của bé đi tới Liễu gia. Nhìn qua hai vợ chồng vừa qua khỏi ba mươi tuổi tới tìm Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn chứng thực, nếu thẳng con không phải là bệnh, quỷ thật sự tồn tại trên thế giới, vậy...

Trang Nhĩ Ngôn phụ trách đem chuyện ma quái năm đó phát sinh ở thành phố Thiên Hải nói cho vợ chồng Âu gia, Liễu Chân Nhã an vị ở bên cạnh hấn bổ sung, Noãn Noãn, Giang Thành, Âu Hàng ngồi ở thảm vui đùa một chút.

Khi nói chuyện, ánh mắt Liễu Chân Nhã đảo qua trên người ba đứa nhỏ chơi đến cao hứng, sau đó, ánh mắt dừng lại, dưới ánh đèn vì sao chỉ có hai cái bóng?

“Noãn Noãn, Giang Thành, Âu Hàng, ba đứa đứng lên, hơi tách ra một chút.” Liễu Chân Nhã cau mày kêu ba đứa bé trên mặt đất đứng lên.

Trang Nhĩ Ngôn và vợ chồng Âu gia dừng lại, ba đứa bé nghe theo lời của Liễu Chân Nhã đều tự đứng lên, Liễu Chân Nhã đứng lên đi về phía ba đứa nhỏ. Quả nhiên chỉ có hai cái bóng, bóng Noãn Noãn cùng Giang Thành đều tụ dưới chân, nhưng dưới chân Âu Hàng là trống rỗng, tựa hồ thân thể hấn là trong suốt, ngọn đèn xuyên thấu qua thân thể hấn không có để lại một chút dấu vết.

“Âu Hàng, cháu lại đây, cho dì nhìn thân thể của cháu.” Liễu Chân Nhã nhẹ giọng gọi Âu Hàng.

Âu Hàng nghiêng đầu đứng trước mặt Liễu Chân Nhã.

Liễu Chân Nhã đưa tay sờ sờ trán của hắn, trong lòng bàn tay, cánh tay cùng với trái tim, thân thể hắn là nóng, trái tim nảy lên bình thường, là một người sống, vì sao không có bóng? Vật thể gian, trừ bỏ quỷ, hết thấy sống chết gì đó đều có bóng.

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của mọi người trong phòng, Liễu Chân Nhã không biết nên nói ra nghi vấn của mình như thế nào. Nghĩ nghĩ, Liễu Chân Nhã nháy mắt với Noãn Noãn cùng Giang Thành nói: “Âu Hàng, đi cùng Noãn Noãn Giang Thành vào phòng chơi đi, phòng mấy đứa có rất nhiều đồ chơi hay, đi cùng ba mẹ cháu có chút chuyện của người lớn cần nói.”

“Dạ.” Âu Hàng ngoan ngoãn bị Noãn Noãn cùng Giang Thành mang đi.

Âu Hàng đi rồi, Liễu Chân Nhã một thời gian dài không nói lời nào, vợ chồng Âu gia nóng nảy, “Liễu phu nhân, vừa rồi chị nhìn thân thể Hàng Hàng nhà tôi, không phải là chị kiểm tra ra thân thể nó...”

Mấp máy miệng, Liễu Chân Nhã nghiêm túc hỏi: “Âu tiên sinh, Âu phu nhân, mời mọi người thành thật nói cho tôi biết, có phải Âu Hàng từng trải qua bệnh nặng thiếu chút nữa làm cho bé chết đi hoặc là ở trên người bé xảy ra việc lạ gì hay không?”

Vợ chồng Âu gia liếc mắt một cái, Âu tiên sinh gian nan gật đầu, “Đại khái hai năm trước, Hàng Hàng tan học về nhà bị xe đụng phải, bị thương thực nghiêm trọng, trong phòng bệnh nguy hiểm hơn nửa tháng mới ra. Sau khi thương thế tốt lên, nó liền thường xuyên nói chuyện với nơi không có bóng người, chúng tôi vẫn tưởng tai nạn xe cộ làm đầu óc nó để lại di chứng...”

“Âu tiên sinh, Âu phu nhân, thân thể Âu Hàng thực bình thường, chỉ là...” Liễu Chân Nhã khó xử nhìn vợ chồng Âu gia lo lắng, không biết hai vợ chồng này có thể nhận ra vấn đề cô phát hiện hay không, “Mọi người không phát hiện sao, Tiểu Hàng nó...” Không có bóng.

“Nó như thế nào?” vợ chồng Âu gia lo lắng hỏi tiếp.

Liễu Chân Nhã lại mím môi, câu “Tiểu Hàng không có bóng, mà trên đời này chỉ có quỷ mới không có bóng” vô luận như thế nào cô cũng nói không được, việc này tương đương với việc phán hai vợ chồng này án tử hình. Đắn đo luôn mãi, Liễu Chân Nhã cuối cùng nói: “Tiểu Hàng tốt lắm, không có vấn đề. Năng lực gặp quỷ của nó có lẽ sau khi nó lớn lên sẽ biến mất, cho nên bình thường nên như thế nào thì làm như thế ấy, đừng coi nó như một đứa nhỏ có bệnh.”

Sau khi ba người Âu gia rời đi, Liễu Chân Nhã ngồi ở trên ghế salon ôm ngực trầm tư.

“Liễu Liễu, đứa bé kia có vấn đề gì?” Trang Nhĩ Ngôn ôm Liễu Chân Nhã vào trong ngực, một bên xoa tóc của cô một bên nhẹ giọng hỏi. Noãn Noãn cùng Giang Thành cũng ngồi ở bên người bọn họ ngưng mi lắng nghe.

“Mọi người cũng không phát hiện sao? Tiểu Hàng không có bóng.” Liễu Chân Nhã thở dài, “Không có bóng chỉ có thể là quỷ, nhưng thân thể Tiểu Hàng lại nóng, cho nên mẹ cũng không biết rốt cuộc là sao lại thế này.”

“Không thể nào?” Giang Thành kinh ngạc cùng Noãn Noãn liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng nhớ tới phim hoạt hình đang xem cô gái địa ngục, trong phim bộ ba đó cũng không biết mình đã chết, còn giống như người thường đến trường, chậm rãi lớn lên, chẳng lẽ Âu Hàng cũng giống vậy?

Hai đứa bé đang suy nghĩ gì, Liễu Chân Nhã cũng có thể đoán được một phần, dù sao một nhà đều xem qua bộ phim hoạt hình đó, cho nên khi vừa mới phát hiện Âu Hàng không có bóng cô mới kinh ngạc như vậy, còn hỏi vợ chồng Âu gia có phải Âu Hàng từng bị bệnh nặng hay không.

“Mẹ, Tiểu Hàng thật là người chết sao?” Noãn Noãn quyết cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt toát ra tràn đầy than tiếc, khó có được thẳng nhóc giống bọn họ thấy được một ít thứ không tầm thường gì đó... “Vậy phải nói cho chú dì Âu sao? Còn có bản thân Tiểu Hàng, nếu hắn biết mình đã chết, vậy...” Có thể biến mất không?

“Tình huống của Tiểu Hàng này thực tế chúng ta đều là lần đầu tiên gặp được, ai cũng không biết rõ rốt cuộc chuyện phát sinh ở trên người nó là thế nào. Mẹ cảm thấy vẫn là chúng ta đừng nói cho ba mẹ Tiểu

Hàng, vạn nhất hai vợ chồng không tiếp thu được mà phát sinh chuyện, chính là một nhà chúng ta không thoát được trách nhiệm.” Gãi gãi đầu, Liễu Chân Nhã tiếp tục nói: “Tiểu Hàng... Chúng ta vẫn là coi nó như một đứa bé bình thường có thể thấy quý thôi. Noãn Noãn, Giang Thành, hay mời Tiểu Hàng về nhà chơi đi, chúng ta cho nó ăn nhiều món nấu bằng nguyên liệu của Noãn viên, nói không chừng ngày nào đó bóng của nó lại hiện lên.”

Đối với loại thái độ lạc quan này của Liễu Chân Nhã, Giang Thành rất có dự vọng muốn nôn, “Nhà của chúng ta thật đúng là, mỗi người đều là người làm ăn tài tử có tiếng, con cảm thấy chúng ta nên đi tìm hòa thượng đức cao vạn chúng hoặc đạo sĩ học tập một chút về thần học hệ thống, huyền học, bằng không con lo một ngày nào đó những người làm ăn tài tử chúng ta sẽ làm sai đại sự của quý.”

Noãn Noãn gật đầu tỏ vẻ đồng ý, “Con đã sớm muốn đề nghị mọi người. Mấy năm nay, không nói trăm, chúng ta ít nhất cũng siêu độ năm mươi vong hồn đi? Theo ông Triển nói, tên tuổi một nhà chúng ta so với tên tuổi của đại học ngoại ngữ còn lớn hơn. Còn có, mọi người xem, gần đây trong khoảng thời gian này ở chung quanh tiểu khu có bao nhiêu là u hồn đến nhờ chúng ta thay bọn họ hoàn thành nguyện vọng?”

Tính toán xác suất gặp quỷ mấy năm nay, hơi chút suy nghĩ số lượng đại khái vong hồn siêu độ, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn vỗ tay thầm hạ quyết tâm, học, học thật tốt, dụng tâm học, ta không thể làm kẻ làm ăn tài tử danh tiếng.

Vì thế sau kì nghỉ hè năm ba, toàn bộ học kỳ năm bốn, cho đến khi tốt nghiệp đại học sau hai ba năm, một nhà Liễu Chân Nhã đem toàn bộ tinh lực đều đặt ở những kỳ nhân lãnh đời học tập truy quỷ, trị quỷ.

Bốn năm năm qua đi, sở học một nhà Liễu Chân Nhã không cạn, ít nhất hiện tại gặp quỷ mang theo oán khí mãnh liệt sẽ không lại né trong Noãn viên. Nhóm ẩn sĩ nói, siêu độ vong hồn là chuyện tốt vì mình tích công đức, đồng thời cũng là vì xã hội tạo phúc, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn thương lượng liền quyết định xây dựng một công ty môi giới, đảm đương nhịp cầu thông tin giữa quỷ cùng người.

Trang Nhĩ Ngôn vì công ty môi giới nhà mình sáng lập một trang web, thời điểm trang web mới vừa lập xong, di động của hắn cùng Liễu Chân Nhã thiếu chút nữa bị người đánh sập, đó cũng không phải đại biểu việc làm ăn của công ty môi giới tốt, bởi vì chín mươi lăm phần trăm gọi điện thoại tới đều là nghi ngờ, nói bọn họ nhầm chán lấy quảng đại quần chúng ra đùa giỡn. Trang web còn một lần đưa tới sự chú ý của chính phủ địa phương, cho đến khi Trang Nhĩ Ngôn chủ động giúp bọn họ phá mấy vụ giết người ác tính, hơn nữa Triển Phi gửi đến mấy bằng ghi hình sự kiện ma quái năm đó của thành phố Thiên Hải, công ty môi giới và trang web của Liễu Chân Nhã mới thoát khỏi kết cục bị phong tỏa.

Cùng quỷ giao tế nhiều năm như vậy, hơn nữa lại đều tự trải qua chuyện kỳ lạ, Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn so với 90% mọi người càng bình tĩnh, đối với điện thoại nhầm chán và ngoại giới nghi ngờ hai người đều là cười trừ. Hai người sẽ không làm chuyện mệt bản thân mình, cho nên khi có người thử mời bọn họ tới cửa bắt quỷ thì hai người bỏ mặc. Chỉ khi có quỷ phiêu phiêu dang dang tìm tới cửa, bọn họ mới có thể mang thái độ người làm ăn lo liệu phục vụ quỷ tới cửa...

Mấy cọc làm ăn hoàn thành, danh tiếng một nhà Liễu Chân Nhã truyền ra trong đám người...

Vì thế vấn đề công tác của Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn liền như vậy giải quyết.

Vài năm về sau, Noãn Noãn cùng Giang Thành trưởng thành, thành nhân viên công tác có thể tự mình làm việc ở công ty môi giới; Liễu Chân Nhã cùng Trang Nhĩ Ngôn mỹ mạo như trước, tuổi trẻ như trước, khi nhàn thì làm trợ thủ giúp đỡ Noãn Noãn cùng Giang Thành, dạy Âu Hàng, khi bận thì chạy đến nơi bận cùng ở đại tây nam, đại tây bắc xây nhà, lợi dụng thổ nhượng, thực vật, nước Noãn viên cải thiện hoàn cảnh cuộc sống.

“Tuy rằng không gian kỳ lạ của Noãn viên không thể thể hiện ra ngoài, nhưng chúng ta cũng có thể dùng nó làm chút chuyện vì người dân, bằng không liền cô phụ công năng kỳ lạ của nó.” Đứng ở trên đỉnh núi hoang đại tây bắc, Liễu Chân Nhã cầm lấy mẻ dây xanh biếc trước ngực hôn xuống.

Trang Nhĩ Ngôn ôm Liễu Chân Nhã vào trong ngực khẽ cười nói: “Anh nghĩ chuyện chúng ta làm đã đủ tốt rồi, ít nhất công ty môi giới tồn tại khiến cho thế gian bớt rất nhiều oán khí.”

“Lại nói tiếp, thành tựu lớn nhất mấy năm nay ngược lại là Âu Hàng. Thăng nhóc đi theo Noãn Noãn cùng

Giang Thành siêu độ vong hồn, tích rất nhiều công đức, ngay cả bóng của nó cũng đã trở lại lần nữa, không bao giờ lo lắng nó đột nhiên có thể biến mất.” Liễu Chân Nhã nói xong nở nụ cười, “Người nhà Âu Hàng cũng đủ hay, nhiều năm như vậy cũng không có một người nào phát hiện Âu Hàng không có bóng. Thời gian trước, khi Giang Thành phát hiện Âu Hàng có bóng đã đem chuyện này nói cho nó, thẳng nhóc sợ tới mức ở trước tượng phật quỳ suốt ba giờ...”

Trang Nhĩ Ngôn ôm Liễu Chân Nhã than nhẹ, “Cuộc sống như vậy thật tốt, vợ yêu luôn luôn ở bên người, con trai con gái đầy đủ, bình thường trồng đủ loại hoa, dưỡng cây cỏ, cùng quý nói chuyện... Anh nghĩ cuộc sống thần tiên bất quá cũng chỉ như thế.”

Tay ôm cánh tay Trang Nhĩ Ngôn, Liễu Chân Nhã hí mắt cười nói: “Còn sẽ sống vài chục năm như vậy, nói không chừng tương lai anh sẽ than phiền.”

“Có em ở đây làm sao lại than phiền?” Trang Nhĩ Ngôn cười hân hạnh đầu Liễu Chân Nhã, “Em và bọn nhỏ tồn tại làm cho lòng anh thực an ổn, quý hồn tồn tại lại làm cuộc sống bình thần tăng thêm một chút kích thích, còn làm cho anh cảm nhận được nhân sinh muôn màu, ha ha, vĩnh viễn cũng sẽ không phiền chán.”

“Kỳ thật cuộc sống như vậy cũng chính là em yêu thích.”

Hai người nhẹ ôm đứng chung một chỗ, bên tai gió nhẹ nhu hòa thổi qua, trên mặt là nụ cười nhạt thỏa mãn. Cuộc sống trồng hoa dưỡng cây thực bình thường, nhưng cùng quý tâm sự lại kích thích vô cùng, cả đời này cuộc sống cứ nhất định vừa bình thản mà lại kích thích như vậy, nhưng bên người có chồng có con trai con gái một đường làm bạn, cho nên cô cũng vĩnh viễn sẽ không cảm thấy phiền chán.

Cả đời liền cứ như vậy đi!

-TOÀN VĂN HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-hon>